

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SECUNDUM

B I P O N T I
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C I O I O C C L X X I X

KE30510

~~Q622 134~~

Θ Ε Ω Ν Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι .

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΛΥΣΟΝ μέ, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα. 1

ΖΕΥΣ. Λύσω σε Φῆς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθρώπων τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἐπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἐκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅστ' αὖτε πιμελῇ κεκαλυμμένα μοι παραθεῖς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χροὶ λέγειν;

DEORUM DIALOGI.

PROMETHEI ET IOVIS.

Prometheus.

SOLVE me, o Iuppiter: nam gravia iam passus sum.

Iup. Ten' ut solvam, ais, cuius oportebat graviores habentis compedes, Caucaſo toto super caput inieſto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo, quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem surripueris, & mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnum, dum ossa adipē obrecta mihi apponis, & praestantiorē partem tibi met ſervas, quid attinet dicere?

Lucian. Vol. II.

A

PROM. Οὐκοῦν ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέλικα τοσούτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος, τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀπολούμενον αἰτὸν τρέφω τῷ ἥπατι;

ΖΕΥΣ. Οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὦν σε δεῖ παθεῖν.

PROM. Καὶ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μὲνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

2 ΖΕΥΣ. Κατασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ.

PROM. Καὶ τί πλέον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὐθις ἔνθα ὁ Καυκάσος ἐστίν, οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἣν τι τεχνάζων ἀλίσκωμαι.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα.

PROM. Ἦν εἶπω ἐφ' ὃ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιοπίστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος;

ΖΕΥΣ. Πῶς γὰρ οὗ;

Prom. Nonne ergo sat iam poenarum exfolvi tantum temporis Caucaso affixus, quae avium cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens iecore?

Iup. Hoc ne multesimum quidem eorum, quae te decet pati.

Prom. At non sine mercede quidem me solves, Iuppiter: sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

Iup. Tu me dolis circumvenire studes, Prometheus.

Prom. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es postea, ubi Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas technas struere deprehendar.

Iup. Ede prius, quam mercedem sis soluturus ita nobis necessariam.

Prom. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, si de reliquis etiam praedicam?

Iup. Quidni?

ΠΡΟΜ. Παρὰ τὴν Θέτιν, συνεσόμενος αὐτῇ.

ΖΕΥΣ. Τοῦτί μὲν ἔγνωσ. τί δ' οὖν τὸ ἐπὶ τούτῳ; δοκεῖς γάρ τι ἀληθές εἶναι.

ΠΡΟΜ. Μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσης τῇ Νηρηίδι· ἣν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεται σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον.

ΖΕΥΣ. Τοῦτο Φῆς, ἐκπεσεῖσθαι με τῆς ἀρχῆς;

ΠΡΟΜ. Μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιοῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ.

ΖΕΥΣ. Χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

Prom. Ad Theridem properas, cum ea congressurus.

Iup. Id quidem pervidisti. Quid tum porro? videris enim aliquid veri dicturus.

Prom. Tu ne, Iuppiter, rem habueris cum Nereide: etenim, si uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo tractabit, quo tu Saturnum.

Iup. Hoc scilicet significas, eiectum me iri imperio.

Prom. Absit omen, o Iuppiter: neque tamen non tale quid concubitus eius minatur.

Iup. Valeat ergo Theris: te autem Vulcanus huius moniti gratia solvat.

II.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΕΡΩΣ. Ἀλλ' εἰ καὶ τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἐτι ἄφρων.

CUPIDINIS ET IOVIS.

Cup. At si quid etiam peccavi, Iuppiter, ignosce mihi: puerulus enim sum, atque adhuc insipiens.

ΖΕΥΣ. Σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώγωνα, μηδὲ πολιάς ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανούργος ὢν;

ΕΡΩΣ. Τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὡς Φῆς, ἐγὼ, διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῇ;

ΖΕΥΣ. Σκόπει, ὦ κατάραιτε, εἰ μικρά, ὃς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντροφᾶς, ὥστε μηδὲν ἔστιν ὃ μὴ πεποίηκός με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, αἰτόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πεποίηκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδύς γυναικὶ διὰ σέ γεγενημένους· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς, καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν· αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἦν ἰδῶσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.

- 2 ΕΡΩΣ. Εἰκότως. οὐ γὰρ Φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνηταὶ οὔσαι τὴν πρόσψιν.

11 Ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν) Μετὰ φεικισμοῦ μίγνυσθαι. V.

Iup. Tune puerulus, o Cupido, qui vetustior es multo Iapeto: an, quia nec barbam nec canos protulisti, propterea infans haberi vis, cum vetulus sis & vafer?

Cup. Quid autem in te commisi vetulus, ut ais, ego; cur me vincere quoque mediteris?

Iup. Vide, execranda, an parva; qui mihi quidem eum in modum insultas, ut nihil sit, quod non feceris me, satyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quae amaret, effecisti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin necesse habeo praestigiis advertim illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me si videant, moriuntur prae timore.

Cup. Merito fane, neque enim ferre possunt, Iuppiter; mortales tuum conspectum.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος Φιλοῦσιν;

ΕΡΩΣ. Ἄλλ' ἡ Δάφνη καὶ κεῖνον ἔφευγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέραστος εἶναι, μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἡδιστον ποίει σεαυτὸν, ἐκατέρωθε καθειμένος βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα βαῖνε, καὶ ὅψιι ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος.

ΕΡΩΣ. Οὐκοῦν, ᾧ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε' ῥάδιον γὰρ τοῦτό γε.

ΖΕΥΣ. Οὐκ. ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτοῦ ἐπιτυγχάνειν ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίμῃ σε.

8 Χρυσίδας) Χρυσὶς κύριον ἢ χρυσῇ φιάλῃ, ὥσπερ ἢ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρίς. V.

Iup. Quī fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament?

Cup. At Daphne illum quoque fugit, tametsi comatum & imberbem. Quod si amabilis esse velis, ne aegidem quate, neque fulmen fer, sed quam iucundissimum te redde, utrinque demissam caesariam mitra subnectens, purpuream habe vestem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympana concinne ingredere: tum tu videbis, plures te secuturas esse, quam Bacchi Maenades.

Iup. Apage: multum absum, ut amabilis esse velim tali ornatu.

Cup. Quin ergo, Iuppiter, amare noli: facile hoc quidem.

Iup. Nequaquam: equidem amare velim, sed faciliore via potiri: eaque ipsa te conditione dimitto.

III.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΖΕΥΣ. ΤΗΝ τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν αἴσθα,
αἶ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις.

ΕΡΜ. Τεράστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη;

ΖΕΥΣ. Ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν.
ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχανῆται τῇ
κακοδαίμονι βουκόλῳ τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοῦ
νομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, αὔπνος ἄν.

ΕΡΜ. Τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν;

ΖΕΥΣ. Καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ ποτα
ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ
διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἴσι
παίησον. καὶ τοιοῦτον ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ καὶ τὸν Νεκ-

IOVIS ET MERCURII.

Iup. **I**NACHI filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri?

Merc. Utique: nimirum Io.

Iup. Non amplius puella est ea, sed iuvenca.

Merc. Prodigiousum hoc: at quo tandem modo mutata est?

Iup. Aemulata Iuno mutavit eam: quin etiam novum
aliquod malum machinata est adversus miseram illam: bu-
bulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, apposuit,
qui pascat iuvencam infomnis.

Merc. Quid igitur nos oportet facere?

Iup. Cum devolaris in Nemeam, (illic uspiam Argus pa-
scit) eum interfice: Io per pelagus in Aegyptum abdu-

λον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σω-
ζέτω τοὺς πλέοντας.

Etiam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum
exundare faciat, ventos immittat, & servet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ.

ΖΕΥΣ. ἌΓΓΕ, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) ἔ-
Φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς αὐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με
ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, αὐ πτερὰ, οἷος ἐφαινόμην
σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν.

ΓΑΝ. Ἄνθρωπε, οὐκ αἰετὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ κατα-
πτάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς
οὖν τὰ μὲν πτερὰ ἐκεῖνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη
ἀναπέφηνας;

ΖΕΥΣ. Ἄλλ' οὔτε ἄνθρωπος, ὃν ὄρᾳς, ὦ μειράκιον,
οὔτε αἰετὸς, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰμι,
πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάζας ἐμαυτόν.

IOVIS ET GANYMEDIS.

Iup. ἌΓΓΕ, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat,
osculare me iam, ut scias, non amplius rostrum aduncum
habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis vi-
debar tibi volucris specie.

Gan. Tu, homo, non aquila modo eras, cumque de-
volaffes, rapuisti me a medio grege? quomodo igitur alae
istae tibi defluerunt, tuque iam alius evafisti?

Iup. At neque homo sum ego, quem vides, adolescentu-
le, neque aquila; sed omnium rex Deorum hicce sum,
commode mutata forma.

ΓΑΝ. Τί Φῆς; σὺ γὰρ ὁ Πᾶν ἐκεῖνος; εἴτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἴ τὰ σκέλη;

ΖΕΥΣ. Μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῇ θεόν;

ΓΑΝ. Ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἑνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναι μοι δοκεῖς.

2 ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βαμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕντος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπᾶς ποιῶντος;

ΓΑΝ. Σὺ, ὦ βέλτιστε, Φῆς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸν ψόφον, ὃ τὸν κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἴτα τί ἀδικήσαντά με ἀνῆρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπесόντες.

1 Ὁ Πᾶν) Ὡς ποιμὴν ὁ Γα- Πᾶνα· οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τι-
νυμῆδης μόνον ἡγήσατο θεὸν τὸν μῦσιν. V.

Gan. Ain, tu enim es Pan iste? at quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque hirta crura?

Iup. Eumne tu solum putas Deum?

Gan. Sane; atque adeo sacrificamus ipsi integrum hircum ad speluncam adductum, ubi stat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis esse mihi videris.

Iup. Dic mihi, Iovisne non audivisti nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis?

Gan. Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudisti in nos multam grandinem, qui habitare superne diceris, qui excitas sonitum, cui arietem pater mactavit? Et cuius admissi reum me furripuisti, rex Deorum? oves quidem lupi forte iam discerpserunt, in desertas impetu facto.

ZETΣ. Ἐτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτῳ γεγενημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσόμενῳ μεθ' ἡμῶν;

ΓΑΝ. Τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη ἐς τὴν Ἰδὴν τήμερον;

ZETΣ. Οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην αἰτὸς εἶην ἀντὶ Θεοῦ γεγενημένος.

ΓΑΝ. Οὐκοῦν ἐπιζητήσει με ὁ πατὴρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὐρίσκων, καὶ πληγὰς ὑστέρον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.

ZETΣ. Πῶς γὰρ ἐκεῖνος ὄψεται σε;

ΓΑΝ. Μηδαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνούμαι σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τεθύσσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετῆ, τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴν νόμην.

ZETΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῖκός, 3 καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἐστὶ. ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάβου αὐτῶν, τοῦ ποι-

Iup. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis factus hic nobiscum futurus es?

Gan. Quid ais? tu non devehes me iam in Idam hodie?

Iup. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilae pro Deo subiissem.

Gan. At requirer me pater, & indignabitur non invento, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim.

Iup. Ubi autem ille te videbit?

Gan. Nequaquam [hic manere velim;] desidero enim iam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti: habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi ad pastionem.

Iup. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud plane puer adhuc! At, Ganymedes, ista quidem omnia va-

μνίου, καὶ τῆς Ἰδῆς. σὺ δὲ, ἥδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίῃ. τοῦτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχείων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ.

ΓΑΝ. Ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιώται ἦμεν.

ΖΕΥΣ. Ἐχεις κἀνταῦθα τὸν συμπαιζόμενόν σοι τοῦτον Ἐρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει· μόνον, καὶ Φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

4 ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δεήσει κἀνταῦθα;

ΖΕΥΣ. Οὐκ' ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου.

Iere iube, atque obliviscere gregis & Idae: tu quippe, etenim iam coelestis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam nobis praebebis infusum: quodque maximum, non homo amplius, sed immortalis eris, fidusque tuum apparere faciam pulcherrimum; denique beatus eris.

Gan. Si ludere cupiam, quis mecum ludet? in Ida enim multi aequales eramus.

Iup. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum; talosque bene multos: bono animo solum esto, & hilaris, nullumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

Gan. Quo autem vobis utilis sim? hiccine etiam pastorem agere oportebit?

Iup. Minime, sed vinum temperabis, nectari praeficietis, curamque geres convivii.

ΓΑΝ. Τοῦτο μὲν οὐ χαλεπὸν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγ-
χῆαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον.

ΖΕΥΣ. Ἰδοῦ, πάλιν οὕτως γάλακτος μνημονεύει,
καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἶεται· ταυτὶ δ' οὐρανός
ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ.

ΓΑΝ. Ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος;

ΖΕΥΣ. Εἴση μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι
ποθήσεις τὸ γάλα.

ΓΑΝ. Κοιμήσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ
ἡλικιώτου Ἑρώτος;

ΖΕΥΣ. Οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα, ὡς
ἄμα καθεύδοιμεν.

ΓΑΝ. Μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναίω, ἀλλ' ἡδὶόν σοι καθ-
εύδειν μετ' ἐμοῦ;

ΖΕΥΣ. Ναί, μετὰ γε τοιούτου, οἷος εἶ συ, Γανί-
μηδες, οὕτω καλός.

Gan. Id quidem haud arduum: etenim fatis scio, quem-
admodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium.

Iup. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus
se ministraturum putat: atqui coelum hoc est, bibimus-
que, ut dixi, nectar.

Gan. Suaviusne, Iuppiter, lacte?

Iup. Scies paulo post, & eo gustato porro non deside-
rabis lac.

Gan. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum aequali
Cupidine?

Iup. Non: sed eapropter te surripui, ut una dormiamus.

Gan. Tu quippe solus non possis, sed iucundius tibi
dormire mecum?

Iup. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganyme-
des, tam pulcher.

5 ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀήσει τὸ κάλλος;
 ΖΕΥΣ. Ἐχει τὶ θέλκτρον ἡδῦ, καὶ μαλακώτερον
 ἐπάγει αὐτόν.

ΓΑΝ. Καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδον-
 τι, καὶ διηγείτο ἔωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον
 στρεβόμενος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φεγγόμενος μετα-
 ξυ ὅποτε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπέ με
 κοιμηθῆσόμενον τὰ πολλά. ὦρα δὴ σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὡς
 Φῆς, ἀνῆρπασάς με, καταβείναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἣ
 πράγματα ἔξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς
 στρεβόμενος.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυ-
 πνήσαιμι μετὰ σοῦ. Φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις,
 καὶ περιπτύσσων.

ΓΑΝ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ
 καταφιλοῦντος.

ΖΕΥΣ. Εἰσόμεθα τότε τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐ-

Gan. Quid tandem ad fomnum te iuvabit forma?

Iup. Habet aliquod delinimentum suave, fomnumque
 molliorem inducit.

Gan. At pater fane mihi succensebat una dormienti, at-
 que enarrabat mane, quemadmodum eius intervertissem
 fomnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dor-
 miebam, missa: quare ad matrem ablegabat me plerum-
 que dormitum. Curandum enimvero tibi, si idcirco, ut
 ais, furripuisti me, ut deponas iterum in terram: cetero-
 quin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi
 continuo corpus versans.

Iup. Hoc ipsum a te mihi suavissimum accidet, si vigi-
 lavero tecum: usque enim deosculabor te & amplexabor.

Gan. Tu videris ego fomnum capiam vel te diffuaviante.

Iup. Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc autem ab-

μέν σοι καὶ ἐν γῇ μένουσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τοῦτ' παιδίον
 ἀρπάσας ἀνέπτῃς, ὦ γενναιότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ
 ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλῇ μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λό-
 γῳ· οὕτως ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύεασιν ἄρα
 ἢτε Ἡβῃ, καὶ ὁ ἩΦαιστος διακονούμενοι; σὺ δὲ καὶ
 τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ Φιλή-
 σας πρότερον αὐτὸν, ἀπάντων ὁρώντων, καὶ τὸ Φίλημά
 σοι ἦδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλὰ-
 κίς αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίστε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον,
 ἔδωκας ἐκεῖνῳ καὶ πίνοντος ἀπολαβὰν τὴν κύλικα,
 ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε,
 καὶ ἐνθά προσήρμοσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ
 Φιλῆς. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ,
 ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραυνὸν ἐκάθητο ἀστρα-
 γαλίζων μετ' αὐτοῦ, πῶγωνα τηλικούτον καθευμένος.
 πάντα οὖν ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἶου λανθάνειν.

terra manent: verum Idaeum istum puerum rapuisti & huc
 evolasti, generosissime Deorum: & nobiscum nunc habi-
 tat, supra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tanta-
 ne tibi erat pincernarum penuria: defecerunt scilicet de-
 lassati Hebe & Vulcanus ministrando: & tu fane calicem
 non aliter accipere soles ab eo, quam osculo prius dato
 in omnium conspectu: ac suavium tibi suavius est nectare:
 ideo ne sitiens quidem saepe poscis bibere: interdum
 etiam degustato solum poculo, praebere soles ipsi: cum-
 que biberit, receptum calicem, quantum in eo reliquum est,
 educis, unde & ipse bibit, quaque parte applicuit labia,
 ut & bibas simul & osculeris. Nuper enim vero rex &
 omnium pater, positis aegide ac fulmine, sedebas talis cum
 eo ludens, qui tantam barbam promittis. Ista video equi-
 dem cuncta, ut nihil sit, cur putes te latere.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μεῖράκιον οὕτω καλὸν 3
μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ
τῷ Φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἦν γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ
καὶ ἅπαζ Φιλησάί σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότε-
ρον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ Φίλημα εἶναι.

ΗΡΑ. Παιδεραστῶν οὗτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω
μανεῖν, ὥς τὰ χεῖλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ
Φρυγί, οὕτως ἐκτεθηλυμένῳ.

ΖΕΥΣ. Μή μου λοιδοροῦ, ὦ γεννασιότατη, τοῖς παι-
δικαῖς. οὐτοσί γάρ ὁ Θηλυδρίας, ὁ Βάρβαρος, ὁ μαλθα-
κός, ἡδῖαν καὶ ποθεινότερος. οὐ βούλαμαι δὲ εἰπεῖν, μή
σε παροξύνω ἐπιπλέον.

ΗΡΑ. Εἶθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο 4
γοῦν σῖά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τούτον ἐμπαροινεῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱόν

8 Ἐκτεθηλυμένῳ) Ἐκλύτῳ καὶ ἀπαλῷ, ἢ μαλακῷ, ἀσελγεῖ. V.

Iup. Et quid tantum in eo criminis est, Iuno, si ado-
lescentulum ea forma inter bibendum perbassem, & dele-
cter utrique, osculo ac neſtare? immo si permifſero ipſi
vel ſemel osculari te, iam non amplius vitio mihi vertes,
quod anteferendum neſtari arbitrer ſuavium.

Iun. Hi ſunt eorum, qui pueros ſeſtantur, ſermones:
at mihi ne contigerit uſque eo infanire, ut admoveam la-
bia molli huic Phrygi tamque effeminato.

Iup. Ne tu conviciis incefſe, optima, meos amores: hic-
ce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis: ſed tem-
pero verbis, ne te magis irriterem.

Iun. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia:
memento tamen, quam indigna propter iſtum pincernam
in me admittas.

Iup. Non hunc ſcilicet, at Vulcanum potius oportebat
tuum filium vina nobis miniſtrare claudicantem, a fornace

οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἦκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους Φιλῆσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως Φιλήσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηθαλαμένον τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα· οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὖθις ἐς τὴν Ἰδὴν· καθάρως γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκτομα, καὶ ὁ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ Φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος.

- 5 ΗΡΑ. Νῦν καὶ χωλὸς, ᾧ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτίας ὀρᾶν αὐτὸν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἢ Ἰδὴ ἀνέβρεψε· πάλαι δὲ οὐχ ἑώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθήρες, οὐδ' ἡ κάμιнос ἀπέτρεπόν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ' αὐτοῦ.

venientem, fricturis adhuc opertum, forcipe iam modo deposito; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, & eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: haec iucundiora; nonne? multumque interest, ut hic a poculis minifter magis deceat symposium Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim est, & roseo digitorum nitore, & scite porrigit poculum, quodque te maxime urit, osculatur nectare suavius.

Iun. Nunc & claudus, o Iuppiter, est Vulcanus, & digiti eius indigni, qui tuum calicem contingant, & fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulchrum comatulium istum Ida enutrivit: dudum ista non videbas, nec scintillae, neque caminus avertabant te, quin biberes ab eo.

ΖΕΥΣ. Λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καὶ μοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυποῦσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὡραίου δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἶνοχοεῖται· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν κύλικα· καὶ ἐφ' ἐκάστη δις Φίλει με, καὶ ὅτε πλήρῃ ὀρέγοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιδ' οἰμώζεται γὰρ, ἥν τις σε λυπεῖν ἐβέλη.

Iup. Angis, Iuno, temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis aemulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret: at tu, Ganymedes, soli mihi praebe calicem, & ad singulos bis suaviare me, cum plenum porrigis, cumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam afferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΤΟΝ Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα ἰ τὸν τρόπον ἡγή;

ἰ Τὸν Ἰξίονα) Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος ὢν ἡγάγετο Δίαν τὴν Οἰονίαν. Τὸν δὲ πενθερὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἴδια συνεσκευάσατο ὄρυγμα γὰρ ποιήσας, καὶ γεμισας πυρὸς, ὥστα αὐτὸν ἐβέβαλεν· ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἐμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μῖνος ἠλέησεν αὐτόν· καὶ λαβὼν ἰδίῳ ἱερῷ ἀφῆκε μεταδιδούς αὐτῷ τῆς ἀθανασίας. Οὗτος δὲ ἀκόλαστος ὢν ἡράσθη

Ἥρας, ἡ ἀνήγγειλε τῷ Δίῳ. ὁ δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπέσκαψε νεφέλην τῇ Ἥρᾳ, ἥ μίγνυται Ἰξίων, καὶ πιεῖ παῖδα τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' οὗ Ἱπποκένταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς καὶ ὑποπτέρῳ τροχῷ ὤσας τὸν Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι διὰ ἄερος μαστιζόμενον καὶ λέγοντα, Χρὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας. V.

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. **I**XIONEM istum vides, o Iuppiter: qualem moribus esse putas?

Lucian. Vol. II.

B

ΖΕΥΣ. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὧ Ἡρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν.

ΗΡΑ. Ἀλλ' ἀνάξιος ἐστὶ, ὑβριστὴς γε ὢν ὥστε μηκέτι συνέστω.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ ὑβρισε; χρή γὰρ, οἶμαι, καὶ με εἰδέναι.

ΗΡΑ. Τί δ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό τοιοῦτόν ἐστιν ὃ ἐτόλμησε.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἴποις ἂν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε· μῶν οὖν ἐπεῖρα τινά; συνήναι γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

2 ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμέ, οὐκ ἄλλην τινά, ὧ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡγνούουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμέ· ὃ δὲ καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἶποτε πιοῦσα παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν καὶ λαβῶν,

Iup. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum versaretur, si quidem indignus esset symposio.

Iun. Indignus fane; quippe iniuriae gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit.

Iup. Quam tandem iniuriam fecit? oportet enim, ut arbitror, me quoque certiore fieri.

Iun. Quid autem aliud? at pudor impedit, ne dicam; tale facinus est ausus.

Iup. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia fuerit conatus. An igitur aliquam tentavit? etenim intelligo, cuiusmodi sit flagitiosum illud, quod eloqui refugas.

Iun. Immo me ipsam, non aliam quandam, Iuppiter, iam dudum. Primum equidem ignorabam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic autem & gemebat, & sublacrimabatur: si quando, ut biberam, traderem Ganyemedi poculum, tum hic poscebat in eodem bibere; acceptum-

ἔφίλει μεταξύ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, καὶ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνήν ἐρωτικά ὄντα. καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἡδούμην λέγειν πρὸς σέ, καὶ ὥμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενηκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, καὶ προκυλινδούμενον, ἐπιφράξαμένη τὰ ὦτα, ὥς μὴδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὕβριστικά ἰκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέ- 3
χρι τῶν Ἥρας γάμων; τοσοῦτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκτα-
ρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἰτίοι, καὶ πέρα τοῦ μετρίου
Φιλάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποίησεμε-
θα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πίνοντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες
οὐράνια κάλλη, καὶ οἶα οὐποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμη-
σαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἀλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν

que poculum osculabatur interea, oculis admovebat, at-
que iterum intuebatur in me. Illa iam intelligebam amato-
ria esse: & diu quidem me pudebat haec apud te dicere,
putabamque cessaturum hominem ab infania. At postquam
blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego destituens
illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum, obturatis
auribus, ne audirem contumeliosa suppliciter petentem,
abii tibi indicatura: tu autem vide, quomodo virum ul-
ciscaris.

Iup. Siccinē infandus ille in memet ipsum, & ad Iuno-
nis usque concubitus? adeone inebriatus fuit nectare? ve-
rum nosmet eorum causa fumus, & ultra modum aman-
tes hominum, qui convivae etiam eos adscivimus. Igno-
scendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visis-
que coelestibus formis, quales nunquam spectarunt in ter-
ra, desiderarunt frui illis amore capri: amor autem vio-

τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ
 ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.

HPA. Σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστί· καὶ
 ἄγει σε, καὶ φέρει, τῆς ρινός, φασιν, ἔλκων, καὶ ἔπη
 αὐτῷ ἔνθα ἂν ἡγήται σοι· καὶ ἀλλάττη ραδίως ἐς ὅ, τι
 ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τοῦ ἔρωτος σύ
 γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγγνώμην ἀπονέμεις,
 ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἣ
 σοι τὸν Πειρίθουν ἔτεκεν.

4 ZEYΣ. Ἐτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ
 ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ
 τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἀπω-
 θεῖν τοῦ συμποσίου· σκαῖον γάρ· ἐπεὶ δ' ἔρᾳ, καὶ ὡς
 Φῆς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει.

HPA. Τί, ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ μήτι ὕβριστικὸν καὶ
 σὺ εἶπης.

lentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed
 & nobismet ipsis aliquando.

Iun. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque
 agit ac fert, naso, ut aiunt, trahens: & tu sequeris ipsum,
 quocunque ducat, mutarisque facile in quamcunque ius-
 ferit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es
 profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quip-
 pe qui eius uxorem ipse aliquando adulteraris, quae tibi
 Pirithoum peperit.

Iup. Tunc etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi
 in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione vi-
 deatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extru-
 dere sympotio; inurbanum enim: quandoquidem vero
 amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert.

Iun. Quid porro, Iuppiter? nam metuo, ne quid flagi-
 tiosum tu quoque dicas.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' εἰδῶλον ἐκ νεφέλης πλα-
σάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὴν λυθῇ τὸ συμπόσιον,
καίκεϊνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἰκὸς, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρα-
κατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ παύσαιο ἀνιῶ-
μενος, οἷσθεις τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας.

ΗΡΑ. Ἄπαγε, μὴ ὤραισιν ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν
ἐπιθυμῶν.

ΖΕΥΣ. Ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ
πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων
συνέσται;

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλῃ ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰ- 5
σχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσῃ διὰ τὴν ὁμοιότητα.

ΖΕΥΣ. Οὐδέν τοῦτο φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλῃ ποτὲ
Ἥρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλῃ· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξ-
απατηθήσεται.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰ-

6 Ἄπαγε, μὴ ὤραισιν) Σεσολοί- τῇ συνηθείᾳ, Μὴ καλὰ αὐτῷ τὰ ἔτη;
κισται μὲν Ἀττικῶς. ὠφείλε γὰρ, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. V.
μὴ ὥρας ἴκοιτο· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἐν

Iup. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxeri-
mus ipsi tibi simile, postquam solutum fuerit convivium
(vigilat autem, ut credi par est, prae amore) acclinemus
iuxta ipsum: sic enim sedatus fuerit eius dolor, si putarit,
se, quod concupierat, adeptum esse.

Iun. Apage: pessime pereat, ut qui rem supra suam for-
tem affectet.

Iup. Sustine tamen, o Iuno: quid enim ad te mali redun-
dabit ab isto figmento, si cum nebula fuerit Ixion congressus?

Iun. At nebula ista ego esse videbor, & turpe illud in
me patrabit ob similitudinem.

Iup. Nihil dicis: neque enim nebula unquam Iuno fiat,
nec tu nebula: Ixion tantum decipietur.

Iun. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, glo-

σιν, αὐχίσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγῆσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διί. καὶ που τάχα ἔραν με φήσειεν αὐτοῦ, αἱ δὲ πιστεύουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλη συνῆν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ἣν τι τοιοῦτον εἶπη, ἐς τὸν ἄδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθείς, συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ αἰεὶ, καὶ πόνον ἄπαιστον ἔξει, δίκην διδοὺς τοῦ ἔρωτος.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

riabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus, se Iunonem iniisse, in eodemque, quo Iovem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, ut me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse.

Iup. Ergo, si quid eiusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotaeque miser alligatus circumagetur cum ea semper, laboremque perpetuum habebit poenas dans amoris.

Iun. Non enim grave hoc quidem ob iactantiam.

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

Ι ΗΦΑΙ. ΕΩΡΑΚΑΣ, ὦ Ἀπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλὸν τέ ἐστι, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον;

ΑΠ. Ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα

APOLLINIS ET VULCANI.

Vul. **V**IDISTIN', Apollo, Maiæ filiolum modo editum? quam pulcher est, arridetque omnibus, & iam patrefacit aliquid, quod magni boni spem facit.

Ap. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut infi-

ἀγαθόν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ;

ΗΦΑΙ. Καὶ τίνα ἀν' ἀδικῆσαι δύναίτο ἀρτίτοκον ὄν;

ΑΠ. Ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου, καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς 2 σπαργάνοις;

ΑΠ. Εἶση, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον.

ΗΦΑΙ. Καὶ μὴν προσῆλθεν ἥδη.

ΑΠ. Τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν;

ΗΦΑΙ. Πάντα, ὦ Ἀπολλων.

ΑΠ. Ὅμως ἐπίσκειψαι ἀκριβῶς.

ΗΦΑΙ. Νῆ Δία, τὴν πυράγραν οὐχ ὀρῶ.

ΑΠ. Ἄλλ' ὅψει αὐτῇ που ἐν σπαργάνοις τοῦ βρέφους.

gne bonum; qui Iapeto sit senior, quantum ad astutiam?

Vulc. Eccui male facere possit recens natus?

Ap. Roga Neptunum, cuius tridentem furatus est; aut Martem; illius enim eduxit clam vagina gladium: ne me ipsum dicam, quem exarmavit arcu & sagittis.

Vulc. Haec iste recens natus, qui vix movere se poterat in fasciis?

Ap. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit.

Vulc. Atqui iam accessit.

Ap. Quid ergo, cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi periit?

Vulc. Cuncta, Apollo.

Ap. Tamen inspice diligenter.

Vulc. Ita me Iuppiter amet, forcipem non video.

Ap. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis.

ΗΦΑΙ. Ούτως ὁξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικὴν.

- 3 ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη στω-
μύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει.
χθές δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἑρώτα κατεπάλαυσεν εὐ-
θύς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὰ πόδε'· εἴτα μεταξὺ ἐπαι-
νούμενος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστόν ἐκλείψε, προσ-
πτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νικῇ· τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ
σκηπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ
πῦρ εἶχε, κακείνῳ ἂν ὑφείλετο.

ΗΦΑΙ. Γοργόν τινα τὸν παῖδα Φῆς.

ΑΠ. Οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.

ΗΦΑΙ. Τῷ τούτῳ τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

- 4 ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρών, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς

1 Ἐν τῇ γαστρὶ) Εὐστάθιος
Ὀδυσσ. Τ. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τὸν
Ἑρμῆν, ἐκ γενετῆς συγκληρῆσθαι
τὴν κλεπτικὴν, ὡς τῆς μητρὸς Μαίας
συλλουμένης, αἷς ἠθέλεν ἐκείνη, ὑφε-
λόμενος τὰ ἐχθυθέντα ἔκρυψε. G.

2 Ἦδη σταμύλα καὶ ἐπίτροχα)
Πολύκριμψα, πιθανὰ, εὐτράπελα,
ἀπατητικά. τὸ ἐπίτροχα, ἠπειγμένα
ταχέως. V.

14 Χελώνην) Τούτου μέμνηται
καὶ Νίκανδρος ἐν τοῖς Ἀλεξίφαρ-
μάχοις. G.

Vulc. Tamne acutis est manibus, ac si in utero medi-
tatus fuerit artem furandi?

Ap. Non tu illum audivisti iam loquentem argutula quae-
dam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero
provocatum Cupidinem luctando deiecit statim, nescio quo-
modo subducens pedes: tum interea dum laudabatur, Ve-
neris cestum furripuit, illum amplexae ob victoriam; Io-
vis autem ridentis sceptrum, &, nisi gravius esset fulmen,
multumque ignem haberet, illum quoque furripuisset.

Vulc. Agilem quendam & alacrem puerum narras.

Ap. Non hoc tantum, sed & iam musicum.

Vulc. Id quo indicio colligere potes?

Ap. Testudinem alicubi mortuam cum invenisset, instru-

συνεπήξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας,
ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς,
καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς, μελωδεῖ πάνυ γλαφυ-
ρόν, ὃ Ἡφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶ με αὐτῷ Φθο-
νεῖν τὸν πάλαι κιθαρίζειν ἀσχοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα,
ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περι-
εργίας ἄχρι τοῦ ἄδου κατίοι, κλέψων τὴν κακείθεν δη-
λαδὴ. ὑπόπτερος δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται
θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει
τοὺς νεκρούς.

ΗΦΑΙ. Ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.

ΑΠ. Τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυράγραν.

ΗΦΑΙ. Εὖγε ὑπέμνησας ὥστε βαδιῶμαι ἀποληψό-
μενος αὐτήν, εἴ που ὡς Φῆς εὐρεθείη ἐν ταῖς σπαργάνοις.

² Κολάβους) Τὰ τῶν χορδῶν τῇ τῆς κιθάρης νευράς. V.
³ ἱπιτόνια. V.

² Καὶ μαγάδα) Σανὶς τετράγω- ἔμπειρον, ἀκριβὲς, λαμπρόν· ταῦτα
νος, ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυ- σημαίνει τὸ γλαφυρόν. V.

mentum ex ea musicum compegit: manubriis enim adapta-
tis, iugo addito, tum claviculis infixis, & asserculo suppo-
sito, fidesque intendens septem, canit valde tenerum quid-
dam, o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipsi invidcam,
qui dudum arte pulsandae citharae exerceor. Praeterea di-
cebat Maia, illum ne noctu quidem manere in coelo, sed
curiositatis ergo usque ad inferos descendere, nempe fura-
turum aliquid inde etiam: alis autem est instructus: & vir-
gam quandam sibi confecit mirabili virtute praeditam, qua
animas ducit, deducitque mortuos.

Vulc. Hanc ipsi donavi, ludicrum ut esset.

Ap. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem [furto sub-
latum.]

Vulc. Recte fane admonuisti: quare ibo ad eum recu-
perandum, sicubi, ut ais, reperiatur in fasciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΤ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΦΑΙ. **Τ**Ι με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω γὰρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους δέος μιᾷ πληγῇ διατεμεῖν.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἡφαίστε· ἀλλὰ διέλέ μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών.

ΗΦΑΙ. Πειρᾷ μου, εἰ μέμνηνα; πρόσταττε δ' οὖν τὰ λήθεις, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Διαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένου πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ καθυκνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν ἀπόλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδύνων, αἱ μου τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν.

ΗΦΑΙ. Ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὅξυς

VULCANI ET IOVIS.

Vulc. **Q**UID me, Iuppiter, oportet facere? venio enim; ut iussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides opus sit uno ictu diffecare.

Iup. Recte fane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes deiecta securi.

Vulc. Tentasne me, an infaniam? Quin impera vere; quod vis tibi fieri.

Iup. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experire me. Sed vide, ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim prae doloribus, qui meum cerebrum convellunt.

Vulc. Vide, Iuppiter, ne mali quid faciamus: acuta enim

γὰρ ὁ πέλεκυς ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀναιμωτὶ, οὐδὲ κατὰ τὴν
Εἰλείθυιαν μαιώσεται σε.

ΖΕΥΣ. Κατένεγκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θάρρῶν. οἶ-
δα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον.

ΗΦΑΙ. Ἄκων μὲν, κατοίσω δέ τί γὰρ χρὴ ποιεῖν,
σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἑνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ,
κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα,
τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μῆνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ
ταῦτα ἑνοπλῶν· ἥπου στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἐλελή-
θεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾶ, καὶ πυρρίχίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα
τινάσσει, καὶ τὸ δορυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέ-
γιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βρα-
χεῖ γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς.
ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαιώτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν.

1 Τὴν Εἰλείθυιαν) Ἡ τῶν τιχτου-
σῶν θία. V.

8 Ὑπὸ τῇ μῆνιγγι) Τοῦ ἐγκε-
φάλου ὑμῖνι. V.

10 Πυρρίχίζει) Ἐνοπλος ἐρχί-
ζει. V.

14 Ἐγγυήσας ἤδη αὐτήν) Ἡδὴ
κατὰ γάμου κοινανίαν συνάψας μοι
αὐτήν. V.

securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinae mo-
re tibi obstetricabitur.

Iup. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi,
quid conducatur.

Vulc. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim ali-
quis faciat, te iubente? Quid hoc? puella armata? Ma-
gnum, o Iuppiter, malum habuisti in capite: merito igi-
tur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana vir-
ginem vivam nutries, idque armatam: profecto castra,
non caput clam nobis habuisti. Haec vero saltat, inque ar-
mis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, & fu-
rore concitatur: quodque maximum est, formosa admo-
dum ac matura exstitit brevi: caesia quidem, sed ornat hoc
etiam ipsum galea. Quare, o Iuppiter, obstetriciam mer-
cedem redde illa virgine mihi desponsa.

ΖΕΥΣ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω.

ΗΦΑΙ. Τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν.

ΖΕΥΣ. Εἴ σοι ῥάδιον, οὕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

Iup. Quae fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me est, nihil obloquor.

Vulc. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt: iamque ipsam corripiam.

Iup. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quae fieri nefas sit, te appetere.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΟΣ. ΕΣΤΙΝ, ὦ Ἑρμῇ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διί;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει, Φημί. ἄκαιρον γὰρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι.

ΠΟΣ. Μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν;

NEPTUNI ET MERCURII.

Nept. ΕΣΤΝΕ, Mercuri, nunc convenire Iovem?

Merc. Nequaquam, Neptune.

Nept. Attamen, adesse me, renuntia ipsi.

Merc. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet cum in praesentia.

Nept. Num Iunoni dat operam?

ΕΡΜ. Οὐκ' ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστί.

ΠΟΣ. Συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον.

ΕΡΜ. Οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός.

ΠΟΣ. Πόθεν, ὦ Ἑρμῇ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φής.

ΕΡΜ. Αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θειὸν γε ὄντα.

ΕΡΜ. Τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἀπαγε, τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὢν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστήρ ὄγκον τινά.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκεῖνη εἶχε τὸ ἔμβρυον.

ΠΟΣ. Οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐτίς, ὥσπερ τὴν Ἀθηναίαν· τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.

ΕΡΜ. Οὐκ' ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος.

Merc. Minime: sed longe aliud quiddam est.

Nept. Intelligo: Ganymedes intus.

Merc. Neque hoc: at ipse sane non optime valet.

Nept. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras.

Merc. Pudet eloqui, tale est.

Nept. At non decet apud me quippe patrum.

Merc. Peperit iam modo, Neptune.

Nept. Apage: illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit eius uterus tumoris ullius.

Merc. Recte ais: neque enim ille habebat foetum.

Nept. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput.

Merc. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem.

ΠΟΣ. Εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

2 ΕΡΜ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτη συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν.

ΠΟΣ. Εἴτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἷσθα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἔκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἔκειν ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν, ἀνεῴλεγν ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρόν, ἐντίθην, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

Nept. Euge, ut bonus ille totus nobis uterum gestat, &c in omni parte corporis! at quaenam est Semele?

Merc. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit.

Nept. Tum peperit, Mercuri, eius vice?

Merc. Ita plane, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Iuno (nostrae gravem eius aemulationem) inducit ad petendum a Iove, cum tonitribus ac fulminibus ut veniat ad se. Cum morigeratus accessit fulmen habens, succensus est tectum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me iubet, exsecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, percussit femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tercio iam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet.

ΠΟΣ. Νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἀμφοτέρα, τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατήρ ὁδὲ ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐοικεν. ἄπειμι δ' οὖν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἶσαν, καὶ τᾶλλα ποιήτων, ὅς' ἂν νομίζεται, ὥσπερ λεχοῖ.

Nepi. Ubina nunc infans est?

Merc. In Nyssam ablatum tradidi Nymphis educandum; imposito Dionysi nomine.

Nepi. Ergo utrumque Dionysi istius & mater & pater est hicce?

Merc. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipsi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quae solent, tanquam puerperae.

X.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

ΕΡΜ. Ω ἭΛΙΕ, μὴ ἐλάσης τήμερον, ὃ Ζεὺς Φησί, ἢ μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μεταξύ μία τις ἔστω νύξ μακρά, ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὠραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαιε διὰ μακροῦ σεαυτόν.

MERCURII ET SOLIS.

Merc. SOL, ne currum egeris hodie, Iuppiter ait, nec cras, neque perendie; sed intus mane: idque temporis intervallum una esto nox longa. Quare solvunto Horae iterum equos: tu restingue ignem, teque recrea quiete post longum tempus.

ΗΛ. Καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἀλλόκοτα ἦκεις παραγγέλλων. ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὁρῶν, κατὰ μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν;

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς αἰὲ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα.

ΗΛ. Ποῦ δὲ καὶ ἐστὶν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγε-
λῶν ταῦτά μοι;

ΕΡΜ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφι-
τρυῶνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν.

ΗΛ. Ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμι-
λίας ταύτης μέγαν, καὶ πολὺαβλον θεόν. τοῦτον οὖν ἐν
μιαῖ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον.

2 ΗΛ. Ἀλλὰ τελεσιουργεῖτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ. Ταῦ-
τα δ' οὖν, ὦ Ἑρμῇ, οὐκ ἐγένετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου, (αὐτοὶ

16 Αὐτοὶ γὰρ) Γράφεται, μίνοι γάρ. V.

Sol. Insolita haec, o Mercuri, atque inusitata nuntians ades: sed numquid de via aberrare visus sum in cursu, & extra limites equos agere, idque mihi succenser, & propterea noctem triplo maiorem die facere constituit?

Merc. Nihil quidem tale: neque semper illud erit: sed ita nimirum usus est, ut noctem sibi fieri productiorem velit.

Sol. Ille autem ubi est, aut unde missus tu, ut haec mihi nuntiares?

Merc. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una est.

Sol. Scilicet illam amans: tum porro non satis est una nox?

Merc. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congressu magnum & multis certaminibus insignem Deum: is talis ut una nocte absolvatur, fieri non potest.

Sol. Quin ergo, quod bene vortat, consummato. At illa certe, Mercuri, non fiebant aetate Saturni, (sumus au-

γὰρ ἡμεῖς ἔσμεν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ρέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκοινῶνῃσέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυστήνου γυναιίου ἕνεκα χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῇ μένουσαν ἑξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀβλῖως ἐν σκοτεινῷ διαβιῶν. τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδούνται περιμένοντες, ἕστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζῴῳ.

ΕΡΜ. Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὑπνον, ἀπαγγελῶ καὶ κεῖνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, τὴν μὲν σχολῇ προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνίεναι

16 Μη ἀνιέναι) Γράφεται, μὴ ἀνείναι. V.

tem foli fine arbitris) neque secubabat ille a Rhea, nec relicto coelo Thebis in lectum ibat: sed dies erat dies, & nox itidem pro mensura sua exacta ad anni tempestates; insolens vero, aut praeter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuisset cum mortali femina. Nunc contra miserae mulieris ergo cuncta sunt fursum deorsum vertenda: minus agiles fiunt equi quiescendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea misere in caligine degent: hos scilicet fructus capient ex Iovis amoribus, sedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas istas tenebras.

Merc. Tace, Sol, ne infortunium tibi afferant isti sermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renuntiabo iis etiam, quae Iuppiter mandavit; illa quidem ut

Lucian. Vol. II.

C

ταὺς ἀνθρώπους, ὥς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γεγενημένην.

lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam exstitisse noctem.

XI.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

Ι ΑΦΡ. **Τ**Ι ταῦτα, ὦ Σελήνη, Φασὶ ποιεῖν σε; ὅπότ' ἀν κατὰ τὴν Καρίαν γένη, ἰστάναι μὲν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἅτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ;

ΣΕΛ. Ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱὸν, ὅς μοι τούτων αἴτιος.

ΑΦΡ. Ἐα. ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδην κατὰγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλιέως, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μεираάκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ

VENERIS ET LUNAE.

Ven. **Q**UID ista, Luna, dicunt facere te? cum adversus Cariam veneris, sistere te bigas, & despectare in Endymionem dormientem sub divo, quippe venatorem; aliquando etiam descendere ad ipsum ex media via?

Lun. Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum causa.

Ven. Hem, ille insolenter iniuriosus est: en, in me matrem qualia designavit, nunc in Idam deducens Anchisae Ilienſis gratia; alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescentulum, quem cum & Proserpinae amabilem fecit, ex

ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώ-
μενον ὥστε πολλάκις ἠπειλήσα, εἰ μὴ παύσεται τοι-
αῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα, καὶ τὴν Φά-
ρετραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερὰ ἥδη δὲ καὶ πλη-
γὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὁ δὲ οὐκ
οἶδ' ὅπως τοπαραντίκα δεδιώς, καὶ ἰκετεύων, μετ' ὀλί-
γον ἐπιλέλησται ἀπάντων. Ἀτὰρ εἶπέ μοι, καλὸς ὁ 1
Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν.

ΣΕΛ. Ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δο-
κεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας
τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια,
ἥδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ τὴν κεφα-
λὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλωσμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ
περικειμένῃ ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει
τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄσθμα. τότε τῶν ἐγὼ ἀψοφῆτι
κατιοῦσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν
μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθεῖν οἶσθαι· τί ἂν οὖν σοι λέ-

dimidia parte mihi surripuit meos amores. Atque adeo saepe comminata fui, nisi desistat talia facere, me confracturam esse eius arcus & pharetram, immo etiam circumcisuram alas: quin iam plagas ipsi intentavi in nates sandalio: is autem nescio quo pacto, in praesentia quidem timefactus & supplex, post paulo oblitus est omnium. At dic mihi, pulcherne Endymion est? malum enim hoc maxime solatio mitigetur.

Lun. Mihi quidem fane pulcher, o Venus, videtur: tumque maxime, quando subiecta super rupem chlamyde dormit, sinistra tenens iacula ex manu paene defluentia; dextra vero circa caput sursum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipse vero somno solutus efflatum reciprocatur ambrosium illum halitum. Tunc ergo sine ullo strepitu delapsa, summisque pedum digitis innixa, ne experge-

γοιμι τὰ μετὰ ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

factus subito conturbetur; rem nostri: quid ergo tibi porro dicam, quae consequuntur: hoc tantum, dispereo amore.

XII.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

Ι ΑΦΡ. **Ω** ΤΕΚΝΟΝ Ἐρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις κατ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ· ὅς τὸν μὲν Δία πολὺμορφον ἐπιδείκνυεις, ἀλλάττων ἐς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ· τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλεησμένον τῆς ἱππαισίας. ὁ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὕβριζεις, Φάρρων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Πέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων Θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μεираάκιον ἐκεῖνο πο-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. **Ο** FILI Cupido, vide, qualia facis: non ea, quae in terra contingunt, dico, quaecunque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quae in coelis: qui Iovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcunque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex coelo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum cursus ordiendi: nam quae in me genitricem committis, confidenter quasi iure tuo facis. Sed tu, audacissime, Rheam etiam ipsam iam vetulam & matrem tot Deorum impulisti, ut puerum amet, Phrygiumque istum adolescentulum appe-

θεῖν· καὶ νῦν ἐκείνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς
 λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἅτε μα-
 νικοὺς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδὴν περι-
 πολοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαν-
 τες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ, υ/
 ἀνείς τὴν κόμην, ἔεται μεμηνῶς διὰ τῶν ὀρῶν· ὁ δὲ, αὐ-
 λεῖ τῷ κέρατι· ὁ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἡ ἐπικτυ-
 πεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν
 τῇ Ἰδῇ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοι-
 οὔτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε
 ἡ Ῥέα, ἡ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὔσα, κελεύσῃ τοὺς
 Κορύβαντας συλλαβόντας σε. διασπάσασθαι, ἡ τοῖς
 λέουσι παραβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρῶσα.

ΕΡΩΣ. Θάρρει μήτηρ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς 2
 ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβάς ἐπὶ τὰ νῶτα,
 καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἡνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσί

tat. Nunc illa fuit opera tua; iunctisque leonibus & as-
 sumtis in comitatum Corybantibus, qui scilicet fanatici sint
 & ipsi, fursum deorsum Idam circumvagantur, haec ulu-
 larus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit
 sibi ense cubitum, ille effusa coma fertur furietus per mon-
 tes, alius tibiam inflat adunco cornu, alius bombum ex-
 citat pulso tympano, aut increpat cymbalo: & in summa,
 tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco
 igitur cuncta: metuo talē quiddam ego, quae te magnum
 malum peperit, ne quando plane in furorem acta Rhea;
 vel dixero potius mentis suae compos iubeat Corybantas
 comprehensum te discerpere, aut leonibus obiicere: ista
 timeo, in periculo te versantem videns.

Cyp. Bono esto animo, mater, quandoquidem & leoni-
 bus ipsis iam familiaris sum, & saepe consensu eorum
 tergis, prehensaque iuba tanquam habenis eos rego: illi

με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ στόμα, περιλιχμη-
σάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν
ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὕσα ἐν τῷ Ἀττῇ;
καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς
δὲ μὴ ἐΦέσθε τῶν καλῶν· μὴ τοῖνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τού-
των. ἢ θέλεις σὺ, ὦ μήτηρ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ
τοῦ Ἀρεως, μήτ' ἐκείνον σοῦ;

ΑΦΡ. Ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων. ἀλλὰ
μεμνήσῃ μου ποτὲ τῶν λόγων.

vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delamben-
tes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando tandem illa
otium agat, adversum me ut quidquam conetur tota in
Attide occupata. At porro quid ego delinquo, si osten-
dam pulchra, qualia sunt? vosmet autem ipsae desiderio
tenemini pulchrorum: eorum ergo ne me infimuletis: hoc-
cine vis, mater, ut non amplius ames neque ipsa Martem,
nec ille te?

Ven. Quam mirificus es & superior omnibus! sed erit,
cum recordabere dicta mea.

XIII.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΖΕΥΣ. ΠΑΥΣΑΣΘΕ, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλειε,
ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γὰρ
πάντα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν.

IOVIS, AESCULAPII ET HERCULIS.

Iup. CESSATE, Aesculapi & Hercules, rixantes inter
vos quasi homines: indecora enim haec, & aliena convi-
vio Deorum.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τουτανὶ τὸν Φαρμακέα προκατακλίνεσθαι μου.

ΑΣΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι.

ΗΡΑ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιῶντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὐθις ἀθανασίας μετείληφας;

ΑΣΚ. Ἐπιλέλχεται γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ;

ΗΡΑ. Οὐκ οὐν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν ὃς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ριζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσῃ τῶν Φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σου τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, 2.

12 Καὶ ἀγύρτης.) Ἐπαίτης, φιλοκερδής. V.

Herc. Et tu velis, o Iuppiter, istum veneficum supra me accumbere?

Aesc. Sic fane decet: etenim melior sum.

Herc. Quo in genere, attonite? ideone, quod te Iuppiter fulmine percussit, quae fas non erat, facientem? nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti.

Aesc. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagraffe, qui mihi exprobres ignem.

Herc. Nequaquam pari similique ratione vita nobis est exacta, ut qui Iovis sum filius, tantosque labores suscepi expurgando hominum aetatem, feris debellandis, & in homines iniuriosos animadvertendo: tu vero praefectas herbarum radices colligis, & circulator es, aegrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui vile tamen nihil praestiteris.

Aesc. Recte narras: nam iniusta tibi flammae vestigia fa-

ὅτε πρῶν ἀνῆλθες ἡμίϙλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο, τοῦ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, οὔτε ἕξαινον ἔρια ἐν Λυδία, πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παϊόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα.

ΗΡΑ. Εἰ μὴ παύσῃ λαιμορρούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μὴδὲ τὸν Παιήονα ἰάσασθαι σε, τὸ κρανίον συντριβέντα.

ΖΕΥΣ. Παύσασθέ, φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ συμποσίου· καίτοι εὐγνωμον, ὦ Ἡρακλῆς, προκατακλίνεσθαι σου τὸν Ἀσκληπιὸν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

6 Τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα) καὶ Κρεντιάδης. V.
Μεγάρων τέκνα τοῦ Ἡρακλέους, 12 Τὴν ξουσίαν) Τὴν εὐα-
ῶντος, Θηρέμαχος, Δημοκρίαν χίαν. V.

navi, quando nuper huc ascendisti semustus, ab utrisque corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si nihil aliud, neque servivi, quemadmodum tu, neque carminavi lanam in Lydia purpuream vestem indutus, istiusque ab Omphale aureo sandalio: sed neque atra bile percitus interfeci liberos & uxorem.

Herc. Nisi desieris conviciari mihi, confestim scies, quam tibi non multum profutura sit immortalitas: etenim sublatum te proiciam praecipitem in caput e coelo, ut ne Paean quidem ipse mederi tibi possit, cranio contrito.

Iup. Finem, inquam, altercandi facite, & non conturbate nobis consuetudinis iucunditatem: fin, ambos ego ablegabo vos foras a convivio. Enimvero aequum est, Hercules, priorem decumbere Aesculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. ΤΙ σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλων; I

ΑΠ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς.

ΕΡΜ. Ἀξίον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι;

ΑΠ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλου.

ΕΡΜ. Τέθνηκε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος;

ΑΠ. Καὶ μάλα.

ΕΡΜ. Πρὸς τίνας, ὦ Ἀπολλων; ἢ τίς οὕτως ἀνέρα-
στος ἦν, ὥς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκείνο μεираκίον;

ΑΠ. Αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλων;

ΑΠ. Οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. QUID contracto vultu es, Apollo?

Ap. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriae.

Merc. Dignum certe moerore tale negotium! tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc?

Ap. Nequaquam; sed delicias lugeo Laconem illum Oebali filium.

Merc. Interiitne, dic, quaeso, mihi, Hyacinthus?

Ap. Maxime.

Merc. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum iuvenem?

Ap. Meum ipsius hoc est facinus.

Merc. Num ergo te furor agitavit, Apollo?

Ap. Haud fane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit.

ΕΡΜ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι τὸν λόγον.

2. ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος, ἥρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτός, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ Φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον εἰς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί ἐνέσεισε Φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ρυῖναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἡμυνάμην κατατοξεύσας, Φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ παιδί δὲ καὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος

1 Τὸν λόγον) Τὸν πρόπον. G.

4 Ἀμελούμενος δὲ ... ἐγὼ ...) Οὐχ οὕτως ἐποίησεν· προτίθεις γὰρ εὐθείαν τὴν γενικὴν ἐπέφερε· οὕτως Ὀμηρος B. σχόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει. Ἡ ἐν ὑπερβατῶ οὕτω νοητέον τὴν σύνταξιν· ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ζητεῖται, διὰ τί οὐκ εἶπεν, ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ καὶ φαιμέν, ὅτι Ἀττικὴ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθείαν παραλαμβάνειν. G.

6 (Ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου) Ἀντὶ, ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. Ἀττικὴ γὰρ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθείαν περιλαμβάνειν. V.

7 Ἐνέσεισε) Ἐνείσας ἐφένευσεν αὐτόν. G.

10 Ἐπισπόμενος) Ἐπισπόμενος ἀντὶ τοῦ ἐλχόμενος α μίγα, ἀπὸ τοῦ ἐπισπάρμαι· ἐπισπόμενον δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπακολουθήσαντα, ὥσπερ ἐνταῦθα, μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἐπάρμαι· ἔστι δὲ ποικτικόν· ἐντάσσεται δὲ γενικῇ. V.

Merc. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

Ap. Discum tractare discebat, egoque una cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat iamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum proiicio, ut solebamus, discum in altum; Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in caput puero impigit, quam poterat vehementissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, & puer statim emoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis immissis, fugientem persecutus usque ad montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum deiecit; atque a sanguine florem submittere ter-

ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίῃσα, ἡδίστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐ-
ανθέστατον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον,
ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἄρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι
δοκῶ;

ΕΡΜ. Ναὶ, ὦ Ἀπολλων ἡδεις γὰρ θνητὸν πεπονη-
μένος τὸν ἐρώμενον ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

3 Ἐπαιαίζοντα) Ἐπιθρῖνοντα, ἐπιτραγοῦντα. G.

ram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium
florum, qui praeterea literas habet luctum super mortuo
testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor affectus?

Merc. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset,
te tibi nactum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo
mortuo.

XV.

ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. ΤΟ δὲ καὶ χωλὸν αὐτὸν ὄντα Ἡφαιστον, καὶ ἱ
τέχνην ἔχοντα βάναισον, ὦ Ἀπολλων, τὰς καλλίστας
γεγαμηκέναι, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν;

ΑΠ. Εὐποτρία τις, ὦ Ἑρμῆ, πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ
θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῷ, καὶ μάλι-
στα ὅταν ὀρῶσιν ἰδρῶτι ρέομενον, εἰς τὴν κάμινον ἐπικε-
ς Εὐποτρία) Εὐτυχία. V.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. ΕΤ quale tandem, claudum istum Vulcanum, & ar-
tis opificem illiberalis, Apollo, pulcherrimas in matrimo-
nio habere Venerem & Gratiam!

Ap. Fati quaedam felicitas, o Mercuri: neque tamen id
non demiror, qui pati possint consuetudinem eius, maxi-
me quando vident sudore manantem, in fornacem prorum

κυφῶτα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι.

ΕΡΜ. Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ Φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὧ Ἄπολλον, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει Φρόνει, καὶ γὰρ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἴτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θέοι, μόνοι καθευδόμεν.

- 2 ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτος εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικὰ, καὶ δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἣ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω.

ΕΡΜ. Ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν.

9 Ἀναφρόδιτος) Ἀνδρὲς καὶ ἀνεπίχαρις. V.

atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: at tamen talem amplectuntur, osculantur & una cubant.

Merc. Illud & ipse indignor, Vulcanoque invideo. Iam tu capillos come, Apollo, & citharam pulsa, & superbius ob pulchritudinem effer te, atque ego ob palaestricum corporis habitum, & artem lyrae temperandae; tum ubi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

Ap. Ego quidem & alias Invenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, haec aufugit me & odio habet usque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci iactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo.

Merc. At ego iam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari.

ΑΠ. Οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἶπε, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἡ Χάρις ταύτην;

ΕΡΜ. Ὅτι, ὦ Ἀπολλον, ἐκεῖνη μὲν αὐτῶ ἐν τῇ 3
Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἄλλως
τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλὰ, καὶ κείνου ἐρᾷ, ὥστε
ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκέως τούτου μέλει.

ΑΠ. Καὶ ταῦτα οἶει τὸν Ἡφαιστον εἰδέναι;

ΕΡΜ. Οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναιτο, γενναῖον
ὁρῶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε τὴν ἡσυχίαν
ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμὰ τινα ἐπιμηχανήσασθαι
αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς.

ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθη-
σόμενος εἶναι.

*Ap. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse.
Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non
aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?*

*Merc. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit;
Venus in coelo: quae praeterea circa Martem est occupa-
ta plurimum, eumque amat; ideoque parum ipsam fabri
ferrarii cura tangit.*

Ap. Haec tu putas Vulcanum scire?

*Merc. Sane: sed quid efficere possit, cum strenuum videt
iuvenem, eumque militem: quare quiescit, sibi que tem-
perat; nisi quod minatur, vincula se quaedam machinatu-
rum adversus illos, & oppressurum irretitos in lecto.*

*Ap. Nescio: at equidem optaverim is esse, qui sit ca-
piendus.*

XVI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

Ι ΗΡΑ. **Κ**ΑΛΑ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διί.

ΛΗΤ. Οὐ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστός ἐστιν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' οὗτος μὲν ὁ χαλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρηνικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυβίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξενοντονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς, ἀνδρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς

I UNONIS ET LATONAE.

Iun. **P**ULCHROS enimvero, Latona, & tu liberos peperisti Iovi.

Lat. Non omnes, Iuno, tales parere possumus, qualis est Vulcanus.

Iun. Sed hic claudus tamen utilis est, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque observatur. De tuis autem liberis, illorum haec virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo nescit quales cibos capiat hospitibus interfectis, atque imitata Scythas ipsos, qui hominibus vescuntur: Apollo autem prae se fert, cuncta se scire, & iaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum

μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διόυμοις, ἔξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνετώτερων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνώνει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, οὐ προεμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύζεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ἑρῶ καθότι καλλιτεκνότερα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ΛΗΤ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων.

6 Καταγοητεύεσθαι) Ἀπατᾶσθαι. V. 7 Τερατευόμενος) Ψευδολεγόμενος, ἡ θαύμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύμενος. V.

constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis, frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem ditescit; plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos: nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat, se occisurum esse delicias suas disco; nec praedivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulchrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben praestare videaris.

Lat. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix & mendax vates, non me fugit, quem tibi dolorem afferant conspecti inter Deos; tum maxime, quando haec laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus.

ΗΡΑ. Ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκεῖνος θαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἂν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄβλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλή σου παρθένος οὕτω καλὴ ἐστίν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας· ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαιοῦτο, παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὔσα.

ΛΗΤ. Μέγα, ὦ Ἡρα, φρονεῖς, ὅτι ζύνει τῷ Διὶ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύνουσαν, ὅποτεν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατή, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

Iun. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marfyas, si quidem iustum Musae iudicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulchra tua virgo tam est pulchra, ut, postquam comperit, se visam esse ab Actaeone; verita, ne iuvenis evulgaret turpitudinem suam, immiserit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obstetricaturam fuisse, virgo si modo foret.

Lat. Arroganter, o Iuno, te effers, quia coniux es Iovis, cumque eo regnum tenes; propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te post paulo iterum lacrimantem, cum te Iuppiter relicta in terram descenderit, tauri cygnive sumta specie.

XVII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. **Τ**Ι γελαῖς, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἀπολλον, εἶδον.

ΑΠ. Εἰπέ οὖν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελαῖν.

ΕΡΜ. Ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ ὁ Ἡφαιστος ἔδῃσεν αὐτοὺς ξυλλαβῶν.

ΑΠ. Πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἑρεῖν εἰκας.

ΕΡΜ. Ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευνεν αὐτούς· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεῖς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὡς ᾤετο· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἡφαιστον. ἐπεί δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγεγένηντο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐξίσταται δὲ αὐ-

9 Παρὰ) Γρ. περὶ τὴν εὐνὴν. G.

APOLLINIS ET MERCURII.

Ap. **Q**UID rides, Mercuri?

Merc. Quia scilicet maxime ridicula, Apollo, vidi.

Ap. Quin narra, ut & ipse re audita una tecum possim ridere.

Merc. Venus concumbens cum Marte constricta est, & Vulcanus vinxit eos captos.

Ap. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris.

Merc. Iampridem, opinor, ista cum sciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quae oculos fugerent, circumpositis, postquam abierat ad caminum, operi scilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conspicit eum Sol, & indicium desert ad Vulcanum. Ubi autem ascenderunt lectum, intraque casses recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipsis vincula, &

Lucian. Vol. II.

D

τοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ οὔσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύφαιτο αἰδομένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειράτο, καὶ ἤλπιζε ῥῆξεν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευσεν.

2 ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος;

ΕΡΜ. Οὐδέπω, ἀλλὰ ζυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφοτέροι καίτω νενευκότες, ζυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μενονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον.

ΑΠ. Ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκείνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου;

ΕΡΜ. Μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελά αὐτοῖς ἐφεστῶς. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χρὴ τάληβες εἰπεῖν, ἐθόβουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς.

supervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret sese pudibunda: Mars primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes evadendi sit nulla, supplicabat.

Ap. Quid ergo? absolvit eos Vulcanus?

Merc. Nondum; sed convocatis Diis spectandum praeber adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane iucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum.

Ap. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii?

Merc. Nequaquam; ut qui etiam iuxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, invidebam Marti non solum adulteranti formosissimam Deam, sed & alligato cum ea.

ΑΠ. Οὐκοῦν καὶ δεδέσθαι ἂν ὑπέμενας ἐπὶ τούτῳ;

ΕΡΜ. Σὺ δ' οὐκ ἂν, ὦ Ἀπολλόν; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσομαι γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὖξῃ ἰδὼν.

Ap. Tune ergo vinciri te patereris ea mercede?

Merc. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide: magnus eris mihi Apollo, nisi, cum videris, idem optabis.

• XVIII.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΕΓΩ μὲν ἡσυχνόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, θήλυς οὕτω καὶ διεσθαρμένος ὑπὸ τῆς μέδης· μίτρα μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον εἰκῶς, ἢ σοὶ τῷ πατρί.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τοὺς κατοικοῦντας τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ

ἡ Πάνυ μᾶλλον) Πανί. V. Γρ. παντί. G.

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. ME quidem puderet, Iuppiter, talis filii, tam feminei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat comam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana tibiaeque & cymbala choreas agens, atque omnino cuivis similior, quam tibi patri.

Iup. Atqui hicce mitra feminea redimirus, mollior mulieribus, non solum, Iuno, Lydiam subegit, incolentesque Tmolium cepit, & Thracas sibi subiecit; sed & adversus

τοὺς Θράκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τοὺς τε ἐλέφαντας εἶλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς Φῆς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δέ τις ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πατρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσ-εστιν αὐτοῖς; οὐδεὶς Φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαίτο τις οἷος ἂν νήφωι οὗτος ᾗν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

- 2 ΗΡΑ. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὖρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθύσθοντες ποιῶσι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν

2 Στρατηγικῷ) Γράφεται στρατῷ. V. 7 Ἐνθεάζων) Ἐνθουσιῶν. G.

Indos rapto muliebri isto exercitu elephantos in potestatem redegit, & regione tota potitus est, regemque paululum resistere ausum captivum abduxit: & ista quidem omnia perfecit saltans simul & choreas ducens, thyrsis usus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum si quis in animum induxit maledicere ipsi, contumeliis in sacrorum initia iactis, ab eo quoque poenas expetiit, vel ligatum obstringens palmitibus, vel ut discerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, atque haud indigna patre? Si vero lusus & lascivia simul adsint, nihil est ea in re, quod invidiam faciat; inprimis si quis reputet, qualis sobrius hicce foret, ubi isthaec facit ebrius.

Iun. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum eius vitem & vinum; idque tamen videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad iniuriam versi, & plane furentes

τραπόμενοι, καὶ ὅλως μεμνηότες ὑπὸ τοῦ πότου· τὸν γοῦν Ἰκάριον, ᾧ πρῶτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ συμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο Φῆς· οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἔμμετρα πίνη, ἰλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν συμποτῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζήλοτυπεῖν ἔοικας, ᾧ Ἦρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

π Τὸν γοῦν Ἰκάριον) Ἐκτεινῶν σθέντες ὅτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπ' αὐτοῦ φαρμακία· ἐνόμισαν γὰρ μεθυ- ἐκείνου. V.

a potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipsi compotatores interemerunt concisum ligonibus.

Iur. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum ista, neque Bacchus facit; sed potus immoderate sumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum servat, hilarior & suavior existit; neque eiusmodi, quale Icario contigit, quidquam designaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc aemulari videris, Iuno, & Semeles meminisse, ut quae crimineris Bacchi pulcherri- mas dotes.

XIX.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

ΑΦΡ. ΤΙ δῆποτε, ᾧ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς ἱ κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶν, τὸν Ἀ-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. QUID est enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Iovem, Neptunum, Apollinem,

πόλλω, τὴν Ῥεάν, ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοὶ ἡ δαῖς, κενὴ δ' οἰστῶν ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄστοχος·

ΕΡ. Δέδια, ὦ μήτερ, αὐτὴν· Φοβερά γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς αἰδρική. ὅποταν οὖν ἐντεινόμενος τὸ τόξον ἰὼ ἐπ' αὐτὴν, ἐπισείουσα τὸν λόξον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀπορρεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν.

ΑΦΡ. Ὁ Ἄρης γὰρ οὐ Φοβρώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφάπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας.

ΕΡ. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεταιί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορεῖται ἀεὶ, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτῃ, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσει, Φησὶ, νῆ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπεύρασα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον

14 Τῷ δορατίῳ σε διαπεύρασα) Προστυπακουστὴν τὸ διαφθερῶ ἠθικῶς ἄμα καὶ ἀφελῶς. V.

Rheam, me quoque matrem; a sola vero abstineas Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, & collineandi sis imperitus.

Cup. Metuo, mater, eam: nam formidabilis est & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, & contremisco, defluuntque tela meis de manibus.

Ven. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmasti ipsum, ac vicisti.

Cup. At iste ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra semper suspiciosa torve me intuetur; factumque iam adeo, ut ego sic praetervolarem, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem iuro, hasta te transixum, aut pede correptum in Tarta-

ἐμβαλαῦσα, ἣ αὐτὴ διασπασαμένη, διαΦερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε· καὶ ὁρᾷ δὲ ὀριμὸν, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχει πρόσωπόν τι Φοβερόν, ἐχιδόνας κατὰχομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορμολύττεται γὰρ με, καὶ Φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦΡ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηναίαν δέδιας, ὡς Φῆς, καὶ 2 τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ Φοβηθεῖς τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καὶ κεῖναι λόφους ἐπιταίουσιν, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν;

ΕΡ. Αἰδοῦμαι αὐτάς, ὧ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τι Φροντίζουσι, καὶ περὶ ὧδὴν ἔχρουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.

ΑΦΡ. Ἐὰ καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις;

ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόντε,

rum iniiciam, aut ipsa dilaceratum pectus dabo. Multa eiusmodi est interminata: tum porro acerbum videt, habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo: territat enim me, & cum eo oculos converto, in fugam propellor.

Ven. At expavescis Minervam, ut ais, & Gorgonem; idque tu, qui non formidaris fulmen Iovis. Musæ vero cur tibi sunt invulneratae, & extra teli iactum posita? an & illae cristas concutiunt, & Gorgonas ostendunt?

Cup. Revereor illas, mater: nam venerandae sunt, & semper quiddam commeditantur, & cantu distinentur; atque ipse adsto saepius illis delinitus carmine.

Ven. Age, mitte & istas, quia verendae: at Dianam quid est, cur non vulneres?

Cup. In summa, ne consequi quidem illam licet fugien-

Φεύγουσαν ἀεὶ διὰ τῶν ὄρων· εἶτα καὶ ἰδίον τινα ἔρωταί
ἤδη ἔρα.

ΑΦΡ. Τίνος, ὦ τέκνον;

ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε διώ-
κουσα, καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ
ἐστίν. ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τόξότην καὶ
αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον.

ΑΦΡ. Οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

tem semper per montes: tum etiam sibi proprium quen-
dam amorem iam amat.

Ven. Cuius, fili?

Cup. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut ca-
piat persecuta, & sagittis configat; tota denique huic rei
est intenta: ceteroquin fratrem eius arcitenentem & ipsum,
ac longe iaculantem.

Ven. Scio, nate, quid velis: frequenter ipsum arcu fixisti.

XX.

Θ Ε Ω Ν Κ Ρ Ι Σ Ι Σ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ,
ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Ι ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗ, λαβὼν τουτὶ μῆλον, ἄπιθι ἐς τὴν
Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα τὸν Βουκόλον, (νέμεται

4 Λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον) ἔσλόν τὸ μῆλον τῶν Διὸς χερῶν δέχου.
Ἄπιθι τοίνυν εὐν Θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν. G.

DEARUM IUDICIUM.

IUPPITER, MERCURIUS, IUNO, MINERVA, VENUS,
PARIS aut ALEXANDER.

Iup. ΑCCEPTO, Mercuri, isto pomo, abi in Phrygiam
ad Priami filium boum pastorem, (pascit autem Idae mon-

δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κέλεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἢ τις αὐτῶν ἢ καλλίστη ἐστί· τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ αἶθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστὴν· ἐγὼ δὲ ἀπαυθῆμαι τὴν διαίταν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἀν' ἀπάσας νενικηκυῖας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μᾶ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής, ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρυξ, ἐὼν ἄπιτε, βασιλικὸς μὲν ἐστί, καὶ Γανυμήδους τούτου ξυγγενὴς, τᾶλλα δὲ ἀφελὴς, καὶ ὄρειος, οὐκ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν 2 ἐπιστήσεις ἡμῖν δικαστὴν, θάρροῦσα βαδιόυμαι πρὸς

tis in Gargaro) ipsique dic: Te, Pari, iubet Iuppiter, quandoquidem formosus ipse es, & sapiens in rebus amatoriis, sententia Deabus lata pronuntiare, quae illarum pulcherrima sit: certaminis autem praemium victrix recipiat pomum. Iamque commodum est, ut ipsaemet abeat ad iudicem: equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex aequo vos amem, & si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, ut alia ne dicam, necesse, uni si formae praemium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sim iudex: iuvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiae stirpis est, & Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex & montanus: neque illum quis indignum censuerit eiusmodi spectaculo.

Ven. Equidem, o Iuppiter, etiamsi vel Momum ipsum imponas nobis iudicem, confidenter accedam ad formae

τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μαμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαitan, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν.

ΖΕΥΣ. Ἡ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί Φῆς; ἀποστρέφῃ, καὶ ἐρυθρίας; ἔστι μὲν ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαι γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρβένων· ἐπινεύεις δὲ ὅμως· ἄπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνητε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημένοι, μηδὲ κακὸν ἐντρίψῃσθε τῷ νεανίσκῳ. οὐ γὰρ οἶόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

- 3 ΕΡΜ. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θάρρεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἔστι καλὸς, καὶ τᾶλλα ἐρωτικός, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος· οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς.

9 Καὶ ὅπως) Σχοπεῖτε. V.

ostentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere iuonem.

Iun. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si permiffum fuerit arbitrium; sed accipimus istum, quicumque fit, Parin.

Iup. Tibine, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubescis? est hoc quidem proprium, ut vercundiores fitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini iudici, quae victae eritis, nec malum inferatis iuveni: fieri quippe non potest, ut aequae fitis pulchrae omnes.

Merc. Proficiscamur recta in Phrygiam, ego viae dux, vos autem non lente sequimini me: bonoque estote animo; novi Parin, iuuenis est formosus, praeterea amoris deditus, & ad talia diiudicanda inprimis idoneus; is sane non male ius dixerit.

ΑΦΡ. Τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστὴν· πότῃ δὲ ἄγαμός ἐστιν οὗτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν;

ΕΡΜ. Οὐ παντελῶς ἄγαμός ἐστιν, ὧ Ἀφροδίτη.

ΑΦΡ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνή, ἱκανὴ μὲν, ἀγροίκος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' οὖν ἐνέκα ταῦτα ἐρωτᾷς;

ΑΦΡ. Ἄλλως ἠρόμην.

ΑΘ. Παραπρεσβεύεις, ὧ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ κοινο- 4
λογούμενος.

ΕΡΜ. Οὐδέν, ὧ Ἀθηνᾶ, δεινὸν, οὐδὲ κατ' ὑμῶν· ἀλλ' εἰρητό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν;

ΑΘ. Ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα;

ΕΡΜ. Οὐκ εἶδα. Φησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με.

Ven. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum iustum nobis esse iudicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit?

Merc. Haud omnino innuptus est, o Venus.

Ven. Quid ais?

Merc. Est cum eo, ut arbitror, Idaea quaedam mulier, com-
moda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non ad-
modum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges?

Ven. Nullo consilio certe rogabam.

Min. Heus tu, iniquum agis legatum, privatim cum ea
sermones communicans.

Merc. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis
obfit: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris?

Min. Quid ita tandem hoc curiose sciscitata?

Merc. Nescio: ait autem, se, quod casu in mentem ve-
nerat, non de industria rogasse me.

ΑΘ. Τί οὖν ἄγαμός ἐστιν;

ΕΡΜ. Οὐ δοκεῖ.

ΑΘ. Τί δὲ τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ Φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος;

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας.

ΑΦΡ. Ὅρας; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γάρ, καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἷου μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτη
 5 κατὰ τὸ ἀπλοῦν ἀπεκρινάμην. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰοὴν ὄρῳ, καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ

Min. Quid ergo? caelebs est?

Merc. Haud putem.

Min. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriae cupidus est, an totus bubulcus?

Merc. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod coniicere licet iuvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle sane se primum esse in proeliis.

Ven. Viden'? nihil ego criminor, neque infumulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quae ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est.

Merc. Haec Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est, quod aegre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi. Sed interea, dum sermones caedimus, iam multum progressi longius discessimus a stellis, & circiter ex adverso Phrygiae sumus: quin

ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.

HRA. Ποῦ δέ ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ μοι φαίνεται.

ERM. Ταύτη, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαῖα σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευράν, οὗ τὸ ἀντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὄρᾳς.

HRA. Ἄλλ' οὐχ ὄρῳ τὴν ἀγέλην.

ERM. Τί Φῆς; οὐχ ὄρᾳς βοῖδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὐ-
τωσὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καί
τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταβέοντα, καλαύροπα ἔχοντα,
καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασκίδνασθαι τὴν ἀγέλην;

HRA. Ὅρῳ νῦν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν.

ERM. Ἄλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμέν ἐπὶ
τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ δια-
ταράζωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι.

HRA. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ κατα-

9 Καλαύροπα) Καλάβρο-ι ἐστὶ ὑπόσκαμμος, ἣν ἀφίᾳσιν ἐπὶ τὰ τῆς
ποιμενικῆς ῥάβδος, μικρὸν ἐκατέρωθεν ἀγέλης ἀποσκιρτᾶντα. V.

etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; & nī fallor, ipsum vestrum iudicem Paridem.

Iun. Ubi vero est? necdum enim mihi apparet.

Merc. Illac, Iuno, ad sinistrum respice; non ad summum montem, sed iuxta latus, ubi antrum & gregem vides.

Iun. Atqui non video gregem.

Merc. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quendam ex scopulo decurrentem, qui pedum habeat, & repellat, ne protenus dissipetur armentum?

Iun. Video nunc, siquidem is est.

Merc. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si videretur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus eum desuper ex improvīso devolantes.

Iun. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoqui-

βεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προΐεναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθοῦσα πρὸς Ἀγχίσην.

ΑΦΡ. Οὐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

- 6 ΕΡΜ. Ἄλλ' οὖν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἦρα τοῦ μεираκίου τοῦ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ αἰετῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεκούφιζον τὸν καλόν. καὶ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνῆρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὰ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ἔπισθεν αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ στόματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακῶν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τε-

dem autem degressi fumus, tui iam muneris, Venus, praeire teque ducem praebere nobis viae: etenim te par est peritam esse loci, quae saepe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen.

Ven. Non admodum, Iuno, istis commoveor cavillationibus tuis.

Merc. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Iuppiter amabat adolescentulum Phrygem: tum saepiuscule huc veni, ab eo demissus ad invisendum puerum: cumque iam ab aquila veheretur, iuxta simul volabam, allevabamque pulchellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum surripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Iuppiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiamam morfu prehensens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa

ταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· ἀποβελήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς οὐτοσὶ πλησίον, ὥστε προσέπωμεν αὐτόν. Χαῖ 7
ρε, ὦ βουκόλε.

ΠΑΡ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῆξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ ἐπιτήδεια ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε οὔσαι καλαί.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ γυναῖκες εἰσὶν. Ἦσαν δέ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηναίαν, καὶ Ἀφροδίτην ὄραν, καὶ μὲν τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχρίᾳς; καὶ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δέ σε δίκαστῃν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, Φησι, καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γνώσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνες τὸ αἶθλον εἴσῃ ἀναγνοῦς τὸ μῆλον.

ΠΑΡ. Φέρ', ἴδω τί καὶ βούλεται· Ἡ ΚΑΛΗ, Φησί,

3 Ὁ διαιτητὴς) Χαῖρε δικάστηριον κριτής. G.

in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abiecerat eam prae timore. At enim arbiter hicce prope adest: quare alloquamur eum. Salve, boum pastor.

Par. Et tu fane, iuvenis: quis autem huc advenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factae, ut montes frequentent, quae tam egregia sint forma.

Merc. Multum abest, ut sint mulieres. Iunonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Iuppiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone: incommodi nihil est. Iubet autem te Iuppiter, iudicem fieri harum pulchritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoris, tibi notionem permitto: certaminis autem praemium scies, ubi legeris hoc pomum.

Par. Cedo, videam, quid tandem velit: FORMA PRAE-

ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν οὖν, ὦ δέσποτα Ἑρμῇ, δυνηθεῖην ἐγὼ
 θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι
 παραδόξου θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ
 γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν
 τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὀποτέρα ἢ καλλίων, καὶ
 δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ
 8 τὴν τέχνην. Αὗται δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ
 οἶδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγά-
 γοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι
 ραδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερέισῃ τοπρῶτον, τούτου ἔχεται,
 καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· καὶ ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ κέينو
 καλὸν ὄρα, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παρα-
 λαμβανεται· καὶ ὅλως περικέχυται μοι τὸ κάλλος αὐ-
 τῶν, καὶ ὅλον περιεΐληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ
 αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλω βλέπειν δύναμαι τῷ σώ-
 ματι. δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πᾶσαις ἀποδοῦς

STANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, pos-
 sim ego mortalis omnino, & rusticus, iudicem agere ad-
 mirandi spectaculi, maiorisque, quam ut bubulco conve-
 niat? haec enim talia diiudicare delicatulorum potius & ur-
 banorum hominum: de me autem, quae capella capellam
 forma praestet, item iuvenca iuvencam aliam, id quidem
 forte iudicaverim ex arte. Hae vero omnes perinde pul-
 chrae, & sane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram
 traducat visum abstractum: non enim vult abstinere facile;
 sed ubi se defixerit primum, in eo haeret, illudque praesens
 probat: quod si ad aliud transferit, id aequae pulchrum vi-
 det, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque ad-
 eo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum,
 totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quem-
 admodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar
 ergo mihi recte iudicaturus, omnibus si tribuam pomum.

τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;

ERM. Οὐκ οἶδα· πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀναδύναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

PAR. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῆ, πείσαι αὐτάς, μὴ χαλε- 9 πῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν.

ERM. Οὕτω φασὶ ποιήσῃν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν.

PAR. Πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτάς ὥς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δέησει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως;

ERM. Τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ· καὶ πρόσ-
ταττε ὅπῃ καὶ θέλεις.

Huc porro accedit, haec ut fit Iovis soror & coniux, illae filiae: quæ ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronuntiatio?

Merc. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfugas a Iove iussus.

Par. Unicum illud, Mercuri, fac sibi persuadcant, ut ne infensae sint in me, quæ inferiores discefferint ambae, sed solum oculorum hunc esse putent errorem.

Merc. Ita aiunt se facturas: curandum tibi nunc, ut peragas iudicium.

Par. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas, sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explore examen habeatur?

Merc. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua fieri velis.

ΠΑΡ. Ὅπη καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι.

ΕΡΜ. Ἀπόδυτε, ὧ αὐταὶ σὺδ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' ἀπεστράφην.

10 ΑΦΡ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθης ὅτι μὴ μόναις ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, μηδὲ τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ἐπίσης δέ εἰμι πάντα καὶ ὁμοίως καλή.

ΑΘ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσης, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστόν ἀποθήται, (Σαρμακίς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ· καίτοι· γε ἐχοῖν μὴδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν.

ΠΑΡ. Εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· καὶ ἀπόθου.

ΑΦΡ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθηναίαν τὴν κόρυν ἀφελῶσα, ὕλην τὴν κεκαλλωπισμένην ἐπιδεικνύεις; ἀλλ' ἐπιστείεις τὸν λόφον, καὶ τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μή σοι

Par. Qua velim? nudas intueri volo.

Merc. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me aversum.

Ven. Optime, Pari: equidem prima vestes ponam, ut discas, me non solas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi sint oculi, efferrī: namque aequaliter sum tota, & similem in modum pulchra.

Min. Ne prius illa se exuerit, o Pari, quam cestum deposuerit, (est enim venefica) ne te fascinet eius ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adesse, neque tot fucatam pigmentis, quasi revera meretricem quandam, sed nudam formam exhibere.

Par. Recte monent de cestis: atque ergo depone.

Ven. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput ostendis, sed quatis cristas, ac iudicem territas? num metus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam con-

ἐλέγχεται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ φοβε-
ροῦ βλεπόμενον;

ΑΘ. Ἰδού σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀΦήρηται.

ΑΦΡ. Ἰδού σοι καὶ ὁ κεστός.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑΡ. ὦ Ζεῦ τεράστιε τῆς θεάς, τοῦ κάλλους, ἡ
τῆς ἡδονῆς; οἴα μὲν ἡ παρθένος; ὡς δὲ βασιλικὸν αὐτὴ
καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός;
ὡς δὲ ὁρᾷ ἡδὲ ἡδέως; καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγω-
γὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη μὲν ἄλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας·
εἰ δοκεῖ δέ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἐκάστην ἐπιθεῖν βούλομαι,
ὡς νῦν γὰρ ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὃ, τι
καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὀφείεις περισπώμενος.

ΑΦΡ. Οὕτω ποιῶμεν.

ΠΑΡ. Ἀπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δέ, ὦ Ἥρα, περίμενε.

ΗΡΑ. Περιμένω. καὶ πειδάν με ἀκριβῶς ἴδης, ὥρα

ferat caesium illud oculorum, si absque illo galeae terro-
re spectetur?

Min. Ecce tibi, cassis haec est demta.

Ven. Ecce tibi, cestus quoque.

Iun. At exuamur.

Par. Iuppiter prodigialis! quod spectaculum, quae for-
ma, quanta voluptas! qualis haec virgo! quam regium
ista & verendum resplendet, vereque dignum Iove! haec
autem ut suaviter intuetur! immo etiam festivum quiddam,
atque illecebrosus subrisit. Iamque ego quod satis est ha-
beo felicitatis. At, si placet, seorsim singulas etiam inspicere
volo: nam nunc quidem ambiguus haereo, nec scio, quo
potissimum oculos convertam quaquaversum visu distracto.

Ven. Ita faciamus.

Par. Recedite ergo vos ambae: tu, Iuno, resta.

Iun. Resto: verum postquam me diligenter inspexeris,

σοι καὶ τᾶλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς Ψήφου τῆς ἐμῆς. ἦν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσης εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας δεσπότης.

ΠΑΡ. Οὐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτερα· πλὴν ἀλλ' 12 ἄπιθι, πεπραῖζεται γὰρ ἅπερ ἂν δοκῇ. Σὺ δὲ πρόσθι, Ἀθηνᾶ.

ΑΘ. Παρέστηκά σοι. κατὰ ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης καλὴν, οὔποτε ἥττων ἅπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰὲ κρατῶν πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι.

ΠΑΡ. Οὐδέν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γὰρ, ὡς ὄρας, τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή· θάρρει δὲ, οὐ μειονεκτῆσεις γὰρ, καὶ μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἐνδυθὶ ἤδη, καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρὸς.

hoc aliud etiam tibi atque etiam est considerandum, an placeant tibi dona, quae praemium tribuam calculi pro me lari. Siquidem me, Pari, iudicaveris esse forma praestantem, universae eris Asiae dominus.

Par. Non donorum spe nostra constant: iamque recede: finit in hac lite finienda, quae videbuntur. Accede tu, Minerva.

Min. Adsum tibi: at hoc, quaeso; si me, Pari, pronuntiaris formosam, nunquam inferior abibis ex pugna, sed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias reportantem reddam.

Par. Nihil, Minerva, opus mihi est bello ac pugna; nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam & Lydiam, belloque nullo infestatur patris imperium. At bono esto animo: nequaquam ius tuum imminuetur, etiam si donorum spes nos iudices minime commoveat. Sed indue iam vestes, atque impone galeam; fatis enim vidi. Venerem adesse tempus.

ΑΦΡ. Αὐτὴ σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν 13
ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἐκάστῳ
τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τὰδε μου ἀκου-
σον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὀρώσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν,
ὁποῖον οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακα-
ρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα
τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασί τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ
ζῆν, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ
σὺ ἀπολαύσεις τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναινο τοῦ σοῦ
κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ
μὲν τοι ἄγροικόν τινα καὶ χωρίτιν, οἷα κατὰ τὴν Ἰδὴν
αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργόθεν,
ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λακαίναν, οἷά περ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα,
καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέ-
γιστον, ἐρατικὴ. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε,
εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ παρασχούσα

Ven. En adsum prope: quin tu specta singulas partes cu-
rate, nihil praetercurrens, verum immoratus unicuique
membrorum. Si lubet autem, formose, & isthaec ex me
audi. Ego fane iam dudum, cum te viderem iuvenem &
pulchrum, qualem haud scio an alium Phrygia nutriat,
beatum te praedico ob formae decus; id autem incuso,
quod non, relictis scopulis istisque rupibus, in urbe vivas,
sed corrumpas formam in solitudine: quem enim tu fru-
ctum capias ex montibus? quidve iuвет honesta species tua
boves? par fuerat iam te nuptias iniisse, non quidem agre-
stis alicuius ac rusticae, quales per Idam sunt mulieres,
sed cuiusdam ex Graecia, aut Argis, aut Corintho, vel La-
caenae, qualis Helene, aetate integra, pulchra, nullaue
parte inferior me, quodque maximum est, amatoriae ne-
quitiæ perita. Haec, si te tantummodo adspexerit, omni-
bus relictis, seque in tuam potestatem dedita, sequetur, &

ἑαυτὴν ἔκδοτον, ἔψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ
 σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς.

ΠΑΡ. Οὐδὲν, ὦ Ἀφροδίτῃ· νῦν δὲ ἡδέως ἀν' ἀκού-
 σαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

14 ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἔστι Λήδας, ἐκείνης τῆς
 καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπητ' κύκνος γενόμενος.

ΠΑΡ. Ποία δέ τις τὴν ὄψιν;

ΑΦΡ. Λευκὴ μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενημένην·
 ἀπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ὠῷ τραφεῖσα, γυμνὰς τὰ πολλὰ,
 καὶ παλαιστικὴ καὶ οὕτω δὴ τι περισπούδαστος, ὥστε
 καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄωρον
 ἔτι ἀρπάσαντος. οὐ μὲν ἀλλ' ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέ-
 ἔστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστεῖαν
 ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γέ-
 νους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον.

ΠΑΡ. Πῶς Φῆς; τὸν τῆς γεγαμημένης;

una tecum habitabit. Omnino autem fieri non potest, quin inaudiveris aliquid de ea.

Par. Nihil quidquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

Ven. Est filia Ledaë, illius formosæ, ad quam Iuppiter devolavit in cycnum mutatus.

Par. Qualinam facie?

Ven. Candida, qualem decet esse ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctæ & palæstræ dedita: quin tanto studio expetita, ut bellum etiam propter eam exstiterit, Theseo immaturam adhuc rapiente. Enimvero postquam ad florem ætatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam sibi despondendam convenerunt: praelatus est Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias.

Par. Quid ais? nuptias iam nuptæ?

ΑΦΡ. Νέος εἶ συ, καὶ ἄγροικος· ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χορὴ
τὰ τοιαῦτα δρᾶν.

ΠΑΡ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ Θέαν δὴ τῆς Ἑλ- 15
λάδος, καὶ πειδαν ἀΐκη ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ὅψεταιί
σε ἡ Ἑλένη· τὸν τεῦξεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως
ἐρασθήσεται σου, καὶ ἀκολουθήσει.

ΠΑΡ. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ,
ἀπολιπούσαν τὸν ἄνδρα, ἐβελῆσαι βαρβαρῶ καὶ ξένῳ
συνεκπλεῦσαι.

ΑΦΡ. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γὰρ μοι ἐστὸν
δύω καλῶ, Ἴμερος καὶ Ἔρως· τούτῳ σοι παραδώσω
ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένῳ. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως
παρελθὼν ἐς αὐτήν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν· ὁ δ'
Ἴμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦτ' ὅπερ ἐστίν, ἡμερτὸν
τε θήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαραοῦσα δεή-

Ven. Scilicet iuvenis es rudis & rusticus: ego quippe
novi, ut conveniat ista facere.

Par. At quomodo? etenim velim & ipse scire.

Ven. Tu quidem peregrinaberis ad lustrandam nimirum
Graeciam: tum ubi perveneris Lacedaemonem, videbit te
Helena: exinde iam mearum fuerit partium curare, ut
amore capta te fectetur.

Par. Id ipsum incredibile esse mihi videtur, ut, deserto
marito, animū inducat, cum homine barbaro & pere-
grino navigationi se dare.

Ven. Bonum animum habe istius quidem rei causa: na-
ti mihi sunt duo, pulcherrima forma, Himerus & Eros:
utrosque tibi tradam duces viae futuros. Et Cupido qui-
dem se totum infinuabit in eam, cogetque mulierem ama-
re: Himerus autem tibimet ipsi circumfusus, quod scilicet
ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet

σεμκι καὶ τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν· καὶ οὕτως ἅπαν-
τες αὐτὴν ἀναπεύσομεν.

ΠΑΡ. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὧ Ἀφρο-
δίτῃ· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως
καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἶμαι, καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος,
καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπ' ἀνέμι ἔχων τὴν γυ-
ναῖκα, καὶ εἰχθόμαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

16 ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθῆς, ὧ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν
προμνηστρίαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρί-
σει. πρέπει γὰρ καὶ μὲ νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ
ἐορταζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάν-
τα γὰρ εἰστί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον
τούτου τοῦ μήλου πρίασθαι.

ΠΑΡ. Δέδοικα μὲ μου ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν.

ΑΦΡ. Βούλει ἐπομόσῳμαι;

10 Κ' μὲ κανηφόρον) Φιλόχρος
ἐν Β' Ἀτθίδος φησὶν, ὡς, Ἐριχθό-
νιου βασιλεύοντος, πρῶτον κατέστη-
σαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι φέρειν

τὰ κανᾶ τῇ Θείᾳ, ἐφ' οἷς ἐπέκειτο
τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῖς τε Πανα-
θηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομ-
παῖς. V.

etiam una adero, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur:
atque ita omnes certe Helenam permovebimus.

Par. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attamen amo iam Helenam, & nescio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Graeciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum haec omnia facio.

Ven. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici & pronubae gratiam retuleris sententia secundum me data: decet enim me victtricem vobis una adesse, ac festum agere simul nuptiarum & victoriae meae: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare.

Par. Metuo, ne me negligas post iudicium.

Ven. Vin' iusiurandum interponam?

ΠΑΡ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν.

ΑΦΡ. Ὑπισχνούμαι δὴ σοι τὴν Ἑλένην παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτήν, καὶ ἀφίξεσθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν Ἴλιον· καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα.

ΠΑΡ. Καὶ τὸν Ἑρωτα, καὶ τὸν Ἴμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις;

ΑΦΡ. Θάρρει, καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ὑμέναιον πρὸς τούτοις παραλήψομαι.

ΠΑΡ. Οὐκ οὖν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε.

Par. Neutiquam: sed promitte denuo.

Ven. Recipio enimvero tibi Helenam me tradituram esse uxorem, eamque porro te secuturam esse, atque Ilium ad vos profecturam: ipsa ego adero, & adiutrix ero ad haec omnia.

Par. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces?

Ven. Ne dubita: Pothum & Hymenaeum insuper assumam.

Par. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic tu accipe.

XXI.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΡ. ΗΚΟΥΣΑΣ, ὦ Ἑρμῇ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικὰ καὶ ἀπίθανα; ἣν ἐβελήσω, Φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ'

MARTIS ET MERCURI.

Mars. AUDISTIN', ο Mercuri, qualia minitatus sit nobis Iuppiter, quam superba & absurda? Si voluero, inquit, ego ex coelo catenam demittam: vos inde suspensi

ἣν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζισθέ με, μάτην
 πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καβελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι
 ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα,
 καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ τᾶλλα
 ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἐν' ἀπάν-
 των ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθῇην·
 ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὥς μὴ καταβαρῆσειν
 αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβω-
 μεν, οὐκ ἂν πεισθῇην.

2 EPM. Εὐφήμει, ὦ Ἀρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ
 τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς Φλυαρίας.

AP. Οἶε γὰρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν,
 οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἔχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γοῦν
 μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπει-
 λῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ
 αὐτὸν πρὸ πολλοῦ, ἐπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ

si detrahere me magna vi contenderitis, frustra laborabi-
 tis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra si volue-
 ro fursum attrahere, non vos solum, sed & terram simul
 ac mare adducta in sublimē tollam: & cetera, quaecun-
 que ipsemet audivisti. Ego autem, si singulos compares,
 omnibus fortiozem esse & validiorem, infinitas non iverim:
 sed una iunctis tot Diis superiorem esse, ut pondere no-
 stro ne deducere quidem eum valeamus, et si terram & pon-
 tum assumferimus, haud sane mihi persuaserim.

Merc. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia,
 ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate.

Mars. Num tu putas ad omnes me promiscue haec di-
 cturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse no-
 veram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi
 audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: me-
 mini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Iuno,

ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, ἐπεβούλευσαν ξυνοῦσαι αὐτὸν λαβόντες, ὥς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῶ σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχειρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῶ κεραυνῶ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτοῦ.

ΕΡΜ. Σιώπα· εὐχήμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

& Minerva seditione mota fructisque infidiis voluerunt eum vincire comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus prae metu, idque trium tantummodo: quod ni Theris miserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam eius.

Merc. Tace: fave linguae: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΑΝ. ΧΑΙΡΕ, ὦ πάτερ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Νῆ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σοὶ πατήρ;

ΠΑΝ. Οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ;

PANIS ET MERCURI.

Pan. SALVE, pater Mercuri.

Merc. Immo & tu quoque: sed quomodo sum ego tuus pater?

Pan. Non tu Cyllenius es Mercurius?

Merc. Ita sane: at quo pacto filius meus es?

ΠΑΝ. Μοιχιδίός εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἵ-
γα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην,
καὶ πώγωνά λάσιον, καὶ σκέλη δίχνηλα, καὶ τραγι-
κὰ, καὶ αὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;

ΠΑΝ. Ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ
υἱὸν, ὦ πάτερ, ἐπινεύιδιστον ἀποφαίνει· μᾶλλον δὲ σεαυ-
τὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος.

ΕΡΜ. Τίνα δὲ καὶ Φῆς σου μητέρα; ἦπου ἔλαθον
αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε;

ΠΑΝ. Οὐκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σε-
αυτὸν, εἶποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω.
τί δακνὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ ἀπορεῖς;
τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ. Εἶτα τί παθούσα ἐκεῖνη αὐτ' ἐμοῦ τράγω σε
ὅμοιον ἔτεκεν;

Pan. Per adulterium sum ex amore tibi natus.

Merc. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram:
meus enim qui fieri potest, ut sis cum cornibus, & naso
tali, & barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis, &
cauda super nates?

Pan. Quidquid in me ridiculi dixeris, tuum ipse filium,
o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipsum,
qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco.

Merc. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid
imprudens in capra stuprum commisi?

Pan. Non capram quidem stupraſti; sed fac, ut in me-
moriam redeas, si forte in Arcadia puellae ingenuae vim
intulisti: quid commorſo digito quacris, multumque hae-
ſitas? Icarium filiam inquam, Penelopen.

Merc. Et quid tandem est rei, quod, cum illa mihi debe-
ret, hirco te similem peperit?

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἔρῳ· ὅτε γάρ με ἐξέ- 2
πεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν σου,
ἔσθ', ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἢ Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα
δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τὸν Μαίας καὶ Διός. εἰ
δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖται σε·
ὅποτε γάρ μοι συνῆν ὁ πατήρ ὁ σὸς, τράγω ἑαυτὸν
ἀπέεικασεν, ὡς λάθοι· καὶ διὰ τοῦτο ὁμοῖος ἀπέβης
τῷ τράγω.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ
οὖν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα Φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς
ὢν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήτω
παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδία;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ κατασχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μου- 3
σικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ
Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ παιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἐταῖ-
ρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ
χοροῦ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὅποσα περὶ

Pan. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi. Quando me able-
gabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego
sum Penelope Spartana: at patrem scito Deum habere te
Mercurium Maiaie & Iovis filium: quod autem cornutus,
hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim
mecum congregiebatur pater tuus, hircum se assimulavit,
ut lateret: ea est causa, cur similis evaseris hirco.

Merc. Sane commemini fecisse me tale quiddam. Ergo
ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus
pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam
prolis?

Pan. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: musices
enim peritus sum, & fistula ludo valde argutum quiddam;
Bacchusque nihil me sine facere potest: immo sodalem &
thiasii focium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod

Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡσθήσῃ.
 ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρῶν δὲ καὶ Ἀ-
 θηναίοις συμμαχήσας, οὕτως ἡρίστευσα ἐν Μαραθῶνι,
 ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἡρέβῃ μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει
 σπήλαιον. ἦν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ τοῦ
 Πανὸς ὄνομα.

4 EPM. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη;
 τοῦτο γὰρ, οἶμαι, καλῶσί σε.

ΠΑΝ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ
 οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ.

EPM. Ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις.

ΠΑΝ. Σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοϊ καὶ
 τῇ Πίτυϊ σύνεμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου
 Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν.

EPM. Οἶσθα οὖν ὅ, τι χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶ-
 τα αἰτοῦντί μοι;

fi greges meos spectes, quotcunque circa Tegeam & per
 Parthenium habeo, multum laetabere. Nuper etiam auxilio
 Atheniensibus lato tam strenue rem gessi Marathone, ut
 virtutis praeium attributa sit mihi, quae sub arce est,
 spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges, quantum ibi
 Panis sit nomen.

Merc. At, quaeso, dic mihi, duxistin' iam uxorem, o
 Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant.

Pan. Neutiquam, pater: sum enim lascivior aliquantu-
 lum; nec contentus sum una, quacum rem habeam.

Merc. Capras videlicet inis.

Pan. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn
 in eo, & cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab ipsis
 atque observor.

Merc. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, iam pri-
 mum petenti a te?

ΠΑΝ. Πρόσταττε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ πρόσθι μοι, καὶ ΦιλοΦρονοῦ πατέρα οὐδ' ὅρα μὴ καλέσης με, ἀκούοντός γε τινός.

Pan. Impera, pater: nos autem viderimus ista.

Merc. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris nie, audiente faltem aliquo.

XXIII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΤΣΟΥ.

ΑΠ. **Τ**Ι ἄν; λέγοιμεν ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελ- 1
Φοὺς εἶναι Ἑρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον,
ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα;
ἐ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ
μικρὰν περιβεβλημένος, ἀπάντων ἀρχὼν ὁ δὲ Φῆλυς,
καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. οὐκ ἂν δια-

3 Καὶ Πρίαπον). Ὁ Πρίαπος
ὑπερμέγεθες εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ
ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν.
Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι τὸν
Διόνυσον, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου
ὄνθην Πρίαπον καλουμένου. Ἄλλοι
μὲν Διόνυσον μὲν υἱὸν, μητὴρ δὲ ἢ
Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μινασίας δὲ
ὁ Παταρεὺς Ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρία-
πον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης
υἱὸν, ἢ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς λειμῶνας

ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μηδὲν αἰδοῖ
ἐχομένη. εἶχε γὰρ, φασὶ, γλῶσσαν
μεγάλην, καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον
λεχθῆναι οὐ ἐπὶ αὐτῷ, ἵτις σημαίνει
τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν
γλώσσης καὶ γαστρός καὶ μίξεως
ἀμύπτων ἐξεί τὸν βίον. V.

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιό-
λιον τοῦ λοιποῦ σώματος γενέσθαι
φασί. C. M.

APOLLINIS ET BACCHI.

Ap. **Q**UID autem dicamus? eademne matre natos, Bac-
che, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum,
dissimiles plane forma, & vitae instituto? etenim hic quidem
undiquaque pulcher arcum tractat, & potentia non medio-
cri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir,
& ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus fit an vir-

κρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικός ὁ Πρίαπος.

ΔΙΟ. Μηδὲν θαυμάσης, ὦ Ἀπολλόν· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλειαν, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται.

ΑΠ. Ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμέν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμω.

ΔΙΟ. Μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπολλόν· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἀρτεμις ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας.

ΑΠ. Οἷε γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥγε καὶ παρεσκεύασται, ἣν τις Ἑλλήν ἀφίκηταί ποτε εἰς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσатτομένη τὰς σφαγὰς;

2 ΔΙΟ. Εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα. Ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγῆσθαι, πρῶν ἔν Λαμ-

go: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam.

Bac. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus huius discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi sane eodem geniti patre saepius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur.

Ap. Profecto: sed nos tamen similes, & eadem studia tractamus, quippe ambo arcus usu periti.

Bac. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista iam dissident, quod Diana hospites macet apud Scythas; tu autem vaticineris, & fanes aegrotos.

Ap. Putanne fororem delectari Scythiis, quae ita se iam compararit, ut, si quis Graecus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, averfata caedes.

Bac. Iure quidem illa merito. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper

ψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς που μέσας νύκτας ἐπαναστάς ὁ γενναῖός· αἰδοῦμαι δὲ λέγειν.

ΑΠ. Ἐπεῖρα σέ;

ΔΙΟ. Τοιοῦτόν ἐστι.

ΑΠ. Σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΔΙΟ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα;

ΑΠ. Εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως· συγγνωστός γὰρ, εἰ καλόν σε οὕτως ὄντα ἐπεῖρα.

ΔΙΟ. Τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ ἐπὶ σέ· ἂν, ᾧ Ἀπολλων, ἀγάγοι τὸν πείραν· καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης, ὡς καὶ νήφοντα ἂν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρήσαι.

ΑΠ. Ἄλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε, ᾧ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

Lampfaci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem cum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in convivio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere.

Ap. Tentabat te.

Bac. Rem tenes.

Ap. Tu autem quid ad haec?

Bac. Quid aliud quam risi.

Ap. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulchrum tentavit.

Bac. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat periculum: tu enim formosus & comatus; ut vel sobrius te Priapus adoriatur.

Ap. At cavebit, Bacche, ne sollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

XXIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

1 ΕΡΜ. **Ε**ΣΤΙ γάρ τις, ὦ μήτηρ, ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀβλιώτερος ἐμοῦ;

ΜΑΙ. Μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον μηδέν.

ΕΡΜ. Τί μὴ λέγω, ἔς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἔωθεν μὲν γὰρ ἑξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ καὶ διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομεῦντα καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἶνοχόον ἤκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότερον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μένος τῶν ἄλλων, ἀλ-

MERCURII ET MAIAE.

ΕSTNE enim aliquis, mater, in coelo Deus miserior me?

Mai. Ne dixeris, Mercuri, tale quidquam.

Merc. Ne dixerim, qui tot negotia sustineo solus, lassitudine confectus, inque tot ministeria distractus? mane quidem mox atque surrexi, evertere symposium oportet, & postquam instravi concionem, tum ordine disposui singula, apparere Iovi, & perferre quoquo versus nuntios ab eo sursum deorsum indies ingens spatium emetientem: cumque rediero adhuc pulverulatus, apponenda est ambrosia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium est molestissimum, ne nocte quidem dormio solus Deorum;

λὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτῳ ψυχαγωγεῖν, καὶ
 νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ
 γὰρ ἱκανὰ μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις
 εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκ-
 διδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμε-
 ρισμένον. Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν 2
 ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν Ἅδου εἰσὶν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκά-
 στην ἡμέραν καὶ ταῦτα καὶ κείνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ
 οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ, ἐκ γυναικῶν δυ-
 στήνων γενόμενοι, εὐωχῶνται Ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας
 τῆς Ἀτλαντος διακονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκον-
 τά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ'
 ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ
 ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὐθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκε-
 ψόμενον τὴν Δαναήν· εἴτ' ἐκείθεν ἐς Βοιωτίαν, Φησὶν,
 ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγό-

sed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere,
 defunctosque prosequi, & adesse ad tribunal. Mihi scilicet
 non satis sunt, quae de die facio, cum in palaestris ver-
 sor, in concionibus praeconem ago, rhetoras edoceo, sed
 praeterea quae ad mortuos spectant administranda sunt mi-
 hi in tot partes obeundas diviso. Atqui Ladae liberi alter-
 nis uterque in coelo & apud inferos degunt: mihi autem
 singulis diebus & haec & ista sunt facienda. Alcmenae &
 Semelae filii, ex mulieribus misellis procreati, epulantur
 curarum expertes: ego Maia Atlantis filia natus ministro
 illis. Quin immo iam modo venientem me Sidone a Cadmi
 filia, ad quam me miserat visurum, quid agat puella, an-
 tequam respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem Da-
 naën: tum inde in Boeotiam, inquit, profectus in transitu
 Antiopam vise. Iamque plane confectus animum despondi:
 atque adeo, si mihi facultas foret, perlibenter equidem

ρευκα ἤδη. εἰ γούν μοι δυνατόν ἦν, ἠδέως ἂν ἠξιώσα
πεπραῖσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες.

MAI. Ἐὰ ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρε-
τεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφοθης,
σόβει ἐς Ἄργος, εἴτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πλη-
γὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

postulaverim vendi, ut in terris solent, qui malam servi-
tutem serviunt.

Mai. Mitte ista, fili: oportet enim cuncta morigerari
patri te iuvenem. Nunc igitur, ut missus es, propera,
quantum potes, Argos: deinde in Boeotiam, ne plagas
etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives sunt,
qui amant.

XXV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

ΖΕΥΣ. **Ο**ΙΑ πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπο-
λώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μεираκίῳ ἀνοήτῳ πι-
στεύσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσγειος
ἐνεχθεῖς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαρεῖν ἐποίησε, πολὺ
αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ, τι οὐ
ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γι-
γνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψα-

IOVIS ET SOLIS.

Iup. **Q**UALIA patraſti, Titanum peſſime! perdidisti quae
in terris sunt omnia, adolescentulo insipienti concredito
curru; qui haec exuffit, prope terram latus, illa frigore
corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis
dicam, nihil est, quod non conturbarit, & confuderit: ac
nisi animadversa re deiecissem illum fulmine, ne reliquiae

νον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἂν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν
ἡνίοχον καὶ διΦρηλάτην ἐκπέπομφας.

ΗΛ. Ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ
ἐπεΐσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἤλ-
πισα τηλικούτον γενήσεσθαι κακόν;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἦδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγ-
μα; καὶ ὥς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίῃ τῆς ὁδοῦ, οἴχεται
πάντα; ἡγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὥς δέῃ
συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίῃ τις, ἀΦη-
νιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν,
ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιά,
καὶ εἰς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίστε, καὶ ἄνω καὶ κάτω
ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοῖ· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χορή-
σαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἡπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο 2
ἀντεῖχον ἐπιπολὺ, καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἑλα-
9 Ἀφηνιάζουσιν εὐθύς) Τοὺς χαλινούς ἀπορρίπτουσι. V.

quidem hominum restarent: talem nobis optimum illum
aurigam, & currus agitatore[m] emisisti.

Sol. Peccavi, Iuppiter: sed ne acerbius feras, si morem
geffi filio multum supplicanti: unde enim sperare potui tan-
tum fore mali?

Iup. Non tu sciebas, quanta indigeret accurat[i]one haec
res, & si quis tantillum evagetur a via, actum esse de
omnibus? ignorabasne porro equorum animos, utque de-
ceat continere summa vi fraena? si quis enim relaxet, ha-
benas aspernantur statim: quemadmodum videlicet istum
quoque distulerunt nunc ad sinistra, post paulo ad dextra,
interdum etiam in contrariam, quam quo cursus ferebat,
partem; tum sursum & deorsum, ac plane quo vellent
ipsi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

Sol. Isthaec equidem omnia noram, ac propterea reni-
tebar diu, nec committebam ipsi mei currus agitationem.

σιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅποσον δὲ ἐς τὸ ἀνω ἀΐεντα ὑπερενεχθῆναι, εἴτα ἐς τὸ κατάντες αὐβίς ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῇ εἶναι τῶν ἡνιῶν, καὶ μὴ ἐΐέναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνει· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβὰς τοσούτου πυρὸς, καὶ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχανές, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἤσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τοῦ μεριαιίου, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀΦεῖς, οἶμαι δεδιώς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχετο τῆς ἀντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καὶ μοῖ, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

3 ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν

Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum immisiss habenis in sublime ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto competentem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, cum conscenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore percussus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contempto adolescentulo, praecipites extra viam ruunt, & gravia ista fecerunt: at Phaëthon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille iam, quam meruit, habet poenam, & mihi, Iuppiter, fatis est supplicii luctus.

Iup. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen

οὖν συγγνώμην ἀποιέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἣν τι ὁμοιον παραναμήσης, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ διάδοχον ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ, ὅποσον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρωδέστερος. ὥστ' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θάπτεωσαν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα περ ἔπεσεν ἐκδιφρευθεῖς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι, καὶ αἵχειροι γιγνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενος τὸ ἄρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτοῦ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἀπάντων.

ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem succefforem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est temo eius, alteraque rotarum contrita) cursum redordire subiunctis equis. Ut tamen memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. ΕΧΕΙΣ μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῇ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναμι αὐτούς.

ΕΡΜ. Ὁ μὲν χθές ἡμῖν ζυγγεγνόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης.

APOLLINIS ET MERCURII.

Αρ. PΟΤΙΝ ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit horum, aut Pollux? nam equidem, ut discernam eos, non est.

Merc. Heri qui nobiscum fuit versatus, is Castor erat: hic, Pollux.

ΑΠ. Πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ.

ΕΡΜ. Ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Ἀπολλον, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἵχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὅποσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον.

ΑΠ. Ὡνησας, διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τά γε ἄλλα πάντα ἴσα, τοῦ ὠοῦ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστήρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκατέρω λευκός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Καστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τοῦ Πολυδεύκου ὀνόματι· ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε οὐκ ἄμφω ξύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

2 ΕΡΜ. Ὑπὸ Φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ

Ap. Quo pacto dignoscis? similes enim.

Merc. Eo quod hic, Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quae accepit ab adversariis pugilatu certans; ea maxime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus, quando Iasoni socius navigabat: alter autem nihil tale praefert, sed purus est atque integra facie.

Ap. Gratum inprimis fecisti, qui me docueris haec indicia: ceteroquin alia cuncta sunt paria, ovi dimidium segmentum, eique addita superne stella, iaculum in manu, & equus utrique albus: quo factum est, ut saepe hunc appellarim Castora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

Merc. Fraternalis amor suavit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ladae filiorum,

ἔδει ἓνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν.

ΑΠ. Οὐ ξυνετήν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἴγε οὐδ' ὄψονται οὕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστ' ὥς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς ὀφειτοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπίος ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὢν, ἡ δὲ Ἄρτεμις μαίνεται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχῶνται, τηλικούτοι ὄντες;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ προστέακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἂν που ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας.

ΑΠ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem.

Ap. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: quī enim hoc fieri possit, cum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit? Attamen, sicuti ego vaticinor, Aesculapius medetur, tu luctari doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque Deorum singuli habent artem quandam, aut Diis, aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu?

Merc. Neutiquam, illis haec est mandata provincia, ut ministrant Neptuno; & obequitare decet pelagus, & sicubi nautas hieme vexatos viderint, confidere in ea navi, illaque vectos servare.

Ap. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

ΔΩΡ. ΚΑΛΟΝ ἔραστὴν, ὦ Γαλάτεια, Φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμνημέναι σοί.

ΓΑΛ. Μὴ σκῶπτέ, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὅποιός ἂν ᾦ.

ΔΩΡ. Τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὦν ἄγριος οὕτω καὶ λάσις ἐφαίνεται, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφώτατον, μονόφθαλμος, οἷε τὸ γένος ὀνῆσαι ἂν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφὴν;

ΓΑΛ. Οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς Φῆς, ἄγριον ἀμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ ὅ, τε ὁφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὀρῶν, ἢ εἰ δὴ ἦσαν.

⚭ Ἐνάλιοι διάλογοι ἰε, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ μυθεύμενα διαπαιζει. Γ.

DIALOGI MARINI.

DORIDIS ET GALATEAE.

Dor. PULCHRUM amatorem, o Galatea, aiunt, Siculum istum pastorem, insanire in te.

Gal. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qualiscunque sit.

Dor. Quid ergo? si vel Iovis ipsius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme, unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse ad formam?

Gal. Neque hirtum illud eius, &, ut ais, ferum omni plane pulchritudine destituitur, est enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent.

ΔΩΡ. Ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἔραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

ΓΑΛ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πάνυ ἀνειδιστικὸν 2 τοῦτο οὐ Φέρω ὑμῶν· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ Φθόρου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς σκοπίας παιζούσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἰτῆς, καθὼ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἀπασῶν ἢ καλλίστη ἔδοξα· ἢ καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπέιχε τὸν ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾶ· δειγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμι, καὶ ἀξιεράστος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε.

ΔΩΡ. Εἰ ποιμένι, καὶ ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν καλὴ ἔδοξας, ἐπίφθορος οἷε γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῷ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλὰ. Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπότ' ἂν ἐθε- 3

Dor. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

Gal. Haud certe amatum: verum illam nimiam opprobrii libidinem vestram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia pascens aliquando, cum a specula ludentes nos videret in litore, ad imos pedes Aetnae, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adspexit quidem; ego contra ex omnibus ipsi pulcherrima sum visa: ideoque foli etiam mihi adiecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim sunt, me forma meliorem esse, & amore dignam: at vos despectae fuistis.

Dor. Tu si pastori & lumine defecto pulchra fuisti visa, ideo te talem putas, cui invidemus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob causam, quod affueverit caseo & lacti: cuncta igitur his similia ducit pulchra. Ceterum ubi volueris disce-

λήσης μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις οὔσα τὴν οὔψιν, ἀπὸ πέ-
τρας τινός, εἴποτε γαλήνη εἴη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε
σεαυτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ χροῖαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαι-
νεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα.

ΓΑΛ. Καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἢ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐρα-
στὴν καὶν τοῦτον ἔχω· ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἢν τινα ἢ ποιμὴν,
ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινεῖ· ὁ δὲ Πολύφημος τάτε
ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

- 4 ΔΩΡ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ἄδον-
τος, ὅποτε ἐκώμασε πρῶην ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτη Φίλη,
ὄνον ἂν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πηκτὶς, οἷα;
κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρα-
τα, πήχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγῶσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
ψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῶδει
ἄμρουσόν τι, καὶ ἀπῶδόν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο

14 Κόλλοπι) "Ἠλφ τῆς κιθάρας. V.

re, qualis tibi sit facies, a rupe quadam, si quando tran-
quillum fuerit mare, prona in aquam despectans, contem-
plare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam ex-
quisite: illud autem non laudatur, nisi enitescat candori
immixtus rubor.

Gal. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel
istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, sive
nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis re-
bus excellit, & musicus est.

Dor. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quan-
do comessatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit pro-
pitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra
qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem
quasi manubria erant, quibus cum iugum addidisset, at-
que alligasset nervos, quos nulla clavicula tetenderat, mo-
dulabatur agreste quiddam & absonum, dum aliud ipse vo-

δὲ ἡ λύρα ὑπῆχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ᾄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἥχῃ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλεν, οὕτω λάλος οὔσα, βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἠσχύνετο, εἰ Φανείῃ μιμνεμένη τραχεῖαν ᾠδὴν, καὶ καταγέλαστον. ἘΦερε δὲ ὁ ἐπέραστος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεικότα. τίς οὐκ ἂν Φθονήσείη σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιοῦτου ἐραστοῦ;

ΓΑΛ. Οὐκοῦν σὺ, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐραστῆς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραστος εἶναι. τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κυκλωψ ἔστι, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὡμοτάγος, ὥς Φασι, καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερῶῃς αὐτοῦ.

ciferaretur, aliud lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum. Immo ferebat etiam amabilis iste in ulnis ludicrum, urfae catulum, hirsutia sibi plane similem. Quis non invideat tibi, Galatea, talem amatorem?

Gal. Quin ergo, Dori, monstra nobis tuum, formosiorē scilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius sciat.

Dor. At amator quidem nullus est mihi; neque me amabilem esse arroganter prae me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foetidum alarum odorem spargens, tanquam hircus, crudivorus, ut aiunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hospites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

II.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1 ΚΥΚ. Ω ΠΑΤΕΡ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας.

ΠΟΣ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε;

ΚΥΚ. Τὸ μὲν πρῶτον Οὐτὶν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη.

ΠΟΣ. Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὢν;

2 ΚΥΚ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλοὺς τινας, ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέβηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἔστι μοι παρμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα,

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

Cyc. **P**ATER, qualia sum passus ab illo scelerato hospite, qui, cum inebriasset, excaecavit me dormientem aggressus.

Nep. Quis ista, Polypheme, est ausus?

Cyc. Initio semet Utin appellitabat: at postquam effugit, extraque teli iactum erat, Ulysssem sibi nomen esse dixit.

Nep. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Illo domum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud valde forti sit animo?

Cyc. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam multos, insidiantes nimirum gregibus: ubi autem opposui ianuæ operculum, (hoc saxum mihi est ingens) ignemque

ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὰν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφασγον ληστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὐτίς, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν Φάρμακόν τι ἐγχείας, ἡδὺ μὲν, καὶ εὖοσμον, ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι πίνοντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο, καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἑμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπάσθην. ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πύσειδον.

ΠΟΣ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθαρξες μεταξὺ τυφλούμενος. ὁδ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας.

13 Ἑξέθαρξες) Ἑξεπλήουσας. G.

feci, succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eorum quosdam, ut aequum erat, commanducavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille sive Utiſ, sive Ulyſſes, dat mihi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odoris boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissimum: etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca furtim deorsum vertebatur, nec amplius omnino apud me eram; denique in somnum devolutus sum. Ibi ille, raso ad acuendum veste, & ambusto insuper, lumine me privavit dormientem: ex eoque tempore caecus sum tibi, Neptune.

Nep. Quam tu altum obdormivisti, fili, qui non exsilueris, dum oculus effodiebatur. Ulyſſes autem quo pacto effugit? nam, ut mihi quidem certo persuadeo, non potuit amovere petram a ianua.

ΚΥΚ. Ἀλλ' ἐγὼ ἀΦεῖλον, ὥς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρῆς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῶ, ὅποσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

- 4 ΠΟΣ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαβεν ὑπεξελθὼν σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν.

ΚΥΚ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τοῦ ἐπιβουλευόντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι Οὔτις ἐστὶ, μελαγχολᾷν οἰθύντες με, ὥχοντο ἀπίοντες. οὕτω κατεσοφίσάτο με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδ' ὁ πατήρ, φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε.

ΠΟΣ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτόν, ὥς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πῆρυσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι

Cyc. Immo ipse abstuli, ut magis eum caperem exeuntem: nam cum confedissem iuxta ianuam, venabar manibus expansis, solas praetermittens oves ad pastum, praeci-piensque arietem, quaecunque par erat illum facere pro me.

Nep. Intelligere mihi videor, sub isto latentem eum clam egressum fuisse. Quin tu ceteros Cyclopos quanto poteras clamore advocasses adversum eum.

Cyc. Convocaui, pater, & venerunt: sciscitanti autem infidiatoris nomen, ubi ego dicebam Utin esse, atra me bile percitum ducentes confestim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te.

Nep. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis caecitati oculorum mederi non possim, fortunam

ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

tamen navigantium, ut servem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΠΟΣ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Ἀλφεῖε, μόνος τῶν ἄλλων ἐμ-
 πεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὥς
 ἔθος ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν δια-
 χυθεῖς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξυνεστῶς, καὶ γλυκὺ
 φυλάττων τὸ ρεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπείγῃ,
 οὐκ οἶδ' ὅπου βύθιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρω-
 διοί; καὶ ἔοικας ἀνακῦψεν που, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν
 σεαυτόν.

ΑΛΦ. Ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἔστιν, ὦ Πόσειδον,
 ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

ALPHEI ET NEPTUNI.

Nep. **Q**UID hoc est rei, Alphee? solus aliorum illapsus
 in pelagus nec commisceris salo. ut quidem mos est flu-
 viis omnibus, nec requiescis te diffusus; sed per mare con-
 cretus, ac dulci servato liquore, non permixtus praeterea
 purusque properas, nescio quo pacto in profundum te de-
 mergens, ut gaviae solent & ardeae: & videris emerfu-
 rus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus.

Alph. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare
 ne arguas: amore captus enim & tu fuisti saepius.

Lucian. Vol. II.

G

ΠΟΣ. Γυναικὸς, ὦ Ἀλφειέ, ἢ νύμφης ἔρας, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς;

ΑΛΦ. Οὐκ' ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἡ δέ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ρεῖ;

ΑΛΦ. Νησιῶτις ἐστὶ Σικελικὴ Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

2 ΠΟΣ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειέ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγῆς τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυροειδές.

ΑΛΦ. Ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὦ Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' ἀπίθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι· ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκας ὢν, ἢ δέ ἐν Συρακούσαις ἐστίν;

ΑΛΦ. Ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περί-εργα ἐρωτῶν.

Nep. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereidum ipsarum unam?

Alph. Nequaquam; sed fontem, Neptune.

Nep. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit?

Alph. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

Nep. Novi sane non inveniſtam, Alphee, Arethusam: immo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos apparet argentea.

Alph. Ut tu vere noſti fontem Arethusam, Neptune: ad illam ipsam ergo me confero.

Nep. At abi, & esto felix in amore. Immo istud etiam mihi expone; ubi Arethusam vidisti tu, qui Arcas es, cum illa sit Syracusis?

Alph. Festinantem me detines, o Neptune, quae nihil ad rem faciunt sciscitando.

ΠΟΣ. Εὖ λέγεις· χῶρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλία μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδαρ γίνεσθε.

Nep. Bene mones : quin tu perge ad dilectam ; cumque emerferis a mari , mutua conspiratione miscetor fonti , & unam in aquam coite.

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

MEN. ΑΛΛΑ ὕδαρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.

ΠΡΩΤ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ.

MEN. Εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σέ, γοῆτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

ΜΕΝΕΛΑΙ ΕΤ ΠΡΟΤΕΙ.

Men. At aquam te fieri , o Proteu , haud improbabile ; quippe marinum ; & arborem , id quoque ferri potest : quin in leonem quando mutaris , ne id quidem plane extra fidem est : verum , si & ignis fieri possit , qui in mari habitat , id valde admiror , ac minime credo.

Pro. Ne mireris , Menelaë : nam ita res est , fio.

Men. Vidi ipse equidem : sed videre mihi , quod pax tua dictum velim , praestigias quasdam admovere huic rei , oculosque fallere spectantium , dum ipse nihil tale fis.

2 ΠΡΩΤ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, Φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη, ἐπειδὴν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ᾧ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴη γὰρ, εἰ ὀρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κᾶεν τότε μοι πρόσσεστιν.

MEN. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πείρα, ᾧ Πρωτεῦ.

ΠΡΩΤ. Σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολὺ-
πουν ἑωρακέναι πῶποτε, οὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθὺς οὗτος εἰδέναι.

MEN. Ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺπουν εἶδον. ἃ πάσχει δέ,
ἠδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

3 ΠΡΩΤ. Ὅποια ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς
κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνας,
ἐκείνη ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτόν, καὶ μεταβάλλει τὴν
χρῶαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάβῃ τοὺς ἀλιέας,

Pro. Et quae tandem fallacia in rebus tam manifestis resideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas memet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, idque negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quaedam species ante oculos consistens, tum tu, ubi ignis factus fuero, admove mihi, vir fortissime, manum: probe scies, videarne solum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adfit.

Men. Non tutum est hoc experimentum, o Proteu.

Pro. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum videri diffie nunquam, quaeque huius piscis sit natura, ignorare.

Men. Immo polypum vidi: at naturam eius libenter didicerim a te.

Pro. Ad quamcunque petram accesserit, aptaveritque acetabula, & agglutinatis haeserit cirris, illi similem se reddat, mutatoque colore scopulum imitatur, ut fallat pisca-

μὴ διαλλάττων, μηδὲ Φανερός ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' εἰ-
κὼς τῷ λίθῳ.

MEN. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότε-
ρον, ὦ Πρωτεύ.

ΠΡΩΤ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίς ἂν ἄλλῳ πι-
στεύσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν;

MEN. Ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν
αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

tores nihil diversus, proptereaque nec conspicuus, sed pla-
ne similis isti lapidi.

Men. Ista narrant: tuum autem illud multo est incredibi-
lius, Proteu.

Pro. Nescio profecto, Menelaë, cui sis alteri fidem ha-
biturus, quam tuis ipsius oculis denegas.

Men. Videndo fane vidi: sed res est portentosa, idem
ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

PAN. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἐρίς
παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλή-
θη ἐς τὸ σύμπόσιον;

ΓΑΛ. Οὐ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν
ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάτ-

PANOPES ET GALENES.

Pan. VIDISTIN', Galene, heri, qualia designarit Eris
inter coenam in Theffalia, quod non & ipsa fuerit vocata
ad convivium?

Gal. Equidem haud una vobiscum fui: Neptunus enim
iussit me, Panope, nullis fluctibus agitatum ac tranquillum

τειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἐρίς μὴ παροῦσα;
 ΠΑΝ. Ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς
 τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος
 παραπεμφθέντες. ἡ Ἐρίς δ' ἐν τούτῳ λαβοῦσα πάν-
 τας, ἐδυνήθη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κρο-
 τούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι καθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις
 αἰδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπό-
 σιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ᾧ Γαλήνη
 ἐπεγεγραπτο δέ, Ἡ ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ
 2 οὗτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἤκε ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἀφρο-
 2 διτη, καὶ Ἀθηναῖα κατεκλίνοντο. Καίπειθ' ὁ Ἑρμῆς ἀνε-
 λόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες
 ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει πειεῖν, ἐκείνων παρ-
 ουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιῶντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ
 μῆλον ἡζίου. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτὸς, καὶ
 ἄχρι χειρῶν προῦχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐ-

interea servare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non
 aderat?

Pan. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphi-
 trite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (pote-
 rat autem facillime, dum hi quidem biberent, illi saltarent,
 alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus
 adhiberent animum) impulit in convivium malum quam
 pulcherrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum,
 PULCHRA ACCIPIAT: id autem provolutum quasi de in-
 dustria pervenit, ubi Iuno, Venus & Minerva decumbabant.
 Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta,
 nos quidem Nereides conticuimus: quid enim oportebat
 facere, Deabus praesentibus? at hae sibi quaeque vindi-
 cabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam,
 nisi Iuppiter diremisset eas, ad manus res pervenisset. Ille
 tamen, Ipse quidem, inquit, iudicium non interponam ea

τὸς μὲν οὐ κρινῶ, Φησι, περὶ τούτου, (καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἤξιουν) ἄπιτε δὲ εἰς τὴν Ἰδὴν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγνῶναι τὴν καλλίονα, Φιλόκαλος ἂν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς.

ΓΑΛ. Τί οὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη;

ΠΑΝ. Τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδὴν.

ΓΑΛ. Καί τις ἔξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν;

ΠΑΝ. Ἦδη σοι Φημί, οὐκ ἄλλη κρατήσῃ, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μή τι πᾶν ὁ δαιτητὴς ἀμβλυώτῃ.

de re; (quamquam hoc ut faceret, istae magno opere laborarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe noverit dignoscere pulchriorem formarum elegans spectator; neque is profecto iudicaverit male.

Gal. Quid ergo Deae, Panope?

Pan. Hodie, puto, perunt Idam; & aliquis affuturus erit mox, qui nuntiet nobis victricem.

Gal. Iam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, nisi valde fit arbiter hebeti oculorum acie.

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ,
ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΤΡΙΤ. **Ε**ΠΙ τὴν Λέρνην, ὦ Ποσειδόν, παραγίγνεται ἰκαβ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίῳ παῖδα ἰδάν.

TRITONIS, AMYMONES ET NEPTUNI.

Tri. **A**D Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcherrima: haud equidem scio formosorem me puellam vidisse.

ΠΟΣ. Ἐλευθέραν τινα, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θερά-
παινά τις ὑδροφόρος ἐστίν;

ΤΡΙΤ. Οὔμενον· ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγά-
τηρ, μία τῶν πενήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τούνομα·
ἐπυθεμην γὰρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ
σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει,
καὶ πέμπει ὑδὼρ τε ἀρυσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα
παιδεύει ἀσκήτους εἶναι αὐτάς.

2 ΠΟΣ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν
ἐξ Ἄργους εἰς Λέρνην;

ΤΡΙΤ. Μοίη· πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὥς οἶσθα·
ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ ὑδροφορεῖν.

ΠΟΣ. ὦ Τρίτων, οὐ μετρίως με διετάραξας εἰπὼν
τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Ἰώμεν· ἥδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. καὶ σχε-
δὸν πού κατα μέσσην τὴν ὁδὸν ἐστὶν ἰκῆσαι εἰς τὴν Λέρνην.

5 (Ὁ Δαναὸς δ') Τούτων τῶν πενήκοντα πατήρ. V.

Nep. Ingenuamne dicis, Triton, an famula quaedam est
ad aquam ferendam?

Tri. Nequaquam; sed Danaï istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim sum
& quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius ha-
bet filias, & ad opus suis manibus faciendum instituit, at-
que etiam mittit aquam hauşturas: ad cetera porro mini-
steria condoccefacit, ut impigrae sint.

Nep. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam?

Tri. Sola: valde autem siticulosum est Argos, ut nosti:
atque adeo necesse est semper aquam eo ferre.

Nep. Non tu, Triton, mediocriter me conturbasti, cum
persecutus es, quae spectant ad puellam: quare adeamus
ad eam.

Tri. Eamus: iam enim tempus est aquationis; & fere,
ni fallor, in media versatur via petens Lernam.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ζεύζον τὸ ἄρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν· σὺ δὲ ἀλλὰ δελφινά μοι τινὰ τῶν ὠκέων παραστήσον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα.

ΤΡΙΤ. Ἴδού σοι οὕτως ὁ δελφίνων ὠκύτατος.

ΠΟΣ. Εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρανήχου, ὦ Τρίτων. κάπειδ' ἄρεσμεν ἐς τὴν Λέρνην, ἐγὼ μὲν λοχῆσω ἐνταῦθά που, σὺ δ' ἀποσκοπεῖς ὅπότε ἂν αἰσθῇ προσιοῦσαν αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Αὕτη σοι πλησίον.

ΠΟΣ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὠραία παρθένος· ἀλλὰ 3 συλληπτέα ἡμῖν ἐστίν.

ΑΜ. Ἄνθρωπε, πᾶσι με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ὅπως ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ Θεῖου ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βεῆσομαι τὸν πατέρα.

ΤΡΙΤ. Σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Πισσιδῶν ἐστι.

Nep. Itaque iunge currum: aut illud quidem longam habet moram, subdere equos iugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime.

Tri. Ecce tibi istum delphinorum ocissimum.

Nep. Bene: avehamur; tu vero iuxta adnata, Triton. Postquam pervenerimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco: tu prospecta; cumque senseris adventantem illam.

Tri. Haec ipsa tibi prope adest.

Nep. Pulchra, Triton, & florens virgo: omnino comprehendenda nobis est.

Amy. Mi homo, quo me correptam ducis? plagiarus es, & videris in nos ab Aegypto patruo immisus esse: quare invocabo patrem.

Tri. Tace, Amymon: Neptunus hic est.

AM. Τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καβέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἢ ἀβλία καταδύσα.

ΠΟΣ. Θάρρει, οὐδὲν δεινὸν πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι εἰσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τοῦ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

7 Οὐχ ὑδροφορήσεις) Κατεκρί-
θσαν γὰρ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες,
ὡς ὁ μύθος φησὶ, ἐν ἁλὶ ὑδροφορεῖν

εἰς τετρημένον πῖθον, ἀνθ' ὧν τοὺς
Αἰγύπτου παῖδας ἐμολέκτρους ὄν-
τας διεχρήσαντο οὐκ ἐν δίκῃ. V.

Amy. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim affers mihi, homo, inque mare detrahis? misera suffocabor demersa.

Nep. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: immo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi, percussa tridente hac petra, prope maris aestum: tu vero felix eris, fororumque sola non feres aquam mortua.

VII.

ΝΟΤΟΤ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΤ.

1 NOT. ΤΑΥΤΗΝ, ὦ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τοῦ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλοῦς ἔρωτι;

ΖΕΦ. Ναὶ, ὦ Νότε· οὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς

3 Διεχόρησεν) Ἐξεπαρθένευσεν, οἷον εἰ διέτεμε. G.

ΝΟΤΙ ΕΤ ΖΕΦΗΥΡΙ.

Not. ILLAM ergo, Zephyre, iuencam, quam per pelagus in Aegyptum Mercurius ducit, Iuppiter vitiauit amore captus?

Zeph. Ita est, Note: neque tunc tamen erat iuvenca,

ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἐώρα ἐρῶντα τὸν Δία.

NOT. Νῦν αὖν ἐτι ἐρᾷ τῆς βοός;

ΖΕΦ. Καὶ μάλα· καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἐπεμίψε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἔστ' ἂν διανήξηται, ὥς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ τεχθέν.

NOT. Ἡ δάμαλις θεός;

2

ΖΕΦ. Καὶ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὃν τινα ἂν ἡμῶν ἐβέλη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν.

NOT. Θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινα γε οὖσα· νῆ Δία εὐνουστέρα γὰρ εὐτὼ γένοιτο.

ΖΕΦ. Ἄλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν. ὅρας ὅπως οὐκέτι μὲν τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναικα παγκάλην αὐθις ἐποίησε;

fed filia fluvii Inachi: nunc Iuno talem fecit eam, aemulatione fervida, quod vehementer videret amare Iovem.

Not. Igitur etiam nunc amat illam vaccam?

Zeph. Plane: ideoque in Aegyptum eam misit, ac nobis praecepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transierit, ut partum ibi enixa (uterus enim iam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

Not. Haec iuvenca ut Dea fiat?

Zeph. Omnino, Note: & praeerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in eius potestate, ut quemcunque nostrum voluerit, emittat, aut prohibeat flare.

Not. Colenda igitur, o Zephyre, iam quippe domina.

Zeph. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce iam traiecit, atque evasit in terram: viden', ut non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcherrimam iterum effecerit?

NOT. Παράδοξα γοῦν ταῦτα, ὧ Ζέφυρε· οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά, καὶ διχηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέραστος κόρη. ὁ μὲν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται;

ΖΕΦ. Μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκείνος οἶδε τὰ πρακτέα.

Not. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, & pro iuvene caninam faciem sumserit?

Zeph. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciverit, quid sit faciendum.

VIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

Ι ΠΟΣ. ΕΥΓΕ, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰὲ Φιλάνθρωποι ἐστέ· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνούς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ ἰθάρα· οὐδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

Nep. RECTE vero, Delphines, quod semper amantes sitis hominum; etenim olim Inus filium ad Isthmum detulistis exceptum; cum a Scironiis saxi cum matre incidere in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso sublevasses cum ipso habitu citharoedico & cithara, enatasti ad Taenarum, neque neglexisti male nautarum scelere pereuntem.

ΔΕΛΦ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώ-
πους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες
γενόμενοι.

ΠΟΣ. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον,
ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. πῶς δ' οὖν τὰ κατὰ
τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛΦ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ 2
πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλου-
τήσας παρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἰκάδε
εἰς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπι-
βὰς πορθημίου τινὸς καιούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πο-
λὺν ἄγων χρυσόν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ
Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ
(ἡκρωμένη γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ
ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλα-
βόντά με, καὶ ἄσαντα θρήνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόν-

Del. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus;
ex hominibus quippe ipsi in pisces versi.

Nep. Immo equidem accuso Bacchum, qui vobis proe-
lio navali victis formam mutavit, cum decuisset in potesta-
tem redigere tantum, quo pacto alios sibi subiecit. At quo-
modo, quae ad Arionem istum spectant, sunt facta. Delphin?

Del. Periander, opinor, delectabatur eo, & saepius ar-
cesserat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a ty-
ranno divitias desiderium cepit domum redeundi Methy-
mnam ad ostentandas opes. Quare consensa vectoria na-
vicula maleficorum hominum, ut prae se tulit multum fer-
re se auri & argenti, ubi medium Aegaeum tetigerunt,
insidiantur ipsi nautae. Tum ille, (auscultabam enim omnia
adnatans navigio) quandoquidem id vobis constitutum est,
inquit, at ornatu sumto, decantatoque lessa sponte finitæ

τα εάσατε ρίψαι ἑμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναβέμενος αὐτόν, ἐξηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον.

ΠΟΣ. Ἐπαινῶ τῆς Φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

me proiicere memet ipsum: mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quasi statim plane periturus. Ego autem susceptum impositumque dorso ferens enatavi ad Taenarum.

Nep. Equidem laudo te ob studium illud musices: dignam enim mercedem reddidisti ipsi auditae cantionis.

I X.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΠΟΣ. ΤΟ μὲν στενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων.

ΝΗΡ. Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ

N E P T U N I E T N E R E I D U M.

Nep. **F**RETUM illud angustum, quo puella delapsa est; Hellepontus ab ea vocetur: cadaver autem vos, Nereïdes, acceptum ad Troadem deferre, ut sepeliatur a regionis incolis.

Ner. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipso in pelago,

ἐπ' αὐτῇ πελάγει τεθάψθω· ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτιστα ὑπὸ τῆς μητρικῆς πεπονθυῖαν.

ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις. οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῳ τεθάψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύσιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διακομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἅκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς.

ΝΗΡ. Ἀλλὰ κακείνην σῶσαι δεήσει, χαρισαμένους τῷ Διονύῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὔσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον.

ΝΗΡ. Αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται;

cui nomen dedit, sepeliatur: miseret enim nos eius, quae miseranda fuit a noverca passa.

Nep. Id quidem, Amphitrite, fas non est; neque porro decorum isthic alicubi iacere eam sub arena: sed, quod dixi, in Troade aut Chersoneso mox sepulturae mandabitur: id autem solatium erit ipsi non mediocre, quod post paulo eadem & Ino patietur, praecepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex summo Cithaerone, qua parte protenditur ad mare, gerens praeterea filium in ulnis.

Nep. Sed illam quoque servare nos oportebit, gratificantes Baccho: nam nutrix praebeuit illi mammas Ino.

Nep. Haud oportebat tam malam: sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite, non aequum est.

Nep. Helle vero, quae factum est, ut deciderit ab ariete, cum frater eius Phryxus absque periculo vehatur?

ΠΟΣ. Εικότως· νεανίας γάρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβάσα ὀχήματος παραδοῖον, καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγείσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα, καὶ ἱλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κερατῶν τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἐπέιληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος.

NHP. Οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πιπτούσῃ;

ΠΟΣ. Ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μεῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Nep. Et merito quidem: nam iuvenis est, ac potest sustinere se adversus motus celeritatem: illa autem prae insolentia, cum incendisset vehiculum prorsus inusitatum, & prospectasset in profundum immensè patens, obstupefacta, aestuque simul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amisit arietis cornua, quae hactenus prehensa tenuerat, & defluxit in mare.

Ner. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti?

Nep. Oportebat: sed fatum multo Nephelè potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1 ΙΡΙΣ. ΤΗΝ νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον, ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕψαλον ἐπινήχουσθαι συμβέβηκε. ταύτην, Φησὶν ὁ Ζεὺς, στήσον ἤδη, καὶ ἀνά-

IRIDIS ET NEPTUNI.

Ir. I NSULA ista errans, Neptune, avulsa a Sicilia, testâ fluctu adhuc natat: eam ipsam, ait Iuppiter, e vestigio

Φηλον, καὶ ποίησον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίζας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γὰρ τι αὐτῆς.

ΠΟΣ. Πεπράζεται τοῦτο, ὦ Ἴρι. τίνα δὲ ὅμως παρῆξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ μηκέτι πλέουσα;

ΙΡΙΣ. Τὴν Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῆσαι· ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

ΠΟΣ. Τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι θύναίτο τὰς αὐτῆς γονάς;

ΙΡΙΣ. Οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὄρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη ἀνώμοτός ἐστιν ἀφανῆς γὰρ ἦν.

ΠΟΣ. Σύνιμι. στήθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυθι αὖθις ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε,

constitue, inque lucem profer, & fac iam ut conspicua in Aegaeo medio stabilisque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit eius usus.

Nep. Iamiam factum erit, Iri: verumtamen quem praebebit ipsi usum in lucemeducta, neque amplius innatans?

Ir. Latonam in ea insula oportet partum deponere: iam nunc enim male a doloribus habet.

Nep. Quid ergo? non idoneum est coelum, in quo pariat? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere possit Latonae partus?

Ir. Minime, Neptune: nam Iuno iureiurando gravi obstrinxit terram, ne praeberet Latonae commodam pariendo sedem: iam isthaec insula iurata non est, quippe nondum conspicua.

Nep. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane,

καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα
 δύο, τοὺς καλλίστους τῶν Θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες,
 διαπορρηνεύσατε τὴν Λητὴν εἰς αὐτήν· καὶ γαληνὰ ἀπαν-
 τα ἔστω. τὸν δράκοντα δέ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν,
 τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτίκα μέτεισι, καὶ τιμω-
 ρήσῃ τῇ μητρὶ. σὺ δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι
 εὐτρεπῆ. ἔστηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω ἡ Λητὴ καὶ τικτέτω.

ac fufcipe, fortunatiffima, fratris liberos binos, pulcherri-
 mos Deorum. Vos, Tritones, tranfvehite Latonam eo;
 cunctaque fient tranquilla. Draconem vero, qui nunc vel-
 ut oestro exagitat illam territans, infantes, mox atque
 nati fuerint, ulcifcentur, ac poenas expetent pro matre.
 Tu renuntia Iovi, omnia effe parata: conftitit Delus; ve-
 niat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΞΑΝΘ. ΔΕΞΑΙ με, ὦ Θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα·
 κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα.

ΘΑΛ. Τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν;

ΞΑΝΘ. ἩΦαιστος. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ
 κακοδαίμων, καὶ ζέω.

ΘΑΛ. Διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ;

XANTHI ET MARIS.

Xanth. RECIPE me, Mare, gravia passum; restingue
 mea vulnere.

Mar. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit?

Xanth. Vulcanus: immo torrefactus sum plane ego mi-
 fer, & ferveo.

Mar. Quam vero ob causam tibi iniecit ignem?

ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Φονεύον-
τα τοὺς Φρύγας ἰκέτευσα, ὁδ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς,
ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας
τοὺς ἀβλίους ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς Φοβηθεὶς
ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν. Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε 2
γὰρ πλησίον που ὦν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ
ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ, καὶ εἶποθι ἄλλοθι, Φέρων ἐπῆλθέ μοι·
καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ὥπτησε δὲ
καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγγέλυας· αὐ-
τὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας μικροῦ δέιν ὅλον
ξήρὸν εἴργασται. ὁρᾷς δ' οὖν, ὅπως διακείμαι ὑπὸ τῶν
ἐκκαυμάτων.

ΘΑΛ. Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ
αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θέρμη δὲ, ὡς Φῆς, ἀπὸ
τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν
ᾤρησας, οὐκ αἰδέσθεις ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ᾔην.

Xanth. Ob filium Thetidis: cum enim occidentem Phry-
gas supplex adirem, atque ille tamen iram non remitte-
ret, quin etiam cadaveribus obstrueret mihi flumen, misfe-
ratus infelices irruì tanquam undis merfurus, quo territus
abstineret se a virorum caede. Ibi tum Vulcanus, (forte
enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, &
quodcunque in Aetna, & sicubi uspiam collecto, impetum
in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque
afflavit infelicissimos pisces & anguillas: ipsum vero me
cum effervescisset, parum abest, quin totum aridum red-
diderit. Vides igitur, quomodo sim affectus ab istis incen-
dii notis.

Mar. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut par erat:
sanguis a cadaveribus; aestus, ut ais, ab igne. Neque id
immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non ve-
ritus nec cogitans Nereidis esse filium.

ΞΑΝΘ. Οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοῦς Φρύγας;

ΘΑΛ. Τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδας υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

Xanth. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum?

Mar. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achilles, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

Ι ΔΩΡ. ΤΙ δακρύεις, ὦ Θέτι;

ΘΕΤ. Καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδεν ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάρσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος.

ΔΩΡ. Τίνος δ' ἐνεκα, ὦ ἀδελφὴ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα;

DORIDIS ET THETIDIS.

Dor. QUID lacrimare, Theti?

Thet. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre coniectam, tum ipsam, tum infantem eius modo natum: iussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi longe a terra procefferint, demittere in mare, ut intereat misera & ipsa & infans.

Dor. Quam ob causam, foror, quandoquidem didicisse accurate videris omnia?

ΘΕΤ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὔσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν. εἶτα τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω εἰπεῖν· φασὶ δ' οὖν τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταρρέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπὸ τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν.

ΔΩΡ. Ἡ δὲ τί ἐπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε καθίετο; 2

ΘΕΤ. Ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρί, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητέϊτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῶν.

2 Ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον) Ἐν παρθενῶνι ἐφύλαττεν. V.

Thet. Acrisius pater eius forma praestantem fervabat virginem, ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: aiunt tamen, Iovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quae, recepto in sinum defluente Deo, gravida sit facta. Hoc cum sensisset pater, ferus aliquis & aemulatione fervidus fenex, aegerrime tulit; & ab aliquo adulteratam fuscipatus immittit in arcam partu modo edito.

Dor. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur?

Thet. Pro se quidem tacebat, Dori, aequo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcherrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare. Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti.

ΔΩΡ. Καμὲ δακρύσαι ἐποίησας, ἀλλ' ἤδη τεθνήασιν;

ΘΕΤ. Οὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν ΣέριΦον, ζῶντας αὐτοὺς Φυλάττουσα.

ΔΩΡ. Τί οὖν οὐχὶ σῴζομεν αὐτὴν, τοῖς ἀλιεῦσι τοῦτοῖς ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπασαντες σῴσουσι δηλονότι.

ΘΕΤ. Εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὃν καλόν.

Dor. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mortui iam sunt?

Thet. Neutiquam: natat enim haecenus arca circa Seriphum, vivosque eos custodit.

Dor. Quid itaque non servamus eam, & piscatoribus iniicimus in retia Seriphiis istis? hi nimirum extractam servabunt.

Thet. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

Ι ΕΝΙΠ. ΟΥ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τὰ ληθές· ὑπελθὼν μου τὴν ἐραμένην, εἰκασθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ὤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ

NEPTUNI ET ENIPEI.

En. NON bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam mentitus, viriasti puellam: at illa putabat, a me haec se fuisse passam; ideoque praebebat sese.

Nep. Etenim, Enipeu, fastosus eras & tardus, qui puel-

βραδύς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς Φοιτώσης ὁσημέραι παρὰ σε, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐπίσπε, εὐχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐβρύπτου πρὸς αὐτήν.

ΕΝΙΠ. Τί οὖν; διὰ τοῦτο ἐχοῖν σε προαρπάσαι τὸν ἔρω- 2
τα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι,
καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρῶ, ἀφελῇ κόρην οὔσαν.

ΠΟΣ. Ὅψε ζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρό-
τερον ὢν. ἡ Τυρῶ δὲ οὐδὲν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ
σοῦ διακεκορῆσθαι.

ΕΝΙΠ. Οὔμενον· ἔφης γὰρ ἀπιδὼν ὅτι Ποσειδῶν
ῆσθαι· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο
ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ περιστή-
σας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἄμα,
συνῆσθαι τῇ παιδί· ἀντ' ἐμοῦ.

Iam tam pulchram ventitantem quotidie ad te, pereuntem
amore despiceres, atque etiam laetareris aegre faciendo.
Illa interim ad ripas tuas moesta oberrabat, atque ingressa
imo, & se lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero
fastidiosum te gerebas erga illam.

En. Quid ergo? propterea ne oportebat te praeripere
meum amorem, & simulare Enipei personam pro Neptu-
no, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam?

Nep. Sero nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius
superbe sprevisi: nihil autem Tyro mali contigit, cum
putabat virginitatem suam a te imminui.

En. Haud ita sane: dixisti enim, cum abires, te Neptu-
num esse; quod & maximum in modum illam pupugit:
ea quoque in me iniuria redundavit, quod tu vicem meam
gaudia tunc ferres; & circumiecto purpureo fluctu, qui
vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ οὐκ ἔβελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

Nep. Quippe tu nolebas, Enipeu.

XIV.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΤΡΙΤ. ΤΟ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τὴν τοῦ Κηφείως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς οἶσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε.

ΝΗΡ. Ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεὺς, καθάπερ δέλεαρ προθεῖς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπὶ ὧν, λοχήσας μετὰ πολλῆς δυναμείας;

ΤΡΙΤ. Οὐκ' ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰσιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δαναῆς παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος ἐσώσατε, οἰκτεῖρασθαι αὐτούς.

ΙΦ. Οἶδα ὃν λέγεις, εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν.

ΤΡΙΤ. Οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος.

TRITONIS ET NEREIDUM.

Tri. Cetus ille vester, Nereides, quem in Cephei filiam Andromedam immisistis, nec puellam laesit, ut arbitramini, & ipse iam interiit.

Nep. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca proposita virgine, interemit adortus, inque insidiis locatus cum multa manu?

Tri. Non: at novistis, opinor, Iphianassa, Perseum Danaëis filium, quem cum matre in cista proiectum in mare ab avo materno servastis, eorum misertae.

Iph. Novi, quem dicas: credibile est eum iam iuvenem esse, ac valde strenuum, pulchrumque aspectu.

Tri. Hic interfecit cetum.

ΙΦ. Διατί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ σῶστρον ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

ΤΡΙΤ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη 2 μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄλλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεὶ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν.

ΙΦ. Πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός.

ΤΡΙΤ. Διὰ τοῦ ἀέρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηναῖα ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν, ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν ὥχρετ' ἀποσπτάμενος.

ΙΦ. Πῶς ἰδῶν; ἀθέατοι γάρ εἰσιν· ἢ ὅς ἂν ἴδῃ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι.

ΤΡΙΤ. Ἡ Ἀθηναῖα τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον· ἡ Ἀθηναῖα δὲ ἐπὶ τῆς ἀσπί-

Iph. Quam ob causam, Triton? haud enim fane salutis praemia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

Tri. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant.

Iph. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via.

Tri. Per aërem: nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit.

Iph. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri nefas est: sin, quicumque viderit, nihil aliud amplius postea videat.

Tri. Minerva clypeum praetendens, nam talia enarrantem eum audiui Andromedae, & Cepheo postmodum, Minerva, inquam, in clypeo resplendente, velut in spe-

δος ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου, παρέσχεν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ λαϊᾷ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέ-
 3 γρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἥδη πρόσγειος πετόμενος, ὅρᾳ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέτρας προβλήτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην, ᾧ θεοὶ, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἐνερθε τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτεῖρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ ἀλούς ἔρωτι, ἔχρην γὰρ σεσῶσθαι τὴν παιδα, βοηθεῖν διέγων. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπήει μάλᾳ φοβερόν, ὥς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται· τῇ δὲ προδεκνὺς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ

15 Πρίκωπον ἔχων τὴν ἄρπην) Κίπτειν προκειμένην, ἰτοίμην. V.

culo, exhibuit ipsi videndam imaginem Medusae: tum Perseus, correpta laeva manu coma, inspectans in imaginem, dextraque harpen tenens defecuit eius caput, & ante quam expergefierent sorores evolavit. Ubi vero ad hanc mari praetenfam Aethiopiam accessit, iam prope terram volans Andromedam conspicatur expositam in petra quadam prominente clavis affixam, pulcherrimam Dii! demissis capillis, feminudam multum infra mammas: ille primum miseratus fortunam eius, sciscitabatur causam supplicii; tum sensim amore captus (oportebat enim servari puellam) opem ferre constituit. Ubi vero cetus irruebat valde terribilis, quasi devoraturus Andromedam, superne pendens iuvenis, capuloque promptam habens harpen, hac manu iclus demittit, illa, Gorgone monstrata, in lapidem verte-

τέθηκε γοῦν, καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε
τὴν Μένουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑπο-
σχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδῇ κατιοῦσαν ἐκ τῆς
πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὐσῆς. καὶ νῦν γαμῶ ἐν τοῦ Κηφέως.
καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος· ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον
οὐ τὸν τυχόντα εὔρετο.

NHP. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί 4
γὰρ ἡ παῖς ἡδίκηκε ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει
τότε, καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;

ΔΩΡ. Ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μή-
τηρ γε οὔσα.

NHP. Μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι
βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ
ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, Φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρω-
μεν οὖν τῷ γάμῳ.

bat: inde cetus igitur interiit, & obriguerunt eius plerae-
que partes, quae quidem viderant Medusam. Perseus au-
tem, solutis vinculis virginis, porrecta manu sustentavit
fuspensio pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nu-
ptias celebrat in Cephei aedibus, abducetque illam Argos:
adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare
invenerit.

Ner. Equidem non admodum, quod factum est, gravi-
ter fero: nam quid puella nocebat nobis, si quid mater su-
perbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma
nos anteire?

Dor. Immo sic doluisset ob filiam amissam, quippe mater.

Ner. Ne ultra meminerimus, o Dori, istorum, si quid
barbara mulier supra sortem suam effutierit: fatis enim
nobis poenarum dedit filiae periculo confternata. Laetemur
ergo nuptiis.

XV.

ΖΕΦΥΡΟΤ ΚΑΙ ΝΟΤΟΤ.

1 ΖΕΦ. **Ο**Υ πάποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἢ οὐ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε;

ΝΟΤ. Τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν;

ΖΕΦ. Ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι.

ΝΟΤ. Παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰργαζόμεν' ἐπέπνευσα δέ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὦν λέγεις.

ΖΕΦ. Ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες;

ΝΟΤ. Ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὴν;

5 ὦ Ζέφυρε τὴν πομπὴν) Πομπὴ ἢ πρόπεμφις, καὶ ἡ πέμφις παρὰ Θουκυδίδην. V.

ZEPHYRI ET NOTI.

Zeph. **N**UNQUAM equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo sum & flo: tu autem nonne vidisti, Note?

Not. Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut qui-
nam erant, qui ducerent?

Zeph. Iucundissimo spectaculo caruisti, quale nullum vi-
deas in posterum.

Not. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: immo
etiam flando percurri partem Indiae, quantā mari contin-
gitur eius regionis: nihil ergo eorum novi, quae dicis.

Zeph. At tu Sidonium Agenorem vidisti?

Not. Sane; Europae patrem: quid tum postea?

ΖΕΦ. Περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι.

ΝΟΤ. Μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην.

ΖΕΦ. Οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον. Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡϊόνα 2 παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπειζεν αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπῆς, καὶ τὸ βλέμμα ἡμερος. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡϊόνος, καὶ ἐμυκάτο ἡδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὥς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, ὁρμαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν Φέρων αὐτήν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγείσα τῷ πράγματι, τῇ λαιᾷ μὲν εἵχετο τοῦ κέρατος, ὥς μὴ ἀπολισθάνοι· τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

15 Ἡνεμωμένον } Ἀνέμῳ πεπληρωμένον. G.

Zeph. De illa ipsa narrabo tibi.

Not. Num hoc, Iovem esse amatorem iamdudum puellae? istuc equidem olim compertum habebam.

Zeph. Igitur amorem nosti: quae vero sunt consecuta; iam nunc audi. Europa descenderat ad litus ludibunda, aequalibus assumtis comitibus: ibi Iuppiter, tauro cum se assimilasset, una ludebat, pulcherrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam incendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Iuppiter ad mare festinavit ferens illam; iamque natabat illapsus. Europa vero mirifice perculsa eo negotio, laeva apprehenderat cornu, ne deflueret; altera vento agitatam peplum continebat.

3 NOT. Ἦδὺ τοῦτο θέαμα, ὃ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἑρωτικὸν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπαμένην.

ΖΕΦ. Καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδία παραπολὺ, ὃ Νότε· ἢ τε γὰρ θάλαττα εὐθύς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη λείαν παρῆχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν· ἔρωτες δὲ παραπετώμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίστε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δάδας φέροντες, ἥδον ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύσαι παρίπτευν ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπικροτοῦσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῶν Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τὴν παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παροχουμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγενηῶς, προσδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ.

Not. Iucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, & amatorium, nantem Iovem, portantemque dilectam.

Zeph. Immo quae postea consequuntur iucundiora multo, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, flustroque ad se attracto laeve sedatumque se praebeuit: nos autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam spectatores solum eorum, quae fiebant, affectabamur. Amores porro iuxta volantes paululum supra mare, sic ut nonnunquam fuminis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes canebant simul hymenaeum: Nereïdes vero emerſae adequitabant in delphinis applaudentes, seminudae pleraeque: tum etiam Tritonum genus, & si quod aliud non terrificum visu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam. Neptunus quidem conscenso curru, assidentem lateri Amphitriten habens praecedebat hilaris, viamque faciebat na-

ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ
κόγχης κατακειμένην, ἄνθη παντοῖα ἐπιπάττουσαν τῇ
νύμφῃ. Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. 4
ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο·
ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην
ἐς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθρίῳσαν, καὶ κάτω ὀρῶσαν·
ἡπίστατο γὰρ ἤδη, ἐφ' ὃ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόν-
τες, ἄλλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν.

NOT. Ὡ μακάριε Ζέφυρε τῆς Θεάς. ἐγὼ δὲ γρύ-
πας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους εἶδων.

6 Δικταῖον) Σπήλαιον ἐν Κρήτῃ νέτος ἀπὸ τῆς Λιβύης πνέει, ἐνθα
οὕτω καλούμενον. V. οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. V.

10 Μέλανας ἀνθρώπους) Ὁ γὰρ

tanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in con-
cha decumbentem, flores omnigenos inspargentem spon-
sae. Haec a Phoenicia usque ad Cretam sunt facta. Post-
quam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius
exstabat, sed prehensa manu Iuppiter abduxit Europam in
Dictaeum antrum rubore suffusam deiectisque oculis, iam
enim haud ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos
imperu facto alius aliam pelagi partem concitabamus.

Not. Te beatum, Zephyre, spectaculo: at ego gryphas
interea, & elephantos & nigros homines videbam.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΣ.

ΔΙΟΓ. Ω ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΣ, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθης (σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιβῶναι αὐρίον) ἣν που ἴδης Μένιππον τὸν κύνα (εὐροῖς δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν

Ι Νεκρικοὶ Διάλογοι) Ἐν τούτοις τοῖς διαλόγοις διαπαίξαι βούλεται τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων περὶ τοῦ ἔθους λεγόμενα· καὶ διὰ τοῦτο Νεκροὺς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους διαλεγόμενους, ὅθεν καὶ Νεκρικοὺς αὐτοὺς ἀνόμασε. *** Πολυδεύκην) συνέβη τὸν μὲν Κάστορα, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνητὸν τὸν δὲ Πολυδεύκην, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. Ὅτε οὖν ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ, ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης· καὶ ὁ Ζεὺς ἐλέησας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ὥστε τοὺς δύο ζῆν μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν. Πολυδεύκης) Ἀμφω μὲν ἦσθιν υἱοὶ Διὸς διδύμοι ἐκ Ἀ-

δας τῆς Λακαίνης, θνητότητα καὶ ἀθανασίαν τῷ κεκληρωμένοι· ὑπερβολὴ δὲ φιλοστοργίας μὴ ἂν ἔκτος ἀλλήλων διάγειν προφημένοι· μὴ δὲ εἴσι, τὸν δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαραδρεῦειν, ἀνεμερίσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ τοῦ γένους ὑπερήμεροι, ὁ μὲν τὰ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τῶν ζώντων περιπολεῖσι. ἀλλὰς τε καὶ συ ἀνθρώποις, ὡς ὁ μύθος φησὶ, κατακεχωρισμένοι. Ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκην λο ὡς ὄφθην αὐτοῦ τὸ θνητικὸν λαχόντος τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον περινοστεῖν. V.

MORTUORUM DIALOGI

DIOGENIS ET POLLUCIS.

Diog. O Pollux, mando tibi, simulatque ad superos escenderis, (tuum enim est, opinor, in vitam redire cras) sicubi videris Menippum canem, (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo, altercantes inter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, iubet Diogenes, si tibi satis, quae super terram geruntur,

ἐνθάδε πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὄρᾳς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἤκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὔροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κεείμενον, ἢ ὧδὴν ἐκ καθαரசίου, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενης· ὅπως 2
δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖος τίς ἐστὶ τὴν ὄψιν;

ΔΙΟΓ. Γέρων, Φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυ-

ΙΟ Ἑκάτης δεῖπνον) Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια τυχόν τῶν ζώντων. τινὲς δὲ ἀμὰ καὶ ἀκατασκήυαστα. Τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα ἀνείτο, ἔργῳ δὲ τῶν

ἀπορούντων εἰς εὐπρίαν. τί γὰρ ἂν καὶ δαίμων ἐκ τούτων σιτίσαιντο; Ἐπεὶ τρῖναι ἀπὸ τῶν δεῖπνων τούτων Μένιππος ἀμὰ φαγὼν ἀὰ τέθηκεν ἀπεπτήσας τούτῳ, διακαμαδεῖ αὐτόν. V.

funt derisa, venire huc multo plura irrisurum: illic etenim in ambiguo tibi risus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quae post vitam sint consecutura? hic vero non defines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem, ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos, tam humiles, nulloque insigni distinctos, ex solo eiulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates coenam iacentem, aut ovum lustrale, aut tale quiddam.

Pol. At ista renuntiabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, qualis est facie?

Diog. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni
Lucian. Vol. II.

ρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτύ-
χαις τῶν ῥακίων ποικίλον· γελαῖ δ' αἰὶ, καὶ ταπολλά
τοὺς ἀλαζόνας τούτους Φιλοσόφους ἐπισκώπτει.

ΠΟΛ. Ῥάδιον εὔρεῖν ἀπὸ γε τούτων.

ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί
τι τοὺς Φιλοσόφους;

ΠΟΛ. Λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα
ληροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύου-
σιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιῶσι, καὶ τοιαῦτα
ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν νῦν.

ΠΟΛ. Ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαιδέυτον εἶναι φήσου-
σι, κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν.

ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε.

ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελά.

3 ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ Φίλτατον Πολυδεύκιον,

vento apertum, & applicatis pannorum affumentis varium:
ridet autem semper, & ut plurimum illos arroganter men-
daces philosophos illudit.

Pol. Facile est eum invenire ab istis quidem indiciis.

Diog. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam phi-
losophos?

Pol. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit.

Diog. Ergo in summa ferio ipsis denuntia, ut desinant nu-
gari, de rebus universis rixari, cornua generare sibi mutuo,
& eiusmodi perplexas interrogatiunculas docere iuvenes.

Pol. Sed me indoctum & disciplinae expertem esse di-
cent, qui audeam incusare sapientiam eorum.

Diog. Tum tu plorare illos a me iube.

Pol. Et haec ipsa, Diogenes, referam.

Diog. Divitibus autem, suavissime Pollucule, nuntia ista:

ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες, οὓς χρὴ ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον;

ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῶν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρυθρὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστίν, ἢ νεῦρα εὐτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν κόνις, Φασί, κρανία γυμνά τοῦ κάλλους.

ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς.

ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰ- 4 σὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτεῖροντες τὴν

4 Ἐνὰ ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν) ματι τῶν τεθνηκότων ὀβολὸν, τὸ ναῦ-
Ἐτίθεισαν γὰρ Ἕλληνες ἐν τῷ στό- λον δᾷθει τοῦ Χαράνος. V.

haec a nobis: Quid, o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet ipsi cruciatis, rationem ineuntes usurarum, & talenta super talentis componentes, quos oportet uno obolo instructos huc venire paulo post?

Pol. Et illa dicentur ad eos.

Diog. Immo etiam formosulis illis ac robustis dicito; Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod aiunt, una Myconus, crania nuda pulchritudine.

Pol. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulchros & robustos.

Diog. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, & graviter ferentes illam rem, misereque deplorantes

ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς.

ΠΟΛ. Μηδὲν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἂ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

inopiam, dic, ne lacrimas neque eiulatum edant, enarrata, quae hic obtinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos esse visuros, qui istuc in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedaemoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque, moribus solutis eos a pristina severitate descivisse.

Pol. Cave, Diogenes, de Lacedaemoniis quidquam dixeris; equidem non patiar: quae vero ad alios mandasti, renuntiabo.

Diog. Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Ἡ ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ι ΚΡΟΙΣ. ΟΥ ΦΕΡΟΜΕΝ, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὲ τὸν κύνα παροικούντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι κατὰσθησον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

Croes. **N**ON ferimus, o Pluto, Menippum istum canem iuxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum.

ΠΛΟΥΤ. Τίδ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁ μόνεκρος ὢν;

ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμῶμεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὕτως, τοῦ χρυσοῦ, Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελαῖ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστὶ.

ΠΛΟΥΤ. Τί ταῦτα Φασὶν, ὦ Μένιππε;

MEN. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιώναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' οὐ χρὴ· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερούμενοι.

4 Ἐγὼ δὲ Κροῖσος) Λυδὸς ὁ ὁ Σαρδανάπαλος. V.
Κροῖσος· Φρύξ ὁ Μίδας· Ἀσσύριος 12 Περιέχονται) Ἀντέχονται. G.

Plut. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos fit mortuus?

Croes. Quando nos ploramus & gemimus, istorum reminiscentes, quae supra affuerunt, Midas hicce auri, Sardapalus iste multae luxuriae, ego vero thesaurorum, irridet, & conviciatur, mancipia nos & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat nostros gemitus: in summa, molestus est.

Plut. Quid ista dicunt, Menippe?

Men. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed & mortui recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res superas: gaudeo propterea, dum dolore eos afficio.

Plut. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati.

MEN. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ἂν τοῖς τούτων στεναγμοῖς;

ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐβελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

2 MEN. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὥς οὐδὲ παυσομένου μου ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατὰδων, καὶ καταγελῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;

MEN. Οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντροφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμῶζετε, πάντων ἐκείνων ἀφρημένοι.

ΚΡΟΙΣ. Πολλῶν γε, ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων κτημάτων.

ΜΙΔ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ.

Men. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adicias eorum fustiriis?

Plut. Neutiquam: sed nolim equidem seditionem vos movere.

Men. Atqui, pessimi Lydorum & Phrygum & Assyriorum, ita vobiscum statuite, me nullo pacto esse desitutum: quocunque enim iveritis, persequar aegre vobis faciens, occinens ac deridens.

Croes. Istaec nonne contumelia est?

Men. Non est: sed ista, quae vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus insultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate, omnibus istis spoliati.

Croes. Multis, Dii, magnisque possessionibus.

Mid. Quanto quidem ego auro!

ΣΑΡΔ. Ὅσῃς δ' ἐγὼ τρυφῆς.

MEN. Εὖγε οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὰρ δέ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρόποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

Sard. Et ego quanta luxuria!

Men. Euge, ita institute: lamentamini quidem vos: ego vero illud NOSCE TE IPSUM, saepius ingeminans oecinata vobis; belle enim deceat istiusmodi gemitibus adcantatum.

Ι Ι Ι.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

MEN. ΣΦΩ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι.

2^{ος} Ω Τροφώνιε) Τροφώνιος οὗτος, ἔρωτι τοῦ παρ' Ἑλλήσι νομισθῆναι θεός, σπῆλαιόν τι ζυφῶδες ὑπελθὼν λιμῶ ἐκέισε διεσθάρη, καὶ τὴν ζωὴν ἀθλίως κατέστρεψεν. Οἱ δὲ ἐν τῷ τοιοῦτῳ σπῆλαιῳ μαντείας χάριν ἐσιώτες ἐξήρχοντο ἀπηγριωμένοι τὰς ὄψεις, καὶ ἀμειδίως διετέλουν καὶ ὠχροὶ καὶ δύσκολοι τὴν ἅπαντα τῆς ζωῆς χρόνον· ἀφ' οὗ ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία κατὰ τῶν τραχὺ τὸ ἦθος ἐχόντων καὶ δυσεντέκτων καὶ δυσπροσιτῶν, ἐς Τροφώνιου μεμάντευται. V. Τροφώνιος ἦν πάνυ φιλό-

δοξος· ποιήσας οὖν ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας υπόγειον οἶκημα, εἰσελθὼν ἐμαντεύετο· καὶ λιμαγχονηεὶς ἀπέθανεν· ἐγκατοιχῆσαν δὲ δαίμονιον τι τὰς μαντείας ἐτέλει. Εἰσέρχοντο οὖν ἐντὸς οἱ χρησόμενοι, ἔχοντες ἐν ταῖν χεροῖν πόπανα, ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλοχεροῦσιν ὀφει διδόντες, μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυσχερὲς πάσχωσιν. G. Τροφώνιος καὶ Ἀμφίλοχος ἥραες ὄντες ἐμαντεύοντο· λέγουσι δὲ ὅτι οἱ τύποι, ἐν οἷς ἐτάφησαν, ἐπέμειναν μαντεύομενοι. G.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

Men. V^{os} autem, Trophoni & Amphiloche, mortui cum fitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vateque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur.

ΤΡΟΦ. Τί οὖν ἡμεῖς αἵτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν;

ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἑτεραπεύεσθε, ὥς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις.

ΤΡΟΦ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἣν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδοδημηκέναι Λεβαδεία τοπαράπαν· οὐ γὰρ ἠπίσταις σὺ τούτοις.

- 2 ΜΕΝ. Τί Φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναϊς γελοίως, μάζαν ἐν ταῖν χερσῶν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου, ταπεινοῦ ὄντος, ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ.

9 Λεβαδεία) Τῆπος, ἐν ᾧ ἔμαν-
τεύετο Τροφάνιος. G.

12 Ταῖς ὀθόναϊς) Τοιοῦτο γὰρ
ἔχραντο τρύφη οἱ μαντεύμενοι εἰς

Τροφονίου. G.

14 Νεκρὸς εἶ) Παρὰ ὑπόνοιαν.

Ἦσπερ γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύει,
εἶπεν, νεκρὸς εἶ. G.

Amph. Quid ergo? nosne in causa sumus, si prae dementia isti talia de mortuis opinentur?

Men. At non opinarentur, nisi & vivi vos tales praestigias prae vobis tulissetis, quasi futura praesciretis, & praedicere possentis rogantibus.

Troph. Menippe, Amphilocho hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego vero heros sum, & oracula reddo, si quis descenderit ad me: haud sane videris unquam invisisse Lebadiam: non enim fidem negares istis.

Men. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepsero, per os depressum, in specum, nequeam scire te mortuum esse, quemadmodum nos, sola praestigiarum fraude diversum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros est? ignoro enim.

ΤΡΟΦ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ Θεοῦ σύνθετον.

MEN. Ὁ μήτε ἀνθρωπός ἐστιν, ὡς Φῆς, μήτε Θεός· καὶ συναμφοτέρον ἐστι. νῦν οὖν ποῦ σου τὸ Θεοῦ ἐκείνω ἡμίτομον ἀπελήλυθε;

ΤΡΟΦ. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτία.

MEN. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

Troph. Ex homine quiddam & Deo compositum.

Men. Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus; sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista Dei dimidia pars abiit?

Troph. Oracula edit, Menippe, in Boeotia.

Men. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum esse mortuum, accurate video.

IV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. ΛΟΓΙΣΩΜΕΘΑ, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα ἔμοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν.

ΧΑΡ. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῇ· ἄμεινον γὰρ ὠρίσθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον.

ΕΡΜ. Ἀγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.

MERCURII ET CHARONTIS.

Merc. **R**ATIONES ineamus, Portitor, si videtur, quantum mihi iam debeas, ne quid denuo litigemus super istis.

Char. Ineamus sane, Mercuri: melius enim, certi quid esse definitum ea de re, minusque habet molestiae.

Merc. Ancoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis.

ΧΑΡ. Πολλοῦ λέγεις.

ΕΡΜ. Νῆ τὸν Ἀιδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπαιῆρα δύο ὀβολῶν.

ΧΑΡ. Τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο.

ΕΡΜ. Καὶ ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον.

ΧΑΡ. Καὶ τούτους προστίθει.

ΕΡΜ. Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωρότα, καὶ ἡλους δέ, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑΡ. Εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω.

ΕΡΜ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πάτε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν Φῆς;

3 Τροπαιῆρα) Τροπαιῆρ ὁ κατ-
έχων τὴν κόπην δεσμός. V.

5 Καὶ ἀκίστραν) Ἀκίστρα ἡ βελὸν ἢ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιοι καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκείσθαι ἥτοι συρράπτειν τὰ εἰσέρρογυτα τῆς ὀβόνης· τοῦτο γὰρ ἀκίστραν φασὶν, ἐπεὶ καὶ ἡπύτρια καὶ ἡπυτίς, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστρίς εὖς νῦν ῥάπτας

καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἶδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναῖξιν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. V.

9 Τὴν ὑπέραν) Ὑπέρα τὸ τοῦ κέρως τοῦ ἱστέου σχοιμίον, ᾧ ἀνίσταται καὶ διατείνεται· γέγονε δὲ καὶ ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατύναν. V.

Char. Magno dicis.

Merc. Per Plutonium, ipsis quinque drachmis emi; & strophum alligando remi binis obolis.

Char. Pone quinque drachmas & binos obolos.

Merc. Et acum ad velum farciendum: quinque obolos omnino persolvi.

Char. Et hos adscribe.

Merc. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentes rimae, & clavos itidem, & funem, unde hyperam conficisti; duabus drachmis haec cuncta.

Char. Euge, vili ista quidem pretio sumfisti.

Merc. Haec sunt; nisi quid aliud nos praeteriit in computatione: quando igitur ista te redditurum ais?

ΧΑΡ. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἦν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποπερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πρῶτα.

ΕΡΜ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδῶμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὥς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσιμι.

ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὥς ὄρας, ἀΦικνούνται ἡμῖν εἰρήνη γάρ.

ΕΡΜ. Ἀμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἷσθαι οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, καὶ τραυματαῖαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ Φαρμάκω τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανών, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη ὥχροι γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὥς εἰκόσσι.

2 Ἀθρόους) Ἀθρόων τινῶν κατελθόντων. V.

Char. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in maiore turba fraudantem portoria.

Merc. Ergo nunc ego confidebo, pessima quaeque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam.

Char. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: est enim pax.

Merc. Praestat ita se rem habere, etiam si nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, nostri quales advenirent, strenui omnes, sanguinis pleni & faucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio sublati, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque similes istis: eorum autem plurimi propter opes veniunt insidiati sibi invicem, ut quidem videntur.

ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτά.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Char. Valde scilicet expetendae sunt.

Merc. Proinde neque ego videri possim peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

V.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΛΟΥΤ. ΤΟΝ γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι;

ΕΡΜ. Ναί, τὸν Σικυῶνιον Φῆς. τί οὖν;

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνον μὲν, ᾧ Ἑρμῇ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐννενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἵγε οἰόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατὰσπασον ἐΦεξῆς ἅπαντας.

ΕΡΜ. Ἀτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον.

PLUTONIS ET MERCURII.

Plut. SENEM nosti, illum, inquam, valde provecum aetate, divitem Eucratem, cui liberi quidem non sunt, hereditatem vero qui venentur quinquaginta mille.

Merc. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem?

Plut. Eum, Mercuri, vivere sine, ad nonaginta annos, quos vixit, admensus totidem alios, siquidem fieri possit, & plures etiam. Verum adulatorum eius, Charinum iuvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes.

Merc. Alienum plane videri queat hoc tale.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκεῖ-
νοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημά-
των ἀντιποιοῦνται οὐδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ
μιαρῶτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύ-
ουσιν, ἔνγε τῷ Φανεράῳ καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλευόν-
ται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνῶνται, ἢ
ραΐσῃ καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν.
διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐ-
τοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

ΕΡΜ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ 2
καὶ κείνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει·
καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι εἰκῶς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν
νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται,
ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥς-

8 Προαπίτωσαν) Προαπέρχων-
ται. V.

11 Ἐπελπίζει) Ἀπατᾷ καὶ εἰς
ἐλπίδας ἀγει ἢ ἐμβάλλει. G.

Plut. Neutiquam; sed iustissimum: quam enim illi tan-
dem ob causam optant obire eum, aut bonis eius sibi vin-
dicandis inhiant, nulla generis propinquitate coniuncti?
Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia cum optent,
tamen eum observant in propatulo quidem; & quando ae-
grotat, quae consilia agitent, omnibus sunt manifesta: ne-
que tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si
melius habuerit: & plane varia quaedam est & versuta ho-
minum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immor-
talis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

Merc. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: mul-
tum & ille perbelle deludit eos, & spe vana laetatur: immo
etiam semper moribundo similis valetudine est multo quam
iuvenes firmiore; hi vero iam forte inter se divisa securi
pascuntur, vitam beatam sibi adscribentes.

Plut. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, re-

περ' Ἰόλεως, ἀνηβησάτω· αἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων,
τὸν ὄνειροποληθέντα πλούτον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη
κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι γάρ
σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἐπτα δέ, οἶμαί, εἰσι.

ΠΛΟΥΤ. Κατάσπα· ὁ δὲ παραπέμψει ἕναστον, ἀν-
τὶ γέροντος αὐθις πρωθήβης γενόμενος.

1 Ἰόλεως) Ὁ τοῦ Αἰάντος πατήρ
τοῦ Λοκροῦ, ὃς ἱστορεῖται ἐπὶ γη-
ρας τελευτῆσαι. G.

4 Ἀμέλησον, ὦ Πλούταν) Τί
ἐν τῇ συνθείᾳ, ὑπόμενον. V.

pubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus relictis,
detrushi iam veniant mali male mortui.

Merc. At tu securo sis animo, Pluto: arcessam enim iam
tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt.

Plut. Derrahē: ille autem singulos prosequetur, pro se-
ne denuo primae pubertatis iuvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

1 ΤΕΡΨ. ΤΟΥΤΟ, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τε-
θάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεή-
κοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι;

ΠΛΟΥΤ. Δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίαν, εἶγε ὁ
μὲν ζῇ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

Terps. **I**STANE res, o Pluto, iusta, ut ego vita discedam
triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex
Thucritus vivit adhuc?

Plut. Iustissima quippe, Terpsion, siquidem hic vivat

παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον.

ΤΕΡΨ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις;

ΠΛΟΥΤ. Καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Οὐσίς διέταξεν.

ΤΕΡΨ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπὲρ γήρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὄρωντα, αἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφῶτα, κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἶδῶτα, ἐμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων καταγελώ-

neminem optans emori amicorum; tu contra per omne tempus infidiabaris ipsi, avide exspectans hereditatem.

Terps. Non enim oportebat, qui senex esset, neque amplius uti divitiis ipse possit, abire vita, locumque cedere iunioribus?

Plut. Tu quidem, o Terpsion, novae legis es auctor; ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem secus a Fato & Natura constitutum est.

Terps. Quin illam igitur incuso iniquae constitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, senior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum sint residui, vix videntem, servulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita nasum, gramiis oculos habeat opletos, nihil amplius suave sentiat, animatum quod-

μενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἐρῶμενοςτάτους νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτόγε· ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθεράπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει.

- 3 ΠΛΟΥΤ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερας γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἄλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυπτόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσω γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὐχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἀτέκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραςτοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων

2 Ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε) ποταμῶν χωροῦσι πηγαί· ἐκ γὰρ Παροιμία ἐστὶ λεγόμενη, ὅτε τὰ ἐν- τῶν πηγῶν οὐδέποτε ἄνω, κάτω δὲ ἀντία τῶν ὀφειλόντων γίνεται, Ἄνω μᾶλλον χωροῦσι. V.

dam sepulcrum, ab adolescentibus derisum, dum interea moriuntur formosissimi robustissimique iuvenes: hoc utique perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem denique sciendum erat, quando quisque senum esset obiturus, ne frustra quosdam observarent: nunc autem quod proverbio vulgatur, Currus bovem saepe effert.

Plut. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernantur, quam tu putas. Quae, malum, causa vos impellit, ut alienis inhiatis, & orbis senibus vosmet adoptandos omnibus obsequiis ingeratis? propterea merito risum debetis ab iis defossi; resque illa plerisque iucundissima accidit: nam quantum illos obire opratis, tantum omnibus est gratum, si vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogitastis, vetularum & senum amorem, tum maxime, si prole careant: nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant.

συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἣν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσιν. εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσφυγέντες.

ΤΕΡΨ. Ἀληθῆ ταῦτα Φῆς. ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πό- 4
στα κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξασθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποστένων, καὶ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοττὸς ἀτελής, ὑποκρῶζων, ὥστ' ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἴομενος ἐπιβῆσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἐπεμπόν τε πολλὰ, ὥς μὴ ὑπερβάλλοιτό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἀγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάπτων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθανεῖν αἷτια γεγένηται, ἀγρυπνία, καὶ Φροντί-

6 Ἀποσφυγέντες) Καταγελασθέντες. V.

Quamquam multi iam eorum, qui non amantur, intellecta vestri amoris calliditate, etsi liberos habeant, illos odifese se fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur: verumtamen in testamentis excludi solent, qui iam olim satellitum more fuerant sectati; liberi autem & natura, sicut iustum est, potiuntur omnibus: isti vero infrendunt dentibus emuncti.

Terps. Vera sunt, quae dicis: ecce enim Thucritus a me profecta quot dona consumpsit, semper mox morituro similis, &, quando intrarem, altum gemens, ex imoque pectore, quasi ex ovo pullus imperfectus, crocitrando suspirans. Ego autem, qui non dubitarem, quin iamiam inscensurus esset sandapilam, mittebam multa, ne me superarent aemuli amatores magnitudine munerum; ac plerumque ex curis insomnis iacebam dinumerans singula, disponensque: immo haec ipsa mihi mortis exstitit causa, insomnia, in-

Lucian. Vol. II.

K

δες· ὁ δὲ, τοσούτον μοι δέλεαρ καταπιῶν, ἐφειστήκει
 θάπτομένῳ πρῶν ἐπιγελῶν.

5 ΠΛΟΥΤ. Εὖγε, ὦ Θούκριτε, ζώης ἐπιμήκιστον,
 πλουτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν· μηδὲ πρό-
 τερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κό-
 λακας.

ΤΕΡΨ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, καὶ ἐμοὶ ἥδιστον
 ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεβνήξεται Θουκρίτου.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει, ὦ Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ, καὶ
 Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ
 ταῖς αὐταῖς Φροντίσιν.

ΤΕΡΨ. Ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ἐπιμήκιστον, ὦ Θού-
 κριτε.

quam, & curae: hic vero, tanta mihi esca deglutita, ad-
 stabat, cum terrae mandarer pridie, multo cum risu.

Plut. Euge, Thucrite, vitam producas quam longissime,
 divitiis simul abundans, & tales deridens; neque ante tu
 quidem moriaris, quam fueris profecutus omnes istos adu-
 latores.

Terps. Id quidem, o Pluto, & mihi iam gratissimum erit;
 si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus.

Plut. Bono sis animo, Terpsion; etenim & Phidon, &
 Melantus, & plane cuncti eum praevertent sub iisdem cu-
 ris huc deducti.

Terps. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thu-
 crite.

VII.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΣ.

ΖΗΝ. ΣΥ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου, πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγών, ἀπεπνίγην, οἷσθα; παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

-ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· οἷσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα.

ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὃν σε τὰ πολλὰ ἤδειν συνόντα;

ΚΑΛ. Ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξেসθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπιτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδω-

ZENOPHANTAE ET CALLIDEMIDAE.

Zen. TU autem, o Callidemide, quomodo mortem optiisti? me quidem, cum parasitus essem Diniae, & plus quam satis erat ingurgitasset, fuisse suffocatum nosse: aderas enim mihi morienti.

Cal. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quidam praeter opinionem evenit. Nec tu, credo, non nosse Ptoeodorum fenem.

Zen. Orbem illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una esse?

Cal. Illum ipsum semper observabam, promittentem, me relicto herede, se moriturum. Cum autem illa res in longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad hereditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis,

ρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπιεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἑτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφῆσιν αὐτόν.

ZHN. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἑρεῖν ἔοικας.

- 2 ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λευσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσιν τὸ Φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀΦάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο; γελάς, ὦ Ζηνόφαιτες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν.

ZHN. Ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέγων δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἰ-
1 Ἐπιεικῶς) Πάνυ. G.

simulatque Ptoeodorus petiisset bibere, (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adiuravi me ipsum manumissurum.

Zen. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

Cal. Postquam ergo loti adsumus, duos iam puer calices in promptu habens, alterum pro Ptoeodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto mihi venenatam, Ptoeodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus iacebam supposititium illius vice cadaver. Quid autem? riden', o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere.

Zen. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista?

Cal. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum

τα συνεῖς, οἶμαι, τὸ γεγεννημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, αἰά γε ὁ οἰνοχόος εἵργασται.

ZHN. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἤκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν.

repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat ob ea, quae servus a poculis patraffet.

Zen. Enimvero neque tu ad compendiarium istam debueras te convertere: venisset enim tibi hereditas via regia turius, etsi paulo tardius.

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΚΝΗΜ. ΤΟΥΤΟ ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα.

ΔΑΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων;

ΚΝΗΜ. Πυνθάνη ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα κατασοφισθεῖς ὁ ἄθλιος, οὗς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τὰ μὰ παραλιπῶν.

ΔΑΜ. Πῶς τοῦτ' ἐγένετο;

ΚΝΗΜ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα

C N E M O N I S. E T D A M N I P P I.

Cnem. **H**OC illud est, quod proverbio dicitur, Hinnulus leonem.

Dam. Quid indignaris, o Cnemon?

Cnem. Tu, quid indigner, rogas? heredem invitatus reliqui, arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, praeteritis.

Dam. Quinam illud accidit?

Cnem. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mor-

ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θερα-
πείαν προσίετο. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέ-
σθαι διαθήκας εἰς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοι-
πα τὰ μὰ πάντα, ὥς καὶ κεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ
πράξειε.

ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος;

ΚΝΗΜ. Ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἐαυτοῦ
διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέ-
λους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τὰ μὰ,
ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγ-
κατασπᾶσας.

ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλιέα·
ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας.

ΚΝΗΜ. Ἐοικα· οἰμῶζω τοιγαροῦν.

tis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud insu-
per videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum
in publicum, quo illum scripseram heredem bonorum meo-
rum omnium, ut ille vicissim me aemularetur, idemque
faceret.

Dam. Quid igitur ille?

Cnem. Quid suis quidem in testamenti tabulis scripserit,
ignoro. Ego sane repente sum mortuus, tecto mihi in ca-
put incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quasi lupus
quidam marinus hamo simul cum esca deorsum abrepto.

Dam. Neque hoc tantum, sed & ipso te piscatore. Ita-
que dolos adversum te instruxisti.

Cnem. Ita quidem videor, proptereaue gemo.

IX.

ΣΙΜΤΛΟΤ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΤ.

ΣΙΜ. **Η**ΚΕΙΣ ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' 1
ἡμῶς, ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βε-
βιωκώς.

ΠΟΛ. Ὅκτῳ ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα, ὦ Σίμυλε.

ΣΙΜ. Πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα;
ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον.

ΠΟΛ. Ὑπερήδιστα, εἰ καὶ σοὶ παράδοξον τοῦτο δοῖται.

ΣΙΜ. Παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενής, ἄτεκνός
τε προσέτι, ἤδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ 2
παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται,
καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς
ἐν Σικελίᾳ.

SIMYLI ET POLYSTRATI.

Sim. **A**DVENIS aliquando tandem, Polystrate, tu quo-
que ad nos, cuius aetas, opinor, prope ab annis centum
abfuit.

Pol. Ὅκτο annos supra nonaginta vixi, Simyle.

Sim. Quemadmodum autem istos post me triginta an-
nos traduxisti? nam ego, cum tu admodum septuagena-
rius esses, obii.

Pol. Supra quam dici potest suavissime, quamquam hoc
tibi plane mirum videbitur.

Sim. Mirum enimvero, si tu vetulus & imbecillus, &
praeterea liberis carens, delectari fructu vitae potuisti.

Pol. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pue-
ri formosuli sane multi, & mulieres tenerrimae, & unguen-
ta, & vinum fragrans, & mensae vel Siculis delicatiores.

ΣΙΜ. Καὶὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ Φειδόμενον ἡπιστάμην.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τὰγαθὰ· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα.

ΣΙΜ. Ἐτυράννησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ;

ΠΟΛ. Οὐκ' ἄλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους.

ΣΙΜ. Ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικούτος ἂν, ὁδόντας τέτταρας ἔχων;

ΠΟΛ. Νῆ Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ Φαλακρον, ὡς ὄραῖς, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ καρυζῶντα ὑπερήδοντο θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὅν τινα ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα.

ΣΙΜ. Μῶν καὶ σὺ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδί-

15 Ὡσπερ ὁ Φάων) Ὁ Φάων, ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐπεὶ γέρον ἦν, ὡς λέγουσι, γέρον ἂν διεβίβασε μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώτερον. V. πᾶν Ἀφροδίτην· καὶ ἡ Ἀφροδίτη

Sim. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram.

Pol. At affluebant mihi, vir optime, ab aliis haec comoda. Summo mane statim ad ianuas salutarum ventitabant frequentes: tum postea omnis generis dona afferebantur, ex quocunque terrarum angulo praestantissima.

Sim. An regnasti, Polystrate, post meum obitum?

Pol. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero.

Sim. Ridere libet: amatores tu ea aetate, dentes quatuor habens?

Pol. Ita me Iuppiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, & uti vides, calvum, lippum praeterea, & senili muco fluentem, mirifica voluptate colebant;isque eorum erat beatus, quemcunque solum adspicerem.

Sim. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio.

την ἐκ Χίου διεπόρθημεντας, εἴτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιεράστον;

ΠΟΛ. Οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν, περιπόθητος ἦν.

ΣΙΜ. Αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὕτοσὶ πολὺς ὢν, 3 ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλευσίους γέροντας.

ΣΙΜ. Νῦν μαθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν.

ΠΟΛ. Ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μονονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε· αἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντα ἐν τῇ περὶ ἐμὲ Φιλοτιμίᾳ.

ΣΙΜ. Τέλος δ' οὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτημάτων;

ΠΟΛ. Ἐς τὸ φανερόν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον

transvexisti, quae tum tibi optanti dederit esse iuvenem & pulchrum denuo, atque amabilem?

Pol. Haudquaquam; sed vel talis summe desiderabar.

Sim. Aenigmata loqueris.

Pol. Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui orbis fenibus & locupletibus infidiatur.

Sim. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulchritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam.

Pol. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin saepe superbius aspernabar, & excludebam eorum nonnullos aliquando: hi vero contendebant inter se, & alius alium praecedere conabantur studio & obsequiis erga me.

Sim. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus iniisti?

Pol. Palam singulos illorum heredes me relicturum esse

ἀπολιπεῖν ἑφασκόν· ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώ-
τερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθή-
κας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμῶζειν ἅπασι Φράσας.

4 ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔσχον;
ἤπου τίνα τῶν ἀπὸ τοῦ γένους;

ΠΟΛ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μείρα-
κίων τῶν ὠραίων Φρύγα.

ΣΙΜ. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε;

ΠΟΛ. Σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι.

ΣΙΜ. Ἦδη μανθάνω ἄτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο.

ΠΟΛ. Πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονο-
μεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ αὐ-
τοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ
μου· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπεξυρη-
μένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρου δὲ εὐγε-

15 Κόδρου) Κλέανθος Πύλιος αὖν
ἀπὸ Πύλου (νῆσος δὲ αὕτη τῆς Πε-
λοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἑλθὼν πο-
λέμου καταλαβόντος, καὶ μονομά-

χητε Ξάνθῳ τῷ Βοιωτῷ ὑπὲρ Ἀθη-
νῶν ἐπὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῶν Ἀ-
θηναίων· καὶ νικήσας ἐβασίλευσε.
Τοῦτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

disitabam: credebant scilicet, eoque magis ad adulationem
se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas me-
cum fervans reliqui, plorare iussis omnibus.

Sim. Quem ultimae scriptum heredem habuerunt? num-
quid aliquem genere propinquum?

Pol. Nullo modo; sed recens emtum quendam adolescen-
tulum forma commendabilium Phrygem.

Sim. Quid aetatis circiter, Polystrate?

Pol. Annos admodum viginti natum.

Sim. Iam teneo, quae tibi ille gratificaretur.

Pol. Vel sic tamen multum illis dignior, qui heredita-
tem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipsi
iam optimates affectantur. Is igitur heres meus fuit, &
nunc summo loco natis annumeratur ille mento raso deli-

νέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεύς συνετώ-
τερος λεγόμενος εἶναι.

ΣΙΜ. Οὐ μοι μέλει, καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλά-
δος, εἰ δοκεῖ ἐκεῖνοι δέ, μὴ κληρονομεῖταισαν μόνον.

catulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior,
Nireo formosior, Ulyxe prudentior esse perhibetur.

Sim. Nihil hoc ad me: vel imperator fit Graeciae, dum-
modo ne isti hereditatem capiant.

X.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

ΧΑΡ. **Α**ΚΟΥΣΑΤΕ, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μι-
κρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαβρόν
ἐστὶ, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἦν τραπῇ ἐπὶ θάτερα,
οἰχίσεται περιτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσούτοι ἅμα ἤκετε,
πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμ-
βῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε· καὶ μάλιστα ὁπό-
σοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.

CHARONTIS ET MERCURII, ET MORTUORUM
DIVERSORUM.

Interlocutores

CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS,
LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

Char. **A**USCULTATE, quo statu nostrae sint res: par-
vula vobis, ut videtis, est scaphula, & nonnihil vetustate
labefacta, rimisque crebris perfluit: si inclinaverit in alteru-
tram partem, pessum ibit everfa: vos autem tot simul ad-
venitis multis onusti sarcinis singuli. Cum istis itaque re-
bus si ingressi fueritis, metuo, ne postmodum poeniteat,
vos maxime, qui nare non novistis.

NEK. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν;

XAP. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡϊόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ παρθμεῖον. σοὶ δέ, ὦ Ἑρμῇ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδὲνα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ᾗ, καὶ τὰ ἔπιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλὼν. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἐστὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλαμβάνε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

2 EPM. Εὖ λέγεις· καὶ οὕτω ποιήσωμεν. Οὐτοσί τις ἂν πρῶτός ἐστι;

MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων. τὸν τριβῶνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποίω.

EPM. Ἐμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν

6 Ἐπιπλα) Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς ἑγγεῖος. V. Τὰ εὐφρότατα τῶν σκεύη, εἶον ἐπιπόλαιος κτήσις, καὶ κτημάτων παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. ἔστι δυνατὸν πλεῖζεσθαι, ἀλλ' οὐκ G.

Mort. Quid ergo facto opus est, ut prospera navigatione utamur?

Char. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, supervacuis istis omnibus in litore relictis: vix enim vel sic ceperit vos navicula haec vectoria. Tibi autem, Mercuri, curae erit, exinde neminem eorum ut admittas, qui non fueris onere vacuus, & supellectilem, ut dixi, deposuerit. Ad scalam itaque navalem adstans dispice eos, ac recipe, nudosque scapham conscendere cogito.

Merc. Recte mones; eoque modo faciamus. Hicce primus quis est?

Men. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, baculusque in paludem sunto abiecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem.

Merc. Incende, Menippe, virorum optime, primamque

προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαντας. Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; 3

ΧΑΡΜ. Χαρμολέως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος· οὐ τὸ Φίλημα διτάλαντον ἦν.

ΕΡΜ. Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς Φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὐζωνος εἴ' ἐπὶβαινε ἤδη. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐ- 4 τοσι, καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ἂν τυγχάνεις;

ΛΑΜΠ. Λάμπιχος, Γελῶων τύραννος.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει;

ΛΑΜΠ. Τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῇ, γυμνὸν ἤκειν τύραννον ἄνδρα;

ΕΡΜ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα.

ΛΑΜΠ. Ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπερρίπτει.

9 Ὁ βλοσυρὸς) Καταπληκτικός. G.

fedem habe iuxta gubernatorem in alto, ut inspicias omnes; Pulcher hicce quis est?

Charm. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cuius osculum binis talentis aestimabatur.

Merc. At enim exue formam, & labia cum ipsis osculis, & comam promissam, ruborisque florem genis insidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: iam ingredere. Tu vero cum purpurea veste & diademate, vultu truculentus, quis tandem es?

Lamp. Lampichus Geloorum tyrannus.

Merc. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades?

Lamp. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum?

Merc. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino: quare depone ista.

Lamp. En tibi divitiae sunt abiectae.

ΕΡΜ. Καὶ τὸν τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα.

ΛΑΜΠ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἑφεστρίδα.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀΦῆκα, ὡς ὀρᾷς.

ΕΡΜ. Καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἀνοϊαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Ἴδού σοι ψιλός εἰμι.

5 ΕΡΜ. Ἐμβαινε ἤδη. Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ;

ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀβλητής.

ΕΡΜ. Ναὶ ἔοικας, οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαιίστραις ἰδών.

5 Ἐφεστρίδα) Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἥτοι μανδύς· καὶ χλαμύδα καὶ πόρπη καλούμενον. G.

Merc. Praeterea fastum abiice, Lampiche, & despectio-nem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul inciderint.

Lamp. At faltem diadema sine me retinere, amiculumque purpureum.

Merc. Neutiquam: verum & ista mitte.

Lamp. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi.

Merc. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam, & iram, ista, inquam, omnia dimitte.

Lamp. Ecce me tibi plane nudum.

Merc. Ingredere nunc scapham. Tu autem obefus, car-nium mole gravis, quis es?

Dam. Damafias athlera.

Merc. Ita sane videris: novi enim, ut qui te saepe vide-rim in palaestris.

ΔΑΜ. Ναὶ, ὦ Ἑρμῇ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερβείς μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα.

ΔΑΜ. Ἰδοὺ σοὶ γυμνὸς, ὡς ὄρᾳς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.

ΕΡΜ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρῇ εἶναι, ὥστε ἔμβαίνει. Καὶ σὺ δὲ τὸν πλούτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν 6 μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφήν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα.

13 Πόλις ἀνεκήρυξεν) Ὡς εὐεργέτην δηλονότι. G.

Dam. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum.

Merc. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot car-nibus obtegaris: quamobrem istas exue, ceteroqui de-merfurus scapham vel altero tantum pede imposito. Immo etiam coronas istas abiice, & praeconia.

Dam. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis aequalem pondere.

Merc. Sic praestat esse levem: itaque naviculam conscen-de. Tu quoque divitiis positus, o Crato, & mollitie insu-per, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec maiorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & si quando civitas publico te praeconio decoravit bene meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum monumentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gra-yant enim ista vel commemorata.

ΚΡΑΤ. Οὐχ ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

7 ΕΡΜ. Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις;

ΣΤΡΑΤ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.

ΕΡΜ. Ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη, 8 καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει. Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστίν, ὁ τὸν βαθὺν πῶγωνα καθειμένος;

ΜΕΝ. Φιλόσοφος τις, ὦ Ἑρμῆ, μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὅψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα.

ΕΡΜ. Κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυ-
τὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃν μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει,
ὅσῃν δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτή-
3 ὁ ἔνοπλος) Ὅτι στρατηγός. G.

Crat. Invitus equidem, abiiciam tamen: nam quid faciam?

Merc. Papae: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropaeum illud geris?

Strat. Quia vici, Mercuri, belloque res praeclaras gessi, & praemiis me civitas honoravit.

Merc. Mitte humi tropaeum: in orco pax, nihilque armis opus erit. Ille vero severus, de habitu quidem, fastumque praeferens, superciliis arrectis, in meditando defixus quis est, iste qui prolixam barbam demisit?

Men. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se iube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita.

Merc. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Iuppiter! quantam inanem ostentationem gerit, quantam inscitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quaeestio.

σεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λήρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕβλους, καὶ μικρολογίαν· νῆ Δία καὶ χρυσίον γε τουτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δέ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόβου, καὶ τὸν τύπον, καὶ τὸ οἶσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἂν σε;

ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοῖνυν αὐτὰ, ἐπεὶ περ οὕτω κελεύεις.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ καὶ τὸν πάγονα τοῦτον ἀποθέσθω, ὃ Ἐρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὥς ὀρεῖς· πέντε μῶν τρίχες εἰς τὸ ὑλάχιστον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἀπόβου καὶ τοῦτον.

ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται;

9 Πεντηκόντορος) Ναῦς ὑπὲρ πεντήκοντα ἀνδρῶν καπηλατουμένη. V.

nes impeditas, disputationes spinosas, & sententias perplexe involutas: immo etiam inutilem laborem valde multum, nugaeque non paucas, & quisquilias. ac minutas disceptationunculas: quin & per Iovem nummulos istos aureos, & praeterea suaviter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollitiem; neque enim me fallunt, quantumcunque studiose praetegas ea. Tum porro mendacium deponere, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim si cum istis omnibus conscendas, quae te quinquaginta remorum navis accipiat?

Phil. Depono igitur ista. quandoquidem ita iubet.

Men. At barbam istam quoque deponat, Mercuri, gravem sane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt.

Merc. Recte mones; & istam remove.

Phil. Quis autem erit, qui detondeat?

Lucian. Vol. II.

L.

ΕΡΜ. Μένιππος ούτοσὶ, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν, ἐπικόπων τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος.

ΜΕΝ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο.

ΕΡΜ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός.

ΜΕΝ. Εὖ γε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων;

ΕΡΜ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιάς; ἔμβηθι δ' οὖν.

ΜΕΝ. Ἐν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε;

8 Τὴν κινάβραν) Κινάβρα, ἡ τῶν τῷ πάντας σιαίνειν· ἴσως δὲ καὶ κινάβρων δισσώδια· λέγει δισσώδιαν νάβραν λέγει τὴν πῆραν. V.

Merc. Menippus ille, capta securi nautica, praecidet eam pro codice ufus scala navali.

Men. Minime, Mercuri: verum ferram mihi porrige: nam hoc quidem magis ridiculum.

Merc. Securis est fatis idonea. Euge; homini nunc quidem similior evasisti, deiectis ibi sordibus hircinis.

Men. Vinne paulum etiam demam de superciliis?

Merc. Omnino: super ipsam enim frontem ea sustulit; nescio cuius rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, scelerate, & ad mortem expavescis? quin ocus incende.

Men. Unum adhuc gravissimum sub ala tenet.

Merc. Quidnam, Menippe?

MEN. Κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ.

ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γοῦν τῶν ἄλλων γελαῖς.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦΦά γε καὶ πάνυ εὐΦορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλουν χρήσιμα. Καὶ ὁ ρήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τῶν ρημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρσιώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τᾶλλα βάρη τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεται.

ΕΡΜ. Εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπᾶσθω· πέτασον τὸ ἰστιόν, εὐθυνέ, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

10 Καὶ βαρβαρισμούς) Ἐν σχήματι προφερομένην τῶν λόγων χάριτος ἕνεκεν· ὡς τὸ, οἱ δὲ δύο σκοπελοὶ, καὶ τὰ παραπλήσια. V.

Men. Adulationem, Mercuri, quae multum in vita utilitatis ipsi attulit.

Phil. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguae libertatem, illudque doloris expers & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides.

Merc. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia; portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam affluentiam, opposita, paria paribus aequata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera.

Rhet. Ecce enimvero, pono.

Merc. Bene habet, solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: ancora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis fit. Quid ploratis,

- 11 Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ Φιλόσοφος
 σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδηλωμένος;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ὤμην τὴν ψυχὴν
 ὑπάρχειν.

MEN. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

MEN. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῖ δειπνα, μηδὲ
 νύκτωρ ἐξιών, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κε-
 φαλὴν κατειλῆσας, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυ-
 πεία· καὶ ἔωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀρ-
 γύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν.

ΦΙΛ. Σὺ δέ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών;

- MEN. Πῶς, ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέ-
 12 σαντος μηδενός. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, οὐ κραυγὴ τις
 ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων;

ΕΡΜ. Ναὶ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἂν ἑνός γε χρόνου

2 Δεδηλωμένος) Πεπορθημένος. V. 9 Χαμαιτυπεῖα) Πορνεία. V.

inepti, tuque maxime, philosophe, cuius iam modo barba
 fuit evasata?

Phil. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opina-
 bar animam esse.

Men. Mentitur: nam alia sunt, quae credas eum pungere.

Merc. Quælia?

Men. Quod non amplius coenabit apparatus coenas, ne-
 que de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput ob-
 volutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo ma-
 ne decipiens iuvenes sapientiae praetextu argentum acci-
 piet: haec urunt eum.

Phil. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse?

Men. Egone, qui festinavi ad mortem citante nemine.
 Verum interea dum caedimus fermones, nonne clamor ali-
 quis auditur tanquam a terra vociferantium?

Merc. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione:

ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γε-
 λῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παῖδια
 νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κείνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλε-
 ται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα
 ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξίόντα ἐπὶ
 Κράτωνι τούτῳ. καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κω-
 κούσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμα-
 σίᾳ· σὲ δὲ οὐδεὶς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν
 δὲ κεῖσθαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλί- 13
 γον ὠρυομένων οἰκτιστον ἐπ' ἐμοί, καὶ τῶν κοράκων τυ-
 πτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπότ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με.

ERM. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπε-
 πλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,
 εὐθείαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορβιμεὺς ἄλλους
 μετελευσόμεθα.

etenim hi in concionem coëuntes laeti rident cuncti ob Lam-
 pichi mortem: eiusque uxor comprehensa tenetur a mulie-
 ribus, & infantes teneri pariter & ipsi a pueris impetuntur
 largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyo-
 ne, qui funebri oratione cohonestat exsequias huius Crato-
 nis. Atque etiam profecto Damasiae mater gemitus ciens
 praeit lessum cum feminis in funere Damasiae: te vero
 nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quieteque ia-
 ces solus.

Men. Nequaquam; sed audies canes iam iam miserabiliter
 ululantes mei causa, corvosque flebilem in modum alis con-
 crepantes, quando frequentes sepelient me.

Merc. Fortem te praestas, Menippe. Sed quoniam in por-
 tum appulimus, vos abite ad tribunal, recta illac progressi:
 ego vero & portitor alios arcessemus.

MEN. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῇ· προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς· τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς καταδίκας Φασὶν εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

Men. Prospera sit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino iudicium subire oportebit: & poenas aiunt esse graves, rotas, vultures, faxa. Exponetur autem palam uniuscuiusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

Ι ΚΡΑΤ. ΜΟΙΡΙΧΟΝ τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα; οὗ ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἰώθει ἐπιλέγειν, Ἡ μὲν ἀνείρ, ἡ ἐγὼ σε.

ΔΙΟΓ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους;

γ Τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο) Ὀμηρος εἰσάγει παλαιόντας Ὀδυσσεῖα καὶ Αἴαντα· φησὶν οὖν Αἴας πρὸς Ὀδυσσεῖα, ἡ κούφισόν με, ἡ κουφίζω σε. Αἰνίττεται οὖν ὁ Λουκιανὸς διὰ τοῦ

στίχου, ὡς τοῦ Ἀρισταίου λέγοντος, ἡ κούφισόν με, ἡ κουφίζω σε· τουτέστιν, ἡ προκόμισόν με, ἡ προκομίζω σε. V.

CRATETIS ET DIOGENIS.

Crat. ΜΟΕΡΙΧΥΜ opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis affluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naves, cuius consobrinus Aristeas, & ipse dives, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tolle me, aut ego te.

Diog. Quid ita, Crates?

ΚΡΑΤ. Τοῦ κλήρου ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶνται ὄντες καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο, Ἀριστεάν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀΐσεις τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεάς, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπευον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἀστρῶν τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥσγε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτός, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκείνῳ ἔρρεπε.

ΔΙΟΓ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι 2 γὰρ ἄξιον.

ΚΡΑΤ. Ἀμφω τεθνήσιν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας· οἱ δὲ κληροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἀμφω συγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέ-

Crat. Mutuis obsequiis captabant alter alterius hereditatem aetate aequales: & testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristeia Moerichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Moericho vicissim Aristeas, si ante eum abiret: haec quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese invicem, antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, sive ab astris coniectarent futura, sive ex somniis, sive Chaldaeorum imbuti disciplina, quin & ipse Pythius modo Aristeae tribuebat victoriam, modo Moericho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

Diog. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operae pretium.

Crat. Ambo mortem obierunt eodem die; hereditates autem ad Eunomium & Thrasyclem inopinato pervenerunt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis praesagio divi-

σθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν.

- 3 ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαν. Ἡμεῖς δέ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἤμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώποτε εὐξάμεν Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομῆσαι μι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτεράν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πῖθον, καὶ τὴν πῆραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν.

ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγενες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

1 Εἰς Κίρραι) Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας ἐν τῇ Κορινθιακῇ κολπῷ ἢ Σικυῶν. Ἡ δὲ Κίρρα οὐκ ὄρεσιν κατὰ τὴν Φωκίδα. V. ὅπου τὸν χρυσὸν φασὶ C. addunt.

2 Τῷ Ἰάπυγι) Ἀνέμω. G.
4 Εὖ ἐποίησαν) Ἀντὶ τοῦ Ἰαπυγίου, Ἀττικῶς. G.
7 Ἐκ κοτίνου) Ἐξ ἀγριελαίου. V.

nantes haec ita fore. Moerichus enim & Aristeas cum Sicyone traicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Iapygem incidissent, everſa navi perierunt.

Diog. Bonum factum. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hereditatem nanciscerer eius baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas heres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peraeque choenices lupinorum duos habentis.

Cr. ut. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat, tu ab Antisthene adeptus es hereditatem, ego a te, multo maiorem graviorisque momenti, quam Persarum imperium.

ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα Φῆς;

ΚΡΑΤ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, μέμνημαι τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθένης, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών. 4

ΚΡΑΤ. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομῆσιν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐβλεπον.

ΔΙΟΓ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιτο τὰ τει-
αῦτα παρ' ἡμῶν, διερρύηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ
σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις
ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπι-
πτεν εὐθὺς, καὶ διέρρει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυνα-
μένου· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐται παρθένοι,
ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον
ὁδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

13 Στέγειν οὐ δυναμένου) Δέχσθαι, βεστάζειν. V.

Diog. Quae tu bona dicis?

Crat. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem.

Diog. Memini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibi quoque etiam ampliores reliquisse.

Crat. At ceteri non curabant eiusmodi possessiones, ne-
moque nos affestabatur talis hereditatis spe; siquidem au-
ro omnes inhiarent.

Diog. Quippe: neque enim habebant, ubi reconderent
accepta a nobis talia bona, diffuentes prae luxu, veluti ru-
pta vetustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos
sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem,
excidebat protinus & diffuebat, cum fundus ingesta con-
tinere nequiret; quale quiddam accidit Danaï filiabus istis,
quae in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum
vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant.

ΚΡΑΤ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἀνταῦθα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἤξουσι κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

Crat. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ,
ΚΑΙ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

ΑΛΕΞ. ΕΜΕ δεῖ προκεκρίσθαι σου, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι.

ΑΝ. Οὔμενον, ἀλλ' ἐμέ.

ΑΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω.

ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστέ;

ΑΛΕΞ. Οὗτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου.

ΜΙΝ. Νῆ Δία ἑνδοξοί γε ἀμφοτέροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις;

LUCIANI SCIPIO.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

Alex. ΜΕ par est praeponi tibi, Afer: melior enim sum.

Han. Neutiquam; verum me.

Alex. Ergo Minos causam disceptet.

Min. Quinam estis?

Alex. Hic Hannibal Carthaginienfis: ego Alexander Philippi filius.

Min. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis lis est?

ΑΛΕΞ. Περὶ προεδρίας· Φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γε-
γενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες
ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ
ἐμοῦ Φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια.

MIN. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶ-
τος ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα 2
καὶ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον
οὗτος ἐνέγκαιτό μου. Φημί δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου
ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὁμῶς ἐπὶ μέ-
γα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι,
καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμή-
σας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ,
μεγίστων ἡξιώθην, ἄριστος κριθεῖς· καὶ τοὺς γε Κελτί-
βηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων,
καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ἡριδανὸν ἄ-

Alex. De primae sedis iure: fert enim hicce se praestan-
torem exstitisse imperatorem me. Ego vero, quemadmo-
dum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui
ante me fuerunt, aio me praestitisse belli peritia.

Min. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, cau-
sam tuam age.

Han. Id quidem unum, Minos, me iuvat, quod hic loci
Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem
parte prae me quidquam habeat praecipui. Eos autem po-
no maxime laude dignos esse, quotcumque cum initio ni-
hil essent, tamen ad magnum potentiae fastigium processe-
runt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti.
Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, cum pri-
mum sub fratris auspiciis militassem, summae rerum prae-
fui, belli peritissimus iudicatus. Exinde Celiberos in pote-
statem redegi, Gallos occidentales devici, superatisque ma-

παντα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τσαυτάς πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς προϋχούσης πόλεως ἦλθον· καὶ τσοῦτους ἀπέκτεινα μίᾳς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίουσιν αὐτῶν μεδίμνοισι ἀπομετρῆσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἀρμῶνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε Θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίου καταγωνιζόμενος ὑποφύγοντας πρὶν διώκειν τινά, καὶ τῷ τολμήσαντι παρα-
 3 διδόντας εὐθὺ τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐπεὶ οὖν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλέθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσοῦ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκρά-

13 Πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν) τοῦ πολέμου λαβὼν, ἃ κατεργάσω, Ἄλλὰ καὶ σὺ, Λίβυ, Ἀμίλκα τοῦ εἰργάσω. V.
 καὶ Βάρκα πατρὸς τὴν παρασκευὴν.

gnis montibus, quae circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestem Italiam subieci; ad suburbia usque primariae urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modis sum mensus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Haec omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pugnacissimis congressus: non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, & audenti statim cedentes victoriam. Alexander autem, cum paternum imperium suscepisset, id auxit & multis partibus ampliavit usus secundo fortunae impetu: at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Issum &

τησεν, ἀποστὰς τῶν πατρώων προσκυνεῖσθαι ἡξίου, καὶ ἐς δίαταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαι-
 Φόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς Φίλους, καὶ συνελάμβαν-
 εν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος, καὶ
 ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπι-
 πλευσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώ-
 την ἑμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐ-
 γνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν,
 καὶ ἀπαιδέυτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς καὶ οὔτε Ὀ-
 μηρον, ὥσπερ οὗτος, ῥαψωδῶν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει
 τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρη-
 σάμενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημὶ
 εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὗτος, διότι διαδήματι τὴν κεφα-
 λὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ οὐ
 μὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δοξοῖεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγι-

8 Βάρβαρος ὢν ... καὶ οὔτε Ὀμηρον ...) Ἐφρόνει γὰρ Ἀλέξανδρος μέγα ἐπὶ τῷ ἀπὸ στόματος ἀει-
 πρὸ φέρειν τὴν Ἰλιάδα Ὀμήρου. V.

Arbelis superior fuit, pertaefus patrii moris adorari vole-
 bat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi ratio-
 nem degeneravit: tum impie trucidabat inter convivia ami-
 cos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego con-
 tra praefui aequo iure patriae, atque ubi me domum ar-
 cessabat, hostibus magna classe adortis Africam, e vesti-
 gio parui, meque privatum prae bui: condemnatus tuli ani-
 mo moderato casum. Haec feci barbarus & expers discipli-
 nae Graecae, neque Homeri, prout hicce, carmina reci-
 tando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis im-
 butus, at sola usus natura bona. Haec sunt, quibus ego
 Alexandro praestare me fero: ille autem si pulchrior est,
 quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas
 ista forte maiestatem habent; attamen idcirco praeferendus
 non existimetur viro strenuo, atque artibus imperatoriis in-

κοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλεον ἤπερ τῇ τύχῃ κεχρημένου.

MIN. Ὁ μὲν εἶρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, οὐδ' ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

- 4 ΑΛΕΞ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἀνδρα οὕτω θρασύν' ἱκανή γὰρ ἡ Φήμῃ διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστὴς ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα· ὅς νέος ὢν ἐτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς Φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, οὐκ ἤξιώσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μά-

13 Ἀγαπᾶν ἄρχειν) Κατέχειν ἀρχέισθαι. V.

fructo, qui follerti prudentia plus, quam fortuna fuerit usus;

Min. Hic certe dixit masculam orationem, nec qualem ab Afro exspectasses, pro se: tu, Alexander, quid ad illa respondes?

Alex. Nihil oportebat, Minos, homini tam audaci: factis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro: vide tamen, an parvo intervallo illum superarim, qui iuvenis adhuc ad rerum administrationem aggressus imperium turbatum continui, & percussores parentis supplicio sum ultus: tum perculsis Thebanorum excidio Graecis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam; ad Granicum magno proelio fui superior; Lydiaque capta,

χη' καὶ τὴν Λυδίαν λαβὰν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν,
 καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσσὸν,
 ἔνθα Δαρείος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων.
 Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νε- 5
 κροῦς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γοῦν ὁ πορθ-
 μεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχε-
 δίας διαπηξαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι.
 καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ἀξιοῦν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν
 Ἀρβήλοις διηγήσομαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποίησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς
 ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρῶσάμην καὶ
 Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν
 Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τοὺς Φίλους
 εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς
 ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστὸι ἐκείνοι, παρὰ τὸ
 μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες

Ionia & Phrygia, in summa proxima quaeque subiiciens
 perveni ad Iffum, ubi Darius exspectabat cum immensa co-
 piarum multitudine. Exinde, Minos, vos non praeterit,
 quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor qui-
 dem affirmat, non suffecisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus
 iunctis multos eorum traiecisse. Equidem ista agebam ipse
 me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulchrum
 ducens. Et ne tibi, quae Tyri sunt gesta, quaeque Arbelis,
 enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque linitem
 feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum subegi: Scy-
 thas etiam, minime contemnendos viros, transgressus Ta-
 naïm magna devici equestri pugna: amicis benefeci, inimi-
 cos ultus sum. Quod si Deus etiam videbar hominibus, ve-
 niam illi merentur, ob magnitudinem rerum gestarum tale

6 περὶ ἐμοῦ. Τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν Φυγῇ ὢν παρὰ Προυσία τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανουργότατον, καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐῷ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοισι νόμιμον δέ, ἢ προφανές οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαι μοι δεκεῖ, οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἐταίραις συνῶν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ Θανμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἑῷ μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἐπραξά, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξε μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δικάζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

7 ΣΚΗΠ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης.

9 Καθηδυπαθῶν) Εἰς ἡδονὰς καταναλίσκων. V.

quiddam de me sibi persuadentes. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Prusiam Bithynum, ut dignum erat fraudulentissimum crudelissimumque hominem. Nam quomodo superarit Italos, mitto dicere; non fortitudine fane, sed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in proeliis iustum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur, qualia fecerit Capuæ, meretriculis affixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi, parvifactis orbis occidui rebus, in Orientem irruissem, quid grande praestitissem Italia incruente capta, Libyaque, & cunctis ad Gades usque subactis? at illae partes bello mihi dignae non videbantur, ut quae ultro iam metu iugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, iudica: haec enim ipsa de multis sufficiunt.

Scip. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris.

MIN. Τίς γὰρ εἶ, ᾧ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὦν ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις.

MIN. Τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἦττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ Φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκώς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιώ;

MIN. Νῆ Δί' εὐγνώμονα Φῆς, ᾧ Σκηπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δέ, σὺ· εἴτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὦν.

Min. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris?

Scip. Italus Scipio, imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis proeliis.

Min. Quid igitur porro tu dices?

Scip. Alexandro quidem me concedere, verum Hannibalem anteire, ut qui victum illum pepuli, fugamque turpem capeffere coëgi. Quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum superavi, comparari sustineo.

Min. Ita me Iuppiter amet, aequum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi secundus esto: postea, si videtur, Hannibal, ne ipse quidem facile contemnendus.

XIII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΔΙΟΓ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες;

ΑΛΕΞ. Ὅραϊς, ὦ Διόγενες; οὐ παράδοξον δέ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον.

ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἀμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα;

ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδή· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὢν.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἴτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φιλίππον ἐξηπάτησθαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι.

ΑΛΕΞ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σὺ νῦν δὲ ὁρᾷς.

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

Diog. **Q**UID hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

Alex. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii.

Diog. Igitur Ammon mentiebatur, te praedicans suum esse filium, cum tu interea Philippi fores.

Alex. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus decessissem.

Diog. Atqui etiam de Olympiade familia quaedam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conspici in lecto; tum ita te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur se tibi patrem esse.

Alex. Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc

ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησσαν θεὸν εἶναί σε νομίζοντες. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, 2
τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας;

ΑΛΕΞ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες;

ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρεληφῶτα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προστάτην αἰρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοῖς βαρβάροις· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες, καὶ νεῶς οἰκοδομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῶ. Ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔβαψαν; 3

video, nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixisse.

Diog. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander, ad res gerendas fuit: multi enim metu succumbebant, Deum esse te rati. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti? e

Alex. Nescio fane, Diogenes: nam nihil, antequam morerer, mandavi quidquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccae annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes?

Diog. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Graecia, te suscepto iam modo imperio adulati, praefectumque capientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adiungebant, templeque & sacra faciebant tanquam serpentis filio. At quae-so, ubi te Macedones sepeliverunt?

ΑΛΕΞ. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι κείμεαι τρίτην ταύτην ἡμέραν ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἣν ποτε ἀγάγη σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θάψει ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.

ΔΙΟΓ. Μὴ γελᾶσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν καὶ ἐν ἄδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν, ἢ Ὅσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θειώτατε, μὴ ἐλπίσης· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἀπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ ἐς τὸ εἶσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελής ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐ-
 4 καταφρόνητος. Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἀν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὅπῃ ἂν ἐννοήσης ὅσῃ εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξει, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνούντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ

16 Καὶ τὰ μεγάλα θηρία) τοὺς ἐλέφαντας λέγει. V.

Alex. Etiamnum Babylone iaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemaeus satelles, si quando otium agat a turbis, quae nunc urgent, se in Aegyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Aegyptiorum Deorum.

Diog. Non ego rideam, Alexander, cum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu. tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel traiecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Aeacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, cum cogitando percentes, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, imma-

μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινία λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν μὴ οἶεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης;

ΑΛΕΞ. Σοφὸς ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτό-
 τας ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα
 μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ κατεχρητό
 μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμία θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν
 ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰ γαβροῦ,
 ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ
 τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖται εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοντο καὶ αὐτοὺς
 λαμβάνων. γόνης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης.
 πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας,

nes belluas, honorem, & gloriam; idquæ præterea, insignem esse curru vectum, religatum taenia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunæ dona?

Alex. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quæ spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulchritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: præstigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex eius sapientia, ut

τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἀκατηριθμήσω μικρῶ γε ἔμπροσθεν.

- 6 ΔΙΟΓ. Ἄλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε· καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκείνῳ ὀρώ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὀρμώντας, ὡς διασπασαίντο, καὶ ἀμύναντό σε, ὧν ἑώρασας αὐτοὺς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτῃ βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

7 Καὶ γὰρ Κλεῖτον) Τὸν σαμα- τοφύλακα, ὃν μεταξὺ εὐωχούμενον τῷ δέρατι δέπειρε. Καλλισθένην δὲ τὸν φιλόσοφον, ὃς λείοντι συγκαθ- εirschθεις ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθάρη. V.

doleam amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

Diog. At scin' tu, quid facias? remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & saepius: sic enim defines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Callisthenem aliosque multos in te irruentes, ut discerpant, atque ulciscantur iniurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredere, & bibe saepius, ut dixi.

XIV.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

1 ΦΙΛ. ΝΥΝ μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρκος γέ-

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Phil. NUNC sane, Alexander, infitias haud iveris, te fi-

νοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμ-
μωνος γε ὦν.

ΑΛΕΞ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίπ-
που τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευ-
μα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν
σεαυτὸν ἐξαπατησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;

ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν
με, καὶ οὐδεὶς ἐτι ἀντίστατο, οἰόμενοι θεῶν μάχεσθαι·
ὥστε ῥᾶον ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὅς 2
δειλοῖς αἰεὶ συνηέχθης, τοξάρια, καὶ πελτάρια, καὶ
γέρρα οἰσύναι προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον
ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκά-

12 Συνηέχθης) Συναναστρέφης. ἐστὶν ἔπλα κυρίως τὰ γέρρα κατα-
V. *ibid.* Τοξάρια) Ἀκόντια. V. χρηστικῶς δὲ καὶ ἅπαν τὸ σκέπα-
ibid. Καὶ πελτιδία) Μικρὰ ἀσπι- σμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε καὶ ἄλλης
δίσκια. V. τετράγωνα. G. τινὸς ὕλης γέρον ἐλέγετο. V. μι-
ibid. Καὶ γέρρα) Περσικὰ μὲν κρὰ ἀκόντια. G.

13 Οἰσύναι) Εἶδος ἰτέας. G.

lium esse meum: nequaquam enim mortuus foras, siquidem Ammonis esses.

Alex. Nec ipse ignorabam, pater, me Philippi Amynta nati filium esse: sed interpretabar in meam partem oraculum, conducibile ratus ad res gerendas.

Phil. Quid ita? conducibile tibi videbatur praebere temet decipiendum a prophetis?

Alex. Non illud dico: sed barbari stupore perculsi me formidabant, nullusque amplius resistebat, arbitrati cum Deo se pugnare.

Phil. At quos tu devicisti bello vinci dignos viros, qui cum ignavis semper manum conferuisti, qui arcus, peltas minutas, scuta denique viminea prae se proiiciunt? Graecos superare labor erat, Boeotos, Phocenses, & Athenien-

δων ὀπλιτικὸν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἡ-
λείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικὸν, ἢ
Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι,
ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
δαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἀβρῶν, οὐκ οἶ-
σθα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες
ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων,
ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι Φυγόντων.

- 3 ΑΛΕΞ. Ἄλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν
ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ
διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ἀνούμενος τὰς νίκας,
ἐκράτειν αὐτῶν οὐδ' ἐπιώρκησα πώποτε, ἢ ὑποσχό-
μενος ἐψεύσαμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα.
καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον
Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον.

10 Οὐ διασπάσας) Οὐ διασχί- στάσεις ἐνέβαλεν ἐν ταῖς πόλεσι.
σας ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχων V.

ses: tum Arcades gravis armaturæ, Thessalum equitatum,
Eleorum iaculatores, Mantinenfium cetratos milites, aut
Thracas, Illyrios, quin etiam Paeonas subiicere, hoc prae-
clarum: Medos autem, Persas & Chaldaeos, auro nitentes
homines ac molles, non meministi ante te a decem illis mil-
libus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse su-
peratos, cum ne manus quidem gradumque conferre susti-
nerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam
se darent.

Alex. Attamen Scythae, patet, & Indorum elephantī
haud sane contemnendi; quos equidem non factione mota
divisos, nec emta prodicione victoria, superavi tamen: ne-
que peieravi unquam, promissamve fidem fefelli, aut perfidum
aliquid designavi vincendi causa. Graecos porro, hos
sine sanguine mihi adiunxi; Thebanos autem forte inaudi-
visti quibus supplicii sum persecutus.

ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλείτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα ἐΦό-
νευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλ-
μησε. Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβα- 4
λὼν, κίνδυνον, ὡς Φασι, μετενέδυσ, καὶ τιάραν ὀρθὴν
ἐπέθευ, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευ-
θέρων ἀνδρῶν ἡξίους· καὶ, τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμι-
μοῦ τὰ τῶν νενικημένων. ἔω γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπρα-
ξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἀνδρας,
καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστιῶνα ὑπερ-
αγαπῶν. ἐν ἐπὶ ἤνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς
τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐ-
τοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικά γὰρ
ταῦτα.

ΑΛΕΞ. Τὸ Φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαι- 5
νεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς

5 Κίνδυνον) Ἰμάτιον. V.

Λύσανδρον. V.

9 Ἀνδρας) Καλλισθένην καὶ

16 Ὀξυδράκαις) Ἔθνος. V.

Phil. Novi isthaec omnia: Clitus enim renuntiavit mihi;
quem tu spiculo traiectum inter coenam trucidasti, quia
me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit. Tu
praeterea Macedonica chlamyde proiecta, mutato, ut aiunt,
in candyn Perficam habitu, & tiamam rectam capiti impo-
suiisti, & adorari a Macedonibus, ab hominibus liberis vo-
lebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, accumula-
bare mores devictorum: nam omitto dicere, quae alia per-
petraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eru-
ditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephæstionem
ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo re-
latum, abstinuisti te a Darii uxore formosa, eiusque ma-
tre, & natarum curam habuisse: haec enim regia sunt.

Alex. Ad pericula vero subeunda promptum animum, pa-

τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα;

ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε' οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι τοιοῦτο ἥκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τραθείης, καὶ βλέποίεν σε φοράδην τοῦ πλέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ῥέομενον, οἰμῶζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, τὰῦτα γέλως ἦν τοῖς ὀρώσι· καὶ ὁ Ἀμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δέομενον τῶν ἱατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὅποτε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι τὰς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας, ὀρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σω-

8* Ἀμμων) Οὕτω Ζεὺς παρὰ Λί-
λιν· πρὸς τοῦτον Ἀλέξανδρος χρη-
σμὸν δεσπόμενος ἤλθε, καὶ ἤκουσε,

Υἱὸς μοῦ εἶ. G.

14 Μυδῶντα) Ἐχρέοντα, σπασμ-
μένον. V.

ter, non laudas, nec quod in Oxydracis primus defiluerim intra murum, totque acceperim vulnera?

Phil. Non laudo, Alexander: non quod pulchrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: Deus enim cum videbare, si quando vulnerareris, viderentque te portatum proelio efferrī, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, haec utique ridendi materies erat futura spectantibus, & Ammon impostor, falsusque vates arguebatur; prophetae vero adulator. Et quis non risisset, si videret Iovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, cum iam mortuus es, non tu censeres multos esse, qui simulationem divinitatis istam acerbioribus iocis proscindant, cum vident cadaver Dei porrectum, putrescens iam ac tumidum ex lege corporum omnium? Praeterquam quod illa, quam di-

μάτων ἀπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δοξῆς ἀφηρεῖτο τῶν κατορθουμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, 6
ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καί-
τοι τὴν Ἀοργον ἐκείνην, οὐθ' ἑτέρου ἐκείνων λαβόντος,
ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην.

ΦΙΛ. Ὅρας ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις, ὃς
Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν; καὶ οὐκ
αἰσχύνη, ὧ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ
γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ᾶν.

cebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili vi-
ctoria potireris, multum tibi detraxit gloriae rerum egre-
gie gestarum: nihil enim non videbatur minus & infra di-
gnitatem, quod a Deo fieri videretur.

Alex. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Her-
cule & Baccho comparant: quin immo Aornum, illam in-
accessam avibus rupem, cum neuter illorum ceperit, ego
solus subegi.

Phil. Viden', ista te tanquam Ammonis filium dicere, qui
Herculi & Baccho equiparas te ipsum? nonne te pudet,
Alexander, nec fastum dedisces, teque ipse cognosces, &
iam intelliges te mortuum esse?

XV.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ANT. ΟΙΑ πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεά 1

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

Ant. Q UALIA pridie, Achilles, ad Ulysses a te sunt di-

σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου· ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνάξια τοῦ διδασκάλου ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος; ἡκροώμην γὰρ, ὅποτε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ὦν θητεύειν παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίотος πολὺς εἴη, μάλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀγεννῇ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλάζων ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν σιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὅς, ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν προεῖλου τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

- 2 AX. ὦ παῖ Νέστωρ, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου· νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μά-

esta de morte, quam humilis animi minimeque digna utrifque praeceptoribus Chirone & Phoenice! auscultabam enim, quando dictitabas, malle te in terra vitam degentem mercenariam operam praestare cuiquam inopum, cui victus copia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: ista abiectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam decorum fit, vitae cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei filium, heroum omnium promptissime se periculis offerentem tam demissa de se cogitare pudendum plane, & multimodis discrepans a rebus in vita gestis; ut qui, cum liceret inglorium in Phthiotide diuturnumque regnum possidere, ultro praetulisti coniunctam cum pulchra laude mortem.

Ach. Nestoris fili, tunc equidem inexpertus rerum inferarum, ignarusque, utrum ex duobus praestaret, miseram istam gloriolam anteponebam vitae: nunc vero iam tandem intelligo, illam esse infructuosam, quidquid etiam su-

λιστα οἱ ἄνω ραψωθήσουσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία· καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβῆς, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμὲν κακὸς, ἡδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἀχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ANT. Ὅμως τί οὖν ἄν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦ- 3
τα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντως ἀποδύσκειν ἅπαντας. ὥστε χορὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἔσμεν οἶδ'· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀΐξεται πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἱ οὐκ ἂν, οἶμαι, θέζαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς

peri garriant, inter mortuos autem aequalia honoris iura: neque forma illa, Antiloche, nec robur adest; sed iacemus omnes sub eadem caligine similes, & nulla parte alter ab altero diverſi: neque Troianorum umbrae pertimescunt me, neque Achivorum observant; verum aequalitas iuris exacta, mortuique similes, ignavi fuerint an fortes. Ista me torquent, & graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

Ant. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita visum fuit naturae, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum est, neque oportet gravari iussa: atque etiam vides, fodalium quor circa te simus; Ulysses autem iamiam aderit omnino: affert quippe solarium societas rei malae, & quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem & Meleagrū, aliosque viros admirandos, qui, puto, non cupiant sursum in vitam redire, si quis eos emi-

ἀναπέμφειε θητεύοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν.

4 AX. Ἐταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιά· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες.

ANT. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωθελὲς τοῦ λέγειν ὀρώμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ferit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

Ach. Qualis fodalem decet, est haec admonitio: me tamen nescio quomodo memoria rerum per vitam aeternam angit; ni fallor, & vestrum unumquemque: quod si minus fatemini, tanto peiores estis, qui taciti eodem dolore afficiamini.

Ant. Minime, sed meliores, Achilles: nullum enim esse proloquendi fructum videmus: filere igitur, & ferre ac tolerare casum constitutum est nobis, ne risum insuper debeamus, quemadmodum tu, talia optantes.

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

1 ΔΙΟΓ. ΟΥΧ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὔμενον ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ρόπαλον, ἡ λεοντή, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν. εἴτα τέθνηκε Διὸς υἱός

DIOGENIS ET HERCULIS.

Diog. **N**ON Hercules est hicce? haud sane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, statura; plane ipse Hercules est. Et diem obiit supremum, Iovis filius qui sit?

ῶν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γὰρ σοι ἔθυσον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῶ.

ΗΡΑ. Καὶ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἡβην· ἐγὼ δ' εἰδῶλον εἰμι αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Πῶς λέγεις εἰδῶλον τοῦ θεοῦ; καὶ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει;

ΗΡΑ. Ναί· οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Μανθάνω. ἄντανδρόν σε τῷ Πλούτῳ παρ- 2
έδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ.

ΗΡΑ. Τοιοῦτό τι.

ΔΙΟΓ. Πῶς οὖν ἀκριβῆς ὢν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα;

ΗΡΑ. Ὅτι ἑώκειν ἀκριβῶς.

Quaeso te, pulcherrimis victoriis inclite, mortuusne es?
at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo.

Herc. Merito quidem: etenim ipse verus Hercules in coelo cum Diis versatur, & habet formosam pedibus Heben: ego autem eius sum simulacrum.

Diog. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio?

Herc. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego eius effigies.

Diog. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se; tuque nunc eius vice mortuus es.

Herc. Sic fere se res habet.

Diog. Quí ergo factum, ut, quantumvis diligentissimam curam adhibeat, Aeacus non animadverterit te non esse istum, & receperit suppositum Herculem huc advenientem?

Herc. Exacte scilicet similis eram.

ΔΙΟΓ. Ἀληθῇ λέγεις· ἀκριβῶς γάρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἶδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

3 ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα, οἴου θεοῦ εἶδωλόν εἰμι.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς τοῦ σοῦ Ἡρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἶδωλον ὦν; ἢ εἰς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἶδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ἄδου πάρει;

ΗΡΑ. Ἐχρῆν μὲν μὴδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα, ἐπίτηδες ἐρεσχελοῦντα· ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἀκουσον· ἐπύσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέλεικε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὁ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

Diog. Vera loqueris: exacte quidem, ut ille ipse effes: cave ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercules, illud autem simulacrum duxerit Heben apud Deos.

Herc. Audaculus es, & loquax: quod si non destiteris cavillari me, iam senties, qualis Dei sim simulacrum.

Diog. Arcus quidem expromptus, & ad manum: sed ego quid te metuum semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, cum is vivebat, aderasne ipsi tunc etiam eius effigies? an potius unus eratis in vita; postquam vero mortem obiistis, segregati, ille ad Deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti?

Herc. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quidquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Iovis erat, in coelo inter Deos agit.

ΔΙΟΓ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γὰρ, Φῆς, ἔτεκεν 4
ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμ-
Φιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός· ὥστε ἐλελήθετε δίδυ-
μοι ὄντες ὁμομήτριοι.

ΗΡΑ. Οὐκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν.

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥάδιον, συνδέτους δὲ
ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτός εἰ μὴ ὥσπερ ἵπποκένταυρός τις
ἦτε, εἰς ἐν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖ-
σθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον
ἐστὶ, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διός, τὸ
δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟΓ. Ἀλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς 5
ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἶ-
δωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν
Ἡρακλέα.

Diog. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcme-
na sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone con-
ceptum, illum ex Iove: quippe nobis latuerat, geminos
esse vos eadem matre prognatos.

Herc. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus.

Diog. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos
esse Hercules, eosque in unum conflatos: nisi forte quasi
Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo &
Deus.

Herc. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex bi-
nis, anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus
anima sit in coelis, quae erat ex Iove, ego autem mortalis
illa pars apud mortuos?

Diog. Sed optime Amphitryoniades, per ista commode
dixisses, si corpus fores: nunc incorporeum es simulacrum;
adeo ut periculum sit, ne triplicem iam conficias Herculem.

Lucian. Vol. II.

N

HPA. Πῶς τριπλῶν;

ΔΙΟΓ. Ὡδὲ πως· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι.

HPA. Θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ὧν τυγχάνεις;

ΔΙΟΓ. Διογένους τοῦ Σινωπέως εἶδωλον. αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὅμηρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

10 Ψυχρολογίας) *Ἦτοι ψευδολογίας. G.

Herc. Quid ita triplicem?

Diog. Hunc fere in modum: si unus aliquis in coelo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum versaris, illius simulacrum, tum corpus in Oeta iam in cineres solutum, tria nimirum ista habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori.

Herc. Te hominem audacem & sophistam! quis tandem es?

Diog. Diogenis Sinopenfis umbra: ipse autem non profecto inter Deos immortales, sed cum manium praestantissimis verfor, Homerum tamque frigidas eius fabulationes deridens.

XVII.

MENIPPOT KAI TANTALOT.

1 MEN. ΤΙ κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστῶς;

MENIPPI ET TANTALI.

Men. Quid ploras, Tantale? quidve temet ipse commiseraris ad lacum adstans?

TAN. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ διψοῦς.

MEN. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί;

TAN. Οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· Φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθεταιί με· ἦν δέ ποτε καὶ ἀρύσσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ θάνατον βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρῦεν οὐκ οἶδ' ὅπως αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου.

MEN. Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τανταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέη τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία πευ τέβαπται, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἡ διψῶης, ἢ πίνοις;

TAN. Τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα οὔσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ Φῆς 2

Tant. Quia, Menippe, enecor siti.

Men. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, five magis etiam hauriendo cava manu?

Tant. Nihil iuvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque hausero, orique admoveo, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum defuit siccam manum meam.

Men. Portentosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tantopere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum est, cui & esuriendi & sitiendi facultas inerat: tu vero iam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas?

Tant. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti afficiatur anima mea velut corpus.

Men. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais

τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δε-
 διας, μὴ ἐνδεΐα τοῦ ποτοῦ ἀποθάνης; οὐχ ὅρῳ γὰρ ἄλλον
 μετὰ τοῦτον ἄδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον.

TAN. Ὅρθῳς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς
 καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μὴδὲν δεόμενον.

MEN. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ
 δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου νῆ Δία, ὅστις
 τούναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις
 πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος.

TAN. Οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι
 πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον.

MEN. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὥς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος
 πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥς-
 περ σὺ, ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ
 ὑπομένοντος.

9 Οὐ τὸ ὕδωρ) Ἀπὸ γὰρ λυττώντος κυνὸς δηχθεὶς δειλιά τὸ ὕδωρ. G.

fitim tibi poenam esse impositam: quid tamen hinc tibi mo-
 lesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem
 non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua fun-
 cti hinc alterum in locum migremus.

Tant. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars
 poenae, ut desiderem bibere nullius potus indigus.

Men. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris;
 mero scilicet, ita me Iuppiter amet, helleboro, qui con-
 traria ratione atque illi, quos rabiosi canes momorderint,
 affectus sis, non aquam sed sitim abhorrens.

Tant. Ne helleborum quidem, Menippe, renuo bibere:
 hoc mihi modo contingat.

Men. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque
 alius quisquam bibit mortuorum: hoc enim fieri nequit.
 Haud omnes fane, quemadmodum tu, ex inflata poena
 sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MEN. Ποῦ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ, ὦ Ἑρμῆ; ἢ
ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

ERM. Οὐ σχολὴ μοι, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο
αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑάκινθος τέ
ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς,
καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρ-
χαῖα κάλλη πάντα.

MEN. Ὅστ' ἄ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν
γυμνά, ὅμοια τὰ πολλὰ.

ERM. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ
θαυμάζουσι, τὰ ὅστ' ἄ, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν.

MEN. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· οὐ γὰρ ἂν δια-
γνοίην ἔγωγε.

3 Νέηλυν ὄντα) Νέηλος, ὁ νεωστὶ ἐλθὼν. V.

MENIPPI ET MERCURI.

Men. **U**BI autem pulchri sunt & pulchrae, Mercuri? viae
ducem te mihi praebe, quippe hospiti & novo advenae.

Merc. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respi-
ce, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, &
Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; sum-
matim, vetustae formae omnes.

Men. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata,
similia pleraque.

Merc. Atqui illa sunt, quae omnes poetae admirantur,
ossa, quorum tu contemptum prae te ferre videris.

Men. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego qui-
dem non dignoverim.

ERM. Τοῦτ' ἡ κρανίον ἢ Ἑλένη ἐστίν.

2 MEN. Εἴτα αἱ χίλιαι ἡῆς διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἑλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν;

ERM. Ἀλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναικαῖ ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσσητον εἶναι Τοιᾷδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν ἔπει καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἰ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαρυν, ἀμορφα δηλονότι αὐτῷ δοξεῖ ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιάν, κάλλιστά ἐστιν.

MEN. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῇ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνέσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρονίου, καὶ ραδίως ἀπανθούντος πονοῦντες.

ERM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμΦιλοσαφεῖν

7 Καὶ σὺ ἀνεμέσσητον εἶναι) Ὅμηρος,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

Τοιᾷ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

Merc. Istud cranium est Helena.

Men. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Graecia, totque ceciderunt Graeci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit?

Merc. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus aerumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, colorumque nativum habent, pulcherrimi sunt.

Men. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis aetatis tamque facile deflorescente se laborare.

Merc. Otium mihi non est, Menippe, philosophari te-

σοι. ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐβέλης, κείσο καταβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἥδη μετελεύσομαι.

cum : quare delecto loco, ubicunque velis, iace prostrato corpore: ego vero alios mortuos iam arceffam.

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ
ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ΑΙΑΚ. ΤΙ ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσ-
πέσων;

ΠΡΩΤ. Ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμι-
τελῇ μὲν τὸν δόμον καταλιπὼν, χήραν τε τὴν νεόγα-
μον γυναῖκα.

ΑΙΑΚ. Αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ
τῆς αὐτῆς γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.

ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον.

ΜΕΝ. Οὐκ ἐμέ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν
Πάριν, ὃς ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ

ΑΕΑCΙ, ΠΡΟΤΕCΙΛΑΙ, ΜΕΝΕΛΑΙ,
ΑC ΠΑΡΙΔΙC.

Aeac. QUID strangulas, o Protefilaë, Helenam, impetu
in eam facto?

Prot. Quod propter eam, Aeace, interii, imperfecta do-
mo relicta, & vidua, quae modo fuerat nupta, uxore.

Aeac. Incusa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris
causa in Troiam duxit.

Prot. Bene mones: is ergo mihi reus est agendus.

Men. Non ego, vir optime, sed iustius Paris, qui mei
hospitis uxore praeter omne ius ac fas rapta se proripuit:

δίκαια ὥχετο ἀρπάσας. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἄγχεσθαι, τοσούτοις θανάτου αἴτιος γεγεννημένος.

ΠΡΩΤ. Ἀμεινον οὕτω. σὲ τοιγαροῦν, ὦ Δύσπαρι, οὐκ ἀΐξω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν.

ΠΑΡ. Ἀδिका ποιοῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοί· ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι· οἶσθα δὲ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐβέλη· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

2 ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις. εἶθε οὖν μοι τὸν Ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατόν ἦν.

ΑΙΑΚ. Ἐγὼ σοι καὶ περὶ τοῦ Ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. Φήσκει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἔρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δὲ σοι οὐδένα ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτὸν· ὃς ἐκλαβόμενος τῆς νεογά-

hic enim non a te folo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris dignus est strangulari, ut qui tot hominibus mortis exstiterit causa.

Prot. Ita quidem praestat; atque adeo te, inominate Pari, non dimittam unquam e manibus.

Par. Iniusta feceris, Protefilaë, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

Prot. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur!

Aeac. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse exstitisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protefilaë, quam temet ipsum, qui oblitus novae nuptae uxoris, ubi appellebatis ad Troa-

μου γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρώαδι, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προσπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρασθεῖς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες.

ΠΡΩΤ. Οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιοτέρα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπιμεκλώσθαι.

ΑΙΑΚ. Ὁρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιά;

dem, tam audacter & desperate ante alios exsiluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti.

Prot. Enimvero pro me tibi, Aeace, respondebo aequiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque staminis ab initio vitam hominum temperantis necessitas.

Aeac. Recte. Quid igitur istos accusas?

XX.

ΜΕΝΙΠΠΟΤ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΤ.

MEN. ΠΡΟΣ τοῦ Πλούτωνος, ὦ Αἰακὲ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾧδου πάντα.

ΑΙΑΚ. Οὐ ράδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μὲν τοι κεφαλαιῶδη, μάνθανε· οὕτοσ' ἔστιν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα ταῦτον, ὅς σε διεπέρασε· καὶ τὴν

2 Πρὸς τοῦ Διονύσου) Ἐν ἄλλῳ, *ibid.* Περιήγησαι) Εἰς λεπτόν
Πρὸς Πλούτωνος. G. διήγησαι. V.

ΜΕΝΙΠΠΙ ΕΤ ΑΕΑCΙ.

MEN. PER Plutonem, Aeace, quaeso comes mihi monstra, quae in Orco sunt, omnia.

Aeac. Haud pronum est, Menippe, omnia: quaecunque tamen praecipua summatim percurri possunt, disc: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te trans-

λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη εἰώρακας ἐσίων.

MEN. Οἶδα ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑριννῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν.

ΑΙΑΚ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεὺς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2 MEN. Βαβαῖ, Ὅμηρε, οἶά σοι τῶν ραψωδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἀγνωστα, καὶ ἄμορφα, κό-
νις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάθη-
να. οὗτος δέ, ὦ Αἰεκέ, τίς ἐστι;

ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος, καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκείνος δὲ Ξέρξης.

MEN. Εἶτα σέ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε ζευ-

2 Καὶ τὸν βασιλέα εἶδον) Τὸν Πλούτα. V.

4 Ἐνδόξους) Ἐπισήμους. G.

13 Σαρδανάπαλος) Λέγεται Σαρ-
δανάπαλος κατὰ τινος μὲν Ἑρμα-
φρόδιτος, κατὰ τινος δὲ τρυφερά-
τατος. V.

vexit: & lacum & Pyriphlegethontem iam vidisti, quando haec loca intrabas.

Men. Scio ista, & te custodem esse portae infernalis: regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos ostende; atque inprimis eorum insignes.

Aeac. Hic Agamemnon; ille Achilles; iste propius alio quanto Idomeneus: tum Ulysses, deinde Ajax, & Diomedes, & praestantissimi Graecorum.

Men. Papae, Homere, qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi iacent abiecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugaeque magnae, imbecilla vere capita! Hicce autem, Aeace, quis est?

Aeac. Cyrus est: hic autem Croesus; atque apud eum Sardanapalus; qui super istos, Midas: ille vero Xerxes.

Men. Et te, purgamentum hominis, horrescebat Grae-

γνῶντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὁρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι· τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὃ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρης ἐπίτρεψον.

ΑΙΑΚ. Μηδαμῶς· διαβρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν.

MEN. Οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.

ΑΙΑΚ. Βούλεις σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; 3

MEN. Νῆ Δία γε.

ΑΙΑΚ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί.

MEN. Χαῖρε, ὃ Εὐφορβε, ἢ Ἀπολλον, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλης.

ΠΥΘ. Νῆ καὶ σύ γε, ὃ Μένιππε.

MEN. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι;

ΠΥΘ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἰδῶ εἴτι σοι ἐδώδμυον ἢ πῆρα ἔχει.

cia iungentem Hellespontum, perque montes navigare desiderantem? Qualis autem & Croesus est! at Sardanapalo, Aeace, ut alapam in caput inpingam, permitte mihi.

Aeac. Neutiquam: diffringes enim cranium ipsius molle ac muliebre.

Men. Enimvero conspuam omnino effeminatum istum.

Aeac. Vin' tibi demonstrem etiam sapientes?

Men. Ita per Iovem.

Aeac. Primus hicce tibi Pythagoras est.

Men. Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocunque nomine velis appellari.

Pyth. Sane tu quoque, Menippe.

Men. Non tibi aureum femur amplius est?

Pyth. Non quidem: verum age videam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet.

MEN. Κυάμους, ὦ γαθέ· ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον.

ΠΥΘ. Δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γάρ, ὡς οὐδέν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε.

4 ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτοῦς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἐπτα δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὀρεῖς.

MEN. Ἀλυποὶ οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ Φαιδρὸι τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς Φλυκταίναις ὅλος ἐξηνηκῶς, τίς ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφτος ἀπὸ τῆς Αἵτης παρών.

MEN. ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες;

ΕΜΠ. Μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε.

MEN. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος,

3 Ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι) Κυάμους, βουλευταὶ βουλὰς κατεσκευάζον. V. φηφους, αἷς χρώμενοι οἱ παλαιοὶ 10 Ἐξηνηκῶς) Ἐκβράσας. G.

Men. Fabas, optime, quae quidem edules tibi non sunt.

Pyth. Praebe tantum: alia sunt apud mortuos decreta: etenim didici nihil hic esse simile fabis & capitibus parentum.

Aeac. Hicce autem Solon Execestidae filius, & Thales ille, iuxtaque eos Pittacus ceterique: septem vero sunt cuncti, uti vides.

Men. Hi tristitiae immunes, Aeace, soli ceterorum, atque hilares. Iste vero cinere plenus velut subcinericius panis, qui pustulis totus effloruit, quis est?

Aeac. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc advenit.

Men. O optime tu, aereis indute calceis, quid causae fuit, cur ipse te in Aetnae crateras immitteres?

Emp. Atra quaedam bilis, Menippe.

Men. Nullo pacto; sed vana gloria, & superbiae tumor,

καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρη-
πίσιν οὐκ ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα
ᾤνησεν· ἐΦωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ,
ποῦ ποτε αἶρά ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμῆδους ἐκεῖνος λη-
ρεῖ τὰ πολλά.

MEN. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἵπου ἐνθάδε
ἔστίν.

ΑΙΑΚ. Ὅρᾳς τὸν Φαλακρόν;

MEN. Ἄπαντες Φαλακροὶ εἰσιν· ὥστε πάντων ἀν εἴ
τοῦτο τὸ γνῶρισμα.

ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω.

MEN. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε;

MEN. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;

MEN. Πολλοὶ τῶν νέων Φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τά-
ι Κόρυζα) Μαρία· τῶν γὰρ ἀνόητων ἐκ τῶν ῥίνων μύζαι τρέχουσι. G.

& multa stultitia: haec te scilicet exustularunt cum ipsis
crepidis haud indignum: attamen nihil te callidum commen-
tum iuuit; patuit enim, esse te mortuum. Socrates vero,
Aeace, ubi tandem est?

Aeac. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque.

Men. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset.

Aeac. Viden' istum calvum?

Men. Omnes utique sunt calvi: idque adeo omnium fue-
rit indicium.

Aeac. At simum istum dico.

Men. Hoc etiam perinde simile: cuncti enim simi.

Socr. Mene quaeris, Menippe?

Men. Maxime, Socrates.

Socr. Quid agitur Athenis?

Men. Multi iuvenum philosophari se praedicant: & ha-

γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό
τις, ἄκρι φιλόσοφοι.

ΣΩΚ. Μάλα πολλοὺς εἶρακα.

MEN. Ἀλλὰ εἶρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀ-
ρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου
ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθών.

ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί Φρονοῦσιν;

MEN. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἴ τά γε
τοιαῦτα· πάντες οὖν σε θαυμάσιον εἶναι ἀνδρα γεγε-
νῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα (δεῖ γὰρ,
οἶμαι, τάληθες λέγειν) οὐδὲν εἰδῶτα.

ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς· εἰ δὲ
εἰρωνεῖαν ὥντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6 MEN. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ;

ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ
τοῦ Κλεινίου.

6 Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) 15 Ὁ τοῦ Κλεινίου) Ἀλκιβιά-
Διονυσίου λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων δης. V.
ἀπορεύετο. G.

bitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi
philosophi.

Socr. Valde multos vidi.

Men. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus,
etque ipse Plato: ille unguentum spirans; hic colere Sicu-
los tyrannos edoctus.

Socr. De me vero quid sentiunt?

Men. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte: omnes
adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sci-
visse, idque (est enim, ut puto, veritas dicenda) nihil
scientem.

Socr. Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi me-
ram ironiam interpretabantur factum meum.

Men. Quinam hi circa te unt?

Socr. Charmides, Menippe, & Phaedrus, Cliniaequae filius.

MEN. Εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μέτει τὴν
 σουτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν.

ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλη-
 σίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ.

MEN. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ, καὶ Σαρδανά-
 παλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν οὐκ
 ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων.

ΑΙΑΚ. Καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμῖς νεκρῶν
 λάβη διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε.

MEN. Ἀπιθί· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ, ὦ Αἰακέ.

Men. Benc factum, Socrates, ut qui & hicce colas ar-
 tem tuam, neque despicias pulchros.

Socr. Nam quid aliud iucundius agam? Verum prope nos
 recumbe, si videtur.

Men. Nequaquam: ad Croesum enim & Sardanapalum
 abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non pa-
 rum risurus plorantes eos audiens.

Acac. Iamque ego abeo, ne quis mortuorum clam no-
 bis effugiat: plura in posterum vives, Menippe.

Men. Abi modo: haec enim ipsa sunt fatis, Aeace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

MEN. Ω ΚΕΡΒΕΡΕ, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων ἱ
 καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σω-
 κράτης, ὅποτε κατῆι πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα

MENIPPI ET CERBERI.

Men. CERBERE, nam cognatus sum tibi, quippe canis
 & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quan-

μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὅπότε ἐθέλοις.

ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμψῆλαι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐβέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκνυφεν εἰς αὐτὸν τὸν χασματός, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖῳ κατέσπασα τοῦ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδιὰ ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

2 ΜΕΝ. Συκοῦν σοφιστῆς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος;

ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπέειπε ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι, κατεθρασύνετο, ὥς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὥς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως,

3 Ὡς Μένιππε...) Γρ. ὦ Μένιππε, ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον. Ὅντως τὸ κείμενον. Γ.

do descendebat ad vos: par est, te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, cum velis.

Cerb. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur constanti & imperterritito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernae domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutae morfu correptum detraxi pede, sicut infantes eiulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

Men. Ergo subdolos erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem?

Cerb. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitatus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores.

περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής.

ΜΕΝ. Ἐγὼ δὲ πᾶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα;

ΚΕΡΒ. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆεστε, μηδ' ὠβούμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι, γελῶντες, οἰμῶζειν παραγχείλαντες ἅπασιν.

In summa de omnibus quidem eiusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum.

Men. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum?

Cerb. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsī, sed voluntarii, ridentes, plorare iubentes cunctos.

XXII.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡ. ΑΠΟΔΟΣ, ὦ κατάρατε, τὰ πορβμία. I

ΜΕΝ. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἡδίων, ὦ Χάρων.

ΧΑΡ. Ἀπόδος Φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορβμευσάμην.

ΜΕΝ. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

α Ἀπόδος) Ἀπόλυς, solve. G.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURII.

Char. REDDE, scelerate, portorium.

Men. Vociferare, si id tibi adlubescit, Charon.

Char. Redde, inquam, pro eo, quod te transvexi.

Men. Haud acceperis ab eo, qui non habet.

Lucian. Vol. II.

O

XAP. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

MEN. Εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω.

XAP. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ὃ μισαρεῖ, ἢν μὴ ἀποδῶς.

MEN. Καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον.

XAP. Μάτην οὖν ἔση πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν.

MEN. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

2 EPM. Νῆ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτί-
νειν τῶν νεκρῶν.

XAP. Οὐκ ἀποστήσομαί σου.

MEN. Τούτου γε ἔνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον πα-
ράμενε· πλὴν ἄλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις;

XAP. Σὺ δ' οὐκ ἔδεις ὥς κομίζειν δέον;

10 Ὑπερεκτίνειν τῶν ν.) Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν διύονται. G.

Char. Estne aliquis, qui obolum non habeat?

Men. An alius aliquis, haud scio: de me vero, non habeo.

Char. Enimvero fauces tibi praecludam, detestande, nisi dederis.

Men. Ego contra baculo tibi percussum dissolvam cra-
nium.

Char. Frustra igitur navigaveris tam longam naviga-
tionem.

Men. Mercurius pro me tibi solvat, qui me tradidit tibi.

Merc. Per Iovem, belle mecum agatur, si mortuorum
etiam vice solvendum mihi fit.

Char. Missum te non faciam.

Men. Quod ad istam quidem rem attinet, vel subducto
navigio assiduus esto flagitator: attamen quod non habeo,
qui tandem accipias?

Char. Tu nesciebas, obolum esse tibi apportandum?

MEN. Ἦδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν;

XAP. Μόνος οὖν αὐχῆσεις προῖκα πεπλευκέναι;

MEN. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

XAP. Οὐδέν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμιά· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θεμίς ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκ οὖν ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὸν βίον. 3

XAP. Χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

MEN. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

XAP. Δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις.

MEN. Θέρμους, εἰ θελείς, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον.

XAP. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀ-

Men. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? propterea ne oportebat non mori?

Char. Solus igitur gloriabere gratis te navigasse?

Men. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam.

Char. Nihil ista faciunt ad portorium: obolum persolvere te decet: neque enim fas est aliter fieri.

Men. Quin ergo me rursus abduc in vitam.

Char. Pūlchrę fane; ut plagas insuper eapropter ab Aëco accipiam.

Men. Ergo desiste negotium facessere.

Char. Ostende, quid in pera geras.

Men. Lupinos, si lubet, & Hecatae coenam.

Char. Unde istum nobis, Mercuri, canem adduxisti? & qualia fabulabatur inter navigandum, vectores omnes

πάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων,
οἰμωζόντων ἐκείνων.

ERM. Ἄγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδενός αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος.

XAP. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ.

MEN. Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δῖς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

deridens, & iocis incessens, solus cantans iis gementibus.

Merc. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris? liberum exacte, quique neminem curet. Hicce est Menippus.

Char. At si te unquam prehendero.

Men. Si prehenderis, vir optime: bis quidem me non capias.

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

πρωτ. **Ω** ΔΕΣΠΟΤΑ, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ, Δήμητρος θυγάτηρ, μὴ ὑπερίδῃτε δέησιν ἐρωτικήν.

ΠΛΟΥΤ. Σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις;

ΠΡΩΤ. Εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίλου, Φυλάκιος, συστρατιῶτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποβα-

PLUTONIS ET PROTESILAI.

Prot. **O** domine, & rex, nosterque Iuppiter, & tu Cereris nata, ne spreveritis petitionem amatoriam.

Plut. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es?

Prot. Sum Protesilaus Iphicli filius, Phylacius, commilito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium ve-

νὼν τῶν ἐπ' Ἰλίου. δεομαι δὲ ἀφ' ἐθείς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἀν' αὐτῶν τύχη.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ τοῦ ζῆν, Ἀἰδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε, τῆς γυναικὸς δὲ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ὠχρόμην ἀποπλέων· εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι καὶ πρὸς ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ἔτιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὰ Λήθης ὕδωρ;

ΠΡΩΤ. Καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν περίμεινον· ἀφίξεται γὰρ ἐκεῖνη ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀνελθεῖν δεήσει.

nerunt, interii : oro autem, ut, accepto in breve tempus commeatu, in vitam redire mihi liceat.

Plut. Istum amorem, Protefilaë, omnes mortui amant: quo tamen eorum nemo potiatur.

Prot. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor, sed uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, conscensaque navi me proripui: deinde miser, dum in litus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxoris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel paululo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

Plut. Non tu bibisti, Protefilaë, Lethes aquam?

Prot. Maxime, domine: sed amor meus vim Lethaei liquoris vehementiae magnitudine vincebat.

Plut. Quin ergo mane atque expecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad superos evadas, necesse habebis.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ Φέρω τὴν διατριβὴν, ᾧ Πλούτων' ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἷσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἔστιν.

ΠΛΟΥΤ. Εἴτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον;

ΠΡΩΤ. Οἶμαι πείσειν καὶ κείνην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμῶς ἅστε ἀνθ' ἐνὸς δύο νεκρὸς λήψῃ μετ' ὀλίγον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

3 ΠΡΩΤ. Ἀναμνήσω σε, ᾧ Πλούτων' Ὀρφεὶ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῇ μου Ἀλκηστὶν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι.

ΠΛΟΥΤ. Θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ἂν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ Φανῆναι; πῶς δὲ καὶ κείνη προσήσεται σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; Φοβήσεται γὰρ, εὖ οἶδα, καὶ Φεύζεται σε· καὶ μάτην ἔση τισαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς.

Prot. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipse iam captus fuisti, & novisti, quale sit amare.

Plut. Et quid te iuvabit unum diem reviviscere, cum post paulo sis eadem lamentaturus.

Prot. Puto me periūaturum ipli, ut comes me sequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi.

Plut. Ista fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

Prot. At faciam, ut reminiscere, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & confanguineae meae Alcesti commeatum dedistis Herculi gratificati.

Plut. Tunc voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosae tuae sponsae venire? quomodo autem admitter te, quem dignoscere nequeat? immo perterrefiet, fat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris.

ΠΕΡΣ. Οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴαται, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν τῷ Φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ἦ, καθικάμενον ἐν τῇ ράβδῳ, νεανίαν εὐθύς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ.

ΠΛΟΥΤ. Ἐπεὶ Περσεφόνη συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὐτῇ ποιήσον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

1 Οὐκοῦν) Τῆς Περσε- τεσιλάου. G.
φόνης ὁ λόγος δευμένης ὑπὲρ Πρω- 4 Παστοῦ) Θαλάμου. G.

Prof. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Protefilaus, eum potenti virga contactum iuvenem statim efficiat pulchrum, qualis erat ex thalamo nuptiali.

Plut. Quoniam hoc Proserpinae quoque placer, duc illum ad superos iterum, Mercuri, & redde sponsum. Tu, Protefilaë, memineris, unius dici accepisse te commeatum.

XXIV.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

ΔΙΟΓ. Ω ΚΑΡ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

ΜΑΥΣ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἥρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμεν, καὶ ἄχρι Μι-

DIOGENIS ET MAUSOLI.

Diog. Tu Car, ob quam rem magnum spiras, omnibusque nobis praeferri postulas?

Maus. Primum ob regnum, Sinopenfis, ut qui rex fuerim Cariae universae, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, insulas quasdam subegerim, & Miletum usque pro-

λήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνήμα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεῶν εὖρη τις ἂν ραδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

2 ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;

ΜΑΥΣ. Νῆ Δί' ἐπὶ τούτοις.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἐστὶ σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖν ἂν τοῦ ἐμοῦ· Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρήμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσι-

gressus pleraque Ioniae debellarim. Deinde, quia pulcher eram & magnus, belloque strenuus. Tum, quod maximum est, quia Halicarnassi monumentum ingens habeo mihi impositum, quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expositum, equis virisque exactissime assimilatis ex lapide pulcherrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor iure ob ista superbius efferri?

Diog. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus sepulcri? Maus. Omnino ob ista.

Diog. Sed, formosē Mausole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus iudicem de pulchritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum sit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent, oculis sumus spoliati, naresque simas gerimus. De

σμιώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ Φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δὴ τι μέγα αἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρᾷς, τί ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφρεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

ΜΑΥΣ. Ἀνόνητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότη- 3
μος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης;

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἰσότημος, ὦ γενναϊότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονοεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τεύτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς

sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, & ambitiosius ad peregrinos iactandum, ingens aliquod aedificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video, quo tibi monumentum profit; nisi hoc dixeris, te maius quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

Maus. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore aequabitur Mausolus ac Diogenes?

Diog. Non pari, vir praestantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quae in terra praesto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui com-

βίον βεβιωκὸς ὑψηλότερον, ὢ Καρῶν ἀνδραποδωδέστα-
τε, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιωτέρῳ χωρίῳ κατ-
εσκευασμένον.

memorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit subli-
miorem tuo, Carum abiectionissimum mancipium, monumen-
to, inque tutiore loco conditam.

X X V.

NIREΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ι NIP. **Ι**ΔΟΥ δὴ Μένιππος οὐτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορ-
φότερός ἐστιν. εἰπὲ, ὢ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ;
MEN. Τίνες δὲ καὶ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ
τοῦτο εἰδέναι.

NIP. Νιρεὺς, καὶ Θερσίτης.

MEN. Πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος ὁ Θερσί-
της; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.

ΘΕΡΣ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίως εἰμί σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικούτον διαφέρεις, ἡλίκον σε Ὀμηρος ἐκεῖ-

10 Ὀμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς) Ὁ- ὕμνησε διαφερόντως εἰς κάλλος μετὰ
μῆρος γὰρ τὸν ἐκ Σκύμνης Νιρέα γε Ἀχιλλέα. V.

NIREI, THERSITAE, ET MENIPPI.

Nir. **E**CCE enim, Menippus hicce iudicabit, uter sit for-
mosior. Dic, Menippe, non pulchrior tibi videor?

Men. Quinam estis? nam prius, opinor, illud scire com-
modum est.

Nir. Nireus & Therfites.

Men. Uter ergo Nireus, uter Therfites? nondum enim
hoc manifestum.

Therf. Iam unum hoc in rem meam teneo, quod similis
sim tibi, & nihil tantopere praeceillas, quantum te Ho-

νος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσει-
πών· ἀλλ' ὁ Φεξὸς ἐγὼ, καὶ Ψεδνός, οὐδὲν χείρων ἐφά-
νην τῷ δικαστῇ. ὅρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐ-
μορφότερον ἡγῇ.

NIP. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλ-
λιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

MEN. Ἄλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος 2
ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅστ' ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ
μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι
εὐθρυπτον τὸ σόν· ἀλαπαδὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀν-
δρῶδες ἔχεις.

NIP. Καὶ μὴν ἔρου' Ὀμηρον, ὅποῖός ἦν, ὅπότε συνε-
στράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς.

MEN. Ὀνειράτά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ
νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν.

NIP. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ
Μένιππε;

2 Ψεδνός) Μαδάρς, ἀραιόθριξ. V. 10 Ἀλαπαδὸν) Ἀσθενές. V.
merus iste caecus laudavit, omnium formosissimum appel-
lans: sed ille ego, cui caput in acutum definens, & rari
crines, nihilo inferior visus sum iudici. Expende vero, Me-
nippe, quemnam formosiorē ducas?

Nir. Me certe filium Aglaiae & Charopis, qui pulcher-
rimus homo sub Ilium veni.

Men. Non quidem sub terram, ut puto, pulcherrimus
venisti; sed ossa similia; cranium autem ea re sola nimi-
rum discernatur a Therstae cranio, quod fractu facile sit
tuum: molle enim illud & minime virile geris.

Nir. Verumtamen sciscitare Homerum, qualis essem,
cum inter Achivos militabam.

Men. Somnia mihi narras: ego quippe, quae conspicer,
& nunc habes; ista, qui tunc vixerunt, noverint.

Nir. Non ego hicce sum formosior aliis, Menippe?

MEN. Ούτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἄδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.

ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Men. Nec tu, neque alius est formosus: nam aequo iure in Orco versantur, & similes omnes.

Thers. Mihi quidem hoc suffecerit.

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

Τ ΜΕΝ. **Η**ΚΟΥΣΑ, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμῆσαις ἀποθανεῖν.

ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκα, ὡς ὀράς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος.

ΜΕΝ. Τίς δὲ σέ ἔρωσ τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος;

ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σέ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας.

ΜΕΝ. Οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὀρᾶν τὸ Φῶς;

ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικί-

ΜΕΝΙΠΠΙ ΕΤ ΧΙΡΩΝΙΣ.

Men. **A**UDIVI, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupivisse mori.

Chir. Audivisti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, cum immortalis esse potuissem.

Men. Quid est, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis?

Chir. Dicam ad te hominem haud insipientem: non erat amplius iucundum frui immortalitate.

Men. Non iucundum erat vivum videre lucem?

Chir. Non, Menippe: etenim iucundi naturam ego qui-

λόν τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὰρ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς· αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ· ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.

MEN. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν αἵδου δὲ πᾶς Φέρεις, ἀπ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἤκεις;

XEIP. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἀπάντων ἴσμεν.

MEN. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ.

XEIP. Πῶς τοῦτο φῆς;

dem varium esse quiddam & non simplex duco: cum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eadem, & quae fierent cuncta, per seriem singula velut alterum alteri adhaerens sequerentur, exsatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas.

Men. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis praelatis huc advenisti?

Chir. Non illibenter, Menippe: est enim aequus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tantopere differt, in luce verseris, an in tenebris: porro nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus.

Men. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, & in orbem tibi sermo redeat.

Chir. Quid ita?

MEN. Ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦ-
τὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσ-
κορῇ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν γε ζητεῖν
τινα καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον.

ΧΕΙΡ. Τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε;

MEN. Ὅπερ οἶμαι καὶ Φασὶ, συνετὸν ὄντα ἀρέσκε-
σθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφό-
ρητον οἶσθαι.

Men. Nimirum si eorum, quae in vita sunt, par semper
& idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, cum
sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebit-
que migrationem quaerere aliquam etiam hinc in aliam vi-
tam, quod opinor fieri nequit.

Chir. Quid ergo faciat aliquis, Menippe?

Men. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit
prudens, acceptis fruatur, contentusque sit praesentibus, ni-
hilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

XXVII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

Ι ΔΙΟΓ. ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΣ, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγο-
μεν ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καλῆς περιπατήσον-
τες, ὁψόμενοι τοὺς κατιόντας, οἳ τινὲς εἰσι, καὶ τί ἑκα-
στος αὐτῶν ποιεῖ;

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

Diog. ANTISTHENES & Crates, otium agimus: quare
quid vetat, quo minus abeamus recta ad descensum Aver-
ni ambulaturi, visurique eos, qui deorsum veniunt, qua-
les tandem sint, & quid eorum unusquisque faciat?

ANT. Ἀπώμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θάμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὄραν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δεόν.

KPAT. Ἐγὼ γοῦν καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅποτε κατήειν, κατὰ τὴν ὁδόν.

ΔΙΟΓ. Διήγησαι, ὦ Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια ἐρεῖν.

KPAT. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· 2 ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμενόδαρος τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσακης ὁ Μηδίας ὑπαρχος, καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμενόδαρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ ληστῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βαδίζων, ἔστενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε· καὶ τὰ παιδιά τὰ νεογνά, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ

16 Ἀνεκαλεῖτο τῆς τέλμης) Καὶ αὐτὸν ἠτιάτο τῆς τέλμης. G.

Ant. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit iucundum, hos eorum lacrimantes videre, illos supplicantes, ut dimittantur, quosdam aegre descendentes, & quamvis in caput proturbet Mercurius, tamen resistentes, & supino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe.

Crat. Ego enimvero persequar vobis, quae vidi, cum descenderem, per viam.

Diog. Narra, quaeso, Crates: nam videre quaedam per-ridicula dicturus.

Crat. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant, & in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arfaces Mediae praefectus, & Oroetes Armenius. Ismenodorus ergo (nam trucidatus erat a latronibus iuxta Cithaeronem, Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in manibus habebat: tum infantes parvulos, quos reliquerat, voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi

ἑαυτῷ ἐπεμέμεφετο τῆς τόλμης, ὃς Κιβαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθεράς χωρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγετο καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
 3 τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ ἡξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεβήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρακὸς τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ ἡλαυνεν, ὡς διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξορμήσας ὑποστάς δὲ ὁ Θραξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσειέται τὸν Ἀρσάκου κοντόν· αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισσαν αὐτόν τε διαπαίρει, καὶ τὸν ἵππον.

4 ANT. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι;

9 Ἀμφοτέροι διαπαρέντες) Ἀντὶ τοῦ, ἀμφοτέρων διαπαρέντων. G.

Cithaeron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bellis prorsus evastata transeunda, binos tantum fervos secum duxerit; idque cum phialas quinque aureas & cymbia quatuor secum haberet. Arfaces autem iam aetate provecta, & sane non illiberali facie, barbaricum in morem indignabatur, aegreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum uno ictu uterque caderent perfossi a Thrace quodam peltasta in congressu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Arfaces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, submisso corpore, amolitur Arfacae contum: tum ipse e vestigio obiecta sarissa eum simul & equum transfigit.

Ant. Quis potest, Crates, uno ictu hoc confici?

ΚΡΑΤ. Ῥᾶστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλα-
 νεν εἰκοσάπηχυν τινα κοντόν προβεβλημένος· ὁ Θραξ δὲ,
 ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρ-
 ῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σα-
 ρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ
 στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραν-
 τα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμ-
 παξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὅρᾳς οἷόν τι ἐγένετο; οὐ τοῦ
 ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἡγανάκτει
 δὲ ὁμῶς, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππευς
 κατιέναι. Ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπα- 5
 λὸς τὰ πόδε, καὶ οὐδ' ἐστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδί-
 ζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες,
 ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν
 ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ
 καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμίᾳ μηχανῇ ἀνίστα-

4 Τῇ σαρίσσῃ) Λόγχῃ Μακεδο-
 νικῇ. G.

7 Ἐς τὸν βουβῶνα) Βουβῶν περὶ
 τὴν γαστέρα τόπος. V.

Crat. Facillime, Antisthenes: hic enim irruebat, viginti
 cubitorum conto proiecto; Thrax vero, postquam pelta
 demovit ictum, sic ut cuspis eum praeteriret, tum genu
 nixus excipit farissa praelata impetum, & vulnerat equum
 sub pectus, qui prae ardore, cursusque vehementia semet-
 ipse in telum induebat: eadem Arfaces opera transfoditur
 per inguen penitus usque sub ipsas nates. Vides, quid, quo-
 que modo acciderit, non viri, sed equi potius facinus. At-
 tamen moleste ferebat, pari se cum aliis esse loco, vole-
 batque eques descendere. Oroetes autem privatae fortunae
 homo, pedibusque debilis admodum, ne stare quidem humi,
 nedum ingredi poterat: accidit autem hoc ipsum plane Me-
 dis omnibus, cum descenderint ab equis; ut qui per spi-
 nas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare
 cum prostratus iaceret, nullaque machina surgere vellet,

σθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6 ANT. Καγὰρ δέ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. παρὰ τὸν πλοῦν δέ, οἱ μὲν ἐδάκρυν τε καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἑτερπόμην ἐν αὐτοῖς.

7 ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστής, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρναν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας ἀποσφάξας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ ἄβλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λε-

9 Βλεψίας τε ὁ δανειστής) Γρ. τὸν πόλεμον. V. Ὅς μισθῶ τοὺς
Βλεψίας δὲ ὁ δανειστής. G. στρατιώτας σφάγει. G.

10 Ξεναγὸς) Ὁ ξένους στρατιώ-
τας ξυάγων καὶ μισθῶν αὐτοὺς εἰς

14 Ἀπεσκληκέναι) Κατεξηρά-
σθαι. V.

optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

Ant. At ego, cum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi accucurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in traiectu vero hi quidem lacrimabantur & nau-seabant, ego contra valde oblectabar iis.

Diog. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piraeo, Lampis Acarnan mercenarii militis praefectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium veneno sublatus; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata: Blepsias autem fame miser dicebatur ex-tabuisset; idque fatis indicabat, ut qui pallidus mirum in

πτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον Φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰ-
δὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἴτα τῷ μὲν Δάμιδι
αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαβες, ἔξην, ὑπ'
αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐ-
τὸς, ἐννένηκονταέτης ὢν, ὀκτώκαιδεκαέτερι νεανίσκῳ τέτ-
ταρας ὀβολοὺς παρείχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνὰν, (ἔστενε
γὰρ κακῆϊνος, καὶ κατηράτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτίᾳ τὸν
ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε
ἔτρεσας, ἀλλὰ Φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων.
ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπι-
πλάστων, καὶ στεναγμῶν ἐάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ
Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας πολλὴν τὴν
ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐθύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι
κληρονόμοις, εἰς αἰὲ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν
ἔμοιγε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν παρέσχον τότε στέ-
νοντες. Ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν· ἀποβλέ- 8

modum, atque attenuatus exactissime conspiceretur: ego
vero, quamquam scirem, exquirebam, quo pacto obiisset.
Tum Damidi accusanti filium, Atqui non iniusta passus es,
inquam, ab eo tu, qui talenta cum possideres admodum
mille, inque luxu ipse viveres nonaginta natus annos, octo-
decim annorum iuveni quatuor obolos praebebas. Tu ve-
ro, Acarnan, (gemebat enim & iste, dirisque Myrtium
prosequabatur) quid infimulas amorem, non temer ipsum?
qui hostes nunquam exhorruisti, sed periculi securus proe-
lium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimisque
fictis & suspiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad
Blepsiam attinet, se ipsum accusabat primus multae demen-
tiae, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine iunctis
heredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille pu-
tans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem praebye-
runt tunc gementes. Sed iam ad Orci ostium sumus: con-

πειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους.
 βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύον-
 τες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ
 πάνυ γέγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἄρα τὸ Φίλτρον
 9 αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; Τοῦτον οὖν τὸν ὑπέργηρων ἔρεσθαι
 βούλομαι. τί δακρύεις τηλικούτος ἀποθανών; τί ἀγα-
 νακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος;
 ἦπου βασιλεὺς ἦσθα;

ΠΤΩ. Οὐδαμῶς.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ σατράπης;

ΠΤΩ. Οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Ἄρα οὖν ἐπλούτεις, εἴτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν
 τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι.

ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ
 τὰ ἐννεμήκοντα· βίον δὲ ἄπερον ἀπὸ καλάμου καὶ ὀρμίσας

13 Ἀπολιπόντα) Γρ. τον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ
 Ἀπολείποντα ἵναί. οὐδὲν τοιοῦ- τὰ ἐννεμήκοντα. G.

tueri oportet & prospicere e longinquo venientes. Papae:
 multi fane diverſique, & omnes lacrimarum pleni praeter
 istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamen-
 tantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus
 eos tenet vitae amor? Illum equidem aetatis provectiſſimae
 hominem interrogare volo. Quid lacrimare id aetatis mor-
 tuus? quid indignaris, optime: idque ſenex cum huc ad-
 veneris? an forte rex eras?

Mend. Haudquaquam.

Diog. At certe ſάτραπα?

Mend. Neque iſtud.

Diog. Num ergo divitiis affluebas? idque adeo dolorem
 tibi creat, quod, multo luxu relicto, mortem obieris.

Mend. Nihil tale: ſed annos quidem attigi propemodum
 nonaginta: vitam vero inopem calamo piſcatorio ac linea

εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ προσ-
εἶτι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων.

ΔΙΟΓ. Εἴτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἤθελες;

ΠΤΩ. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ Φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δει-
νόν, καὶ Φευκτέον.

ΔΙΟΓ. Παραπαίεις, ᾧ γέρων, καὶ μεिरακιεύῃ πρὸς
τὸ χρεῶν· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν τοῦ πορβιμέως. τί οὖν
ἂν τις ἐτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικούτοι Φι-
λόζωοι εἰσίν; οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸν Θάνατον, ὡς τῶν ἐν
τῷ γήρα· κακῶν Φάρμακον. ἀλλ' ἀπώμεν, μὴ καὶ τις
ἡμᾶς ὑπὶδῃται ὡς ἀπόδρασιν βουλευόντας, ὁρῶν περὶ
τὸ στόμιον εἰλουμένους.

7 Τὸ χρεῶν) Εἰμαρμένον. V.

suffentabam insigniter egenus, prole carens, praeterea clau-
dus, hebetique visu.

Diog. Tum tu talis vivere suffinuisti?

Mend. Sanequam: iucunda quippe erat lux; mori contra
grave ac fugiendum.

Diog. Deliras, senex, & iuveniliter atque inepte fato ad-
verfaris, cum tamen annis ipsum Charontem aequas. Quid
iam dicat aliquis de iuvenibus, ubi id aetatis homines vi-
tam amplexantur, quos oportebat confectari mortem, tan-
quam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne
quis nos suspectos habeat fugae cogitatae, dum videt circa
hoc ostium obverfantes.

XXVIII.

MENIPΠΟΤ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΤ.

MEN. Ω ΤΕΙΡΕΣΙΑ, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι τ

T MENIPPI ET TIRESIAE.

Men. T IRESIA, caecusne sis, non amplius dignoscere fa-

διαγνῶναι ράδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῶν ὁμοίως τὰ ὄμματα
κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν
εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέν-
τοι μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφοτέρω ἐγένου μόνος, ἀνὴρ
καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοι-
γαροῦν εἶπέ μοι, ὅποτέρου ἐπειράβης ἡδίοτος τῶν βίων,
ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖς;

ΤΕΙΡ. Ἀμείνων ἦν παραπολὺ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναι-
κεῖς· ἀπραγμονέστερος γάρ. καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀν-
δρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς,
οὔτε παρ' ἐπαλξιν ἐστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρε-
σθαι, οὔτ' ἐν δικάστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

- 2 ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπί-
δου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς
ἀβλίας οὖσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον
ὑφισταμένης; ἀτὰρ εἶπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς

cile: cunctis enim nobis perinde oculi sunt vacui: solum
restant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter
Phineus sit, an Lynceus. Iam vatem fuisse, & utrumque
te solum, marem ac feminam, ex poetis audivisse memi-
ni. Per Deos itaque te obtestor, expone mihi, utrum ex-
pertus fueris suavius vitae genus, cum mas fores, an
femina?

Tir. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita femi-
nini sexus, quippe magis negotiorum expers: tum domi-
nantur in viros mulieres, neque eas bello vacare necesse
est, neque ad murorum pinnas stantes excubare, neque in
concionibus altercari, neque in iudiciis versari.

Men. Non tu audivisti, Tirefia, Euripidae Medeam, qua-
lia dixerit deplorans muliebrem secus, tanquam miseras, at-
que intolerandum ex puerperii dolore sustinentes. Ve-
rum dic mihi, (nam admonuerunt me isti Medae iambi)

Μηδείας ἰαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὅποτε γυνὴ ἦσθα,
ἢ στεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;

ΤΕΙΡ. Τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς;

MEN. Οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκρι-
ναι, εἴ σοι ῥάδιον.

ΤΕΙΡ. Οὐ στεῖρα μὲν ἤμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως.

MEN. Ἰκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβου-
λόμην εἰδέναι.

ΤΕΙΡ. Εἶχον δηλαδὴ.

MEN. Χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μό-
ριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκη-
σαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεΨύη, καὶ πῶγωνα ἐξήνεγκας;
ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεΨάνης;

ΤΕΙΡ. Οὐχ ὥρῳ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς
δ' οὖν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο.

4 Ἀπόκρινε) Ἀντὶ τοῦ διαχωρίζε. V.

peperistine aliquando, cum mulier eras, an sterilis & par-
tus expers degisti in illo vitae statu?

Tir. Quid illud, Menippe, rogitas?

Men. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin responde, si
tibi promptum.

Tir. Haud sterilis eram, neque tamen peperī.

Men. Satis est: nimirum an matricem habuisses, vole-
bam scire.

Tir. Habebam scilicet.

Men. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars
muliebris obstrueta fuit, mammae emarcuerunt, & virile
membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex fe-
mina masculus evasisti?

Tir. Non video, quid tibi velit quaesitum illud: nisi quod
videre mihi non credere haec ita fuisse facta.

MEN. Οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς ταυτοῖς· ἀλλὰ καθάπέρ τινα βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατὰ ἐστίν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

3 ΤΕΙΡ. Σὺ οὖν οὐδὲ τάλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὅπότε ἂν ἀκούσης ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀιδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα;

MEN. Ἦν που κακείναις ἐντύχω, εἴσομαι ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δέ, ὦ βέλτιστε, ὅποτε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἐμβαλεῖ εἶναι;

ΤΕΙΡ. Ὅραῖς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διέλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπῆρώσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμβήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφορὰν.

MEN. Ἐπὶ ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλ-

2 Βλάκα) Εὐδήη, ἀνόντων εἰρη- ἀχρήστου δὲ οὕτως, ὡς μηδὲ κῆνα-
ται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλοῦργου, αὐτῷ χρῆσθαι. V.

Men. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus, sed velut infulsus, re non explorata, fierine possint, necne, probare.

Tir. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse facta, quando audis aves ex mulieribus exstitisse, aut arbores aut feras; sicuti Aëdoña, Daphnen, aut Lycaonis filiam?

Men. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam, quid dicant: tu autem, vir optime, cum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir & vates esse didicisti?

Tir. Ecce enim ignoras, quae ad me spectant, omnia; me scilicet litem Deorum quandam diremissee; tum ut Iuno me visu privaverit, Iuppiter autem mitigaverit, arte vaticinandi donata, calamitatem illam.

Men. Adhuc tu, Tiresia, affixus haeres mendaciis? Ve-

ἀλλὰ κατὰ τοὺς μάντεις τοῦτο παιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

rum hoc quidem solemni vatum more facis: soletis enim vates nihil sani & veri proloqui.

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἡμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτία τὸν Ὀδυσσεά; καὶ πρῶν οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαντευσόμενος, οὔτε προσειπὲν ἡξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαί-
κων παρῆλθες.

ΑΙΑΣ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γὰρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις.

ΑΓΑΜ. Ἡξίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκον-
τὶ κρατεῖν ἀπάντων;

ΑΙΑΣ. Ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γὰρ μοι ἦν ἡ

ΑΙΑCIS ET AGAMEMNONIS.

Agam. Si tu furore actus, Ajax, temet ipse interemisti, nosque omnes destinaras, quid incusas Ulyxen? & nuper ne adspexisti quidem eum, quando Tirefiam interrogatum veniebat, neque alloqui dignum habuisti commilitonem & sodalem, sed superbe grandi passu incedens praeteriisti.

Aiax. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris causa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum iudicio.

Agam. Volebasne adversarium habere nullum, & sine pulvere ac certamine vincere omnes?

Aiax. Sane, hac quidem in parte: nam generis iure ad

πανοπλία, τοῦ ἀνεψιοῦ γε οὔσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίου εἶναι, καὶ ἐπιτηδείότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

- 2 ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἣ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, Φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά.

ΑΙΑΣ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη μόνος.

ΑΓΑΜ. Συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὥρεχθῃ δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς.

ΑΙΑΣ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατεδίκασεν· ἀλλ' οὐ

me pertinebat tota haec armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo praestantiores detrectastis certamen, & controverfiam mihi praemiorum nullam movistis. Verum Laërtæ filius, quem ego saepe fervavi in periculo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat & magis idoneum, qui possideret arma.

Agam. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quae, cum oporteret hereditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium allata proposuit.

Aiax. Minime; sed Ulyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit.

Agam. Venia dignum, o Aiax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriae, gratissimae rei, cuius causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Troianis iudicibus.

Aiax. Equidem scio, quatenam me condemnaverit: sed

Θέμις λέγειν τι περὶ τῶν Θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεά μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὧ Ἀγάμεμνον· οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

fas non est dicere quidquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim, impetrare a me nequeo, Agamemnon, et si hoc vel ipsa Minerva praecipiat.

X X X.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

MIN. Ο ΜΕΝ ληστής οὗτος Σώστρατος ἐς τὸν Πυρι-
Φλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χι-
μαίρας διασπασθῆτω· ὁ δὲ τύραννος, ὧ Ἑρμῇ, παρὰ
τὸν Τιτυὸν ἀποταθῆις, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ
αὐτὸς τὸ ἦπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἅπιτε κατὰ τάχος
ἐς τὸ Ἥλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοι-
κεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον.

ΣΩΣΤ. Ἀκουσον, ὧ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δοῶ
λέγειν.

MIN. Νῦν ἀκούσω αὐθις; οὐ γὰρ ἐξελέλεγξαι, ὧ
Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονῶς;

MINOIS ET SOSTRATI.

Min. HIC quidem latro Softratus in Pyriphlegethontem
iniiciatur: ille sacrilegus a Chimaera dilaceretur: iste ty-
rannus, Mercuri, iuxta Tityum porrectus a vulturibus
praecordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad
Elysium campum, Beatorumque insulas incolite, pro eo,
quod iusta feceritis per vitam.

Sofl. Audi, Minos, si tibi iusta videar dicere.

Min. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es,
Softrate, malefici, torque homicidiorum?

ΣΩΣΤ. Ἐλήλεγμαι μὲν· ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κατασθῆσομαι.

ΜΙΝ. Καὶ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν τὴν αἰτίαν δίκαιον.

ΣΩΣΤ. Ὅμως ἀποκρίναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε.

ΜΙΝ. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους διακρίνωμεν ἤδη.

2 ΣΩΣΤ. Ὅποσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας;

ΜΙΝ. Ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν.

ΜΙΝ. Ναὶ, τῇ Κλωβοῖ, ἢ ἐκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα.

ΣΩΣΤ. Εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύ-

Soft. Sum sane convictus: confidera tamen, an iuste supplicio sim afficiendus.

Min. Omnino; siquidem dare meritas poenas iustum est.

Soft. Quin ergo responde mihi, Minos: nonnihil enim rogare te volo.

Min. Loquere, dum ne prolixa, ut & de aliis iudicium iam reddamus.

Soft. Quaecunque egi in vita, utrum sponte mea egi, an fatali stamine destinata mihi fuerant a Parca?

Min. A Parca videlicet.

Soft. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur nos, illi ministrantes haec facimus.

Min. Prorsus, Clothoni quippe, quae unicuique nato iniunxit, quae facienda forent.

Soft. Si quis ergo occiderit aliquem necessitate adactus

σειέν τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον δήμιος, ἢ δοροφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πεισθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ Φόνου;

MIN. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ὅργανον ὄν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτῳ παρασχόντι τὴν αἰτίαν.

ΣΩΣΤ. Εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παραδείγματι. ἦν δέ τις, ἀποστείλαντος τοῦ δεσπότης, ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραφτέον;

MIN. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κολάζων 3 ἡμᾶς ὑπηρετάς γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσέταττε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχει τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν

ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulsus, velut carnifex aut faterelles, ille iudici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages caedis?

Min. Nimirum iudicem aut tyrannum: nihil certe minus, quam ipsum ensem; is enim administer est, utpote instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit caedis causam.

Soft. Perbene, Minos, qui uberius illustres & cumulatius exemplum meum. Si quis porro, mittente domino, ipse veniat aurum argentumve apportans, utri gratiae habendae, beneficiumque acceptum erit ferendum?

Min. Mittenti, Softrate; quippe minister tantum erat, qui portavit.

Soft. Non tu iam vides, quam iniusta facias, qui nos ad supplicium condemnes ministros eorum, quae Ciotho imperabat; illos contra praemiis & honore afficias, qui administrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis ne-

δυνατὸν ἦν τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις.

MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ ληστῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξης.

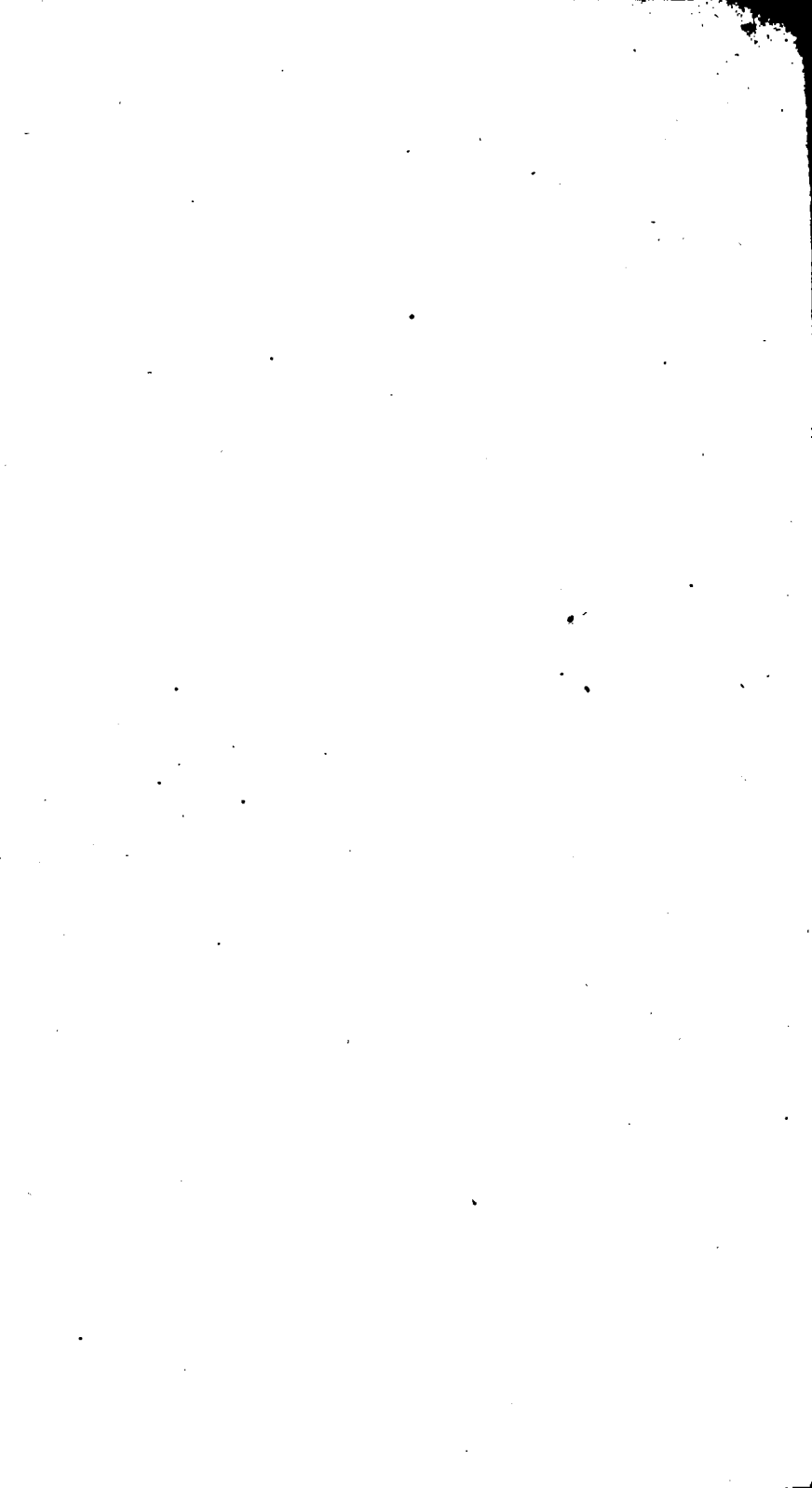
queat, refisti potuisse rebus, quae summa cum necessitate imperabantur.

Min. Sostrate, multa videas alia non ex ratione fieri, si rem accurate explores. Verum tu quidem eum propositae quaestionis fructum feres, ut non latro solum, sed & sophista videre. Solve illum, Mercuri; poenaeque liber esto. At cave, ne alios quoque mortuos similes interrogatunculas proponere doceas.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 5. l. 16. Αὐτοῦ) αὐτῷ I. Pag. 7. l. 8. Οὐ πτερὰ) οὐδὲ πτερὰ I. Pag. 8. l. 12. Ἡμῶν) ἡμῖν sola F. ἡμῶν ex P. quoque notatur. Porro I. ὁ πρῶτον καταχέας ἡμῶν non male. ead. Ὑπεράνω) Ita S. A. Reliquas ὑπὲρ ἀνω. Pag. 10. l. 3. Ἐδῆ) ἐδῆ & πιῆ notatur ex P. l. 6. Ἀθάνατος) ἀλλὰ θεὸς ἀθ. I. Pag. 11. l. 3. Γαλακτος) καὶ γάλ. I. quod restituui volebat Solfanus. l. 15. Γανύμηδες) ὦ Γαν. I. Pag. 12. l. 8. Τὰ πολλὰ) ὡς τὰ π. I. Pag. 13. l. 17. Ἡ σάτυρος) Deest in edd. prioribus: habet sola I. Pag. 14. l. 1. Ἰδαῖον) εἰκαῖον P. L. l. 3. Ἡμῖν) Defuit in prioribus edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. P. συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. marg. A. i IV. νῦν ἡμῖν G. συνοικεῖν ἡμῖν I. l. 11. Ὑπόλοιπον) ἐπίλοιπον I. ead. Αὐτὸς) ὁ παῖς I. Pag. 16. l. 6. Ἡδέως ταῦτα) Ἡρμ. ἡδῶ ταῦτα. Z. G. marg. A. i IV. sed personis non mutatis. l. 7. Ἐμπρέπει) ἔπρεπε G. Pag. 17. l. 7. Δέδιθι) δεῖδιθι marg. A. i IV. Pag. 18. l. 8. Ὅσον καὶ αἰσχροῖς) ὅσων καὶ αἰσχρῶν. L. Pag. 21. l. 14. Ἐξαπατηθήσεται) ἐξαπατήσεται B. i. B. 2. Pag. 22. l. 6. Συμπερινεχθήσεται) Ita recte utraque B. In ceteris vitiose συμπερινεχθήσεται. l. 20. Προσγεῖα) προσμείδια L. Pag. 23. l. 5. Τοῦ) ἐκ τοῦ L. l. 8. Ἐκινεῖτο) ἐστήκε τὸ P. ἐστήκε τὸ I. Pag. 24. l. 6. Ὑφέλικων) ὑφελών G. L. I. l. 8. Τὸ σκηπτρον) ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκηπτρον F. I. In P. ἦλθεν ἐπὶ non exstitit. Pag. 25. l. 2. Κολλάβους) καλάμους priores edd. καλάβους P. κολάβους Schol. κολλάβους G. L. margo A. i IV. ubi & μαγάδα pro μαγάδιον. Pag. 26. l. 4. Μιᾶ πλ. διατεμ.) Haec notantur in Exc. P. μιᾶ πληγῇ διατεμεῖν) γρ. διακόψαι. | λίθον | διαταμεῖν. l. 7. Εἰ μέμνη) ἡ μέμνη L. Pag. 27. l. 1. Ἀναιμωτὶ) ἀναιμοσί F. & veteriores edd. in margine A. i IV. notatur ἀνεμωτί. Aldus. l. 5. Τί γὰρ χρὴ π.) τι γὰρ οὐ χρὴ marg. A. i IV. l. 8. Ὑπὸ τὴν μνήνιγγα) Scholiast. V. τῇ μνήνιγγι. Pag. 29. l. 9. Ἐπεσήμαινεν) ἐπεσήμηνεν P. I. marg. A. i IV. Pag. 31. l. 7. Ὅσ' ἂν) ὅσον A. P. margo A. i IV. Pag. 32. l. 2.

Lucian. Vol. II.

Q

Παραγγέλλων) Priores edd. παραγγεῶν. Sola *F.* παραγγέ-
λων. *l.* 16. Αὐτοῖ) Schol. *V.* notat variam lectionem μόντοι.
Ea est in *L. I.* Pro ἐσμέν margo *A. i W.* ἰσμέν. *Pag.* 33. *l.* 1.
Παρά) Ita *F. I. V.* 2. *S. A.* Reliquae περί. *H. Steph. Thef. T.*
II, p. 293, etiam παρά. *l.* 8. Μένουσας) Sic scribitur in *A.*
P. L. I. V. 2. marg. *A. i W.* Ceterae μὲν οὖσαν. *l.* 10. Τοιαύ-
τα) τοιούτων *P. L.* *l.* 15. Ἐπέστειλε) Ita *G. L. I. V.* 2. marg.
A. i W. In reliquis edd. ἀπέστειλε. *l.* 16. Ἀνέναι) In alijs
scribi ἀνέναι notatur a Schol. *V.* *Pag.* 35. *l.* 10. Ὑποβαλλέ-
μενος) Hunc in modum *P. L.* margo *A. i W.* Priores edd. ἐπι-
βαλλ. *l.* 14. Περικειμένη) ἐπικειμένη *L.* *Pag.* 38. *l.* 6. Ἡ) ἢ *L.*
Pag. 40. *l.* 1. Διεσθαρμένος τῷ σώματι) *Th. Mag.* Διεσθορῶς τῇ
σώμα. Posterius etiam *L.* *Pag.* 41. *l.* 7. Οἰβάλου) Sic recte *L. P.*
S. A. marg. *A. i W.* Reliquae edd. Οἰβάδου. *Pag.* 42. *l.* 1. Τὸν
λόγον) τὸν τρόπον *I.* *l.* 5. Ὑπεροφίαν) Post ὑπεροφίαν inserit *G.*
ἐβούλευσε. *l.* 6. Τοῦ Ταυγέτου) Sic invenitur in *L. I. B.* 1. 2. *S.*
A. marg. *A. i W.* Ceterae edd. τὸ Ταυγέτον. *Pag.* 43. *l.* 3.
Ἐπαιάζοντα) ἐπαιανίζοντα *C.* *l.* 15. Αὐτὸν ὄντα) ὄντα τὸν *I.*
Pag. 44. *l.* 6. Εὐξεία) εὐγλωττία *L.* *Pag.* 45. *l.* 6. Ἀρη) Ita sola
P. Reliquae omnes Ἀρην, quod prave mutatum a Bourdelo-
tio. Quam varie flectatur Ἀρης, monet Sylburgius ex Lascari
Not. ad Clenard. p. 572. *Pag.* 47. *l.* 8. Φονεύσει) χονεύσει marg.
A. i W. quod ego, quale sit, non intelligo. *Pag.* 49. *l.* 13.
Ἐγγέννητο) ἐγέννητο *F.* In sequentibus edd. recte emenda-
tum. *Pag.* 51. *l.* 1. Δεδέσθαι) δεδεῖσθαι omnes edd. excep-
tis *I. & V.* 2. *l.* 14. Παντὶ) πάντ *C.* quod vitiose scriptum
pro ea lectione, quam reperit Schol. *V.* Πανί. *Pag.* 52. *l.* 2.
Στρατιωτικῶ) στράτῳ *C. & Schol. V.* *l.* 7. Ἐπεχείρησε) *F.*
ceteraeque edd. excepta sola *P.* ἐπεχείρισε. *l.* 14. Ἐπαινέσαι
σθαι) Ita *F.* quod merito reduxit *S.* cum priores vel vitiose
ἐπαινέσθαι vel male ἐπαινέσθαι exhiberent. Mox εὐρημα so-
la *P.* Ceterae omnes damnatum a Thoma scribendi modum
tuentur. *Pag.* 53. *l.* 1. Τραπεζόμενοι) τρεπόμενοι al. marg.
A. i W. *l.* 10. Εἰ γε) ἢ γε *L.* marg. *A. i W.* ἢ τε *P.* *Pag.* 54.
l. 1. Πέαν) Ἦσαν pleraeque edd. Πέαν *P. L. I. V.* 2. marg. *A. i*
W. *l.* 16. Διαπειρω) *F.* διαπερῶ. sic & *V.* *Pag.* 55. *l.* 1. Αὐ-
τὴ) αὐτὴ *C.* *Pag.* 56. *l.* 2. Ἡδὴ) Deest in *I. V.* 2. *l.* 6. Καὶ)
Omissa vocula in *B.* 2. *P.* *l.* 17. Θεῶν Κρίσις) Ἡ κρίσις τῶν
τριῶν θεῶν, Ἡρας, Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης *O.* *Pag.* 57. *l.* 1.
Τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γαργάρῳ) Deficit in *O.* *l.* 8. Νενικηκίας) Ita
O. V. 2. *S. A.* In ceteris edd. prave νενικυίας. *l.* 12. Τουτου)
τουτοῦ *L.* *Pag.* 58. *l.* 3. ΗΡΑ) καὶ Ἀθ. *O.* *l.* 8. Ἐπινεύεις)

ἐπιτεύσεις *I.* *l.* 10. Κακὸν) κακὸν ἔργον ἐντρ. *I.* *Pag.* 59. *l.* 1. Πρὸς ἐμοῦ) πρὸ *O. P. I.* *l.* 2. Πότερα) πότερον *O.* *l.* 9. Ἡρόμην) ἠρώμην *H.* *l.* 10. Κοιρολογούμενος) κοινωλ. edd. primae: in *B.* 2. & posterioribus bene correctum. *l.* 13. Εἶρετο) ἤρετο *O.* Poëticam formam omnes edd. servant. *Pag.* 60. *l.* 3. Τί δὲ) τί δαὶ *O.* satis commode. *l.* 10. Καὶ) Abest ab *O.* *Pag.* 61. *l.* 2. Ποῦ) Sic in *O. L.* Edd. omnes habuerunt οὗ. *l.* 7. Οὐ- τωσί) οὐτοσί *O.* *l.* 9. Καλαύροπα) καλάβρ. *O. P.* *l.* 12. Ἄλλ' ἐκείνος) Ἐκείνος· ἀλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμέν *G. L.* *l.* 15. Καταβε- βήκαμεν) Priores edd. κατεβεβ. *Pag.* 62. *l.* 7. Ἄλλ' οὖν) Omit- tunt *O. P. I.* Ego cum ceteris edd. retineo. *l.* 14. Αὐτοῦ) αὐ- τὸς *O. P. L.* marg. *A. i IV.* Placet vulgata. *l.* 16. Δακῶν) ἔχων *O. P. L.* marg. *A. i W.* *Pag.* 63. *l.* 2. Ἀποβεβλήκει) ἀπεβεβλ. *P.* *l.* 8. Ἐπιτήδειαι) ἐπιτήδισι *F.* in ceteris emenda- tum. ead. Ὀρεοπολεῖν) ὄρεωπ. *O.* *l.* 15. Τὸ ἄθλον) τὸν ἔθλον omnes edd. priores: τὸ *O. L. I.* *Pag.* 64. *l.* 6. Δάμαλιν) Prio- res edd. δάμαλις. Δάμαλιν *O.* & marg. *A. i W.* *l.* 11. Ἐπ' ἄλλο) Priores edd. ἐπ' ἄλλω. *Pag.* 65. *l.* 6. Πείσαι) πείσον *O. L.* *l.* 9. Οὕτω) οὗ *O. I.* *Pag.* 66. *l.* 3. Ἀπεστράφην) ἀποστραφείην *O. P.* *l.* marg. *A. i W.* *l.* 6. Τῷ) τὸ *F.* *l.* 7. Καλῇ) Post hanc vocem interferit ed. *I.* sola: Πα. ἀπόδουθι καὶ σὺ ὧ Ἀφροδίτη. *l.* 8. Ἀ- ποδύση) ἀποδύσης *P. I.* *l.* 14. ΠΑΡ.) Ἐρ. marg. *A. i W.* *Pag.* 67. *l.* 5. Ἀποδυσώμεθα) ἀπεδυσάμεθα marg. *A. i W.* *l.* 7. Αὐτῇ) αὐ- τη marg. *A. i W.* *l.* 9. Ὡς δὲ ὄρεῖ ἢ δὲ ἢ δέως) ὥς δὲ ὄρεῖ ἢ δὲ ἢ δέως *I.* sed in *V.* 2. plane scriptum est ὄρεῖ. *l.* 16. Περιμένω) περιμε- νῶ marg. *A. i W.* *Pag.* 68. *l.* 1. Σοὶ καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς) Priores edd. σοὶ τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. Quod reposui, est totum in *O.* & *G.* nisi quod hic aberat τὰ ante δῶρα. *l.* 10. Ἀθηνᾶ) ὧ Ἀθηνᾶ *O.* *l.* 14. Ἐπίθου) ἐπίθες *O.* *Pag.* 69. *l.* 3. Μελῶν) μερῶν *O.* Nihil est frequentius in Codd. horum vocabulorum confusione. *l.* 12. Ἀργόθεν) Cunctae priores edd. Ἀργῶθεν. Ἀργόθεν in *O.* *l.* 16. Εὖ) Addidi, quod in omnibus edd. defuit, ex *O.* *Pag.* 70. *l.* 9. Γυμνὰς) γυμνῇ *O.* *l.* 15. Δὲ) δὴ *P.* *Pag.* 71. *l.* 4. Ὡς) Nullae edd. habue- runt: sequendam putavi auctoritatem *O.* *l.* 12. Δύο) δύο *H.* *l.* 13. Ὅλως) ὅλος *O.* *Pag.* 72. *l.* 1. Ἀκολουθεῖν) συνακολουθεῖν *O.* *l.* 2. Ἀναπείσομεν) ἵνα πείσωμεν. *P.* marg. *A. i W.* *l.* 3. Ταῦτα) Priores edd. τάχα. Ταῦτα itidem in marg. *A. i W.* *l.* 10. Πρέπει γὰρ) πρέπει γὰρ ἂν *P.* πρέπει γὰρ ἂν *I. V.* 2. ead. Νικηφόρον) καινηφόρον εἵναι γμῖν π—. *G. P.* νικητιφόρον νι- τιοῖ *I.* *l.* 13. Τούτου) τουτουὶ *O.* *l.* 14. Ἀμελήσεις) ἀμελήσης *O.* quod magis usitatum. *l.* 15. Βούλει) βούλει οὖν *I. V.* 2. βού-

λαι τέ σοι. O. Pag. 73. l. 7. ἄξεις) ἔξεις O. l. 8. Πόβον) Περὶ θὰ A. i IV. ead. Πρὸς) ἐπὶ πρὸς O. l. 10. Δίδωμι τὸ μῆλον) δίδωμι σοι τὸ μ. l. V. 2. Quod sequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deest in O. Pag. 74. l. 1. Βιάζησθε) Ita l. & V. 2. Reliquae βιάζεσθε. minus recte. l. 7. Καταβαρήσειν) καταπονθήσειν l. Pag. 75. l. 1. Ἐπεβούλευσαν) ἐπεβούλευον l. Pag. 76. l. 1. Ἐξ ἔρωτος) ἐξαίρετος l. notaturque in margine A. i W. l. 6. Ὅσα) ἐπόσα P. l. V. 2. A. i IV. l. 7. Ἀποφαίνει) ἀποφαίνεις P. l. V. 2. A. i W. l. 9. Ἡπου) μήπου C. Pag. 77. l. 6. Συνῆν) συνείν l. l. 12. Παρὰ) Ita Fl. B. i. & 2. P. S. περὶ male l. Ald. Fr. H. Wech. Pag. 78. l. 4. Ἡρέθη) ἡρέθη F. ἡρέθη A. i. l. V. 2. l. 11. Ταῖς) ταῖς οὖν l. V. 2. ead. Ἐπιβαίνεις) ἐπιχειρεῖς A. P. l. marg. A. i IV. l. 13. Πίτυι) Πυθοῖ A. P. L. l. Pag. 79. l. 1. Ἡμεῖς) Hic praefigebatur in margine A. i W. Ἐρ. ea persona mox deleta: tum ἰδῶμεν. In P. εἰδ. l. 13. Διακρίναις) διακρίνειας C. Atticorum more: διακρίνας F. Pag. 80. l. 10. Ξενοκτενεῖ) Ita recte V. 2. S. A. In F. A. l. P. fuit ξενοκτενεῖ. Pag. 81. l. 4. Μέσας νύκτας) μέσας τὰς νύκτας l. V. 2. l. 14. Καὶ νήφοντα ἂν σοι) γήφοντά σοι ἐπὶ τὸν Πρ. l. νήσ. σοι ἂν τὸν Πρ. V. 2. Pag. 82. l. 4. Μὴδ' ἐν) μὴδ' ἐν τι l. peius ἐν τι V. 2. Pag. 83. l. 9. Οἱ μὲν . . . υἱοὶ) Ita B. 2. reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. καὶ Σ. υἱός. Ferri poterat, καὶ ὁ μὲν Ἀλλ. υἱὸς καὶ Σ. Pag. 87. l. 8. Γὰρ καὶ) δὲ F. Pag. 88. l. 8. Διδάξας) δειξας F. quod nisi Mif. auctoribus mutandum non fuerat.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 91. l. 5. Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς) σκοπῆς O. L. l. 6. Πρόποσι) ποσὶ O. l. 12. Ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν, καλὴν) Ita P. Post ὄψιν F. καὶ ἐδ. Priores edd. ἐνδεεῖ καλὴν τὴν ὄψιν. Pag. 92. l. 4. Ἐπιπρέπη) ἐπιπρέπει O. l. 6. Καὶ τοῦτον ἔχω) ἔχω τοῦτον. O. Pro καὶ l. & marg. A. i W. καί. l. 7. Ὁ δὲ) ὁ δὲ γε O. Pag. 93. l. 4. Βρυχωμένω) Cunctae edd. βρυχομένω. male: est enim a βρυχάομαι. Pag. 94. l. 14. Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα) ἐπεὶ δὲ ἐθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores edd. Pag. 95. l. 6. Ἐπιβουλότατον) Ita G. P. l. V. 2. ἐπιβουλευτότατον priores edd. l. 10. Γε) Deest in P. Pag. 96. l. 2. Καθίσας) καθύσας F. cuiusmodi typorum peccata in ea ed. occurrunt plura, ut in initio huius dialogi μεθήσας pro μεθύσας, non digna sane, quae commemorarentur. l. 13. Οὐδ' ὁ πατήρ) Od. I, 525: Ὄς οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἴησεται οὐδ' Ἐνοσίχθων. Pag. 97. l. 11. Ὁπου)

ὅποι I. V. 2. Pag. 98. l. 9. Αὐτῶν) αὐτὰς I. V. 2. marg. A. 1 W. quod praetulero. l. 12. Παρ' ἐκείνην) ἐκείνην I. V. 2. A. 1 W. Reliquae edd. vitiose ἐκείνης. Pag. 99. l. 2. Ξυναυλῖα μίγνυσο) ξυναυλῖα μίγνυσο. C. P. Pag. 100. l. 5. Προσένεγκέμαι) προσένεγκάι μοι A. 1. I. V. 2. S. l. 7. Κάειν) Ita veruſtae edd. eaſque reperitur in Xenophonte ſcribendi ratio: vid. H. Stephan. Theſ. T. II, p. 174. P. male καεῖν. S. καίειν. Pag. 106. l. 4. Πάθης) μὴ πάθης F. Pag. 107. l. 3. NOT.) In F. A. 1. I. Ζεφ. ea perſona mox omiſſa: errorem manifeſtum ſequentes edd. correxerunt. Pag. 108. l. 1. Ταῦτα) ὁρῶ ταῦτα P. Pag. 109. l. 4. ΠΟΣ. καὶ μέφομ.) Haec, omiſſo Neptuni nomine, praecedentibus annectuntur in P. ideoque mox in eodem: ὅτι ἡμᾶς καταν. l. 6. Πῶς δ' οὖν) Ποσ. πῶς δ' οὖν P. L. Pariter C. ſed neglecto Ποσ. quod ſecuti ſumus: priores edd. ὅπως γοῦν. l. 14. Ἐγένοντο) Ἐγένοντο F. I. V. 2. In ceteris edd. ἐγένετο illud praeferendum duxi. Pag. 110. l. 6. Φιλομουσίας) φιλοτιμίας F. notatumque in margine A. 1 W. l. 14. ΝΗΡΗΙΔΩΝ) Νηρηίδων omnes edd. excepta I. ubi Ἀμφιτρύτης· repositum hoc etiam in A. 1 W. Pag. 111. l. 5. Ἐφην) Ita G. P. I. V. 2. S. A. marg. A. 1 W. In ceteris edd. ἐφης. ead. Τρωάδι ἐν τῇ Χερ.) Ita priores edd. verum Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χ. G. P. l. 6. Παραμύθιον ἔſται) παρ. οὐ μικρὸν ἔſται G. P. ſuggerunt: quod non negligendum videbatur. l. 11. Χαριſαμένους) χαριſαμένους G. P. L. marg. A. 1 W. quod reddidi pro χαριſάμενος priorum edd. Pag. 112. l. 1. Δύναται) δυνάτος G. P. L. l. 4. Θάμβει ἅμα ſχθεῖſα) Θάλπει G. tum ſυſχθεῖſα G. P. A. 1 W. l. 6. Ἐπείληπτο) Priores edd. ἀπείληπτο. ἐπείλ. P. notaturque in marg. A. 1 W. l. 23. Ἀποſπαςθεῖſαν) τὴν ἀποſπ. G. Pag. 113. l. 15. Ἀνάδυθι) ἀνιθι P. Pag. 114. l. 5. Αὐτίκα μέτειſι) εὐθέως μετελεύſεται B. l. 7. Εὐτρεπῇ) εὐπρεπῇ priores edd. praeter B. 2. quae recte εὐτρεπῇ, quemadmodum in G. L. ead. Ἡ Λητὼ) ἢ Λήτω ἥδη καὶ P. Pag. 115. l. 13. Θολερὸς) θολερῶς P. L. I. V. 2. A. 1 W. in qua mox pro θέρμη notatur θέρμη, quod quid ſibi velit ignoro: θέρμη tamen iridem in L. l. 14. Φῆς) ἐφης P. Pag. 116. l. 17. Ἐπεὶ) εἶπε, ἐπεὶ B. Pag. 117. l. 10. Καθίετο) Priores edd. καθίκετο. l. 14. Ἐμειδία) ὑπεμειδία G. P. ἐπεμ. L. Pag. 119. l. 6. Προαρπάſαι) Ita G. Priores edd. προſαρπάſαι. Pag. 120. l. 1. Σὺ γὰρ) ναὶ, σὺ γὰρ C. Pag. 121. l. 4. Τοῦτον τῷ βασιλεῖ) τοῦτον deest in P. l. 5. Ἐνθα ἦσαν) Ex G. P. Deſunt in prioribus edd. Iidem Codd. mox ἢ καὶ τινας ἄλλους. Pag. 122. l. 2. Ἰδεῖν) ἰδεῖν ἐς P. Pro ἰδεῖν I. εἰς ſed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermiſſum.

l. 6. Ταύτην Αἰθιοπίαν) τῆς Αἰθιοπίας P. Pag. 123. l. 7. NHP.)
 IPI. L. l. 10. ΔΩΡ.) Ante fuit in edd. TP. sed P. habuit, omi-
 fa persona, πλὴν ὅτι αὐτὸς quod ferri posset. Pag. 124.
 l. 10. Τὶ καὶ μέρος) δὲ καὶ μέρος τι P. l. 12. Εἶδες) οἶδας A. l.
 IV. Pag. 126. l. 12. Αἱ πολλαὶ) τὰ πολλὰ P. L. l. 15. Παρ-
 οχομένην) Ita P. L. quod probavi. Priores edd. παροχούμε-
 νος τε. Pag. 127. l. 7. Ἐφ' ὃ, τι) ἐφ' ὅττω L. Schol. V.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. l. 6. Ἡ ἐν Λυκίῳ) εἰληθεροῦντα P. γρ. quam accep-
 tionem, si plures Codd. confirment, non adsperner. Pag. 129.
 l. 2. Τὸ) P. obs. in quibusdam Codd. deesse. l. 12. Ἀπαγγε-
 λῶ) ἐπ. B. 2. vitiose. Pag. 131. l. 9. Ἡ μελ.) εἰσι μελ. P. In
 enotando erratum suspicor, & hoc pertinere ad φασί, quod
 paulo post sequitur. l. 11. Φασί) εἰσι L. Pag. 132. l. 10. Ἀπ-
 ἐνεγκαι) ἀπένεγκας O. Nihil interest, utrum probes. Similis
 variatio p. 100 l. 5. l. 22. ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΙΟΥ) καὶ Μένιππος
 C. Πλούτωνος καὶ Κροίσσου O. l. 25. Μετοικήσωμεν) Ita O.
 B. 2. IV. St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. Pag. 133. l. 4. Ἐγὼ
 δὲ) Κροίσσος addit O. & Schol. l. 7. Οἰμωγὰς) συμφορὰς O.
 Male. vide Necyom. § 18. Pag. 135. l. 10. ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ.)
 Deest in O. F. Pag. 136. l. 8. Κατέλθοι) κατέλθῃ O. Pag. 137.
 l. 3. Σοῦ τὸ θεοῦ) Σοὶ τὸ θεῶν O. Tolerari potest, si refingas,
 σοὶ τὸ θεῶν ἐκείνο ἡμ. l. 7. Ὅλος) ὅλως O. Haec saepenumero
 in Codd. confunduntur, ut diiudicari fere nequeat, utrum
 auctor dederit. l. 18. Ὀρίσθαι) In hoc reponendo secutus sum
 consensum O. P. L. idemque notatum reperi in margine A. l.
 IV. Accedit prisca eorum edd. una litera deficiens ὀρίσαι, quod
 S. mutaverat in ὀρίσαι. Pag. 138. l. 4. Πέντε) ε. F. hic tan-
 tummodo. l. 9. Ἥλος) Vitiose F. ἥλος. l. 11. Ὀνήσω) Ita O.
 B. 2. IV. P. S. Veteres edd. depravate ὀνήσω. Pag. 139. l. 9.
 Ὀφλημα) ὀφείλημα O. l. 10. Ἀνάπλεω) ἀνάπλεοι P. V. 2. l.
 margo A. l. IV. quod minus Atticum. Ἀνάπλεω F. A. H. ut
 saepe scribitur in Codd. Pag. 141. l. 1. Οὔμενον) οὔμενον F.
 Pag. 142. l. 7. Προθήβης) προθήβης post F. aliae quaedam edd.
 Recte I. V. 2. W. S. A. Pag. 144. l. 8. Ἐπιχαίνετε) Ita G.
 P. L. & l. Reliquae edd. ἐπιχαίρετε. Pag. 145. l. 1. Συνιέντες)
 Ita G. C. P. ἀνέντες F. Reliquae edd. συνέντες. l. 4. Δορυφορή-
 σαντες) δωροφορήσαντες P. S. A. l. 6. Ἀποσμυγέτες) κατα-
 γελασθέντες G. P. L. Pag. 147. l. 8. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλαύ-

σιον) τὸν γέροντα, τὸν ἡτεκνον, τὸν πλούσιον. Ζην. ὃ σε δεσ. P. l. 10. Ὑπισχνούμενος) Ὑπισχνούμενον P. l. 11. Ἐπ' ἐμοὶ) ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ l. Pag. 149. l. 5. Εἰ καὶ) καὶ deest in G. l. 15. Ἀκούσιος) ἀκουσίως L. ἀκούσιον F. & P. Ceteras ἀκούσιος, quas secutus sum. l. 16. Ὁ ἄθλιος) ἀθλίως G. L. quod non spernendum. Pag. 150. l. 10. Ἀγκιστρὸν) ἀγκυστρὸν veteres edd. prout saepe in membranis haec vox exaratur. Pag. 152. l. 3. Ἐπέρρει) Ex G. L. Cunctae edd. ὑπέρρει. Pag. 154. l. 12. Αὐτοὶ) αὐτῶν P. Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.) Hae voces, ut res postulabat, ex G. sunt desumptae. l. 11. ΧΑΡ.) Ἑρμῆς O. ead. Ἑρμῆν) Existat in O. omnes edd. ὑμῖν. Pag. 156. l. 1. ΝΕΚ.) Ἑρμ. O. ead. Εὐπλοῦσσομεν) εὐπλοῦσσωμεν O. l. 4. Δέξαιτο) δέξαιτο O. l. 7. Ἀπυβάθραν) ἐπιβάθραν C. L. l. 13. Ἀπερρίφθων) Ex O. C. P. & W. Idem notatum in A. i IV. Priores ἀπορρίφθων. l. 18. col. 1. Ὅσα) ὅση Exc. G. C. & V. Pag. 157. l. 9. Ὁ βλοσυρὸς) ἀλουργὸς G. L. βλοσυρὸς pluraeque edd. recte S. alterum σ detraxit. Pag. 158. l. 1. Τύζον) πλοῦτον O. male. Pag. 159. l. 7. Ἀληθῶς) Deest in O. l. 14. Εὐεργέτην δηλονότι) Scholii loco habent C. Pag. 160. l. 3. Βαβαῖ) Defuit in O. l. 5. ΣΤΡΑΤ.) Ita l. V. 2. Νεκρὸς G. P. l. 7. Ἐν γῇ) ὑπὲρ γῆς P. l. 16. Ἀλυσονείαν) Sic IV. P. S. vetustae edd. ἀλαζονίαν. l. 17. Κενοδοξίαν) καινοδ. O. Pag. 161. l. 4. Γε) Abest in O. l. 6. Λέληθε) λεληθας O. quod minime reiiciendum. l. 9. Ἐμβαίνει) ἐμβαίνει O. idque verum puto. Prope accedit F. ἐμβαίνης, cuius vice reliquae omnes ἐμβαίνοις. l. 13. Μυῶν τρίχες εἰσι) μυαὶ εἰσι τρίχες C. P. L. μυῶν τριχῶν εἰσι O. F. Forte fuerit a Luciano, πέντε μυαὶ εἰσι τριχῶν' etsi nec repudiandum sit τρίχες. Pag. 162. l. 2. Ἀποκόψει) ἐπικόψει L. ead. Ἐπικόπτω) ἐπικόπτω G. P. A. i IV. ubi praeterea notatum, Ἐπικόπτω forsan legendum. l. 8. Βούλει) Με. βούλει. P. l. 11. Ἐπῆρκεν) ὑπῆρκεν O. ead. Ἀνατείνων) ἀνατείνεν O. prave. Pag. 163. l. 1. Κολακίαν) Ex O. Edd. omnes κολακίαν. l. 6. Γε) Sic O. Cunctae edd. γὰρ quod si retineretur, deleri omnino debebat ὅντα. l. 12. Ἦν ἰδοῦ) ἦνιδε P. εἶεν, ἰδοῦ B. 2. quod sine dubio editoris. l. 14. Ἀνελώμεθα) ἐλώμεθα O. Ortum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium. Pag. 165. l. 8. Γυναιξίν) ταῖς γυναιξίν margo A. i IV. l. 12. Ὠρυόμεων) ὠρυόμενων O. F. quasi ab ὄρῳ αὐτῶν. Pag. 166. l. 2. Πάντως) Defuit in edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa. Pag. 167. l. 7. Εἴτε) οὔτε l. οἴτε margo A. i IV. l. 9. Ἀριστεῖ) Ἀριστέξ G. L. ed. Steph. Pag. 170. l. 8. ΣΚΗΠΙΟ.

ΝΟΣ) Sola *P.* Σκιπ. Pro Μίνως *F.* Μίνωνος, ut supra ἐμβαίνης pro ἐμβαίνης. *Pag.* 171. *l.* 6. Ὁ Δίβυς) Sic omnes edd. excepta *P.* quae δ Δίβυ praefert. *l.* 9. Ἐνέγκαιτο) *I.* typorum vitio ἐνέγκατο. *l.* 12. Ὀλίγων) Depravate *H.* & *P.* ὀλίγον. *l.* 16. Ἀπαντα) Priores edd. ἅπαντας, excepta *W.* In margine *A.* 1 *W.* τοὺς π. τὸν Ἡ. ἅπαντας notatum reperi. *Pag.* 172. *l.* 15. Καὶ) Per errorem in *I.* & *V.* 2. expresse runt eam figuram, quae ἐς designat. *Pag.* 174. *l.* 12. Οὐκ ἤξιώσα) καὶ οὐκ ἤξ. *l.* *Pag.* 175. *l.* 12. Εἶλον) εἶχον Schol. *l.* 16. Παρὰ) πρὸς *L.* *Pag.* 176. *l.* 2. Ὡν) Defuit in *B.* 2. *P.* *l.* 8. Ἐταιραῖς) ἐτέραις solemni labe *I.* *V.* 2. *H. S. A.* *Pag.* 177. *l.* 8. Σκηπίων) Hoc solo loco Σκηπίων *I.* *V.* 2. *l.* 9. Αὐτὸν) ἐμαυτὸν *P.* vitiose. *Pag.* 178. *l.* 3. Καὶ) Ex *O.* In ceteris Codd. atque edd. deest. *l.* 11. Βλέπεσθαι) κλέπεσθαι *O.* *l.* 12. Ἐξηπατῆσθαι) Ita recte *O.* Emendandum erat cunctarum edd. vitium, ut Grammaticae legibus satisfieret. *l.* 13. Πατέρα σου) παρ' ἐαυτοῦ σε εἶναι *O.* *Pag.* 179. *l.* 4. Γὰρ) δ' ὑπεπτ. *O.* *l.* 8. Τι) τινι *O.* quod placet. *l.* 15. Καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι) οἰκοδομούντες σοι νεὼς *O.* *Pag.* 180. *l.* 6. Καὶ) Adiungendum videbatur ex *O.* *l.* 7. Ἀνουβιν) Hunc in modum *O.* Edd. omnes Ἀνουβιν. *l.* 8. Γενέσθαι) γενήσεσθαι *O.* Utrumque probum. *Dial.* XI, οὐδ' ὅτε πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. *l.* 10. Ἐς τὸ εἶσω) Ita recte *O.* *P.* *I.* *V.* 2. margo *A.* 1 *W.* Reliquae edd. εἰς τὸν εἶσω. *Pag.* 181. *l.* 1. Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα) Bene *F.* & *V.* 2. sine distinctionis nota, quam ceterae edd. assumserunt. *l.* 5. Βέβαια) *F.* solemni errore βαιβια. *l.* 11. Ἐς) *O.* πρὸς, & μοχ ἐπὶ τὰς πράξεις· utrumque male, & contra Graeci sermonis scriptorisque nostri uisum. *l.* 15. Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε) *O.* ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε· quod probo. *Pag.* 182. *l.* 1. Ἐκείνοις) Ea voce, quam *O.* praebuit, Lucianum auxi. *l.* 9. Ὁρμώντας) *I.* ὀρώντας· quod, nisi typositarum errori sit adscribendum, Francini παραδιόρθωσις est. *l.* 14. *col.* 1. Καλλισθένην) *C.* interponunt hic Κλειτοσθένην, mendose; nam ibidem & Καλλισθένην comparet. *l.* 26. *A. K. Φ.*) Verso ordine *O.* *Φ.* καὶ *A.* *Pag.* 183. *l.* 12. Πελτάρια) Scholiast. πελτίδια. Etymol. p. 712, v. 18, ἀσπιδίσκια μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. *Pag.* 184. *l.* 1. Θετταλὴν) *G. P. L.* Θετταλικήν. Alterum amat Noster: Θεσσαλὰς τινὰς ᾧδ' ἄς, *Δ. E. I.* *l.* 3. Παίονας) Sic pleraeque vetustae: perperam *H. P.* Παίονας. *l.* 11. Διαστήσας) *G. P.* & Scholiast. διασπάσας· utrumque aequè commodum, ut quid Lucianum auctorem habere diiudicare sit difficile. *Pag.* 185. *l.* 10. Τοιούτους) *P.* τοσούτους. *Pag.* 186.

l. 3. Εἶναι οἶμαι) O. οἶμαι εἶναι. l. 4. Τοιοῦτο) O. τὸ τοιοῦτο recte. l. 6. Βλέπειν) Sic O. V. 2. S. A. vitiose in ceteris βλέπειν. Pag. 187. l. 1. Τὸ χρήσιμον δ) O. τοῦτο ὃ χρήσιμον ἐφης unde Solanus fingeat, τοῦτο ὃ χρ. ἐφης. l. 7. Ἀορνιν) G. P. L. Ἀορνιν. Pag. 188. l. 16. Ὅτι μάλιστα) Ita W. ὁτί μάλιστα F. quomodo solent eiusmodi voculae in vetustis Codd. & antiquis edd. scribi. Reliquae edd. ὅ, τι μάλιστα. Pag. 190. l. 8. Δέδοκται) Ex G. W. neque aliter H. Stephan. edi iussit. Edd. reliquae perperam δέδοται. l. 9. Τοιαῦτα) Sola I. ταῦτα. l. 23. Λεοντή) Sic F. eo tantum peccans, quod i subscribat, & H. Stephan. Accentum reliquae corruperunt λεοντή. Pag. 192. l. 3. Παρὰ) A. 1. H. 1. περὶ vitiose. l. 7. ΔΙΟΓ.) Bourdelotius in P. personam Diogenis transtulerat ad ἐγὼ δέ. Nos ordinem reliquarum edd. omnium sumus secuti. ead. Τόξον) G. O. ξύλον. l. 8. Τεθνεώς) O. τεθνηκώς. l. 10. Παρὰ) Sic O. F. l. V. 2. H. St. Ceterae περί. l. 14. Ἐπίτηδες) O. P. οὕτως. Iungi possent, οὕτως ἐπίτηδες. Pag. 193. l. 2. Ὑπ') O. ἐπ'. l. 5. Ὁ γὰρ αὐτός) O. οὐ γὰρ αὐτοί. F. οὐ γὰρ αὐτός. l. 10. Ψυχῆς καὶ) O. ψυχῆς τε καί. Pag. 194. l. 3. Ἐν Οἴτῃ) O. P. ἐλύθη. l. 6. Καὶ ὦν) O. ὦν καί. l. 10. Σύνειμι) O. Σύνων, & μοχ καταγελῶ. ead. Ψυχρολογίας) Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque edd. est, reddidi ex G. O. C. P. I. & V. 2. Pag. 195. l. 1. Ἀπόλλωλα) Ἀπόλλωλα F. l. 6. Ἀρύσσομαι) Ἀρύσσομαι P. I. minus commode. l. 8. Αὐθις) Deest in O. l. 10. Τί γὰρ) τί δέ O. Pag. 196. l. 3. Εἰς) ἢ O. P. I. Pag. 197. l. 4. Μοί) Prioris edd. μέν. O. μοί, quod probavi repetitum in huius dialogi fine, atque alibi saepe. l. 5. Αὐτὸ) Abest ab O. 2. & F. ead. Τέ ἐστὶ) κείται O. 3. Pag. 200. l. 15. Ἄλλον) Deficit in O. Pag. 201. l. 4. ΠΡΩΤ.) Omissa fuerat haec personae notatio in F. & A. verum in ceteris & A. i W. margine recte restituta. l. 14. ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.) Additur Πυθαγόρου καὶ Σωκράτους in B. 2. l. 15. Πλούτωνος) Διονύσου C. absurde. ead. Περιήγησαι) διήγησαι O. perperam. Pag. 202. l. 4. Ἐπισήμους) ἐνδόξους O. C. P. Prioris interpretatio. l. 12. Καὶ παρ' αὐτῷ) δ' ὑπὲρ αὐτὸν I. O. (αὐτῶν) Ita notavit Solanus, & mox pro τούτους ex P. αὐτόν. Apparet in his aliquid esse turbatum. Pag. 203. l. 12. Ἐθέλης) ἐθέλεις O. Pag. 204. l. 3. Ἴσον) εἰσι O. vitiose. l. 10. Ταῖς φλ.) τὰς φλυκταίνας O. P. margo A. i W. quod ferri posset a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος. Pag. 205. l. 2. Ἀνάξιον) P. L. I. margo A. i W. In F. ceterisque edd. ἄξιον reclamante sensu. l. 17. Τάγε) τά τε I. Pag. 206. l. 3. ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἔώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ

ἑώρακας &c.) In prioribus edd. excepta *I.* ordine continuo: ἄλλοι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί, τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Restitutum lectionem plane praeferunt *O. I.* & *P.* nisi quod ἑώρας in eo fit pro ἑώρακας. Plenius etiam *G.* ἄλλοι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. Σοκ. μ. π. ἑώρακα. Μεν. ἀλλὰ ἑώρακας. *I.* 10. Καὶ ταῦτα) Prior edd. πάντα ἐγνώκεναι ταῦτα. *Pag.* 207. *I.* 1. Μέτει) μεγίστην ἀσκήεις *O.* *margo A. i W.* *Pag.* 208. *I.* 3. Παντάπασι) Deest in *O. C.* *I.* 4. Ἀτρέπτῳ) ἀτρέστῳ *P.* *ead.* τῷ πρ.) Voculam τῷ habent *O. C.* & *F. P.* in ceteris edd. deficit. *ead.* Προσιέναι) προσιέναι *O. L.* omittis, si recte capio Solani annotationem, καὶ οὐ πᾶν δεδιέναι, quod uti spernendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic iamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum non obscure demonstrat. *Pag.* 209. *I.* 16. ΚΑΙ Μ.) *X. M.* καὶ Ἑρμοῦ *P.* *I.* 17. Πορθμία) πορθμεία *O.* 3. *F.* *Pag.* 210. *I.* 5. Σου) σε *G. L.* *I.* 10. Ὀναίμην) ὀναίμην *O.* 3. ἑοναίμην *P. L.* ὀναίμην *margo A. i W.* *Pag.* 211. *I.* 5. Ἐπελαβόμεν) συνεπελ. *O.* 2. non male. *I.* 6. Ἐπιβετῶν) ὀδυρομένων addit *O.* 2. Non probro onus orationis inutile. *I.* 7. Πορθμία) πορθμεία *O.* 3. *P.* Ostendunt vel πορθμεία, vel πρὸς τὸν πορθμεία. *I.* 11. Προσλάβω) παραλάβω *O.* 2. prave. *I.* 12. Μὴ ἐνόχλει οὖν) τὸν μηδ' ὀτιοῦν κεκτημένον μήτην *O.* 2. Non absurde videatur accedere, praefertim ob ea, quae Charon subiicit. *Pag.* 212. *I.* 19. Φυλάκιος) Φινάκιος *O.* Φυλακήσιος *margo A. i W.* *Pag.* 213. *I.* 4. Τύχη) τύχοι *O.* Hoc genus saepissime variant librarii. *I.* 15. Περίμεινον) παράμεινον *O.* & mox κόκκινη. *Pag.* 214. *I.* 6. Λήψη) λήψει *O.* quae est Attica forma raro scriptoribus inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro λήψη. *I.* 15. Προσέσεται) Ita *O. P. L.* In edd. fuit προσόψεται. *Pag.* 218. *I.* 8. Εὐμορφότερος) Ita *O.* Prior edd. excepta *W.* εὐμορφώτερος. Idem ter in sequentibus huius dialogi emendatum est vitium. *I.* 13. Πότερος οὖν) Securus sum *O.* In omnibus edd. οὖν secundo πότερος erat subiectum. *Pag.* 219. *I.* 3. Ὅρα σὺ δὲ) Sic *G. P. L.* Ante in cunctis edd. fuit, ὅρα δέ σοι. *Pag.* 220. *I.* 3. Μεν καὶ) *O.* interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ, quod non sperno. *Pag.* 221. *I.* 8. Ἀφ' οὗ) In margine *A. i W.* notatur: Legendum forte ἐφ' οὗ quod nullius pretii. *I.* 14. Περιεστῇ) περιπέσει *P. L.* *margo A. i W.* Multo praestat vulgata. *Pag.* 223. *I.* 9. Ἐρεῖν) ἑώρακέναι *C. P.* quod recepta lectione non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice literae τοῦ ἐρεῖν restituit librarius verbum, quod convenire loco putaret. *I.* 12. Ὀροίτης) *A. P. L.* *margo A. i W.* Ἡρώδης. *I.* 13.

Ἰσμηνόδωρος) Μηνόδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Boeotorum proprium ab Ἰσμενο flumine. Pag. 424. l. 3. Ἐπήγετο) ὑπήγετο prave Mf. Bourdel. l. 14. Αὐτός) Adscivi, quod Graevius ex Mf. notavit. Priores edd. οὗτος. Pag. 225. l. 11. Ὁροίτης) Ἡρώδης A. L. Pag. 226. l. 10. Πειραιῶς) Πίσσης A. P. L. margo A. 1 W. absurde. Pag. 227. l. 2. Ἀποθάνοι) ἀποθάνοιν L. l. 15. Παρέσχον τότε) Ita F. & W. Reliquae peius παρέσχοντό τε. Pag. 228 l. 13. Τεθνάναι) ἰέναι C. l. 17. col. 1. Ἀπολείποντα ἰέναι) Corrupti Codicis varia lectio. Pag. 229. l. 8. Λέγοι) Omnes edd. λέγει excepta B. 2. quam secuti sumus. Pag. 230. l. 1. Ὁμοίως) Ita G. P. L. l. & margo A. 1 W. Ceterae edd. ὅμοια. Porro vereor, ut recte notaverit Bourdelotius scripti Codicis lectionem, κενὰ μόναι χῶραι forte, κενὰ μόναι δὲ αἱ χ. l. 8. ΤΕΙΡ. ἀμείνων ἦν) O. F. ὁ γυναικεῖος. ἀμείνων ἦν. T. παραπολὺ &c. quam lectionem, demta distinctione, non mirabor, si quis praeferendam putet. Pag. 231. l. 6. Ὁμως) ὅλως O. P. L. Causa non est, cur placeat. l. 11. Ἀπετάκησαν) Edd. priores ἀπετάθησαν. Pag. 232. l. 5. Ὅτι) Ex C. P. Defuit in prioribus edd. Pag. 233. l. 7. Ἐμέλλησας) ἐμέλλησας F. P. S. Vitiosius ἐμέλισας P. A. 1. V. I. H. Fr. W. Reposui ex Cod. Gr. ἐμέλλησας: neque aliter margo A. 1 W. l. 15. Δέ) δὲ B. 2. Pag. 234. l. 2. Ἀπείπασθε) O. ἀπείπατε. Pag. 236. l. 6. Ὅπως) ὥς P. Pag. 237. l. 6. Τῷ πρώτῳ) Ante haec inserit P. τὸν θυμόν· δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ παρ. l. 13. Ποιεῖς) ποιῶν φανῇ, εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς ὁ γ. ὦν ἡ K. π. τημῆσεις δὲ τούτους τοὺς δ. B. Quae talia sunt, ut Lucianum auctorem habuisse non difficulter credas.

ANNOTATIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 1. l. 7. Κείρεσθαι τὸ ἦπαρ) Eleganter adhibetur hic verbum *κείρεσθαι*, *tonderi*, quia fingitur iecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. § 5. CLER. Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. If. Voss. ad Catull. p. 126, qui huius loci meminit. Dion Chrys. p. 92 B. *κείρεσθαι τὸ ἦπαρ ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ*. Gregor. Nazianz. Stelit. II, pag. 110, & Schol. Eleganter Phot. Ep. 82, *Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἦπαρ ἀετὸν ἐφιστῶντες τὸν κείροντα*. Nost. in Iov. Conf. § 17. Virginem Trapeiam apud inferos hoc supplicio affecit Sil. Ital. XIII, 839: — *tondetur praecordia rostra Alitis* —. HEMST.

ead. l. 9. Το πῦρ ἔκλ.) Ἐν κοίλῳ νάρθηκι apud Hesiod. Theog. v. 567. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 52. Servius in Virg. Ecl. VI, facula adhibita ad rotam folis. LEED.

ead. l. 10. Ἄ μὲν γὰρ ἐμὲ ἔξηπ.) Brevis repetitio capitum accusatationis Promethei. Vid. Hygin. in Astr. Poët. II, 15; ex cuius verbis facile intelligas, quod scribit hic Lucian. COGN.

Pag. 2. l. 1. Τοσοῦτον χρόνον) Aeschylus dicit in Prometheus, Prometheus aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. COGN. Annos triginta Hyginus tradit, Fab. LIV & CXLIV. SOLAN.

ead. l. 7. Μηνύσω πάνυ ἀναγκ.) Interpone τι μηνύσω τὸ πᾶν ἀναγκαῖον. HEMST.

Pag. 3. l. 1. Παρὰ τὴν Θέτιν) Ovid. Metam. I hoc vatīcinium attribuit Proteo; sed Lucianus hic videtur Aeschyli poëtae & aliorum sequi sententiam. COGN.

ead. l. 4. Μὴδ' ἐν, ᾧ Ζεῦ, κοινωνήσης) Proteum apud Ovidium praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiolem; apud Lucianum Prometheus ista Iovi mantīcinari, (sic enim loqui maluit summus antiquariae dictionis affectator) Themī-

idem apud Laëtantium, observat Dausq. Annot. ad Q. Calabrum p. 70. Vide porro, si tanti est, Barth. Adv. LII, c. 13. Apollodor. III, p. 233 ed. Salm. "Ενιοι δὲ φασιν Διὸς ὀρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθεῖα, τὸν ἐκ ταύτης αὐτῶ γεννηθέντα οὐρανοῦ δυναστεύσειν. HEMST.

ibid. Τῇ Νηρηίδι) Id est, Θέτιδι. GUYET.

ead. l. 10. Σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος) Aquila ab Hercule iam pridem occisa, vinctus tamen manebat Prometheus. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ) Sic D. D. VII, τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον. proverbialiter. BOURD. Respicit ad id, quod habet Hesiod. Theog. v. 120, ubi Amorem antiquissimum Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. CLER. Ἰαπετοῦ) Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quae mater Coeli, a quo Iapetus. Hesiod. Theog. 116. Alibi tamen Noster Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII, & passim. Idem nascentem Mercurium exhibens, quem τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον dicit, addit Θ. Δ. VII, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ. SOLAN. Elegantissimum est Cupidinis apud Longum II, p. 34, de se suaque aetate testimonium, quod conferri meretur. Hesych. Ἰαπετὸς, ἐπὶ διασυρμῶ πρεσβύτερος ἀρχηγός· legendum paene credo, Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος, ἐπὶ διασυρμῶ, ἀρχαίος· nisi reliquiae sint istae confusae luculentioris explicationis, quales supereffe solas saepe contingit in hoc Lexicographo. De senibus & iam delirantibus per contumeliam ponitur. Aristophan. Nub. v. 994, & Suid. in Ἰαπετός. Eustath. ad Od. Ep. 1528, οἱ λίαν πρεσβύται Τιθωνοὶ ἐσκώπτοντο, ὥς καὶ ἀπὸ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοὶ· Synes. Ep. IV, p. 181 A. ὁ Ἰαπετὸς Ἀμάραντος. Vid. Moer. Attic. in Ἰαπετὸς ἀντὶ γέρον. Ad astutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur, Noster retulit: simul autem ad ea respicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetustissimi, tradidit. Antagoras apud Diogen. L. IV, 26, Ἡ σε θεῶν τὸν πρῶτον ἀειγενέων Ἔρος εἶπω. Vid. Excerpta praestantissimi Wolfii ex Damascio de Princ. p. 256, 257. HEMST.

ead. l. 9. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν) Sic D. D. XVI. Inde Iupiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII, & Dicaefer. & locis innumeris huius operis. BOURD.

ibid. Κύκνον) Isocr. Ἐλ. p. m. 327, κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Νεμέσεως κόλπους κατέφυγε. De Leda notius est, quam ut addam. Addit idem, αἰεὶ δὲ μετὰ τέχνης ἀλλ' οὐ μετὰ βίας θηρώμενος. V. Anthol. I, 38: Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσός, δι' ἔρωτα Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. SOLAN.

ibid. Ἀετὸν) Bis, primo ut Ganymedem in coelos porteret; secundo ut Asterien in coturnicem versam secum abriperet. Vide Ovid. Met. X, f. 4, & VI, f. 2. LEED.

ead. l. 11. Μαγγανεύειν) Μαγγανεία, γοητεία. Suid. μάγανα, γοητεύματα. Hesych. μαγγανεύειν, γοητεύειν. Schol. Aristoph. ad Plut. p. 35. SOLAN.

Pag. 5. l. 1. Πῶς οὖν &c.) De Branchio notat Iungerm. ad Long. pag. 236, ex hoc loco, praeterea monens in ed. Basil. male hic impressum esse πῶς εἶναι pro πῶς οὖν, quomodo, inquit, non hercle semel tantum ibi peccatum est. HEMST.

ibid. Ὁ Βράγχος) Quem hic Apollinis amasium Lucianus, a Statio filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit: Alex. ab Alex. VI, 2. SOLAN.

ead. l. 3. Κομήτην) Iul. Poll. lib. 2, cap. de Tonsorib. Philostr. Heroic. & lib. 1 Anthol. Apoll. Rhod. lib. 2. *Intonsus Deus* pro Apolline. Propert. Ecl. II, lib. 3. Stat. de Coma Earini. Horat. atque illi χρυσοῖ βόστρυχοι. Aelian. πικ. cap. 21 l. 1. Id. D. D. XVI, & Pseudom. haec notissima. BOURD.

ead. l. 6. Καθειμένος βόστρυχους) Sic post, βαθὺν πάγωνα καθειμένον. Piscat. § 11. vide Brod. BOURD.

ead. l. 7. Τῇ μίτρᾳ) Sic Dial. Iun. & Iovis. Virg. 4 Aen. Senec. Herc. fur. μίτρα κοσμὸς γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. Δηλ. αὐμίτρης. Long. lib. I. BOURD. Tegmen hoc capitis parum virile habitum, vel inde constat, quod a Iunone inter ea recensetur, quae indicio erant, Bacchum luxu perditum & effeminatissimum esse, Θ. Δ. XVIII. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίδας) V. Const. Lex. v. & Pollucem. SOLAN.

ibid. Εὐρυθμα βαῖνε) Ut antea dixi alibi. BOURD.

ead. l. 16. Αὐτοῦ) Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas questus est Iuppiter a se non nisi multis artibus falli posse. Alioqui nihil est, quo referatur αὐτοῦ nam non antecessit ἔρως. CLER. Si αὐτοῦ abesset, sensus nihil damni pateretur: nunc facile fero, & positum intelligo pro τοῦ ἔρῳς ἐπιτυγχάνειν τοῦ ἔρῳς, votis atque amoris fructu potiri. Ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, sub hac ipsa conditione. Antonin. Liber. c. 23, Ἐρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέσχετο. paulo aliter in fine praecedentis dialogi. HEMST.

in Schol. l. 1. Φινάλη) Φιάλη in V. Pro κύριον lege κυρίως. vid. Poll. VI, 98. HEMST.

Pag. 6. l. 6. Τῷ πρόπῳ) Id est, τίνι an τίνι scribendum? GUYET. Fefellit Guyetum accentus, quem si demas, ipsum est illud τίνι, quod scribi volebat. HEMST.

IN DIALOGOS DEORUM. 255

ead. l. 7. Ἡ Ἥρα) Iunoni id iterum adscribit Lucianus *én. Δ.* VII. Ovidius aliter, apud quem Iuppiter ipse Iunonis metu Io in vaccam mutat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἔστω θεός) Sic Dial. Noti & Zeph. BOURD.

ibid. Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω) Vide *Μεν. cap. 9, περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγνόμεθα.* & *Baif. 50, 1.* Noster etiam Ἀλεξ. c. 44 πλοίου ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud Plutarchum de Plac. Phil. IV, 1, aut Herodotum, de Nili incremento scribentes. Virg. Aen. IX, 31, *Cum refluit campis & iam se condidit alveo.* SOLAN. Nihil est quaerendum, praeterquam quod interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere, ut Nilus exundet:* rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσει vel ἀναχύσει Isin praefesse voluerunt Aegyptii; immo lacrimis eius, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare. Pausan. X, p. 881: καὶ τῶν ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένα, ὥς τὰ αὐξοῦντα τὸν ποταμὸν καὶ ἀρδεῖν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δακρυὰ ἐστὶ τῆς Ἰσίδος. HEMST.

Pag. 7. l. 1. Ἀναγέτω) Id est, *regat.* GUYET.

ibid. Τοὺς ἀνέμους ἐπιτεμπέτω) Memini, cum placeret ἀποτεμπέτω, ventos sive procellas & tempestates avertat: ἀνέμους ita fumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probo: *ventos secundos ac ferentes immittat.* Ἐπιτέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud Xenoph. Symp. p. 522, v. 13. Ἥρα ἐπιτέμπει ἀνέμους Schol. Apoll. Rh. in Arg. lib. IV. ὁρμάς ἀγαθὰς ἐπιτέμπειν Dion Chrys. p. 13 C. θεοὶ &c. ὁνειρούς μοι ἐπιτέμπουσι Long. Pastor. IV, pag. 145. Contra δὲ πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιτέμπει τοῖς ἀδικοῦσι Lyf. pag. 105, v. 9. θεῶν δίκας ἐπιτεμπόντων τοῖς ἀδικοῖς Zaleuc. Prooem. LL. apud Stob. p. 279. Demosth. in Timocr. p. 792 A. Sic Hecate vel Empusa φάσματα dicitur ἐπιτέμπειν, Dion Chrys. p. 73. Hesych. in Ἐμπουσα. Schol. Apoll. Rh. ad III, 860. hinc quemadmodum ἀποπομπαί, sic & ἐπιπομπαί, maiorum morborumve immisiones, quorum causas genii maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in Dioscor. Noth. pag. 476 G. 478 E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo poeta de Vir. Herb. quem post Aldum recentavit I. A. Fabric. B. G. III, c. 26, v. 22, 165. ibi, quid sibi velint interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Iam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιτέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam & tute-

Iam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. Schol. Iuven. ad Sat. XII, 17: *Aniūquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Isidis ponere.* HEMST.

ibid. Σωζέτω τοὺς πλεόντας) Sic D. D. XXVI. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδὲ πτερὰ) Ex l. est. Reliquae οὐ. SOLAN.

ead. l. 16. Πρὸς τὸν καιρὸν) *Ad tempus* interpretes. Intelligi voluit Lucianus, opportune, utilitatique meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἀρμόττεσθαι, *tempori servire.* HEMST.

Pag. 8. l. 1. Ὁ Πᾶν ἐκεῖνος) Panem arripuit Lucianus ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religiose sit cultus in Phrygia, praefertim eo tempore, cui haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, nescire me profiteor: neque tamen contendo, necessarium fuisse, ut in hisce ludicris omnes verisimilitudinis rationes Lucianus observaret. Hirco sibi fieri ab Atheniensibus testatur Pan in Bis Accus. § 10: ἐπιλέξαμενοι τράγον ἐγορχιν δύνουσι. Mox ἔβη ἑστῆκεν, *ubi statua eius est collocata.* SOLAN.

ead. l. 2. Σύριγγα οὐκ ἔχεις) In Dial. Pan. & Mercur. in Bacch. in Bis accus. Cetera ex Orpheo Hymno Panis. Long. lib. 2. Achill. Tat. lib. 7. BOURD.

ead. l. 5. Ἐγορχιν) Ex Theocrit. qui ἐγόρχαν dixit: ex eo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Τὸ σπήλαιον) De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Acc. tangit Long. l. 2. Aristoph. Achill. Tat. l. c. BOURD.

ibid. Ἀνδραποδιστὴς) Qui liberum hominem pro servo vendit, vel servum alienum tanquam suum. Xenoph. ἀνδραποδιστὰς ἐαυτῶν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθόν, διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι διαλέγεσθαι, παρ' ᾧ ἂν λάβοιεν τὸν μισθόν, id est, *suae libertatis venditores vocat &c.* COGN.

ead. l. 9. Βωμὸν εἶδες) Graeci Iovem Ὀμβριον venerati sunt; ut testatur Strabo & Pausanias; & Ἰέτιον, ut Arrianus & Phurnutus. Latini *Pluvium* verterunt. Tibullus: *Arida nec pluvio supplicat herba Iovi.* Seneca lib. Nat. Qu. IV hoc carmen Ovidio tribuit. COGN. Huius arae meminit Homer. Iliad. 9: Ἰάργαρον, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. BOURD.

ibid. Ἐν τῷ Γαργάρῳ) Ab Homero mutuatur, qui saepe Iovem in Gargaro Idae montis vertice collocat. Il. Θ, 47: Ἰδὴν δ' ἵκανεν πολυπύδακα, μητέρα θηρῶν, Γαργαρον, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις· adde Ξ, 292, 352, Ο, 152. Indidem hausit Epicharmus in fabula Troibus, Ζεὺς ἀναξ ναίων Γαργαρ' ἀγάννιφα· locus est apud Macrob. Saturn. V, c. 20, ubi multa de Gargaris. Aram Iovis autem in Gargaro fuisse, praeter Homerum testatur etiam Plutarch. de Flum. p. 44: Παράκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἰδὴ, τὸ πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Γαργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare poëtis cognomen Iovis ab Ida ductum: Ἰδαίῳ Κρονίῳ Il. Ω, 291. Porro Iuppiter πάντων τῶν γιγνομένων κατὰ οὐρανὸν κύριος, ὁμβρῶν τε καὶ βροντῶν καὶ κεραυνῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων, ut Diodor. ait V, p. 234 C. quas fuit muneris partes non infimas cum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex, iterum eius personae rationem habet: illas enim coeli mutationes agricolae solent & pastores maxime curare. Nota Iovis epitheta Ἰέτιος, Βρονταῖος, Ἀστεροπαῖος vel Ἀστεροπητής· de primo dixerunt, hoc Luciani loco adducto, Brod. Miscell. II, c. 21, Gataker, ad Marc. Antonin. V, § 7, Bergler, ad Alciphr. III, Ep. 35. HEMST.

ead. l. 12. Ὑπεράνω) Ita S. & A. At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἑρμ. c. 61. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνὴρπασας, ὃ βασιλεῦ τῶν θεῶν) Ita recentiores plerique: aliter Homer. Iliad. Υ, v. 234, Τὸν καὶ ἀνὴρ εἶψαντο θεοὶ Διὶ οἶνοχούειν ut observavit Schol. Apoll. Rh. ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Vener. v. 209, Ὅππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνὴρπασε θέσπις ἄελλα. Echemenes in Creticis non a Iove Ganymedem, sed a Minoë fuisse raptum tradidit, Athenaeo teste XIII, p. 601 F. auctorem ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I, p. 776 E. πάντες δὲ δὴ Κρητῶν τὸν περὶ τὸν Γανυμήδη μῦθον καταγοροῦμεν, ὥς λογοποιήσαντων τούτων· verum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, dictitantes παρ' αὐτοῖς ἀρπασθῆναι τὸν Γανυμήδη ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ τόπον δεικνύντες Ἀρπάγιον καλοῦσι, ἐν ᾧ καὶ μυσταῖναι διάφοροι πεφύκασιν, ut scribit Athenaeus, & Eustath. ad Il. Ξ, p. 986, v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula variant: de ipso Iove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo Lucianus est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt e-
Lucian. Vol. II. R

nim, qui veram aquilam, sed tamen iussu Iovis, hoc facinus perpetrasse ferant, Eratosthenes, Hyginus, alii. HEMST.

Pag. 10. l. 6. Ἀστέρα σου) Aquarium notat, quem Gany-medem esse perhibent: licet ἀστρον κυρίως sit, non ἀστήρ A-quarius. COGN. Brodaeus verba descripsit Cognatus e Miscell. II, c. 21. videndus idem ad Anth. I, c. 83, Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt. Eratosth. Catast. c. 26. ex eo Schol. Arati ad Phaen. v. 282. Serv. ad Aen. I, 32, *inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit.* Hygin. Poët. Astron. II, c. 29. quamquam is aliis aucto-ribus Deucalionem & Cecropem insuper obducit insigni-bus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V, § 17: Ζεὺς τὸν ἀστὸν συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἀρταγῇ, καὶ αὐτὸν τὸν Γανυμήδην ἐν Ἑδροῦ σου τιμῇ ἑτάξεν. Perbellie Iovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit iuris, ut mortuum Antinoum, suum Ganymedem, iis infereret, sal-tem videri vellent illius apparuisse novum sidus. Vid. Suid. in Παιδικὰ & Kuster. HEMST.

ead. l. 11. Ἀστραγάλους) Hoc quidem oppido festive Lucia-nus, ne scilicet fugam meditaretur e coelo Ganymedes, si puero delicato nihil in promptu sit, quo tempus iucunde terat. Sed Apollonius Rhodius temperare sibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Iapeto prior astutissima vafritie istum, quippe Phrygem, fa-cile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum exspoliet, Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis sa-ne versibus pinxerat Apollonius, coloribus expressit pictor ille nescio quis, cuius artificem tabulam enarrat Philostr. in Icon. p. 872. Neque hoc Olearium fugit: sed, quam ille non vidit, maculam ex Apollonii v. 119 eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἦδ' οὐ πάμπαν ἐνίπλεον ὃ ὑπὸ μαζῶν Μάργος ἔρωσ' λαϊῆς ὑποῖσχανε χεῖρ' ἀγούστω' istud πάμπαν, quod suis in edd. ostendunt H. Stephanus & Hoelzlinus ne verbulo quidquam monentes, da-ri mihi velim, qui expediat: ὑποῖσχανε suo nomine, quod sustentet, destituitur: reddideris κόλπον, iam nihil aliud ad in-tegritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victo-ria partos Cupido, quo pertinet v. 146, Μείλια δ' ἔκβαλε πάντα: e sinu nimirum, ubi congești erant: mox etiam v. 155 recollectos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubi-tationi relinquatur ullus, Philostratus accedat, πλήρη τῆς νί-κης τὸν κόλπον ἀνυσεῖαν. HEMST.

ead. l. 15. Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ) Sic apud Heliodor. lib. 7. sic fine huius Dialogi, ὡς χρὴ ὁρᾷ γαίῃ τὸν σκύφον. BOURD. *Eris a cyathis* Budaëum vertisse, testatur H. Steph. Th. T. I, p. 1209. Euripid. Troad. v. 820: Μάταν αἶρ, ᾧ χρυσέαις εἰν οἶνοχόαις ἄβρᾶ βαίνων λαομεδόντιε παῖ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν. argutum est illud ἄβρᾶ βαίνων nam honeste caramitum & recte simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδούναι & ἀνεδούναι ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. HEMST.

Pag. 11. l. 2. Κισσύβιον) Ποιμενικὸν ἐκπομα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. Schol. Theocr. Hesych. legit κισσίβιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. BOURD.

ead. l. 3. Μνημονεύει) Corruerunt posteriores editores, dato μνημονεύειν, cum recte priores μνημονεύει. Ecce iterum laetis ille reminiscitur, putatque se hominibus ministraturum. IENS.

Pag. 12. l. 13. Φιλῶν γὰρ διατελέσω) Iam ab initio dialogi delicatissimum Ganymedis osculum Iuppiter petiverat. Quasi facultatem explorandorum osculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aïta cuiuscunque poëtae venustissimo v. 35: Ἡ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐτίβωστροῖ Λυδίῃ ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα &c. Lucianum interpretatur Ovidius Luf. in Priap. p. 66: Quodque Iovi dederat, qui raptus ab alite sacra Miscet amatori pocula grata suo. HEMST.

Pag. 13. l. 1. Πίνοντα τῆς ἀθανασίας) Immortalitatem donare credebatur degustatum nectar aut ambrosia. De Ixione Schol. Homer. ad Od. φ, 304, γευσάμενον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθνήσκειν. Apul. Metam. VI, pag. 183: Porrecto ambrosiae poculo, sume, inquit, Psyche, & immortalis esto: vide Elmenhorst. Pricaeus ibi hunc Luciani locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τῶν κατὰ φιλοσοφίαν θεωρημάτων ἀπολαυστέον ἐφ' ὅσον οἶον τε καὶ ἄμ-βροσίας καὶ νέκταρος· ἀκήρυτόν τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδὺ, καὶ δεῖον τὸ μεγάλῳ ψυχόν, δύναταί τε ποιεῖν καὶ εἰ μὴ αἰδίου, αἰδίων γε ἐπιστήμονας· ita legenda sunt haec in Iamblichi Protr. pag. 4. HEMST.

ead. l. 8. Μοὶ προσέχεις τὸν νοῦν) Inter alia poni solet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obsequitur, blanditiis officiosis prolestat amoremque demereri studet: sic maritus uxori, uxor marito προσέχειν τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores. Aristoph. Pl. v. 151; Pac. v. 983, Κἂν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς. Alciph. I Ep. 32: ἔοικας κνίσαι τὸν Ὑπερίδην βε-

βουλῆσθαι ὡς ἑλαττόν σοι νῦν προσέχοντα: ibi Berglerus hunc locum notat, saepeque omitti τὸν νῦν observat. HEMST.

ead. l. 16. Τὴν νόμῳ γαμετὴν) Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, nisi quae lege convenisset in manus: in Tim. § 17 locutio plena, ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίῳν. Δις Κατ. § 29. Δ. Ἐτ. VII, νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεται. Apud Athenienses autem maxime debebant observari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut Plato ait. Utitur hoc loco Burmannus ad Calpurn. Flacc. p. 820. HEMST.

ead. l. 17. Ἡ σάτυρος) Deerat Satyrus in vulgatis: ex I. restituiamus. Alibi saepius eodem alludit; ut supra in Prom. & in Dial. Iov. & Cup. & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiafles de Antiopa intelligendum docet. V. & Ovid. Met. VI, 110, & Paus. I. SOLAN.

Pag. 14. l. 1. Ἰδαῖον τοῦτ' ἐπαιδίον) Aristonis Epigr. Anth. I, c. 83: Πριομένα κάλλει Γανυμήδεος εἶπε ποθ' Ἦρη θυμοβόρου ζάλου κέντρον ἔχουσα νόῳ. Μοχ ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adsciscendum duxi, quamquam nihil magnopere intersit ad sensum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθέν proprietas quaedam est Graeci sermonis, seu majoris Atticae venustatis, quae sensu citius percipitur, quam verbis explanetur: solet autem in diversis orationum formis usurpari variata potestate. Cognita sunt atque expedita ὁθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare: rarius & paulo magis reconditum illud Demosthenis adv. Phaen. p. 1024 A. ἡγησάμενος δ' ἐγὼ καὶ μετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολέτου, μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, subito impetu, nullaue mora interposita. Iterum aliud est pro Cor. p. 521 A. τίνες ὡς ἀληθῶς εἰσιν, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δίκαιος τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες. His tamen consideratis, non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid sibi voluerit Lucianus. Maligne vero ἐπαχθέν: nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, obducere meretriculam, pellicem, superducere: unde γυναῖκες ἐπείσακτο: clarius etiam in sequentibus Iuno mentem suam aperit. HEMST.

ead. l. 2. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.) Omnino ex Mf. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν. Vulgo ἡμῖν omittitur. GRAEV. Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν &c. Mf. Gr. P. vero & ed. I. ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis edd. exstat. Quid sit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν, fateor me nescire: τῷ λόγῳ quid sit, dictum est supra ad Tim. c. 5. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπολαβὼν) *Auferens: ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἀρπά-
ζειν* sic ἀρπάζειν ἀπὸ τοῦ στόματος. Long. l. 3. Stat. de Glau-
cia: *Inceptas quis ab ore dapes libataque vina Auferet, & dulci tur-
babit cuncta rapina?* BOURD. Vid. Doufam ad Ovid. A. A. I,
v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἐνθα προσήρμοσας τὰ
χείλη, *ibique adaptare soles labia*, cui demum recte respondet
καὶ φιλήσ. Hoc quam paene non potuerint praeterire libra-
rii, quin mutarent, facile est cognitu: προσήρμοσας autem, ut
modo ἔδωκας, porrigere soles: aperta est, atque a multis ex-
plicata illa vis Aor. 1. HEMST.

ead. l. 12. Προσήρμοσε τὰ χεῖλη) Notabam has amoris in-
eptias ad Heliod. l. 4. Eustath. sive Eumath. de Ismin. Agath.
in Anthol. Long. Tat. BOURD.

Pag. 15. l. 10. Θηλυδρίας) Ὁ κατακεκλασμένος, τεθηλυμένος
διὰ τὴν ἐξάριστον ἡδονήν. Θηλυδρίαί τριχοπλάσται εἰσίν. In-
terp. Aristoph. Θεσμοφ. Sic antea θηλυμίτρης. Hesych. Suid.
BOURD.

ead. l. 15. Τὸν σὸν υἱὸν) Quid ita Iunoni filium Vulcanum
exprobrat, nec contumeliam simul in semet ipsum patrem
redundaturam esse sentit? Sciendum est, Lucianum hic, quod
Hesiodus alique de Vulcano posteris persuaserunt, adopta-
re; Iunonem scilicet, cum Vulcanum conciperet, Iovi ma-
rito nihil acceptum retulisse: ideo ὑπηνέμιος, περὶ Θυσ. § 6;
ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ἕνεκα: saepe accidit huic
particulae, ut intercideret. HEMST.

in Schol. Ἀσελγεί) καὶ ἀσελγεί Solanus. HEMST.

Pag. 16. l. 6. Ἡδέως ταῦτα) An ἡδέα; GUYET. Ex Mf. re-
stituendus est perturbatus in editis locus. Cum Iuppiter de-
scripsisset Vulcani sordes & squalorem, qui Diis ministrarat,
subiicitur, ἡδέως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεί-
νος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν. Contra mentem Lucia-
ni: *suavia haec sunt: adeoque multum ille pocillator cohonestat
Deorum convivium.* Sed Mf. Ἡρα. ἡδῖω ταῦτα. Ζεὺς. οὐ γὰρ καὶ
παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Iun. *suaviora haec
sunt.* Iup. *etenim iam olim ille pincerna non decebat convivium
Deorum.* Iuno ait, *suaviora haec sunt, videre oblitum fuligi-
ne Vulcanum, quam amasium pocula cum osculis marito
praebentem.* GRAEV. Ἡδέως ταῦτα omnes impressi. Mf. Gr.
aliter. Sed nihil mutavimus, nisi quod interrogandi punctum
addidimus. SOLAN. Graevii Codex non magnam, nec tamen
nullam affert opem: Iunonis personam interponi debere, mi-
nime concedo. Vera Luciani manus sine dubio fuit: ἡδῖω ταῦ-

τα' οὐ γὰρ; καὶ παρὰ πολὺ &c. Iovis ea sunt false uxorem iridentis: *Suaviora sunt ista: nonne? atque multum interest, ut hic pincerna* (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commendatione, quam descripsi) *magis deceat symposium Deorum: Ganymedes autem iterum in Idam demittendus est, quippe mundus, & digitis roseis, sciteque ministrat poculum.* Usus elegans particularum οὐ γὰρ, qui venerum Graecarum haud plane expertem fugere non potest, ironiam adiuvat: vid Aristoph. Av. v. 612, Ecclez. v. 760. saepe in Platone. Illud ἐπισταμένως ὀρέγειν apud Xenoph. K. Π. I, p. 6, est καλῶς οἰνοχοεῖν καὶ εὐσχημόνως, καμψῶς οἰνοχοεῖν καὶ καθαρίως ἐγχεῖν, σπουδαίως καὶ εὐσχημόνως πῶς προσεγγεῖν καὶ ἐνδύναται τὴν φιάλην. HEMST.

ead. l. 11. Ἥδιον τοῦ νέκταρος) Sic apud Hesiod. Scut. Herc. τὰ σφιν πολὺ φέρτερα θοίνης. BOURD.

ead. l. 14. Τὴν καλὴν κομήτην) Praeter alios de formosissima Ganymedis coma resciverat Callimach. Epigr. LVI: Ναιχὶ πρὸς εὐχαίτῳ Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ. HEMST.

Pag. 17. l. 1. Ἀντεῖς, ὃ ἦρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καὶ μοι &c.) Poterat sine crimine Benedictus integram servavisse interpretationem Micylli: *Aegritudine, Iuno, te ipsam afficis, nihil aliud; & nihil amorem eo magis incendis: quam vides temere ab eo truncatam.* GRON.

in Schol. col. 1. l. 2. Διονέως) Scriptum erat Οἰονέως, quod sic mutavi ex Schol. Didym. ad Il. A, 268, & Il. E, 317; ubi pro Ἰονέως, quod ibi legitur, Barnes. Διονέως, ut in priore Scholio, reponit. SOLAN. Retinui Οἰονέως, cuius rationem petere licet a Munckero ad Hygin. F. 155, p. 227; ubi docet, quam varie Ixionis foci nomen scribatur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐνθα) Solanus huius vice substituerat ἐκεῖ, qua auctoritate non monens. Ἐνθα satis usitatum, praesertim apud recentiores, pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, malletm εἶτα. HEMST.

ibid. l. 9. Ἰερῶ) ἰθρῶ clare in Mss. legebatur. Forte emendandum διακαθαρίσας, hoc est, *lustratum dimisit*: lustratus enim fuit Ixion a Iove, ut testatur I. Tzet. Ch. IX, Hist. 273, qui dicit, focerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. CLER. Sed in V. Ἰερῶ non ἰθρῶ exstat. SOLAN. Pro ἰθρῶ Matth. Sladus reddiderat μισθῶ: qua coniectura non video multum profici. Locus sine dubio corruptus: sed iam non vacat, ut extundamus aliquid sincerius, unguis male mulcare. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Δέ) Eam particulam merito interposui Solanus. HEMST.

ibid. l. 7. Δήσας) Debuerat scripsisse ἐνδήσας vel προσδήσας. Paulo ante ἢ μίχνυται E. A. prave: correxit Solanus. HEMST.

Pag. 18. l. 1. Ἀνθρώπων εἶναι χρηστὸν, ὃ ἦρα, καὶ συμποτικὸν) Vertunt, hominem esse benignum, Iuno, & hilarem convivam. Benignitati hic nullus locus: χρηστὸς Latinis est homo commodus, facilitate morum insignis. Plaut. Mil. conviva commodus. Cicer. pro Murena: Nemo Catone proavo tuo commodior, communior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis. Sic inferius in Dearum iudicio: ἱκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δέ, commodi quidem, sed rustica: ubi interpretes, sat quidem formosa. sed talia ἔσα κόνις. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρόκαλοι venit insolentes, cum sint, inepti, decori rudes. GRAEV.

ibid. Χρηστὸν) Bene monuit Graevius de vocis huius potestate: sed idem iamdudum viderat Des. Herald. Anim. in Salmat. Observ. ad I. A. & R. I, c. 8, § 6. Dion Chrys. p. 468 B. συμποτικός τις καὶ κοινὸς ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις. HEMST.

ead. l. 3. Ὑβριστής γε ὢν) Clariss. Heins. ad Maxim. Tyr. dixi ad Petron. BOURD.

ead. l. 9. Πειρᾶν) Πειρᾶν ad venerem sollicitare, pudicitiam alius tentare. Pindar. Π. B, 62. quem locum habebat in mente Scholiaft. Homer. ad Od. Φ, 303, ubi fabulam Ixionis narrat: Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο. Commentator antiquus in errore, quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus est: melius Schol. Aristoph. ad Equit. v. 514, προσβαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. Conatus est Iunonem comprimere, Hygin. F. LXII. propius ad Graecam locutionem, Illic Iunonem tentare Ixionis ausi, Tibullus: Iunonem de stupro interpellare, Laetant. ad Stat. IV, 539; de stupri iniuria compellare, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. HEMST.

ead. l. 15. Ὅ δέ) Forfan ὅτε δέ videntur enim id poscere sequentia, ταῦτα ἥδη συνίην ἐρωτικά ὄντα. SOLAN.

Pag. 19. l. 10. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν) Irati Iovis abrupta oratio. Video commodè servari posse ἐπ' ἐμὲ nec tamen non praeferam εἰς ἐμὲ, quasi veller intellectum ὑβρίζειν sic sane secutus fuerit ipse suum praeceptum de ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ in Soloec. § 10. Paulo post si pro ὁμοία ἡμῖν legeretur ὁμέστιοι ἡμῖν, mutatum nollem. Ὅμέστιος & συνέστιος θεῶν frequenter Ixion dicitur. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ δὲ ἔρως) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Long. lib. 2. Heliodor. lib. 4. & Δ. Θ. XXIII, ἀπάντων ἀρχῶν. BOURD.

Pag. 20. l. 4. Ἄγει σε καὶ φέρει) Vix credas, interpretes, quid Lucianus voluerit, affecutos fuisse: sensus est, *te subactum pro arbitrio velut iure belli depopulatur.* Ἄγειν καὶ φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ἀνευ νόμου καὶ δίκης αἰγόντες καὶ φέροντες ἀλλήλους. Polyæn. ad alia traducitur: ἀγομένης καὶ φερομένης τῆς κεφαλῆς. Synes. Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit Erasmi. Prov. in Ἄγουσι καὶ φέρουσι. HEMST.

ibid. Τῆς ῥινός φασιν ἔλκων) Unde ductum, haud proclive est definire: certe a feris equisve petitur. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud Lactantium poeta non inultus de triumpho Cupidinis scripserit, in cuius pompa Iuppiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. SOLAN. Quibus in locis occurrat apud Norstrum, annotavit Erasmus in *Naribus trahere*. HEMST.

ead. l. 8. Αὐτοῦ τὴν γυναῖκα) Vid. Th. Muncker. ad Hygin. Fab. 155, p. 227. HEMST.

ead. l. 9. Πειρίθουν) Diam Hyginus vocat, ex qua Iuppiter Pirithoum suscepit. SOLAN.

Pag. 21. l. 3. Ἀγρυπνεῖ) Structura postulat: ἐπειδὴν λυθῇ, καὶ κείνος ἀγρυπνῇ. HEMST.

ead. l. 6. Μὴ ὄραισιν ἵκοιτο) Nescio, cur mutatum: sic enim reposueram, non ὄραιον. Proverb. de quo Aristophan. alii; σεσολοίκισται μὲν ὥφειλε γὰρ μὴ ὄρας ἵκοιτο. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. 5. Soloecismum notarunt Grammatici. BOURD. An scribendum? μὴ ὄναιτο τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ. GUYET. Potestne stultius & absurdius quidquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et tamen absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus, μὴ ὄραισιν ἵκοίμην, nunquam ego venustatem consequar: cum sint imprecationis formulae ex Aristophane haustae. Latini dicunt, *male pereat, Dii Deaeque cum perdant, qui rem supra suam sortem affectavit.* Potuissent tamen, saltem Bourdelotius, haec emendare, cum H. Casaubonus δὲ πάνυ Animadv. lib. II, c. 14, in Athen. rum & in Lectionibus Theocriteis, dudum observavit elegans hoc dicendi genus, & explicat scitissime. GRAEV. Casaubonus explicat in notis ad Athen. II, 14, cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente

citiozem. Alii tamen scriptores ὄρας non ὥραισι scribingunt. Iterum habes ὄρχ. c. 5, & Ἐτ. Δ. X. SOLAN. Dicturum se promissit ad hunc Luciani locum Kuhn. Obs. ad Diogen. L. II, 34; cui consilio diem supremum intervenisse credo. Bisetus etiam profert ad Lystr. Aristoph. v. 1036. A Casaubono dissentit D. Heinsius L. Theocr. p. 341, existimans formulam imprecandi esse desumptam a navigationibus, quia ὄραι erant navigandi tempora, & μὴ ὥραισι πλεῖν apud Comicum Lystr. v. 329. utrius verior habenda sit opinio, alias opportunius dicemus. HEMST.

ead. l. 14. Ἐξαπατηθήσεται) Monstrum vocabuli vides (in ed. Salm.) Rectius editio Basil. ἐξαπατήσεται. Sed puto verum Luciani esse ἐξαπατηθήσεται immo sic antiquissima editio Flor. Simili mendo laborant posteriores editiones, cum μοχ συμπερινεχθήσεται legitur, quod conspicitur etiam in Florentina & Aldina: sola Basileensis συμπερινεχθήσεται id quod probum est. IENS.

Pag. 22. l. 6. Τροχῶ) Meminit I. Brodaeus Misc. II, c. 10. Pindarus τετράκνημον δεσμὸν vocavit, τετράκνημον τροχὸν Schol. Apoll. Rh. ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi huius vel explicuerit, vel emendarit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀπὸ τῆς μ.) Ἀν ὑπέρ; GUYET.

ead. l. 20. Προσγελᾷ) Cito ridere fuit praefagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2, Sect. I, c. X, § 12. CLER.

Pag. 23. l. 1. Ἐν τῇ πανουργίᾳ) Usitatus es vel eis τὴν πανουργίαν itaque scribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον, sic & Xenoph. K. Π. V, pag. 76, v. 13, ὃ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κύρε' similem in modum μέγα κακὸν εἶναι vel ἔρχεσθαι τινί. HEMST.

ead. l. 8. Ἐκινεῖτο) Non sollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & ed. I. ἔστηκε τὸ, sed tum aliter interpungendum, & post ἔστηκε punctum admirationis ponendum. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Ὁξύχει) Poll. II, 149, ὁξύχεις γὰρ καὶ ὀξύχειρία τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξειδι. Comicorum nomina facile persuadent, utrosque non alia notatione, quam fecit Lucianus, hanc vocem adhibuisse. Significat autem *agili manuum mobilisate promptum*: nam *adunca manus* interpretum, si rem spectas, possunt tolerari; si vim vocis, alienissimae sunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus est usus, ita non una ratione homines dicuntur ὁξύχειρες qui manum avidam in patinas immittit Nicomacho apud

Athen. VII, p. 291 D. — δειπνῶν δὲ πᾶς τὰλλότρεα γίνε-
ται ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto Theo-
critus affecit Epigr. XX, τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα
quod vix est, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξύ-
χειρίαν ὀρχησταῖς & pantomimis Pollux tribuit IV, 97; ἡ-
φοπαίκεταις five praeftigatoribus Sext. Empir. adv. Mathem.
II, § 39, qui τὰς τῶν θεωμένων ὀφείας δι' ὀξύχειρίαν κλέπτου-
σι eandem vocat εὐστροφίαν τῶν χειρῶν καὶ τὸ τάχος τῆς
κάμψεως τῶν δακτύλων Schol. Gregorii Nazianz. in Orat. de
Athanasio. Apud Philonem Iud. de Vit. Mos. p. 609 C. Aegy-
ptius operum exactor, τοὺς τὸ προσταχθέν μὴ ἀπνευστὶ καὶ
ὀξύχειρίᾳ δρῶντας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξύχειρία,
quam exercendi diurnitate opifices acquirunt in Diogen. L.
VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venustissime pinxit Ho-
rat. I Od. 10, *Callidum quidquid placuit iocoso Condere furto*;
ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. HEMST.

ead. l. 5. Προσκαλεσάμενος τὸν Ἑρώτα) Leg. προκαλεσάμε-
νος τὸν Ἑρώτα sic videtur legisse interpres, cum transfert,
heri provocato Cupidine. Statim pro ὑφέλων τὸ πόδες Mf. ὑφε-
λὼν τὸ πόδε; quasi pedes illi furripuerit: quamvis & vulga-
tum possit ferri. GRAEV. Vel προκαλεσάμενος edendum fuit,
ut haberetur ratio Benedicti, vertentis *provocato Cupidine*;
vel versio retinenda fuit Micylli, *heri autem vocato ad se Cupi-
dine*. Sed fane verbum Graecum habet aliquid, quod a neu-
tro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut
patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' ἐκείνος προσεταί-
με καὶ προσκαλεῖται. Itaque scriptis libris obediendum. Vi-
deo simile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente il-
lo διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι τὸν Ἑρώτα, ubi cum Mi-
cylio Benedictus, *propterea te mihi amorem praeripere oportebat*.
In Piscatore dicunt Philosophi de Luciano, εἰκοι γὰρ ἀνὴρ εὐκ
ἐλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν ubi vertunt, *nam*
cum isle vir iudicio velit experiri, haud absurde provocare videtur.
At in hac locutione vix est differentia inter τὰ *provocare* &
iudicio experiri velle: & in praecedentibus non tam provocat,
quam admonet modestiae philosophos, ne se indemnatum
occidant, atque adeo convenientius videatur *προσκαλεῖσθαι*.
GRON. Προσκαλεσάμενος) Haec menda, sed quae tamen fal-
lere vix potest, locis compluribus insedit: restituendum erat
vel sine Mss. προκαλεσάμενος. Adstipulatur Duker. ad Thu-
cyd. V, 41. Apollod. I, p. 57, τὸν ἄριστον αὐτῶν εἰς πυγμαίην
προσεκαλεῖτο recte Faber προεκαλεῖτο vel προῦκαλ. HEMST.

ead. l. 6. Ὑφέλων) Ita praeter Ms. Gr. L. & ed. I. SOLAN. Teneo vulgatam lectionem ὑφέλων, quam satis tuetur κατ-επάλαισεν luctatorum est ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adversarios in terram deiciant: idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσύ-ρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam describit Diodor. Sic. XVII, 615 C. *subducere pedes* Curt. IX, c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφέλ-κειν, ὑπαφέρειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae iunxit Poll. I, 187. eleganter Curt. IV, 9, 18, *cum modo saxa lubrica vesti- gium fallerent, modo rapidior unda subduceret*. Cum probata fue- rit haec potestas in ὑπαίρειν τοὺς πόδας, deliberabimus, an scriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod Grae- vius addit, *quasi pedes illi furripuerit*, mallem viro magno non excidisset: nisi quis huc pertinere censeat Senecae, *pedes ab- stulit*, Praef. lib. IV Nat. Qu. p. 743; quam metaphoram a luctatoribus esse sumtam volunt. HEMST.

ead. l. 8. τὸ σκῆπτρον) In Cod. Flor. scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. BOURD. *Fl. & I.* ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venustior longe vulgata lectio. Sceptrum enim furripuit, sed fulmen ut- pote gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P. non agnoscit ἦλθεν ἐπὶ. SOLAN. Mihi sane non constat, quid recentiores editores impulerit, ut insuper haberent, quod Florentiae fuerat impressum, ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, quando- quidem illa phrasis nihil habet, quod fastidiendum videatur: nam saepius ἐρχεσθαι ἐπὶ τι non consilium tantummodo aut conatum, sed effectum etiam agendi significat: quamobrem sic intellige, aggressus est sceptrum furripere, atque adeo re- vera furripuit. Etsi iam omisum in A. 1. & H. Francinus ta- men in Iuntinam revocavit, dubium ex scripto Cod. an *Fl.* Id solum me retipuit, ne Luciano redderem, quod in P. abfuisse notatum reperiēbam. HEMST.

ead. l. 14. Χελώνην) Ex hymno Homeri in Merc. (v. 47.) Vide Scalig. ad Manil. pag. 420. VORST. Oculis haec omnia subiicit Cl. Philostrati interpres ad p. 777, exhibita ex gem- mis lyrae figura. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐστάθιος) P. 1870, v. 54: ὦ (Ἑρμῇ) λόγος ἐστὶ καὶ ἐκ γενετῆς συγκεκληρώσθαι τὴν κλεπτοσύνην, ὅς τῆς μητρὸς Μαιῆς συλλουμένης αἰς ἠθελεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφε- λόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. Ad hanc normam ista sunt re- fingenda, nisi quod συλλουμένης recte scribitur. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. τὸ δ' ἐπὶ τροχα. IDEM.

ibid. l. 6. Ἀλεξισφαρμάκους) v. 557. HEMST.

Pag. 25. l. 1. Πήχεις ἐναρμόσας) De partibus lyrae vide Dialogum Marinum I, & If. Vossium de Poëm. Cant. CLER. ead. l. 2. Καλάμους ἐμπήξας) Κάλαμοι sunt *aerea filia*, protensa iuxta longitudinem lyrae, & quae pulsata resonabant. Absurde interpres vertit *calamos*: nam calami pulsati non resonant. CLER. Habes descriptionem testudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; sed male intellectam & imperitissime versam: χελώνην που νεκρὰν εὐρὸν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο. Πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντεινόμενος ἔπτα χορδὰς, μελωδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὃ ἤφαιστε. In ed. Salmurienfi haec est istorum verborum interpretatio: *Testudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit instrumentum. brachiis enim adaptatis, & superinducto iugo, deinde calamis infixis, & subiectione hemisphaerio, & intentis inde septem chordis, elegans adeo & concinnum quiddam modulatur*: non fane musice. Descriptio haec est petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur Homero, ut olim observavit maximus Scaliger ad Manilium: sed cum in illa queritur omissum esse τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuisse ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἔτι δέρμα βέβειον προσαρμόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, verum erat, si καλάμους scripsisset Lucianus, & hymni auctorem κατὰ πόδα sequendum sibi existimasset. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omisisset, & accommodasset eius descriptionem ad sui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Ml. κολλάβους. Κόλλαβοι sunt *paxilli*, vel *claviculae*, quibus fides in lyris intenduntur. Homero Odyss. φ dicuntur κόλλοπες. Ῥηϊδίως ἐτάνυσε νέω ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, *Facile intendit nova clavicula fides*. Ubi Eustathius: κόλλα, ὃ παρὰ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ οὕτω φασὶ λεγόμενος, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τῶν πρὸς τραχήλῳ τῶν βοῶν, ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν quacere ibi plura. Vides, ex calloso illo corio, quod est in cervicibus boum & ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen negat Scaliger, qui postea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero sunt *manubria*. Hyginus *brachia* vertit: ζυγὸς vero, sive ut aliis ζύγωμα, *iugum*, est transversum transillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est ligneus asserculus, qui subiiciebatur fidibus, sine quibus nullum illae sonum edebant; olim erat calamus, postea lignum quadratum, quod hodie agglutinatur musicis instrumentis,

olim supponebatur, ut erudite Scaliger ostendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi saepius occurrunt, vidit, facilius haec intelligit. Locus autem sic vertendus est: *Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit. Manubria enim adaptavit, & iugum addidit, & affixit claviculas, & subiecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit. Eadem omnia recenset inferius in lyra Polyphemi in colloquio Doridos & Galateae, excepto μαγάδιω. Αὐτὴ ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πῆχεις ὥσπερ ἦσαν ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεύρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῶδει ἀμουσὸν τι καὶ ἀπῳδόν.* Sic legendus iste locus lepidissimus: *Ipsa lyra solummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quasi manubria, quibus cum iugum adieciisset, & fides alligasset, quas non fidiculis tendebat, agreste quiddam & absonum canebat:* legendum autem οἷα, solummodo, non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic κόλλοπα dici, qui dicitur κόλλαβος in dialogo superiore. Cranium cervi erat πηκτὶς, quod in Mercurii lyra testudo; cornua vero erant πῆχεις: sed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. GRAEV. In exemplaribus vulgatis legitur μαγάδιον & καλάμους, mendose pro μαγάδας & κόλλαβους. Ita Moschop. in sua constructione locum allegat; & huius lectio magis quadrat sensui, quam usitata. Hartung. Th. Crit. T. II, p. 638. Vox κόλλαβους, quam exhibent P. L. Gr. Ms. & Schol. quamque ego etiam ex Ms. adscriptam vidi margini vetustissimi impressi Codicis, glossema est viri quidem docti, sed ad rudem huius lyrae fabricam non satis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini sum moturus; cetera enim satis scite descripta sunt, & ipsa artis vocabula ab artifice summo Apolline haud dubie usurpata: quod ex doctissimis Graevii notis facile perspicies. V. etiam Marm. Ox. pag. 199. Observandum denique, Nostro κόλλοπας τῆς κιθάρας alibi dici. Vid. Z. τρ. c. 10. SOLAN. Quamquam κάλαμος olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, si de eo loqui voluisset Lucianus, scribendum fuerat κάλαμον ἐμπήξας. Otto quidem Sperlingius Diss. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74, Lucianum melius affirmat extulisse καλάμους ἐμπήξας: nam erant duo calami arte iuncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur: sed haec dicenti sine veterum auctoritate, non aegre ferret, si fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc instrumento musico necessarii: error

autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολλάβους exarare moris erat, ut apud Thom. Magist. in Κόλοπας unde ob similitudinem β & μ, praesertim in membranis antiquis, quam proclivi via potuerit oriri καλάμους, in aperto est positum. Verum est, Lucianum Δ. Έν. I, Iov. Trag. § 10, adv. Indoct. § 10, κολλόπας usurpare, quod equidem ad normam Atticam magis congruere non distiteor: sic enim praecipit Phrynich. p. 32, Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρα εἰ μὲν ἄλλη διάλεκτος λέγει, οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ· σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέγε κόλλοπας sed nihil obstat, quo minus ab ea lege, quam saepe iudicio non levitate migravit, in hoc etiam loco recesserit Lucianus; inprimis quoniam illa aetate, qua scripsit, longe frequentior erat usus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων. Hoc vel ex ipso Phrynicho manifestum est, qui vulgatam deterioris vocabuli consuetudinem castigare necesse habuit, & ad veteris Atticissimi praescripta revocare: in antiquis sane scriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας. Plato de Rep. VII, pag. 703 B. τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας καὶ βασανίζοντας ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας plura collegit eximius ille Leopardus Emend. XIX, cap. 16. sed κόλλαβος tamen, ex quacunque dialecto in usum communem venerit, notae esse satis vetustae, non pauca sunt indicio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in Hefychio comicum: Ἐκκολλαβήσαντα, ἐκλακέντα, ἐκφρονήσαντα. Grammatici quoque κολλάβους, quoddam est panis genus ab Aristophane aliisque memoratum, ab horum verticillorum similitudine dictos volunt: vid. Schol. ad Ran. v. 510. At in recentioribus, quique Luciani aetati fuerunt suppres, iam nihil est isto vocabulo tritius. Iamblich. de V. P. § 118, τὴν δὲ πόσιν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἄνωθεν σύμμετρον περιστροφὴν haec in Nicomacho totidem verbis exstare p. 13, monuit Kusterus: Schol. Homeri parvus ad Il. I, 187, ab eoque ne litera quidem discrepans Etymol. in Ζυγός. Athanas. in Psalm. p. 1241, ubi, quale sit φαλτήριον, exponit: δέκα γὰρ κόλλαβοι, εἴτουν πασσάλισκοι παρὰ τὸν πῆχυν τοῦ φαλτηρίου στρεφόμενοι ἔτεινόν τε τὴν χορδὴν καὶ ἐχάλων quae paene eadem leguntur in Euthymii Zygabeni Praef. ad Psalm. p. 185, & apud plures alios. Olim autem paxillos hocce fuisse confectos de corio calloso & durato, si quid omnino Grammaticis est credendum, ambigi non potest: vid. Hefych. in Ἐκολλόπωσε. Κεράσβολα vocabantur, ut idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαῖαις λύραις κόλλαβοι.

alibi voce truncata, Κράσβολα, κόλλαβοι δερμάτινοι; atque haec ipsa est ratio, cur κόλλαπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους distare arbitror, quam vel pronuntian-di depravatione, vel dialecti discrimine. Hos igitur κολλάβους Luciano restitui par erat, quem vere Graevius observavit *accommo-
dasse lyrae descriptionem ad sui temporis mores*: locum enim illum Hymni in Mercurium, cum haec scriberet, in animo fuisse Nostro mihi sane non tam compertum videtur, quam credi voluit Scaliger ad Manil. V, 319; fierique facile potest, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oportet eodem respexisse, qui in lyrae a Mercurio inventae descriptione parum a Luciano discedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον Hartungus ex Moschopulo probat; quod Leopardus commemorans, iudicium suum non interponit: ferremus equidem, si μαγάδα, quod Scholiastes habet, scriberetur: sed nihil est, cur μαγάδιον satis usitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero Grotium ad Phaen. Arati p. 7, & ad Imag. p. 54, 55. Res ipsa de veterum lyra, eiusque tum partibus, tum pro diverso temporum intervallo differentia non tantum intricatior est, quam ut paucis expediri queat, sed magnorum etiam hominum erroribus insignis: neque id adeo mirandum; cum eiusmodi sit haec materia, quae non nisi lenta diuturnaue meditatione, saepe, quae prius placuerant, versio stilo inductis, subigi se patiatur ac molliori. HEMST.

ibid. Μαγάδιον) Μαγάς ab aliis dicitur. V. Philostr. p. 778. *Equuleum* nostri vocant SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰ χορδὰς) Consentiant omnes, Mercurium esse lyrae repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: sunt, qui dicant, primo fuisse tantum tres, sunt qui quatuor. Videat, cui liber, Macrobi. Saturn. I, 19, Pol. Virg. de rerum invent. I, 15, Diod. Sic. I & V. Sentit cum Luciano Horat. I, 15: *Tuque testudo resonare septem Calida nervis*. LEED.

ead. l. 4. Καμὲ — κιθαρίζων) Si recte hic Lucianus, erravit Torrentius, qui in Horat. Od. 21, 1, sic ait: *lyra sibi concessa, Orpheum Apollo docuit; at postea, inventa a se cithara, ei lyram concessit*. Aliquid autem interesse inter *lyram* & *citharam*, satis hinc liquet; sed quid id sit, laborat quidem ostendere Martinius in Lexico ad vocem *lyra*, at quam feliciter iudicet alius: ego ab eo in hac re parum redii instructior. LEED.

ead. l. 8. Ὑπὸ πτερος) Lilius Gregorius in Mercurii Syntagma scribit, vidisse se Mercurii imaginem in libro quodam

antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis iuvenili, facie imberbi, cum alis supra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marsupium continebat, quod supra caput hirci iacebat: sinistra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & galus suberant. Vid. Macrob. COGN.

ibid. Πάβδον τινά) De Mercurii virga Homerus Od. 5; cuius verba expressit Virgil. IV Aen. v. 242: *Tum virgam capis: hac animas ille evocat orco Pal'entes, alias sub tristia tartara mittit, Dat somnos adimitque, & lumina morte resignat.* Ab aurea autem virga dictus est Mercurius χρυσόραπις. COGN.

ead. l. 9. Ψυχωγωγεῖ) Virg. Aen. IV, 242: *Tum virgam capis: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit.* Homer. Od. E, 47. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγὼ — ἔδωκα) Vulgo traditur, hanc virgam ab Apolline Mercurio fuisse traditam, accepta ab eo Iyra. Vide Serv. in Aen. IV, 242. LEED.

in Schol. col. 1. l. 3. Μαγάδα) Λ. μαγάδιον. Sic tamen etiam C. M. SOLAN.

ead. Σάvis τετραγ.) Haec totidem verbis habet Suidas, ex quo emendandus est Hesychius. Vid. H. Stephani Ind. Thes. in Μαγὰς, quem nec Luciani locus praeteriit, Olearium ad Philostr. Vit. Soph. I, p. 487. HEMST.

Pag. 26. l. 7. Εἰ μέμνηται) Longoliani exemplaris ἢ μέμνηται corrigentis ingenio an veruſto Codici ſi tribuendum, non factis mihi pater. Quamquam ſenſum faciat non plane abſurdum, (parum enim abeſſe videri poteſt ab inſania, qui caput ſibi ſecuri diſſindi poſtulat) minus tamen verecundè hoc a Vulcano dicatur ad Iovem: quare lectioni vulgatae lubens acquieſco. HEMST.

Pag. 27. l. 2. Μαιώσεται σε) Nonnulli dicunt, Iovem Thetidem a ſe compreſſam, quia metuebat ſibi ab eo, quod naſceretur, abſorbuiſſe; atque ut neceſſe erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperiſſe. Cui ſi fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. LEED.

ead. l. 5. Τί γὰρ χρὴ ποιεῖν) In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, τί γὰρ οὐ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κ. quod poſtea notatum quoque reperi ad marginem A. 1 IV. nihil eſt omnino, quod quis facere non debeat, te iubente: uſitatae loquendi formulae, τί οὐ ποιεῖν; τί οὐ φθέγγεſθαι ἢ λέγειν; τί οὐ πάσχειν; Eſſi ſenſus egregie conſtet, nunc tamen, quoniam nullum eſt in membranarum ſubſidium, priſtinam ſententiam re-

texo: commodum est, quid enim aliquis faciat? id est, frustra quis tergiversetur, & imperata detrectet, te iubente. Sic, τί γὰρ αὖ καὶ πάθοι τις; Θ. Κρ. § 9. HEMST.

ead. l. 6. Κόρη ἑνοπλος) Fabulantur poëtae, a Iove devorata Mῆτιν, qua devorata, mox Minervam concepisse. Iuppiter, inquit Hesiodus Theog. v. 886 & seq. Metin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeripere posset &c. Si cui vacat, Procli & Moschopuli hunc in locum annotata adeat. Clemens etiam, Epiphanius, Theophilus huius fabulae mentionem faciunt. Addunt, Vulcanum securi Iovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re κορυθαγενής dicta est. Lucanus lib. IX: *Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata est.* & alius: — *Quae de patrio vertice nata Dea est.* Hoc & Lucianus ridet. COGN.

ead. l. 10. Πυρρίχιζει) Vid. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Iov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυρρίχιζει, Dea belatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν saltans. Pyrrichen qui principes instituerint, non pauci memorantur, Curetes imprimis, Pyrrichus vel Cretensis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius eius Pyrrhus sive Neoptolemus; verum etiam Dioscuri: sed hi quidem Minerva modos praecinente. Schol. Pindar. ad Π. B, 127, inter alia non protrita: ὁ δὲ Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι paulo plenius, quam apud Athenaeum in fine lib. IV. Epicharmi locum sine dubio cogitavit Aristid. T. I, p. 26 C. Διόσκουροι δ' ὑπ' αὐτῇ (Ἀθηνᾶ) πυρρίχιζουσι ὑπ' αὐτῇ non est ipsius ductu, ut Canterus, neque sub ipsa, ut I. Meursius Misc. Lac. II, 12; sed id, quod significaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶ τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλίσασθαι, tibia praecinente, modosque temperante Minerva. HEMST.

ead. l. 13. Γλαυκῶπις) Sic de Sylla Plut. p. 826 A. τὴν δὲ τῶν ὁμμάτων γλαυκότητα, δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ακρατον οὖσαν, ἢ χροῖα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. SOLAN.

ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο) Male Guyetus mutat. Caesia quidem; sed ornat hoc etiam ipsum caesis: caesi oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedecet: hoc Grammatici spectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκίαν, καταπληκτικὸν, ἐμπυρον καὶ φοβερὸν βλέπειν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν ἐν τῷ ὁράσθαι, γλαυκοὺς καὶ καταπληκτικοὺς ὄπας ἔχουσαν. De Sylla
Lucian. Vol. II. S

Plutarch. T. I, pag. 451 E. τὴν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν γλαυκότητα δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἀκρατον οὖσαν ἡ χροῖα τοῦ προσώπου φεβριωτέραν ἐποιεῖ προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adspēctus cum grata pulchritudine parum videri convenire: sed torvitatem istam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Iud. Dear. § 5, ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν utrumque Luciani locum usurpavit Nic. Heinſius ad Ovid. A. A. II, 659. Philostr. Iun. Icon. c. VIII, Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῆς κόρυθς ὤρωσα, ξὺν ἀρρένωπῳ τε τῷ ἦθει τὴν παρειαὶν ἐπιφονίττουσα. Stat. Theb. II, 715: *Diva ferox, magni decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore decoro Cassis & adperso crudescit sanguine Gorgo.* Multa sunt in utriusque linguae poetis, quae Palladis eam speciem depingant. Fortitudinis imaginem similiter expressit, sed incultius & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum est, Eustath. de Iſm. Amor. II, p. 37: ὅλη στρατιῶτις πλὴν τοῦ προσώπου, εἰ μὴ δ' ὅτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέρους (ἔχει videtur excidisse) ἢ κατὰ παρθένον ἰδεῖν κόρυς περιαστράπτει τὴν κεφαλὴν καὶ ταύτην κατακοσμεῖ. Ceterum γλαυκῶπιν non Minervam solum Homerus, sed Lunam etiam Empedocles & poetae physici vocarunt, cuius appellationis explicatam rationem legere licet apud Plutarch. T. II, p. 934 C. 929 C. Hos auctores libenter sequebatur philosophus in scena Euripides, cuius, γλαυκῶπις τε στρέφεται μῆνη, protulit Schol. Apollon. Rh. ad I, 1281. HEMST.

ibid. Καὶ τοῦτο) Καὶ ταύτην. GUYET.

in Schol. col. 2. l. 1. Πιρρίκιζει) Mutaverat etiam M. Sladus; & pro ὀρχίζει ὀρχεῖται hoc quidem rectius; sed alterum est recentioris Graecismi. HEMST.

Pag. 28. l. 6. Ῥάδιον οὕτω, ποίει) Haec in *Flor.* quae prefse scripti Codicis vestigiis insistit, leguntur indistincte: sequentes edd. nec minus interpretes οὕτω prioribus adiunxerunt, cum sine dubio pertineat ad ποίει. Nota est Vulcani ad Minervae connubium frustra adspirantis fabula: vid. Eratosthen. Catast. c. XIII, Philostr. Icon. II, c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima, (quinque numerant, qui propius arcana priscorum numinum inspexerunt) iuncta fuit Vulcano, itidem vetustissimo, Coeli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cuius in tutela Athenae, quas ipsa nimirum urbium antiquissimam condiderat, dicuntur fuisse: Cicer. de N. D. III, § 55, 59; Clem. Protr. p. 72 D. Arnob.

IV, p. 135, Augustinus. Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, sed filiam esse tradiderint: Iul. Firmic. de Err. Pr. Rel. p. 20; etiam Clemens, ut videtur, in Protr. p. 17 C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus labore. Praererea securis obstetriciae operam commodasse Iovi non Vulcanum, sed Prometheus, alii scripserunt. Apollodor. I, p. 11: ὅς δ' ὁ τῆς γεννήσεως ἐνέσθη χρόνος, πλήξαντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἢ καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, καὶ Ἡφαίστου, ἐκ κορυφῆς ἐπὶ ποταμοῦ Τρίτωνος Ἀθηνᾶ σὺν ὄπλοις ἀνέθορε. Is quoque tenere se non potuit, quantacunque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam affestaret: cuius immodestae spei crimen ad Caucasum affixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant, Promethei vicem miserti, solis Iovi ac Minervae sacra facere noluerunt, cum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec Duris Samius apud Schol. Apollon. Rh. ad II, 1253. Pindari Schol. ad O. VII, 66: Οἱ μὲν Παλαιμάοι λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem Euripidem Ion. v. 455; quamquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huic referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat Barnesius. Palladem autem ἐνοπλον vel σὺν ὄπλοις ex vertice patris profiluisse, Stesichoro primum affirmanti posterius crediderunt, teste Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiore oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς Ὅπλοις λαμπτρόμενην χαλκήϊον ἄνθος ἰδέσθαι, apud Procl. in Tim. Plat. I, p. 51. HEMST.

ead. l. 7. Ἀδυνάτων ἐρᾶς) Vulcanum tamen habuisse Minervam τὴν νόμῳ γαμετὴν, testatur oraculum Byzantinum: Νῆσος τίς ἐστὶ φυτῶνυμον ἅμα λαχοῦσα Ἰσθμὴν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ' ἡπείροιο φέρουσα. Ἐνθ' Ἡφαιστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθηνῆν. BOURD. Vide Ἑρμ. cap. 51, & Eurip. pag. 728 B. SOLAN. Proverbiorum in numerum retulerunt Zenobius & Suidas, Ἀδύνατα θηρᾶς. Apud Stobaeum inter Chilonis dicta pag. 45, Μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα. Sed ipsam hanc formulam ab Euripide sumsit Noster: in Herc. Fur. v. 318, — ἄλλως δ' ἀδυνάτων ἔοικ' ἐρᾶν. Oraculum illud Byzantinum exstat in Achill. Tat. II, p. 93; qui lectus facile dereget incogitantiam Bourdelotii. HEMST.

ead. l. 19. Οὐκ ἂν ἰδοίς αὐτὸν) H. Stephan. App. de D. A. p.

198 monet, ἰδεῖν in Attico fermone de congressu vel colloquio dici, cuius significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi ἰδεῖν significatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν idem esse, quod οὐκ ἂν ἐντύχῃς αὐτῷ. In usu huius potestatis Atticis tribuendo secutus est Scholiastæ Thucyd. ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quæ per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed æque in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τοῦ ἰδεῖν neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgæ vernaculum eiusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Dukerum ad Thucydidis locum. HEMST.

Pag. 29. l. 8. Οὐκοῦν) G. Budæus C. L. G. p. 908, cum in hoc loco prolato scripsisset, οὐκοῦν ἔλελ. addit: *Sed in hoc posteriore οὐκοῦν mihi legendum videtur περισπωμένως.* Ita fane legitur in cunctis, quas vidi, edd. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπεσήμαινεν) Hoc, an ἐπέσήμηνεν, legas, nihil interest: certius videtur reponendum esse αὐτοῦ ἢ γαστήρ. HEMST.

ead. l. 13. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν) Ridicule vocem poëticam usurpavit. Τοκάς κόρις apud Lycophr. v. 316, qui matrem saepius sic appellat, ut Semelen Euripides — τοκάδα τὴν Διογόνειο Βάκχου Hippol. v. 559; ex quo plura dedit exempla H. Steph. in Thes. Τοκάς λέαινα Theocrito Eid. XXVI, 21. HEMST.

ead. l. 14. Ἐν τῷ μηρῷ) Solent Phœnices ortum cuiuspiam ab alio verbis exprimere, quæ sonant Lat. *egressus est ex eius femore*: quod perinde est, ac *ab eo genitus est*, vel, *ab eo est oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Iove ortum ducente: circumstantiæ enim fictæ sunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelæ forte fuit *Zemela*, quod virginem viro maturam apud Thalmudicos sonat. CLER. Haec tradiderat Clericus ad Hesiodi Theog. v. 940. HEMST.

Pag. 30. l. 8. Ζηλότυπος) Sic antea Dial. Iun. & Iov. & de Sacrif. Senec. Herc. Fur. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβρυον ἑπταμηνιαῖον) Consentit Cornut. de Nat. D. cap. 2: Ἐτεκε δὲ καὶ τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηνιαῖον παρὰ τῆς Σεμέλης pluresque alii. Ὁκτάμηνος dicitur natus apud Stephan. & Suid. in Νάξος, tributumque a Iunone iam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas

folas ὀκτάμηννα τίκτειν· quamquam huius rei tam memorabilis nulla sit apud Diodorum Sic. mentio V, p. 224, 225, ubi de Baccho Naxiorum fabulas persequitur. Bacchi in lucem editi scenam in coelo Lucianus instruxit: plures alibi, & quidem valde diffitis in locis. Theocrit. Eid. XXVI, 33: Χαίροι μὲν Διονύσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφέντι Ζεὺς ὑπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα δῆκατο λύσας· quem locum ignorare se fatetur Burmann. ad Ovid. Metam. III, 314. potuerat didicisse ex Diodoro Sic. III, p. 140, qui poëtae in Hymnis istos versus ponit: Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἠνεμοέσση Φασίν, οἱ ἐν Νάξῳ, δῖον γένος Εἰραφιῶτα, Οἱ δ' ἐ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ ποταμῷ βαθυδινηέντι &c. Homeri sint, an verius Herodori, sub cuius nomine duos profert Schol. Apollon. Rhod. ad II, 1215, nunc disceptare non vacat; neque etiam, rectene, an fecus, veterum Scholiastarum eruditissimum magni erroris insinularit G. Cuper. Obs. IV, p. 89. Id notandum, Δράκωνον hic scribi, quemadmodum a Strabone & in Euphorionis Epigrammate, cum Δράκωνον Stephanus habeat: quod ne temere cum Berkelio mutes, intercedit Nonn. Dion. IX, 16: Καί μιν (Bacchum de femore Iovis prodeuntem) ἔσω Δρακόνιοι λεχέων ἀμφὶ κολώνην Πήχει κολπωθέντι λαβὼν Μαίηϊος Ἑρμῆς Ἡρόθεν πεπότητο —. Hic etiam de patre rubentem Dionysum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effictus in Amyclaei throno, teste Pausan. III, p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus Burmannus dicto loco, & infirmis, quem advocat, If. Casaub. de Satyr. Poës. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. HEMST.

Pag. 31. l. 2. Ἐς τὴν Νύσσαν) Callim. Hym. Iovis. BOURD.

ead. l. 7. Ὅσ' ἂν) Angl. ἂ. BOURD.

ead. l. 21. Αἰῶνται) Ex Homero. BOURD. Hes. Theog. 901, Ovid. Met. II, 118. SOLAN.

Pag. 32. l. 2. Παραγγέλων) Flor. παραγγέλων, spatio lo ante λ relicto, quod alteri literae sufficiat. Legi debuit παραγγέλων, quamquam cunctae post primam edd. expreslerint παραγγέλων· quod quidem hoc in loco sane non est opportunum: καὶ τὰ ΤΑΥΤΑ postulat παραγγέλλων. Porro in scriptis Codd. nihil est frequentius, quam ut altera duplicatarum omitatur. Mox recte ἀγγέλων· tamen in Flor. sit ibi quoque ἀγγέλων. HEMST.

ead. l. 11. Ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἰκανὴν νύξ μίαν) Male ordinatae sunt personae. Denuntiat nempe Mercurius Soli Iovis

nomine, ut in tres dies solitum equorum cursum fistat; opus namque Iovi esse tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Iuppiter sit, vel unde ipse missus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Iuppiter concubit, amore eius captus. Et una nox non sufficit?* subiicit ille. Patet τὰ, ἐρῶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas esse personas: EP. Ἐκ Βοιωτίας, ᾧ Ἦλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρυῶνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν, ἐρῶν αὐτῆς. HL. Εἶτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία; IENS. Nihil mutandum censeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem esset Iuppiter, statim ac cum femina eum esse audisset exclamat, *Amans! Scilicet. Frigebit, si Mercurio tribuatur.* SOLAN.

ead. l. 16. Αὐτοὶ) L. & ed. I. μόνοι. Sed glossema pro ipso vocabulo rariore, ut fere sit, in ipsum textum receptum est. V. Ὀν. c. 34, & Ὀρχ. c. 4, Xenoph. ed. St. p. 130, 33, ubi delendum μὴ & Plat. ed. Bas. p. 142 B. SOLAN. Consuetudine loquendi formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, *soli sumus & sine arbitris*, qua tum potissimum utuntur, si quis liberius quiddam, quod alios, si adsint, possit offendere, sit dicturus. Vid. Aristoph. Acharn. v. 503, Thesmoph. v. 479, Plato de LL. VIII, p. 910 E. Philostr. V. A. T. VI, p. 271: Μεταστησάμενος δὲ ὁ Τίτος τοὺς παρόντας, αὐτοὶ, εἶπεν, ᾧ Τυανεύ, γεγόνεμεν de V. S. II, p. 618, v. 36: πένθη ἐπειδὴ αὐτοὶ γενώμεθα. Αὐτὸς pro *solus, seivinctus ab aliis*, csi satis sit usitatum, est tamen, ubi fefellerit interpretes. Theocr. Eid. IV, 15: — αὐτὰ λείπεται τῶστέα —; XXVI, 2: — αὐταὶ εἰσὶναι, *solae, sine virorum comitatu*: hoc si D. Heinsio, quod alioqui satis sciebat, fuisset in promptu, verissimam lectionem non ivisset mutatum Eid. XVIII, 12. Philostr. de V. S. II, p. 604, v. 12: ἐκαθήμεθα ἐσκληθέντες εἰ μὲν παῖδες καὶ οἱ παιδαγωγοὶ μέσοι, τὰ μείρακια δὲ αὐτοί. Ita sumendum in Nigr. § 18, αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos ipse. Serv. ad Aen. VIII, 682, *apud Actium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipse (Agrippa) superavit.* Vid. I. Fr. Gronov. de Cent. & Unc. Us. Ἀντεξήγ. II, p. 513, C. A. Dukerum ad Thucyd. III, 65; V, 60. HEMST.

Pag. 33. l. 1. Παρὰ) Mendose hic in plerisque περί. Fl. I. S. & A. recte παρά. V. Δικ. c. 37, μηδὲ μίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνώμενος παρ' ἡμῶν. Ἐτ. Δ. X absque praepositione usurpat ἀπόκοιτος. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐκοιμᾶτο) Κοιμᾶσθαι, συνεῖναι, κοινωνεῖν, καθεύδειν, verba, quibus utitur pro Latino *solere*. BOURD.

ead. l. 8. Μὲν οὖσαν) Male Angl. μένουσαν. Nullus enim sensus esset. BOURD. Μένουσαν duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & ed. I. accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὲν οὖσαν quod vel sine ulla auctoritate illico mutandum fuerat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπέστειλε) Scribe ex Mf. Ἄπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, quae Iuppiter mihi mandavit. GRAEV. Genuina lectio ἐπέστειλε, quam praeter Mf. Gr. habent etiam L. & ed. I. vulgatae ἀπ— mendose. SOLAN. Idem mendum haecenus occupat Lyfidis Epistolam in fine: φαντὶ δὲ ὅτι καὶ Δαμὼ θνάσκοισα Βισταλίᾳ τῇ ἑαυτῆς θυγατρὶ τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν· lege ἐπέστειλεν· ἐπιστέλλειν ἐπιστολὴν, quod paulo ante ἐπισκάπτειν ἐπίσκαψιν. Ἐπιστολαὶ, ἐντολαὶ, ἐπιταγαὶ, Hefych. Vid. Stanl. ad Aeschyl. P. V. v. 3. HEMST.

Pag. 34. l. 13. Ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα) Aristaen. I Ep. 8: καὶ τὴν ἑαυτῶν ἔτρωσαν ἐκεῖνοι μητέρα. ibi vide Ios. Merc. HEMST.

ead. l. 16. Τὸ Ἀσσύριον ἐλεῖνο μεράκιον) Τὸν Ἀδωνιν. GUYET. Hic Assyrius est pro Syro: verba haec saepe miscent veteres; quod fecit in hac ipsa re Bion, cuius vide luctum Adonidis in Eid. I. CLER. Perquam eleganter Alciph. I Ep. 39: σὺ δὲ ἡμῖν μόνῃ τὸν Ἀδωνιν περιέφυγες, μήπου καταλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σου τῆς Ἀφροδίτης ἢ Περσεφόνῃ παραλάβῃ· ibi Berglerus opportune hunc Luciani locum annotavit. Vid. Orph. Hymn. LV. HEMST.

Pag. 35. l. 1. Ἐξ ἡμισείας) V. Theocr. Scholiaften. Barthius Adv. pag. 124 laudat Bionis Idyll. I, v. 54. Proserpinae fabulam tangit Ovid. Met. X, 519. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς πυγὰς τῷ σανδ.) Sic Dial. Iovis, Herc. & Aesc. Dixerunt ad illud Perf. Solea puer obiurgabere rubra. BOURD.

ead. l. 10. Ὑποβαλλόμενος) P. & L. pro ἐπιβ. SOLAN. Ἐπιβαλλόμενος defendi poterat: sed commodius esse, quod dedi-mus, nemo facile diffitebitur. Noster alibi, πορφυρίδας ὑποβεβλημένος. Theocrit. Eid. XXVII, 53: Ἄλλ' ὑπὸ σους πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἦνιδε βάλλω. HEMST.

ead. l. 13. Ἐπικεκλασμένη) Sic de Merc. cond. c. 3. luxa cer-vix, Perf. sic ἔμμη κεκλασμένον. BOURD.

ead. l. 17. Οἷσθα· τί ἂν οὖν) Nullae edd. post οἷσθα distinctionem habent, nisi quod in V. 2. ἐκταραχθεῖν, οἷσθα, τί ὂν οὖν &c. Tantilla res interpretibus errandi fuit causa. HEMST.

Pag. 36. l. 11. Καθαίρεις) Dixi ad Petron. Cl. Casaubon. ad Theophr. BOURD.

ead. l. 13. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις) Migrare Lucianum illam Grammaticorum legem, quae discrimen ponit inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ, Kusterus observat ad Aristoph. Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. 10. Par est Veneris de filio Cupidine querela in Apollon. Rh. Argon. III, 94; ubi plura sunt, quae cum Lucianeis componi merentur. HEMST.

ead. l. 14. Πέαν) *Opem* vertit Lactantius, quem vide I, 13. Eadem & *Cybele* audit & *Mater Deum* & *Berecynthia*. V. Iulian. Or. V, & Sallust. in libro de Diis c. 4. SOLAN.

Pag. 37. l. 4. Ἀττι) De nomine huius non adeo consentiunt auctores. Ab Ovidio & Catullo vocatur *Atys*. Diod. Sic. III eum vocat Ἀττιν. Apud Macrobius Sat. I, 21, legas *Atinis* & *Atinem*, quasi a nominativo Ἀττις, vel Ἀττιν. Lucianus neminem, quod scimus, secutus, nominat eum Ἀττην nisi fortasse idem etiam sit ille, cuius meminit sub eodem nomine in Achaicis Pausanias. LEED. In varia abeunt Codd. Ἀττις hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἀττι, uti recte etiam in Ἰκαρ. c. 27 in omnibus legitur, quamquam & ibi O. Ἀττην habet. SOLAN.

ibid. Oi Κορύβαιντες) Dixerunt ad Claudian. 1 de Rapt. Prof. BOURD.

ead. l. 5. Πῆχυν) Erasmus vertens, *penem ense defecat*, in errorem ridiculum traxit Benedictum & alios: melius huic locutioni consultum in Dea Syr. § 50, τὰ μνησθέντα τε τοὺς πήχους. Cybeles & Bellonae sacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia sibi cultris aut securiculis cruentarent. Propert. II, El. 18: *Cur aliquis sacris laniat sua brachia cultris?* Vid. Maneth. I, 244, V, 179, Senec. de Vit. Beat. cap. 27. Plura suppeditabit, si quis in re nota desideret, N. Heinf. ad Valer. Flacc. III, 234. HEMST.

ead. l. 6. Αὐλεῖ τῷ κερατὶ) Antequam Pronomus invenisset αὐλους εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτηδεύσας, triplex tibiae fuit genus, Doriae, Lydiae, Phrygiae, ut ostendit Pausan. IX, p. 734, 735. Phrygiis sive τοῖς ἑλύμοις, quarum in sacris Rheae usus erat praecipuus, additum fuit κέρασ ἐναγεῖον, *aduncum cornu* & *reflexum*, teste Poll. IV, 74. Athenaeus itidem exponens Ionis illud, ἐκτύπουσιν ἀγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ῥυθμῷ, οὕτω λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ βαρὺς γὰρ οὗτος, παρ' ὃ καὶ τὸ κέρασ αὐτῷ προσάπτουσιν ἀναλογούν τῷ τῶν σαλπύγγων κῶδωνι. IV, p. 185 A. Scio, nihil absurdi commissurum, qui τρέχοντα ῥυθμὸν exposuerit, *concitos*, *incitatos* modos: praeterea, sic digeri posse poetae verba in iambos, ut

per metri legem τρέχοντι ῥυθμῷ sollicitare non sit integrum : verum, quandoquidem in laceris reliquis, praesertim brevissimis, ratio verituum constituendorum admodum est lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem τρήχοντι ῥυθμῷ, insolentiore quidem vocabulo, sed cui fulcrum supponit Nicander a Stephano etiam indicatus Ther. v. 521, τρήχοντι πάγῳ· quo nihil est aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem sonum significandum, quem adglutinatum cornu exasperabat. Κερασφόρον αὐλὸν dixit Aristid. Quintil. III, p. 147, qui Lunae fuerit ob figuram falcatam consecratus: καὶ τὸν κερασφόρον αὐλὸν ἀνῆλθαν αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μνηοειδεῖ τοῦ σχήματος παραπλήσιον ὄντα, καὶ βαρύτατον ἐπίσης προσλαμβανόμενῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν· προσλαμβανόμενον autem οἱ νεώτεροι τὸν ῥυθμὸν διαφέροντα τῆς ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ ἔταξαν, ut Plutarchus ait de Anim. Procr. p. 1029 B. verum ex rei Musicae scriptoribus ista possunt accuratius cognosci. Hinc manifestum est, cur tibiam Berecynthiam vel Phrygiam appellarint κέρας five cornu: Latini quidem frequentissime. Seneca Troad. v, 781, *Revocante flexo concitos cornu modos*. Interea dum quis explanandum suscipiat, quid sit *revocare modos*, legerim equidem *reboante*; quod quam proclivi lapsu depravari potuerit in *revoante*, *revocante*, obscurum non est. Lucret. IV, 549, *Aut reboant raucum retrocita cornua bombum*: ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *uliro citroque ducta*, nonnullis etiam peius interpretantibus de tuba, sed *ἀναγύοντα*, *curvata*, *retro flexa*. Eiusmodi veterum explicatio ad marginem olim adscripta peperit, ut mihi quidem videtur, huius versiculi scripturam in quibusdam Codd. & edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quae conatus est H. Vossius ad Catull. p. 228, haud scio an alios, me certe adstipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quae scripsit I. Fr. Gronovius Obf. I, c. 17 ad finem. Apul. de Deo Socr. p. 49: *Aegyptiū numina ferre* (gaudent) *plangoribus*, *Graeca plerumque choreis*, *Barbara autem strepitu cymbalistarum & tympanistarum & choraularum*. *Ceraularum* a Salmasio restitutum Pl. Ex. p. 87 A. verissime, ut collatus hic ipse Luciani locus evincit. HEMST.

ead. l. 7. Τυμπάνῳ) Tympanum intelligendum minus, quod manibus a saltantibus pulsabatur, cuius sonus voce βόμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit instrumentum constans duobus hemisphaeriis aeneis & concavis, quae collidebantur, & quorum sonitus voce κτύπος commode describi-

tur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Annot. Hemm. Hammondī i Corinth. XIII, 1. CLER.

ead. l. 9. Δέδια τοῖνυν ἅπαντα) Mirum, si hic nihil est otiose positum, & plane κίβδηλον. Mea quidem sententia scripserat Lucianus, δέδια τοῖνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro spuris habeo, quae mala manus temere ex praecedentibus repetierit. IENS. Δέδια τοῖνυν τὸ τοιοῦτο, vel, si mavis, τι τοιοῦτο, eiectionis, quae sensum inutiliter onerant, legendum esse I. Iensio prorsus assentior. Ἀπομαίνεσθαι notat H. Steph. in Thes. T. II, p. 769, aliquando capi pro simplici μαίνεσθαι, & significare, furere, insanire, vel, vehementer insanire, vehementi furore esse percitum: quemadmodum in hoc Luciani loco ἀπομανεῖσα, furore percita, ἐκμανεῖσα. Secutus est eam rationem Guyetus; & merito quidem: argutius enim dicit Venus, metuo equidem, ne plane in furorem versa Rhea, aut magis etiam sui compos sanaeque menti restituta, te discerpi iubeat a Corybantibus, quam si contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ scribas, an ἐν αὐτῇ vel ἐαυτῇ, nihil interest; haec enim frequentissime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ἐρῶσα, vix fero: quanto rotundius, & Venere, ni fallor, dignius exhibet, ταῦτα νῦν Δία, κινδυνεύοντά σε ὀρῶ. HEMST.

ead. l. 10. Ἀπομανεῖσα) Id est, μανεῖσα. GUYET.

ead. l. 11. Ἐν αὐτῇ) Ἐν αὐτῇ, id est, ἐν ἐαυτῇ, sana. GUYET.

ibid. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.) Queritur hic Venus cum Cupidine suo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, sed & cum Deis; quin quod ipsam quoque Rheam vetulam fecerit παιδεραστεῖν, & amore insanientem cum insanientibus Corybantibus discurrere. Propterea ait, se vereri, ne Rhea, ubi tandem mentem a furore collegerit, vel potius dum in eo furore persistat, immittat in eum Corybantes, a quibus discerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae posui, verborum sensum esse puto; atque adeo videri possit excidisse τὸ, μανία, ut sit, ἔτι ἐν αὐτῇ μανία οὔσα. At ubi diligentius verba considero, est elegans ellipsis τοῦ, μανία, quae vox ex cognato verbo praecedente ἀπομανεῖσα relinquitur subaudienda: plane uti in Toxaride c. 10, καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς φίλους, αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος. Et hic subaudiendum νίκην quasi esset, αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ νίκην ἀνακηρύξει. Ac quicumque in iis superior sit,

ac meliores exhibuerit amicos, ipse victor erit pariter, ac suam prae-
dicabit palam victoriam, pulcherrimo & gravissimo creto certamine.
Pari ratione vox ὄνομα eleganter supprimitur apud Euripidem
in Phoenissis v. 11: Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με τοῦτο γὰρ πατὴρ
ἔθετο. h. e. τοῦτο γὰρ ὄνομα πατὴρ ἔθετο id enim nominis pa-
ter imposuit. Ita apud Lucianum in Vera Hist. lib. I, c. 36, &
c. 10 in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο h. e. hoc nomine appellabatur.
ita & Theocriti Scholiastes ad Eid. 13, loquens de Argo navi,
ait, τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ὠνομάζετο, h. e. ὄνομα. Deprehendo
apud Latinos ipsum Livium eadem hac ellipsi utentem, dum
de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17: *Hi
iam degeneres sunt; mixti, & Gallograeci vere, quod appellantur.*
alii forte aliter, at ego quidem id exposuerim, *quod nomen,*
h. e. *quantum ad quod nomen.* Sed ellipsis haec est multo, quam
plena oratio, mollior. IENS.

Pag. 38. l. 2. Αὐτὴν — ἐκείνη) V. Liv. I, 19, 58; II, 28;
III, 10: ubi his similia invenies. SOLAN.

ead. l. 3. Ὀλη) Tota: ut, totus in armis, totus venisti. Pe-
tron. BOURD.

ibid. Ἐν τῷ Ἀττῇ) Ἀττῇ Flor. supra tamen Ἀττῇ satis ap-
paret, Ἀττῇ esse natum ex vitio scripti Codicis, unde haec
editio fuit expressa. An Ἀττῇ usquam reperiatur, ignoro:
nam ab Ἀττῇ frequentissime solent Ἀττιδος, Ἀττιδὲ nun-
quam aliter in oratione quinta Iuliani. Phot. Ep. 49: Τῷ Ἀτ-
τιδὶ μὲν σε ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ παρ' Ἑλλήσι σο-
ρισταί. Ἀττῆς non minus usitatum: de Dea Syr. § 15. Festus
Diaconi in Italia. Nicand. Alexiph. v. 3 — ὀργαστήριον Ἀτ-
τεῶν ubi vide Schol. Plutarch. Ἐρωτ. p. 756 C. Ἀτται καὶ Ἀ-
δωναῖοι. neque aliter Pausan. VII, p. 566, ad quem Sylbur-
gius de varia vocis scriptura nonnihil notat, Damasc. apud
Phot. pag. 561. Laconibus eam formam Hefychius ut pro-
priam videtur assignare. Adde I. Scaligerum ad Catulli Atyn
vel Attinem, H. Stephan. Ind. Thes. in Ἀττῆς, Salmas. ad
Solin. p. 37. Quod sequitur statim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίσσδε τῶν
καλῶν, meo sensu non optime concordat cum adiuncto μὴ
τοῖσιν ἐμὲ αἰτιᾶσδε τούτων. Parvo isti veteratori, si modo ra-
tiones recte colligere censeatur, sic fuerat argumentandum:
*At quid ego mali committo, si ostendam pulchra, qualia sunt? ce-
terum vosmet ipsae utique desiderio tenemini pulchrorum: ne me ergo
reum peragatis illius criminis.* Mens ea levissima mutatione Lu-
ciano restitui potest: ὑμεῖς δὲ μὴν, sive potius, ὑμεῖς γε μὴν
ἐφίσσδε τῶν καλῶν. HEMST.

Pag. 39. l. 1. Φαρμακεία) Interpretatus sum ad Petron: Pharmace responde: sic Θ. Κρ. c. 10. BOURD.

ead. l. 2. Προκατακλίνεσθαι μου) Interpres habet, priorem accumbere, quasi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere, & vertere, supra me accumbere. Postea idem interpres vertit, priore loco accumbere: dicendum fuit, superiore. CLER.

ead. l. 4. Ὁ ἐμβρόντητε) Acumen habet duplex vocabuli potestas involuta: vide, quae notavimus ad Tim. § 1. Aesculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἃ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert Apollod. III, pag. 213, & Schol. Euripid. ad Alc. v. 2; ex quo maculas aliquot eruditus viris vel ignoratas, vel contemtas, eluere non ab re fuerit: apud eum ergo scribe ἀνέστησε, pro ἀνέστη, τοὺς Φινείδας pro τὰς Φοινίσσας, aut, quod prave reposuit Barnesius, τὰς Φοινίσσας τὰς Προΐτου θυγατέρας pro τὰς Κροΐσου θ. quas emendationes facile praestabunt Sext. Empir. adv. Gramm. I, p. 271, & Schol. Pindar. ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus annumeratur, auctore Panyasi: quod cum Schottum praeteriret, male versatus fuit in explicando Zenobio C. I, n. 47. Vide Suidam in Ἀναβιβάζωναι & Ἀλσώπος. Aesculapii munere novissimus Hippolytus in Dianae gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit Iuppiter, Deorum honores stupendae artis miraculo labefactatum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu post placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, si Luciaño credimus, in coelestium ordinem recepit, inque astris, quamquam hoc quidem inter Astronomos non plane constat, Ophiuchum vel Anguitenentem esse iussit. Eratosth. Catast. c. VI. quem locum videtur designasse Hygin. in Poët. Astr. II, cap. 14. Verum siue Heraclitus aliquis, siue quispiam alius de Incredib. c. 26, fabulosum illud fulmen Iovis, quo conflagravit Aesculapius, febriculam interpretatur, quam scilicet tantus medicus depellere non potuerit: ἱατρικὴν νικήσας καὶ ὑψώσας αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλεχθεὶς ὤλετο. Quid spectaverit Allatius, illud ἱατρικὴν νικήσας vertens celebrem in medicina, neutiquam assequor: mihi dubium non est, quin scribi debeat ἱατρικὴν ἀσκήσας ut in Apollod. Bibl. III, p. 213, τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολὺ. p. 227, Oenone ἱατρικὴν καὶ μουσικὴν (forte μαντικὴν) ἥσκει. Μοχούκου Graevii si fuerat a vetustis membranis aut editionibus traditum, nihil aliud utique desiderassemus:

nunc οὐκουν cur ab hac sede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla est causa. HEMST.

ead. l. 5. Ἄ μὴ δέμεις &c.) Quia scilicet mortuum suscitaverat Hippolytum, a Iove fulmine percussus. V. Ὀρχ. cap. 45, & Virgil. Aen. VII, 761. Tangit iterum Noster Περ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκουν) Videtur scribendum: οὐκ οὖν ἴσα καὶ ὁμοία βεβίωται ἡμῖν; *Ergone aequalia & similia sunt, quae a nobis gesta sunt in vita?* GRAEV. Οὐκουν) Sic supra. Infra Dialogo sequenti. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον) Sic Vit. Auē. c. 18, quo loci Cynicae sectae Deus praefes Hercules. BOURD.

ead. l. 12. Πιζετόμος) Huius nominis tragoediam fecit Sophocles, ex qua versus citat interp. Apollon. Convicium est in medicos, qui etiam, ut hic Aesculapius, Agyrtae dicuntur. BOURD.

ead. l. 15. Ἐγκαύματα) Vide Notas ad D. M. XI. HEMST.

in Schol. Ἐπαίτης) Etymcl. p. 14: Ἀγύρται, λωποδύται, ἐπαῖται, φιλοκερδεῖς. Ubi Suidas: Ἀγύρτης, πτωχός, ὀχλαγωγός· ἐπαίτης φιλοκερδής, ἢ συρφετώδης. Priora sumsit a Schol. Sophocl. ad Oedip. Tyr. v. 395. tum distinctione separanda sunt ἐπαίτης & φιλοκερδής, quemadmodum in nostro Schol. contra quod apud eum praecedat, cuius, quia nullum sensum elicere poterat, versionem praetermisit Kusterus, demta distinguendi nota sanum est ac facillimum: ὁμιλίαν, οἷαν ἐκεῖνος ἐθηρᾷτο, πρὸς ἀγυρτεῖαν τινὰ δρασυνομένην· nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτεῖαν pertinere. Ceterum istius in Aesculapium iacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia sunt circulatorum vilissimum medicorum genus, verisque medicis exosum: iungit Hippocrat. περὶ ἰερ. νοσ. in initio μάχης τε καὶ καθαρὰς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζόνας· isto probroso nomine Aesculapium infamat Hercules. HEMST.

Pag. 40. l. 1. Διεσθαρμένος τῷ σώματι) Apud Thom. Magistrum legitur διεσθωρὸς τὸ σῶμα. Cuius lectionis pars posterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Πρ. c. 12, & Θ. Δ. XVIII, ubi translate *mollem* significat. Hoc nihil ad rem, inquires. Vide ergo Παρασ. cap. 8, ubi haec verba reperies: τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διασθαρέντας. Aut peccasse dicet Lucianum, aut hallucinarum bonum Thomam Magist.

SOLAN. Credo veram esse Thomae lectionem in Διέφθορον. Etiam si Lucianus carpat illum usum τοῦ Διέφθορα passivum in Soloec. § 3, ipse tamen non veretur saepe discedere ab strictis Atticissimi regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophistas & Grammaticos secutus fixerat. Τὸ σώμα vero a male sedulis correctoribus non raro migrare iustum in τῷ σώματι ista labe mentem corrumpit sententiae Pythagoreae in Iamblichi Protr. c. II, p. 4. sic ibi legendum est ope Codicis Reinesiani: βλαβερά μάλιστα τροφῆς μὲν ἀφθονία τῷ τὸ σώμα, κτήσεως δὲ τῷ τὴν ψυχὴν διακειμένῳ κακῶς. Arcerium hic nihil vidisse, satis patet: propius accesserat, quippe ingenio longe praestantior, Anonymus. HEMST.

ead. l. 2. τοῦ χιτῶνος) Ovid. Met. IX, 152, 213 & 130. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐδούλευσα) V. Clem. Alex. p. 15 B. SOLAN.

ead. l. 4. Παιόμενος) Ovid. IX Heroid. SOLAN. Meminit huius loci Crefollius Th. Rhet. V, c. 6; ubi tum de verbo ῥαπίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a Casaubono egregie fuerat illustratus ad Sueton. August. cap. 82, male tractat. HEMST.

ead. l. 6. Μελαγχ.) Eurip. & Seneca Herc. fur. SOLAN.

ead. l. 9. Μῆδ' ἔ τὸν Παιήονα &c.) Quo spectaverit Lucianus, indicat forma vocis poetica: nimirum ad Homeri Il. E, 401, 899. Dicitur autem quasi proverbio: Apollon. Arg. IV, 1511, ille serpens, a quo percussus interiit Mopsus, quemcunque dentibus modo tetigerit, cum exspirare necesse est, Οὐδ' ἦν Παιήων, εἰ μοι Δέμις ἀμφαδὼν εἴπειν, Φαρμάσση — quem locum commode protulit L. Bos Obs. Crit. p. 44. Vid. Phalar. Ep. I. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. τὴν γυναῖκα) Μεγάραν) Haec ita distingu, ut nomen uxoris Scholium sit. SOLAN.

ibid. l. 2. Μεγάραν) Ut edidimus, ita distinguendum esse videbat etiam Matth. Sladus: in V. male praeterea Κρεοτιάδης & Μηγάραν, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis scelere furentis Herculis interiisse scripsit Euripides in Tragoedia cognomine, itidemque Seneca, quamquam alias ordine rerum & scenae multum diversus: vid. Hygin. F. XXXI, XXXII, CCXLI. Alii consultius se facturos arbitrati sunt, si Megaram uxorem tanto parricidio non subducerent tantum, sed in aliud etiam matrimonium darent: ita sane Diodor. Siculus, cuius, utpote historici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam existimes, IV, p.

153 B. 164 D. ubi Hercules τελέσας τοὺς ἄλλους τὴν μὲν ἐαυτοῦ γυναῖκα Μεγάραν συνῴκισεν Ἰολάῳ, διὰ τὴν περὶ τὰ τέκνα συμφορὰν ὑποπτευσάμενος τὴν ἐξ ἐκείνης παιδοποιίαν. Sed profecto res tota est lubrica: nam Thebani ἐπιδεικνύουσι Ἡρακλέους τῶν παιδῶν τῶν ἐκ Μεγάρας μνήμα, οὐδέν τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες, ἢ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Πανύασις ἐν τοῖς Ἑπεσιν ἐποίησαν, teste Paus. IX, c. 11, qui tamen, non pro sua sedulitate, quid istorum poetarum in hoc genere Musae cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Megara dimissa ad Diodorum accedit X, p. 870: ταύτην γυναῖκα ἔσχεν Ἡρακλῆς τὴν Μεγάραν, καὶ ἀπεπέμφατο ἀνὰ χρόνον, ἅτε παιδῶν τε ἐστερημένος τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὴν ἡγούμενος (malim ἀγόμενος, vel propius ἡγμένος) οὐκ ἐπὶ ἀμείνονε τῷ δαίμονι. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia suscepit Hercules, haud sane magis constat: quatuor recenser Scholiastes noster; uno minus Euripid. Herc. Fur. 474, nomine tamen nullum signans, quod nec Seneca fecit: ergo citandus est Apollodor. II, p. 107, qui nos doceat, ἐξ ἧς (Μεγάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θηρίμαχος, Κρεοντιάδης, Δηϊκόων hoc bene feceris, si restituas in Commentatore nostro pro Δηιοκόων. Hyginus praeter Therimachum & Ophiten nullos commemorat. Iam si Pindarum Thebanum adeamus, quem utique res patrias optime tenuisse credibile est, respondet scilicet — χαλκοαῶν ὀκτὼ θανόντων, τοὺς Μεγάρᾳ τέκεν οἱ Κρεοντὶς υἱούς· ibi insignis est Scholiastae veteris nota prolatis auctoritatibus grave scriptorum diffidium affirmantis: inter alios Aeneas Argivus quatuor proponit, cum quo prorsus consentit Apollod. II, p. 151, ἐκ Μεγάρας δὲ τῆς Κρεοντος, Θηρίμαχος, Δηιοκόων, Κρεοντιάδης, Δηίων· sic tamen, inquis, ipse secum pugnat, qui modo Deionis oblitus tres tantum ediderit: sciendum est, hoc Apollodoro saepius accidere, proinde atque diversos scriptores, quos sequatur, in manus sumserit. Sed nimirum error aliquis facile subrepere potuit in tam numerosa heroum fortissimi prole. quam si colligas in unum, non familiam, sed exercitum confeceris: itaque suspicari licet, Megarae filiis additum fuisse unum & alterum, qui ex alia uxore fuerant procreati. Pherecydes apud Scholiasten Pindari Glenum nominat: is Glenus Deianirae fuit filius. Schol. Sophocl. ad Trachin. v. 54: ἦσαν γὰρ αὐτῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, Ὑλλος, Κτησιππος, Γληρος, Ὀλίτης· non aegre feret Olites, si sic scribatur, prorsus ignotis atque intestabilis, suum sibi nomen restituui, idque sponse

Diodoro IV, p. 168 D. ἐτέκνωσε δὲ καὶ ἐκ τῆς Δηϊανείρας γυναικὸς τοῦ Ὑλλου υἱὸς δύο Γυνέα καὶ Ὀδίτην observant in aliis exemplaribus legi Γληνέα, quod omnino rectum est; nam Γυνέα dum quis investiget, multum erit laboris infumendum. Ceterum unius literulae discrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, & nostri Scholiastae Onyten eundem statuiam. Hac occasione iuvandus est Apollodor. II, p. 151, cuius inquinatissimo loco nemo, quod sciam, hactenus opem tulit: ἐκ Δηϊανείρας τῆς Οἰνέως Ὑλλος, Κτήσιππος, Γλυκισονείτης quos duos in unum mirifico facinore librarii conflarant, seiungere nescivit interpres: expediam illigatos: Γλῆνος vel Γλῆνευς, Ὀνειτής, nisi forte, me non invito, cum nostro Commentatore praeferas Ὀνύτης. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐνωχίαν) Matth. Sladus & Solanus εὐνοχίαν. HEMST.

Ραφ. 41. l. 7. Τὸν Οἰβάλλου) V. Philostr. Imag. p. 798. Vetusiores edd. Οἰβάδου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque solus Lucianus Oebali filium facit. Idem enim tradunt Philostratus iunior p. 885, & Hyginus. Ovidius etiam *Oebalidem* vocat X, 196, V & XIII, 396, 588. Alii Amycli filium tradunt. V. Nicandri Scholia a Meurfio emendata, & Ioh. Tzerzis Var. Hist. I, 11, & Apollodor. III, p. 87 B. Nec audiendus Apollodorus, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V, 2222. SOLAN. Quas turbas dederit vitata primarum edd. scriptura, cognoscere licet ex Regio ad Ovid. Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, Hygin. F. 271. ubi vide Munckerum, & I. Meursii Regn. Laccon. c. 2. Ad Mercurium autem non sine ratione dolorem amissi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipse simili plane casu Crocum, delicias suas, exstinctum luxerat; versum etiam in odoratum sui nominis fruticem. Vid. Galen. περὶ συνθ. φαρμ. τῶν κατὰ τόπους lib. IX, ubi Philonis epigramma, quo medicamenti ἀνωδύνου, sive dolorem sedantis, compositionem descripsit, interpretatur: meminit etiam Aufon. Ecl. VI, 11. Ovid. Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter Martialis XIV, Ep. 173: *Flestit ab invisio morientia lumina disco Oebalius Phoebi culpa dolorque puer. Cortinipotentis delicias* vocat Lucilius apud Nonium in *Contendere* p. 258: *Hunc cecine ego unquam* (inquam malebat D. Heinsius; quod non probo) *Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendit?* — Satis apparet, sermonem fuisse de homine quodam deformi, quem vel Lucilius, vel is, quem loquentem indu-

xit, iocose negat unquam se cum Hyacintho comparasse.
HEMST.

Pag. 42. l. 1. λόγον) Sola ed. I. hic τρόπον habet. Reliquae
& ipsa Coll. λόγον, quod ut non infrequens servavimus.
SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.)
Pater, in his verbis esse ἀνακόλουθον, quod plane tolli pot-
est, si, ut est in edit. Basil. ponas punctum post vocem ὑπερ-
οψίαν. Atque ego cum illo ludebam disco. Perditissimus vero omnium
ventorum Zephyrus & ipse iamdudum amabat, sed neglectus, ne-
que ferens istud fastidium. Ego vero sursum ieci, ut solebamus; sed
ille spirans ab Taygeto, discum illum in caput puero impegit. At
Graevius ex Mf. post eandem hanc vocem locat ἐβούλευσε,
insidiatus est: & certe id videtur requiri; sed puto vitio typo-
thetae iecus id pro ἐπεβούλευσε excusum esse. IENS.

ead. l. 4. Ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων) Vides pendere sen-
sum, & nihil esse, ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ
φέρων. Sed omissa est vox, ex Mf. restituenda: ἢ ἢ μὲν ἐκ
πολλοῦ καὶ αὐτὸς ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν
ἐβούλευσε, ἐγὼ μὲν &c. iamdudum etiam & ipse amabat, sed ne-
glectus & non ferens fastidium insidias struxit. GRAEV.

ibid. τὴν ὑπεροψίαν) Lenire voluit asperitatem orationis,
ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano in-
terposuit ἐβούλευσε, sive potius ἐπεβούλευσε sed Luciano
multum vereor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia,
quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu
retardat. Sunt certe veterum in scriptis eiusmodi ἀνακολου-
θία satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam obla-
tae, saepe studio quaesitae, quando ad animandam oratio-
nem ars consuetas structurae leges contemnere non reformi-
dat. Hoc duplex genus quomodo dignoscatur, exemplis ali-
bi docebimus. HEMST.

ead. l. 5. Ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα) Locum huic similem vis? adi
Dial. Apoll. & Bacchi feu Θ. Δ. XXIII & XV, & apud Xe-
noph. Cyrop. IV ed. St. p. 66, 27. SOLAN.

ead. l. 6. Δίσκον) Δίσκος quid sit vide Γυμν. c. 27. VORST.

ibid. Ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παι-
δί, ἐνέσεισε) Non debuerat haec distinctio ex editione Bene-
dicti in hanc propagari, cum priores melius καταπνεύσας,
ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί ἐνέσεισε, eamque sequatur in interpre-
tatione Benedictus. GRON. Τοῦ Ταῦγέτου saniores edd. I. B. 2.
S. A. & ipse Cod. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταῦγέτον, & ipse
Lucian. Vol. II.

Scholiasfes, qui ridicule ad Atticismum confugit. V. *Ἰναρ. c. 11. SOLAN.*

ead. l. 11. Ἀμύκλαις) Unde oriundus Hyacinthus, vide Ovid. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 5. Ὀμηρος B.) Immo Od. M, 73, quod passim in Scholiis hīc laudatur. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον) Legendum τὸ Ταῦγέτον. Dicitur enim etiam οὐδετέρως, ut docet Stephanus in Ethnīcis: & observandum, hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. Verum mihi non constat, an Attici solerent cum praepositione ἀπὸ nominativum coniungere. Certe Grammatici magno consensu notant unicum casum, Genitivum nempe, ei coniungi. CLER. Scholiasfes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου legit ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον, eamque ait Atticam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca eius, ut edita sunt, ponamus, ὁ δὲ ἀπὸ &c. Quae verba oscitantem scriptorem declarant. Is casus, sive illa πτώσις non εὐθεῖα, sed αἰτιατικὴ foret. At vero quis apud ullum Graece scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui iunctum? in hoc certe Luciani loco constantissima est omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. IENS. Tό. C. M. τὸ & τοῦ. SOLAN.

ibid. l. 7. Ἐπισπώμενος) Ἀπὸ τοῦ ἐλκόμενον μέγα) Sic vitiose A. & mox ἐπισπώμενον δέ: recte mutavit Solan. HEMST.

ibid. l. 11. Μικρὸν) Deest litera O, etiam in Cod. M. SOLAN.

ibid. l. 12. Ἐντάσσεται) L. συντάσσεται ut ad initium Nigrini, δοτικῇ συντάσσεται: nunquam aliter loquuntur veteres Grammatici. HEMST.

Pag. 43. l. 2. Γράμματα ἐπ.) Literae ΑΙ, ΑΙ, quae cui flori inscriptae conspiciantur, nescio. Non certe in nostris hyacinthis; nisi forsan nomen antiquum novo tributum sit flori. Neque enim de nihilo haec & Aiācis fabula putanda est. Certe florem in silvis purpureum vidisse me memini, cuius puncta facile a poetis literas, quas volebant, exhibere apta putata sint. Ovidius & Moschus idem narrant. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ) Salmasius, quia notaè utriusque a veteribus descriptae parum consentiunt, poetās alium ac suum habuisse hyacinthum, suum aliumque medicos & naturalis historiae indagatores, statuit: illum esse xyrin, iridem agrestem, vel gladiolum Latinorum: vide Plinian. Exerc. p. 860, 861, & Hyl. Iatr. c. XXII. Quidquid fere

veterum est poetarum, literis funestis & ἐπαιζούσαις τῷ νε-
κρῷ hunc insignem fuisse florem testantur; qua de re non
vulgaria promittit N. Heinsf. ad Ovid. Metam. X, 215. Pausan.
II, p. 195, Hermionenses refert annum egisse festum co-
ronatos: πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν ἐκ τοῦ ἄνθους, ὃ κα-
λοῦσιν οἱ ταύτῃ κομοσάνδαλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα καὶ
μεγέθει καὶ χρώα· ἐπεστὶ δὲ οἱ καὶ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμμα-
τα. Scribi debere κομοσάνδαλον, patet ex Clearchi verbis
apud Athen. XV, p. 681 C. ὅρα τοὺς κομοσάνδαλον ἀγεύ-
ροντας Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς
ΚΟΣΜΟΝ συμπατήσαντες ἐξέτραχλίσθησαν expedita qui-
dem structura, sed mens scriptoris mihi quidem intricatior,
cuius intellectum nihil adiuvit I. Meursf. Misc. Lac. II, 17.
non aliter variis in locis Comicorum pag. 685, & Poll. VI,
106. Ruellius etiam *cosmosandalum* posuit in Hist. Strip. Ce-
terum, ut Plinius observat, duplex hyacinthum fabula co-
mitatur: cum Luciano multi conspirant: Lutat. ad Stat. Theb.
IV, 223, bene a Barrhio restitutus; Serv. ad Virgil. Ecl. III,
106, hoc insuper addens, *Est autem quasi lilium rubrum desi-*
gnans primam Hyacinthi literam: ex quibus patet, unde nata
sint in Ovidii libris antiquis illa vericuli, quem modo indi-
cavi, lectionum, ut ait Heinsius, monstra. Prudent. περὶ
Στεφ. H. X, 191: *Mox flevit impuratus occisum gravi Disco, &*
dicavit florulentum subcubam. Philostratus Ep. LXI: οὐκ εἶδες
οὖν Ὑάκινθον; οὐδ' ἐστεφανώσω τοῦ τραύματος; quorum ver-
sione novissima vix est, ut quidquam ineptius fingi possit:
& an non eum amoris vulnere coronam meruisse putas? longe aliud
spectabat Philostrati sophisticum acumen: *Non tu vidisti er-*
go Hyacinthum? nec capiti corollas aptasti ex eo flore, qui de vul-
nere produit & sanguine Hyacinthi? Haud pauciores ab Aiakis
cruore in ensen Hectoræum incumbentis ortum esse confir-
mant: testis luculentus, pro aliis etiam, Euphorion versi-
bus egregiis, quos Theocriti Scholiastæ referimus acceptos
ad Eid. X, 28: Πορφύρεν ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις αἰοδῶν
Ῥοιτεῖς ἀμάθοισι δεδουπῆτος Αἰακιδᾶο Εἵαρος ἀντέλλειν γε-
γραμμένα κωκύνουσιν hunc in modum e membranis corrupta
verba Casaubonus expolivit Lect. Theocr. c. XI, a cuius
emendatione quare diversus abierit Salmasius Exerc. Plin. p.
733 B. nihil excogitare possum aliud extra syllabam primam
in φάτις productam: ratio parum idonea: nam si vel maxime
nuquam non corripere, in proclivi erat reponere φήμις,
cuius vicem subierit adscriptum interpretandi causa φάτις.

Verum enimvero rarior utrique unius voculae intellectus obstitit, ne sensum Euphorionis haberent exploratum; quod Casaubonus distinguendo, Salmasius certioribus etiam argumentis patefecit ad Solin. pag. 880 F. etenim *εἶαρ* hic non *ver*, quemadmodum illi sunt arbitrati, sed *sanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria; vid. Hesych. in **Εαρ*, *Εἶαρ*, **Ἡαρ*, **Ἡεροπότης*, **Ἰαρα*, **Ἰαροπότης*, & Fragm. Callimachi Bentr. n. CCI, CCXLVII, Oppian. Halieut. II, 618, & Schol. quae tamen potestas ceteroquin Salmasium ipsum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906, ubi Scaliger immerito castigatur. Iam sententia, ni fallor, versuum est planissima: illud eximium & vere poëtici coloris, *γεγραμμένα κωκύνουσιν*, *ipsis* *literarum* *notis* *luctum* *gemitumque* *prodentem*. Porro fabulam utramque cum reperiret Ovidius, ingeniose coniunxit *Metam.* X, 208, XIII, 397. deinde secuti sunt eum Servius, alique Grammatici. HEMST.

*in Schol. *Επιθρήνοντα*) **Επιθρήνοῦντα* alterum ne Graecum quidem. HEMST.

ead. l. 15. Τὸ δὲ καὶ χολὸν &c.) Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea sermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum absit, quin intercidisse nonnulla statuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commodè connecti posse videatur. **Ἡφαιστον* apposuisse aliquem suspicor in margine, ut, de quo sermo haberetur, indicaret: postmodum illa vox, quemadmodum saepe fieri solet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II & XXIV, quamquam eorum diversa est ratio, defensionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adiutam malim: *Τὸν δὲ καὶ χολὸν ὄντα τὴν *Ἡφαιστον &c.* HEMST.

*ibid. *ὄντα τὸν*) Edd. pleraeque *αὐτὸν ὄντα*, absque *τῷ*. Optime, mea quidem sententia, *I.* quam expressimus. SOLAN.

ead. l. 17. Τὴν Χάριν) Hoc est, maximam natu trium Charitum, seu Gratiarum, quam poëtae collocarunt Vulcano propter opera eius *χαρίεντα*, *elegantia*. CLER.

*in Schol. *Απ.) ἀτυχία*) Pravo usus est Codice; utrobique enim erratur. *Εὐπ. εὐτ.* scribendum fuit, & ita in Exc. legitur. SOLAN.

Pag. 44. l. 2. Καὶ ὁμῶς τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσι τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι) Patet, postremum verbum *συγκαθεύδειν* ita contexti cum verbis praecedentibus, quae accusativum & possunt & habent, quasi & ipsum gau-

deret eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita scilicet aliquando solet unus casus poni, ad quem verba sequentia, diversum licet casum postulantia, sint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud Livium XXXIX, cap. 11: *Si quid ad eas (leges) addi, demi, mutarive vellet, rursus ab Senatu ei postulandum fore*. Hic unum addi potest proprie ad τὰ, ad eas referri: apud eundem XXXV, c. 19, *odi odioque sum Romanis*. Apud Ciceronem quoque in Verrina c. 54 dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae fatelles, in Sicilia omnium adversarios, omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, attentare. Certe τὸ colloqui, quod hic cum eodem, quo cognoscere & attentare, casu construitur, proprie aliter construendum foret, ut notum est. IENS.

ead. l. 7. Τῇ λύρᾳ) Lyrae quidem, uti supra visum, (Dial. VII) inventor Mercurius. Sed Musicen inter praecipuas eius dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum est. Vid. tamen Dial. VII, & Horat. Carm. I Od. X. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀναφρόδιτος) H. Steph. Gr. L. Thes. T. I, p. 613; postquam monuerat ἀναφρόδιτον esse a Venere alienum, invenustum, positis etiam his Luciani verbis addit: *quod quidam exponunt*, adversa Venere natus. Non aliter invenustum capit venustissimus Muretus in Terent. Andr. A. I, Sc. V, 10: *rebus amatoriis infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt ἀναφρόδιτον*. Graecus ille Samosatensis: ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτος &c. & venustas interdum est ἢ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me est fortunatior, venustatisque adeo plenior? ubi tamen Nonius legit vetustatis; sed falso, ut puto. Haec Muretus. HEMST.

Pag. 45. l. 4. Ἐν τῇ Δήμῳ σύνεστιν) De Charite praeter Venerem Vulcano iuncta res est nota: Aglaïam ὀπλοτάτην Χαρίτων vocat Hesiod. Theog. v. 945; Thaliā nonnulli, teste Eustath. ad Il. Σ, pag. 1148. Homerus nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμνον, Καλὴν, τὴν ὅπῃσι περικλυτὸς ἀμφιγυῖεις Il. Σ, 382: quod Pausanias observat IX, p. 781, ubi de Gratiis egregia multa. Vid. Cornut. de N. D. cap. 15, pag. 163; c. 19, p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud sane formosissimo, quis tam follicite prospectum voluerit, (Lucianus enim non ingenium hic suum, sed alios auctores videtur secutus) ut, partito munere coniugali, five in coelo verfaretur, seu Lemnum viseret, optatos tamen pulcherrimae coniugis infusus gremio amplexus inire posset, mihi non fuc-

currit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur Schol. Homer. ad Il. E, 230. ibi quaesitum est apud veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quadam sunt industria, cur Iuno Somnum conventura Lemnum a principe poetarum adire fuerit iussa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum esse Lemni Vulcanum, uxorem eius Charitem; cuius germanam Pasitheim, quae sororis in contubernio vivebat, cum Somnus efflictim amaret, ideo scilicet, ut propius ab optatissimae virginis aspectu abesset, in Lemno desedisse. At Homerus & Charitem, & ipsam Vulcani officinam in coelo collocavit, nescio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuisse credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum strepitus coelestium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem posteriorum in eos poetarum non vulgare constat beneficium, qui destructa Homeri taberna fabili Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, si quid operis moliretur, migrare iusserunt ad insulam aliquam Aeoliam aut Lemnum, datis insuper (nam Homerus plane solum ad fornacem atque incudem destituerat) aerumnosi laboris ministris Cyclopibus. Ita Callimach. H. in Dian. Apollon. Rh. Arg. III, Virgil. Aen. VIII. Apud eodem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque secus, quod magis mireris, in Homeri Od. Θ. Illam quidem Anacreon, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; sed diverso consilio, ut operam sociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox displicet αὐτόν malleμ καὶ στρατιώτην ἄν et si non me fugiat usus aliquis τοῦ αὐτοῦ haud valde dispar, de quo alibi dicam. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιμηχανήσασθαι) Perspicuum est, legendum ἐπιμηχανήσασθαι. IENS. Ἐπιμηχανήσασθαι Iensii emendatio est. In libris nostris omnibus ἐ—σασθαι legebatur. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐκ οἶδα) Non solus Lucianus haec dicentem inducit Apollinem. Gravissimus poeta Homerus Odyss. Θ, 336, eadem ferme habet; eoque credo factum, ut Lucianus, qui eum perpetuo fuggillat, Dialogum XVII scripserit. Iocosior Ovidius & a quo talia exspectes l. c. & II de Arte Am. 561. SOLAN.

Pag. 46. l. 7. Κατακεκόσμηκεν) Vide Θυσ. c. 8, & Ovid. Met. II init. SOLAN.

ead. l. 8. Σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς) Qua fronte Lucianus Iunonem hic inducit asserentem, Vulcanum a Venere diligi

aut coli? Similem phrasin vide Dial. XXII. SOLAN. Locutionem illustrat Bergler. ad Alciph. pag. 120, *Διὰ χρήματα ἐσπουδάσθην ὑφ' ἑμῶν*. Dion Chrys. Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, *χρήσιμός τε*. HEMST.

ead. l. 11. Οἷα ἐσθίει) Hoc est, quibus sacrificiis delectetur: nam sacrificia esse putabant convivia Deorum. Vide, quae monuimus ad Prometh. § 17. CLER.

ibid. Ξενοκτονοῦσα) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Ovid. 3 de Ponto, Achill. Tat. lib. 8. BOURD.

ead. l. 13. Πάντα εἰδέναι) Callimach. Hym. Apoll. *Τέχνη δ' ἀμφιλαφὴς οὐ τις τόσον ὕσسون Ἀπόλλων*. Apul. Florid. 1, Aristoph. in Plut. Orpheus, Homer. H. *εἰς Ἀπολλ.* BOURD.

Pag. 47. l. 1. Κλάριον) Vide Ἀλεξ. ε. 8, & Clem. Alex. p. 9, *τὸν Κλάριον, τὸν Πύθιον, τὸν Διδυμέα, τὸν Ἀμφιάρεω, τὸν Ἀπόλλων, τὸν Ἀμφίλοχον*. V. Schol. Apoll. Rh. p. 128. SOLAN.

ead. l. 2. Διδύμοις) Origen. Cels. I, p. 55, 1. SOLAN.

ibid. Λοξά) Momus in Apollinem *Δικαστήρ*. Sic in Alexand. sic in Iove Tragoed. & passim. *Λοξίας* Apollinis cognomen. BOURD.

in Schol. l. 2. Μυθευόμενος) Leg. *μυθεύμενος*. CLER. *Μαντευόμενος*) In ed. A. & C. M. legebatur *μυθεύμενος*. Ego certa coniectura ductus mutavi. SOLAN. Mihi placuit *μυθεύμενος* idque omnino retinendum videbatur. HEMST.

Pag. 48. l. 2. Μαρούας) Apul. loc. cit. Iulian. Imp. Epist. ad Iambl. BOURD.

ibid. Αἰ Μοῦσαι) Vid. P. Burmann. ad Ovid. Metam. VI, 400. HEMST.

ead. l. 4. Ἄθλιος) Addi solet articulus. nisi forte legendum *ἀθλίως*, sed edd. verant, nec sequens patitur *ἀδίκως*. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ αὐτὴ οὔσα) Tantum abest, ut ornet sententiam vocabulum *αὐτὴ*, ut onerare potius mihi videatur. Longe dispar erit ratio, si legas *ἀγνή* quod percommodum hoc in loco. Scilicet Homerum, ut solet libenter Lucianus, tetigit: *Ἀρτεμις ἀγνή* in Odyssæa satis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis affideat, & opem invocata praeftet, aequae ac Noster, rident patres Ecclesiastici, nec ad rem pertinere quidquam credunt, quod a veterum Theologis assertur, eandem esse & Lunam; quae cum sit *τῆς γενέσεως ἀρχὴ*, isto munere iure merito fungatur. HEMST.

Pag. 50. l. 4. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον) Talia describit Vulcani vincula Homerus Od. Θ, 275, — *κόπτε δὲ δεσμούς Ἀρβάνκτας, ἀλύτους, ὅφρ' ἔμπεδον αὐθι μένοιεν* & v. 299, *Καὶ*

τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκ ἔτι φευκτὰ πέλονται. Ideo δεσμὰ Ἠφαιστεία proverbio dicuntur, quibus expedire se nulla vili-
 licet: ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, inquit Suidas, adiecto Eunapii, hu-
 ius enim esse recte censuit H. Valesius, insigni loco, qui imi-
 tationis Homericæ vestigia clare praeferat, ὁ δὲ τρεῖςιν ἅμα
 συγκατελλημμένος πάθεισιν ὥσπερ Ἠφαιστείοις δεσμοῖς ἀρρήκ-
 τοις, ἀλύτοις, ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον. Arbazacium desi-
 gnat, ut manifestum est ex iis, quae copiosius indidem pro-
 feruntur in Ἀρβάζακιος. Huius autem subtilissimi retis nexus
 tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab Ho-
 mero cum araneae tela comparentur: ἀφανὴ δεσμὰ paulo an-
 te Noster, & Aelian. de Anim. II, c. 30, δεσμὰ ἀφανῆ ὑπὲρ
 τὰ Ἠφαισίου τὰ Ὀμήρεια. HEMST.

ead. l. 9. Τὸ δέσµα ἡδίστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνώ-
 μενον τὸ ἔργον) h. e. illud vero iucundissimum spectaculum
 mihi prope ipsum opus Venereum visum est; scilicet ferme
 ita hoc spectaculo delectatus fui, quam si ipse iisdem fruerer
 gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mer-
 curius verba illa (μονονουχὶ αὐτὸ γιγνώμενον τὸ ἔργον) ad se
 referat, non autem ad Venerem & Martem, quos iam ante
 dixerat ἐν ἔργῳ εἶναι. Nihil hic videtur intellexisse vulgatus
 interpretes. Quae deinceps ait Mercurius, se nempe invidisse
 Marti istum cum Venere lusum, & sibi ista vincula, quibus
 cum Venere coniunctus comprehenderetur, optasse, plane
 conveniunt iis, quae in eodem hoc iocoso argumento habet
 Ovidius Metam. IV, v. 185: *Lemnius extemplo valvas patefecit
 eburnas, Admisitque Deos. Illi iacere ligati Turpiter. Atque ali-
 quis de Dis non tristibus optat Sic fieri turpis.* IENS.

ead. l. 10. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον) Poterat scribi, μονον-
 ουχὶ ἐν αὐτῷ γιγνομένων τῷ ἔργῳ modo, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν
 nihil tamen est, cur a lectione recepta discedamus: quem
 sensum probarem, vertendo patefeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re
 Venerea pervulgati sunt usus. Vid. Barth. ad Claudian. Epith.
 Pall. & Celer. v. 130, Keuchen. ad Seren. Samon. v. 610,
 Commentatores ad Petron. p. 404, Bergler. ad Alciph. p.
 413. HEMST.

ibid. Γιγνώμενον τὸ ἔργον) Id est, coitus. GUYET.

ead. l. 14. Ἐφθόγουν τῷ Ἀρεί) Totus hic quidem dialogus ex
 Homero deformatus; sed istorum lepor vix est, ut satis intel-
 ligi possit, nisi poetam ipsum legeris Od. Θ, 335. Apollinem
 Deorum postremum ponit v. 323, qui ad iucundissimum spe-
 ctaculum advolarint: inde Noster Mercurium fecit haec a se

iam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit Paulo Silentiario, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII, Epigr. 54. In Amoribus, εὐτυχέστατος θεῶν ὁ διὰ ταύτην θεθεῖς Ἄρης. Lucianus ζυνδεδεμένοι, δεδεμένῳ, δεδέσθαι: quae forma Thomae videtur elegantior, quam δεθεῖς, δεθῆναι. HEMST.

Pag. 51. l. 1. Οὐκοῦν καὶ δεδεῖσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ) Num ergo & vinciri te sic patereris? ocius emenda δεῖσθαι vel δεδῆσθαι. Quid enim sibi vult δεδεῖσθαι? IENS. Δεδέσθαι) Ex ed. I. est, cui suffragatur L. reliquae omnes δεδεῖσθαι mendose. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐγὼ μὲν) Repetit omnia huius Dialogi in Bacch. Eurip. Nonn. Ovid. alii. BOURD.

ead. l. 11. Μίτρα) Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum Lucianum alibi apparet. Quin & θηλυμίτης per probrum hic Bacchus vocatur. COGN.

ead. l. 14. Παντί) In veteribus Codd. πάνυ & Πανὶ fuisse testantur Scholia; quod ego olim amplectebam. Nunc genuinam esse scripturam παντί censeo, quia cuius similem potius, quam sibi, melius videtur, quam Πανὶ similem. SOLAN.

ead. l. 15. Θηλυμίτης) Dicemus ad Bacch. c. 4, ubi de expeditionibus eius plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Iuppiter adstruit: & merito quidem; nam χορείς ἀπὸ τοῦ χοροῦ, non sat idoneus Pugnae ferebatur, Horatio teste II Od. 19, v. 25; quos tamen rumusculos parum secundos iam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina testī opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. HEMST.

in Schol. Πανὶ) Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. SOLAN. Cum in nonnullis Codd. exstiterit πάνυ μᾶλλον pro παντί, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiasten notare voluisse vice τοῦ πάνυ alibi reperiri Πανί. Ed. A. Τῷ πατρί) Πανί. HEMST.

Pag. 52. l. 2. Στρατῶ) Schol. & Coll. SOLAN. Nulla fuit causa, cur mutarem στρατιωτικῶ: τὸ στρατιωτικὸν pro militibus aut exercitu apud Thucydidem, Diodorum, Pausaniam p. 423, Herodianum, satis familiare, ut τὸ ἵππικόν, τὸ ναυτικόν, τὸ ἑλληνικόν. HEMST.

ead. l. 9. Καταδήσας) Vid. Ovid. Met. III, Fab. 8. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐδέεις φθόνος) Nolim vertere, non est quod invidias: non enim invidebat Iuno Baccho, sed eum reprehendebat. Verterim potius: non debet hoc ei creare invidiam, hoc

est, *odium*. Solent invidia & odium esse coniuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miscentur. CLER.

in Schol. Στρατηγικῶ) Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. nostris. SOLAN. Vix dubito, quin vitio scriptum sit pro στρατιωτικῶ. HEMST.

Pag. 53. l. 2. Ἰκάριον) Hygin. fab. 130. SOLAN. Icarum saepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit H. Grotius ad Germanici Phaenom. vide Th. Muncker. ad Hygin. F. 130. Addam Aeliani locum de Anim. VII, cap. 28, ut eum interpositae negantis particulae soliusque distinctionis ope a pravis tum versione tum emendatione vindicem: "Ὅτε τὸν Ἰκάριον ἀπέκτεναν οἱ προσήκοντες τοῖς πρώτοις πλοῦσιν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν, οὐκ εἰδότες πῶ οὐ δάνατον εἶναι τὸ πραχθὲν, ἀλλ' οἴνηρον κάρον, νενόσηκαν οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοῦ Διονύσου τιμωροῦντος τῶ πρώτῳ γεωργῷ τῶν αὐτοῦ φυτῶν καὶ πρεσβυτάτῳ. Iam nihil, ut puto, in istis est, quod ulla parte lectorem impedire possit. Quantum in hac fabula narranda veteres diffideant, commemorare non videtur operae pretium. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπιζηλοτυπεῖν) Habet Stephanus, sed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compositum illud in Lexica pervenisse credibile est: si quis pro spurio expellendum sentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem sine dubio legi debet ἐπιζηλοτυπεῖν saepius ista particula vitiata verbis sequentibus adhaesit: vide Hermot. § 13. neque aliter statuisse videtur Brodaeus ad Anthol. I, c. 13, Ep. 2, proferens, ζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὃ Ἡρα. Eἶγε omnium edd. non videbatur mutandum: quamvis in A. 1 IV. ἥγε itidem notatum reperiam. HEMST.

ead. l. 10. Ὡγε) Sic L. ἥτε P. Impressi εἶ γε. SOLAN.

ead. l. 25. τί) Huius dialogi argumentum festivissime in Cupidine suo tractavit Georg. Sabinus, qui ad huius videtur imitationem confectus, nec minus est elegans. COGN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μεθυσοδότης) Lege μεθυσοδόντες. De Icario vide Hygini Fab. 130, & Poët. Astronom. lib. II, c. 4. IENS. Idem observaverat Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 54. l. 1. τὴν Πέαν) Insignis haec Iuntinae ed. emendatio, quam confirmant insuper P. & L. reliquae enim omnes Ἡραν. At Iunonis amores quis novit? Adonidem solum amasse dicitur. V. Clem. Alex. p. 15 A. SOLAN. Nullum est in fabulis Iunonis a Cupidine vulneratae vestigium: neque satis erat decorum, ut, quae virtutis castitatisque custos habeba-

tur ac praeses, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eury-medonte Titane, antequam Iovi traderetur, virginem fuisse vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congressu Prometheum exstitisse, vix uno alterove teste, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari potest. Si quid eius generis habuisset Iuppiter, quod ulla veri specie coniugi obiiceret, hoc scilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuisset, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam saepe reus Iunonem in amores suos importunius invectam flagitii similis exprobratione repulisset? De Adonide quod commemoratur, in Clemente reperiri non equidem recorder; & nescio, an hunc errorem festinatio pepererit: nam Protr. p. 21 B. legitur καὶ Ἡρα Ἀδωνιδος, nimirum Ἀφροδίτη illud Ἡρα literis iisdem constans, quibus Ἡρα, minus attentum fallere videtur potuisse: quin in ipsum Iovem amati Adonidis suspicio meliore iure cadat; is enim a se impetrare non potuit, ut possessionem formosissimi iuvenis Veneri Proserpinaeque relinqueret in controversam, si vera sunt, quae notat Schol. Theocr. ad Eid. XV, v. 86. Apud Lucianum igitur pro Iunone amplectenda fuit Ῥέα, cui iam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum insultavit, ut ipse gloriatur Dial. XII. Philostr. Ep. XXXIX: οὕτω καὶ ὁ Ἀπόλλων ποιμένων Ἡρα, καὶ Ἀφροδίτη βοσκῶν, καὶ Ῥέα ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ τῶν τὰ ἄστυ οὐκ εἰδόντων ibi pro Ῥέα scribitur in Cod. Pal. secundo Ἡρα. Contra in Plutarcho de Fluv. c. 18, p. 59, καὶ κατ' ἄγνοιαν τῇ Ῥεᾷ συγγινόμενον τὸν Δία θεασάμενος, reponendum est τῇ Ἡρᾷ, ut ex iis manifesto patet, quae traduntur p. 64. Mox si probes ἐπ' ἐκείνης, capiendum erit, quod ad illam attinet: sin malis ἐπ' ἐκείνην, vel ἐπ' ἐκείνην, adversus illam; idque convenire magis videtur. Qualem vero se pater pepererit, ab Amoris iustibus tutam, audi, quemadmodum ipsamet praedicet in Apollon. Rh. Argon. III; 32: Ἡρῇ, νῆϊδά μὲν με πατὴρ τέκε τοιοῦτο βολῶν, οὐδέ τινα χρεῖον θελκτικόν οἶδα πόθοιο. HEMST. ead. l. 5. Χαρθπῇ) Hesych. Χαροπὸς, γλαυκὸς, ξανθὸς, φοβερός &c. GUYET.

ead. l. 6. Ἐκπλήττει) Parisiensis mutavit in ἐπι—. prave. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑφορᾷται) Eleganter Erasmus, adductis superciliis observat, utraque verbi potestate coniuncta: melius ab eo non discessisset Benedictus, qui dedit, torve semper adspicit: hoc est θριμὺ ὄρᾳν, quod paulo post sequitur. Hic autem ὑφορᾷσθαι suspectum habere, & diligenter, ne noceat, observare. Aristotel. περὶ

Z. I, c. 44, de leone: ἔστι δὲ τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτῃς οὐδενὸς, οὐδ' ὑφορώμενος οὐδέν· contra Mars Cupidinem dicitur προσίστασθαι & προσκαλεῖσθαι, tantum abest, ut ab eo cavendum sibi puret. De verbo ὑφορᾶν plura Stephanus in Thef. & nimis quidem, ut saepe solet, tenuiter. HEMST.

Pag. 55. l. 3. Πρόσωπόν τι) Id est, τὴν αἰγίδα σὺν τῷ τῆς Γοργόνος προσώπῳ. GUYET.

ead. l. 8. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.) Bene factum, quod Lucianus Musarum castitatem ipsius Cupidinis testimonio adiuverit, quo persuasissimum fiat, παρθένους ἀειθαλεῖς & ἀειπαρθένους, ut vocantur, revera esse. Non diffitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo susceptus legatur: recensuit agmen hoc vanissimus Tzetz. ad Hesiod. E. καὶ H. p. 7, ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendatio-
ra: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, si usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum est, cuius cunei ope durissima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectissimarum virginum amoveamus; quas utinam eorum nulli, qui se colere videri volunt, prostituere conarentur. Venustum est nescio cuius Musicii (ab aliis auctor Plato habitus) Epigramma Anthol. I, c. 7, & ad Luciani mentem accommodatum: Ἄ Κύπρις Μούσαισι, κοράσια τὰν Ἀφροδίταν Τιμάτ', ἢ τὸν Ἔρον ὕμνῳν ἐφοπλίσομαι· Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ στῶμάλα ταῦτα. Ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide Brodaeum. HEMST.

ibid. Ἐξω βελῶν) Alludit ad proverbium Ἐξω βελῶν, id est; extra telorum iactum, pro eo, quod est, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens est apud Lucianum in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopis & Neptuni. COGN.

ead. l. 14. Τὴν δὲ Ἀρτεμιν &c.) Perpetuae virginitatis decus petenti, Minerva suggerente, Dianae Iuppiter concesserat. Callimach. H. in Dian. v. 6, ubi hac de re multa notat Ez. Spanhemius. HEMST.

Pag. 56. l. 6. Ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς) Scribendum forte: ἔπειτα τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. GUYET. Non metuo, ne quis abripi se patiat prava Guyeti correctione: nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioso ac docto, contigit, ut inter subitam legendi festinationem, re minus pensiculate considerata, emendationes plane absonas proiecerit; quas ego quidem utilius exi-

stimarem in lituris perire, quam luci donari. HEMSTERH. *ead. l. 17.* Θεῶν Κρίσις) In Ox. aliter habet titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν Θεαινῶν, Ἡρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. SOLAN. *in Schol. l. 1.* Καλὸν &c.) Veteris esse poëtae non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi iambi. HEMST.

Pag. 57. l. 1. Τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γάργαρον Idae montis tres numerant vertices, qui in totidem promontoria definunt, Letum, Gargarum vel Gargara, & Phalacram: Schol. Homer. ad Il. Θ, 48, Ξ, 284, Eustathius p. 697. Sigeum addit Schol. Nicandri ad Alexiph. v. 40, Ἰδης ἐν κνημοῖσι Φαλακράτης ἐν βήσσῃς pro quo nescio, quam recte supposuerit Pergamum sive Tzetzes, sive verustior aliquis commentator ad Lycophr. v. 24. Gargarum omnium est, Homero teste, celsissimum: Γάργαρον ἄκρον Ἰδης ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte observat Macrob. Saturn. V, c. 20. Isto autem genere post Homerum Graeci τὸ Γάργαρον, & Epicharmus, Γάργαρ' ἀγάννιφα nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἢ Γάργαρος, ut ex Alcmane probat Stephanus: vide Etymol. p. 221. verum postea, cum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subiectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ νῦν Γάργαρα πόλιν Αἰολικὴν distinguit Strabo XIII, p. 874 C. 903 C. Hesychius quidem: Γάργαρον, ἀκρωτήριον ὄρους Ἰδης, καὶ πόλις Τροίας πλησίον Ἀντάνδρου sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilatum acceperimus. Latini post Virgilium Gargara cacumen Idae non minus, quam ipsam urbem appellarunt. Stat. Theb. I, 549, *Gargara desidunt surgenti* — ubi quae notat Lactantius, Servio debentur ad Aen. IX, 86. Plin. H. N. V, 30. at Vibius Sequester: *Gargarus in Phrygia Idae montis cacumen*: sed huius auctoritatem si parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris iudex federit Deabus: ideo Mela I, 18, *Ipse mons veteris Divarum certamine & iudicio Paridis memoratus*: neque aliter fere Euripides, qui saepius eius rei meminit: Troad. v. 976, ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους πέρι Ἰδαῖον εἰς κευθμῶνα. Hel. v. 23, Ὅτ' Ἰδαῖαν εἰς νάπαν ἦλθ' ὃ τῆς Μαίας τε καὶ Διὸς γένος. Androm. v. 274, & mox: καὶ δ' ἐπεὶ ὑλοκόμον νάπος ἦλθον tum Ἰδαῖον λέπας ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poëtarum ingeniosissimus: *Est locus in mediae nemorosis vallibus Idae.* Callim. Hymn. in Lav. Pall. v. 18, Οὐδ' ὅκα τὰν Ἰδα Φρυγῆς ἐδί-

καζεν ἔριν, ut vir summus egregie restituit. Vid. Sil. Italic. VII, 437. Noster, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. Strabo scribit, in recessu sinus Adramycteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum *ὑπερκειμένον ἔχουσιν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος* quae repetit Eustath. ad Il. Ξ, pag. 986. idem apud Stephanum ex Timothee in Ἀλεξάνδρεια satis apparet situm huius loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est, quod § 5 antri mentionem Lucianus facit: praeterquam enim, quod Euripidis Ἰδαῖος κευθμῶν & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam exstitisse constat, ubi, creditibus accolis, Dearum litem Paris disceptaverit. Diodor. Sic. XVI, p. 565 C. μέγιστον δὲ ὑπάρχον (mons Ida) τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἀντρον θεοπροπέες, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου is quidem locus alius esse non potest, quam memorata Straboni Alexandria. Paululum hinc diversius abiit Coluthus in Ἑλένης ἀρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14, αὐταὶ γὰρ ἐθυήσασθε μολοῦσας (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μολουσαι) Ἰδαίης Δικαίηρον ἐπὶ πρηνῶν Φαλακρῆς ex eo cacumine caesae narrantur arbores, ex quibus classis est contexta, qua vectus Spartam petiit Alexander: propterea Φαλακρῆς κόρας argute vocavit Lycophron: verum qui sedem ibi iudicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum observat Macrobius Saturn. V, 16, nullam commemoratiōnem de iudicio Paridis Homerus admittere: quae si fidem inveniant, tum vero supposititios haberi oportet versus eos, qui leguntur Il. Ω, 29; itaque censuisse veterum quosdam docuit Fulv. Ursinus in Virg. cum Gr. Scr. coll. pag. 196. nec sane mihi probabile videtur, ab Homero esse profectos: si enim iam tum fabula fuisset nota, quis credat, principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poeticae virtus nitidissime poterat explicari, fore desidem, sic ut nusquam suis luminibus ornatam interfereret tam bellam gravissimi belli causam? Neque desunt, quas nunc quidem promere non est opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut post Homerum celeberrimi iudicii commentum prodiisse demum credam. Exstitit inter alia multiplicis caelaturae argumenta in illa Cypseli vel Cypselidarum ar-

ca, cuius in Iunonis Eleae templo dedicatae meminit Dion Chrys. Or. X, pag. 163 B. sollicitam descriptionem exposuit Pausan. V, pag. 419, cum tali epigrammate p. 425: Ἑρμείας ὁδ' Ἀλεξάνδρῳ δεικνύσι, δισιτὴν τοῦ εἶδους, Ἦραν καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίταν· quod si Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut sane suspicatur Pausanias, vetustissimum esse oportet. Fabulae vero non iniucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine Daretis Phrygii celatur, c. VII de fabula somnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec secus Deïvonius de Bell. Troi. II, 228, in multis pessime corruptus. Dion Chrysostomus, ut philosophus, morem Socraticum, mutandis in omnes disciplinae moralis formas pro re nata fabellis, sequitur: Orat. XX, pag. 266, 267, Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, eiusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in iuvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diversa via tractat in Orat. Troica atque alibi. At si Cedrenus, Suidas in Πάριον, Malela p. 114, testes habeantur satis idonei, iam Paris erit inter antiquissimos scriptores annumerandus, quippe qui encomium Veneris Iunoni Minervaeque praelatae composuerit, itidem hymnum titulo Κεστοῦ praescriptum: a talibus incunabulis exortam esse fabulam, his, si lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi δισιτὴν vel κριτὴν, δισιτητὴν alii vocant: utrumque Noster: Lycophron v. 93, κάλλους τὸν (nisi quis malit ταῖς) θυωρίτην τριπλαῖς· translatae locutionis expediendae viam nisi veteres ostendissent, minus equidem mirarer, in ea declaranda Commentatores eruditissimos non laborare tantum, sed labi. Θυωρὸς est primum mensa sacra & ministeriis divinis apta, ut Festus ait in *Anclabris*; quam in Christianorum etiam templis θυωρὸν Nicetas alique dixerunt: deinde mensa communis & amica; τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit Schol. Callim. ad H. in Dian. v. 134, ubi vide viri illustres observationes: hinc in Hesychio θυωρεῖσθαι, εὐχεῖσθαι. Tum porro similiter ac τράπεζα mensariorum est, & τραπεζίτης idem, qui ἀργυρογνώμων, sic θυωρίτην ut usurparet, licere sibi voluit Lycophron. Hesychii conturbata hunc in modum reponere: Θυωρίτης, τραπεζίτης· καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μνηστῆρας οὕτω, scilicet καλοῦσι. Θυωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ δῶν φυλάσσουσαν. Latine dixeris, formarum pulchritudinisque spectatorem: sicuti pecuniae spectatores dici, qui nummos probarent,

notavit Donatus ad Terentii Eun. A. III, Sc. V; tribusque modis debitum pecuniarium solvi, pensione, spectatione, quando dicitur *lestum est*, & numero, ad Phorm. A. I, Sc. 2; & *spectator veteris monetae* Symmacho III, Ep. 11, ἀργυρογνώμων παλαιοῦ νόμματος. rem illustrat egregius non Theocriti quidem, sed suavissimi tamen Ionis poetae locus Eid. XII, 36: Λυδίη ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποῖη Πεύθεται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί. Etymologi emendationem a Pottero prolatam Sylburgius occupavit: ego nihil mutandum arbitror, nisi ἀπὸ τῆς ἄλλης (τραπέζης) ὅτι ἔκρινεν τὰς θεάς nunc autem translatio ducta est ab alia mensa, nimirum nummularia: παρὰ Λυκόφρονι autem revocari debet ad superiora subiungendum voci *τριπλαῖς*, vel *κριτὴν* locum descripsit Phavorinus. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel similima, vel parumper discrepantia reperiuntur apud alios scriptores, operae non videtur studiosius annotare. HEMST.

ibid. Τῷ Γαργάρῳ) Suidas & Stephanus Γάργαρα vocant. At Noster iterum c. 3, τὸ Γ — & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV, & Hom. II. Θ, 48. SOLAN.

ead. l. 3. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά) Talem se ferebat Socrates; eo-que ipso titulo propterea donatur a sectae suae philosophis, & Luciano in B. Πρ. cap. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitiose traduxerit Lucianus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπίσης τε ὑμᾶς) Incommodum illud τε, quod servari non potest, nisi sequentia his annexa sic constituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ, εἴγε οἶόν τε ἦν, ἡδέως ἀν' ἀπάσας νενικηκυίας ἰδὼν. Malo tamen, & mollior est medicina, τε mutare in γε, probata distinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας οὗτος pro αὐτός. HEMST.

Pag. 58. l. 9. Ὅπως) Sub. *videte*. GUYET.

Pag. 59. l. 1. Πρὸς ἐμοῦ λέγ.) Attica locutio. Aristoph. Vesp. v. 645, Τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπᾶ — καὶ χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι. Schol. minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ μὴ ἀρέσκοντα μοι λέγοντι. Plato in Hipp. p. 1248 A. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ παντελῶς ἀγαμος &c.) Οἰνῶν Κεβρήνος τοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ, quam, ut rem minuat Mercurius, ἔγημε Paris. Vide Apollod. III, 10, § 6. (p. m. 93 C.) LEED.

ead. l. 6. Συνοικεῖν) Utitur hoc loco Muretus Var. *Left.* VI, c. 7. HEMST.

ibid. Ἰκανὴ μὲν) Supra Graevius ad Dial. VI vertit, *commo-*

da quidem, sed rustica, interprete castigato, qui dederat, *sut quidem formosa*. Non audio: saepius enim *ικανός & αγαθός* praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam & rusticam*: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil vetat. Oenones pulchritudinem poëtae laudant: historiam totam enarravit Parthen. Erot. c. IV. HEMST.

ead. l. 9. Ἄλλως ἡρόμην) Mox vim istius ἄλλως Lucianus ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με: nullo certo consilio neque de industria. Parum recte videtur intellexisse D. Heinsius ad Hesiod. E. καὶ H. v. 344. melius Stephanus in Thef. T. I, p. 343. HEMST.

ead. l. 10. Παραπρεσβεύεις) Id est, *praevaricaris*. GUYET.
ibid. Κοινολογούμενος) Sic Nizyr. c. 14, & Ἄλ. c. 25, πρὸς οὓς τισι —. SOLAN.

ead. l. 13. ἤρετο) Ox. In editis εἶρετο. SOLAN.
Pag. 60. l. 6. καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν) Haec profert Thom. Mag. in Βούλομαι. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλὰ μετὰξὺ &c.) *Sed inter colloquendum multum progressi iam a stellis recessimus*, sive, ut non male interpres, *stellas emensi sumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo *παμπόλῳ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας*, ubi Erasmus, *cum plurimum nubium essem emensus*. Sed Budaeus & Stephanus hunc locum suspectum habent, & aliter scripsisse Lucianum putant. Et rursus in dialogo Doridis & Thetidos: *ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν*, postquam longe a terra proceffi in altum erant. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse Luciano. Hesych. Ἀπασπάζαντο, ἀπέστησαν. leg. ἀπασπάζαντο. GRAEV.

ead. l. 14. Ἀπασπάσαμεν) An scribendum? ἄλλὰ μετὰξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀπασπάζομεν τῶν ἀστέρων. GUYET. Subintellige *ἐαυτοὺς* quasi dixisset, *ἐσπάσαμεν ἐαυτοὺς ἀπὸ τῶν ἀστέρων*, nos procul ab astris subduximus. CLER. Iniuria Budaeus & Stephanus Thef. T. III, p. 918 G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀποσπᾶν, *avellere*, *distrahere*, *avocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix divelli possunt ac discedere: ita capiendum esse A. A. XXI, 1, praecedentia satis confirmant: neque audiendos puto, qui Grotio obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione

Lucian. Vol. II. V.

ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque avocantur, patiuntur, raro commodi causa, ut in Xenoph. K. 164, v. 11. Aelian. de Anim. VII, c. 6. saepius immoderate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius contingatur: Excerpta Nicolai Damasc. p. 426, ὄνον ἀγροῦ κων ἐπιπλεῖστον ἀποσπάται τῶν ἑαυτοῦ. Polyae. VI, c. 4, ὡς δὲ μακρὰν ἀπεσπασθῆσαν ἄχρι πελάγους δαδῶν, exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cum his dis parco. Haec in Atticis castigatissimisque scriptoribus usitata sunt: verum quando ἀποσπασθῆναι simpliciter pro χωρισθῆναι, recedere, digredi ponitur, illud iam communis, quam vocant, & minus accuratae Graecae loquendae mac proprium est: ita Lucas in Evang. XXII, 41, καὶ τὸς ἀπεσπασθῆ ἀπ' αὐτῶν ὅσει λίθου βολήν veteres exponunt ἀπέστη, ἀπεχωρίσθη: neque aliud est, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεστάθη. Eandem vim obrinuit ἀποστέσαι, ubi tum intelligendum est ἑαυτὸν quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10, pro eo, quod vulgatur, Ἐκείθεν δὲ ἀποσπασθέντων σταδίους ἐννέα, ego legendum arbitror secutus C. Alex. & ed. Compl. Ἐκείθεν δὲ ἀποσπασάντες σταδίους ἐννέα, ποιούμενῃ τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Τιμόθεον προσέβαλον Ἀραβες αὐτῷ. Inde cum progressi essent stadia novem, Iudam adversus Timotheum proficiscentem adorti sunt Arabes. pariter v. 17, ἐκείθεν δὲ ἀποσπασάμετες, unde, quae scriptori forma verbi placuerit, animadverti potest: fefellerat, ut saepe, librariorum imperitos absoluti nominativi usus. Aelian. de Anim. X, 48, ὁ δὲ μεταδιδόντων δις. τῶν μὲν συνθηρατῶν ἀποσπᾷ πολὺ. Synes. Ep. 108, μένειν γὰρ ἔφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν οἱ τινες ὄντες ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀποσπᾶσαι τῆς χώρας ἐτολήμυσμεν. Noster de Domo: πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι, procul a terra in altum provehi. Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. § 21, vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὲ ἀπαγαγὼν καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπᾶσας. Ad Icaromenippum Graevius eorum, quae hic annotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdus ibi Iac. Gronovius arguitur. In hoc autem loco πολὺ, secus atque interpretes fecerunt, iungendum est cum ἀπεσπᾶσαμεν. HEMST. ead. l. 16. Τὸ Γάργαρον) Rob. Stephanus in Thes. habet Gargarus masc. & vulgaris Grammatica altus Gargarus. Farnabius tamen ait Gargarus in masculino genere nusquam legi; & fane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nusquam.

quam reperio. Γάργαραν autem in feminino genere agnoscit Eustathius; agnoscit & Etym. Magn. Sed ea πόλις, hoc ἀκρωτήριον. LEED.

Pag. 61. l. 2. Ποῦ) Sic Ox. & L. At reliqui ὅπου. SOLAN.
ead. l. 9. Καλαύροπα) Mf. Ox. καλάβροπα, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, immo & in nummis. V. Spanhem. 120, 128. SOLAN. Paridi tribuit etiam Coluthus v. 107: Ποιμενική δ' ὑπέκειτο βαῶν ἐλάτειρα καλάβροπ. idem scribendi modus in Apollon. Rhod. IV, 974, ut observavit Fr. Nanfius ad Nonni Paraphr. E. Ioh. XXI, 110; quem se probasse Scholiae ostendit hanc notationem afferens, οἶονεῖ καλὴν ῥάβδον. libro tamen Argon. II, 33, καλαύροπα τε τρηχεῖαν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud Morell. Spec. Rei Numm. T. XI, Alexander exhibetur καλαύροπα vel pedum manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ῥοπήν illam vel καμπήν, cuius meminit Etymol. eam ob causam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπές, perinde ac pedum Festus & Servius. Glossae veteres: Pedum, καλαύροπ, ποιμενική ῥάβδος. λαγωβόλος. Vid. Poll. X, 131. HEMST.

ead. l. 12. Ἄλλ' ἐκεῖνος) Rectius in Mf. scribitur Ἐρ. ἐκεῖνος. ἄλλ' ἐπειδὴ πλησίον γῆς ἐσμέν. GRAEV. Scriptae lectioni, quam Graevius ponit, vulgatam longe praetulerō. Ἄλλὰ eleganter positum, immo is ipse: tum ἐπὶ τῆς γῆς iungenda cum καταστάντες: quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus; ne scilicet iuvenis amlante conturbetur, & plane stupefiat, si nos desuper advolantes viderit. Quae de usu nautico verbi καταστῆσαι monentur, nihil huc faciunt. HEMST.

ead. l. 13. Καταστάντες) Pro καταβάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen ed. Leedes vocem esse nauticam apud Homerum: ἧα καταστήσον Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, quae aethera tranabant pennis. Verum alato quidem Mercurio tribuitur a Nostro εἰρεσία τῶν πτερῶν, & Dii Deaeque alii Libi sine alis, Cupidine excepto, constanter traduntur. De hac voce consule Thucyd. I, 59. SOLAN.

ead. l. 15. Καταβεβήκαμεν) Ox. Mf. ut Ienius legendum monuerat. Prave alii κατεβ—. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καλάβροπ) Καλαύροπ. καλάβροπ autem, ut Εὔρος pro Ἐβρος &c. sunt recentioris Graeciae β & υ inter se commutantium. Haec Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 62. l. 7. Ἄλλ' ἐγὼ) Sic sine οὖν Ox. P. & l. ed. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅποτε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν) Dubites, utrum de Iove haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis antefendum putet, sensus erit talis: *Et cum iam mutatus in aquila lateret, ad latus eius una volabam, adiutabamque in allevando Ganymede.* series orationis favet: ὅποτε ὁ Ζεὺς ἦρα, ... καὶ ὅποτε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila, aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vectum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de unguibus alitis pendentem: vide Achill. Tat. II, p. 145, & Salmasium. In Luciano cautius paululum delicias suas Iuppiter attrectat. HEMST.

ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ) Hoc est, in forma aquilae, ἐν σχήματι ἀετοῦ. CLER.

ead. l. 15. Περιβαλὼν) Ἀν περιλαβὼν; GUYET.

ead. l. 16. Τίαν) Pileum ex nummis intelligit Spanhem. 451. SOLAN.

Pag. 63. l. 2. Ἀπεβεβλήκει) Solus P. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri ἀποβ— quod tuetur ed. Leedes, nosque ad H. Stephanum Append. de Dial. Att. p. 147 amandat. SOLAN. Ἀποβεβλήκει) Neglectum huius temporis augmentum, ut Iungermannus notavit ad Long. p. 214. hoc ipsum in Dion. Cass. p. 779 B. Liban. T. II, p. 12. Xenoph. K. Π. VIII, pag. 131, v. 10, ἐδεδειπνήκεσαν καὶ διαπεπόμφει. In Codicibus haec variare solent. Vid. I. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 19, Duker. ad Thucyd. VII, 44. Nulla erat causa, cur Goldastus emendaret in Dositheo p. 875. HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ἄθλον &c.) Scribe τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄθλον ἔσθ, praemium certaminis erit, non τὸν ἄθλον ut recte in initio huius dialogi scripum est. Vid. quae notavi ad Soloecistam. GRAEV. Τὸ ἄθλον L. & Ox. Mss. & ed. I. SOLAN. Festinando Graevius in errorem incidit scribens ἔσθ, & incogitanter interpretatus. HEMST.

ibid. Μῆλον) De quo in Dial. Gal. & Pan. seu Ἐν Δ. V. SOLAN.

Pag. 64. l. 4. Ἀστικῶν) Ἀστυκῶν. GUYET.

ead. l. 6. Δάμαλις) Ox. δ—ν. Sed nihil opus est: quin sic, ut edi curavimus, elegantius videtur. SOLAN. Δάμαλιν adscivi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio postulat: δάμαλις retineri non potest, nisi αἶγα simul mutaveris in αἶξ, HEMST.

ead. l. 11. Ἐπ' ἄλλῳ) Ἐπ' ἄλλο. GUYET. Coniecturam hanc

B. ed. secuti fumus. Reliquae ἄλλω, nisi quod in *I.* punctum sub ω deest. **SOLAN.** Ἐπ' ἄλλω quamquam defendi possit, non ita tamen solet Noster: ἐπ' ἐκεῖνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Μοχ παραλαμβάνεται si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid interciderit: hoc enim, & a proximis excipitur, tolerari nequit, nisi pluribus adiectis sensum fulcias. **Micyllus:** & semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur: eum deseruit **Benedictus**, semperque a propioribus capitur: neutrum **Luciani** mentem quidquam iuvat. Cogitavi, παραρπάζεται, vel περιλάμπεται: utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihimet ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. **HEMST.**

Pag. 65. l. 3. Θυγατέρας) De Minerva notius est; Venus e Dione sulcepta. **SOLAN.**

ead. l. 6. Πείσον) **Ox. & L.** In reliquis πείσαι. **SOLAN.** Πείσον non admisero, antequam maiore librorum scriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri potest explicatio; nam positum est, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. Eam scribendi consuetudinem affectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti, ut patet e **Lexiphane:** σὺ δὲ, ὃ παῖ . . . ναυστολεῖν . . . καὶ κορίζειν iterum: ἀλλ' εἰσιὼν . . . ἡδύνην καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν. De hoc usu infinitivi plura dabunt **H. Stephanus**, quamquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati saepe debet, parum accuratus, **Anim.** in lib. de Dial. p. 46, 47; **Aem. Portus Lex.** **Dor. & Ion.** in Ἀπαρέμματα; **Iac. Gronovius**, qui merito ex **Codd. Arriano** restituit *V*, p. 210. In **Dosithei** sententiis **Adriani** § 10, ubi a **Stephano** fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πείσαι κριτὰς, **Goldastus** edidit, πείσον τοὺς κριτὰς qui, cum insuper annotat, persuaderi iudicibus, *Mf. lectio* ἐλληνίζει, quid sibi velit, haud plane perspicio. Optativi locum tenet etiam **Infinitivus**. **Suidas:** Ἀμαρτεῖν εἶρηκε τὸ ἀμάρτομαι **Κρατῖνος** Δραπέτισι. Ποδαπὸς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὃ μείρακες, οὐκ ἂν ἀμαρτεῖν καὶ ὅλως συνηθὲς αὐτοῖς τὸ τοιαῦτο. Versus integer **Aristophaneus:** pro αὐτοῖς, nisi e **Grammatico** decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς vel αὐτοῖς, *Comicis*, quia **Cratini** meminerat. **HEMST.**

ead. l. 9. Οὐ φασί π.) Genuina haec lectio ed. *I.* Reliquae σύτω. Vide **Ἀπεκρ.** c. 21, **Τοξ.** c. 49, & **Φιλοφ.** 12. **SOLAN.** Non est, ut multis rationem reddam, cur ed. *I.* lectionem posthabuerim. **HEMST.**

ead. l. 15. Σὸν ἄν εἴη τοῦ δικαστοῦ) Talis locutio apud Cicer. Phil. II: *tuum hominis simplicis pectus vidimus.* Vide Voss. contr. p. 127 & 138, ubi plura eiusmodi exempla. LEED.

Pag. 66. l. 3. Ἀποστράφειν) Ex Mss. Ox. & P. & ed. I. reposuimus, pro ἀπεστράφην, quod in reliquis legitur. SOLAN.

ead. l. 4. ἩΡΑ. Καλῶς) Ita digerunt Fl. Ald. H. 1. I. B. 2. Fr. (Mss. Ox. vero post ὃ Πάρι) Recentiores mutarunt, & Venerem haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, si seposita Mss. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, stare posse eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & speciem habet amorum Dea, non nimis casta, nudam sese videri cupiens, & virgini Minervae, castaeque matronae Iunoni, gratiam obsequii hac in parte praeripiens. Quin & his iam scriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus Iunoni haec vindicem, aperiam. Iunonem a iudice impositam conditionem arripere voluit Lucianus, non solum ne detrectando iudicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum sentiebat; sed praecipue ut occurreret suspicioni, quam suboriri ex eo verebatur, quod ab oculis tantum & laceris a poetis laudari se sciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quae alludit Lucianus, Iunoni apud Homerum saepissime tribui, nemo, qui vel leviter hunc poetam delibaverit, ignorat. Iam vero si Venerem loquentem facias, perit iocus urbanissimus; aut, si partim asservatur, Iunonem solum petit Venus, cum in Minervam cadere non possit βοῶπις, quod Iunoni, ut & λευκώλενος, proprium est. Si ea mens Luciano fuisset, γλαυκῶπις scripsisset, quod Minervae proprium epithetum est. SOLAN. Impetrare a me non potui, ut personarum ordinem, qui in postremis edd. apparet, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adscribi, quae iam supra ioco acerbiora a Iunone tacta, opportuna ulciscendae iniuriae occasionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. Homerus autem ut Iunonem λευκώλενον solum ac βοῶπιν, sic Venerem frequentissime vocat καλὴν & χρυσήν· hoc ergo principe poetarum teste vincere poterat, se totam esse ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλὴν, cum Iuno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere festinat, ut se nudam formae spectatori praebeat conspiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo castiores, pudori serviens. Deinde, si iam hic omnem vestitum Iuno deposuisset, quid erat cau-

fae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδυσάμεθα; Quare vix dubito, quin illud ed. Iunoniae, ἀπόδυθι καὶ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime sit genuinum, ideo nimirum insertum, quia, si praecedentia Iunoni tribuas, ut sane factum in vetustis edd. subsequens Minervae sermo nihil habebat, quo pertinere posset. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀποστραφεῖν, non video: hoc ait Mercurius, *ecce autem, ego me iam, ne oculos meos emissitios vereantur, averti.* HEMST.

ead. l. 5. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς) Ut scil. Iuno, quae Homero semper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. GRAEV. Respicit facete ad epitheta perpetua, quibus Homerus utitur, cum de Iunone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Iuno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic postea Minervae obiicit τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab Homero perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. CLER.

ead. l. 7. Ὁμοίως καλή. Ἀφρ. Μὴ πρότερον &c.) Locus hic pessime a librariis interpolatus est. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Ἀθην. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina personarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum Καὶ σύγε. MARCIL. Hic aliqua excidisse autumat Th. Marcilius, nempe responsum Paridis ante verba Palladis, quibus iuberet & Venerem exui, καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At sincera sine his Luciani verba; immo haec inculcata turbarent sensum. Primo enim iam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixisse, καὶ σύγε ἀπόδυθι, nisi iam alia, vel Pallas, vel Iuno, fuisset exuta; quod clarum est. IENS. Verba haec, Παρ. ἀποδ. καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη, uti Marcilio, nescio quo pacto, suboluerat, in ed. I. reperiuntur, in reliquis omissa. Ut ut sit, genuina sunt, & vere Lucianeae. Iam enim exserunt vires suas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videntam fertur iuvenis. Cessabat autem odiose Venus, aegre, ut videtur, cestum dimissura. Homerum qui non versarit, neque in hisce salibus & iocis, neque fere in plerisque huius scriptoris opusculis, centesimam quamque leporum partem intelliget. Vide, quae ille de cestus potentia canat II. E, 214. At si non nisi monitus huiusmodi allusiones perspicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae Luciani gratiae. SOLAN.

ead. l. 8. Αὐτὴν ἀποδύσῃ) Micyllus & Benedictus, *ne prius ipsam exueris*: quae versio stare non potest, nisi probaveris ed.

I. ἀποδύσης nam ἀποδύσμαι ne ponatur pro ἀποδύσω, vetat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel αὐτὴν ἀποδύσῃ, ne prius ipsa se exuat; vel, αὐτὴν ἀποδύσης, ne tu prius illam vestes ponere iubeas: alterutrum certissimum est: prius etsi malim, cessi tamen auctoritati P. & I. HEMST.

ead. l. 9. Κεστὸν) Vide Eustath. ad Il. Ξ, 214. SOLAN.

ead. l. 17. Ἡ δέδιδας μὴ σοι ἐλέγχῃται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἀνευ τοῦ φοβεροῦ βλέπομενον) Vertunt: *An vereris, ne tibi obiiciat caeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendi prae se ferendo adspicitur.* Davus sum, non Oedipus; aenigma Latinae versionis non expedio: sed sim licet Davus, scio tamen, nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus: *Non metuis, ne in te reprehendat caeruleos illos oculos, si sine illo, quo metum incutis, videantur:* τὸ φοβερὸν vocat κέρυδα, qua φοβεῖν δικαστὴν illam velle Venus ait. Putabant autem, τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea: superius in dialogo Vulcani & Iovis, γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο καὶ κέρυς: sine illa caesios oculos Minervam dedecere. GRAEV.

Pag. 67. l. 1. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμ.) Ad Dial. VIII pluribus explicui. Attulit hunc locum Brodaeus ad Anth. II, c. 9, Ep. 2. Iure quidem Graevius interpretes castigavit; sed in verbo ἐλέγχῃται & hic & illi male rem gesserunt. Intelligendum est, *num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat caeruleum illud oculorum dentia casside inspectum?* Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam posuit, quando a bello vacans laetioribus epulis intererat: talem ad Pelei nuptias misit Coluthus, aliique. Vid. Sil. Italic. VII, 460. HEMST.

ead. l. 7. Αὐτὴ) Sic lego, non ut in libris est αὐτή. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς δὲ ὄρᾳ ἢ δὲ ἢ δέως) Sic hunc locum, foedissime in vulgatis edd. corruptum, restituiamus. Quid enim est, quae-so, quod omnes infidet, ὄρᾳ δὲ ἢ δέως, sine ἢ δὲ, quod I. suppeditat? In eo I. non sum secutus, quod ὄρᾳ pro ὄρᾳ habet. Plaudent, sat scio, quibus elegantiae placent: neque monendi, unamquamque trium Dearum ab aliquo sibi proprio laudari; aut quomodo festinantes aut oscitantes librarii voces, quarum sonus cum praecedentis verbi sono convenit, flagitiosa negligentia soleant omittere. De ἢ δέως ὄρᾳ, vide Eurip. Iph. in Aul. p. 183 C. Interpres Gallicus ita emendandum esse acute vidit. SOLAN. Iampridem ante visam ed. I. scripturam conieciavi, ὄρᾳ δὲ ἢ δὲ ἢ δέως: neque enim dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem spectarent, cuius proprium est μειδίῃ· φιλομειδίης Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni

productae, quae tum eodem redit, tum scripto Codice forte nititur. HEMST.

ead. l. 16. "Ωρα σοι καὶ τὰλλα ἥδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι δῶρα τῆς νίκης ἐμῆς) Mf. "Ορα σοι καὶ τὰλλα ἥδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. non est respuenda haec scriptura: vide, an non pulchra etiam tibi sint praemia suffragii mei, quod scilicet pro me tuleris. GRAEV. Eruditius est, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus proficisci potuisse credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψήφος ἐμὴ, suffragium mihi secundum & favens: quemadmodum enim Latinis meus, tuus, sic apud Graecos aliquando ἐμὸς, σὸς usurpantur. Qui sensum viderat, haud absurde νίκην exposuit: nam id agebat sane Iuno, ut sibi proposito praemio suffragium Paridis emeret, causaeque superior abiret: haec interpretatio, quippe faciliior intellectu, pulsa lectione vera, sed paulo abstrusiore, locum eius occupavit. Graevius adstipulatur, in eo tantum lapsus, quod ὅρα non improbaverit: prorsus obstat huic lectioni legitima structurae norma; neque hoc, si diligentius attendisset, virum magnum fugere potuerat. Εἰ καλὰ σοι est, an utilis tibi sint, rebusque tuis convenient, quod interpretes sefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab Euripide Troad. v. 925. HEMST.

Pag. 69. l. 1. Αὐτὴ σοι ἐγὼ) Αὐτὴ scribatur an αὐτή, parum refert: in multis enim αὐτὸς & οὗτος commutantur. Saepe tamen solent, οὗτος σοι ἐγὼ, vel, οὗτός τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem annotavit, hoc etiam loco non neglecto, Iac. Gronovius ad Arrian. H. Ind. p. 350, n. 53. apud eum inprimis formula familiarissima: inter alia c. 35, ἡμεῖς δὲ οὗτοι ἀγγελοὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἦκομεν. ibi Gronovius e Mss. profert αὐτοί. HEMST.

ead. l. 12. Ἀργῶθεν) Ἀργῶθεν. Idem Menagius notaverat. GUYET. Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργῶθεν. recte sic scribitur ἐν Ἐπισκοποῦσι. GRAEV. Ἀργῶθεν recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. SOLAN.

ead. l. 16. Εὖ) O. solus habet illud εὖ. SOLAN.

Pag. 70. l. 6. Γενόμενος, ποία δέ τις τὴν ὁψιν) Excidit Paridis personae notatio: scilicet fuisse, γενόμενος; Παρ. ποία δέ τις. MARCIL.

ead. l. 7. Παρ. ποία δέ τις) Haec in vetustis edd. ordine continuo legebantur: primus Bourdelotius, vel ab se, vel monitorem Marcilium secutus, distinxit, atque ista, ποία δέ τις

τὴν ὅλιν, Paridi assignavit: probò factum cum Benedicto. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic est nullus: tum scribi potius debuerat, οἷα δὲ τις τὴν ὅλιν. HEMST.

ead. l. 9. Γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστικὴν) Lucianus alludit hic ad instituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nudaе cum adolescentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum institutum sit diu post Troica tempora, anachronismus hic censi potest inter ea, quae in Luciano merito carpi possint. Trecenti anni fuerunt minimum inter iudicium Paridis & Lycurgum. CLER.

ead. l. 10. Παλαιστικὴν) Vid. Ovid. XVI, 150, 250. SOLAN. Attulit hunc locum Thom. Mag. in Παλαιστρινὸς, hoc, quamquam Alexis usurparit, respuendum, illud probandum docens: Phrynichus praeivit pag. 38. Nihil quidem obstat, quo minus a πάλαιστρα formetur παλαιστρινός nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστὴς fingere παλαιστικός. Diog. L. VI, 4, παλαιστικὴ τέχνη. Pausan. I, p. 94, Marc. Antonin. VII, § 61. Latini contra, quippe quibus in usu fuit palæstra, nunquam palæstra vel palæstes: praeter Plautum, Ciceronem atque alios Prudent. περὶ Στεφ. H. X, 188: palæstricus ephebus Hyacinthus Lacon, quem, inquit, vester Deus Effeminavit gymnadis licentia. De Helenes studio palæstrae meminuit etiam Propert. III, El. XII, 19. HEMST.

ibid. οὕτω δὲ τι περισπούδαστος) Quid illud τι ad sententiam conferat, haud satis assequor. SOLAN. Qui deripitur, inquit I. Fr. Gronovius ad Senec. de Ira III, cap. 23, περισπούδαστος, ponitque deinceps hunc ipsum Luciani locum: id quidem recte; Helenae tamen, ut virginibus, convenit, quae περισπούδαστοι, quando multi proci eas ambiciose petunt. Homericum est, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157: Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. In οὕτω δὲ τι parum ad sententiam confert illud τι, sed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet: pleonasmum istius voculae in similibus probat H. Stephan. App. de D. A. p. 81. Arrian. H. Ind. c. 37, ἀνάπαυσις οὕτω τι κάρτερή. HEMST.

ead. l. 11. Ἄωρον) Ὀμφακίαν. Aristaen. ἄωρα τὰ παρὰ καιρὸν τρυγώμενα. Interp. Aristoph. Acharn. dixi alibi. Habes hanc historiam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hist. BOURD.

Pag. 71. l. 9. Βαρβάρῳ) Phrygi: notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7 Cod. De palat. sacr. largit. BOURD.

ead. l. 11. Παῖδε) Ministros semper hos Venari praesto

fuisse tradit Hesiodus Theog. 201: Τῇδ' Ἔρως ὁμάρτησεν καὶ Ἥμερος ἔσπετο καλὸς. & in raptu Helenae utrumque sibi adfuisse affirmat Paris in suo cum ea sermone apud Homerum II. Γ, 442. LEED.

ead. l. 12. Δύω καλῶ) Male antea δύω καλῶ. BOURD.

ibid. Ἥμερος καὶ Ἔρως) Dixi ad illud Petron. *tu desiderium, tu voluptas*. Sequens Dialogus totus Homericus est. BOURD. *Eratine*, inquit Mart. Capella IX, p. 306, (nam minus placet utriusque Leid. Codicis *Erotine*,) *Cypriidis filia*, & *Himeros Cupidinis affector* (Graecorum ὁπαδὸν interpretatur) item *Terpsis e famulatio Dianae concinentes gratissime intravere primum: sed puer monauliter sonabat. Post hos psallentes Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus*. Ibi Lucianum huius Dei meminisse, notat Grotius. Megaris in templo Veneris praeter ipsius Deae simulacrum, Πειθῶ καὶ ἑτέρα θεὸς, ἣν Παρήγορον ὀνομάζουσι ἔργα Πραξιτέλους. Σκόπα δ' Ἔρως καὶ Ἥμερος καὶ Πόθος &c. apud Pausan. I, pag. 105. Pothi a Scopā facti meminit etiam Plin. H. N. XXXVI, 5, p. 634, testatus eum cum Venerē & Phaëthonte Samothraciae sanctissimis religionibus colli. Ceterum quod Barnesius ad Eugenis Epigr. in Anacreontem p. 367 παῖδες exponendum esse contendit non *filios*, sed *famulos*, nihil est: vide modo Cornut. de N. D. cap. 24, 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII, quod Anacreonti, qui recte sapit, nemo tribuat, idem Barnesius. Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt H. Stephanus & Andr. Schottus Obs. Hum. II, 61, Theodorus est Prodromus in Amaranto p. 465. HEMST.

Pag. 72. l. 1. Καὶ οὕτως ἅπαντες) Καὶ οὕτως ex O. assumimus: in impr. enim non compareret. SOLAN.

ead. l. 3. Ὅπως μὲν τάχα χωρήσει, ἀδνηλον, ὃ Ἀφροδίτη) Ut olim legendum coniecera, inveni postea, ut non pauca alia, in Mss. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἀδνηλον, ὃ Ἀφροδίτη, quomodo haec successura sint, obscurum est, Venus. GRAEV.

ibid. ταῦτα) Ex ed. I. & Mss. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. SOLAN.

ead. l. 9. Προμνήστριαν καὶ νυμφ.) Vox altera declarat alteram. Alias νυμφηγῶγος est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris aedibus ducit sponsam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re H. Steph. Suidam, & alios. LEED.

ead. l. 10. Πρέποι γὰρ ἂν &c.) Κανηφόροι virgines nobiles — Hartung. p. 658. πρέποι, pro πρέπει ex P. Cod. SOLAN. Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέποι γὰρ ἂν κάμει ut in Platonis Alc. I, p. 432 C. πρέποι γὰρ ἂν που καὶ σοὶ τὸ καλῶς διαλέγεσθαι. Κανηφόρον habuit etiam Scholiastes: quae nulla est causa, cur Veneri νικηφόρῳ praeferenda videatur: huic optime respondet εὐορτάζειν τὰ ἐπινίκια. Hartungus Dec. I, c. VIII, § 37, nihil aliud affert, quam Scholiastae Theocriti locum ad Eid. II, 66, ubi docetur, virgines vel nobiles, vel potius nupturas, τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Hoc quid valeat ad κανηφόρον firmandam, non video. Et si pompam nuptialem κανηφόρος, vel etiam plures, quod fane fieri potuit, κανηφόροι prosequerentur, cur hoc sibi munus praecipuum Venus deponere voluisset, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad eius honorem referebat, si hisce nuptiis, quas ipsa Paridi se conciliaturam esse promittit, victis formae rivalibus, interesset νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita possis refingere: πρ. γὰρ κάμει νικηφόρον, οἶμαι, ὑμῖν παρῆναι. HEMST.

ibid. Νικηφόρον) In Ms. scribitur πρέπει γὰρ κάμει κανηφόρον εἶναι ὑμῖν παρῆναι: sed vulgatam non damno. GRAEV.

ead. l. 13. Τουτουῖ) Ms. Ox. pro τούτου. SOLAN.

ead. l. 15. Βούλει οὖν σοὶ) Ms. Ox. habet τέ σοι. I. οὖν. Desunt in Fl. H. & Wech. Ego hanc inde concinnavi scripturam. SOLAN.

ibid. Ἐπομόσμαι) Conspirant edd. cunctae: nihilominus legendum ἐπομόσμαι propter ἵνα, quod intelligitur: πάντῃ γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἵνα, ἢ εἰάν, ἢ ἂν, ἢ ὅταν τιθῆται, monente Thoma Magistro. Dial. M. X, § 8, βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρῶν. Aristoph. Ran. v. 420, Equit. v. 52, Βούλει παραβῶ σοὶ δόρυ; Idem in Timone vitium correximus § 37. HEMST.

in Schol. col. I. l. 1. Φιλόχορος ἐν Β. Ἀτθίδος) Exc. G. β' Ἀτθίδι: fatetur tamen se reperisse in Cod. Ms. ἐν β' Ἀτθίδι. C. M. β'. Ἀτθίδος. SOLAN. Haec totidem verbis exstant in Harpocrat. & Suid. v. Κανηφόροι. HEMST.

Pag. 73. l. 3. Ἐπ' αὐτήν) Hoc a Luciano profectum esse non credo: an ἐπακτὴν; ut Long. III, p. 81, γυναῖκισιν ἐπακτὸν ἐξ ἄσπερος: immo potius ἔτι αὐτήν. HEMST.

ead. l. 8. Πύθον) Hunc Deum haud temere alibi reperias. Confule Eust. Od. A. SOLAN.

ead. l. 24. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σείραν κ.) Haec mutuatur ex Homero II. Θ, 17 & seq. CLER.

Pag. 74. l. 4. Συναρτήσας) Mallem fere συναρπάσας nisi exprefferit illum Homeri versum Iliad. Θ, 25, Σείρην μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμπιοι Διὸς αἶμην nam συναρτᾶν est συναπτειν, ut veteres exponunt. HEMST.

ead. l. 8. Καὶ τὴν Ξάλασσαν) Pone tantum καί. diversus est usus, quando iterantur hae particulae, neque huc congruit. HEMST.

ead. l. 10. Εὐφόμει) Apul. Miles. I: *Parce, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas.* ibi Pricaeus p. 25, & hoc ipsum & plura similia notavit. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ Ποσειδῶν &c.) Narrat, Neptunum, Iunonem & Minervam conspirasse in Iovem, eumque constituisse in vincula coniicere, utque metu huius coitionis Iuppiter perculsus in varias se formas verterit. Respicit ad Homeri locum, in Iliad. A, v. 399: Ὅππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι, Ἥρῃ τ' ἠδ' Ἐ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. Cum ipsum vincire Dii alii voluerunt, Iuno & Neptunus & Minerva. GRAEV.

Pag. 75. l. 1. Ἐπεβούλευον ξυνδ.) Ed. I. pro ἐπεβούλευσαν, quod in reliquis est. SOLAN. Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι frustra: verbi ἐπιβουλεύειν haec strutura fatis est familiaris. Aristoph. Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς. — Demosth. in Lacr. p. 952 D. ἐπεβούλευον μηδὲν ὕγιες ποιεῖν, Aristoteles apud Schol. Theocr. ad Eid. XV, 64, τὸν Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μίγνυναι perperam editur μίγνυναι. Plura suppeditabit H. Stephanus. HEMST.

Pag. 76. l. 13. Δεκλὼν τὸν δάκτυλον) Hoc est, quid unguem mordet? Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. Horatius de poëta versus non facile faciente I Sat. 10: — in versu faciendo Saepe caput scaberet, vivos & roderet unguis. CLER.

ead. l. 14. Τὴν Ἰκαρίου λ. Πηνελόπην) Huius mulieris filium etiam Hyginus facit CCXXIV. Cuius Icarii filia fuerit, non reperio. Spartana erat. SOLAN. Hinc poëtis Ἰκαριώνη. Propertio Icarionis: Quaeque terunt fastus, Icarioni, tuos, III El. 11. Icarum dicas, Icarium an Icarionem, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen Homero duce vulgatum Icarius. Generis origo nobilissima, quaeque vel ab Aeolo, vel altius ab Atlante, aut, si mavis, ipso Iove repe-

ri potest. Prius exponit Apollodor. I, p. 27, inter Aeoli & Enaretes filios Perierem recensens. Ex isto Periere, qui Messenem obtinuit, & Gorgophona Perfei filia natus est Icarium cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non Aeoli facere filium Perierem, sed Cynortae; *διόπερ, inquit, τὰ περὶ τῶν Περιήρους ἐκγόνων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γένει δηλώσομεν.* Praestitit fidem lib. III, p. 211, totamque gentis seriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Iove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215 scribuntur, *Εἰς δὲ οἱ λέγοντες Ἀφάρεα μὲν καὶ Λεύκιππον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου. Κυνόρτου δὲ Περιήρην· τοῦδε, Οἰβάλλον Οἰβάλου δὲ καὶ Νηΐδος νύμφης Βατείας Τυνδάρεων, Ἰπποκλῶντα, Ἰκαρίωνα,* quamquam neminem illa suspicio tetigerit, ne Meursium quidem in Regn. Lacon. c. III, ab iis, inquam, recidenda sunt, nisi plane fallor, *Περιήρην, τοῦδε·* inferuit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi sane *Κυνόρτου δὲ Περιήρης·* sed meminisse debuerat, diversam aliorum in hoc loco commemorari sententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos esse Aeoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, sed Oebalus fuit filius; itaque Paus. III, p. 203, 204. neque mirum; quippe qui simul tradant, eandem utroque Gorgophonen habuisse uxorem, teste Pausan. IV, p. 283. unde iam planius intelligitur, quod ait p. 204, *εἶναι τε Ἀφάρεα τὴν Περιήρους ἀδελφὴν Τυνδάρεω πρὸς μητρός.* Hac de re scriptorumque diffidio componendo quae poterant observari multo plura, lubens praetermitto. Icarium ergo seu Perieris sive Oebali filius in matrimonio habuit vel nominibus diversis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orsilochi, aut, ex Pherecyde, Asterodiam Eurypyli filiam ipsi iungit Schol. Homer. ad Odyss. O, 16. Periboeam, *νύμφην Νηΐδα* (nihil erat ista aetate nympbarum conubiis familiaris) Apollodorus, ex ea natos enumerans quinque masculos, unam femineae sexus Penelopen: sororem eius Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ, 797, nescio quam recte: mihi quidem ratio constat, cur olim in Homero scriptum fuisse statuam, *Εἰδῶλον ποίησε, Μέδῃ δ' ἥϊκτο γυναῖκα Ἰφθίμῃ, κόρυ μὲν ἀλγίτορος Ἰκαρίοιο.* Ulysses vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat professus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollicetur, si nuptias Penelopes sibi conciliet, tale se consilium allaturum, quod metum eius omnem ac dubitationem expediat: rem totam persequitur Apollod. III, p. 217. HEMST.

Pag. 77. l. 6. Τράγω ἑαυτὸν ἀπεικασεν) Ita Philargyr. ad Virgil. Ecl. II, 32, *Hic autem natus est Mercurio in arietem converso, & Penelope uxore Ulyssis*, Schol. Theocr. ad Eid. VII, 109, & Serv. ad Aen. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcherrima eademque castissima Penelope adduci potuerit, ut hirco se submitteret, admodum follerter tantae difficultati vel Nonnus vel Maximus mederi conatus est in Συναγ. ἴστ. ad Gregorii Nazianz. Stel. I, p. 141: καὶ ἐκνοήσας αὐτὴν μαγείᾳ εἰς ἔρωτα αὐτοῦ ἐκίνησε, καὶ ὠχεύθη ὑπὸ τοῦ τράγου· nonnihil sane Penelopes honori consultum vides, quae culpam praestare non tenetur, quam fascinata magicis artibus ac mentis non compos admittit. Pater Mercurius, ne nescias, tertius est, tertio quoque Iove natus & Maia, ut monet Cicer. de N. D. III, § 56; filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetustatis multo plures exstiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo Schol. Theocr. ad Eid. I, 3, 125, scriptorem Arg. I ad Pythion. Pindari, quorum alter ad alterum emendandum iuvat, Apollodor. I, pag. 13, Tzetz. ad Lycophr. v. 772. Noster hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clauserunt, quod credere licet affirmanti Herodoto II, 145; cum contra Aegyptiorum antiquissimus esset Pan, καὶ τῶν ὀκτώ τῶν πρώτων λεγομένων θεῶν & Herodotus quidem, qui studio vetustatis barbaris adversus Graecos saepe favisse deprehenditur, quanti Deorum huncce novissimum fecerit, haud obscure declarat c. 146, καὶ Πανὸς γε περὶ οὐκ ἔχουσιν εἰπεῖν (οἱ Ἕλληνες) ὅπῃ ἐτράπετο γενόμενος· mirandum sane, fabulam alias excogitandi quidvis foecundissimam hac in parte claudicare: Athenienses tamen, dummodo sit iste Pan idem, qui noster, quod dubitare nonnullos scio, quis esset quamque salutaris apud Marathonem adiutor, haud ingrati didicerunt. At grande mortis eius arcanum patuit demum sub imperatore Tiberio: cum enim ex insula Paxi audita vox esset, magnum Panem obiisse, eaque res Romam relata cunctorum animos ipsiusque Tiberii advertisset, philologi, momento gravissimae quaestionis expenso, conieciarunt, hunc esse Mercurii & Penelopes filium; ut refert Plutarch. de Orac. Defect. p. 419. Nolo sagacissimis hominibus adversari, tamen qua fortuna, quove consilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; nisi quod desertis locis, atque insulis etiam, eum valde delectatum fuisse ferant: vide Aeschyl. Pers. v. 447, &

Schol. Cur autem *κερασφόρος* fuerit & *τραγοσκελής*, *comithoda* plane causa est, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura Aegyptio iuxta & nostro Pani communis; utrumque enim *γράφουσι τε δὴ καὶ γλύφουσι αἰγοπρόσωπον καὶ τραγοσκελέα*, teste Herodoto II, 46; talemque carmine depinxit Sil. Ital. XIII, 326. Hinc Pan *Δικέρας* Thespidi Tragicorum vetustissimo apud Clem. Alex. Strom. V, pag. 370 D. at tu Thespidem observa quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praecessisse, post quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numerosissimam ab Atheniensibus ascitus fuit Pan: vel Thespis igitur ritus in Arcadia solemnes descripsit, vel fabulae ipsi tributae falsum nomen mentiebantur, quod voluit vir maximus. *Κεροβάτου* vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde dissentiunt Grammatici, quos lege ad Aristoph. Ran. v. 232: ego *cornipedem* reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix est, ut intelligas, nisi reposueris pag. 504, v. 2, *Κεροβάτης*, ὃ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὄρεων βαίνων &c. *κερώνυξ* pari ratione Dionysio Perieg. v. 995, ubi itidem nescio quid Scholiastes & Eustathius tricantur. Plato superne glabellum fecit, qualis, inferiore saltem corporis parte obrecta, vel Penelopae placere potuisset, in Crat. pag. 280 E. Πάν αἰπόλος, διφύης Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἀνωθεν λείος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς, καὶ τραγοειδής. Porro, si Lucianum audis, Ulyssi nullum iniuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compressa, antequam nuberet: immo in Lyceo templum esse Panos, in quo natus asseratur, scripsit Lactant. ad Stat. Theb. II, 206. secus Herodotus sensit: nam si Πάνι τῷ ἐκ Πηνελόπης ἐλάσσω ἑτεῖά ἐστι τῶν Τρωϊκῶν, ut ait II, 145, eum oportet in lucem produsse finito bello Troiano, dum longinquis erroribus iactatus Ulysses domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt versati, quorum absurdam interpretationem Virgillii Georg. I, 16, profert Servius, cuius annotatio, ut intelligi possit, levi manu parumper adiuvari debet: *Nemus linquens patrium*] Pindarus *Pana ex Penelope Ulyssis filium dicit*: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam Schol. Theocriti) unde multi patrium pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas sit, sed Ithaceus; ut a patre, non a patria, vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus. adde Serv. Daniel. ad Aen. II, 44. Iam praeterea si quis forte paulo severior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi

fodalem ac consortem faciat, minus observatae temporum rationis dicam scribat, excusationem sibi paratam habebit ex aliorum, quos sane multos laudare potest, errore simili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis huius Panis nati aetatem antevertit. Sed in his scilicet fabulosis intra veniam peccare censentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refingunt, crimen illud ingenio & lepore compensant. HEMST.

ead. l. 13. Μουσικὸς γὰρ εἰμι) Sic in Bacch. & Δικαστηρ. Copiose Nonn. Dionys. Theocriti, & Virgil. BOURD.

ead. l. 14. Πάνυ καπυρὸν) Λαμπρὸν, ἡδὺ, ut in Schol. Theocrit. Idyll. 7: καπυρὸν στόμα, λαμπρὸν, ἡδὺ, μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἑξοπτὰ τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνει τὴν γευσιν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba Micyll. interp. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν sed καπυρὸν verbum rusticum, ut in Longi ποιμεν. εὐφημῶς autem ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχύ καὶ τὸ ἄγροικον τοῦ συρίγματος, ὃ ἂν γένοιτο οἶον ἐκ κεράμεον σκεύους διατεθρυμμένου. *testarum sonitus.* Qua de re Isaac. Casaub. ad Suet. Theod. Marcil. ad Pers. BOURD. Καπυρὸν, dulce. GUYET. Theocrit. Idyll. VII, Virgil. Ecl. II & IV. SOLAN. Πάνυ καπυρὸν γελάσας Longus habet II, pag. 34. ibi Iungermannum & Mollium hic Luciani locus non fugit: quod affertur ex Epigrammate, Nossidis est Anth. III, c. 6, Ep. 16: Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβει. Fluctuare viros eruditos in constituenda vocis potestate minime miror, quippe quam assequi non licet, nisi primam eius vim atque originem habeas exploratam: eo ne Salmasius quidem pervenire viderur potuisse ad Ael. Spartian. p. 45. Nobis hic longioribus esse non libet. HEMST.

Pag. 78. l. 2. Ἀθηναίοις συμμ.) Quod ait Gilb. Cognatus, *Pana maiore, quam humana statura, exercitui Graecorum praeiisse*, (vide Homer. hymn. in Pana) nusquam alibi reperio. Lapsus fortasse memoriae est: nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. LEED. Vide Paus. Att. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀριστέϊον) Exstat ea de re Simonidis epigramma, quod statuae illi inscriptum fuisse videtur:

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μῆδων

Τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

Pott. 306 f. & 390 f. V. & A. G. IV, 871. Innotuisse tum primum Atheniensibus docent Clem. Alex. p. 18 C. & Noster

Lucian. Vol. II.

X

Δικ. cap. 9. Μακραὶ dicebatur spelunca; vide omnino Euripi
 Ἴω. p. 697 B. SOLAN.

ead. l. 8. Τοῦτο) Id est, Πᾶνα. GUYET.

ead. l. 9. Ἐρωτικὸς γὰρ εἰμι) Sic Pan dictus φιλοπάρθενος;
 Achill. Tat. lib. 8, & ἐρωτικὸς, Long. lib. 2. BOURD.

ead. l. 11. Ἐπιχειρεῖς) Ex A. P. & ed. I. nisi quod in hac
 mendose legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis est ἐπιβαίνεις. Vide
 Dial. seq. finem & Epist. Div. ad Saturnum. Echo cur singa-
 tur Pana amasse, vide Polyaen. Strat. I, pag. 10. Meminit &
 Moschus apud Stob. in Grot. Flor. 247. SOLAN. Probissimam
 lectionem ἐπιβαίνεις nullus equidem mutavero cum ἐπιχει-
 ρεῖς. De Pane non aliter iocatur Mercurius, quam si totus
 foret hircus. In hac re propria sunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν Poll.
 V, 92. Long. III, p. 79, οἱ κριοὶ ἐβαῖνον ἄλλος ἄλλην, & ἐπατα-
 βαίνειν Athen. XIII, p. 605 F. Pausan. V, p. 448. solet qui-
 dem Aristoteles ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἵππον sed apud alios fae-
 pius invenias ἐπιβαίνειν τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ utrumque in
 Hippiatricis: pag. 57, ἐὰν κακογενὲς ὄχειον ἐπιβῇ in scendere
 Rei Verterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem
 qui ὀχεύτης nam ἐπιβάτης vix usitatum credo. HEMST.

ead. l. 12. Τῇ τε Ἥχῳ καὶ τῇ Πίτῳ) Hinc Pan ὀρεσσαύλου
 πόσις Ἀχούς Anthol. IV, pag. 476, a Theaeteto dictus; ubi
 Brodaeus huius loci meminit, & praecedentium. Pinus ama-
 tae & in arborem versa fabula nihil est notius. Quod prae-
 ter ed. I. nonnulli Codd. pro Πίτῳ praebent Πυθοῖ, id quidem
 quale sit, non percipio: recte iamdudum monuit Iungermann.
 ad Long. p. 215, hunc Luciani locum proferens: ubi male qui-
 dam cusi Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At si unius literae muta-
 tione vitiosam scripturam expoliveris Πειθοῖ, praefenda vi-
 deri potest receptae, atque ab ipso Luciano profecta: Pitho
 sane in comitatu Magnae Deae, cuius μεγάλας θεοῦ κύνα
 παντοδαπὸν Panem vocavit Pindarus apud Aristotel. Rhet.
 II, p. 111. ideoque iunguntur in re sacra faciunda. Demosth.
 Πρ. Δημ. LXIII, ἐθύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πειθοῖ καὶ τῇ Μητρὶ τῶν
 θεῶν καὶ τῷ Ἀπόλλωνι. Hermesianiacti Gratiarum una Pitho,
 teste Pausania IX, p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μέλημα
 τέρπνον, quod ex Pindaro profert Scholiastes eius ad Fl. I,
 139. Immo, ne de nuptiis hūce vel minimum dubitetur, Lynx
 Panis & Pithūs filia: Schol. Lycophr. ad v. 309, Ἡ Ἰὺγξ γυ-
 νὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἢ Ἥχους καὶ Πανός. plures
 annotavit testes Kusterus ad Suid. in Ἰὺγξ. Echo, quae sibi
 ius matris itidem vindicet, nihil hic moramur. Iam suspicari

non absurdum est, librariorum solemnem facinoram Πειθοῖ ignotius immutasse in Πίτυϊ. Quae paulo post leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. HEMST.

ead. l. 13. Πίτυϊ) Suid. in Pitys: Nonn. Dionys. lib. 2, Propert. lib. 1. Male in quibusdam Πυτοῖ. In Anglic. Πυθοῖ. BOURD. Pityn aiunt puellam fuisse, a Pane simul & Borea adamatam, quae quoniam Pani magis favebat, a Borea illa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret, Tellus ex eo, quod reliquum erat, arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cuius ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. LEED. Πυθοῖ Angl. P. L. & ed. I. Reliqui Πίτυϊ. SOLAN.

Pag. 79. l. 8. Τί ἂν λέγοιμεν ὅμ.) Non artissime cohaerent: distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ἀδελφούς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimillimis vide P. Burmann. ad Ovid. Metam. IV, 288, ubi Luciani meminit: de Hermaproditō Diodor. Sic. IV, p. 150 B. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὸν Διόνυσον) τῷ Διονύσῳ V. SOLAN. Male mutarunt in ed. A. supplendum fuerat ex Scholio ad Iov. Trag. § 6, τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. HEMST.

ibid. l. 7. Μητὸς ἢ Ἀφρ. ἢ Διώνης) Διώνης correxerat etiam Matth. Sladus; δὲ pro ἢ Solanus. Ego secutus sum lectionem Scholii ad Iov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest. Schol. Theocr. ad Eid. I, 21, Τὸν Πρίηπον Νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διώνης legatur Χιόνης; Corruptus sine dubio Strabo XIII, pag. 879 A. εἴτε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν θεῶν, ὁρμησάντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων· illa τῶν θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur G. Cuper. ad Marm. Ant. p. 300, orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνης· scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampfaceni, tanti numinis cultores praecipui, persuasissimum habebant, teste Pausan. IX, pag. 771. HEMST.

ibid. l. 11. Λειμῶας) Λιμένας prima manus: mox factum λειμένας, & hinc λειμῶας, quod in V. est. GRON. Sed vide Schol. ad Δ. Tr. ubi recte λειμῶνας. SOLAN.

Pag. 80. l. 2. Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς) Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδοίου. Dixi alibi: vocant ἀκροπόσθια de qua dictione alibi. BOURD.

ead. l. 13. Ἦν τις Ἑλλην) Orestis fabulam tangit, cum quo aufugit Eur. SOLAN.

Pag. 81. l. 3. Ὑποβεβρεγμένοι) Sic in Gall. βαθείας ἦδη ἐσπέρας ὑποβεβρεγμένος. Heliod. lib. 1 & 2. Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD. Inter cognatae significationis verba primo loco ponit Poll. VI, 25, ὑποβεβρέχθαι, διαθερμαίνεσθαι, σεσεῖσθαι μέθῃ, μεθύειν. Long. II, p. 60, γέροντες ὑποβεβρεγμένοι ibi plura Iungermann. p. 213, Luciani, in quo saepius occurrit, bene memor: Mollius inverecunde, quem plane descripsit Des. Heraldum ad Martial. I, Ep. 71, nec satis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. Heliodoro διαβεβρεγμένοι ἦδη καὶ πρὸς τὸ ὑβριστικώτερον παραφερόμενοι, qui iam ulterius provecti vino permaduerunt, V, p. 255. Eleganter Alexis loquendi modum parumper inflexit, Θεσίοις καὶ Λεσβίοις οἰναρίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑπεβρέχειν μέρος apud Athen. II, p. 47 D. Thasiis Lesbisque vinulis, quod diei reliquum est, commadefacere, sive, quod superest diei, Thasiis vinulis largiter hauriendis ducere. Quae autem paulo ante praecedunt, πρῶν ἐν Λαμψάκῃ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt interpretes, quos sum secutus: de Priapo si quis malit intelligere, non valde refragabor; neque enim si porro vertendum existimet, nuper Lampfaci natus: revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. Schol. Apollon. Rhod. ad I, 932, Etymol. in Ἀβαρνίδα, Serv. & Philargyr. ad Virgil. Georg. IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sententia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cuius gravidae ventrem cum manu venenata Iuno tetigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcunque πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸν verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit Schol. Theocriti ad Eid. I, 21. de patre res non minus est incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat. HEMST.

ead. l. 9. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;) V. Clem. Alex. 16 C. SOLAN.

ead. l. 10. Εὖγε, τὸ μὴ) Scribendum est, εὖγε, ὅτι μὴ χαλεπῶς. HEMST.

ead. l. 14. Καὶ νήφοντα) Sic Thrafo apud Ter. Ego istum Eunuchum vel sobrius. VORST.

ead. l. 15. Ἐπιχειρήσει) Sic bis antea dixit ἐπειρά. Sic Eustath. lib. 5 Ism. & Ism. καὶ τι δρᾶν ἐπεχειροῦν ἐρωτικώτερον. Heliod. lib. 1, ἐπειράτο τινὸς τῶν ἀθεμίτων. Sic Latinis tentare.

fic Dial. XXII, ταῖς αἰξίν ἐπιβαίνεις. Cod. doctissimi Golmani ἐπιχειρεῖς. BOURD.

Pag. 82. l. 2. Ἐστὶ) Hic Dialogus omnino turbatus in M&T. BOURD.

ead. l. 10. Ἡμεροδρομοῦντα) Significat Mercurius, se non meliore esse conditione, quam sint Graecorum ἡμεροδρόμοι: qualis notissimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρόμος, cuius etiam Noster meminit in libello ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προαγ. πτ. cap. 3. Δρομοκλήρυκας Harpocration interpretatur ἡμεροδρόμους, iure merito propterea reprehensus ab Henr. Valesio: est enim sine dubio diversum genus, quod Lambinum etiam fugit ad Corn. Nepot. Miltiad. c. 4. Ne Livius quidem satis accurate, censente Valesio, lib. XXXI, c. 24: *speculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno cursu emetientes spatium*. Summi scriptoris verba fere usurpavi, ut Luciani mentem, quod satis erat difficile, vertendo aliquatenus assequer. HEMST.

ead. l. 12. Νέωνυτον) Iure vocat Ganymedem, cuius rapti pretium dederat Iuppiter vel equos immortales, ut cum Homer. II. E, 265, & Apollod. II, p. 123, plerique tradunt; vel vitim auream, ut ex Cycli poëtis refert Schol. Euripid. ad Orest. v. 1392. HEMST.

ead. l. 13. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχων) Alcaeus & Sappho huic muneri Mercurium inter Deos praefecerant, ut Athenaeus docet I, p. 39 A. X, p. 425 D. quae ab Eustathio sunt descripta ad II. γ, p. 1205, Od. I, p. 1633. Si ab hoc ministerio Mercurius abiit post Ganymedem in coelos sublatum, sibi non consentit Lucianus, quando in initio Charontis dicentem facit, γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἶνοχοῶν: multo serius haec scena est acta. HEMST.

Pag. 83. l. 1. Ψυχαγωγεῖν) Hinc Mercurius ψυχαγωγός, νεκρόπομπος, ψυχόπομπος, πομπαῖος, πομπεύς: quod facere credebatur virtute virgae, de qua Dial. Deor. VII, Mortuor. XXIII. Iul. Imp. passim. Eadem virtus Plutonianae virgae, Pindar. Od. 9 Olympion. Eadem Horarum virtus: Theocr. Idyll. 15. BOURD.

ead. l. 4. Κηρύττειν) Unde id munus Mercurio assignavit tot in locis Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἐκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾗδου εἰσιν) Non satisfacit Benedictus, *Ledae filii alternis vicibus apud superos atque inferos versantur*; vel, ut alii, *alternis inter ipsos vicibus agitant*. Etsi enim vera ista, tamen non

ad Lucianum, qui exprimere destinata tempora voluit, nempe *alternis diebus*. Quod nisi constaret, ac sic definite loqueretur, non posset infra Diogenes Polluci dicere, *ὅν γὰρ ἐστὶν οἶμαι τὸ ἀναβιβῶναι αὐρίον*, velut dubitans de certo tempore, sed certe scire se dixisset aliquando reverfurum in vitam: non Mercurius Apollini, ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκείνος Κάστωρ ἦν. Mox pessime in hac editione repetitum ex prava Salmurienfi καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱός, cum sequatur γενόμενοι εὐωχούνται ἀφρόντιδες, & recte habeant priores οἱ υἱοί. GRON.

ead. l. 9. Οἱ μὲν Ἀλκμ. καὶ Σεμ. υἱοί) *B. 2.* οἱ — υἱοί. quod a Gronovio monitum. In reliquis ὁ — υἱός. Parvi refert, utro modo legas. SOLAN. Si in poeta quopiam dithyrambico versaremur, aut ex eiusmodi carmine verba forent desumpta, tolerari posset Alcmanicum schema: nunc nihil est expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis prosae flagirat. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ νῦν ἄρτι ἵκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς ἐφ' ἣν πέπομφέ με, ὁφόμενον ὃ, τι πράττει ἡ παῖς) Haec non quilibet intelligat. Est enim fabula, quam tangit, non ex protritris & pervulgatis. Narrant & Iovem cum ex femore Dionysum peperisset, sublatum iussisse ad Ino-nem Cadmi filiam, Semeles sororem, perferri, & ὥς κέρην, *pro puella* ibi educari: vid. Apollod. III Biblioth. Itaque dicit Mercurius, se nunc eo missum esse a Iove visum, quid ageret illa puella, nimirum Dionysus. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀπὸ Σιδῶνος) Fabulam illam, quam voluit Graevius, si tetigerit Noster, nihil est, quod prius credamus, quam illum intelligi noluisse: quae enim acies quantumvis perspicax per hanc satis planam orationem ad illud arcanum pervadat? Immo vero facile potest probari, nihil Luciano fuisse minus in mente, cum haec scriberet: apud Apollod. III, p. 171, Iuppiter enixus Bacchum Mercurio tradit, ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὸν καὶ Ἀθάμαντα, καὶ πείθει τρέφειν ὥς κέρην atque Athamas & Ino procul aberant Sidone, ut ex Pausania atque aliis est manifestum. Vel hacc esse valde corrupta oportet, vel, quod potius credo, Lucianum memoriae vitio, dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro sorore Cadmi filiam posuisse. HEMST.

ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς) Ἀδελφῆς forte: id est, τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀγένορος. GUYET.

ead. l. 16. Ἀρτίοπην) Vide 192 C. & Not. Lyci Thebarum

regis uxor fuit Aesopi filia, vel, ut alii volunt, Nyctei. Hanc Iuppiter in Satyrum conversus gravidam fecit, quae Zethum & Amphionem ex eo compressu peperit. LEED.

ibid. Ἀπηνόρευκα) Erasmus, Benedictus, alii, quod mire-
ris, *se pariturum negare, recusare*, Latine reddiderunt; quae si-
gnificatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat,
magnopere vereor. Alibi melius in ipso Luciano res est gesta:
notissima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέ-
ναι, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula sustinere ne-
quit, eorumque gravitate fatigatus & victus succumbit, ani-
mumque despondet. Praeter Lexicographos cumulum exem-
plorum collegit Petr. Faber Agon. I, c. 8. HEMST.

Pag. 84. l. 1. Ἡδέως ἀν' ἡξ. πεπραῖσθαι) Ut servi ob nimiam
dominorum asperitatem possint petere, ut vendantur, Anto-
ninus Pius constituit § 1 Inst. L. 2. D. *De his qui sui vel alien.*
iur. f. Quod antea quoque Athenis obtinuisse docet Grot.
Flor. Sparf. ad d. § 2. VORST. Athenis servo iusta de causa
πραῖσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut se venderent ad-
gere. SOLAN. Servis apud Athenienses, si nimis immiti domi-
norum atque intolerabili saevitia premerentur, concessum
fuit postulata venditione dominum mutare. Hoc erat πραῖσιν
αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teste Poll. VII, 13, qui quando monet,
ὅ δ' ἐοίκατο φασὶ τοὺς οἰκέτας πραῖσιν αἰτεῖν &c. ostendere vi-
detur, formulam loquendi veterem post Antonini Pii rescri-
ptum in communem usum rediisse. Cur autem Plutarch. περὶ
Δεισιδ. p. 166 D. scribat, ἔστι καὶ δούλοις νόμος ἐλευθερίαν ἀ-
πογνῶσι πραῖσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δεσπότην μεταβάλλειν ἐπιει-
κέστερον, mihi quidem non satis expeditum, qui parum vi-
deam, quid eo pertinere possit consequendae libertatis despe-
ratio; nisi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπογνῶντας ampliore
paulo sensu capiamus servos crudelitate dominorum atque
iniuriis eo redactos, ut de libertate omnino desperent, atque
ob intolerabilem saevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas
ex hoc solo loco S. Petrus p. 178 reposuit; praetermisit, stu-
dione an temere, I. Meursius in Themide: Plutarchus certe
non aliter loquitur, quam de re sui temporis & nota & usita-
ta, parique modo Philo Iud. de Vit. Contempl. p. 892 C. The-
rapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πραῖ-
σιν αἰτούμενοι παρὰ τῶν κεκτημένων ἀτυχεῖς ἢ κακὸς δούλοι,
(Noster appellat κακῶς δουλεύοντας. Eunap. in Aedes. p. 81.)
δεσποτῶν ἀπαλλαγὴν οὐκ ἐλευθερίαν ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες: ad
accuratius examen ista revocare nunc quidem non lubet. Lu-

ciani meminit ad Pollucem Kuhnium, & Th. Marcilius ad § 1 Instit. de his qui sui vel al. i. f. ipsius rei If. Casaub. ad Sueton. Iul. Caes. c. 2, Fabrottus ad Theophil. HEMST.

ead. l. 6. Ὁξύχολοι οἱ ἐρώντες) Sic in Contemp. c. 1. Cetera huius Dialogi pete Catapl. c. 1. BOURD.

ead. l. 14. ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.) Binos, qui sequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen secundum primae edd. dimoverant, recte posteriores in hanc commodam sedem revocarunt: ordo scriptorum Luciani in vetustis Codd. ab edito multum diversus. Si quis nec Baviū odit & Maevium amat, illum legere iubeo descriptam Phaëthontis fabulam apud Nonnum Dionys. lib. XXXVIII. utilius opera Manilio dabitur I, 733. taceo Lucretium V, 298, ubi Lambinus adeatur, & ingenium Ovidii hac in parte plus etiam solito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento versati, ut ab iis fabulae notitiam esse petendam moneat Schol. Homer. ad Od. P, 208, ubi vide Barnesium. Proclus ad Tim. Plat. p. 33, 34, fabulam, sive, ut ait, historiam Phaëthontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. HEMST.

Pag. 86. l. 2. Ἀναβιβασάμενος) Scheffer. de Re Vehic. I, 17, p. 232, posito Luciani loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita vertit*, In currum impositum submonui, quo pacto oporteret insistere viae. *Verum ἀναβιβασάμενον non est impositum; nec ad Phaëthontem refertur, sed ad Solem. Quare mallem*: tollens vero ipsum in currum &c. *Philostratus pro eo usurpavit ἀναθέμενον*. Non miror censuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, sed qui Graeci praesertim sermonis indolem habebat minime perspectam. Alia quaedam huius dialogi tangit p. 221, 212, 224. Ἐς ἄρμα ἐσβιβάσαι Herodot. I, 60. ἀναβιβάσαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους, cap. 63. Plato Πολ. V, pag. 662. ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ἀπύνας τέκνα καὶ γυναῖκας, Apollod. III, p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸν τρόχον τοὺς ἀπογραφέντας, Andocid. de Myst. p. 6. sed horum exempla sunt obvia, Illud in interpretibus, opinor, iustius reprehendere licet, quod βεβηκέναι dederint viae *insistere*, cum sit, *firmiter* certoque gradu nixum consistere, illum corporis statum componere, qui ab equis animosis & fraena mordentibus non facile turbetur: ἐστνηκέναι βεβαίως Aristidi T. III, p. 427 A. Ita non tantum εὖ βεβηκέναι a Graecis, verum & βεβηκέναι per se sumitur, hinc ἐν γόνασι βεβηκώς, genubus innixus: ἀνὴρ βαρὺς vel ἐδραῖος καὶ βεβηκώς, σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν καὶ βεβηκώς, μύνημος καὶ βεβηκνῦν μάχη, σύνθεσις ἀξιωματικὴ καὶ αὐ-

στηρὰ καὶ στιβαρὰ καὶ βεβηκυῖα· ἡ κεφαλὴ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, eiusque generis apud optimos scriptores multo plura, quorum potestas genuina saepe in versionibus obscurata delitescit. HEMST.

ead. l. 8. Τοσοῦτον) Par. mendose τοσοῦτον. SOLAN.

ead. l. 13. Αὐτὸς εἶχετο τῆς ἄντυγος) Micyllus, *iugum curius*: hoc ferre non potuit Benedictus, substituens, *gyrum rotas*. Credo Phaëthontem metu occaecatum, & quid ageret in miserrimo casu nescium, eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἄντυξ esset, ignorarunt: exponit Schol. Homer. ad Il. E, 262: — ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνων) Ἐξάρας (lege ἐξάφας) τὰς ἡνίας τῆς τοῦ ἄρματος περιφερείας· λέγει δὲ τοῦ κύκλου τοῦ παραπεπηγὸτος ἐν τῷ ἄρματι πρὸς τὸ ἀνατείνειν (nihil haecenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τείνειν, quod ab Homero sumtum) τῷ ἐπιβάτῃ· v. 728, ubi poëta magnifice describit coelestem Iunonis currum — δοῖαι δὲ περὶδρομοὶ ἄντυγες εἰσὶ, quae scilicet τὸν δίφρον vel sellam curulem superne ambiant: Schol. αἱ περιφέρειαι τοῦ ἄρματος αἱ παραπεπηγυῖαι· τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται· αἱ περιφέρειαι τοῦ ἄρματιοῦ δίφρου. Eadem ἐπιδιφριάς, ad quam Rhesi equos Homerus alligavit Il. K, 475. ibi quoque e Scholiis eximendum est leve vitium, Etymologo ducē. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης) Ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἄρματιοῦ δίφρου τῆς περιφερείας, ἢ (scilicet περιφέρεια· prave legitur ὁ, quasi pertineret ad μέρος) καὶ ἄντυξ καὶ ἐπιδιφριάς καλεῖται. Est ergo ἄντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen eius cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. Euripid. Hippol. v. 1188, Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος· vid. Scholiast. σχιστὰν ἄντυγα vocat in Rhes. v. 1373. Hinc iam patet, non aliam Phaëthonti fuisse causam, cur ἄντυγα missis habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δεδιὼς, inquit Lucianus, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud Nonnum in eiusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare iubet. De ἄντυγι perquam ieiune I. Scheffer. R. V. I, c. 7, p. 74. Porro in Luciano, quamquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἶμαι

& αὐτός. Multa similia Diodor. Sic. IV, pag. 210 A. & verbis propemodum iisdem: τὸν μὲν Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τῶν ἡνίων, τοὺς δὲ ἵππους καταφρονήσαντας τοῦ παιδὸς ἐξενεχθῆναι τοῦ συνήθους δρόμου. Eius generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. HEMST.

Pag. 87. l. 7. Ἐπὶ τῷ πάθει) Dederant interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëthontis fulmine i&i praecipitatuque casus. Pausan. I, p. 10: καὶ σφίσι (Γαλάταις) διὰ τῆς χώρας ῥεῖ ποταμὸς Ἡριδανός, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἥλιου ὀδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507: Ἐνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπείς πρὸς στέρνα κεραυνῷ Ἡμιδαῖς Φαέθων πέσει &c. hunc si contuleris, statim apparebit, unde fuerit translatus Varronis Atacini versus, quem Quintilianus servavit I. O. I, c. 5, p. 56: *Cum te flagranti deiectum fulmine Phaethon. Plura* Noster περὶ τοῦ Ἠλέκ. ubi nonnulla dicemus. HEMST.

ead. l. 19. ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡΜ.) Hic Dial. ex Theocrito, ut & seq. totus fere est in his Dialogis Theocritus. BOURD.

Pag. 88. l. 2. Ὅτι οὗτος μὲν &c.) Pollucem intelligit; sic enim Homerus canit Iliad. Γ, 237: Κάστωρ δ' ἱππόδαμον, καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. Adde Plut. 863, & Od. Λ, 229, & Nostrium Ἐρωτ. 16. ἑτερημέρους vocat Hom. Odyss. Λ, 302. SOLAN.

ead. l. 3. Τὰ ἵχνη τῶν τραυμάτων) *Caeustum cicatrices* Terullianus dixit de Spectat. c. 23, & propius *caestuum vestigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit Salmas. p. 306. nam *caestuum vulnera* egregie Plinio restituta H. N. XXI, c. 19, a I. Fr. Gronovio, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum Luciani locum vir summus, quamquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἵχνη & *vestigia* vulnerum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in Livio II, 23, *ostentare tergum foedum recentibus vestigiis verberum*; vel iam sanata & cicatricibus obducta; quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: οὐδ' ἔσθ' ὅπλον τί ἐστιν ἢ ἐκ χειρὸς ἢ τῶν ἀφιεμένων οὐγ' εὐκ' ἵχνη ἐν ἐμαυτῷ φέρω. Arrian. 'A. 'A. VII, pag. 286. Eleganter Augustin. Epist. XLVIII: *Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnerum, tanquam tituli gloriarum.* Utrovis modo sumere licet in Poll.

VIII, 79, Ἐχων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἰχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῆς ὕβρεως, τὰ δειγμάτων &c. Aeschin. in Ctesiph. p. 84, v. 22, de Demosthene: τὰ τῶν κονδύλων ἰχνη τῶν τοῦ Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερὰ. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent inustae. Plato in Gorg. p. 357 C. μαστιγίας αὖ εἰ τις ἦν, καὶ ἰχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων. Petron. c. 126, p. 600, *matronae, quae flagellorum vestigia osculantur*. Venuste Zeno apud Diogen. L. VII, 23, τῶν γνωρίμων τινὸς παιδάριον μεμωλωπισμένον δεασάμενος, πρὸς αὐτόν, Ὁρῶ, ἔφη, σου τοῦ θυμοῦ τὰ ἰχνη· sic ἰχνη τινὰ καὶ μώλωπες, iunguntur ab Arriano Epict. II, 18, pag. 224. Noster quoque in Catapl. § 24, ἰχνη καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων· στίγματα praecefferunt. Haec tamen non impediunt, quo minus iuxta cum eruditissimis viris Cuiacio & Schultingio Ulpianum in Fragm. Tit. I, § 11, corruptum existimem, loquendique modum, *quibus vestigia scripta fuerunt*, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo Devonius etiam de Bell. Troi. II, 177, *noverat alter Cum Polluce error* —. In tabulis tales & statuis fingeantur. Aelianus apud Suid. in Διόσκουροι· νεανίαί μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρεῖας ἐκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρεῖας, quibus nulla genas lanugo vestit. HEMST.

ead. l. 5. Ὑπὸ τοῦ Βεβρ. Ἀμύκου) Quidam Castorem a Lynceo occisum tradidere. V. Theocr. Idyll. XXVII, vel XXII. Cogn. 23. Val. Flacc. Argon. IV, *Sratum Bebryciis Amycum suspexit arenis*. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ δοῦ τὸ ἡμίτ.) De pileo intellige. SOLAN. Cum singularem in enumerandis Dioscurorum insignibus ac ministeriis curam Lucianus adhibuerit, alienum non videbitur, si nos eius exemplo invitati, quaedam paulo saltem reconditorum promamus: nam Meursianae diligentiae sectatori iusti voluminis materia suppeteret. Pileos intelligi τοῦ δοῦ τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit Lucianus, quibus Castores utebantur, in aperto est positum; indeque Catullum appellasse *pileatos fratres*: figura sane pileorum dissectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium est Apuleio petendum Metam. X, p. 254, *Castor & Pollux, quorum capita cassides obatae stellarum apicibus insignes contegebant*: tu si scripseris *ovatae*, quemadmodum *ovata species* Plinio H. N. XV, 21, & XXXV, 1, *ut ovatus esset Numidicus*, suam manum agnoscet Afer, & lubens suis auctoribus donabit membranarum *orbatae*; vetu-

starum edd. *aeratae*; Brantii, *iubatae*: ingerebat C. Fl. ipsam veritatem, quam tamen unius solum literae solemnī mutatione obscuratam, Elmenhorstius, nescio quo pacto ad *obham* delatus, expedire non potuit: atque haec tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. * Castores autem Spartani iure pileos insigne patrium gestabant: ovi similitudinem quid credibilius est, quam ab eorum fabulosis natalibus, quos Homerus quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuisse derivatam? vide Tzetz. ad Lycophr. v. 506, ὦν ὀστράκου στρόβιλος ἐν τετμημένῳ Κόρσιν σκεπάσει — qui locus vetat, ne cum Pottero in versu 89 Κελυφάνῳ στρόβιλου (ita legendum puto) ὀστρακωμένην, interpretando de cochlea cogitemus: ὀστρακα poëtis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum testae: Hesych. Ὀστράκων Ἀπτήνα, τυτθὸν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων ἀντὶ τοῦ ὠῶν, τινὲς δὲ κελύφων eo modo constituendus est hic Aeschyli, quod ex Photii Lexico didicimus, locus, neque aliter existimasse Salmasium pateret, si genuinam summi viri manum operi suscepto longe impar Schrevelius fuisset affecurus. Haec etiam causa, cur ova per se Dioscuros, ut notum, indicarent. Tertull. de Spect. c. 8. in Hippodromo Constantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακείμενος κούροις, ἐνθα καὶ νῦν οἱ καμπτήρες (καμπτοὶ ediderat Douza) δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφόρων γνωρίσματα διὰ τῶν ἐπικειμένων ὠῶν τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκαις, teste Codino in Orig. Const. p. 6 B. Immo, ne miraculi fides apud posteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Sparta ovum erat a lacunari suspensum, taeniis, quippe res facerrima, velatum: εἶναι δὲ φασιν ὠὸν ἐκεῖνο, δ τεκεῖν Λήδαν ἔχει λόγος nimirum ad aetatem usque Pausaniae perduraverat vivacissimus ille cortex, III, p. 247. Veruntamen eam ab ovo sumtam rationem invertit proorsus Is. Vossius ad Catull. pag. 91, fabellam natalium exinde videri confictam statuens, quod toti ex ovo dislecto, id est, ex pileolis, quae gestant, prodire videantur. Sane subtilissimum eum fuisse fabellarum confarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui processerit ad commentum originis mirificae penitus singulare. Iam quod ibidem affirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, sed & nobilitatis fuisse indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt virum magnum Excerpta

* Vidit hunc errorem scripturae, sustulitque Cl. Salmas. Plin. Exerc. p. 392 E.

Sorani de Vit. Hippocrat. qui pileatum in multis simulacris Hippocratem ideo conspici testatur, quia pileus sit *παράσημον εὐγενείας*, non secus quam in Ulysse: atqui Spartanorum haec *εὐγένεια*, omnium erat communis atque eadem, non familiae cuiusdam aut gentis propria: pileo distinguebantur ab Hilotibus, quos *κυνῆν* gestare voluerant: similiter Schol. Aristot. ad Rhet. I iungit *ἐλευθερίαν καὶ εὐγένειαν, ἐν Λακεδαιμόνι τὸ κομᾶν*, inquit, *σημεῖον ἐλευθερίας καὶ εὐγενείας*. Pileis Castorum ovatis impositus *ἀστὴρ ὑπεράνω* talem ornatum pulchre nummi praeferunt, quos ex dirissima foci mei Iac. Wildii nomismatotheca iam olim depromptos iterari iussit ad Sext. Empir. p. 558 I. Alb. Fabricius. Si causam quaeras, ipsa rationum, quae reddi possint, copia rem primo aspectu liquidam offuscant. Stellulas, quae in gravissimo tempestatis furore transra navium & antennas persultant, prosperi cursus salutare praenuntias, Castorumque numini sacratas, *Διοσκούρους* appellarunt: Hefych. *Διόσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι* feruntur quoque in Lyfandri navi conspectae, cum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Atheniensium attritae conciderunt, prodiret: Plutarch. T. I, pag. 439: *ἦσαν δέ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου νεὼς ἐκατέρωθεν, ὅτε τοῦ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἄστρα τοῖς οὐρανῷ ἐπιλάμψαι λέγοντες*: quod adeo non sprebit, virtutis suae adversum censuit Lyfander, ut in rei bene gestae memoriam Delphis dedicaret *χρυσοῦς ἀστέρας τῶν Διοσκούρων*, qui omine sinistro paulo ante Leuctricam cladem diffugerunt, eodem teste Plutarcho T. I, p. 443, T. II, p. 397 F. Hinc *fratres Helenae lucida sidera; gemina Ladae sidera; Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες* Callimacho A. Π. v. 25; &, quod inusitatus, *stella* pro Tyn-
daridis apud Ovid. in Ib. v. 514, modo locus iste vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris insigne capitibus impositum ostentarint. Nec tamen non stella videri potest signum *ἀπὸ θεώσεως* honorumque divinatorum, quos, si Apollodoro constat fides apud Clem. Strom. I, pag. 322 B. adepti sunt anno tertio & quinquagesimo, postquam in Deorum ordinem adscriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore iuris specie, ad originem a Iove ductam, quem sunt, qui tradiderint assumpta stellae forma Ledam vitasse: obviā raro fabulam discimus ab auctore Homil. Clem. V, § 13. Iuppiter *ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα καὶ Πολυδεύκην ἐξέφηνεν* ne vero testem in tanto miraculo solitarium graveris, Tzetzen

adiungam, five magis Scholiasten Lycophronis antiquum ad v. 88, 511: ἐκ τῆς Λήδας ἐγεννήθησαν Κάστωρ μόνος καὶ Πολυδεύκης, ἐν ἀστέρος μορφῇ μιγέντος αὐτῇ Διός. quid iam propius, quam ut parentem stella designet? Verum alio ducunt, & arcanum nobis abstrusius recludunt ipsi veteres: dignus est, quem audiamus, Sext. Empir. IX, § 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, sic Tyndaridae sese in priscorum nomen & titulos Dioscurorum inferuerunt: καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δὲ φασὶ τὴν τῶν Διοσκούρων δύξαν ὑπελθεῖν πάλιν νομιζομένων εἶναι θεῶν hic, quae saepe sibi vicissim nocent, vocolae sunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetusti sapientes supernum huius universi infernumque hemisphaerium dixere Διοσκούρους: idque adeo poëtam, in cuius adyto sapientiae, quidquid ipsi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, subindicasse, cum eos ἑτερημέρους vocat Od. Λ, 302. cum his ferme conspirat Philo Iud. de Decal. p. 752 B. καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων ἐκάστου τὰς ἐπωνυμίας μυθογράφοι παρέδωκαν (perperam ediderunt μυθογράφοις: sic autem vocat poëtas, praesertim Orphicos) οἱ πρὸς ἀπάτην ἀκοῆς εὖ τετεχνασμένα πλάσματα συνυφαίνοντες ἔδοξαν περὶ τὴν τῶν ὀνομάτων θέσιν κεκομψεῦσθαι, τόντε οὐρανὸν εἰς ἡμισφαίριον τῷ λόγῳ διχῇ διανείμαντες, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τῆς ἑτερημερίας αὐτῶν προστεραπευσάμενοι διήγημα: eum in modum ex C. Mf. postrema cum D. Hoefschelio sunt legenda ad Phrynich. p. 111; neque alio spectat Euripidis Scholiastae locus ad Orest. v. 465, ubi postquam exposuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Iuppiter Castori quoque tribuerit immortalitatem, eosque παρ' ἡμέραν ζῆν ἀμφοτέρους, addit, οὓς καὶ ἀλληγοροῦσιν εἰς ἡμέραν καὶ νύκτα. Verum est, priscos seu Theologos, five philosophos, iustorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemisphaeria divisisse mundum bina, quae alii fixa & stabilia, Iovis Plutonisque regno discreta, in quibus orbes suos sidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obstat, dummodo per utrumque axis verticem dissecta ponas, quo minus Dioscurorum, quos sapientes illi vocarunt, ἑτερημερίαν alternasque vices animo informes. Iulianus tamen Orat. IV, pag. 147, cuius locus Eustathium non fugit ad Homer. p. 410, 1686, nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverse intellectis haustam: in eius ex-

plicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis insuper obscuratam Petavius certe non percepit, operam haud abutemur: nunc satis est ad rem nostram, si hoc quoque teste Empirici fides affirmetur. Ab Orphicorum autem haec emanasse scriptis eo minus est dubitandum, quod illi mundi figuram esse statuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios Achill. Tati. docet in Isag. pag. 127 B. 130 C. quomodo hemisphaerium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον nam primigenium istud ovum, rerum omnium originem, quod eadem sacerrimorum hominum secta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius observandum videtur, Alexidis venustissimi iocum in Athen. lib. II, p. 60 A. B. minus patere, nisi eorum, quae modo tradidimus, adiuumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πίλους, ait, τ' ἐπιτιθέασιν αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀστέρας, αἰνισσόμενοι τὴν ἡμισφαίριον κατασκευήν. Ergo Ladae filiorum in pileis cur stellae micuerint, frustra quaerimus, si haec iam olim insignia Dioscurorum veterum sibi vel ipsi vindicarent, vel liberali poetarum dono acceperint. Et sane alios ante Tyndaridas existisse Dioscuros, ex Cicerone manifestum est de N. D. III, § 53, quem locum dubito an hunc in modum distingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Iove Rege antiquissimo & Proserpina nati, Tritopates (vel Tritopatores) Zagreus, Eubuleus, Dionysus. Tritopatreus*, quod vulgatur, unius fuisse nomen, induci non possum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos restituendos esse auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diversae fuissent sententiae, demonstrat insignis Suidae locus in Τριτοπάτορες familia plane, sed paulo brevius, in Etymologo: emendationi vero stabiliendae quae faciunt plura, nunc praetereo. Eosdem fuisse Tritopatorias, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothracae, Corybantes, Cabiri, ut liquido affirmare non sustineo, ita suspicari licet: ἀνάκων vel ἀνάκτων commune nomen: refert Pausan. X, p. 896, Amphissenses ἄγειν τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παιδων quinam hi sint, parum ait constare, dum nonnulli Dioscuros, alii Curetas, alii, qui supra ceteros sapere sibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant sacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοτελέστας, ostendit Clem. Protr. pag. 12 C. Ea res utcunque definiatur, hoc tamen est satis exploratum, θεοὺς μεγάλους Samothracum, sive Cabiros, iam diu ante quam Tyndaridae nascerentur, & dictos fuisse Διοσκούρους, & existimatos. Notus in pu-

blicum Philonis Byblij, quem Eusebius servavit, locus Praep. Evang. p. 36 A. 37 D. 39 C. ibi nascuntur ἐκ τοῦ Σύδουκ (Σάδουκον vel Σάδοκον appellat Damascius apud Phot. pag. 573. Σανδόκον Apollodor. III, p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθῤῃκες eosdem in honore fuisse non vulgari apud Atticae regionis incolas, multis indiciis deprehendi potest; nam Κεφαλῆσιν, ut docet Pausan. I, p. 77, οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα· μεγάλους γὰρ σφας οἱ ταύτη θεοὺς ἐνομάζουσι iam vero per pagos quae colebantur numina, fuisse vetustissima nobis compertum est. Idem illud antiquitatis Graecae penu Methapum testatur Atheniensem καὶ Θηβαίους τῶν Καβείρων τὴν τελετὴν καταστήσασθαι V, pag. 281. Apud Gruter. p. 319 Inf. 2 Gaii mentio reperitur Acharnensis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile potest investigari, si vera sunt, ut equidem arbitror, quae scribit Herodot. II, 51, Πελασγος, Ἀθηναίοισι συνοίκους γενομένους ἐν τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum instituisse primos: fieri sane vix potuit, quin Atheniensibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint sacra, quae postea nescio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetustioris Theologiae disciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21 legitur, Καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Castoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi sint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII, ubi — κόσμου σωτῆρες ἀγαθοὶ, Οἱ τε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων illaque imprimis observanda. Κουρήτες, Κορύβαντες ἀνάκτορες, εὐδύνατοί τε, Ἐν Σαμοθράκῃ ἀνακτες, ὁμοῦ Ζηνὸς κόροι αὐτοί. Πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχωτρόφοι, ἀεροειδεῖς, Οἱ τε καὶ οὐράνιοι Δίδυμοι κλήζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothraciae quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, possessionem Cabiris integram Tyndaridae reliquerunt; opinione saltem vulgi, quam velut compertam secutus est Ovid. I Trist. X, 45: *Vos quoque, Tyndaridae, quos haec colit insula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeste viae*: forte etiam Plutarch. in Aemil. p. 267 F. Perseus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθράκην, καὶ διαφεύγων ἐπὶ τοὺς Διοσκούρους ἰκέτευσεν quamquam in hac historia sub initium lib. XLV Livius nullum Samothracum Deorum nomen, sive rem incertam tutius in medio relinqui censens, sive religione deterritus, commemoret; nisi quis in

eam suspicionem veniat, Dioscuros c. 6 librariorum opera in Deos abiisse: *fortunam Dioscurosque, quorum in templo erant, nulla ope supplicem iuvantes, accusans*. Attamen istam vulgi persuasionem merito repudiat Varro de L. L. IV, p. 17: *Nam neque, quas Ambracia (nondum cur scriptura verus mutari debeat, rationem invenio *) ante portas statuit duas virileis species aeneas, Dei magni; neque, ut vulgus putat, hi Samothraces Dii, qui Castor & Pollux*. Non solos autem Cabiros, sed Castores etiam Magnos Deos inscriptiones praebent, & saepius usu venit, ut vix, utri sint intelligendi, discernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum esse memoratur *Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων*, a Pausan. VIII, p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas esse licuit quietis, nihilque propius est factum, quam ut de signo Geminorum coloni veteres proturbati plane deiicerentur: adfuerunt iniustae causae auctores sane graves, Eratosth. Catast. c. X, quem Hyginus paene interpretatur Poët. Astron. II, c. 22, & Caesar Germanicus: ut Tertullianum, Isidorum & alios momenti minoris praeteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, si pondus testium non numerum aestimes, minime spernendi, Onomacritus, si ve quis alius Orphicorum Hymnorum scriptor placeat, & Nigidius, Astronomiae veteris consultissimus, apud Schol. German. quibus Ampelium adiungo lib. Mem. c. III, sed ut in transitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur esse*, (haec eius aetati in barbariem vergenti condonanda est Latinitas) *quorum argumentum nefas est pronuntiare praeter eos (aliis praeter eos; nisi malis praeter eis, hoc est, praeterquam iis, quomodo non raro solent Latini recentiores) qui initiis praesto sunt: iuvit nos Schol. Germanici, ex quo fere descriptum illud Ampelii caput corrigi pluribus in locis potest*. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, si satis fuerit probatum, nullam in se temeritatis culpam suscepisse Sextum Emp. qui dicere non veritus sit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad insignia Luciano commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum est a I. Davisio, viro doctissimo, ad Cicer. de N. D. II, 2, p. 105, huius etiam loci non

* Mutanda est, si Servium ducem sequimur ad Aen. III, 12, qui Varronem testem citat, ex quo praeterea legendum foret *ante portum statuit*. Vide G. Cuperi Obs. IV, 9, p. 103.

oblito. Equos iis a Mercurio distributos Stesichorum doctore prodit Tertull. de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate, & nominibus quatuor equorum additis, Etymol. & Suidas in Κύλλαρως, qui sibi collati mutuam operam praestant: in illo, pro Ἦραν δ' Ἐξάλιστον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, reponere δὲ Ἐάνθον, sponse Philargyrio, qui pro Grammatico satis arroganter scribit ad Georg. III, 89, ποίει Graeculos fabulari, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Iunoni dedisse, illam Castori & Polluci. Verba Polyaei, quia vitio carere non videntur, producam: is Aristomenem cum facinoris socio, ut Lacedaemonios mentita specie falleret, fuisse Castorum habitus refert II, c. 31, § 4, λευκὼν ἵππων ἐπέβησαν ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς περιεθηκάτην χρυσοῦς ἀντίρας: perspicuum est, deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat περιτιθέναι: nam κεφαλαῖς περιτιθέναι ἀντίρας, quamvis ξίφος περιεζῶσθαι me non fugiat, plane durum est: iam si πῖλους interiungas, ταῖς κεφαλαῖς πῖλους περιβάλλειν καὶ χρ. ἀ. res erit in vado; sicut Homer. Il. M, 320 — ἴδμεσσί τε πῖονα μῆλα οἶνον τ' ἔξαιτον — de quo genere plura docet Eustath. p. 907. confirmat similis Pausaniae locus, ubi, quod hic Aristomeni eiusque amico, Messeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV, p. 344. Philo Iud. L. ad C. p. 1003, πῖλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὅπότε ἀσκούτο εἰς Διοσκούρων neque solet aliter Polyaeus, πῖλιον κεφαλῇ περιβέμενος VI, c. 12. Porro salutaris eorum, quam navigantibus praestiterunt, cura, ut est quidem illa, praesertim apud poëtas, cognitissima, sic tamen, unde ad eos quamve ob causam defluerit, parum constat. Initio sciendum est, eandem obiisse Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orpheum, cuius supra meminimus, Apollonium Rh. I, 918, eiusque Schol. plena testatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo sapiens, irridebat, aspernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Castoras imminuti Cabirorum iuris reos tenemus? Hac quidem in parte succurrit aliquantum Diodor. Sic. IV, p. 172 A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium est rem memoratu dignam cognoscere. Cum orta tempestate Argonautae summo versarentur in discrimine, Orpheus dicitur solus initiatus ποιεῖσθαι ταῖς Σαμοθραξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας χάς: εὐθὺς δὲ τοῦ πνεύματος ἐνδόντος, καὶ δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τῶν Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπιπεσόντων, omnes stupore defixos divinitus existimasse praesentissimum periculum esse de-

pulsum: διὸ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις παραδοσίμου γενομένης τῆς
 περιπετείας ἀεὶ τοὺς χειμαζομένους τῶν πλεόντων εὐχὰς μὲν
 τίθεσθαι τοῖς Σαμοθραξί, τὴν δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίαν ἀνα-
 πέμπειν εἰς τὴν τῶν Διοσκούρων ἐπιφάνειαν id quidem a poste-
 ris non adeo fuit observatum, quin plerique oblitterata velut
 Samothracum Deorum memoria, ad Dioscuros preces ac vo-
 ta solos allegarent. Narrationem vero, quam sine dubio Dio-
 dorus ex vetusto quodam expeditionis Argonauticae scripto-
 re hausit, amplectitur etiam Valer. Flacc. I, 570. is enim, quan-
 doquidem prior Varro Atacinus Apollonium paene de verbo
 ad verbum verterat, ut non ex Quintiliano tantum, *alieni ope-
 ris interpretem* eum appellante, sed pluribus etiam indiciis, iis-
 que certissimis, exploratum habemus, alios sibi, quorum imi-
 tatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat,
 auctores delegit. Strabo discrepat I, p. 83, ideoque τοὺς Διοσ-
 κούρους ἐπιμελητὰς τῆς θαλάσσης λεχθῆναι, καὶ σωτῆρας τῶν
 πλεόντων, statuit, quod primi longas navigationes instituif-
 sent: addit insuper Ampelius, *eos principes mare tutum a prae-
 donibus praestitisse*: nimirum uterque secutus est illorum au-
 thoritatem, qui, cum merito post fabulas latere rerum veteri
 memoria gestarum ordinem putarent, non una rate Argo-
 nautas, sed classe instructissima maria prius inaccessa perlu-
 strasse arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis aulos
 fuisse Graecos nobilem illam in Troiam expeditionem susci-
 pere. Hygini fides si potior est, Neptuno debent Dioscuri ho-
 nestissimae curae beneficium: nam *equos, quibus utuntur, do-
 navit, & dedit potestatem naufragis saluti esse*: quod sane non
 potest non verisimillimum videri; quis enim credat invito vel
 inconsulto Neptuno tantum in mare ac tempestates cuiquam
 potuisse iuris concedi? Paulo tamen aliter Serv. ad Georg. I,
 12: *Castor & Pollux, quia eorum velocissimae stellae sunt, equos in
 tutela habere dicuntur*. Verum Isocrates, ut quaesitisimis He-
 lenam suam encomiis excoleret, forori Tyndaridas acceptum
 referre voluit, non solum quod Deorum in numerum sint
 adscripti, sed huius etiam administrandae provinciae decus p.
 218 B. Helena iam divinos honores adepta *πρῶτον μὲν τοὺς ἀ-
 δελφούς ἦδη κατεχομένους ὑπὸ τῆς πεπρωμένης εἰς θεοὺς ἀνή-
 γαγε βουλομένη δὲ πιστὴν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, οὕτως αὐ-
 τοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὥστ' ὁρωμένους ὑπὸ τῶν ἐν τῇ
 θαλάττῃ κινδυνεύόντων σώζειν, οἵτινες ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπι-
 χαλῶσονται*. Haec ille; poetis tamen, quorum fingendi licen-
 tiam ferme superavit, iratis, Euripide certe, in cuius Hel. v.

1680, Castores, quam ipsi a Iove iam fuerant consecuti, forori promittunt immortalitatem: neque secus in Orest. v. 1637 & 1690 Helenam in coelum subvehit Apollo Κάστορι τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς Σύνθακον ἐσομένην ναυτίλῃ σωτήριον, & Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεδίσαν θαλάσσης. A reliquis Euripidem diffidere, notat Scholastes: Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπὶ πύκτι ἐστὶ κατὰ Εὐριπίδην σεσημειώται· ὁ μὲντοι Σωσίβιος ἔμπληρον οἶεται οὐκ εὐμένως αὐτὴν ἐπιφαίνεσθαι. Equidem haud sane commemini, an quisquam praeterea Helenam in hac cura fratribus associarit: quin contra dirum eius sidus, quando solitarium apparet, navigantibus esse perniciosissimum scribit Solin. c. 1, nec nisi menstruo cruore solo averti posse: prius a Plinio confirmatur H. N. II, 37, alterum non dixerim an ab ullo alio. Stat. Theb. VII, 791: *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, cum iam damnata sororis Igne Theropnaei fugerunt carbasa fratres. merentur adscribi, quae Lutatius observat: Quia nautae, cum stellam Helenae viderint (quae Urania dicitur*, cuius tanta est vis incendii, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiam si aes sit, hoc calore solvatur) ergo si haec stella navi infederit, sciunt se nautae sine dubio perituros: contra Castorum sidera sunt navigantibus salutaria. Ad eum Papinii locum Barthio Euripidis emendandi conatus male successit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprensa Dioscurorum tutius, quam Helenae, praesidio committatur: credere fas est oculato testi, & philosopho quidem Maximo Tyrio ad finem Dial. XXVII: εἶδον δὲ καὶ Διοσκούρους ἐπὶ πύκτι, ἀστέρας λαμπροὺς, ἰθύνοντας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem sibi vindicans, ut scenae ferviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cuius alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; cum de solis tamen Tyndaridis saepissime testetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992: — βροτῶν ἐν ἄλδς ῥοβίοις Τιμὰς σωτήρας ἔχοντες, exquisita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἰσοθέους ἔχειν ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I, p. 6, τιμὴν ἔχει προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀστυάγους, sic & Διὶ τιμὰς ἔχειν dicuntur, munus aliquod obire ad hominum utilitatem*

* Praeter Lutatium meminit Olympidorus historicus in Photii Bibl. p. 112, v. 14, & philosophus ad Aristot. Μετεωρολ. I, f. 4 b. Τοῦτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλάκις ἀναπνέσαι· καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ οὐρανίαν ἰδιωτικῶς οὐράματι.

comparatum, quo diligenter administrato cultum eorum demereantur: non aliter in Isocrate, τιμὰς ἐναργεῖς διδόναι, Aristotele Polit. VII, c. 16, θεῶν ἀποθεράπεια τῶν εἰληχόντων τὴν περὶ τῆς γενέσεως τιμὴν multum ab hac elegantia capiendā interpretes abfuerunt. Quam itaque noster irrisor vocat ἀγαθὴν καὶ σωτήριον τέχνην, illae sunt Scenico philosopho τιμαὶ σωτῆρες βροτῶν σωτῆρες autem τιμαὶ similiter, atque χθὲν σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360, νυμφαὶ σωτῆρες Sophocl. Phil. v. 1467, λωβητῆρες Ἑριννύες Antig. v. 1086. ubi vide Schol. Ceres μαστῆς Carcin. apud Diodor. Sic. V, p. 201 A. in Alexandri Aetoli versu apud Macrobian. Saturn. V, c. 22, Ὠπιν βλητῆρα οἷστῶν malim prae eo, quod Salmasius dedit βλήτειραν οἷστῶν, etsi mollius hoc ad aures accidat: addenda est praeclara Ios. Scaligeri observatio ad Manil. V, 632, cuius vestigia preffit dicam an suppreffit Salmas. ad Ov. Simm. p. 246. A procuratore navigantium tam utili σωτῆρες eximie dicti sunt Castores, ut iam pridem est observatum: Sext. Empir. IX, § 86, τοὺς Διοσκούρους ἀγαθοὺς τινὰς εἶναι δαίμονας, σωτῆρας εὐσέλμων νεῶν ubi, qui quidem obtuso non sit sensu, & parum exercitato, vetusti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic solum, sed saepius alibi, quando de Dioscuris fit sermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui supersunt, excusseris, frustra quæras: velut in Plutarch. T. II, p. 1103 C. μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίζεσθαι ἐπερχόμενον τε μαλάζοντας βίαιον πόντον, ἀκείας τε ἀνέμων ῥιπὰς in Aristide T. I, p. 83, ubi Asclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita consent non minora, quam Castorum, Διοσκούροις ἰσομοίρους, οἱ πολλὰς μὲν ἤδη τρικυμίας κατεπαύσατε, πολλοὺς δὲ καὶ στιλπνοὺς λαμπτήρας ἐν τε νήσοις καὶ κατ' ἥπειρον ἀνήψατε utrobique vestigia se produnt orationis ligatae, & supra sermonem pedestrem surgentis. Quin etiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere πολὺ δεῦκος, multam dulcedinem suavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coelestium ordini adscriptis ad mortales permanarint: ista memorantem Apollonii Scholiasten ad I, 1037, Etymologus excerpfit in Ἀδευκῆς. Verum ne quis ita existimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adiutores praesto fuisse Castoras; immo probis, ut par erat, iustisque solis operam navabant: Schol. Pindar. ad N. I, 103, δοκοῦσι γὰρ ἐπιφανέμενοι κατὰ τὸ πέλαιος σῶζειν τοὺς δίκαιους quod si cui levior hu-

ius Grammatici videatur auctoritas, audiat ipsos Dioscuros, Euripide interprete, in Electr. v. 1350: *Διὰ δ' αἰθερίας σταίχοντε πλακὺς τοῖς μὲν μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν· οἷσιν δ' ὄσιν καὶ τὸ δίκαιον φίλον ἐν βίῳ τῳ, τούτους χαλεπῶν ἑκλύοντες μὲν χθὼν σώζομεν.* Neque porro nimium erant faciles, nec virium suarum in quotidianis periculis inconsulto prodigi; sed ad incitas plane redactos oportebat, & mersa paene navi fūdum petentes, qui salutarem eorum opem essent experturi: quapropter vocat eos Ἀνθρώπων σωτήρας ἐπὶ ξυροῦ ἥδη ἐόντων Theocrit. Eid. XXII, 6, & 17, Ἀλλ' ἐμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθῶν ἔλκετε νῆας· αὐτοῖσι ναύταισιν ὀιομένοις θανεῖσθαι· quod omnino videtur Horatius imitari voluisse IV Od. VIII, 31: *Clarum Tyndaridae fidus ab infimis Quassas eripiunt aequoribus rates.* Propius etiam ipsum sacrificii genus, quod in mare porrigi moris erat ad auxilium eorum implorandum, descripsit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura historiae veritatem Libanius obumbravit in Paneg. Iul. p. 176 B. ὅτε δὴ τῆς θαλάσσης ἀναταραχθεῖσης ἐκ πνευμάτων συκοφαντικῶν, καὶ σκάφους τοῦ μὲν καταδύντος, τοῦ δὲ περικλυζομένου, καὶ τοῦ κύματος ὑπὲρ τῶν τοίχων αἰρομένου (interpret. mirifice: *fluflu iam muros superante: lege ὑπὲρ τὸν τοίχον, fluflu iam latus navis superante*) Διοσκούρους ἀνωθεν ἐκ κοινοῦ βουλευτηρίου πέμψαντες ἐξήρπασαν τοῦ κλυδωνίου τὸ πλοῖον· quae ex rerum gestarum monumentis illustrare tempus nos vetat: alterum potius addam Libanii locum p. 624 B. qui, antequam intelligi possit, sanandus est hunc in modum: Ἰσμεν δὴ καὶ τοὺς Διοσκούρους, οἷς ἂν ὄσιν εὐμενεῖς, μέχρι λημένων παραπέμποντας αὐτοὺς τε καὶ τὸν γόμον· ἀλλ' οὐ τοῦ μὲν ῥύονται κλυδῶνος, τῷ δὲ προίενται· interpret. qui sentinam errorum paucis virtutibus excusare nequit, non versionem hic, sed monstrum peperit. sententia Libanii talis: *novimus etenim & Castoras, quibus sint propitii, ad portus usque prosequi & ipsos & navim mercibus oneratam; non autem eos solent ex hoc fluflu liberare, isti mergendos permittere.* Inde causa nobis est comperta, cur abscessus, quas medici παρωτίδας appellant, cum sub ipsis auribus post graves morbos oriuntur, salutis praenuntios, Διοσκούρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & gemellos interpretantur, longe aberrare certum est. Galen. Op. Ιατρ. Παρωτίδες εἰσὶ παρὰ τοῖς ὄσιν ἀποστήματα· ταῦτα ἐπὶ Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάσσουσι. Hoc est βιβλίον illud ἱατρικόν, unde usum illum vocis Διόσκουροι medicum annotavit Eustath. ad

Il. Γ, p. 410, non Cassius, ut visum fuit Ioh. Meursio Misc. Lacon. I, p. 21. Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen *παρωτίδων* sibi persuasit Is. Vossius ad Catull. p. 289; quamquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit G. Cuperus in Harpocr. p. 148, haec scribens: *Quin & παρωτίδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures munebant pugiles, quod ex auctoribus & statuīs eleganter illustrat eruditissimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit, Διόσκουροι vocantur*: in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, cum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transra navium & antennas adhaerent, sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores Horatii veteres ad I Od. III & XII, lib. III Od. XXIX, 64. Pro geminis facit Germanicus: *Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper nautis laetissima signa Ladaeos statuit iuvenes pater ipse Deorum*. Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate iactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praesens indicare non fuit dedignatus. Audiamus Arrianum testem gravissimum Per. P. E. p. 14, qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: *οἱ δὲ καὶ ὕπαρ λέγουσι φανῆναι σφίσιν ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ κέρως τὸν Ἀχιλλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τόσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μείον ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς πανταχοῦ πλοῖζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σωτήρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πελάζουσι ἤδη τῇ νήσῳ*. Non dissimilis exstat Maximi Tyrii locus Diff. XXVII; cum quo si Philostratum contuleris Her. c. XVI, operae non poenitebit: Arriani ad Maximum iam memineral D. Heinſius. Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat Fromond. Meteorol. II, c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas iuveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eadem denuo palaeſtra defudarim, in qua iam ante viri literarum laude praeſtantes, L. Bisciola Hor. Subl. IV, 16, G. Ioh. Vossius de Orig. & Progr. Idol. Raph. Fabrett. ad Columm.

Trai. Ez. Spanhem. ad Callimach. alique plures exercervoluerant. HEMST.

ead. l. 14. Ἐξ ἡμισείας) Hic Fl. distinguit, quasi iungi deberent a sequentibus separata οὐκ ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας: parum commode. Notissimus est Homeri locus Od. Δ, 302, sed in cuius intellectu veteres discrepant: sunt, qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae. Virgil. Aen. VI, 121. Ovid. Fast. V, 717, Quod mihi das uni, coelum pariter duobus: mox, Dixit, & alterna fratrem statione redemit. signate Silius Ital. XIII, 804, de Scipione, quem veteres heroes spectatum ad inferos miserat: *Victuram hinc cernit Ledaici Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux:* ubi vide Drakenborch. idem paene voluit IX, 295, sed, quo vitio nunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternusque animae mutato Castore Pollux.* ingenio Minucius Felix indulgit, breviter, ut solet, compacta sententia, *Castores alternis moriuntur, ut vivant.* meminit huius opinionis Eustathius, eamque tanquam minus probabilem repudiat: ἕτεροι, inquit, οὐ πάνυ πιθανῶς νοοῦντες. Alii utroque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt Pindaro N. I, 103, quamquam alio ducat, sed perperam, Benedicti paraphrasis: observat ibi Scholiastes, Lyricorum principem περιπεπτωκέναι τοῖς ἐν τῇ Νεκυομαντείᾳ λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, ὥστε κατὰ μὲν τὸν ΔΙΕΣΚΕΤΑΚΟΤΑ παρ' Ὀμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀποθνήσκειν &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum industriae commissa diligentius perscrutari non iuvat: accedit Apollod. III, p. 219, Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς εἶδεναι. Parvus Homeri Commentator iudicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἐτερήμεροι) παρ' ἡμέραν ἀμφοτέροι, ἢ μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες, modo tamen has partes fuerat secutus: ὥστε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὅτε μὲν ἐν Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὅτε δὲ ἐν Αἰδαυτίῳ. Fuere viri docti, quos diffidium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae Samosatensis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac Lucianus ἐνείμαντο τὴν ἀθανασίαν, Schol. Homeri νείμασθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternal illam animorum con-

iunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt; Pindarum & Ovidium inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re Philo *περὶ Ἀρ. καὶ Πρ.* p. 1004 A. ut Iudaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud Aelian. V. H. XIII, 38. HEMST.

Pag. 89. l. 10. Οὗτοι δὲ τί π. ἡμῖν) Inveſtum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo ſuperioribus eſſe anneſtenda; pendent enim ab iſto initio, *πλὴν ἀλλὰ, ὅς περ ἐγὼ δεῖ. οὗτοι τί ποιήσουσιν ἡμῖν*; ubi patet, vacare prorſus δὲ malit tamen aliquis δὴ, quod, quia commode ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obſetricium haud ſane iocis, & aſterioribus quidem, caruit. Noſter pro amore, quo numina Gentilium proſequebatur, ſingulari Iunonem ipſam fecit hoc in negotio falſe ridentem D. XVI; neque patres Eccleſiaſtici praeterire potuerunt, quin officium, intaſtae puellae parum, ut videbatur, decorum perſtringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipſum, quaſi ſalutarem artem in utero fuiſſet commeditata. Apollodorum audi I, p. 13: *Latona γεννᾷ πρῶτην Ἀρτεμιν, ὑφ' ἧς μαιωθεῖſα ὕſτερον Ἀπόλλωνα ἐγέννηſε* quantum eo nomine ſorori debuerit Apollo, accurate Libanius expoſuit T. II, pag. 662 A. verbo quidem leſtiſſimo, *προεκτρέχει μὲν Ἀρτεμις τοῦ Ἀπόλλωνος*, ne eius, quae puerperis opem eſſet latura, difficilem fuiſſe partum credas: non diſſentit Servius tum aliis in locis, tum ad Ecl. Virgilii IV, 10, ubi Lucinam accipit Dianam, advocato Terentio, cuius eſt in Andr. A. III, Sc. 1, *Iuno Lucina fer opem*: in Comoedia Graeca Menander ibi poſuerat *Ἀρτεμιν*, teſtibus Donato & Eugraphio. Haec adeo viſum fuit obſervare, ut, ſi forte, ſuccurram Tatiano iſtis in verbis § 12, p. 31, quae ad Lucianea valde congruunt: *Ἀφροδίτη δὲ γάμου πλοκαῖς ἥδεται μάγος ἐſτὶν Ἀρτεμις διραπύει δ' Ἀπόλλων*. Dianam magam fando quis audivit? Hecaten ſi ſcripſiſſet, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abeſt, ut munia longe diſparata poëtae alique ſcriptores confundant: ſimili modo Dianam etſi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit, quorſum tendat Giſb. Cuperus in Inſcr. & Marmor. illuſtr. p. 270; ſed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a Tatiano gratiam iniho, ſi ſuum Dianae munus reddam, proque maga ſecundis

totius antiquitatis suffragiis obstetricem esse iubeam : *μαῖα ἔστιν Ἀρτεμις* causa corruptelae proxima recentioribus litterarum γ & ι pronuntiatio, quo mendii genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in Hefychio, *Παῖων, ἀσφαλές, βέβριον* pro *Πάγιον* *Λοῖα, ὀλέθρια* pro *Λοῖγια* *ἔργα & ἡε, ἀγών & αἰών* in membranis saepe commutata : *ἐργαλας* nullius pretii vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132, pro *ἐρίλας*, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. HEMST.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 90. l. 4. *Ἐπιμεμνημένοι σοι*) Commode Lucianus eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat : nam vetustus ille Polyphemus, ut testis est Theocrit. Eid. XI, 10, qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, cum Galateam amaret, *Ἥρατο οὔτι βέδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις* (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen D. Heinsii *σελίνοις*, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopis) *Ἄλλ' ὀλοαῖς μανίαις* — Ergo recte quadrat *ἐπιμεμνημένοι τῇ Γαλατείᾳ*. Usus verbi frequentissimus & Homero notus Il. Z, 160. *περιμαίνεσθαι τινά* vel *τινὶ*, *ἐμμαινεσθαι*, *περιμανῶς*, *ἀπμανῶς*, *ἐμμανῶς* *ἔχειν*. Luciano Doris una Nereidum, in quo sequitur Homerum Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galatae mater : *At mihi, cui pater est Nereus, quam caerulea Doris Enixa est* — Ovid. Metam. XIII, 742, consentiens cum Hesiodo. Fabulae, cuius in Homero & Euripidis Cyclope nullum exstat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit Duris (*Θούρις* editur) apud Schol. Theocr. ad Eid. VI, 7. Polyphemus *διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν δρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν* Galatae fanum ad Aetnam dedicarat : rationem eius rei cum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum *ἐργὰν τῆς Γαλατείας* certe Galateam istius poetae dramae, sive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est : vide Athen. I, pag. 6, 7, ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mulum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum Euripides & Noster, sic cuiuscunque ordinis scriptores Polyphemum ad Aetnam collocare solent : hoc ab Homero prorsus abhorret, si Cluverium audimus, qui multis com-

tendit, in opposito Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas confedisse: eum vid. Sic. Ant. II, c. 15. HEMST.

ead. l. 5. Δωρὶ) Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. Hesiod. in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. Virg. Ecl. X: *Doris amara suam non intermisceat undam*. COGN.

Pag. 91. l. 5. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς) Mss. L. & Ox. & ed. I. rectius, quam quod in reliquis σκοπιᾶς. SOLAN. Σκοπὴ & σκοπιᾶ tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae dissentiunt, quod in his vocibus fieri saepius animadverti, utra fuerit a scriptoribus profecta, discernere non liceat. Σκοπὴ & ipse prospectus apud Nostrium in Ἐπισκ. & specula, unde acies oculorum quaquaversum emitte possit: τῆς τῶν ὀφθαλμῶν ἀπὸ τινος σκοπῆς. Strab. VI, p. 409 C. ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν Plutarcho frequens: ita verbum σκοπιωρεῖσθαι in Aristoph. Vesp. v. 360 Hermippum exponere, monet Scholiastes. Neque tamen Luciano ignotum, minusve usitatum σκοπιᾶ apud Platonem eiusque imitatores ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicitur: Anyta Anth. VI, c. XXIV, Ep. 6, Φριξοκόμα τόδε Πανὶ καὶ Αὐλίαςιν δέτο Νύμφαις Δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὸ σκοπιᾶ vel σκοπιᾶν, nisi forte malis ἐπὶ σκοπιᾶ) Θεόδωτος οἰνόμοτος. Theocrit. Eid. IX, 7, & Schol. Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69, Αἴτνας σκοπιᾶν usurpet, περιφραστικῶς, ait Scholiast. ἀντὶ τοῦ τὴν ὑψηλὴν Αἴτην, quomodo Dionysius Perieg. σκοπιᾶν Ἐρυμάνθου, Ἀρακύνθου. Haec mihi ratio constitit, cur Fl. plurimarumque edd. scripturam non putaverim postponendam. Descriptio τῶν προπόδων τῆς Αἴτνης protensaque iuxta litoris vera locique naturae conveniens: Αἴτνης παρωρείας dixit Philippus Thessal. in Epigr. apud Salmas. ad Solin. p. 73. HEMST.

ead. l. 6. Ἐν τοῖς πρόποσι) Ut in Tim. ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, & alibi. BOURD.

ead. l. 9. Ἐμοὶ) Abundat. SOLAN.

ead. l. 10. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾶ) Heliod. lib. 1. BOURD.

ead. l. 12. Ἐνδεῖ τὴν ὄψιν) Voces illas, quia Codd. addicebant, sedem commutare iussi. Vel in ordine vulgato ἐνδεῖ iungendum erat ad τὴν ὄψιν, nam ἐνδεῖς per se positum nullius hic est usus. Paulo ante, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὄρων, ἢ εἰ δὴ ἡσαν. HEMST.

ibid. τὴν ὄψιν) Mss. Ox. & P. τὴν ὄψιν non cum καλὴ coniungunt, sed cum praecedenti ἐνδεῖ, quod probarem, nisi vulgatam tuerentur plurima alia apud nostrum loca; ut mox &

supra §. κρ. c. 7, & ιστ. β, c. 36, εικ. c. 3, & καλλ. c. 10. ex quibus constat, familiarem hanc Luciano phrasin, quam & ideo hic servatam volui. Sic etiam Polyaeus Strat. VIII, p. 602 C. τὴν ὕψιν ἀστείαι. Iuntina καλὴ τὴν ὕψιν. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ γάλακτι) Τρόπος ἐτυμολογικῆς. BOURD.

Pag. 92. l. 1. Οἷα τυγχάνεις οὔσα τὴν ὕψιν) Negat quidem Servius, ex mari effigiem ullo pacto posse reddi: sed Lucianus hic aliter sentit, & in Halcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut superiora sint serenitate conspicua, fluctibus autem sedatum mare ac tranquillum*, ὁμοιον, ὡς εἰπεῖν, κατόπτρῳ, id est, *speculo*, *ut se dicam, consimile*. Theocrit. in Bucol. Eid. VI: Καὶ γὰρ θῆν οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὡς με λέγοντι. Ἡ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἧς δὲ γαλάνα. Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν ἅ μία κώρα &c. Quod est huiusmodi: *Nec sum tam forma turpis, quam dicor: in unda Nuper enim vidi ipse meos de litore vultus, Cum nulli starent tranquilla per aequora venti. Hinc illud Maronis sumtum est: — nuper me in litore vidi, Cum placidum ventis staret mare —*. COGN.

ead. l. 2. Εἴποτε γαλήνη εἶν) Apud Theocrit. Eid. VI, 35, Cyclops: Ἡ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον ἧς δὲ γαλάνα. dubito, an Noster eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod iure laudaret, habuisse Polyphemum asseverat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galateae nomen, tum illud Theocriti cogitavit Eid. XI, 20, Λευκοτέρα πακτᾶς πῶτι δ' εἶν' quod Ovidius ingenio suo magis confusus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte coacta*. Qui Galateae toti, eius utique lacertis convenit candor: tales pinxisse Valerium Flaccum omnino mihi persuadeo I, 135: *Hanc Panope, Dotoque soror, laetataque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis: Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops*: nam quod cum Codicibus edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Galateae lacertos exornans. Tum *antra petens* ita distincti, ut copulandum sit cum Cyclope, quod Pius satis recte explicuit: miror aliter fuisse visum N. Heinso, viro sagacissimo. HEMST.

ead. l. 10. Ἀφροδίτη φίλη) Leg. Ἀμφιτρίτη, ut Reviv. c. 47. Cetera ex Theocr. Potuisset retineri Ἀφροδίτη sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. BOURD.

ead. l. 11. Οἷα;) Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras, adi φιλῶ. cap. 25. SOLAN. Graevius ad Θ. Δ. VII legendum esse statuit accentu

mutato, αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου· quod interpretatur, *ipsa lyra solummodo erat cranium cervi*. Vellem hinc manum vir egregius abstinuisset : diu nobis erit expectandum, interea dum locutionem esse Graecam probet ; ne dicam, parum concinne voculam, quae propria sit poëtis, in orationem prosam intrudi. Recte, quod & ipse iam pridem videram, doctiss. Solanus sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud Theocritum & Philostratum fistula canit Cyclops : Ναλο, *Sumtaque arundinibus compacta est fistula centum* : ne scilicet ad corporis modulum longus iunctarum tot arundinum ordo non responderet ; quibus tamen si vel mediocriter ludere scivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monstro tradiderat Philoxenus, teste Schol. Aristoph. ad Pl. v. 290, istiusmodi forte, qualem hic irridet Lucianus. HEMST.

ead. l. 14. Κόλλοπι) Id est, *clavicula*. GUYET.

ead. l. 15. Ἄλλο δ' ἢ λύρα ὕπ.) V. Anacr. Od. I. SOLAN.

Pag. 93. l. 6. Ἀθύρματα ἄρκτου σκύλακα) Vid. Paul. Leopard. Emend. II, c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque eius generis animalia oblectamenti causa delicatius habita, sed & Deorum ἀθύρματα, quibus sibi consecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urfi decebant, ludicrum venustissimum ; ingenium, quod eos non sibi, sed dominae Galatae servaret. Apud Theocrit. Eid. XI, 41 : — τρέφω δέ τοι ἑνδεκα νέβρωσ, Πάσας ἀμνοφώρωσ, καὶ σκύμνωσ τέσσαρας ἄρκτων. In Ovidii Metam. XIII, 834, perquam facete : *Inveni geminos, qui tecum ludere possint, (expressit ἀθύρματα) Inter se similes vix ut dignoscere possis, Villosae catulos in summis montibus ursae ; Inveni, & dominae, dixi, servabimus istos*. Unum urfi catulum, quem in ulnis ferret, sufficere putavit Lucianus, suos sine dubio secutus auctores. Tum καὶ minus opportune positum : scripserat Noster, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus ; neque diffitetur ipse apud Theocritum, Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἤμεν. Illum ego versiculum ab ea sede, quam in edd. mihi saltem visis occupat, retractum immigrare iubeam post versum tertium & trigesimum, ubi melius sententiae serviat : nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In Philostrati Cyclope Icon. II, c. 18, multa sunt similia. Prope finem dialogi cur non, κινάβρας ἀπὸ ζων, ὥσπερ οἱ τράγοι ; HEMST.

ibid. Ἄρκτου σκύλακα) Vide omnino Theocritum Id. XI, 41. Sed & totum perlege venustissimum poëmatium huc ap-

prime faciens. Ovid. Metamorphoseon XIII, 834. SOLANUS: ead. l. 14. Κινάβρας ἀπὸζων) Sic philosophus Lucianus Κινάβραν ἀποθέμενος Dial. M. X, § 8. Sic Κινάβρας ἀπὸζοντα, Dial. ἑταιρ. Κινάβρας, δυσωδίω τῶν τράγων. Hesych. Interpr. Aristoph. ad illud Plut. Αἰγῶν τε Κινάβραντων μέλη, vult etiam Κινάβραν esse τῶν μαχαλῶν δυσωδίαν. *Valle sub alarum trux habitare caper.* Κινάβρας. Catull. BOURD.

Pag. 94. l. 2. Ω πάτερ) Hic Dial. ex Homero. BOURD.

ead. l. 7. Ἐξω ἦν βέλους) *In tuto, citraque periculum.* Hoc pro-verbium frequens est apud Lucianum in *Vot.* in *Baccho*, in *Dial. Ven.* & *Cupidinis.* COGN.

ead. l. 14. Ἐπεὶ δὲ ἔθηκε) Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκε τῇ θυρᾷ τὸ πτόμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλευτότατος, scribit ἐπιβουλότατος: sic & apud Synes. ἐπιβουλότατα: sed alibi quoque apud Lucianum hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπιβουλευτός: sed ἐπίβουλος non infrequens est Graecis scriptoribus. GRAEV. Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime; quod illud ἐπιτιθέναι Homericum sit Od. I, 240, Αὐτὰρ ἐπεὶ ἐπέθηκε θυρῶν μέγαν ὑψόσ' αἰείρας: μοχ, πέτρην ἐπέθηκε θυρῶσι v. 313, Ῥηϊδίας ἀφελὼν θυρῶν μέγαν. αὐτὰρ ἐπεὶ Αἴετ' ἐπέθεχ', ὥς εἶτε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθεῖν. Ἐπιτιθέναι de claudenda ianua Graecis usitatum, τιθέναι non item. Τὸ πτόμα (in πτόμα non ipsas membranas, sed Graevii manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρῶν poëta vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significanti ditionem migravit, multa Grammatici. HEMST.

Pag. 95. l. 6. Ἐπιβουλότατον) Agnoscunt hanc scripturam ed. I. Ms. Gr. & P. sic scribitur etiam sub Tim. c. 33. In vulgatis ἐπιβουλευτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur, nempe ἐπιβούλευτος, Cyrop. VIII, p. 130, 37, & 388, 24, δυσ-επιβ—. SOLAN. Quem tibicinem voci ἐπιβουλευτότατον solum supposuerat H. Stephanus, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Est quidem in compositis ἐπιβούλευτος per sane quam familiare: Xenoph. K. Π. VIII, p. 130, v. 37, ὥς εὐεπιβουλευτοτέρας ταύτης οὐσης (τῆς ἀριστεράς χειρὸς) ἱππ. p. 561, v. 42, δυσεπιβουλευτότεροι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες de Agef. p. 388, v. 24, ubi cumulata videas eiusmodi vocabula: νομίζων ἐν τῷ τῷούτῳ τό, τε ἀτρεμὲς καὶ ἀνεκπληκτότατον καὶ ἀθουρητότατον καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλευτότατον εἶναι. Synes. de Regn. pag. 13 A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰ

πράττων ἀδεέστερός τε καὶ ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασι-
λέως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex
ἐπιβούλευτος reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis
usu venit. Si quis *δορυβητός, ἀμαρτητός*, quorum in Xeno-
phonte composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in
Lucianum revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum
me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori
nostro redderem. In Tim. cap. 56, τὸ κακίστον τοῦτο καὶ ἐπι-
βουλότατον κτῆμα ὁ πλούτος. Stob. e Dione Chryf. διαβολὴ
κακὸν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X, p. 144 D. ὡς ἐχθίστον
καὶ ἐπιβουλότατον. HEMST.

ead. l. 10. Ἀποξύνου τον μοχλὸν) Ex Budaeo H. Steph. in
Th. L. Gr. T. II, pag. 1134: Ἀποξύνω, extenuo, derado, acuo.
Lucianus, ὁ δὲ ἀποξύνου τον μοχλὸν καὶ πυρώσας γε προσέτι,
κατετύφλωσέ με καθεύδοντα. Quibus addit de suo, sed viden-
dum est, an ἀποξύνω possit etiam pro ἀποξύνω accipi, id est, acuo:
quidni? modo potestate secundaria, deradendo, quemadmo-
dum in lignis fieri debet, exacuo. Vereor tamen, quamquam
lectioni vulgatae controversiam non moveo, ne Lucianus re-
liquerit ἀποξύνου ab Homero sumtum Od. I, 326, — ἀποξύν-
ου δ' ἐκέλευσα· μοχλῶ — ἐγὼ δ' ἐθώσα παραστάς Ἄκρον, ἄφαρ
δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω. Euripid. Cycl. v. 455, Ὀν-
φασγάνῳ τῷ δ' ἐξαποξύνου ἄκρον εἰς πῦρ καθίσω — Illud Ho-
meri ἐθώσα Scholiastes interpretatur, ἀπώσων· tum ἐπυράκ-
τεον, ἐπύρουν εἰς τὸ δαλὸν ποιῆσαι. Distinctionem, quae per-
peram in nonnullis edd. posita Benedictum deceperat, recte
collocavit Budaeus: ceterum unde promferit κατετύφλωσε,
quod in earum edd. quas tractamus, nulla comparet, equi-
dem ignoro: Stephanus certe verbum istud compositum, tam-
etsi probae notae, in Thesauro nusquam recensuit. HEMST.

ibid. Μοχλὸν) Palo. Virgil. Aen. III: — & telo lumen terebra-
mus acuto. COGN.

ibid. Πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλ.) Καὶ πυρώσας γε προσέτι,
ἐτύφλ. Exacuto veste & praeterea igne succenso. Sic est interpun-
gendum & vertendum. CLER.

Pag. 96. l. 2. Καὶ καθίσας) Usque ad μόνον aberant a Mf.
BOURD.

ead. l. 6. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν) Sic inepte di-
stinguit haec editio ex Salmurienfi; at debebat μανθάνω, ὑπ'
ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. GRON. Haec interpunctio, qua Fl. caret, a
posterioribus est profecta: si quid esset in ea momenti, de-
puerat scribi, μανθάνω ἅπ' ἐκείνων, ex iis, quae narras, intelligo.

Ut Gronovius voluit, ita plane *V. 2.* & ferri potest ὑπ' ἐκ
 νοις, scilicet προβάτοις sed potius habuero ὑπ' ἐκείνῃ, niri-
 rum κριῶν, ut Homero, cuius paene verba Lucianus expressit
 sit consentaneum: vid. Odyss. I, 444. Nonnus sive Maximus
 Συναγ. 1στ. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 172: δ' ἐδρα-
 δὲ μεθύσας τὸν Κύκλωπα, καὶ τυφλώσας αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τῷ
 ριον ἐνὸς κριοῦ κατακρεμάσας ἑαυτὸν, καὶ ἐξελθὼν σὺν τῷ κρι-
 οῦτως ἀπέδρα. HEMST.

Pag. 97. l. 1. τὸ σώζειν αὐτ. καὶ ἀπολλύναι) Haec male co-
 haerent, & subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubi-
 to, quin primum in margine a studioso lectore adpicta deinde
 perperferint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐμοὶ
 καὶ πρόσθεστι si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ
 ἐστὶ, mea in manu ac potestate fortuna navigantium est, nihil ultra
 desiderarcimus. Ἐμοὶ πρόσθεστι, abiecto ἐπὶ, satis quidem Graeco
 cum, verum ad sententiam huius loci neutiquam opportu-
 num: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque le-
 ctione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expedi-
 tius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cuius
 in vetustis libris tale est scripturae compendium πτως. Ergo
 vel genuinum erit, vel Luciano saltem non indignum: τὰ
 γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστὶ horum sensum ut ex-
 planaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι,
 quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae
 orationi intericiantur. HEMST.

eod. l. 6. Τί τοῦτο &c.) Hic secutus est poëtarum fabulas,
 qui Arethusam venatricem Dianae comitem fuisse tradunt,
 ab Alpheo adamatam; cui cum ille vim adhibere pararet, ea-
 que effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui
 nominis esse conversam, occultissimisque meatibus & per
 subterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in Si-
 ciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae ur-
 bis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Al-
 pheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse infecutum.
Virgil. III Aen. — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occul-*
tas egisse vias subter mare, qui nunc Ore, Arethusa, tuo Siculis
confunditur undis. Verum haec fabulosa esse constat, cum Al-
 phei aquae nusquam absorbeantur, ut docet Strabo lib. VI,
 eiusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promonto-
 rium & Haliartum oppidum. Ceterum fabulam Alpei & A-
 rethusae refert Ovid. Metam. V, & Lucanus eius meminit in
 III: — *Populisque per aequora mittens Sicanius Alpheus aquas —*

Silius Ital. lib. XIII : *Hic Arethusa suum piscoſo fonte recepat Alpheon, ſacrae portantem ſigna coronae.* Sed longe venuſtiſſime Papinius in Epith. Stell. & Viol. v. 203 : — *Tumidae ſic transfuga Piſſae Amnis in externos longe flammatus amores Flumina demerſo trahit intemerata canali, Donec Sicanios tandem perlatus anhelō Ore bibat fontes. Miratur dulcia Naïs Oſcula, nec credit pelago veniſſe maritum.* COGN. Mirum eſt, quod de Alpheo flumine narrat Achill. Tat. lib. 1 : ὅταν οὖν ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἐορτὴ, πολλοὶ μὲν εἰς τὰς δίνας τοῦ ποταμοῦ καθιᾶσιν ἄλλος ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἐρωμένην κομίζει, καὶ ταῦτά ἐſτιν ἔδνα ποταμοῦ. BOURD. Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; ſed contenti erimus indicio Ph. Cluverii, qui Sic. Ant. pag. 156, 157, quidquid fere ad hanc fabulam a veteribus eſt traditum, pro ſolita ſedulitate ſtudioſe collegit. Quae plurimis eſt Arethufa, Dianam nonnulli dixerunt : inſignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & ſupra fortem ſuam ſperare fuerit auſus! Vide Schol. Pindar. ad N. A., 1. quod ſi habuiſſet in promptu Fulv. Urſinus in Virgil. cum Gr. Scr. C. p. 275, caviſſet ſibi, ne Teleſillae verſum apud Hephaeſt. pag. 36, Ἄδ' Ἀρτεμις, ᾧ κόραι, φεύγοιſα τὸν Ἀλφείον, mutatum iret in Ἄδ' Ἀρέθουſ', ᾧ κόραι. Ἀλφειῶα vel Ἀλφειοῦſα Dianae cognomen, de quo If. Caſaubon. Anim. ad Athen. VIII, c. 7. HEMST.

ibid. Ἀλφειῇ) Alpheus fluvius in Elide Peloponneſi regione, per quam funditur, quem Pauſanias lib. V tradit occultis meatibus ſubter mare labi, & in Arethuſam Siciliae fontem deſinere. Suidas multo luculentius eiufdem fluminis naturam, curſum & αὐξηſιν deſcribit. COGN.

ead. l. 7. Οὐτε ἀναμίγνυſαι &c.) V. Philoſtr. Imag. p. 812, & Pauſan. Ἡλιακ. oraculum Apollinis in eam rem afferentem p. 153. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐτε ἀναπαύεις) Ex ed. Salm. male diſtinctum puto οὐτε ἀναπαύεις, ſεαυτὸν διαχυθεῖς, cum rectius non diſtinguatur ab Bourdelotio. Neque ſane id poteſt notare *neque diffuſis aquis te ipſum cohibes*; nam qui ſe diffundit, quomodo iſ ſe cohibet? ſed *diffuſus te reficis*. Ludit enim in notione & Graeci verbi διαχυθῆναι & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quae tota eſt elegantia huius loci. GRON. Gronovio remittimus acumen illud quaefitum in διαχεῖſθαι, quod ſi Luciano potuiſſet in mentem venire, multo minus elimata forent, quam nunc ſunt, eius ſcripta. Non alia τοῦ διαχεῖſθαι eſt po-

testas, quam quae Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur sermo, familiarissima. Strab. VI, p. 416 B. de hoc ipso Alpheo: τό, τε διὰ τοσούτου πόρου συμμένειν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ μὴ διαχεόμενον τῇ θαλάττῃ &c. παντὶ λῶς μυθῶδες. V, p. 325 C. Padus διαχεόμενος εἰς πολλὰ μέτρα κατὰ τὰς ἐκβολὰς. Tum συμμένειν in Strabone, quod Luciano ξυνεστηκέναι ἀμιγῆς itidem, cum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν δὴ κριν κατὰ γῆς ρεῖθρον μέχρι τῆς Σικελίας ἀμιγῆς τῇ θαλάττῃ διασῶζον τὸ πότιμον ὕδωρ. Strabo. Liban. T. I, p. 4 A. φυλάττων ἀμιγῆς καὶ ἐν θαλάττῃ τὸ ρεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II, p. 345 A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivὶ μετ' εὐδαιμονίας ἀπάσης ὥκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλιν Ἑλλάδα, παρεχόμενοι καὶ τηρήσαντες τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τοσαύτῃ νόσῳ τῇ κύκλῳ, κατὰ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ νενικηκότα μῦθον, ὃς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει τὸν ποταμὸν διὰ θαλάσσης μέσης ἀπομιγῇ πρὸς τὴν θαλάτταν. HEMST.

ead. l. 11. Οὐκ οἶδ' ὅπου) Hoc Neptunum praeterire non poterat maris universi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, quae alibi proferentur, iuncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Mox suspectum mihi est ἡλεγχέ' nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem est huius dialogi, ἐπειγόμενον με κατέχεις, ὃ Πόσειδον id enim aegre viderur ferre Alpheus, Neptunum molesto colloquio sua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; nosti mores amantium & festinationem, ut qui saepe iam eodem igne contabueris. HEMST.

ibid. Οἱ λάροι) Larum Gaza vertit gaviam, cuius mentionem facit Plinius inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X, c. 32. Idem c. 74 eiusdem libri, aquaticae anates & gaviae. Λάρον Latine quidem commode reddi non posse dicit in Laro hiante Erasmus. COGN.

ibid. Ἐρωδοτοῖ) Aves, quarum tria genera ponuntur ab Aristot. Haec avis urinatur, sicut & λάρος. COGN.

ead. l. 12. Ἀναφαίνειν σεαυτὸν) Filum orationis persuadet omnino Lucianum scripsisse ἀναφανεῖν. Nescio ubi, sicut gaviae & ardeae, demersus in profundum, alicubi videris emersurus, teque ipsum rursus exferturus. IENS. Iensii emendationem in textum recipere visum est. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Ἡ δὲ τοῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥέει) Manifeste

stum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὐτή, postremum illud redundare, orationemque fatis potuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς ῥέει; Longe tamen abest, ut hic aliquid refecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemtus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πειεῖν ἐνεχθὲν, ἐκέينو δευρὶ κατέπεμψε σε. Patet, τὸ ἐκέينو redundare: nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit.* In de Saltatione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν ὥσπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat: sufficit namque, si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur.* In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὲ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τὸδε τὸ ἔδος εἰσασθῆναι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην· hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cuius sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant.* Sic in Cynico: Ὑμεῖς δὲ, τῷ δι' ἀπληστίαν τε, καὶ ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα εἰκάτε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo fatis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti.* Quid plura ex Nostro loca adscribam? Aelianus quoque non raro eandem amat redundantiam. Sic lib. XII Ποικιλ. 19: Τὴν ποιήτριαν Σαπφὴν τὴν Σκαμανδρονύμου θυγατέρα; ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῷ ταύτην, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII, c. 1, de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἂν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic simpliciter dicamus, τὸ αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum viris doctis vel aliam lectionem circumspicere, vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐθέλουσαν esset Attice pro φυγεῖν ἐθέλουσης. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπέρεργον τοῦ σώματος, οὐδὲ τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15, καὶ Κόροιβον δὲ, καὶ Μελιτιάδην καὶ ἐκείνους ἀνοήτους φασίν. — Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad Livii XXV, 27, docet ὁ πᾶν I. Fr. Gronovius. Cuius exemplis ex Catone, Livio, Plauto, Caesare, Suetonio, Plinio, Arnobio, adductis, haec addas licet

ex aureo purae Latinitatis flumine, Cicerone. Apud hunc in II de Orat. 63 legas, *Nummum divisorem, ut Neoptolemum ad Troiam, sic illum in campo Martii nomen invenisse.* cap. 77, *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebunt; duae nimirum illae res, conciliare, & permovere, ut praecefferat.* Manifesto in duobus his exemplis, in altero illum, in altero illae, una cum τῶ sic, sine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὸ haec supervacuum est in his apud eundem I de Orat. 23: *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem &c.* Sic redundat τὸ ea in his lib. III, cap. 13: *Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat.* Ita & scriptor ad Herennium IV, 9, superfluum ponit τὸ ἢ, dum ita scribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscuiusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ἢ per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem.* Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV in Verrem 52: *At iam illa omitto, quae disperse a me multis locis dicuntur, ac dista sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli purum a caede servatum est, ID adventu Verris Siculorum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanorum, qui tum & nostris classibus, & Carthaginiensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuisse.* Eodem modo & ibi redundat apud eundem lib. I in Verrem 22: *Cum quidem viderent socii in foro populi R. quo in loco antea, qui socii iniurias fecerant, accusari & condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, ereptaque essent.* Nam profecto sine τῶ ibi constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus eius Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, vir magnus. IENS. Ἡ δὲ τοῦ — αὐτῆς.) Ut hanc scripturam vindicaret, multa lenius; sed non satis similia. Accedit propius, quod legitur supra, & Dial. Ven. & Cup. αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Πέα, πότε ἀν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἀττῇ; sed nondum sic acquiesco. Suspicio autem, pro αὐτῇ, πηγὴ legendum. Adde MEN. c. 15, τοὺς Αἰγυπτίω ἀνθρώπους, qui locus mihi etiam suspectus; ut in nota videbis. SOLAN. Ἡ δὲ non est idem plane, quod αὐτῇ sic enim scribendum fuerat, ἢ δὲ τοῦ σοι &c. Cape, quasi posuisset Lucianus, ἢ δὲ Ἀπέθουσα; sequi solet οὐτος in hoc structurae genere creberrime. Liban. in Dian. pag.

670 A. ὁ δ' ἐπιτετραμμένος τὰς τῶν φοιτητῶν εἰσόδους οὗτος εἰσιὼν πῶς τότε. Noster πῶς δ' εἰ ἴστ. συγγρ. c. 5, τὸ δ' (πρῶ-γμα) οἷσθ' αὖ ποῦ καὶ αὐτὸς, ὃ ἑταῖρε, ὥς οὐ τῶν εὐμεταχειρί-στων τοῦτ' ἐστὶ. de Lucr. οἱ δ' τοῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες οὐ-τοι. Itaque nullus est suspitioni de vitio locus. HEMST.

ead. l. 8. Διαυγῆς τέ ἐστι &c.) Non poterat accuratius, si spectator adfuisse, quod minime negavero, Lucianus. Ad- dam Senecae locum egregium ex Consol. ad Marc. c. 17: *Vi- debis celebratissimum carminibus fontem Arethusam, nitidissimi ac perlucidi ad imum stagni, gelidissimas aquas profundentem; sive illas ibi primum nascentes invenit, sive immersum terris flumen in- tegrum subter tot maria, & a confusione peioris undae servatum red- didit. Haec quin corrupta sint, nemo dubitat: ad vestigia pri- scae lectionis, neque minus tamen, quam magnus I. Fr. Gro- novius, timide, conicio: sive illas ibi primum nascens invenit, sive in ipsum penetrans flumen &c. nam & Qu. Nat. VI, c. 8, si- militer fere dixit, *Alpheum, celebratum poetis, in Achaia mergi, & in Sicilia rursus transiecto mari effundere amoenissimum fontem Arethusam*. Brevius etiam de fontis amoenitate testatur ora- culum: Ἀνδρας θ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. Nonnus Συναγ. ἴστ. ad Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 152, τὸ δ' ὕδωρ τῆς Ἀρεθούσης ἀκραιφνές τε καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo me- rito vitii postulatur Athenaei locus II, p. 42 C. μόνον δ' ἀτέ- ραμνον τῶν ἀλυκῶν τὸ τῆς Ἀρεθούσης. de quo vide Casaubo- num in Anim. HEMST.*

ibid. Ἀναβλύζει) Inde ἀναβλύες πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναβρῦει, Hesych. verb. ἀναπηδᾷ. BOURD.

ead. l. 12. Παρ' ἐκείνης) Ἐκείνην forte. GUYET. Vult haud dubie Alpheus, se ad Arethusam contendere; at verba di- cunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνην. Παρὰ τινος ἀπέρχασθαι est veni- re ab aliquo, ut supra pag. 141, Παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναι- κος, scil. ἐκπεμφθεῖς. At παρὰ τινος ἀπέρχασθαι est ire ad ali- quem, ut paulo post in eodem hoc Alphei & Neptuni dia- logo, Χάρεϊ παρὰ τὴν ἀγαπωμένην, & passim. sic in Timo- ne: Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὃ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὁπόταν ἀπίω παρὰ τινος πεμφθεῖς ὑπὸ τοῦ Διός. In his iisdem Deo- rum dialogis: Ἐγὼ δ' ἐπαρὰ τὴν σελήνην ἀπελθὼν. Κόρης οὕτω καλῆς φοιτῶσης ὁσημέραι παρὰ σε. Et sexcenties alibi. IENS. Restituimus ἐκείνην, secuti ed. I. quae sola recte hanc vo- cem habet: reliquae enim ἐκείνης, contrario prorsus & ab- surdo sensu. SOLAN.

Pag. 99. l. 2. Ξυναυλία μίγνυσο) Quod Codex unus & item alter praebent *συναναμίγνυσο*, vix crediderim lectionem esse variam, sed potius vulgatae lectionis interpretamentum: *Ξυναυλία μίγνυσο* quin rectissimum fit nullus dubito, quippe eruditius, quam ut a Luciano non sit profectum. *Ξυναυλια* vocant *tibiaturum concentum*, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὐλῶσιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, *Ξυναυλία* λέγεται, ut scribit Hesych. hinc apud Long. II, p. 62, αὐλῶν τις ἂν ᾗθη συναυλοῦνται ἀκούειν. Eiusmodi *συναυλίαν*, sive *συμφωνίαν* τινὰ τῶν αὐλητῶν ἐν Παναθηναίοις *συναυλοῦντων* commemorat Poll. IV, 83. Strictius alioquin usurpari solet, quando choro cantanti tibiae modos attemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam postmodum chori praecinentem tibicinem voce subsequabantur: Athen. XIV, p. 617 C. itaque est intelligendum, quod adiungitur a Polluce: οἱ δὲ τὴν *συναυλίαν* εἰδος προσαυλήσεως οἰονται, ὥς τὴν αὐλῶδιαν· & Segm. 107. vide Henr. Vales. ad Exc. ex Diodoro Sic. p. 51. Paulo etiam discrepat Semus, qui τὴν *συναυλίαν* τι ποτ' ἐστὶν ἐμφανίη hunc in modum, teste Athen. XIV, p. 618 A. ἀγὼν *συμφωνίας* ἀμοιβαῖος αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμελωδούτος nisi descripserit ibi, quod verius opinor, certum aliquod *συναυλίας* genus in sacris Deliis adhibitum; nam quae proferuntur, ex eius Deliade sunt deprompta: sed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus est. Schol. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 106: *Συναυλία* ἐστὶν; ἥνίκα δύο ἢ καὶ πλείους αὐληταὶ *συναυλοῦσιν* ἅμα, εἴτε ὅμοιοι, εἴτε διάφοροι, ὁ μὲν καλάμῳ, ὁ δὲ κέρατι, ὁ δὲ τῷ χαλκῷ ἐναυλεῖ. Λέγομεν δὲ *συναυλίαν* καὶ κιθάρας ἅμα συγκρουομένης αὐλῶ καὶ συμφθεγγομένης· haudquaquam absurde, ut eum bono duci obsecutum fuisse facile appareat: de cithara quod monet, certum est; erant enim & νόμοι κιθαριστήριοι, οἷς καὶ προσήνυλον, meninitque Athenaeus τῆς τῶν αὐλῶν πρὸς λύρας κοινωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, cum duo pluresve in eandem rem consentiunt, ac mutuis animorum studiis conspirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue *συναυλία* ponatur. Philostr. Icon. I, c. 11, p. 781, λέγεται γὰρ *Ξυναυλίαν* τοῦ θρήνου τοῖς κύκνοις ὁμολογῆσαι (Ζέφυρος.) Libanius de Nicomedia terrae motu subversa p. 207 B. νῦν ἔδει καὶ πέτραις δοθῆναι δάκρυα, καὶ ὄρνισι νοῦν εἰς *συναυλίαν* τοῦ πένθους. Synes. Ep. IV, p. 159 D. νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς *συναυλίαν* ὀλοφυρμέθα. Praeiveratis Aristoph. Equit. v.

9, — δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμον· ubi vide Schol. Diverſa in re Ariſtid. T. III, p. 708 B. ὥστ' ἔλεεινόν τὸ χρῆμα τῆς συναυλίας εἶναι τοῦ τε σοφιστοῦ καὶ τῶν ἐταίρων praeceſſerat, καὶ δῆτα ἡδὺς ἦν ὁ κορυφαῖος ἰὸν κατ' ὅπιν τοῦ χοροῦ. Heſychius affirmat, Ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα διςσόν· quod ita capiendum, ſi concinant inter ſe duae res ac congruant. Lynceus apud Athen. III, p. 109 E. τοιαύτην (ὁ ἐσχαρίτης) ἐνθρυπτόμενος ἔχει πρὸς τὸν γλυκὺν συναυλίαν. Luciani quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores interpretes dederant, eodem alveo cum fonte illo miſcearis, aegre, quorſum ſpectet, pervideas. Aliunde ductum συναυλία, cum cohabitationem & conſortium ſignificat: veluti de matrimonio Ariſtot. Pol. VII, p. 212, ὀρίσαντες χεῖμῶνος τὴν συναυλίαν ποιεῖσθαι ταύτην· Lambinum in ſυνουσίαν mutantem repudiamus: tales συναυλῖαι γεροντικά, quas bene reſtituit Anaxandridae Caſaubonus in Athen. II, p. 48 A. Finitimum eſt ὁμαυλία & ὁμαυλος. HEMST.

ead. l. 7. MEN. καὶ ΠΡΩΤ.) Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat, facile vident, qui Odyſſ. librum IV legerunt. SOLAN.

ibid. ΠΡΩΤΕΩΣ) Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, cum Aegyptus rege careret, in regem aſſumptus eſt, quem Aegyptii Cetea appellabant. Hunc artium peritum fuiſſe tradunt, Homer. Od. IV, & Virgilius item IV Georg. & in varias ſe formas vertere ſolitus; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum Diodorus lib. II, ſecutus Herodotum, ad Aegyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite geſtare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus inſignia. Idem Lucianus in Comm. de Saltat. Protea illum in varias ſe demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam ſaltatorem eximium, ad effingendum quidquid omnino collibuiſſet, veluti Empuſa, docilem. Heraclitus Ponticus diverſam his colligit allegoriam. A Proteo natum eſt adagium hoc, Πρωτέως ποικιλώτερος, id eſt, Proteo mutabilior; quod in vaſtrum & verſipellem competit. Plato in Ione: ἀλλὰ ἀτεχνῶς ὥς περ ὁ Πρωτεὺς παντοδαπὸς γίγνη, id eſt, ſed prorſus Protei in morem in omnem ſpeciem verteris, ſurſum ac deorſum te ipſum diſtorquens. COGN.

ead. l. 14. Εἶδον) Non videt tamen apud Homerum Od. Δ, 456 & ſqq. Sed v. 418 praedixerat futurum. SOLAN.

Pag. 100. l. 3. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς) Videtur scribendum esse, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὴς εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσταμένη, quod si non credis, & haec res tibi videtur falsa quaedam species, quae oculis obijcitur. In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψευδές. GRAEV. Poterat etiam legi ψεῦδος, cuius ἐπεξηγήσεις, φαντασία τις &c. Sed nihil est causae, cur commoda verba & aperti sensus sollicitemus. Hesych. Φαντασία, τὸ μὴ ὂν ἀληθές, ἀλλὰ σχῆμά τι. De Proteo, eiusque multiplici in omnes formas conversione, particulam vide Poluceae declamationis, quam Philostratus excerpfit de V. S. II, c. 12, ubi sophisticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. HEMST.

ead. l. 9. Πολύπου) De polypi vario ingenio meminit Plinius IX, c. 29. Praeterea Plutarch. in libello περὶ πολυφιλίας, ex Theognide: Πουλύποδος νόον ἴσχε πολυπλόκου, δς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη· id est, Mentem habes vafri polybi, qui protinus illa, Se quibus admorit, saxa colore refert. Idem Lucianus in eo, qui περὶ Ὀρχήσεως inscribitur, ex Pindaro opinor: ποντίῳ θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων. COGN.

ead. l. 14. Ὅποια ἂν πέτρα) Aelian. V. H. prin. Plin. IX, 19. XXX, 9. SOLAN.

ead. l. 15. Κατὰ τὰς πλεκτάνας) Differunt, si accuratius loquaris, κοτυλαί, κοτυληδόνες, acetabula, caliculi polyporum, & πλεκτάναι, πλόκαμοι, σπείραι, τρίχες, recentioribus Graecis καρφία, vel clavi, crines, cirri, pedes, brachia, flagella, ut adversus Hermolaum egregius ille Pintianus observavit ad Plin. H. N. IX, c. 29. quod prodesse potuerat N. Heinsio minus in hac re circumspēcto ad Ovid. Met. IV, 267. Attamen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, saepe Grammatici solent interpretari πλεκτάνας. Schol. Homer. ad Od. E, 433, Luciani ad M. Έγκ. Oppiani ad Hal. II, 233, 282, 312, Hesych. opportune Eustath. ad Od. E, p. 1541: Κοτυληδόνες, αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι ἀπὸ μέρους. τουτέστιν, ἀπὸ τῶν βραχυτάτων κοτυληδόνων, αἱ πρηνεῖς ταῖς πλεκτάναις ὑπόκεινται ὅμοιαι οὔσαι κοτυλιδίοις κοιλοῖς, ἀφ' ὧν καὶ παρονομάζονται apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta suppediavit Athen. VII, p. 316, 317. ex eiusdem libro XI, p. 479 B. emendandum, quod habet ad Il. X, p. 1182, v. 45, κοτυληδόνες αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις· male vulgatur ἐπιχύσεις. Ex ista vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua consuetudine suspicio mihi fuit oborta, fieri potuisse, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipsa

Luciani verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec sensu nec structura satis viderentur constare: cur enim post ἀρμόζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφῶντα ἔχουσιν onus illud orationis limpidae supervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεκτάνας; aut, si addi omnino voluisset Lucianus, cur non potius structura liquidiore ταῖς πλεκτάναις extulisset? Quare, nisi quis eruditior moretur, * equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoscere cupit, illi legendos suadeo Gesnerum, Aldrovandum, Rob. Constantinum in Suppl. Ling. Latin. Leon. Al-latium ad Eustathii Hexaem. p. 100, atque alios. Ad Lucianum proxime convenit Ovidius Hal. v. 30: *At contra scopulis crinali corpore segnis Polypus haeret, & hac eludit retia fraude, Et sub lege loci sumit mutatque colorem, Semper ei similis, quem contigit* —. ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici potest: *Ut sub lege loci sumat, mutetque colorem*: nimirum, *hac fraude, ut sumat &c.* HEMST.

Pag. 101. l. 7. ἰδὼν, εἶδον) An scribendum, εἶδον, εἶδον; GUYET. *Intuitus vidi*, hoc est, cum semel vidissem, iterum vidi. Suspecta tamen mihi est haec lectio, & vera fortasse sit εἶδον, εἶδον, *vidi, vidi*. CLER. Agitatus inter eos, qui de stilo N. F. scripserunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud interpretum Exod. III, 7, ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, repetitum a Stephano A. A. VII, 34, pure Graecum probaret Pfochenius Diatr. § 52, testem excitavit Lucianum, illum quidem in hac causa minime contemnendum. Gatakerus eo, quem sibi adversarium delegerat, eruditione maior, Diff. de N. Instr. Stil. c. IX, ita versatur in repellendo isto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declaret, expeditum sibi non fuisse, quod recta via responderet. Quamquam eorum, qui orationem N. F. Graecam esse castigatissimam contendunt, opinio perquam mihi semper ridicula fuit visa, haec tamen loquendi formula, etsi rarissima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex Xenophonte & Polybio diligentissimus Raphelius annotavit, possit confirmari, nequaquam infitiamur: nam quod in accuratissima praefatione Sylburgius ex Pausania protulit ἰδὼν οἶδεν, est illud ab hoc genere sane diversum. ceterum prudenter scri-

* Moratur, atque adeo me paene retrahit doctissimus Gesnerus ita scribens: *Verba κατὰ τὰς πλεκτάνας decere opinor copiam illam Luciani, qui non satis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis sedent acetabula.*

ptum iudico, quod adiecit; cuiusmodi phrasēs occurrunt etiam in Sacris literis ex Hebraica consuetudine petitae: nam saepe numero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX interpretibus & N. F. scriptoribus, mutata paululum potestate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo quidem pacto aliam utique formam induit: Luciano quidem sartum relictum relinquimus suum illud ἰδὼν εἶδον. HEMST.

Pag. 102. l. 12. Ἐτελέξατο) Hunc Luciani locum Budaeus notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum ἐπιλέγεσθαι celebratur, adeoque in Herodoto frequens, ut Suidas in Ἐτελέξαντο. VIII, 128, τοῖσι δὲ στρατηγοῖσι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, Pausanias saepius itidem habet IX, p. 762, de quo loco assentior Sylburgio: nec non pari significatione ἐκλέεσθαι & ἐπεκλέεσθαι. Ἀναγινώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter se commutat Dion Cass. LX, p. 665. Idem est ἀναλέγεσθαι. Eunap. in Liban. p. 174, καὶ ὁ νοῦν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἰσεται, singula scriptorum eius qui legerit peritus iudicandi, venustatem orationis animadvertet: aberrat interpres laudatissimus. Callimach. Epigr. XXIV: — Πλάτωνος Ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμι ἀναλεξάμενος. HEMST.

ead. l. 15. Διέστησεν αὐτὸς) Commodius αὐτὰς scribi puto, quam lectionem agnovisse videtur Benedictus: ac nisi Iuppiter ipsas diremisset. Paulo post κρίναι legas an κρίνεις, nihil prorsus interest. Tum personas esse male collocatas, eoque modo, quem Ienius approbavit, ordinandas censuo. Quid si porro formulam Atticam scriptori nostro reddamus, τήμερον εἶναι pro τήμερον οἶμαι; οἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praesertim quia sequitur, καὶ τις ἥξει μετὰ μικρόν. HEMST.

Pag. 103. l. 4. Κρίναι) Mallem κρίνεις, ut D. κρ. c. 2 de eadem re, οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς. SOLAN.

ead. l. 5. Τί οὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη &c.) Ita personis haec vulgo leguntur distincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἥδη σοι φημί, sint omnia Panopes verba; sequentia autem Galenes esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδην. καὶ τις ἥξει μετὰ μικρόν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Γα. ἥδη σοι φημί, οὐκ ἄλλα κρατήσῃ, τῆς Ἀφρ. ἀγ. Quid igitur Deae, dic Panope? Πα. Hodie, opinor, discedunt ad Idam; ac veniet quis paulo post, nuntians nobis victricem. Γα. Immo iam affirmo tibi, nulla alia superior erit, cer-

tante Venere, quam ipsa Venus. Attentus lector existimet. Vitis personarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (sic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen designabat, non rite destinxerint. IENS.

ead. l. 24. Ὑδρευσομένη) Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex Homero, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11, ubi vide, quae annotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea Lucianus de Danao: Σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ ἀρυσσομένας. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. CLER.

Pag. 104. l. 6. Καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει) Leg. Sueton. August. BOURD. Antoninus I, § 5, παρὰ τοῦ τροφῆως accepisse se scribit τὸ φορέπτονον, καὶ ὀλιγοδέες, καὶ αὐτουργικόν· ibi Gatakerus hunc Luciani locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Iungi solent αὐτουργοὶ καὶ αὐτοδιάκονοι, αὐτουργία καὶ αὐτοδιακονία, quas virtutes Christianis commendat Clem. Alex. Paedag. III, c. 4. Alias αὐτουργοί, qui opus rusticum ob pauperiem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πέμπει ὕδωρ γε ἀρυσσομένας pro τε. Quod Graevius monet, iungi debere, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα, interpretes non praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Ὑδωρ) V. Apollod. XIV. SOLAN.

ead. l. 9. Μακρὰν οὕτω τὴν ὁδ. ἐξ Ἀ. εἰς Λ.) Ad Statii Theb. I, 360, ubi operosa vehementis est procellae descriptio, Barthius notat, dicere Papinium, *tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis inundasse, quae Argos & Lernam simul tetigerit, loca non exiguis inter se spatiis distantia*. Nihil est, ne fallaris, in Statio, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, Luciani locum, & tum porro: *Sed pro regia puella aequatum eunte via longa non ideo fit pro tempestate*: id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censeretur possit; quamquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Danaei desumptam Lucianus adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir & philosophus, maius etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL ex Piraeo in Aegy conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait Pausan. II, p. 197, ἀπέχει δὲ Ἀργείων τῆς πόλεως τεσσαράκοντα καὶ οὐ πλείω στάδια ἢ κατὰ Λέρναν θάλασσαν· quam

intercapedinem, spatium inter Piraeum & Afty interiectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis instituerant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus Thucydide V, c. 82, 83, & Diodor. Sic. XII, p. 327 C. in quo vitiose legitur Ἀγιάς χωρίον pro Ὑσίας. Paulum vero a mari distabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat Pausanias τὴν θάλασσαν τὴν μεταξύ Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, finiente Strabone VIII, p. 566 B. ἀπέχει τοῦ Ἀργούς 8ξ καὶ ἑκοσι σταδίους ὑπὲρ τῆς θαλάσσης. Huic intervallo quod scribit Plin. H. N. IV, 5, fere consentaneum est: *Amnes, Inachus, Erasinus*, inter quos Argos Hippium cognominatum: *supra lacum Lerne a mari cισσιο pass.* Ita si legas, satis huic loco consultum arbitror: nam Is. Vossius ad Pompon. Mēl. p. 205, meam quidem sententia labitur, & Strabonem parum concinne cum Plinio confert: illud autem *coco* optimi, quem laudat, libri sui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet cισσιο P, qui faciunt stadia XVI; haec si addideris ad stadia XXVI, quae itidem inter Argos intererant & Temenium, proxime prodeunt illa XL stadia, quibus a mari vel sinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus, vid. Th. Muncker. ad Hygin. F. 169, p. 241, & notum, ut Pomponius ait, oppidum: Schol. Pindar. ad O. Z, 60, ἡ γὰρ Λέρνη κατὰ μὲν τινὰς κρήνην κατὰ δὲ τινὰς λοχμῶδες χωρίον, ἐν ᾗ μυθεύουσι καὶ τὴν Ὑδραν καταδεδυκέναι· φασὶ καὶ τὴν Ἀβυσσον κρήνην αὐτῷ εἶναι· ἕτεροι δὲ καὶ πόλιν φασίν. Quae separavit, quasi diversas variorum de Lerne sententias, fuerant coniungenda; nihil enim eorum non est verum. Quam vocat Ἀβυσσον κρήνην, illa λίμνη ἐν Ἀργεὶ οὕτω καλουμένη dicitur Hefychio: quod si nomen huius paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονίᾳ λίμνῃ refert Pausan. p. 200, eandem esse liquido constabit; nam situs accurate respondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achaeorum. Plutarch. in Ag. & Cleom. p. 811 C. βουλομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τούτοις δέχεσθαι τὰς διαλύσεις, καὶ τὸν Κλεομένην καλούντων εἰς Λέρναν, ὅπου τὴν ἐκκλησίαν ἔμελλον ἔχειν. De virginibus Argivis ὕδροφοροῖς Ez. Spanhem. ad Callimachi H. de Pall. Lav. v. 45, ubi Lutiani loca non praetermisit: virgines olim hoc opus inprimis faciebant: Apelles pictor παρθένον οὖσαν τὴν Λαΐδα θρασάμενος ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὕδροφορουσαν apud Athen. XIII, p. 588 C. illa iunior est Laïs sive filia, ut ratio temporum ostendit. HEMST.

ead. l. 10. Ἐξ Ἀργους ἐς Λέρναν) Longum fane iter, quod, uti ex Pausania constat, (pag. 79, 21) XL milliarium erat: quod hic ridet Lucianus. De πολυδ. Ἄ. videant, quibus hae res cordi sunt, doctissimum Ez. Spanhemium ad Callim. pag. 577 & sqq. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυδίσκον δὲ τὸ Ἀργος) Homericum. BOURD. Homerus Iliad. δ, v. 171. Vide ibi scholia, quae Didymo tribuuntur, qui ostendit, Argos non esse siticulosum, & aliter hoc vocabulum esse accipiendum, cuius varias significationes notat, uti & Strabo lib. VIII, unde videtur ille Scholastes sua hausisse. GRAEV.

Pag. 105. l. 1. Οὐκοῦν ζεύξον τὸ ἄρμα &c.) Male hic locus habitus est & a librariis, & ab interpretibus, qui sic eum transtulerunt: Proinde currum iunge: *vel an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc sisle, inequitando enim illi quam celerrime provehar.* Sed dele interrogationis notam. Affirmat enim Neptunus, hoc moram iniicere, si currus iungatur. Dein σὺ δὲ ἄλλα, est *saltem*, ut apud Aristoph. Νεφέλ. — σὺ δ' ἄλλα τούτων λέξόν τι τῶν νεωτέρων. Sic autem verte: *Iunge itaque currum, aut si hoc longiorem moram affert, equis imponere iugum, & currum apparare, saltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar.* GRAEV.

ead. l. 3. Σὺ δὲ ἄλλα) Priorum interpretatione praestat Graevii versio; neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἄλλα, sumtum a Devario; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi potest in Aristoph. Neb. v. 1372, hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἄλλα, quando Imperativis praepositur, perquam est familiaris, & in Nostro frequens. HEMST.

ibid. Δελφίνα) Philostratus de eadem re aliter pag. 774: ἐν ταῦθα δ' ἰπποκάμποι τὸ ἄρμα ἔφουδοι τὰς ὀπλὰς, καὶ νευστῆκοι, καὶ γλαυκοί, καὶ νῆ Δία ὅσα δελφῖνες. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐγὲ ἀπελαύνωμεν) Distingue, εὐγὲ ἀπελαύνωμεν. bene. abeamus. Sic superius perperam distinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς. delendum enim comma: sententia enim est, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. GRAEV.

ead. l. 9. Σὺ δ' ἀποσκόπει, ὅπότε ἂν &c.) Male sunt conglutinata & structura renitente, ἀποσκόπει ὅπότε ἂν αἰσθῇ tu disiunge: ἀποσκόπει ὅπότε ἂν &c. vel etiam potius interfere

καὶ ἀποσκόπει, καὶ ὅπότε ἂν αἰσδῇ &c. posterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in causa fuit Triton interpellans. hoc scilicet ille voluerat: *tu vero speculator & observa; atque ubi senseris illam adventare, ne me statim monere intermittas*: interea videt Triton Amymonen iam prope adesse, ac mox, sine non expectato, Neptuni sermonem intercipit. Hoc saepius in istis dialogis est factum, & rationem imitatur eorum, qui familiarius inter se colloquuntur; ut Dial. XIV, ἐπεὶ δ' ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν· eo in loco imperfecta verba Tritonis interruptit Iphianassa. Ἀποσκοπεῖν *e longinquo prospectare observandi causa*: Nost. N. Δ. XXVII, ἀποβλέπειν χεῖρ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Polyæn. IV, 6, § 9, διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τοῦ πέλαγους κίνησιν· etiam, *manum ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem *visum umbratum* eleganter dixit Sil. Ital. XIII, 342. Vide Ios. Scaligerum ad Priap. p. 195, & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum eius reprehensorem Salmasium ad Flav. Vopisc. p. 500. HEMST.

ead. l. 15. Αἰγύπτου τοῦ Δ.) Danaus fratrem fugiens in Graeciam appulerat navi, quae prima ibi conspecta est. Hygin. 277. Plin. VII, 46. Ratibus enim antea solis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157, & Baif. p. 11. SOLAN.

Pag. 106. l. 4. Οὐδὲν δεινὸν πάθης) Vix me continui, quin ex *Fl.* revocarem μή· sic enim solent, etiam Noster in *Ἀναβ.* § 16, *δαρρέϊτε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον* unde simul liquet, minime opus esse isto πάθεις. Ἀναδύναι, ἀνείναι πηγὴν, ὕδατα, quae itidem dicuntur ἀναδοθῆναι, ut, ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ δερμὰ λούτρα, usus sunt tritissimi: Lucian. Δ. Θ. XIV, ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀνθὸς ἀναδύναι τὴν γῆν ἐποίησα· quem locum si ad hunc, qui prae manibus est, componas, fieri non potest, quin suspectum sit ἑάσω· longe certe commodius erit ποιήσω, praesertim quia sequitur, *πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν· ἑᾶν* saepius apud Nost. sed diversa virtute: ἐκόντα ἑάσατε ῥίψαι ἑμαυτὸν· ἐκείνον ζῆν ἑάσω· μετ' ἑχέιν &c. De Amymone multa tradidit Ez. Spanhem. ad Callim. H. de Pall. Lav. v. 48. vide Hygin. Fab. CLXIX, & Th. Muncker. HEMST.

ibid. Πάθεις) Ita lego. Vulgatae edd. πάθης. *Fl. μὴ πάθης*: SOLAN.

ibid. Πηγὴν ἐπόνυμον) Est Amymone fons iuxta Lernam, ab Amymone Danaï filia nomen habens, cuius meminere Plinius IV, c. 5, & Strabo lib. VIII. COGN. Vid.

Strab. VIII, 371, Plin. IV, 5, & Pausan. Cor. 79, 34. SOLAN.
ead. l. 5. Ἀναδοθῆναι) Fuit, cum mihi videretur scripsisse
 ἀναδύναι. Sic Dion Chrys. 69 A. πηγῆς ἐγγυς ἀναδιδούσης.
 SOLAN.

ibid. Πατάξας τῇ τριαίνῃ) Callim. Hym. Iovis. Πλῆξεν ὄρος
 σκήπτρῳ &c. BOURD. Similia finxit Callimachus H. in Io-
 vem, ubi Rhea in siticulosa tunc temporis, ut ait, Arcadia,
 sed laticibus foeta, Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ τὸ δὲ οἱ δίχα πούλῳ
 διέστη, Ἐκ δ' ἔχεν μέγα χεῦμα — Percussit montem sceptro :
 at ille ei multum divisus est, & effudit magnum fluxum. Sic est ver-
 tendum, non ut vulgo, duobus locis multum discessit: nam δίχα
 διέστη est, divisus est in duas partes, non in duobus locis. Miror,
 hoc non fuisse in editione Ultraiektina emendatum. CLER.

ead. l. 7. Μόνη &c.) Scripsitne hoc praeter Lucianum alius
 quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. Apollod. II,
 p. 34, & Pausan. p. 80, 24. cuius filium fuisse Palamedem qui-
 dam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit Strabo VIII, p. 368
 D. SOLAN.

ead. l. 19. Δάμαλιν) Vide supra §. Δ. III. SOLAN.

ead. l. 20. Διεκόρησεν) Sic Dial. XIII, & f. διακορεύειν τὴν
 κόρη, διαφθεῖρειν διακεκόρισται, διαπαρθευέται. deflorare;
 devirginare, dehonestare, ut alibi dicemus. BOURD. Lucia-
 ni nomen omisit haec verba proferens H. Stephan. in Th. L.
 G. T. II, p. 375. Vid. Suid. in Διακεκορῆσθαι & Διακορῆσαι;
 ubi est Scholiastae διατεμεῖν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Διεχθήσαντο) Quid sit διεχθ. ingenue
 fateor, nescio. At certissime legendum διεχρήσαντο, interfecerunt.
 Ideo nimirum quod interfecerant maritos suos, apud in-
 feros aquam in pertusum ingerere dolium debuerunt Danaï-
 des: fabula notissima. Sed & antea legendum haud dubie ὕδρ.
 εἰς τετρυπημένον πίθον, non τετριμμένον. Talis enim fertur
 Danaïdum ille πίθος, pertusus, perforatus: eademque haec vox
 τετρυπημένος vulgo de hoc dolio usurpatur; ut ab ipso Lucia-
 no in Dial. Mort. XI, αἱ τοῦ Δαναοῦ παρθένοι ἐς τὸν τετρυπη-
 μένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. IENS. In Ms. erat διεχθήσαντο, quod,
 monente cl. Iensio, mutavimus. Pro τετριμμένον f. τετρυπη-
 μένον. C. τετρήμενον. SOLAN. Etsi διεχθήσαντο Graecum sit a
 verbo διεχθάνομαι, nihilominus verissimum est Iensii διεχρή-
 σαντο. Vid. Poll. IX, 153, & Notas. Τετρημένον, quod rescri-
 psi, propius accedit, quam τετρυπημένον Danaïdum πίθος τε-
 τρημένος vulgatissimus apud veteres: Plat. in Gorg. p. 336 D.
 Aristot. Polit. VI, p. 176, Oecon. I, p. 234, Zenob. C. II, n.

6. Prov. App. Vatic. C. III, n. 31, ubi vide Schottum. Alii saepe *πίθον τετρυπημένον* dicunt, Schol. Euripid. ad Hec. v. 886; sed illud, si Thomae Magistro credis, Ἀττικώτερον est atque elegantius. Par ratio in *Ψήφοις τετρημέναις & τετρυπημέναις*. HEMST.

Pag. 107. l. 1. (Ἡρα) Aliter, ut supra monui, Ovid. SOLAN. ead. l. 6. (Ὡς ἀποτεκούσα ἐκεῖ) Prava distinctione laborat hic locus: deletis punctis scribe, ὥς ἀποτεκούσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἡδὴ, θεὸς γένηται καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθὲν, ut ibi *enixa*, *gravida enim iam est*, *Dea fiat & ipsa*, & *quod natum erit*: nimirum Eraphus. Dein distingue: ἀρξεί δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, Praeeritque, Mercurius dixit, *navigantibus*, & *nostra erit domina*. Vide & superius dialogum Iovis & Mercurii. GRAEV.

ead. l. 7. (θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ) In coniugis loco habitata fertur ab Osiride Aegyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine Isidis; quam singulari superstitione coluit & Germania ante receptam Christianam religionem. Huius sacra ex Aegypto Romam sunt translata, eiusque templum in campo Martio fuit. Isidis capillos Memphitae pro miraculo ostendunt. Idem Lucianus adv. Indoct. COGN.

ead. l. 9. (Ἀρξεί τε, ὁ Ἑ. ἔφη) Quam voluit Graevius, secuti sunt iam olim interpretes distinctionem: in eius notis pro te positum video δὲ, studione an errore calami, non patet: illud certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὥς Ἑρμῆς: sed parum interest. HEMST.

ead. l. 13. (Νῆ Δία εὐνοστέρα) Praeponendum est ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad eius personam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γὰρ & ἀλλὰ καὶ, quae saepe commutantur, dicemus ad initium Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων. H. Sthephan. Th. L. G. T. II, p. 1052, omisit γὰρ ἀλλ' ἡδὴ διεπέρασε. HEMST.

ead. l. 14. (Καὶ ἐξένευσε ἐς τὴν γῆν) An sic nunc voluit loqui Lucianus, qui in dialogo sequente, καὶ νῦν σὺ ἀναλαβὼν ἐξενήξω εἰς Ταίναρον. In mercede Conductis, περιρρήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο. GRON. Ergo per Gronovium Luciano, quia dixerit semel iterumque ἐξενήξω, ἐξενήξαντο, usurpare vix licebit ἐξένευσε; id saltem non improbandum, quod hic solemnem confidentiam dubitandi modestia molliverit. Rectissimum est νέω, νέυσω, νένευκα: quaeque hinc manant multa, pari forma scribuntur. Plat. de

Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον· Hefych. Νεῦσιν, πλεῦσιν. Νευσόμεθα, νηζόμεθα. Νευτήρ (vel potius νευστήρ) κολυμβητής. Νεῦσιν habet Aristot. Z. I. V, c. 6, τὴν δὲ νεῦσιν ἢ μὲν ἐπὶ τὸ ὀπισθεν, ἢ δὲ ἐπὶ τὸ στόμα ποιεῖται· & τὰ νευστικά I, c. 1, & VIII, c. 3, ὁ καλούμενος κόραξ &c. στεγανόπους δὲ καὶ νευστικός· quae plane firmant Philostrati νευστικοὶ Ic. I, c. 8. Hinc & ἐλάαι νευσταὶ in Lexiph. § 13, quae alias ἀλμάδες vel κολυμβάδες· ibidem § 3; ridiculus vocabulorum Atticorum confitator habet διανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι. Themistius eleganter: τὸν μὲν δὴ ἐμμισθον σοφιστὴν μόλις πῶς ἄρα διανεῦκαμεν. Or. XXIII, p. 297 B. Suid. Διανενεύκαμεν, ἀντὶ τοῦ ἐπεράνθημεν. in Hefychio restituendum, Διανεῦσαι, διὰ πλεῦσαι, pro Διαναῦσαι. Προσένευσαν reperies apud Thucyd. III, cap. 112. Schol. προσέπασσαν· cuius lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Cass. malis, προσέπλευσαν, ut supra πλεῦσις ex Hefych. quod est ex usu recentiorum Graecorum, ἀπναταγunt. Immo ipsum illud ἐξένευσα est in Euripidis Cycl. v. 573. Ὡς ἐξένευσα μόγῃς, grandem scilicet istum calicem, quem, Ulyssē praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470, — πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖς; ubi vide Barneesium. Hefychius: Ἐκνεύσας, ἐκκολυμβήσας. Παρανέον τῷ σκάφει occurrit in seq. Dial. HEMST.

ead. l. 15. Τετραποδιστὶ) Hoc cur apud Suidam Kusterus malit, quam τετραποδῆτι, ubi locus exstat pessime versus, causa est nulla: utrumque est aequè probum: posterius autem eadem forma, qua, quod saepius apud Nostrum occurrit, ἀκροποδῆτι. Dicitur etiam τετραποδῆδόν. Aristoph. in Pac. v. 896. quae Suidas habet in eo vocabulo & Σκιάποδες, deprompta sunt e Comici Schol. ad Av. v. 1552. Verus Sophoclis Commentator ad Philoct. v. 704: νῆπιος. παῖς ἀνευ τιθῆνης τετραποδῆδόν βαδίζων. Apud Etymol. in Στάδιον p. 743 est τετραποδιστὶ τὸ πάλαι περιπατοῦντες. HEMST.

Pag. 108. l. 4. Κυνοπρόσωπος) Anubis latrator. Ov. Met. IX, 689. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅτε &c.) Sic omnes libri. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ τῆς Ἰνούς π.) Melicertam. Ovid. Met. IV, 520. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπὸ τῶν Σκίρωνίδων) Hygin. F. XXXVIII, Scironis petrae: ubi vide Munckerum, qui forsan in Hygino restituendum monens, Scironides petrae, prudenter addit, quamquam non valde est necesse: nam Marcellinus etiam lib. XIV, p.

Lucian. Vol. II.

A a

10, Scironis praerupta letalia, aliique plures. Ex istis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem iaculata auxi maris numina, ut Solinus scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum, haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. Stephan. Γεράνεια ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, ἀφ' οὗ ἤλατο Ἰνὸ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scriptor argumenti tertii ad Isthmionicas Pindari: Ino διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγούσα, καὶ στάσα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μολουρίδος πέτρας ἤλλετο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑπὸ χειμένην θάλασσαν· rectius apud Tzetz. ad Lycophr. v. 229, ἀπὸ τῆς Μολουρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὴν &c. Simonidis epigramma protulit Holstenius ad Stephan. εἰς τινὰ ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγῆσαντα· eius in versu quarto legendum mihi persuasi, Ἀγχεα νιφομένης ἄμφι Μολουριάδος· quid enim sive νῆσος Μεθουρίας, sive Μεθουριάδες νῆσοι; quamquam in propinquo sitae, huc faciant, non video; cum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Molurias scribitur, sed etiam Μολούριον· sic enim Zenob. C. IV, n. 38: μετὰ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἰνὸ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. Etymologus Leucotheam esse dictam tradidit, ὅτι ἐμμανὴς γενομένη διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου θέουσα, ὃ ἐστὶ περὶ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριψεν. Quod autem dialogo sequenti Lucianus ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρώνος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem deiecit, intelligendum est paulo laxius: nam ipse, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed ornati ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur. Strab. VIII, p. 582 C. ὑπέρεται δὲ τούτων ἀπάντων τὰ καλούμενα Ὀνειά ὄρη, διατείνοντα μέχρι Βοιωτίας καὶ Κιθαιρώνας ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τῆς παρὰ ταύτας ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικὴν. IX, p. 602 C. τὰ καλούμενα Ὀνειά ὄρη, ῥᾶχίς τις μηχανομένη μὲν ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα &c. & p. 622 B. ubi ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ὁ Κιθαιρῶν λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τῆς Κρισσαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῆ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ὄρεσι· εἴτ' ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία, παυόμενος δὲ περὶ τὴν Θηβαίαν. Similis locus p. 631 B. Minus ergo caute Ortelius in Thef. Geogr. In mare usque porrigi videtur ex Luciani dialogo Neptuni & Nereidum. Praetereo, quae de Ino Burmannus occu-

pavit ad Ovid. Metam. IV, 525. Vid. Philostr. Ic. II, c. 16, cuius locum, in quo se mirifice nuperrimus editor implicuit, unius literulae dispendio expedire iuvat: ἡ Ἰνὸς τῆς γῆς ἐκπεσοῦσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, Λευκοθέα τε καὶ τοῦ τῶν Νηρηίδων κύκλου· τὸ δὲ τοῦ παιδὸς, ἡ γῆ Παλαίμονι τῷ βρέφει χρήσεται. Λευκοθέα positum inter ἑαυτῆς & τοῦ τῶν Νηρηίδων κ. librarii prae-termittere non potuerunt, quin eundem in casum transferrent: errorem illum ornatus excoluit Olearius, *regi hunc geniivum a sequente mox verbo χρήσεται affirmans*: illud alienum prorsus quasi nondum sufficeret, addit insuper: *phrasin autem χρήσεται Λευκοθέας vix veritas convenientius, quam, Leucotheae fruetur persona*. HEMST.

ead. l. 17. Κιθαροδόν) Nomen, si non succurrat, mox editurus est. SOLAN.

ead. l. 18. Αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρα) Vel haec suo loco sunt mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel post Ταίναρον excidit φέρων, quo potius animus inclinatur: in ultimo dialogo, ἐξενήζαμιν ἔχων εἰς Ταίναρον Aelian. de Anim. VIII, c. 3, in simili casu Coerani Parii, καὶ ἐνθα ἐξενήζαντο ὀχρουντες αὐτόν. Ab Herodoto, cum quo plerique veterum conspirant, in Arionis historia dissentit Noster, alios sine dubio secutus auctores. Vid. Ios. Scaligeri Anim. in Euseb. p. 84. hymnus Arionis ipsius, quem proponit vir maximus, ab Aeliano servatus est de Anim. XII, 45. Apud Philostratum vero Ic. I, c. 19, p. 794, Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταίναρῳ statua est poetæ celeberrimi aenea, quam in sempiternam rei mirandae memoriam ibi collocaverant: δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἐταίρους τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὧδῆς φίλους, καὶ οἶους παρατάξασθαι πρὸς ληστάς ὑπὲρ ἀνθρώπων καὶ μουσικῆς. ut φιλομουσίαν eorum laudat Neptunus in hoc dialogo, sic φιλόμουσοι saepe ab Aeliano atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in dorsum fuscipiente ac sustentante ἀναλαβεῖν usurpatur vel ὑπολαβεῖν infra: utrumvis verbum restitui placet Platoni de Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον, καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἢ τοι δελφῖνά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἂν, ἢ τινὰ ἄλλην ἀπορον σωτηρίαν· nam quod vulgatur ἀπολαβεῖν, est illud omnino huius potestatis expers: formavit, ut facile liquet, ex Arionis historia dictum proverbiale Plato. Porro σκευὴν proprie dixit Lucianus, *ornatum*, vel, ut Suetonius ait in Ner. c. 24, *habitum citharoedicum*: Herodot. I, 24, ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀεῖσαι· mox, ἐνδύντα τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάραν. de Nerone Dio Cass. LXI,

p. 699 A. ἔστι τε ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν κιθαρῳδίαν σκευὴν ἐνδεδυκώς· ita Pollux ἐπιπόρπαμα exponit κιθαρῳδοῦ σκευὴν X, 190. HEMST.

Pag. 109. l. 6. Πῶς δ' οὖν) Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γούν, minus commode. Observandum etiam, praecedentia in P. Neptuno non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς· & hic praeponi ΠΟ. SOLAN. Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monstrat, unde vulgata fluxerit: cum enim scriptum fuerat, ο. πῶς δ' οὖν, omissa, quod saepenumero fieri solet in membranis, maiore litera Π, ο tandem voculae sequenti iunctum adhaesit: quamvis autem ὅπως interdum ita positum occurrat, ut vicem τοῦ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius est orationis contextus, quam qui eum usum recipere possit. Deinde suspicionem iniicit, aliter olim haec fuisse distincta, eum in modum scilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ' οὖν &c. cuncta non Neptuno, sed Delphini fuerint tributa; quod satis commode potuisse fieri, nullus equidem negavero, modo illud ὑμᾶς refingas in ὅτι ἡμᾶς καταναυμαχῆσαι &c. Conqueri non absurde videatur Delphinus de sua suorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non statuerit: nam ceteros hostes suae potestati subiecisse contentus saevius in hosce miserrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe delphin, & apud Deum sibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis historiam pertinerent, nisi Neptunus interpellasset, πῶς δ' οὖν &c. at tu prius, missis istis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili specie blandiantur, editae tamen distinctioni litem non moveo. HEMST.

ead. l. 12. Ἐδείξε πολλὸν ἄγων χρ.) Memini, qui mallet, ἔδειξε πολλὸν ἄγειν χρ. Cavendum est, ne vilius hoc prae isto lectiore cuiquam placeat. Demosth. περὶ Παραπρ. p. 320 D. ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπεσχόμεν ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποιθώς· περὶ τοῦ Στεφ. p. 509 D. παῖδας καὶ γυναῖκας ἐφ' ὑμῶν ποιήσαντες σωφροσύνης πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa sunt eius generis, quae in usu frequenti tritis ne tirones quidem frustrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt. Anaxandr. apud Athen. XIII, p. 570 E. — ἦν τότε καὶ Θεολύτη μαλ' εὐπρόσωπος, καὶ καλὴ ὕψαιν' ἐσομένη — & se bellulam aliquando fore non obscuris indicibus patefaciebat: Dalecampius inde, quasi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legisset, aut legendum putasset, textricem Theolytam nobis concinnavit.

Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, sed opes tamen partas cupidius ostentabat, ceterosque fortunae tam lautae ignaros esse non patiebatur: eo spectat illud ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν ita factum fuit, ut homines nequissimi ad facinus scelestissimum illicerentur. HEMST.

Pag. 110. l. 2. Ἐπεσεν) Cecidit: aptius dixisset εἰσεπήδησεν; infiliit. CLER.

ead. l. 6. Ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας) Ἐπαινῶ σὲ τῆς φ. vix in istiusmodi locutionibus accusativum omissum invenias. Quod F. dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aspernatur: Laudo tuam illam studii diligentiam in Arione servando collocati: dignam enim ipsi mercedem rependisti audita cantionis suavissimae. Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, nisi plures accedant vetusti Codd. HEMST.

ead. l. 14. ἈΜΦΙΤΡΙΤΗΣ) Sic titulum optime fecit ed. I. Reliquae ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite sola loquatur. SOLAN. Nereides hunc locum iure tueri possunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam suam uxorem Amphitriten, quae scilicet ceterarum nomine respondendi vices suscepit. Ita Dial. XIV Triton Nereidas, deinde ex earum numero Iphianassam compellat: in fine Doris insuper intervenit. Non aliter in extremo Timone Blephas ceterorum omnium personam sustinet: neque ibi doctiss. Solano obtemperandum putavimus. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ Πυλῖς) Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales insidias metuens, cum, accepto a patre ariete aureo, pontum vellet traicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab eius nomine Hellepontum vocant eruditi. Fretum est angustum inter Propontidem & mare Aegaeum, Asiam ab Europa septem non amplius stadiorum intervallo distemperans. Ovid. II Metam. Angustum circa pontum Nephelēidos Helles Laomedonteis Latonius adstitit arvis. Idem XIII Metamorph. Longus in angustum qua clauditur Hellepontus. COGN.

ead. l. 19. Τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει) Ἐπώνυμος praeditum duplici potestate, eo magis observanda, quod saepe deluserit eruditos interpretes, vel, qui nomen ab alio trahit, vel, qui suum alteri tribuit. Utriusque virtutis exemplum praebet Aelianus; prioris H. V. XII, 44, ubi de lautumiis agit sive lapicidinibus Syracusanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοξέου τοῦ ποιητοῦ, pulcherrima earum, quae istic erant, spelun-

ca, nomen acceperat a *Philoxeno poëta*, vocata nimirum *Φιλοξένειον* alterius H. V. II, 32, Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πύλεως ποταμὸν παιδὶ ὡραίῳ εἰκάσαντες δύνουσι male vertunt, ipse quoque Cluverius in Sicil. p. 205, *cognominem urbi fluvium*, cum debuissent, *fluvium*, qui urbi iuxta conditae nomen dedit, ut iamdudum recte notatum est a Stanleo ad Aeschyl. VII contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde actot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita ὁ Σάρων ὁ ἐπώνυμος τοῦ πελάγους apud Aristid. T. III, p. 340 C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae suum cum mari, in quo merfa periit, nomen communicavit. Simili modo heroës erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus Poll. VIII, 110. Harpocr. & Etymol. in V. ipsaque Minerva ἐπώνυμος Ulpiano ad Demosth. Midianam p. 691 E. non *cognominis*, ut Wolfius, neque hac appellatione propria publice culta, ut I. Meurfius existimavit A. L. IV, 5, sed quasi dicas *auctorem nominis Athenarum*, quae suum urbi nomen impertire non fuit designata; unde & Athenienses contra ἐπώνυμοι τῆς θεοῦ Aristidi T. I, p. 22 C. Non secus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τοῦ ἐνιαυτοῦ Poll. VIII, 85, 89, eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut simpliciter ἡ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci scriptores ad res Romanas transtulerunt: quoniam enim Consules etiam, ut Lucanus ait II, 645, *Latios signabant nomine fastos*, vel, ut Salvian. de Gub. Dei VI, p. 122, *annis nomina tribuebant*, eorum itidem ἀρχὴ iure merito dicta fuit ἐπώνυμος. Herodian. I, c. 16, ἀρχαί τε ἐπώνυμοι, *Consules*: errorem in hac parte gravem Olearii iam redarguit literarum nostrarum decus P. Wesselingius Obs. II, 24. Ita Salamis εὐτυχήματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἐσομένη in Plutarchi Themist. pag. 116 E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & separandis lapsus est non Budaëus tantum C. L. G. p. 153, sed & hunc secutus H. Stephanus in Thes. Nostro τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant interpretes, *cognomine*, sed *quod nomen ab Helle duxit*. Longum erat faciendum, si vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar Philonis Iudaei loco in Flacc. p. 976 D. τοὺς ἀρχοντας, τὴν γερουσίαν, οἱ καὶ γέρας καὶ τιμῆς εἰσὶν ἐπώνυμοι. Gelenius: *magistratus senatoresque honoratos vel ipsis appellationibus*; quibus suam mentem satis liquido, non, quod debuerat, sui auctoris explanavit: cuius acumen eo certe

tendebat, ipso τῆς γερουσίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γέρας, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuisse Flaccum deterreri, ne viros honestissimos servilibus flagris conscinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne vilissimos quidem abiectionis homines tractari fas sit. HEMST.

Pag. 111. l. 2. Τῆς μητρὸς) Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia, & Liberi patris ex Semele Iovis filii nutrix, & ideo a Iunone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex secundas contraxit nuptias, postquam Nephele (ex qua iam ille Phryxum & Hellen susceperat) Liberi patris furore agitata in silvas se contulerat. Haec, ut erat, ita revera se novercam gessit, privignosque identidem apud patrem accusans eo compulit, ut consensu aureo ariete fuga sibi consulerent. Quam rem aegre ferens Iuno Athamanti Furias immisit, quae in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum Ino ad se accedentem aspiceret, hanc quidem leaenam, filios autem suos eiusdem catulos esse arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis saxo illiferit, idem in uxore exemplum editurus, nisi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare se abiecisset, ubi Deorum miseratione in Deam marinam est transformata, quam Graeci quidem Λευκόθεαν, Latini autem Matutam appellant. Cicer. Tuscul. I, & lib. III de Nat. Deor. Ino Cadmi filia nonne Λευκόθεα nominata a Graecis, Matuta habetur a nostris? Melicertes autem in Palaemonem, quem nos Portunum nominamus. Hanc historiam fabulose tractat Ovid. VI Fast. & IV Metam. Pausanias in Atticis, Hyginus in Mythologiis suis cap. 1, 2, 3 & 4, Lucianus in Epigrammate quodam. COGN.

ead. l. 5. Ἐφην) Sic omnino legendum ex Ms. Gr. P. ed. I. S. & A. Sic etiam Stephanus. Edd. reliquae ἔφης, vitiose. Mox ex Gr. Ms. & P. addidimus ἢ, quod in lib. deest. V. ἐκκ. c. 12: Ἐκτορι θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρ. καταντικρὺ ἐν Χερρόνῃσῳ. SOLAN.

ibid. Ἐν τῇ Τρωάδι ἐν τῇ Χερρόνῃσῳ) Ms. iubet legi ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῃσῳ τεθάλεται, sed, ut dixi, in Troade, aut in Chersoneso mox sepelietur: scilicet Thracica: male ἢ in editis omissum. GRAEV. Si vel nullus adfuisset Codex, separandae fuerant hic, particula saltem, regiones toto Hellesponto divisaе: Hellespontus enim, ut Hesychius ait, ἢ μεταξὺ Τροίας καὶ Χερρόνῃσου θάλασσα atque ideo saepius, ubi Troiae facta fuit mentio, commemorari videas τὴν ἀντιπέραν Χερρόνησον τῆς Θράκης. Auctor arg. Hecubae Euripi-

deae: ἐν Χερρόνήσῳ τῇ καταντιπέρας Ἀβύδου Xenophon non procul initio libri primi K. A. Insula primum, postea faucibus angustis Thraciae continenti affixa Chersonesi nomen habuit: Schol. Apollon. Rh. ad Arg. I, 925. descriptionem si quis desideret, exactissimam dabit Procop. de Aedif. Iustinian. lib. IV, p. 43, 44. Helle ubi praeceps ceciderit, satis accurate designat Apollodor. I, p. 39: ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγείου καὶ Χερρόνήσου, ὠλισθεὶς εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἑλλην· καὶ κεῖ θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver eius in Troade sepultum an quicquam tradiderit, quod sane videtur colligendum e Luciani verbis, mihi non constat: verum Chersonesus habuit Ἑλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco, ubi mersa interit, ad ipsam peninsulae radicem dextro latere versus Propontidem, ut ex Herodoto certum est VII, 58. nam Persarum exercitus ex Asia traiecit in Europam ἐποίετο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς Χερσονήσου, ἐν δεξιῇ μὲν ἔχων τὸν Ἑλλης τάφον τῆς Ἀθάμαντος, ἐν ἀριστερῇ δὲ Καρδίαν πόλιν· erat autem sita Cardia interius ad Melanem sinum. Illud autem monumentum fuerit κατεσφαιον aut κενήριον necesse est, si fabula fidem meretur, quae mediis Hellen fervavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: Eratosthenes, quem vocant, Catast. c. XIX: Ποσειδῶν δὲ σώσας τὴν Ἑλλην, καὶ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Παίονα· nuptiae foecundae, ut Deorum esse solent, plures liberos ediderunt. Hygin. Poët. Astr. II, c. 20: Sed Hellen decidisse in Hellepontum, & a Neptuno compressam Pacona procreasse complures, nonnulli Hedonum dixerunt. Schol. Germanici: Helle autem, ut aiunt, a Neptuno salvata est, & ex ea puerum Paeonem genuit. Almopem gigantem τὸν Ποσειδῶνος καὶ Ἑλλης τῆς Ἀθάμαντος suppeditat Stephan. in Ἀλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognominis populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Nescio, an remedium hinc Aristidi sit petendum. T. I, p. 47, ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuisse secum, ὃν τρόπον (ἐρασθῆναι λέγεται) καὶ Τυροῦς τῆς Σαλμωέως, καὶ Ἀμυμώνης, καὶ ἄλλης τινὸς καλῆς, καὶ κρύψαι γὰρ καὶ ταύτην ὑπὸ τῷ κύματι· offensus in exactissimo scriptore tractu orationis indecoro tentabam, καὶ Ἑλλης τῆς καλῆς· cui emendationi si quis vulgatam tamen anteposuerit, non equidem intercedo, quin iudicio suo fruatur. Antequam vero Helleponti nomen his maris angustiiis inditum increbuisse, vetustius existisse Borysthenis scribit Stephanus; unde liquet,

cur Hesychius interpretetur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem casu fluxerit appellatio, quod summa conspiratione veteres amplectuntur, an hoc pro somnio sit explorandum, praelata Salmasii sententia, *Pontum Hellenicum*, aut *mare Graecum* exponentis, disputare nunc non lubet. HEMST.

ead. l. 6. Παραμύθιον) Ms. codex addit, ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, hoc vero solatium non parvum eierit. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀθάμαντος) Huius imaginem Callistratus exhibet, omnium postremam p. 906. Tangit Noster ὁρχ. c. 42. SOLAN.

ead. l. 9. Τοῦ Κιθαίρωνος) Apud Callistratum Σκίρρων dicitur in vulgatis; postrema editio mutavit in Σκίρων, iubetque adire Pauf. Att. p. 43. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν υἱὸν) Melicertam, (vide ὁρχ. c. 42) qui, Deus factus, Palaemon dictus est: mater autem Leucothoë. SOLAN.

ead. l. 11. Χαρισάμενος) Χαρισάμενον scribe. GUYET. Dum mihi fuit suspectus hic locus, & mihi persuaferam, legendum esse χαρισάμενον sc. σέ. Sed in Ms. postea reperi bene scribi χαρισαμένους, sc. ἡμᾶς, nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum postea dicit, illam non mereri hanc gratiam, οὐκ ἐχρῆν οὕτω ποτηρὰν οὔσαν, notat illius novercalem malitiam in Nephcles filios, Phryxum & Hellen. GRAEV. Legerim χαρισομένας sed & illam nos oportebit servare gratificaturas Baccho. Nimirum nomine Nereidum loquitur Amphitrite.

CLER. Omnes edd. χαρισάμενος, nisi quod St. χαρισαμένας. Nos secuti sumus Ms. Gr. L. & P. SOLAN. Χαρισάμενος) Huius omnium edd. lectionis structura claudicat, cui malo mederi voluit H. Steph. exprimens χαρισαμένας nimirum arrogassent sibi Nereides, praesente Neptuno: quare maluisssem χαρισάμενον, te scilicet Neptunum. Sed optimum est, quod Codd. obsecutus dedi; utrosque complectitur Neptunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri solet, ad potiore relato. Dial. XIV, *Perseum nostis, opinor, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς &c. ἐσώσατε οἰκτεῖρασαι ΑΥΤΟΥΣ*. Ino prima teneri nutrix, eadem matertera, Bacchi, cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Iovis prodeuntem, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην tam sollicitè cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad Iunonem permaneret. Postquam Ino in furorem acta mare subiisset, alio dolo fuit opus, quo misellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur: Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας τὸν Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν ἐν Νύσσει τῆς Ἀσίας κατοικοῦσας. Haec Apollodoro narranti III, p. 171, plane consentit Ovid.

Metam. III, 313. Pherecydes scripsit, non Mercurium, sed Nymphas Dodonidas, (non aliae sunt, quam Nyseides) ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidisse, teste Hygin. Poët. Astr. II, 21. Inoni inquam, cum membranarum meis & ed. Miccylli; nam Munckeriana perperam Inoni. Hinc Orpheo non Leucothea tantum *Δρέπτεϊρα εὖστεφάνου Διονύσου* Hymn. LXXIII, sed & Palaemon *σύντροφος Βακχεχόρου Διονύσου* H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praestiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non est. Verum nymphis Dodonisin gratia minime vulgaris fuit relata: nam cum senio iam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in pristinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab Aeschylō in fabula, nisi plane fallor, Satyrica, *ταῖς Διονύσου Τροφοῖς*, ut docet Schol. in argum. Euripidis Medae, quae totidem fere verbis leguntur apud Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1318. brevius aliquando *Τροφοί* in Aeschylī dramatum indiculo, Hefychio, & Photii Lex. Mf. v. *Ἐφιοῦσα* male I. Meursius & Stanleus duas inde tragoedias concinnarunt. HEMST.

Pag. 112. l. 1. *Καὶ δύναται*) Codex *εἰκότως. νεανίας γὰρ καὶ δυνατός ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν.* in vulgatis *καὶ δύναται*. Non longe ab his reponere ex eodem codice: *ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ δάμβει ἅμα συσχεθεῖσα καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως.* Percussa, & pavore simul correpta & vertigine ad volutatum celerrimum: non enim natarunt Phryxus & Helle, sed per aërem sunt lati. Vid. Apollod. Bibliothec. lib. 1. In Mf. tamen pro δάμβει, scribitur etiam δάλπει, quod non probō, quamvis possemus explicare: sed *συσχεθεῖσα*, pro vulgato *σχεθεῖσα*, cunctis, fat scio, bellis hominibus arridebit. GRAEV. *Δυνατὸς* G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo superiori. SOLAN. *Δύναται* teneas, an *δυνατὸς*, minimum refert: contra ἢ Ἑλλήν μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑποκείμενον πέλαγος. Schol. Homer. ad Il. H, 86. HEMST.

ead. l. 2. Ὀχλήματος παραδόξου) Erat enim *capere volans*; vide *ἀστρ.* c. 14, & Apollod. I, p. 16 B. SOLAN.

ead. l. 4. Τῷ δάμβει ἅμα σχεθεῖσα) Scio recte dici δάμβει vel ἐκπλήξει ἔχεισθαι, ut *μανίαις* ἔχεισθαι apud Platon. p. 940 D. ἔχεισθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι Anton. Liber. c. XXX, vel *συνέχεισθαι*, quemadmodum ἐπιθυμίαις, ὀργῇ συνέχεισθαι Adamant. in Physiogn. illud etiam, recte iungi δάμβος & ἐκπλήξει, & frequentissime quidem a recentioribus: Eunap. *πρὸ Πρεσβ. ἐκπλήξει καὶ δάμβει συνδεθέντες.* Damasc. apud Phot.

pag. 556, v. 17, ἰδρῶσα μὲν ὑπὸ δάμβους καὶ ἐκπλήξεως. sed quorsum in hac lectione pertineat ἅμα, expedire nequeo : ista sane particula diversum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod simul cum stupore tenellam virginem corripuerit. praecipitemquelabi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit Graevius, patrocinium istius scripturae τῷ δάλπει non subterfugio : non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius ; sed quod vulgatae saltem lectioni praeferenda videatur : δάλπος enim interpretari licet *fervorem aëris*, qui spiritum deliculae virginis interceptit eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur : nihil autem verat, quo minus Luciano licuerit hanc etiam causam plane verisimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aestu solis calefacto δάλπος, sic & alia pari potestate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα, πνίγος, hoc quidem ex eo dictum, quod suffocet, & animae meatum impediat : opportunum ergo πνίγει, δάλπει συνέχεσθαι. Ita commodum erit & τῷ δάλπει, & ἅμα suum locum iure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV de Phaëthonte, quae comparari operae fit pretium : imprimis illud, ἐπικύψας εἰς βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη· hoc βάθος ἀχανὲς sublimius evectam indicat, ubi radiis solaribus aërem accendi facillime veteres putabant : & quod paulo ante praecedit ἐγκρατὴ εἶναι τῶν ἡνιῶν· hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & spiritu suppresso manu retinere non poterat. Isocrat. Panath. p. 252 C. θρασύτερόν τε διακείμενον ἢ κατ' ἑμαυτὸν, ἀκρατὴ τε γινόμενον ἐνίων· illud extremum tam languens ut ab Isocrate fuerit profectum ! quanto plenius atque etiam venustius exhibet ἡνιῶν ; abreptum se rerum affluentium aestu refrænare orationem non potuisse dicit, neque ei moderari ἐμμένοντα τῇ πραότητι τῇ περὶ τὸν λόγον, ἣν εἶχεν. Porro sunt in Luciano copulanda ὑπὸ ἀθρείας ἐκπλαγεῖσα &c. Plato Theaet. p. 128 E. ἰλιγγίων τε γὰρ (ὁ σμικρὸς ἐκεῖνος τὴν ψυχὴν καὶ δριμύς καὶ δικανικὸς) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς, καὶ βλέπων μετέωρος ἀνωθεν, ὑπὸ ἀθρείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. HEMST.

ibid. Ἰλιγγιάσασα) σκοτοδινοῦσα. vox Syracusana, ὅταν δ' ἐπερὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἰλιγγον. Interp. Aristophan. Acharn. Ἰλιγγιᾶν τὸ ἐσκοτᾶσθαι (leg. σκοτουσθαι) καὶ δοκεῖν περιφέρεισθαι, κύκλῳ συστρέφεισθαι. Hesych. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπειληπτο) Ἀν' ἐπείληπτο; GUYET. Ἐπείληπτο P. optime, uti rescribere iubebat Hemsterhusius p. 83. So-

IAN. Reieci vulgatum ἀπειληπτο, quia cum ratione & usu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνεσθαι eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi potest. Stephanus itaque Th. T. II, p. 585 A. cum ad eam apprehendendi significationem stabiliendam hunc attulisset locum Luciani locum, caute addit: *Sed fortasse pro ἀπειληπτο legendum est ἐπείληπτο* nam verbum ἐπιλαμβάνομαι passivè aīam (potius dixisset medie, vel, verbi medii virtute) usurpatur pro apprehendo. Nihil est illo usu frequentius, quem satis firmam exempla ab H. Stephano producta. Noster in Εὐχ. § 4, τῶν κεροιακῶν ἐπείλημμένον. Maxim. Tyr. Diff. V, ἐπιβάτης αἰκίνητος οἷος καλωδίου ἐπιλαβέσθαι. Artapanus apud Euseb. Προπ. Εὐ. IX, Τὸν δὲ Μῶυσον &c. ἐπιλαβόμενον τῆς οὐρᾶς. Pueres scribunt, Herculem in nobili certamine Acheloi τοῦ κέρτος vel θατέρου τῶν κεράτων ἐπιλαβόμενον illud defregisse. Hesych. Ἐπειλημμένη, κρατοῦσα ad hanc formam emendari debet bis in eo vitiose scriptum, semel Ἀπειλημμένη, κρατέουσα, iterum Ὑπειλημμένη, ἀντειλημμένη cuius erroris culpa, quamquam mendosos codices forte posset excusare, in ipsius tamen Hesychii caput recidit. Idem post Ἐπιλήκτος, vel potius, quod restituendum est, Ἐπιλήμτος Ἐπειλημμένος, κτεχών, τετυχηκώς. HEMST.

ead. l. 8. Νεφέλην) Scribe Νεφέλην, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. GRAEV.

ead. l. 23. Τὴν νῆσον τὴν πλ.) Delon maris Aegaei, Cydadum omnium clarissimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua Cicer. III in Verr. & Virgil III Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta esset, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente se ostenderit. COGN. Bene liber scriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὃ Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. GRAEV. Locus mutilus, aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Mf. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum censeo ἤν. SOLAN. Mutilum esse hunc Luciani locum non concedo: ne quid corrupti infideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀποστ. libenter ascivero; apte congruunt τὴν πλανωμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulsam a Sicilia fuisse Delum quis alius tradiderit, non recorder: de Cilicia nescio quid animo obversatur, quamquam locus scriptoris haud succurrat. Et sane multo facilius erat cursus a Cilicia eam in sedem, ubi fundata fuit Delos, quam si demta Siciliae eodem ferri itinere impeditiore debuisset: considerandum itaque, an dederit Lucia

nus, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Κιλικίας. Hoc scilicet tum factum, cum — τὰ πρῶτιστα μέγας θεὸς οὐρεα θεῖων ἄορι τριγλώχινι — Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο — Delum vero οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη, Ἄλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεε — ut poetica fide canit Callimach. H. in Del. v. 30, qui idem mox instabiles insulae errores, antequam firma radice niteretur, sed in Aegaeo mari solum ad sinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro dissidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐπινήχεσθαι, ut commodè iungi non possint: est enim ἐπινήχεσθαι, in summo mari erraticam innatare, ὕφαλος autem mari mersus, vel saltem salo fluctibusque reclusus: unde ὕφαλοι πέτραι. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπιπλεῖν, v. 36, 53, 212, ut qui, quamvis fedibus continuo mutatis vagantem, conspiciam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari mersa delirescit, donec in lucem prodeat, atque insularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀναφανεῖσα, & a Neptuno iubetur ἀναδύναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρεσθαι. Hoc incommodum amoveri potest scribendo, ὕφαλον ἔτι νήχεσθαι συμβέβηκε: neque illud ἔτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέουσα: id autem idem vitii genus saepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis, agunt Brod. ad Anthol. I, c. 58, Barth. ad Stat. Theb. I, 702, Adversf. XLIX, c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνειν & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen extitisse Ἀνάφην, ἐπειδὴν ἀναφανεῖσα δῆλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη καὶ ἀφανὴς οὔσα τὸ πάλαι, prodidit Philo περὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960 A. sed Iudaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ diffociatam, cum Delo confudit, merito castigarunt L. Holsten. ad Stephan. in Ἀνάφην, & Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cuius & Philo eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressam ἀναφανῆναι ὕστερον ξηρανθεῖσαν Heraclides ait. HEMST.

Pag. 113. l. 1. Δῆλον) Et inde nomen insulae, Delos. SOLAN. ead. l. 13. Ἀνώμοτος) Thom. Mag. in Ἀνώμοτος utitur hoc loco. HEMST.

Pag. 114. l. 2. Ὡ Τρίτωνες) Tritones plures. Virgil. V Aen. Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis. Idem X Aen. v. 210: Hunc vehit immanis Triton, & caerula concha Exterrens freta; cui laterum tenuis hispida nanti Frons hominem praefert; in Pristin desinit alvus. Sunt, qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque suum cui-

que navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic Pegasum nomina navium fuisse putat Palaephatus περὶ Ἀπίστων, non monstra, ut poëtae fabulati sunt. Tritonem Lycophron Νηρέως γόνον vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; superiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem; re vera nihil aliud, quam ἰχθυοκένταυρον. Lycophronis enarrator citat Acesandrum quendam auctorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenûs liberos esse. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatam volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caesari quendam nuntiasse, Tritonem in specu quodam visum, auditumque concha canentem. Eadem persuasio irrepfit de Nereidibus, quae squamis in hispido corpore vestitae humanam effigiem habeant. Huiusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri Plin. lib. IX, c. 5, gravissimis testimoniis probat; hodieque visuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem eiusque buccinam describit Ovid. I Metam. & II. COGN.

ead. l. 5. Αὐτίκα μέτεσι καὶ τιμωρήσει) Mf. εὐθέως μεταλείπεται καὶ τιμω. Sequens Dial. ex Hom. II. v. Philostr. BOURD. Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis est interpretamentum. Vid. Dukerum ad Thucyd. II, 44, & quae monui ad Somn. § 7. HEMST.

ead. l. 7. Εὐπρεπῇ) Scribe, ut olim conieci, & postea Mf. firmari didici: πάντα εἶναι εὐπρεπῇ, omnia esse parata: vulgo legitur πάντα εἶναι εὐπρεπῇ, & vertitur, praeclare omnia se habere: inepte. GRAEV. Εὐπρεπῇ) Verte: omnia, ut decet, parata esse, non, praeclare omnia se habere. CLER. Εὐπρεπῇ praeter Mf. Gr. etiam L. & St. & B2. Reliquae edd. mendose εὐπρεπῇ. SOLAN. Εὐπρεπῇ reponere vel sine membranis non fuisset veritus, cum potestatem eius vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus, expedita esse omnia, quae Iuppiter fieri iussisset, ac parata. Xenoph. Ephes. IV, p. 58, Ἦν δὲ πάντα εὐπρεπῇ, κάμηλοι τε πολλαὶ &c. Euripid. Cycl. v. 593, — ὡς σοὶ τὰνθάδ' ἐστὶν εὐπρεπῇ. Antiphan. apud Athen. VI, p. 238 B. Ἄν ἡ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐπρεπές. Aeschines in illa multo facetissima Ep. X, καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην εὐπρεπής. Demosth. Phil. I, p. 49 F. εἰδὼς, εὐπρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς. Noster in primo Cataplo, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐπρεπές. Idem vitium in Oecumenio sanatum a Billio Sacr. Obs. I, c. 21; a Iungermanno foedius etiam

corruptum in Poll. X, 76; ab aliis alibi : neque tamen eo minus locis pluribus neglectum hactenus inhaeret. Mirifice lussit in utrisque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 70, ἔστω τὸ δῆατρον εὐτρεπές, peius alii Codd. εὐπρεπές. In Onofandri Strat. c. VI, ἀλλ' ἅμα καὶ εἰς πορείαν ὧσιν ἐπιδέξιοι, καὶ εἰς μάχην εὐπρεπεῖς, rectius F. Morelli liber εὐτρεπεῖς. Schol. Aristoph. ad Eq. v. 908, ἔδει γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸν πόλεμον εὐπρεπῇ at tutius sequimur auctorem Suidam, qui praebet εὐτρεπῇ in Τριηραρχεῖν. Laudo Barnesium, qui Euripidi reddidit Iphig. in Taur. v. 245, — καὶ κατάργματα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῇ ποιοιμένη· sicut Herc. Fur. v. 497, Σὺ μὲν τὰ νέρβην εὐτρεπῇ ποιοῦ, γύναι. & Long. Pastor. IV, p. 129, παρασκεύαζέ μοι μόνον εὐτρεπῇ τὰ γνωρίσματα. Iam verba conferamus Athenionis Comici apud Athen. XIV, p. 661 D. Τὰ τ' ἐνδον εὐπρεπῇ ποιεῖ λαβὼν, & Nicofrati XV, p. 685 C. — καὶ σὺ μὲν τὴν δευτέραν τράπεζαν εὐπρεπῇ ποιεῖ, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῇ; tamen si posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παντοδαποῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat : Aeschyl. Sept. contra Theb. v. 90, Βοῶ ὑπὲρ τειγέων Ὁ λεύκασπις ὄρνυται λάος εὐπρεπής· ita Scholiastes unus explicans, εὐπρεπής ἦτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων· (male πρέπων editur) alter habet εὐτρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. Euripid. v. 392, Στρατὸς δὲ δάσσει, κἄξετάζεται παρὼν Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν εὐπρεπής ὄδε. Verum apud Athen. VI, p. 268 F. & Poll. VI, 59, praetulerim equidem in Pherecrate, Καὶ μὴν παρὴν τεμάχη μὲν ἐξωπτημένα, Καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐπρεπῇ· nusquam enim ad εὐτρεπής, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. HEMST.

ead. l. 15. ΞΑΝΘΟΥ) Qui & Scamander. Huius imaginem exhibet Philostratus omnium primam p. 764. SOLAN.

ead. l. 18. Ξάνθε) Xanthus Lyciae amnis in campis Troianis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur : unde Horatius, *Vidimus flavum Tyberim*. Xanthum δινήεντα nuncupat Homerus Il. Ξ & Θ, his verbis : Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς. Νόσφι κεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐνὶ δινήεντι, Ἐν καθαρῷ. — Huius meminit Eustath. circa finem Il. B, & Strabo lib. XIV. COGN.

ead. l. 19. Ἀπηνθράκωμαι ὅλως) Lego ἀπηνθράκωμαι ὅλος. Vide initium Περ. SOLAN. Quin scribere potuerit Noster ὅλος,

minime dubium est: ita scripsisse, quis pro certo affirmabit? Vulgatam lectionem tuetur observatio I. Iensii ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid auctori placuerit liquido constare non potest; veluti mox ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν nihilo foret deterius, si μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedit κατάσβεσον, cum quo haec vox aptissime congruit; tum quod sequatur, τίς σε κατέκλυσεν; quae cogitationem Luciani eo in vocabulo defigere fere debuisse dicas: hic certe multo probabilius illam coniecturam adhibere licet, quam fecit Cuperus in Timone cap. 2. Neque tamen eo facile descendero, ut a Nostro τραύματα proficisci non potuisse contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorsus abhorrent. HEMST.

Pag. 115. l. 1. Τῆς Θέτιδος) Parum commode *Thetis & mare* diversae fiunt. Certe Virgilius Thetidi mare tribuit: *Thetis emat omnibus undis*. SOLAN.

ead. l. 8. Μυρρίκας) Lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας καὶ μυρρίκας. Ex Homero hausit, qui Iliad. Φ, v. 350: Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἥδ' ἐ μύρρικαι &c. Τείροντ' ἐγχελύες τε καὶ ἰχθύες. GRAEV.

ead. l. 11. Ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων) Herculis ἐγκαύματα, quae ustulatus ab Oeta monte detulerat in coelum, sanasse se gloriatur Aesculapius Θ. Δ. XIII, § 2. Utram scribendi rationem sequaris, non ita multum refert: quamquam ἐγκαύματα proprie vocentur ἀπὸ τοῦ ἐγκαίειν notae velut igne signatae atque iniustae, ut literatis fervis solet. Noster in Catapl. c. 24: καὶ τοι τί τοῦτο; ἰχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐκκαυμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλλήλιπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Τρυσίππειον Etymologus exponit ἐγκαυμα ἵππου γεγενημένος ἐπὶ τῆς γνάθου, quale Anacreonti, vel qui personam eius mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. Plato in Tim. p. 1045 F. ὥστε οἷον ἐγκαυμάτά μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἑμὸν ἄ μοι γέγονε. Chalcidius mentem philosophi reddidisse contentus verba non annumeravit: Forsque etiam quod studio sa senis & assidua relatio meracae quandam, & inobsoletam impresserit animo notam: cui lectioni non malae quidem nescio tamen an anteferenda sit, quam suppeditat Cod. Bodl. inabolitam infecerit, eo usu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & lanarum infectores Plinio, ductus est: certe videtur Plato loquendi formulam ab illo pingendū modo, qui ceram inurit, derivasse;

ἡερογραφίαν & ἐγκαυστικήν vel κηρόχυτον γραφήν vocant, de qua Henr. Vales. ad Euseb. de V. C. I, c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναθηματικά, quibus aedes ornatissime fuisse excultas Tanagrae Dicaearchus tradit B. E. p. 12, & ἐγκαυσις τῶν θυρῶν in Inscr. apud Sponium, quod Ausonio dicitur *ceris inurere ianuarum limina* Ep. XXVI, v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα pustulas appellant, seu vesiculas, vi frigoris aut ignis (utrique rei communia sunt *urendi, adurendi, τοῦ καίειν & ἀποκαίειν* verba) excitatas. Scholiafles ad ista Luciani Lexiph. καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat: εἴοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶδας Aristophanis in Plut. v. 535, ex Apollodoro Schol. interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ πυρός, Etymol. τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Non aliter interpreti vetusto Nicandri ad Ther. v. 682 χιμέτλα sunt τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ὑπεκκαύματα, quorum vice Suidas ἀποκαύματα scripsit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in Aristoph. Schol. ad Pac. v. 540, sed depravata, & Suida duce vertenda in ὀγκώματα. Ex his constat, utroque Luciani loco nihil ob stare, quo minus, secus atque olim arbitrabamur, prisca scriptura servetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα cremia, coctilia, arida sarmenta, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranarum auctoribus illa vox est reddita Polluci VII, 110, X, 110, cum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem ista subiiciantur VI, 91, & apud Hesych. in Εὔσανα. In Theophrasti libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδύομενον εἰς τὸ ἐκκαύμα & saepius ὑπεκκαύματα, fomites igni nutriendo ac fuscitando apti: quomodo Xenophonti K. Π. VII, p. 113, v. 29, Babyloniorum fores φοίνικος πεποιημέναι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμέναι. Taceo Physicorum ὑπέκκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo Philopon. ad c. I Genes. p. 11, 55, 186. Hinc tralatitarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud Philonem Iudaeum in primis: τὰ τῆς ἐχθρᾶς ὑπεκκαύματα ζωπυρήσαντας, p. 905 B. HEMST.

ead. l. 13. Θολερὸς &c.) Ed. I. Θολερῶς, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans *Θερμός*. In P. δὲ καὶ Θ. non inveniri, testantur Excerpta. SOLAN. Nihil prius in mentem veniat, quam Θολερῶς & Θερμῶς, scilicet *διάκεισαι*: quia praecessit, ὅπως *διάκειμαι*. Eo factum, ut, cum Θολερὸς mutare instituissent in Θολερῶς, desierint in *Θερμός*, absterrenti scripturae constantia: neque ulla lex ora-

tionis impediēbat Lucianum, ne structuram variaret, *Σολαν* *εἰ, ὃ Ξάνθε, καὶ Σερμύς. Μοχ ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν* stare non potest: quas enim manifesto discrevit *Θάλατταν & Θέτιν*, cuius incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam Cognati *υἱῶν*: nam Mare Aethere & Die genita iure merito cunctarum Nereidum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo *τῇ Θέτι καὶ τῇσι Νηρηίδι θυγατέρι* Herodot. VII, 191. HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ἐμὸν υἱὸν) Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro *υἱὸν υἱῶν*, id est, nepotem. COGN. Si Mare mater Thetidis ponatur, *υἱῶν* cum viro docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsi Lucianum statuamus. In libris nostris certe nihil subest. SOLAN.

Pag. 116. l. 15. Ἀποσπάσωσιν) Subintellige *τὴν γαῦν* postquam multum a terra procelli essent. CLER.

ead. l. 17. Ἐπεὶ ἔμαθες) Sic ex fide Mf. haec omnis clausula scribenda: *τίνας δ' ἔνεκα, ὃ ἀδελφὴ, εἶπε, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα*. BOURD. Paene malim *εἶπε*: nondum enim scire potuit Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione coniuncta extitisse scripturam Bourdel. *εἶπε*, vel potius *εἶπε*, *ἐπεὶ*. HEMST.

Pag. 117. l. 2. Ἐπαρθέενεν) In virginitate educabat: virginem servabat. Veteres Glossae: *Παρθενεύω*, *virgino*: quae vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex usu desumpta. CLER.

ead. l. 10. καθίστο) Interpres: Quid agebat illa, quando ingrediebatur? si Graeca sana essent, vertenda erant, quid agebat illa, quando attingebat sc. cistam. Sed refingendum ex Codice vetusto, *ὅποτε καθίστο*, quando immittebatur in cistam. GRAEV. Micyllus apud Basileenses & Bourdelotium, quando abripiebatur. Quod nimium: & cum haec vox vim denotat illatam, quod saepe fit in Luciano, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. Benedictus, quando ingrediebatur. Nec sic loquitur Lucianus, etsi propius sit. Pater adscripsit, *descendebat* vel *demittebatur*. Abundat igitur litera, & lege *καθίστο*. GRON. Graevii emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe praestantior, si per Codices liceret; nempe *καθεῖρκετο*, ut *ἐρω. c. 16*. SOLAN. Lubens accepi, quod egregie suppeditabat Cod. Graev. *καθεῖρκετο* temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque ver-

bum in hac fabula Schol. Pindari usurpavit ad Π. I, 72: λα-
 δραίως τότε ἐνείρξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς καθ-
 ἤκεν εἰς τὸ πέλαγος. Schol. C. German. *intra arcam includens*
praecipitavit in mare. Rem persequitur ipsis propemodum Phe-
 recydis verbis Schol. Apollon. Rh. ad IV, 1091, ubi, εἰς λάρ-
 νακα αὐτὴν ἐμβιβάζει μετὰ τοῦ παιδὸς, καὶ κλείσας καταπον-
 τοῖ. Vid. Hygin. F. LXIII, & Th. Muncker. Graeci arcam
 matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Latini,
 ne generis illustriissimi apud se nulla forent vestigia, ean-
 dem in Italiam deducere visum fuit, Danaënque regi nescio
 cui in matrimonium dare; qui coniuges Ardeam condiderint.
 Virgil. Aen. VII, 372, & Servius; quamquam de Ardeae pri-
 mis initiis longe diversa tradat Dionys. Halic. A. R. I, p. 57.
 Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chrysothemidis
 filia, cui vitium Apollo fecerat, praeter alios Diodorus
 enarravit V, p. 229 C. HEMST.

ead. l. 14. Ἐμειδία) Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν
 θάλασσαν, *subridebat conspecto mari, seu alludebat ad mare.*
 GRAEV. Ὑπεμειδία G. & P. In L. vero ἐπεμειδία. In impres-
 sis ἐμειδία. SOLAN.

Pag. 119. l. 6. Προαρπάσαι τὸν ἔρωτα) Sic leg. cum editio-
 nes ostentent, διὰ τοῦτο ἔχρῃν σε προαρπάσαι. *Quid enim?*
num te propterea praeripere meum amorem, siue puellam, quam
amabam, decebat? GRAEV. Sensus sponte deduxit interpretes
 ad προαρπάσαι, quod suo in codice Graevius repererit, an in-
 genio fuerit affecutus, non satis liquido declarat: ego mani-
 festa ratione nixum reponere non dubitavi. Vide I. Gronov.
 ad Θ. Δ. VII, 3. Ceterum ista, *siue puellam, quam amabam,*
 mallet omisisset praestantissimus Graevius; nihil enim huc
 conferunt. Apud Homerum Tyro Od. Λ, 235, ubi Ulyxi ca-
 sus suos exponit, haud sane multum conqueritur de iniuria
 sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis
 indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo ra-
 tionem eripere noluit, cur iustius doleret, & cum Neptuno
 expostularet. Vid. Apollod. I, p. 43, ubi, quemadmodum su-
 pra φοιτώσης ὁσημέραι παρά σε, similiter, καὶ συνεχῶς ἐπὶ τὰ
 τούτου ρεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπαδύρετο· quod ultimum, etsi
 sagaciter cogitaverit Tan. Faber, cum eo non tentandum: sic
 & p. 27 de Iphimediae Neptuni ipsius amore capta, καὶ συνε-
 χῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Poëta dixerat, Καί ῥ' ἐπ' Ἐνι-
 πῆος πωλέσκητο καλὰ ρέεθρα· vim verbi Homericī explanatius
 dilatavit Lucianus, παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνου.

σα, καὶ λουομένη ἐνίοτε nam vocula postrema, quam pravi cunctarum edd. distinctione decepti interpretes ad εὐχστο rotulerunt, cum verbo λουομένη sine controversia connecti debet: voluit Lucianus, Tyro ad ripas exsternata mente oberasse, immo praeterea fluvium ingressam fuisse; quin etiam aliquando, positis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occasionem tantam, tamque optatam amiserit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum simulabat, Cimon apud Aeschinem Ep. X. Vid. Aristid. Isthm. p. 47. HEMST.

ead. l. 12. Οὐμενον; ἔφης γὰρ ἀπιδόν) Delenda interrogatio, & interpretandum: *Nequaquam. dixisti enim abiens. Verunt ut inscite: Nihilne? dixisti enim abiens. Mox ὅτι τὰ ἐμὰ ἐν εὐφραίνου τότε est, quod tu meam vicem, seu, meo loco tum voluptatem cepisti: sexcenties τὰ ἐμὰ sic accipitur apud Lucianum. GRAEV.*

ead. l. 14. Περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα) Homeri paene verba ipsa servavit Od. Δ, 242: Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστήσῃ, οὐρεὶ ἴσον, Κυρτωθέν' κρύψεν τε θάδν, θνητὴν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici simpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, *nigrum ex altitudine*, quemadmodum Servius ait ad Virgil. Georg. IV, 373. paulo aliter accepit Philostratus, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem. vide Icon. II, c. 8, I, c. 8, p. 775, & Olearium, cui, ut est acumine plane singulari, alludere visus fuit ad Luciani locum Philostratus: sed ne graviora quidem, quae ibi commisit, tangere nunc est animus. Ἄμα in cunctis edd. annexum τῷ συνῆσθα, quod isto adiumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. HEMST.

ead. l. 15. Πορφύρεον) *Caeruleum*: nam purpureus color saepe cum hyacinthino miscetur; cuius rei plura, eaque certissima argumenta protulit Sam. Bochart. Hieroz. P. II, lib. V, c. 10. CLER.

Pag. 120. l. 4. Νηρηίδες) Thomas Mag. utramque scribendam formam Νηρηῖς & Νηρεῖς usu comprobari monens, pro illa citat Aristidem ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλεῖα πρεσβευτικῷ, quem locum invenies p. 32; pro altera Lucianum dat auctorem, τὸ κῦτος ὑμῶν, ὧ Νηρεῖδες. Κῦτος, ut facile patet, vitiosum est pro κῆτος, quae voces crebro sibi mutuis infidiis invicem nocent. In Νηρηίδες nihil offerunt variationis seu scripti libri, sive editi: tamen Pro Imagin. c. 7, καίτοι Νηρεΐσιν ἐκείνη (Cassiopeia) ἀντεξέταζετο. Ex commentario Bacchylidis Lyrici discrimen

affert Eustath. ad Ω, p. 1954, *Νηρείδων & Νηρέως θυγατέρων* has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus sint susceptae: quibus observatis, καὶ ὅρα, inquit, ἐν τούτοις τὸ Νηρείδας κοινὸν ὂν ἢ καὶ Ἀττικόν· τὸ γὰρ Νηρηίδας Ἰωνικώτερον ἐκ τῆς Νηρήος Ἰώνων γενικῆς. Corripiunt ergo syllabam istam interdum optimo iure Latini poëtae: *Nereidesque Deae, Nereidumque pater*; — & *viridis Nereidum comas*. HEMST.

Pag. 121. l. 4. Ἀθλὸν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν) Rex ille est Polydectes, rex Seriphi, de quo Ovid. & Apollodorus lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν, *postquam profectus est in Libyam, ubi erant*. Dein idem liber addit τινὰς πῶς, ὃ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ τινὰς ἄλλους συμμάχους ἤγεν. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐς τὴν Λιβύην ἐνθα ἦσαν) In P. etiam reperiuntur haec verba post Λιβύην. SOLAN.

ibid. Ἐνθα ἦσαν) Facilius omitti potuit a Luciano expressum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphianassa Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula solemni narrationem institutam redorditur, ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν, ἔπου διητῶντο· quod ipsum videtur postulare ἐνθα ἦσαν· nam cum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, fedes designat, ὅπου διητῶντο. *Gorgonaeas tetigisse domos* — Ovid. Met. IV, 778. Iphianassa vero non inepte sciscitatur, solusne venerit Perseus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod quidem ab obscuris historicae veritatis vestigiis minus distat: etenim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adversus Gorgonas, femineam gentem & cum vetustissimis Amazonibus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & auspiciis Persei suscepta: vide Diodor. Sic. III, pag. 131 C. D. HEMST.

ead. l. 6. Ἄλλους) P. etiam agnoscit illud τινὰς. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀθέατοι) Sic ἀθέατος pro eo, quod videre nefas, Plutarch. 642 f. Livius XXIX, 19, 1, *intactos thesauros* dicit, *violatos quidem, sed non impune*. Sic Noster supra, & iterum Ἀλεξ. & εὐχ. c. 44. V. Apollod. II, p. 38 B. SOLAN.

ibid. Ἡ ὅς ἂν ἴδῃ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι;) Interrogationis nota tollenda, & substituendum punctum. GRAEV.

ead. l. 16. Ἡ Ἀθηνᾶ δὲ &c.) Inservit haec particula repetendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in Isocr. Panath. p. 255 C. τοὺς δὲ τοιοῦτους, scilicet τοὺς δὲ φαυλοτέρους, quos

aliquot ante versibus nominaverat : eundem usum habet οὐν, γοῦν. Dial. Mort. XXVI, ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ. . . . ἐνεπλήσθη γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum intercisa series ἀνακολουθίαν orationis efficit, sed decoram, & qualem a suis scriptis castigatissimi auctores abesse nolint : peperit huius rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης quod verbum ut nonnisi-quam reperiatur, significare tamen non potest, nisi vel, paululum modo splendere, vel, inter obstantia plura radiis emicare : neutrum huic loco congruit : litera minus est, ne integrum videatur ; legendum enim ἀποστιλβούσης, Nostro satis frequens : in Ἐπισκ. c. 11, ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσοῦς, τὸ λαμπρὸν, δὲ ἀποστίλβει. Ζεύξ. c. 10, τοὺς ὀδόντας ἀποστίλβοντας ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem-Medusae reddidisse splendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπίς χαλκῇ, ut testantur Apollodor. II, p. 93, quique eum descripsit Zenob. C. I, 41. Ovid. Metam. IV, 781 : *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, Aere repperusso formam adspexisse Medusae.* Speculum quoniam eundem usum praestabat, multi nihil alienum se facturos existimarunt, si clypeo substituerent : ita Pherecydes, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1515, Tzetz. ad Lycophr. v. 838, & alii : prudenter Lucianus addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατ-όπτρου. HEMST.

Pag. 122. l. 2. Ἰδεῖν) Ed. I. pro ἰδεῖν habet εἰς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. ἐ. & omnino in P. i. ἐς. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸ κῆτος ἐπήει) Dignus est Noster, qui secum conferatur περὶ τοῦ Οἴκ. c. 22. HEMST.

ead. l. 15. Τὴν ἄρπην) Explicat in Pseudom. c. 111. Hesych. Ἄρπη, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρέπανον, καὶ ἄνεμον. lego, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρεπάνου, καὶ ὄργανου. De harpe organo Casaubon. ad Pers. BOURD.

ibid. Καθικνεῖται) Προκαταλαμβάνει, καθάπτεται, καταβαίνει. BOURD.

in Schol. Ἐτοίμην) Defuit in ed. A. haec vox, addita a Solano. HEMST.

Pag. 123. l. 8. Ἐμεγαλύνει τότε) Videtur pro τότε scribendum πότε. Qua enim puella iniuria nos affecit, si mater olim fuit superba, & pulchriorem se existimavit? GRAEV.

ead. l. 10. ΔΩΡ.) Nomen Tritonis, quod hic omnes edd. habent, necessario in Doris mutavi, cuius haec esse verba patet ex sequentibus. SOLAN.

ibid. Ὅτι οὕτως &c.) Sententia satis est aperta: Cassiopeia, si devorata a monstro marino filiam vidisset, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves poenas superbae temeritatis luisset. Moieste Doris nondum placata fert spretae formae contumeliam, & Perseo paene succenset, qui Andromedam vindictae subduxerit. Itaque non est illa quidem accurata responsio, quae praecedentibus exacte conveniat, sed cogitationi supplendum aliquid relinquit. Nimis scholastice Cognatus. HEMST.

ibid. Μήτηρ γε οὖσα) Cassiopeia Cephei regis Aethiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρότασις dissimulatur: integrum esset, εἰ εἶρα προσπεπατταλευμένην, ἢ λυγισεν ἄν· si vidisset affixam, doluisset. Sed continetur prior pars in dictione οὕτως & altera accedit πρότασις participio enuntiata, εἰ γε μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἢ λυγισεν ἄν. COGN.

Pag. 124. l. 6. Οἱ πέμποντες) Πέμπειν, vel potius, πέμπειν πομπήν idem est, quod πομπεύειν, ut docuit C. A. Dukerus ad Thucyd. VI, 56. plura dicemus ad Iov. Tragoed. c. 22. Mox εἰργαζόμενῃ repudiare quidem non ausim; neque tamen omnis mihi vitii suspicio est exempta. Tum porro malim, ἐπέπνευσα δέ τοι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς· alioqui scribendum foret, ut sane legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ καὶ μέρος τι τῆς Ἰνδ. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ μέρος τι) Ita P. In aliis alibi positum erat τι, nempe τι καὶ μέρος τῆς Ἰ. SOLAN.

ead. l. 12. Εἶδες) Hic ad oram Florentini exemplaris, quo usus sum, notavit vir quidam eruditus οἶδας pro εἶδες. Iudicet lector, utrum sit concinnius; mihi non displicet reposta illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παροχούμενός τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῖγε γεγενθῶς, pro παροχούμενός τε adscripsit παροχουμένην, ut ad Amphitriten referatur. IENS.

ead. l. 13. Τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα) Europa Agenoris regis Phoenicum filia a Iove sub tauri specie rapta, & in Cretam aucta dicitur: atque ex ea postea Iovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. Ovid. in fine 2 libri Metam. eandem fabulam exponit, & Herodotus libro primo statim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. Theocritus in Europa sive Eid. XX suo more hanc fabulam depingit; a quo Ovidius quaedam sumfisse videtur. Herodot. lib. 4 ait nesciri, nec proditum esse a quoquam, unde dicta sit Europa, nisi quod ab Europa Tyria dictam referant. COGN.

in Schol. l. 1. Παρὰ Θουκυδίδην) IV, c. 108, *ξύλων τε ναυπηγισίων πομπῇ* ubi Ios. Wasse notat, Suidam in Πομπῇ interpretari πέμψιν, ἀποστολήν. pro πέμψις in V. prave legitur μέμψις, ut monet Solanus. HEMST.

Pag. 125. l. 7. Ταύρω εἰκάσας ἑαυτὸν) Si dixerimus fabulam hanc esse Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fuerit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod subiticiemus; nempe totam fabellae *τερατολογίαν* ex ambiguitate narrationis Phoeniciae esse natam. Narratio concepta fuit hifce aut similibus verbis, *Zanni hasschôr gazal & Chôrapah*, quae possunt verti Graece, ὁ Ζὴν ὁ Ταῦρος ἤρπασεν Εὐρώπην, *Iuppiter Taurus rapuit Europam*. Nimirum Agenoris filia fuit, cui nomen erat *Chôrapah*, *alba facie*, quam sitiprator pudori eius infidiatus rapuit, atque in insulam Cretam avexit. Ceterae fabulae circumstantiae sunt tantum mendacii, aut malae interpretationis antiquissimae historiae inania ornamenta. *Zanni* pro nomine proprio sumtum est: *Hasschôr* vero pro tauro, cum praeterea *insidiatorem* sonaret. Ceterum hunc dialogum expressit Lucianus ex Moschi Eid. II, quod Europa inscribitur, ideoque ferme poëtice in hac descriptione luxuriat. CLER. Plerique non dissentiunt, & sumta tauri figura latuisse Iovem fatentur: *Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνεται ταῦρος*, argutia fere sophistica Moschus Eid. II, 79. Alios auctores secutus est Nigidius, teste Germanici Scholiafsta, eumque taurum tradidit *Iovem a Neptuno fratre per gratiam abduxisse, qui in figura tauri sensum humanum haberet; quem Iovis Sidonem misit, ut Europam Agenoris filiam ad se portaret*: fontem vides, unde sua derivavit Ampelius c. 2. Luciano color albus in hoc tauro placuit, Ovidio probante: apud Moschum illius est *δέμας ξανθόχρον*. *Κύκλος δ' ἀργύφειος μέσσω μάρμαρε μετώπῳ* neque intercedo, quin quem quisque poëta in vero maxime miratur, eundem huic tauro colorem tribuat. In ceteris, ipsaque geniali pompa, si contuleris cum scriptore nostro Moschum, concordiam utriusque non sine voluptate deprehendes. Illud autem τὰ κέρατα εὐκαμπῆς tuetur Heinsianam emendationem in Ovidio Metam. II, 855, *Cornua vara quidem; sed quae contendere possis Fausta manu*: quam iisdem illis particulis, quas excludere *cornua vara* censuit Burmannus, certissime confirmari arbitror. Ad Fast. V, 607, Neapolis ad Nafonis locum Luciani verba comparavit; quae vestigia premere nobis non lubet. HEMST.

ead. l. 15. Ἀπολισσάμενοι) Quamquam omnes editiones ser-

vent, neque huic verbo lex formandi adverfetur, ufus tamen poſcit ἀπολιςδαίνοι. HEMST.

Pag. 126. l. 7. Ἐρωτες δὲ παραπετώμενοι) Haec talem in modum tamque graphice deſcribuntur a Luciano, ut, quin artificem pictoris alicuius, qui fabulam Europae coloribus expreſſerat, manum animo fuerit ſecutus, vix dubitari poſſit. Magno autem conſenſu edd. παραπετώμενοι quae quidem ſcribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, ſed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati diſcrepent; nam longe eſt uſitatius πετώμενος quam πετώμενος, πέτεσθαι quam πετάσθαι. HEMST.

ead. l. 10. Αἱ Νηρ. . . ἐπὶ τῶν δελφ.) V. Spanh. 229. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν Τριτῶνων γένος) Deſcribit Pauſanias in Boeot. SOLAN.

ead. l. 15. Παροχουμένην) P. & L. In alijs παροχούμενος. Sed melius ad Amphitriten refertur. SOLAN.

Pag. 127. l. 4. Ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο) R. Bentleius ad Horat. III Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Iovem, qui ominis, ut videtur, cauſa Europae vitium attulerit eodem in antro Diſtaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum oſtentabant ἐν τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγῇ τινι, ἢ οὐ φυλλοβολεῖ μυθολογοῦσι δὲ, ὥς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεὺς. Theophr. H. P. I, c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam reſigit: in Gortynia certe ſita non erat Diſte, neque adeo Diſtaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; ſic ut ipſa urbs primum Ἐλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: Stephan. in Γόρτυν, ubi vide Berkelium. Si quis cupiat, multo plura ſuppeditabit Ioh. Meurfius in Creta. Vix eſt, ut operae pretium ferat, qui Nonni Dionyſ. librum primum eiſdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ὃ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis ſunt, quorum utrum ſcripſerit Lucianus, aſſeverari liquido nequit. HEMST.

ead. l. 9. Γρύπας) Ludit, ut puto, Lucianus, quia, ut ve-roſimile eſt, in tabulis geographicis monſtra haec pingi cum reliquis ſolebant. Vide Plut. B. p. 1. Alibi certe a nullo viſos pronuntiat. Eύχ. c. 44. Vide tamen Camertem ad Solinum 143, l. 50, & Spanh. 270 & ſqq. Iohnſtonus p. 151 reperiri teſtatur, & imaginem exhibet. Cteſias agnoſcit in Ind. cap. 12. Quoſdam etiam naſci in Hyperboreis montibus, tradit Ser-vius ad Virg. Ecl. VIII, v. 27. De quibus Herod. III, c. 116, IV, c. 143, & Pauſan. I, 43, intelligendos cenſet Spanh. Con-

fule Plin. VIII, 21, & X, 49, XI, 31, & Aelian. de anim. II, 4, IV, 27, Orig. c. Celf. 116 A. Hesych. *καναθρά*. Plaut. Aul. IV, 8, v. 1, V, 448 C. Philostr. p. 229, ubi laudantur Nearchus & Megasthenes apud Strabonem XV, p. 706, & Arrian. Indic. p. 537. Mela III, c. 7. Clem. Alex. Paedag. II, p. 207. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. ἥδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο) Haec verba, quae proxime praecedentia sequuntur in Mf. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita sint, liquet. CLER. *Μέλαναι ἀνθρώπους*) Hoc Scholium in V. ad ἥδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. ed. prave scriptum est, ἥδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο. Unde conqueritur cl. editor, se ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante versibus, nisi quod in impr. nostris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperias, sed ἐφ' ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ' ὅτῳ est. Nos veram, quam exponit, vocem restituiamus. SOLAN.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. l. 1. Νεκρικοὶ Διάλογοι) Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venustatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc sibi habent proprium, quod ad mores magis spectant. Quocirca insigniores ut plurimum in historia aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorsus & larvatos homines, praesertim cum Romanorum artes carpit, quibus *Crustis & pomis viduos venentur avaros, Excipiantque senes, quos in vivaria mittant.* Mortuorum Dialogos, nostra aetate, vir clarissimus Fontanellus, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantissimos, qui omnium manibus merito teruntur. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀναβιβῶναι αὔριον) Pollux Iovis ex Leda filius, & Castoris frater; qui, cum immortalis esset, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Iove fertur petiisse, ut sibi cum fratre vita functo immortalitatem suam partiri liceret: qua re impetrata, alternis mori traduntur & reviviscere, de quibus Virgil. VI Aen. COGN.

ead. l. 5. Μένιππον) Clarus ante Lucianum iam suis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II, 18. *Nobilem Canem* vocat Ter. Varro. Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his summi herois partes agere) duo fingi possunt: quod popularis Luciani, (uterque enim e Syria oriundus, quamquam

ille quidem ἀνέκαθεν ἦν Φοῖνιξ, i. e. longe tantum petito genere) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, philosophos potissimum, tum dictis tum scriptis defaevissset. vide Δικ. c. 33. Quod autem Socrati, viro summo, accidit, ut sine scriptis apud posteros summa ingenii laude, per Xenophontem & Platonem dictis eius memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per Lucianum accidit. Is enim, quae ipse scripserat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & sapit & floret. Menippi fuere duo Cynici: antiquior hic celeberrimus, de quo Diog. Laërt. VI, c. 99; iunior, de quo Philostratus pag. 164, Eunapius in prooem. pag. 11 C. quem perstringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctissimus Philostrati interpres. Sed errat: vide ipsum Lucianum Menippum *veterem* diserto a sese ascitum, sub Dialogi persona, asserentem Δικ. c. 33, & res ipsa clamat Diogenis fuisse discipulum. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.) Quae ipse loca maxime coluerat Diogenes, in iis sectatorem Menippum quaeri iubet: cum Perfarum enim rege suam fortunam comparans, haud secus atque ille hiemem Sufis, Ecbatanis aestatem ageret, se quoque mutatis ad anni tempestates sedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut ostendit Dio Chrysost. Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quasi urbis ambitu contineretur; nam subiectus erat, ut Pausanias docet, moenibus cypressorum lucus; sed ea potestate, qua saepius ἐν propinquitatem situs designat. Recte Dion Or. IX, p. 138 D. Corinthii Diogenem πολλάκις ἐώρων ἐν τῇ πόλει καὶ περὶ τὸ Κράνιον & p. 131 A. Antisthene mortuo μετέβη εἰς Κόρινθον, καὶ κεῖ δὴ γεν οὔτε οἰκίαν μισθώσάμενος, οὔτε παρὰ ξένῳ τινὶ καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν: alia dicemus ad initium libri de modo conscribendae historiae. Lyceum vero nobilissimum Athenas etiam non nominatas satis indicat: eo in gymnasio non iuventus tantum militaribus ac palaestricis laboribus iniebatur, quod ex Anacharside Luciani constat, sed philosophi quoque & sophistae docendi disputandique causa confidebant. Aeschines Socrat. apud Demetr. περὶ Ἑρμ. § 111, qui locus nuperos editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῶν Σάκων ἐν Λυκείῳ, οὗ οἱ ἀθλοθέται τὸν ἀγῶνα διατιθέασιν. Quamquam co iam ventitare solitus fuerat Socrates, cuius τὰς ἐν Λυκείῳ διατριβάς Plato commemorat in primo Euthyphrone, Chrysippus tamen πρῶτος ἐθεόρρησε σχολὴν ἔχειν ὑπαιβρον ἐν Λυκείῳ,

teste Diogene L. VII, 185. eam ob rem Isocrati in Panath. p. 236 D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγλαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι, & pag. 239 D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ῥα-ἰδοῦντας &c. ut mirum minime sit, ad-eundum fuisse Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philosophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis se frustretur, Corinthi Lyceum; ne apud Libanium quidem Or. VII pro Aristophane Corinthio pag. 219 A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautor. HEMST.

ibid. Κράνειον) Ubi Diogenes ipse fere versabatur, atque e vivis tandem excessit. Diog. Laërt. pag. 158 C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ διὰ γων ἐν Κρανείῳ τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. & vide etiam nostrum συγγρ. c. 3, & Pausan. Corinth. κυπαρίσσαν ἄλσος. Apud utrumque ita scribitur, non Κράνειον, ut in impr. scribitur συγγρ. c. 3 & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam Lycaeam fuerit, quaerant alii. Mihi satis est, Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaeam frequentasse. Vide Arrian. in Epict. 337 B. SOLAN.

*in Schol. col. 1. l. 7. *** Πολυδεύκην*) Hic lacuna erat in Mf. fed in qua multa deesse non videntur. CLER. Immo in V. spatium est quatuor versuum, & post eos scribitur Πολυδεύκην συνέβη τὸν μὲν κα. ὥς ὑπὸ. GRON. Satis apparet, priorem Castorum fabulae partem interiisse totam. Quae ab illo principio, ἀμφω μὲν ἦσθην &c. sequuntur, quin ad huius dialogi σὸν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὐρίον referenda sint, extra dubium est. Ceterum oriri poterat suspicio, quae praecedunt, in alienum esse locum, quod saepius in his scholiis contigisse memini, translata, & pertinuisse primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a Luciano tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου M. Sladus ἀπ' vel ἀπὸ, quod necessarium non est. HEMST.

ibid. l. 12. Ἐλύπησεν) Lacuna in V. ἐλυ SOLAN. In ed. A. parum dextre lacunam hanc explevit sive Clericus, seu Scholiorum descriptor, per ἐλύπησεν activae potestatis: ἐλυ-πήθη, quod rei & ingenio linguae congruebat, restituere non sum veritus. HEMST.

ibid. l. 14. Μίαν) Lacuna in V. SOLAN. Recte fuit sanata. Schol. ad Homeri Od. Λ, 303, exponit ἐτερήμεροι, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Τῷ κεκληρ.) Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum est laboriosum haec vulnera

Ieni manu conducere, atque redintegrare, sic ut in sensu certe desiderari nihil omnino videatur: τῷ τοῦ γένους ἀνομοίῳ κληρωμένοι· dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς τεθνεώσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τοῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς παρήμεροι vel ἑτερήμεροι &c. postea, ἄλλῳς τε συμπράττειν vel συνεργεῖν τοῖς πλεουσιν aut κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις· denique, πρὸς Πολυδεύκην λόγος ἐστὶ τοῦ Διογένους, ὡς δῆθεν &c. Porro quod in ed. A. fuit προειρημένοι, mutavi in προρημένοι. HEMST.

Pag. 129. l. 2. Τίς γὰρ ὅλως οἶδε &c.) Cynicorum secta, quid homine post mortem futurum esset, non valde curabat. Immo qui a Socrate sunt profecti, ipseque Plato, tametsi oratione magnifica statum, qui hanc vitam sit excepturus, amplissime praedicent, eo saepe recidunt, ut totum illud nihil esse praeter coniecturam, & illam suam solemnem μαντείαν ultro fateantur: verumtamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obscuritas prudenti numinis consilio mortalium animis est impressa, ne scilicet, si certam gererent excellentissimae beatitudinis persuasionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recusarent, & sponte de statione sua laeti decederent; nam, quod Heraclitum dixisse ferunt, τὴν γε πεισθεῖσαν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους περιμένει τελευτήσαντας, οὐδὲν ἂν κατάσχοι. Ἀδελότητα καὶ ἀπιστίαν τῶν μετὰ τὴν τελευτὴν vocat Themistius apud Stob. p. 606. Euripidis in eam sententiam dicta sunt non pauca; quale est illud: Οὕτως ἔρως βρότοισιν ἔγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρία Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τὸ δ' ἥλιου. HEMST.

ead. l. 9. Καὶ ἐν τῇ τρίτῳ Ἑκάτης δειπνον) Narrat interp. Aristoph. in Plut. Κράνειον ἐν τῇ Κορίνθῳ, Λύκειον γυμνάσιον παρ' Ἀθήναις ἐν προαστείῳ. BOURD.

ead. l. 10. Ἑκάτης δειπνον) Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc Hecates coenam dicebant. Suidas & Athenaeus lib. VII. Athenienses autem & theatra & conciones & ceteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut Suidas tradit: eo videtur hic alludere. Huius rei etiam meminit Aristoph. in Plut. & eius interpres: item Theocriti Glossematarius. COGN. V. κατὰ πλ. c. 7, & Plutarch. 1161, 2. SOLAN. Declaravit hunc locum Brodaeus Misc. I, c. 24, 25, expilatus a Cognato. Utroque Ἑκάτης δειπνον & ὧν ἐκ καθαρσίου iterum est mentio in Catapl. c. 7, prioris etiam D. M. XXII; quae viros erudi-

tos non fugerunt Erasmus Chil. in *Hecatae coena*, Turnebum Adv. XXVI, 7, Wouwerium ad Petron. p. 637, Erhardum p. 647, Des. Heraldum ad Martial. VII, Ep. 53, & denique Ez. Spanhemium ad Aristoph. Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti, propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omittae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacriculorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus veniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & combibere, quidquid erat contagionis, cuius expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vinum ad hominem ullum permaneret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vafferrimae religionis artes sapienter irridet ac refellit Hippocr. initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria cedebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque enim id facile definivero) Ἐκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive loco sumisset, ille foedissimus atque averfabilis piaculum commiffisse putabatur nullo piaculo luendum. Locus est Demosthenis insignis Orat. adv. Conon. p. 1114 D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt. Aristo (is enim actor Cononem in ius vocaverat) audire se refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. August. secutus; nam Κάκχιος nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἑταῖρος εἶναι μεῖράκια ὄντας, καὶ Τριβάλλους ἐπωρυμίας ἔχειν, τοὺτους τὰ τε Ἐκαταῖα κατεσθῆειν, καὶ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσιν. Wolfius, qui, ut institutam versionem quomodocunque impleret, *avicularius lustrales e coetibus dedit*, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, καὶ τοὺς ὄρνεις τοὺς ἐκ τῶν χορῶν, οἷς καθαίρουσι: cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit Harpocrat. in Καθάρσιον, & Pollux VIII, 104, solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi

concio haberetur, καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θέατρον. Etymologus quando interpretatur Ὁξυθύμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subiicit, ἀ δὴ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται nec secus apud Harpocr. in eadem v. Didymus; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδους, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἑκαταῖα, ὁξυθύμια καλεῖται nam Hefychius etiam, Ἑκαταῖα, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινες δὲ τὰ ἐν τριόδους. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἑκαταῖον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατεῖον, de qua diversa scribendi forma notat Schol. Aristoph. ad Vesp. v. 800. Iam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac separatim, in controversiam venire potest. Sub initium cuiusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diripetur, dilucide non magis Schol. Aristoph. ad Pl. v. 594, quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re Theophrastus quoque in descriptione δεισιδαίμονος annumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι. Praeterea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV, n. 16. cuius loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum Harpocrati in Τριακάς, τοῖς τετελευτηκόσι ἦγετο ἡ τριακάς ἡμέρα, διὰ τὴν Ἑκάτην, pro eo, quod inepte vulgatur διὰ θανάτου. Athenaeus autem disertè VII, p. 325 A. καὶ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ (Ἑκάτῃ) δεῖπνον φέρουσι. Videntur ergo a lustratione aedium non purgamenta solum in trivia fuisse deportata, sed adiectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam iuvaret. Alioquin ex Plutarcho Ἑκάτης δεῖπνον de lustraminibus ipsis foras proiectis dici manifestum est T. II, p. 290 D. canis χθονία δεῖπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων καὶ καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας, inquit Hefychius, οὕτω φασὶ διὰ τὸ ἐκφέρειν αὐτῇ Ἑκάτῃ κύνας· similique modo in Ἀγάλμα Ἑκάτης. Quamvis Eustathius ad Od. Γ, p. 1467, scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες ταύτῃ γὰρ, φασὶ, δύνονται, idque verum sit, accuratior tamen in Hefychio &

propria loquendi formula ἐκφέρεισθαι, *peractis lustrandi caerimonis efferrī, inque triviis abiici*: Plutarch. Quæst. Rom. p. 280 B. καὶ τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκια μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσι· ut enim sacra fuerunt οὐκ ἐκφορὰ, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, Aristoph. Schol. ad Plut. v. 1139; sic contra δειπνον illud Ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, præter nidorem caperent. Plutarch. Symp. VII, c. 6, p. 708 F. ὥστε πασχεῖν τοὺς δειπνίζοντας, ἃ πασχοῦσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δειπνα, μὴ γενομένου αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἰκοί, πλὴν καπνοῦ καὶ δορύβου μετέχοντας. Aristophanis est δειπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν, vel, quemadmodum melius habet Suidas, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi visa sunt, quæ Pollux servavit VI, 83, X, 81. Sophoclis verba, sive legas, Τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπον, seu malis, quod nunc alteri praeponendum cenfeo, Τὰς Ἑκαταίας μαγίδος δόρπον, *Hecatæae mensæ coena*. Iunguntur a Luciano ὧν ἐκ καθαρσίων, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra eis τὰς τριόδους ἐκφέρεισθαι, ut clare colligere licet ex Clem. Alex. VII, p. 713 B. ὁρᾶν γοῦν ἐστὶ τὰ ὧν ἀπὸ τῶν περικαθαρθέντων, εἰ θαλφθεῖν, ζωογονούμενα· οὐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀνελάμβανεν τὰ τοῦ περικαθαρθέντος κακά. Propter eandem rationem haec fercula non averfabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem dedocuerat. HEMST.

ibid. Ὅν ἐκ καθαρσίου) Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Eiusmodi obibant munus, qui dicebantur a collustratione Peristiarchi. Ova lustrationibus apta monstrat Iuvenalis illud VI, 516, — *nisi se centum lustraverit ovis*: sed & in Arte II, 329, Ovidius ova haec lustralia indicat illis versibus, *Et veniat, quae lustrat anus lectumque locumque, Praeferat & tremula sulphur & ova manu*. Sed nil tam necessarium, quam sulphur. Homer. Od. X, 481: Οἷσε δέειον, γρηὺς, καὶ κῶν ἄκος. Plinius XXXV, c. 15: *Habet & in religionibus locum sulphur ad expiandas suffitu domos*. COGN. De ovis lustratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔθος ἦν Ἀθήνῃσι καθαίρειν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ δέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάντ

χοιριδίαις, ἅπερ ὀνόμαζον καθάρσια. Suid. Scholiast. Aristoph. Caelius c. 20, l. 3. Hefych. verbo καθαρχα. τοῦτο δ' ἐποιοῦν οἱ λεγόμενοι περιστάρχοι, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιστῆναι, ἢ ἀπὸ τῆς ἐστίας. Suid. Hefych. ultimam tangit originationem. Ex his Peristiarcho καθάρσια dicta περίστια. Scholiast. Aristoph. ad Concion. tangit alibi Lucian. BOURD.

ead. l. 14. Τριβώνιον ἔχων πολυθρον) Utitur hoc loco Oet. Ferrar. de R. V. P. II, lib. IV. c. 14, & I. Pricaeus ad Apul. Metam. I, p. 4, ubi, scissili palliastro semiamictus. Tale τριβώνιον erat Carionis in Aristoph. Plut. v. 715; qui cum se vidisse narraret, quae ab Aesculapio gererentur, Αἰκὺν, scelus, inquit hera, quomodo potuisti, qui te palliolo dixeris involutum? tum Carion: διὰ τοῦ τριβωνίου. Ὅπας γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία. Schol. Ὅπας δὲ τὰς τρώγλας commode; nam in Apophthegm. Macarii στιχάριον λινούν τρωγλωτὸν est sticharium lineum ac lacerum: qualia quae Telepho mendicanti dederat Euripides, ῥάκη δίοπτα καὶ κάτοπτα πανταχῇ in Acharn. v. 434, id est, ut Schol. ait, πολύτρητα. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Τυχόν) Placuit ex C. M. annotatum a Solano. ante fuit editum τυχεῖν. HEMST.

ibid. l. 6. Ἀνιντο) C. M. ἀνείτο. V. ἀνείτω. SOLAN. Inscitia formationis Grammaticae, qua saepe labuntur, quos minime oportebat, peperit absurdam illam ed. A. lectionem. Merito probavit scripturam C. M. Solanus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀπορίαν) Εὐπορίαν V. & μοχ, τί γὰρ ἐάν... σιτίσαιντο. SOLAN.

ibid. l. 4. Τέθνηκεν ἀπελῖα τούτων) C. abb. ἀπεπτήσας ἐτελεύτα. V. ἀπεμπτήσαι τούτω. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; sed his vescabatur vulgo. Mortuus est autem, ut videbis nota ad B. πρ. cap. 10. SOLAN. Prius elegit, quod reponeret Solanus. Ego nullam esse rationem censui, cur negligerem V. lectionem minima mutatione adiutam: τούτω, eo quod ονα cruda voraverat. HEMST.

Pag. 130. l. 1. Ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων) Dico ad Heliodor. lib. 6. BOURD.

ead. l. 2. Ταπολλά) L. Bos de Ell. Gr. p. 142, interprete castigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit plerumque, hanc versionem expressit: ac philosophos illos arrogantes multa perstringit. Verum dixisset, si legeretur in Luciano πολλά ἐπισκώπτει ut πολλά λοιδορεῖσθαι, καταρᾶσθαι nunc nullam interpres notam commiserit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπιπολύ, ὡς ἐπιτοπολύ; quibus utitur Schol. Thucydidis ad illud explicandum. Saepe

Lucian. Vol. II.

C c

Noſter : περί τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ· τὰ πολλὰ τέραταυόμενος· ληρεῖ τὰ πολλὰ· γελῶν τὰ πολλὰ· νῆμα ἐπιπλεγμένον γε τὰ πολλὰ· non aliter capiendum in Prometh. cap. 6, pag. 24, vel invito clariff. L. Bos. HEMST.

ead. l. 9. Κέρατα) Per κέρατα captioſos ſyllogiſmos ad hunc modum conflatos intelligit Chryſippus : εἰ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτ' ἔχεις· κέρατα δ' οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. Quod non perdidisti, habes : Cornua non perdidisti : Cornua ergo habes. COGN. Διὰ τὸν κερατίνην λόγον, καὶ τὸν κροκοδείλειον. De quibus in Vitar. auſt. BOURD. Ceratinae & Crocodilinae quaſſiones & ambiguitates : Quintil. I. VORST. Philoſophos omnes, praefertim Stoicos, hic carpit, quibus ſophiſticatione illa in ore frequens : Quod non amiſiſti, habes : Cornua non amiſiſti : ergo Cornua habes. Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, nī fallor, conſilio factum, ut poſtea cornua maritis fieri ab adulteris uxoribus diceretur ; quod Artemidori iam aetate in proverbium abiſſe obſervavit Ez. Spanhem. Diff. VII, p. 402, quem vide. Locus autem Artemidori, quem laudat, exſtat in Oniſocrit. I. II, cap. 11 : Ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει, καὶ τὸ λεγόμενον, ΚΕΡΑΤΑ αὐτῷ ΠΟΙΗΣΕΙ. Haeret etiam hic Menagius in Lex. Etym. v. Corne. Vetus haec ſophiſticatione. Diog. Laërt. pag. 147 A. De phraſi conſer Ἑρμ. c. 81, Ἀλ. c. 11, & Ἑκκλ. c. 10, B. πρ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 10. Κροκοδείλους) Κροκοδείλος ſophiſma ex fabula mulieris Aegyptiae huiuſmodi nomen habet, cuius mentionem facit Lucianus in Vitarum auſtione ſub finem. Quintilianus lib. I, c. 10, ceratinas & crocodilinas ambiguitates appellat. Fabulam crocodili tractavimus in noſtris Narrationibus lib. I. COGN. Reſpicit hic aliud argumentandi genus, quod a Crocodilo nomen habet. Crocodilus, inquebant, raptum puerum redditurum ſe ſponder verum reſpondenti : ſtatimque rogat, redditurusne ſit puerum, an non. Haec & eiufmodi ἀπορα philoſophis illa aetate, iuventutis exercendae cauſa, aut quo illiteratos homines illaquearent, proponere ſolemne erat. V. Ἑρμ. c. 81, & B. πρ. cap. 22, Diog. Laërt. p. 60, & Aldobr. Not. p. 88. Idem Diogenes plura eiufmodi ἀπόρους λόγους nominat 174 E. 183 F. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐρωτᾶν διδάσκ. τὸν νοῦν) Venerat olim in mentem ἐρευνᾶν, dictio ſcilicet conſentanea τῷ νοῦ, cui parum accurate iungitur ἐρωτᾶν. Verum minime repudiandum eſt ἐρωτᾶν, de philoſophorum mutuis interrogationum laqueis, quibus ſeſe invicem irretire conabantur, verbum paene pro-

primum: nam & Noster ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώ-
 δεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους commemorat D. M. X. & Plato
 simili structura, Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἀφύκτα, in
 Euthyd. p. 193 C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾶν λόγους, pri-
 mum, captiosas interrogationes nestere, ex quibus concessis con-
 clusiunculae deducantur; deinde, argumentari. Diogen. L. VI,
 69, 71, de Cane cognomine: τοιούτους τινὰς ἡρώτα λόγους.
 Sext. Empir. P. H. I, § 20, εἰ δὲ καὶ ἀντικρυς κατὰ τῶν φαι-
 νομένων ἐρωτῶμεν λόγους: ad quae Stephanus, ut saepe solet,
 tricatur: paulo melius Crescoll. Th. Rhet. II, c. 6. Igitur, cum
 retineri conveniat ἐρωτᾶν, nihil est magis appositum, immo
 nihil certius, quam Guyeti coniectura, τοὺς νέους: nam reve-
 ra iuvenum ingenia tales interrogatiunculas angustas ac fal-
 laces docendo corrumpebant. HEMST.

ibid. Τὸν νοῦν) Τοὺς νέους scribe. GUYET. Vorstius τοὺς νέους,
 Menagius τὸν νέον, malunt. In libris nihil est subsidii. Sed ecce
 Basilium Ep. I sic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νῦν κτεες τὰς μεθ-
 ημερινὰς φροντίδας παραλαβούσαι ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις
 ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi po-
 strema verba sunt: ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν
 τὰ ὅμοια διδάξης. SOLAN.

ead. l. 14. Οἰμῶζειν) Ita Graecos loqui solitos, ut plorare
 iuberent eos, quos a se contumeliose dimitterent, notum est.
 Hac etiam voce usus est in Tragopodagra, & in sequenti dia-
 logo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. Horat. II,
 Sat. V, 69: — *invenietque Nil sibi legatum praeter plorare* —.
 Idem in extrema Satyra lib. I, v. 91: — *Demetri, teque, Tigel-
 li, Discipulorum inter iubeo plorare cathedras*. Cicero in Ep. ad
 Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμῶζέτω· nos modo valeamus. COGN. Τὸ
 εἶδος Ἀττικὸν ἀρχαῖον τῆς συνθέσεως. leg. Scholiast. Aristoph.
 ad illud Ἰππ. v. 431, κλέειν σε μακρὰ κελεύων. Dictio in usu
 frequentissimo apud Lucian. BOURD.

Pag. 131. l. 4. Ἐνα ὀβολόν) Atqui alii testantur, mortuis
 duos obolos viatici loco dari solitos fuisse. Vide Suid. v. ὀβο-
 λού, & v. φεῦ. KUSTER.

ead. l. 7. Μεγίλλῳ) Horat. *Dicat Opuntiae frater Megillae*.
 GUYET. Vide Plat. de Leg. III. Noster de eodem καταπλ. c.
 22. SOLAN.

ibid. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ) Damoxenum Syracusanum,
 fed pugilem, novit Pausan. VIII, p. 682. quamvis fortitudi-
 ne virium excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil
 obstat, quo minus vicinae Corinthi potuerit morari, haud

tamen affirmavero eundem esse, quem memorat Lucianus. Tzetzes Chil. II, v. 602: Τοῦ Δαμαξένου παλαιστοῦ Λουκιανὸς ὁ Σύρος Μένονται· λέγων ἀριστον ἐν παλαιστοῖς τυγχάνειν, Οὐδ' ἐν ἥπτον τοῦ Μίλωνος, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων. Πραγε Δαμαξένου· peius. *Damaxenis* interpres: extra hunc locum alibi nusquam apud Nostrum, si recte memini, occurrit *Damoxenus*. HEMST.

ead. l. 8. Χαροπὰ) Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, περιχαρῆ. Hefych. φοβερά simpliciter interpretatur Schol. Aristoph. male. BOURD.

ead. l. 9. Ἡ μέλανα ὄμματα) Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Ἡ ἐρύθημα) Ἐρύθημα, βάμμια κόκκινον ἢ πυρρὸν ἢ μέλαν. ἐρύθημα, ἢ ῥίζα ἢ λεγομένη ἐρυθρόδανον. Hefych. verbo Ἐρυθθαίνει, a quo Suid. qui adiungit: ἢ ῥοδάνη, ἧς ἢ ῥίζα ἐρυθρὰ, ἢ ἐρυθθαίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἀγχουσα λέγεται. Sed *Erythrodanum* ab *Anchusa* distinguunt Plin. Ruell. Fusch. *Erythrodanum* *Rubiam* Latinis, *Gallis Garense*, in usu esse fucandis feminis non alibi legi; *Anchusa* utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Galli. Ista specie, non colore, differunt, ut alibi docendum erit. BOURD.

ead. l. 11. Μία ἡμῖν κόνις) Alludit ad defunctorum cineres; inter quos nihil apparet discriminis. COGN. Ubi sermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet κόνις apud Nostrum D. M. XVI, Herculis σῶμα ἐν Οἰτῇ κόνις ἥδ' ἡ γενόμενον & XX, qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum, Homeri τῶν ῥα φιδίων τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἀγνώστα καὶ ἀμορφα, κόνις πάντα καὶ λῆρος πολὺς. Aristid. T. I, p. 138 B. κεφαλὴ δὲ ἢ πρότερον χαριστάτη, νῦν ἐν κόνει· eius generis ex Anthologia sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. Erasmus sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate *Chiliadas* suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter *Lucianum* alio fideiussore dato: nec minus in *Stromateo* magnus Scaliger, Πάντα μία κόνις ἐστὶ. At si, quibus incommodis haec verba premantur, confidatius examinaris, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae *Lucianae* respondeat. Primum φασὶ notum proverbium, communique usu receptum, demonstrat: cuius quis dixerit ullum inveniri vestigium in Πάρτα

μία ἡμῶν κόνις; non iuvat illud incerti poëtae Anthol. I, cap. XIII, Ep. 14, Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν, nisi quis simul eundem in censum referenda putet Πάντα γέλως, & Πάντα τὸ μηδέν, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro φασὶ ex C. Long. profertur εἰσὶ, nihil esse aliud arbitror, quam coniecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire φασί. Deinde quorsum illud ἡμῶν tam inepte interiectum? quod si quis obiciat familiarem eiusmodi dativorum, qui ornandae orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις· fatis erat, κόνις πάντα· quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coire possint μία κόνις, & κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco per commodum mutatione facillima reducarn, nonnullam certe a Luciano, eiusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκωνος, φασί, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendat. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur. Plutarch. Symp. I, p. 616 B. περὶ δὲ τὰς κατακλίσεις παρόψεται τὰς διαφορὰς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκωνον ἀποφύνας τὸ συμπόσιον· cum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere iubentur. Similiter Clemens posuit in re multum diffita Str. I, p. 355 C. οὐ γὰρ δὴ μία Μύκωνος (ita scriptum est per ω, ut aliis in locis saepenumero) ἢ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφή. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti τὰ τοιαῦτα διακρίνειν τε καὶ ἐκλέγειν, quod pro vulgato λέγειν reponendum duco. Themistius Or. XXI, p. 250 C. ἀκούετε οὖν τοῦ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα (Platonis, cuius verba protulerat) ὧν ἐραστὰς χρεὼν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ συγχωροῦντος συγχεῖν μηδὲ συμπεριεῖν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκωνον μίαν· non poterat clarius exhiberi

beri paroemiae nativa virtus, quam sane non percepit Pierius ad Virgil. Aen. III, 76. De origine multum abest, ut res aequae sit comperta: nam aliud Zenobius tradit C. V, n. 17, ubi quae Schottus notat, ab Erasmo iamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud Stephanus in *Mikonos*, vel potius, quem descripsit, Strabo X, p. 746 A. eius in verbis, quae profecto non sunt satis explanata, ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διηρημένα τῇ φύσει, praeferam ex Codd. antiquis ἐπιγραφὴν, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*, quae dispari sunt natura, redigere: διηρημένα quoque non mutavero, quamquam Stephanus habeat, probantibus duumviris eruditissimis Casaubono & Holstenio, διηρημένα. Sed Eustathio quid fiet ad Dionys. Perieg. v. 525, qui, cuius vestigiis tanquam certissimi ducis sic insistit, ut a verbis eius latum unguem vix discedat, deseruisse Strabonem videtur: ὅθεν ἐπὶ τῶν οὐκ εὖ παθόντων μιᾷ ψήφῳ, ἡγουν ἐπὶ τῶν μιᾷ δίκῃ καταδικασθέντων λέγεται τὸ Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον, ἡγουν, πάντα ὁμοῦ ὑπὸ μίαν βλαβὴν ἢ καταδίκην. Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse me memini: quid ergo? an, cum inveniret in Strabone ὑπὸ μίαν γραφὴν ἄγειν, potestate vocis γραφὴ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem construxit? haud equidem ab hac suspicio- ne sim alienus. Ad Lucianum ut redeam, is aptissime collocavit μίαν Μύκονον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque iure cunctos inter se similes ac pares. Nescio tamen, an aliquid insuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξανθῆς κόμης, quae, tametsi in vivis pars pulchritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio residere, extirpatis cum omni carne capillis. Iam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μυκόνιοι vocarentur calvi: notum est illud Lucilii apud Donat. ad Terent. Hec. A. III, Sc. IV, — *Myconi calva omnis iuventus*. Sed hoc subtilius forte, quam verius. HEMST.

ibid. Εἰς) L. solus. Alii φασί. SOLAN.

Pag. 132. l. 3. Λακεδαιμονίοις . . . ἐκκληύσθαι. ε) Hinc argumentum petit Olearius, quo probet, de vetere Menippo non agi, quia iuniori haec tempora convenient; ad Philostr. p. 164. Sed nihil est, cur de aetate senioris mortem proxime secuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐκκελῦσθαι αὐτοὺς) Iam tum, quando vetustior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe sectae durioris philosopho, iure videri poterant effeminati, a severisque Lycurgi institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, cum voluptatum desiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, & vitiis, indies crescentibus locum cedere: qua de re docet Plutarch. in V. Ag. & Cleom. p. 796 C. 797 C. Exinde praeceptum ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quidquid subinde pauci maiorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum restitui potuit. Clearchus Solensis, Aristotelis discipulus, apud Athen. XV, pag. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἐξέτραχλίσθησαν. Haec est causa, cur & huius & inferioris aetatis scriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιάν eum in modum saepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: Clem. Alex. Paed. II, p. 199 C. Ἀγαμαὶ τῶν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν παλαιάν. Quod si ad tempus ferius descendas, nihil est his ipsis Lacedaemoniis, maxima saltem eorum parte, inquinatius: vide Philostr. V. A. T. IV, c. 27. Arguti sensus est Apollonii Tyanensis epistola LXIII ad Ephoros, qua missos ad se viros ostendit ab habitu corporis & vestitu mollissimo pro Lacedaemoniis habiturum se non fuisse, nisi traditae literae Lacedaemonios declarassent. Patet igitur, quanti sit facienda Olearii suspicio ad Philostr. p. 164, n. 5, iuniorē Menippum esse, qui passim a Luciano perstringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea, inquit, sub finem Dialogi illius Diogenes Poluci iniungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris. Vix tibi persuadeas, accurate Dialogos istos eum perlegisse, qui Menippum ibi passim a Luciano perstringi statuit. HEMST.

ead. l. 25. Μετοικήσωμεν) *Alio migremus:* μετοικήσωμεν mendosam lectionem secutus est interp. BOURD. Μετοικήσωμεν Mf. Ox. ed. B2. W. St. & Hemst. melius, quam quod in reliquis est μετοικήσωμεν. SOLAN. Non est fastidienda plane lectio plurimarum edd. μετοικήσωμεν, ac si dicant, *pax tua liceat nobis alio migrare:* nam & modo rogaverant Plutonium, ἢ ἐκείνόν ποί καταστήσῃ. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod interprete reiecto mendosum pronuntiat Bourdelotius, μετοικήσωμεν haec enim quasi comminatio mu-

tandarum sedium expressius ostendit, quanto opere Menippo nullum se vexandi genus abstinenti succensuerint. Necyom. § 19, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντες τὸν Διόγην ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. HEMST.

Pag. 133. l. 14. Λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στ.) Assimilis est Platonis sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles iuvenilis aetatis fructus memoria reperunt, de Rep. I, p. 572 E. Οἱ οὖν πλείστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυμίσχοντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι, περὶ τὰ τὰ φροδίσια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἄλλ' ἅττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστρημένοι καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. HEMST.

Pag. 134. l. 6. Οὐδὲ παυσομένου) Videbatur olim ad orationis integritatem deesse πω, ὡς οὐδὲ πω παυσομένου μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nunc nihil esse puto, cur eam desideremus, & recte monenti Berglero, Graecae proprietatis peritissimo, assentior ad Alciph. I, Ep. 32, p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων malle Lucianus posuisset Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδοὶ & Φρύγες, non gentis solum, sed vilissimorum etiam mancipiorum habet potestatem: eam elegantiam Xenophon non est aspernatus Por. p. 538, v. 7, ubi scribit, melius fore cives μετ' ἀλλήλων στρατεύεσθαι, ἢ εἰ συντάττοντο αὐτοῖς Λυδοὶ καὶ Φρύγες καὶ Σύροι καὶ ἄλλοι παντοδαποὶ βάρβαροι. Euripid. Alc. v. 675: Πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα... ἀργυρώνητον σέθεν; memorat Philostratus ἀνδράποδα Ποντικὰ ἢ Λυδία ἢ ἐκ Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. HEMST.

ead. l. 9. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;) Attica loquendi formula, gravem indignationem continens. Sophocl. Oed. in Col. v. 877, Ἄρ' οὐχ ὕβρις τὰ δ'; Aristoph. Ran. v. 21, Εἴτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή; vide eiusdem Comici Plut. v. 887, Nub. v. 1302, Lysistr. v. 659. Demosth. in Aristog. p. 831 B. ὕβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323 D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus est Dionys. Halic. A. R. IV, p. 237, καὶ ἐδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. Terentius expressit: Quid est, si hoc non contumelia? Andr. A. I, Sc. V. Nam istaec quidem contumelia est: Heautont. A. III, Sc. III. HEMST.

Pag. 135. l. 11. Ἀμφίλοχε &c.) Trophonii antrum notius est, quam ut de eo dicendum sit. Amphilochoi vero templum non adeo notum cum sit, monendi sunt saltem iuniores Μᾶλι ἐκστῆσαι. V. Ἀλεξ. c. 29. Oropi etiam Atticae vates Amphilo-

chus pro Deo colitur, verba sunt Livii XLV, 27, *templumque vetustum est fontibus rivisque circa amoenum*. De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc desino. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. Εἰσέρχοντο ἀπαγριώμενοι) Res ipsa, quod dudum coniectavi, postulat ἐξέρχοντο. Tum V. ἀπεργ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. HEMST.

ibid. l. 8. Ἀνδεῖς) Ἀμνδεῖς. V. SOLAN. Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. Alciph. III, Ep. 3, 64, τὸν αὐστηρὸν καὶ ἀμειδῆ. HEMST.

ibid. l. 10. Τρόπον) Χρόνον, ut iam olim esse corrigendum videram Not. ad Luciani Dial. restituit Solanus, & mox ἡ ante παροιμία ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit Nonnus Συναγ. Ἰστορ. in principio. HEMST.

Pag. 136. l. 1. ΤΡΟΦ. τί οὖν ἡμεῖς αἵτιοι) Amphilocho in Dialogi capite omittunt O. & ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat causae, cur nomen eius, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Iure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilocho: ut alienissima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroem esse contendit, & oracula vere consulentibus edere, falsè Menippus irridet, sic contra nihil obest, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem stupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδῇ &c. neque is, quasi sua parum referret, disputationi sese amplius immiscet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disiungetur, ut Dial. XXII, τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Amphiarao Trophonium & Amphilocho addit Aristid. T. I, p. 82 A. Ἀμφιάραιος μὲν γὰρ καὶ Τροφώνιος ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχος ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμοδοῦσί τε καὶ φαίνονται οὗτοι δὲ (Ἀσκληπιάδαι, quos supra istorum honores extollit) πανταχοῦ τῆς γῆς διάττουσι, ὥσπερ ἀστέρες περίπολοι: ita legendum est διάττουσι pro vulgato διατάττουσι, quia manifesto respicit ad ἀστέρας, qui διάττοντες appellantur; neque hoc Cantero latuisse, versio prodit. Viden vero, quantum Luciano distet Aristides, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praesentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus, εἰς Τροφώνιον, καὶ εἰς Ἀμφιάραιον.

ρεω, καὶ εἰς Μόλου· ἔνθα φησὶν ἀνθρωποειδῶς θεωρεῖσθαι θεούς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, οὐ φευδομένους, ἀλλὰ καὶ ἐναργεῖς. Orig. gen. in Cels. VII, p. 355. HEMST.

ead. l. 8. Κατέλθοι παρ' ἐμὲ) Vulgatissima sunt *μαντεύεσθαι* ἐν vel ἐς Τροφωνίου· χρηστήριον ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφωνίου, Aelian. V. H. III, c. 45, ubi Perizonius rationem illius verbi ἐκπεσεῖν nullus intellexit: καταβαίνειν εἰς Τροφωνίου, ἀπὸ Τροφωνίου προσφάτως ἀναβεβηκώς, Diodor. Sic. XV, pag. 485 D. θέσπισμα ἐκ Τροφωνίου φέρειν, Euripid. Ion. v. 405, qui σικούς & θαλάμας eadem in fabula sacrum illud antrum appellat v. 300, 393. Rarius invenies *κατελθεῖν* vel *καταβῆναι* παρὰ Τροφώνιον, quod & Herodotus habet VIII, c. 134, & Pausan. IX, p. 791, ὅσοι παρὰ τὸν Τροφώνιον μέλλουσιν ἔρχεσθαι· μοχ: ἐπειδὴν δὲ ἀγὴρ ἔρχεται παρὰ τὸν Τροφώνιον. pag. 792, παρὰ Τροφώνιον εἰς Λεβαδέϊαν ἐλθοῦσιν· εὐράσθαι παρὰ ἐκείνου τὸ ἱαμ· ibidem, τὸν δὲ ἀναβάντα παρὰ τοῦ Τροφωνίου. HEMST.

ead. l. 12. Ἐσταλμένος ταῖς ὁδonaῖς) Exsequitur hanc totam historiam Scholiast. Aristophan. ad Nub. Vide Philostr. & Lucian. Necyom. c. 22. BOURD. Pausanias habitum consultorum describit in Boeot. p. 313, antrumque & reliqua. Philostratus etiam de ea re satis multa habet pag. 362. SOLAN. Tam parum a Luciano discedit iisdem propemodum verbis expressus Maximi Tyrii locus Διαλ. XXVI, p. 261, ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφωνίου γε μὴν (καὶ γὰρ τοῦτο μαντεῖον ἐστὶν ἐν Βοιωτίᾳ ἥρως Τροφωνίου περὶ Λεβαδίας πόλιν) ὁ δεόμενος συγγενέσθαι τῷ δαιμονίῳ, ἐνσκευασάμενη ὁδὸν ποδῆρει (Pausanias: χιτῶνα ἐνδεδυκὼς λινούν, καὶ ταινίαις τὸν χιτῶνα ἐπιζώσας) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μεμαγμένας μέλιτι Pausan. μελιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτι δευμένας Suid. in Τροφώνιος) ἐν χεροῖν ἔχων, εἰσδύεται ὕπτιος κατὰ στομίου στενοῦ· καὶ τὰ μὲν ἰδὼν, τὰ δὲ ἀκούσας ἀγείσῃ αὐθὺς ὑποφήτης αὐτάγγελος. Oraculum autem Trophonii religiosa vaferrimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut Dicaearchus Peripateticus, testibus Athenaeo atque aliis, περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως scribere non sit dedignatus; singularine libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem maioris operis περὶ τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno*: idcirco miror equi-

* Athen. XIV, p. 641 F. Δικαίαρχος ἐν πρώτῃ τῆς Τροφωνίου καταβάσεως· unde conficiendum videtur, singulare fuisse de descensu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures divisum.

dem in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος iambica, quae huic philosopho tribui solet, post Lebadiam recenseri — ἱερὸν Τροφωνίου, ὅπου τὸ μαντεῖον λέγουσι γεγονέναι. Hoc illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam ipse fuerat persecutus? Neque tamen Dicaearchi cura Plutarchum deterruit, quo minus eodem in argumento versaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum eius index ostendit: qui labor si ad nostram aetatem perdurasset, ut erat sane Plutarchus omnis antiquitatis, & praesertim religionum vetustarum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri tantum mirabilis, sed & sensus allegorici ac sublimioris exactissimam. Nunc, quamquam ex aliis multa poterant, & parum haecenus comperta in medium afferri, contentos esse nos oportet diligentia Pausaniae eo minus spernenda, quod facerrimarum fallaciarum tot miraculis praesens spectator interfuerit, Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & satis graphice, Philostr. de V. A. T. VIII, c. 19; cuius tamen ibi locus unus ab Olearii temeritate & prave mutantis, & pessime vertentis obiter est vindicandus. Ad Trophonium, cuius personam astu non inferior agere potuisset, descendere constituerat Apollonius: renituntur antistites, apud alios ita dictitantes, se sacri caerimonias praestigiatore mago arguendas obiecturos non esse; πρὸς δὲ τὸν ἄνδρα πλαττόμενοι ἀποφράδας καὶ οὐ καθαρὰς χρῆσαι hic καθαρὸς ut reponeret, sensum suasisse notat, itaque Latine interpretatur: ipsi autem Apollonio (dicerent) homines nefarios tantum & impuros oraculum consulere: hos sacerdotes non tu iam modo mente captos a Trophonio reddiisse statues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit Philostratus: ad Apollonium autem, quo minus virum admitterent, causam interponebant dies nefastos & non puros ad oraculum consulendum. Ceterum istae μάζαι, vel liba subasta melle, quae manibus erat necesse praeferre Trophonium adiuturos, proprio nomine μαγίδες. Hesychius hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἷς (nisi, quod ad Pollucem fui suspicatus X, 81, n. 84, absit vocabulum, quocum oīs convenit) ἀπομάττουσι καὶ καθαίρουσι καὶ μάζαι, αἷς καταφέρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες a quibus Etymologus non dissentit: neque aliae desunt haud scio iisdem, an diversa figura vel confectione praeditis appellationes: Poll. VI, 76, μελιττοῦτα μέντοι Τροφωνίῳ, καὶ ἀρεστήρ καὶ ὑγίεια ὁμοίως. Modo βοῦν placenta genus cornutum descripserat, offerri solitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, Etymologo

teste, Trophonio non minus fuit consecratum. Ἐστὶ βεῖς, inquit p. 204, καὶ εἶδος πλακούντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφονίου καταβαίνουσι rationem vocis, quam pro suo acumine, quippe Grammaticus, subtiliter enucleat, audire non erit molestum: διότι οἱ καταβαίνοντες εἰς τὰ ἄδύτα μυκηθμῶν αἰσθάνονται: quid? an ad terribiles mugitus compescendos quasi arte magica paratam prodesse voluit talem placentam? longe alium usum μελιττούταις certe Philostratus assignat: μελιττούτας ἐπάγοντες ἐν ταῖν χεροῖν μειλίγματα ἐρπετῶν, αἷταις κατιούσιν ἐγχερίμπει cui suffragantur Suidas, Nonnus ad Gregor. Nazianz. & Scholiastes noster. Plura de Trophonio, si lubet, dabunt Ez. Spanhemius ad Aristoph. Nub. v. 507, ubi & Scholiasten lege, lac. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 45, Fr. Oudendorp. ad Iul. Obsequ. c. 110. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Ὀφελον) Scribebatur ὠφέλον. HEMST.

Pag. 137. l. 18. Ὀρίσθαι) O. P. L. In I. vero & W. ὀρίσαι, quod in reliquis prave scribitur ὀρίσαι. SOLAN.

Pag. 138. l. 3. Προπατήρ) I. Schefferus de Mil. Nav. II, c. 2, p. 139, ubi repererit hoc loco προπατήρ, quod emendari iubet, equidem ignoro: neque rem ipsam satis explanare tradidit. Vid. Poll. I, 87, ad cuius locum Iungermannus Luciani non fuit oblitus. HEMST.

ead. l. 4. Τίθει) Prorsus in re pari verbis iisdem usus est Lucianus Δ. Ἐταιρ. XIV. Proprietatem τοῦ τιθέναι pro λογίζεσθαι, ponere, referre in rationes, If. Casaubonus observavit ad Theophr. Char. c. 23, p. 163; idque adeo apud bonos scriptores satis est usitatum. Crates in Ephem. Τίθει μαγειρῶν μῆς δέκ', ἱατρῶν δραχμὴν &c. cuius exstat in Diogen. L. VI, 86, locus lepidissimus. Dionys. Halic. περὶ τῶν Ἀρχ. Ρητ. Ὑπην. p. 146 ex Lysia: καὶ δῆσω εἰς δύο παίδας &c. χιλίας δραχμὰς ἑκάστου ἐνιαυτοῦ. Eriphus Comicus apud Athen. III, p. 84C. — τούτων γὰρ ὀβολὸν οὐ πολὺ τίθημι, λογιῶμαι γάρ —. ideo Barnabas Ep. § 13, ἐτέθη εἰς δικαιοσύνην scripsit pro eo, quod Graeci interpretes & Apostolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item, ut saepe Latinis ponere, τιθέναι est, numerare praesentem, repraesentare pecuniam, καταβάλλειν sic τιθέναι & δύναι μετοίκιον, Diogen. L. IV, 14, Harpocr. in Μετοίκιον. Eupolis in Poll. IX, 59, δὲς ἑκατὸν δραχμὰς δὲς ἑτέραν μῆν HEMST.

ead. l. 5. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον) Vertunt: & pro acu ad resarciendum velum quinquae obolos exsolvi. Καταβάλλειν est frequenter pendere, exsolvere.

Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκέστραν, pendere obolum pro acu, Graecis insolens est loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκέστρας καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque existimaui locum hunc esse mendosum, & Lucianum scripsisse πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον, aut πέντε ὀβολῶν quinque drachmis emi acut. Διαμβάνειν & καταλαμβάνειν Graecis, inprimis Aristophani, saepe est emere, comparare, ut apud Latinos sumere. Cicer. VII ad Fam. ep. 23: Tu autem ignarus instituti mei, quanti ego genus omnino scignorum omnium non aestimo, tanti ista quatuor aut quinque sumfisti. Ibidem: Est mihi gratissimum, tanti a te aestimatam consuetudinem vitae videtisque nostri, primum ut eam domum sumeres. Horat. Quae parvo sumi nequeunt obsonia captas. Si quis tamen contendat, a libris antiquis non esse recedendum, non valde repugnabo, si sic distinguas: ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου, πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον, acut ad velum sc. ὀνησάμην, emi, quod ἀπὸ κοινοῦ repetendum, quinque obolos ego pependi. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀκέστραν tanquam explicatio adscripta est haec vox σακκάρριον. Sic posteriorum temporum scriptores vocant ἀκέστραν ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀκέστρα. GRAEV. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου) Haec Thom. Magister protulit in Ἀκεστής. Benedictus ita vertit, Et pro acu ad refarciendum velum (nam Micyllus tantum dederat, & pro refarciendo velo) quinque obolos exfolvi; quasi legi voluisset, καὶ ὑπὲρ ἀκέστρας τοῦ ἰστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum iuvandum requiras, quam distinctionem mutatam, quae separet male coniuncta, ut tandem, nequidquam tentata correctione, Graevius animadvertit: ἀκέστραν perinde pendet ab ἐκόμισα, vel ὀνησάμην, ac μοχ κηρὸν καὶ ἥλους &c. Quare Mercurius ista, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitator adiecit affirmandi causa, ut Charon omittat de fide sua, quasi lucrum pretia mentiundo capter, quidquam fecius suspicari. HEMST.

ead. l. 8. Κηρὸν ὡς ἐπιπλ. τοῦ σκ. τὰ ἀνεωρότα) Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, cum illustant Io. Brodaeus Misc. IV, c. 13, I. Fr. Gronov. ad Liv. XXVIII, c. 45, huius etiam loci meminerunt. Μάλθην, de qua Festus in Maltha, vocat Hipponax apud Harpocr. in V. Ἐπειτα μάλθην τὴν τρόπον παραχρίσας. Vid. Scheffer. de M. N. p. 42, 43. Thom. Magister in Ἀνέωγεν his Luciani verbis utitur. HEMST.

ead. l. 9. Τὴν ὑπέραν) Omnes fere Grammatici similem in modum, & recte interpretantur. Quos funes, qui antennas ad malos destinabant, Caesar vocat de B. G. III, c. 14, Graecus

haud inepte ὑπέρας vertit. *Opiferos funes* Stewechium ad Vegetium aliosque viros eruditos appellare video, inductos Isidori loco Orig. XIX, c. 4: *Opifera funes, quae cornibus antennae dextra sinistraque tenduntur retroverso*. Cautē I. Scheffer. de M. N. p. 145: *Latinis sunt opiferae, si Isidoro credimus*. Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic iuvat egregius Isidori Codex Groninganus, in quo, *Opis festa funis* &c. Lege, *Hypera*, vel pro more eius aetatis, *Hysera*, funis qui a c. a. d. f. tenditur retroverso. Ὑπέρας, & proverbii inducti, meminit etiam Moschopul. περὶ Σχολίων p. 138. HEMST. ead. l. 11. Ἀξία ταῦτα ὀνήσω) Iungerm. ad Poll. VII, 10, p. 58, ἄξιον hic esse εὐωνον, & praeterea de vitio priscarum edd. monet, in quibus erat ὀνήσω. Lederlinus ibidem castigatae Benedicti versionis substituit, *Recte sane, haec vili pretio emissi*. Illa duplex & contraria potestas in ἄξιος, quae τὸ πολυτελὲς & τὸ εὐωνον complectitur, ex Stephano vulgaribusque Lexicographis satis nota. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τροπῶτηρ) Verbis totidem exstant in Gloss. meis Mss. nec discrepat Hesych. in Τρόποι, οἱ κατέχουσιν τὰς κόπας δεσμοὶ δερμάτινοι. HEMST.

ibid. l. 4. Ἦν νῦν) Ista, ἣν νῦν σακκοράφιον (φην) καλοῦσι Solanus interpolavit: quod, quoniam in Etymologo quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράφιον & σακκοράφην recentioris aevi annotavit Car. du Fresne in Gl. M. & I. Gr. HEMST.

ibid. l. 8. Ἠπήτρια καὶ ἡπητίς) Ex. G. & C. ἐπ. καὶ ἐπ. In margine tamen aliter, ἡπήτριον καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπητίς καὶ ἀκέστρα καὶ ἀκεστρίς. SOLAN.

ibid. l. 9. Ῥάπτας) C. M. ῥάπτους. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, sed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad huiusmodi ἐργασίον. Lego ἐργασίαν*. SOLAN. Pro ἀκεστρίς ed. A. reposuit etiam Solanus ἀκεστρίς, coniecturam secutus an membranas, ignoro. Huius Scholii pars quaedam est admodum depravata: sed facile medicinam petere licet ab Etymologo, in quo totidem paene verbis hinc descriptum legitur pag. 46: Ἀκέστρα, ἡ βελὼν ἢ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν ἀκέστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκείσθαι ἥτοι συρράπτειν τὰ διεβρωγότα τῆς ὀδόντης· τοῦτο δὲ καὶ ἡπήτριον φασιν. ἐπεὶ καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπήτης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστὴς, οὗς νῦν ῥάπτας καλοῦσιν. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὥς οἱ παλαιοὶ γυναῖξιν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκυ-

σαι. Eam ad formam hic quoque reponendum est, τοῦτο δὲ καὶ ἡπήτριόν φασι, vel forte paulo plenius, τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φασι καὶ ἡπήτριον, ἐπεὶ καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπητής, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστής, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Ἠπήτριον autem, quod & Suidas habet in Ἠπήτρια, ῥάπτρια, dicitur & ἡπητήριον ab Eustath. ad Od. K, p. 1647, ubi de verbis ἀκέσσασθαι & ἡπήσασθαι plura notat. Ῥάπτης recentioribus usitatum retulit in suum Gl. M. & I. Gr. Car. du Fresne ex Lex. Ms. Cod. Reg. proferens: ἀκεσταὶ, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι· eundem vide in Ῥαύγειν & Ῥαφθης. Th. Mag. in Ἀκέστης post allatum Homeri locum ex Βατραχομυομ. v. 183 addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κοινόν· quod male omissum in ed. Franeq. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud Hesych. in Ἠπήτρης, & Eustath. ad Od. E, p. 1764, v. 60. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Ὁ ἀνύεται) L. ᾧ ἀνείται. SOLAN. Scripsi ἀνίσταται fecutus Suid. & Etymol. pag. 778: Ὑπέρα τὸ ἐξηρημένον τοῦ κέρατος τοῦ ἰστού σχοινίου, ᾧ ἀνίεται καὶ τείνεται· abiciendum est, quod additur, τὸ σχοινίου. Eustath. ad Od. E, p. 1534: Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίου ἐρμηνεύσαντες κέρατος τοῦ κατὰ τὸν ἰστὸν, ᾧ ἀνίεται καὶ διατείνεται, προσφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, ἀφέντες τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκουσι &c. Per negligentiam descriptoris proverbium hoc in Scholio desideratur. In ed. A. vitiose τοῦ κέρως· post γέγονε δὲ abfuit καὶ, & δὲ inter ἃ μὴ. HEMST.

Pag. 139. l. 4. Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ.) Apud veteres etiam (εὐχέσθαι) pro imprecari coeptum erat. sumi. Suidas: Εὐχομαί σοι τάδε, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι παρὰ Ἀριστοφάνει. Lucianus. epist. XLVI, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. Haec scribit Goldastus ad Dosithe. § 15, n. 120. HEMST.

ead. l. 7. Εἰρηνη γὰρ) Nisi alia aliter suaderent, hinc putarem hosce Dialogos non nisi imperante Commodio scriptos; usque adeo me movet, quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide, quae in argumento aliam in partem a me dicta sunt. SOLAN.

Pag. 140. l. 7. ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ) Hic & sequentes non pauci dialogi, de hereditatum captatoribus, cum tot sint numero, quibusdam emunctae naribus hominibus visus est in his nimis fuisse Lucianus. Adeo ut vel acutissimus eius imitator Fontenellus id ei sub specie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum est, quod reponam: Luciano veniam deberi, quod torques in hunc morem sit investus, qui non turpissimus tan-

tum per se, sed eius aetate usitatissimus. Nihil enim Romae iis temporibus frequentius fuisse probant Poëtarum, Historicorum, omnisque generis scriptorum illius aetatis perpetuae ea de re querelae. Lactantium unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum sui temporis enumerat vitia, haec habet: *Et ut quae levia sunt atque usitata dicamus, qui hereditates captent, testamenta supponant, iustos heredes vel auferant vel excludant; qui corpora sua libidinibus prostituunt; qui denique immemores, quid nati sint, cum feminis patientia certent* &c. V, 9. SOLAN.

ead. l. 9. Εὐκράτην) Huius meminit idem Lucianus in Somnio sive Gallo sub finem. Est apud Aristophanem in Equit. Eucrates, qui cum molitor esset, & dives, tamen remp. administrabat. COGN. Fictum prorsus (ut multa in sequentibus, ad Dialogum usque X) videtur nomen. Sed Romae, ea potissimum aetate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates personam gerit, quamvis Lucianus Graecis omnes nominibus insigniat. SOLAN.

ead. l. 10. Πεντακισμύριοι) Numerus infinitus pro finito, hoc est, septem. COGN. Benedictus, *quingagesies mille*. Quanto rectius Micyllus, *quingaginta millia*? GRON.

ead. l. 13. Ἐπιμετρήσας) Iulian. Caesar. pag. 326 C. *ἐπιμετρούντων ὑμῶν (τῶν θεῶν) τῆς βασιλείας μοι τὸν χρόνον*. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Ecclesiasticos usurpari solet. HEMST.

Pag. 141. l. 10. Πολλὰ καὶ κείνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοῖς καὶ ἐπελπίζει) Vertunt: ille etiam saepe admodum scite ipso letat & spe inani pascit. Sed *ἐπελπίζειν* qui usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novi neminem. Persuasi itaque mihi legendum esse *ἀπελπίζει*, ad desperationem eos redigit: *ἀπελπίζειν* enim est desperare, & cum casu quarto, ad desperationem redigere. De Iolao, qui reviruit, vide Hyginum Fab. 103. GRAEV.

ead. l. 11. Διαβουκολεῖ) *Latet, πλανῶ*. BOURD.

ibid. Ἐπελπίζει) Liceat mihi hic dissentire ab viro clarissimo, notante ad hunc locum, se, qui *ἐπελπίζειν* usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novisse neminem; itaque se filii persuasisse legendum *ἀπελπίζει*. Noster utique *ἐπελπίζειν* habet in Timone, *Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμέρουσι κεχηνότες*. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ ἐπελπίζειν. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoscit Suidas, & ex auctore, quem non nominat,

probat: Ἐπελπίζων, εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπί-
ζων ταῖς ὑποσχέσεσι τὰ δὲ ὑποσπείρων αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη.
Ceterum non videntur bene quadratura, διαβουκολεῖ καὶ ἁπ-
ελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. cum e contrario o-
ptime, etiam huic loco, conveniat, scite *laetari* & *spe alit*, Eu-
crates nempe adulatores suos, eosque ἐπ' ἐλπίδος αἰεῖ ἔχει, ut
loquitur Noster in de Mercede Cond. c. 7, dum grandaevus
exiguum tempus videtur fore superstes. Sic Noster in Trago-
podagra v. 29: Ἐλπίδι ματαία μωρὰ βουκολούμενοι, *Vana spe*
stulte laetati. Euripides quoque in Phoenissis v. 399: Αἱ δ' ἐλπί-
δες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος, *Spes vero laetiat profugos*, ut
aiunt. At, ne quid diffimulem, Thomas Mag. hoc in Luciani
loco non ἐπελπίζει, sed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud
eum in voce βουκολεῖν, deinde in ipsa voce Ἐλπίζω ubi de
hoc verbo ita: ἘΛΠΙΖΩ οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς
ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· Εὖ μάλα δια-
βουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· Ὅποσοι
τότε αὐτοὺς θείαντες ἐπήλπισαν, ὡς λήφονται Σικελίαν.
Haec Thomas, qui ex ultimo tamen Thucydidis loco videtur
vel τὸ ἐπελπίζειν idem iudicasse, quod τὸ ἐλπίζειν vel in Lu-
ciano revera legisse ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus ef-
fe; quod sicut fieri quidem potuit, ita parum ad sensum re-
fert, utrum in Luciani hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere
legendum sit, cum & ipsum ἐλπίζω, sive poëticum ἔλπω pro
spem facio, *iniicio*, *ad spem adduco*, usurparint veteres. Sic cer-
te Homerus Odyss. B. v. 91: Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπέσχε-
ται ἀνδρὶ ἐκάστῳ· quod ἔλπει Hefychius ἐλπιδοποιεῖ, Scho-
liastes verus & Eustathius εἰς ἐλπίδας ἄγει exponunt. Pro
ἐλπίζω, ut modo dixi, poëtae ἔλπω, unde ἀέλπων, *desperans*,
non sperans; quae vox instauranda apud Hefychium: nam ubi
legitur Ἀελπέοντες, μὴ ἐλπίζοντες, ne dubita genuinum esse
Ἀέλποντες· idque, ut innumera alia, sumsit Hefychius ex
Homero, apud quem Il. H, v. 310, legitur, Καὶ ῥ' ἦγον ποτὶ
ἄστν, ἀέλποντες σόον εἶναι. Habet quidem, fateor, Suidas ἀ-
ελπέων· sed sine auctoritate; nec dubito, quin legendum sit
ἀελπτέων, quod ab ἀελπτος dixerunt Graeci, ut docet auctor
Etymologici Magni. Nec num ἐλπέω dixerint, certo sciri por-
est, quod Hefychius affert ἔλπεον. IENS. V. Iens. Lect. Luc.
V. Hemsterh. p. 7. Th. Mag. ἐλπ — legisse videtur. Sic Thu-
cyd. VIII, 1: θείαντες ἐπήλπισαν ὡς λήφονται Σικελίαν. &
Od. B, 91; N, 380. SOLAN. Ἐλπίζει Thomas Mag. habet in
βουκολεῖν & Ἐλπίζω, utrum vitioso codice deceptus, an ipse

male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis Thomae patrocinari velit, non inepte putet, eum scripsisse, Ἐπελπίζω οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mox patebit, & in Luciani verbis, καὶ ἐπελπίζει, quia subiectus Thucydidis locus, ubi literis expressis ἐπήλπισαν, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quamquam obstare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολεῖν· nec de menda quidquam subodoratus fuit Nicol. Loënf. Epiphyl. II, c. 23. Hoc utcunque fuerit existimatum, in Luciano certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἔλπειν addita sit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἄγων, oratio tamen prosa illum usum τοῦ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive Ammonius, seu Herennius Philo, & prius accomodate: Ἠλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν διαφέρει· Ἠλπισαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινὰς ἐλπίδας ἔχοντες περὶ τίνος· Ἐπήλπισαν δὲ ἑτέροι ἐτέρους, εἰς ἐλπίδα ἥγαγον. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra Graevium asseruit Ienius: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a Luciani proposito: neque eum errorem non facile vitasset vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, spem facere, spe proposita lassare & frustrari, iam Stephanus annotaverat Th. T. I, p. 1199, Thucydidis, Luciani & Suidae auctoritate munitum: ad Thucydidis locum, qui sub initium est libri VIII, Scholiastes interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In Grammaticis & Suida saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἐλυσχαγῶγησε, ἐπήλπισε &c. Bato apud eundem in Πυθαγόρας Ἐφέσιος, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι· quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit Dion Cass. p. 893 C. καὶ τοῦ πολέμου, ᾧ μάλιστα ἐβαρύνοντο, ἀπαλλάξειν ἐπελπίσας. Appian. de B. P. p. 66 D. καὶ ἐπήλπισαν (Φαμαίαν) περὶ πλειόνων· de B. Mithr. p. 216, πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ καὶ τῶν ἐγγύς ἐθνῶν ἐπελπίζοντες· ubi legendum αὐτὸν, ut apud Ioseph. A. I. XIII, c. 12, § 2; XV, c. 7, § 1. alioqui sensus foret, *multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam Gelenius quidem interpretes plane aberrat: de B. Ann. p. 341 C. καὶ τοὺς ἐνδον ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Pl. CXVIII, 49, Μνήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλῳ σου, ὦν ἐπήλπισας μέ· illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30, Καὶ μὴ ἐπελπίζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον· & ne vos frustretur Ezekias spes vestras ad Dominum convertendo. *Structura*

mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐπελπίζειν τινί, *spect in aliquo collocare & repositam habere*: Heliodor. VII, pag. 356, τὸ μὴδὲν ἑαυτῷ συνειδὸτα φαῦλον εὐμενεῖα τῇ παρὰ τῶν κρείττωνων ἐπελπίζειν· plenius Socrates H. E. VIII, c. 16, τοὺς ἐπηλπικότες ἐπὶ τῷ ἐσταυρωμένῳ. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν· Pausan. IV, p. 342, καὶ ὁ μὲν ἐπήλπιζεν, Ἀθηναίων δυνήθέντων ναυτικῶ, κάθοδον ἐσεσθαι σφισιν ἐς Ναύπακτον· finitimum est Nostri ἐπελπίσαντες in Tim. § 21, & Scholiastae Pindari ad I. Z, 50, ἔσχατα ἐπελπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici Cass. qui solus habet exquisitius, καὶ ἅμα ἐπελπίζων ὥς καὶ μεταβυλεύεται, in Thucyd. VIII, 54. nihil oberrat, quo minus Pausaniae placere potuisset, ὥς κάθοδος ἐσται σφισιν. HEMST.

ead. l. 13. Τὸν κλῆρον ἐν σφίσιν δ. βόσκονται) Si consideratius attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, cum placeret, τὸν κλῆρον ἐλπίσι διηρημένοι βόσκονται· nam & praecedit ἐπελπίζει, & paulo post ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων sequitur. Cicero pro Cluent. § 72: *Hic ille plinius improbiſſimus, quaeſtu iudiciario paſtus, qui illi pecuniae, quam condiderat, spe iam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum est tali dote, quae ad utrumque verbum διηρημένοι & βόσκονται apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενούς βροτοὺς, notavit Schol. Eurip. ad Phoen. v. 399, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὥς λόγος· eodem spectat illud Sophoclis, Ἐλπίς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν· quae fuerunt Heraclito observata de All. Hom. pag. 453, τὰς ὑπνέμους ἐλπίδας, (ita legendum pro συννέμους ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν· hinc eleganter Παμβῶτις τύχη, ἐλπίς παντοτρόφος, apud Hesychium ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεισθαι, sic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρησταῖς, ἀγαθαῖς, vel κεναῖς, ἀπατηλαῖς, λείδεσιν ἐλπίσι passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero iam sorte inter se divisa pecudum ritu securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes, rationibus suis adscribentes*, ea τοῦ τιθέναι potestate, quam ad Dialogum superiorem exposuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contemptu quodam & contumelia, ut significetur, eos pecoribus similes & abiectissimos esse, docet C. A. Dukerus ad Thucyd. VII, 48. Praeterea paulo inferius ἡκέτωσαν, etsi non ignorem usum eius verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita functi ad infe-

ros descendunt, si scriberetur ἐλκείδωσαν, haud equidem & spernarer: ad eam nos coniecturam vocabuli violentioris, quod commode iungatur cum ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, invitatur ipse Pluto, qui scilicet iam ante dixerit, κατὰσπασιν ἐφ' ἧς πάντας, & mox κατὰσπα. Non videbantur aequo animo & sponte sua descensuri, quos tanta somniatae felicitatis spes repente destitueret, sed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit sane Mercurius aliquando per vim asperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noster, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII; & Καταπ. c. 9, ἔλκετε αὐτὸν, & c. 11, σύρετ' αὐτὸν εἰς τὸ πῶδες. Quod autem mox τὸν ὀνειροποληθέντα πλούτον, id plane similiter dixit scriptor aliquis (Aelianum auctorem filius indicat) apud Suidam in Κορυύτος· μηδὲ μὴν ὀνειροπολοῦντες τὴν ἐκ κλήρου διαδοχὴν. HEMST.

Pag. 142. l. 1. Ἰόλεως) Hic cum ad decrepitam aetatem pervenisset, Herculis precibus iuventuti restitutus est, ut Ovidius fabulatur Metam. IX, 398: — *dubiaeque tegens lanugine melas Ora reformatus primos Iolaus in annos*. COGN. V. Ovid. Met. IX, Hesiod. ἀσπ. initio, & Hygin. 103. Scholiastes hic turpiter erravit. SOLAN.

ead. l. 3. Κακοὶ κακῶς) Sic idem passim: Aristoph. in Plut. Aristaeon. Heliod. BOURD.

ead. l. 7. Πρωθύβης) Vox Homero familiaris, quam hic mendose pleraeque exhibent edd. Sed recte eadem Συρ. c. 35. V. II. I, 445. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἰαντος) L. Αἴαντος· sed Scholiastes confundit hunc cum Oileo: & mox ὑπέργηρος. SOLAN.

Pag. 143. l. 14. Οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφῆτα) In quatuor famulos incurvatus. Idem Nigrino. BOURD.

ibid. Κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ &c.) Hae vel praecipuae sunt earum vocum, quarum usu frequenti tam proprio quam figurato insignis est Lucianus & notabilis: vix enim ullum alium reperias scriptorem, ubi toties recurrant. Multa Stephanus collegit Ind. Thes. in Κόρυζα· alia Gatakerus ad M. Antonin. IX, § 29. neutri tam sedula fuit diligentia, ut Luciani penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco. HEMST.

ead. l. 16. Ἐμψυχὸν τινα τάφον) Terpsion Thucritum senem decrepitum vivum sepulcrum, sive cadaver appellat, qua proverbiali figura utitur Sophocles in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi Laberii apud Gellium: *similis sepulcris nil nisi no-*

men retineo. COGN. Ex Erasmi Chiliadibus descripta in *Vivum cadaver: Vivum sepulcrum*. Pleraque Gilb. Cognatus, quae quidem paulo sunt doctiora, aliis debet; quibus sollicitè demonstrandis operam navare non est animus. Vultures Gorgias ingenii vitio tumide dixerat ἐμψύχους πάφους, damnatus propterea non solum, sed irrisus etiam a severioribus arbitris: vide Longin. περὶ Ὑψ. p. 18, & Comment. Quamvis sublimiorem figuram, si commode, flexu totius orationis adjuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis posse existimem, facile tamen dederò castigatius usurpasse Lucianum de *silicernio*, vel *sene capulari*, qualem, cum debilitatis animi corporisque viribus sepulcro quam vita longiore dignior est, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praesertim Comici, sed & σοφὸν & σορέλλην per convicium appellitare solent. HEMST.

Pag. 144. l. 2. Ἄνω ποταμῶν) Ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea, quae accidunt ἐναντία τῶν ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. Utitur Aeschyl. Eurip. Aristoph. BOURD. Mutilus videri possit hic locus; sed in eiusmodi proverbialibus locutionibus saepius invenias aliqua sui parte truncata afferri verba. Euripidis, ad quos alludit, versus scholium exhibet ex Med. 410. Proverbium, de quo fuse Paroemiographi, & ad eos Andreas Schottus, Menag. ad Diog. Laërt. p. 193: p. 139 E. Hesychius observat, Aeschylum eo proverbio usum esse. V. Hemsterh. p. 31. παροιμία δὲ τοῦτο (inquit Scholiastes Euripidis ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον καὶ παρὰ τὸ προσήκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει) Leg. Erasmi. BOURD. Erasmus prolato Luciani loco haec addit: *Id est, Nunc id evenit, quod vulgo dici solet, Plaustrum saepenumero bovem ipsum aufert. Translata metaphora a plaustris per declive retro labentibus, unaque secum bovem auferentibus.* Labitur, ut saepius, quam a quoquam haecenus animadversum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae nostrae decus, cuius errores magnis virtutibus compensatos illa literarum tum primum renascentium rudimenta satis excusant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, potestate sumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, si rectum foret, vertendum erat, *plaustrum bovem saepe effert, eiusque funus ducit.* Tum neque illud satis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν ἐλαύνει: sequi debuerat Grammaticos praeeuntes, qui ἔλκει vel adiiciunt, vel supplendum.

esse monent. Mich. Apost. C. IX, n. 66, Ἡ ἄμαξα τὸς βῆν) λέπει τὸ ἔλκει· ἐπὶ τῶν ἀντεστραμμένως τι ποιούντων Diogenian. C. III, n. 30. nec Graeci tantum, sed & nostrates hoc ipso similive proverbio rerum ordinem inversum praepositorumque significare solent. Non alia Luciani mens, qui sane nihil hic discrepans indicare voluit ab istis praecedentibus, ἀναστρέφεισθαι δὲ μηδαμῶς, & ἀνω γὰρ ποταμῶν ταῦτό γε. Iam si hanc sententiam nostri scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit supervacuum illud, quin immo putidum, πολλάκις ἐκφέρει· quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod res est, vehementer suspicor, assumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, istiusmodi verbum nimis liberaliter attexuit: refeceris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatius exhibet oratio? Νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν. Confer initium Dial. VIII. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπιχαίρετε) Melius ἐπιχαίνετε. BOURD. Bourdelotius recte vidit, legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, alienis inhialis: & firmant excerpta Mf. vulgatum ἐπιχαίρετε est ab hoc loco alienissimum. GRAEV. Ἐπιχαίνετε) Genuina haec lectio reperitur in Mf. Gr. P. L. & ed. I. Usurpat etiam Demosth. p. m. 278 A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε. eodem vocabulo usus est sub finem Dial. praeced. οἱ δὲ προαπτῶσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες. SOLAN. Ἐπιχαίνετε, pro vulgato ἐπιχαίρετε, tam prompta emendatio, ut ne Bourdelotium quidem effugerit: suam ipse locutionem facile defendet Lucian. Dial. superiore, μάτην ἐπιχανόντες· & in Tim. ἐπιχεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat, ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in Iamblichii Protr. Μόνη γὰρ αὕτη ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν οὔτε ἐτιλυπεῖται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, οὔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν πέλας· unde pessimum hominum genus ἐπιχαίρεκακοι sunt dicti. Ceterum est ad heredipetarum materiam ita conveniens Libanii locus T. I, p. 947 A. ut describendi laborem subterfugiendum mihi non putem: Ἦν δέ τις ἀνὴρ ἐν Αἰγύπτῳ φιλοχρήματος· οὗτος ἐποιεῖτο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ὅπως αὐτοῖς αὐτὸς εἴη παῖς· γενόμενος δὲ ἐξ ἀπόρου πλούσιος εἰς τὰ τῶν τελευτάντων εἰσιῶν, ἤχθετο τοῖς ἐτιζῶσι τούτων τῶν πατέρων. Μακαρίζοντος δὲ ποτὲ αὐτὸν ἀνδρὸς ἐτέρου τὰ αὐτὰ νοσούντος τῆς τύχης, δὲ ἦν αὐτῷ πλούσιος εἰς μέγας ἐκ πολλῆς

ἄθροισθῆναι, μήπω γ', ἔφη, μὴ μακάριόν με καλεῖν πρὶν ἂν καὶ οἱ
δε ἀπέλθωσιν· εἰπὼν, ὧν εἰς τὰς οὐσίας ΕΚΕΧΗΝΕΙ. Philo Iud.
de Decal. p. 763: ὁ γὰρ τοῖς ἄλλοτρίοις ἐπιχευήνως. HEMST.

ibid. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτοὺς) Εἰσποιεῖν Graecis est, ado-
ptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo
pacto sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad fa-
miliam sit referendum, in quam quis transire iubetur, hoc ad
eam, unde in alienam potestatem exit: hic fori Attici usus; sae-
pe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit.
Isaeus pro Euphil. apud D. Halic. T. II, p. 176, εἰπερ ξένον ὄν-
τα τοῦτον εἰσποιοῦμεν ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. Paus. IV, p. 314,
Μεσσήνιοι γὰρ οὐκ εἰσποιοῦσιν Ἀριστομένην Ἡρακλεῖ Παιίδα ἢ
Διί. Heliod. IX, p. 449, τῷ βασιλεύοντι παιδάς ἐαυτοῦς εἰσποι-
οῦσι. Lucian. Deor. Conc. § 4, Bacchus, inquit Momus non
mediocriter indignans, ὅλην φρατρίαν εἰσποιοῖσεν ἡμῖν, totum
gregem in nostrum Deorum ordinem intulit atque inferuit. Εἰσποιήσα-
σθαι vero non pater tantum dicitur filium asciscens atque ado-
ptans, sed & iudex, talem adoptionem, si forte venerit in con-
troversiam, sententia sua confirmans: utrumque reperire licet
apud Isaeum tum in Actione pro Euph. cuius partem conser-
vavit Dionys. Halic. T. II, p. 175, tum in ceteris orationibus,
quae supersunt, & omnes in hereditatum iudiciis ac iure ver-
santur. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόν-
των εἰσποιεῖν ἐαυτόν. Verum praeterea singularis est signifi-
candi vis in participio φέρον, quam orationis partem Budaeus
ornatus magis causa, quam significationis, poni censet C. L.
G. p. 393, haud multum dissentiente Stephano in App. p. 78.
Ad Aelian. V. H. VIII, 14, agnoscunt παρέλκον illud Atticum
Faber & Kuhnus; hic tamen, ut erat Graeci sermonis cal-
lentissimus, insuper observans saepius significare sua sponte,
data opera, & ubique orationi pro rei subtratae indole *emphasis*
addere. Perizonius, hac quidem in eruditionis parte Kuhnio
multum inferior, notat abundare tali in constructione hoc partici-
pium, vel potius declarare impetum quendam aut certum consilium
agendi id, quod agitur. Nihil est horum, quod non suis in locis
aptam sedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut
illibato sensu abesse posse videatur. Manetho, quem cetero-
quin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21, Μύθοις
οὐρανίοισι φέρον παρέθηκα γελοῖα. Sopater apud Stob. p. 312.
Homero satis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ
τὸν ἥπιον φέρον ἐπέθηκε τῷ πατρί. Demosth. de Pace p. 61 C.
argentum, si in alteram librae lancem imposueris, οἷχεται

φέρων, καὶ καθείλκυσε τὸν λογισμὸν ἐφ' αὐτά· nisi transposita legi malis, οἷχεται, καὶ καθείλκυσε φέρον· quem usum, sed rarius, inesse quoque memini participiis ἄγων & ἀρας. Aliquando verbis iunctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adiuvat: velut in istis, φέρονται ἐνέβαλε Herodot. VIII, c. 87, φέροντα ἐμβάλλειν, ἐνσταίσει ἐαυτὸν, ἐκτραχηλίσθη φέρων, φέρων ἐαυτὸν ἀφῆκεν, ὥθησεν ἐαυτὸν φέρων· cuiusmodi ex scriptore nostro multa subministrabit Index. Sed quam diversa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno Aeschine exemplis ostendere lubet: in Timarch. p. 25, v. 4, Ἀπαγαγὼν γὰρ αὐτοὺς (ita de iudicibus loquentem Demosthenem facit) ἀπὸ τῶν περὶ Τίμαρχον αἰτιῶν ἐπέστησα φέρων ἐπὶ τὸν κατήγορον· in Ctesiph. p. 65, v. 25, καὶ εἰς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, ὥστ' &c. cum quo convenit illud Libanii T. I, p. 707 A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκα τὰ πράγματα φέρων· pag. 66, v. 25, Callias Chalcidensis ἀδικίᾳσας Φίλιππον κακείθεν ἀποδράς ὑπέβαλεν ἐαυτὸν φέρων Θηβαίοις· quomodo Plutarch. T. II, p. 4 B. plerique parentes in quodcunque inciderint pravam mancipium τοῦτω φερόντες ὑποβαλλουσι τοὺς υἱούς. P. 74, v. 6, Demosthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἀρδὴν φέρων ἀνέθηκε Θηβαίοις· v. 23, προσέμιξε φέρων τὸν κίνδυνον ἀπαρασκευῶς τῇ πόλει· in quorum sane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultra & data opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat: sicut in illo Longini p. 198, Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demostheni) αἰὼν καὶ βίος φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια· & Clementis Strom. VII, p. 727 D. qui athletarum aliquem ita fuisse precatum refert: Iuppiter, si mihi cuncta sunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρων δικαίως τὴν νίκην ἐμοί. Achill. Tat. I, p. 25, εὐθύς ἐχαρίσατο φέρων αὐτῷ τὸν ἵππον· parum discedit apud Plutarch. T. I, p. 633 B. cum piratae τοὺς μὲν ἄλλους διέφευγον ἡγεμῖνας, Πομπηίῳ δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν ἐνεχείριζον· & Aelian. H. V. VI, c. 1. Hinc iam porro eiusmodi verbis annectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem & commendandi speciem praeferat. Maxim. Tyr. Diff. XXXI, p. 315, καὶ τίνι φέροντες ἐαυτοὺς ἐπιτρέψομεν; Plutarch. T. I, p. 155 D. Οὕτω δὲ φέρων ὁ Παρικλῆς τῇ δήμῳ προσέειπεν ἐαυτόν. Julian. Or. VII, p. 231 B. Ἀλλὰ ἐγὼ μὲν, ὃ θεῶν πάτερ, ἐμαυτὸν φέρον ἀναθήσω· frequentius autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus Eunapius: de Porphyrio

P. 14, προσέθετο φέρων ἑαυτὸν Plotino : pag. 34, Aedesius ὅλος ἐπιδούς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἐτι λειπομένην παιδείαν·
 P. 49, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χεῖρι τῶν ὁδῶν. Damasc. apud Suid. in Σεβηριανός· τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδούναι· atque eum in modum est fere capiendum, quod Porphyrius apud Euseb. H. E. VI, c. 19, de Origene scripsit, πρὸς τὸ βάρβαρον ἐξώκειλε τόλμημα, ᾧ δὴ φέρων αὐτὸν τε καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἔξιν ἐκαπήλευσε· quorum, quia summus Valesius aberravit, vertendo sensum explanabimus: *ad barbaram Christianorum & audacem disciplinam velut in scopulum impactus adhaesit, cui agglutinatus seque turpiter vendidit, suamque in philosophiae cultu sollertiam*. Poteramus, si liberet, in pluribus exemplis lapsus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec potestas ad vultures heredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere, ut Petronius ait loco percommodo c. 140, *Philumene, quae multas saepe hereditates officio aetatis extorserat, tum anus & floris exstincti, filium filiamque ingerebat orbis senibus*: Cicero pro Caecin. § 13, *atque etiam se ipse inferebat & intrudebat*: ubi nescio quam recte aliis ingerebat, aut inferebat placuit. Saepius ita Noster: πρὸς Ἀπαιδ. c. 19, εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρενέγραψας· quae huic loco sunt simillima. In Lapith. paulo aliter c. 22, (τοῖς πολὺ σοῦ πλουσιωτέροις) οὐδὲ πώποτε φέρων ἑμαυτὸν ἐπέδωκα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit & apposita Luciani verborum sententia: *Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis inhiētis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis?* Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab uno motus incitatoris capite, prout diversis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diversos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae rivulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. HEMST.

ead. l. 15. Τῶν ἐρωμένων) Tacent libri scripti editique: quibus etiam invitis, si Luciani mentem, & institutum orationis ordinem sequaris, particula negans videbitur inferenda, τῶν οὐκ ἐρωμένων· potior est Codicibus ipsa sententiae vis perpen-
 fa: *Rem quandam & artem, inquit, excogitastis novam, vetularum ac senum amorem, tum quidem maxime si prole careant: nam quibus liberi sunt, eos nos curatis, neque amore prosequimini. Atque adeo iam multi eorum, qui non amantur, comperta vestri amoris versutia,*

etiamsi liberos habeant, odisse se tamen illos fingunt, ut & ipsi amatores nascantur. Liqueet, credo, quos dixerat ἀνεράστους, καὶ ἐρωμένους mox appellari: tum ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσι consistere nequit, nisi legeris οὐκ ἐρωμένων. Συνέντες an συνήτες scribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Χωροῦσι) Supple τὰ ὕδατα. SOLAN.

Pag. 145. l. 1. Συνέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν) Scribendum Mf. suadente, συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν, qui intelligunt ut fras artes aut astutiam. GRAEV. Συνιέντες G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi sequentis. SOLAN.

ibid. l. 4. Δωροφορήσαντες) Sic legit interpres; sic reposuimus, cum male antea δορυφορήσαντες. BOURD. Δορυφ — antiquam & genuinam, ut putamus, lectionem reposuimus. Existat autem in G. P. L. Fl. Ald. I. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt δωροφορή —. V. Nigr. c. 14. SOLAN. Haud ineptum erat, quod interpretibus & Bourdelotio arrisit; δορυφορήσαντες, & probae notae verbum, Aelian. de Anim. VIII, 11, τὸ πρόσωπον τοῦ ἐρωμένου καθαίρειν, καὶ δωροφορεῖν αὐτῷ θηρώντα πάμπολλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polystratus ostendit Dial. IX, παντοῖά μοι δῶρα προσήγγο ἐπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Cur tamen lectionem priscam moveremus, causa fuit nulla; praesertim cum membranae veteres nihil innovarent: δορυφορήσαντες ergo, qui divitem spe tabularum honorifice semper fuerant prosequuti, & perpetuo quasi satellitio stipaverant. Verum exemplum prodidit Plinius VIII, Ep. 18, Domitii Tulli, qui, cum se captandum praebisset, reliquit filiam heredem, frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere, pro moribus temporum, prudentia est. HEMST.

cad. l. 6. Ἀποσφυγόντες) In cod. Mf. οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας καταγελασθέντες, illi vero derisi frendent dentibus, quod multo magis mihi probatur, quam, quod in editis exstat, ἐποσφυγόντες, dolore ardentibus: est enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. GRAEV. Glossema est, quod in Mf. Gr. P. & L. legitur, καταγελασθέντες. Genuina ἀποσφυγόντες quam omnes impressi agnoscunt. Aliud paulo est, quod legitur in Έτ. Δ. VII, σὺ δὲ ἐκεῖνον μὲν ἀπεμύκτισας, sed eodem fere redit. Certe ἀπομύκτω emungere est, (vide Ιστ. a. c. 24) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transferatur, qui, cum pecuniam variis artibus ab aliquo exprefferunt, in sinu rident, & sibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομύκτοντες, nisi forte hic sigma, ut in quibusdam fit, insertum

dicas. Si haec non placet, aliam addam coniecturam: ὑποσμί-
 χομαι, uti ex Suida & Hesychio videre est, metaphorice urere
 est. Apud Simonidem σμύχω de tempore dicitur, quod omnia
 absumit. Grot. 143. & apud Theocrit. de Amore Flor. 269.
 Vid. Od. Γ, 195. Δ, 672, ἐπισμυγερῶς. Si itaque levi mutatio-
 ne velis ὑποσμυγέστες pro ἀπ — substituere, optime sic etiam
 sensus se habebit, aut saltem satis commode. Si quis nunc,
 quid sentiam, roget; dicam. Primo καταγελασθέντες merum
 glossema mihi videtur, in textum ab iis illatum, qui verbum
 Luciani, quaecumque tandem fuerit, ut sibi incognitum repu-
 diabant. Secundo, emungendi mihi sensus, quod & glossema ad-
 mittit, perplacet: atque adeo, aut ἀποσμυγέστες, ut legitur,
 aut, si per Grammaticos non liceat, ἀπομυγέστες omnino le-
 gendum putem. SOLAN. Ἀποσμυγέστες) Pluribus in libris ex-
 stat huius vice καταγελασθέντες, certissimum genuinae vo-
 cis, qualiscumque a Luciano fuerit profecta, interpretamen-
 tum; qua de re dubitationem omnem tollit Scholias-tes Vos-
 sianus. Nisi animum alibi praestantissimus Graevius habuisset
 occupatum, qua erat ingenii perspicacia, pro Iunone ne-
 bulam amplecti refugisset. Quando autem valde durum, &
 quod vix alibi reperias, hoc verbum pronuntiat, id eo quidem
 magis est considerandum, quia in Luciano certe nusquam,
 si exceperis hunc locum, occurrit. H. Stephanum nulla vitii
 terigit suspicio, ut qui explicationem, eamque non unam,
 tentarit Thef. T. III, pag. 891. Eius sententia, hoc in genere
 momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀπο-
 σμύχω, Deuro, igni absumo. Metaphorice utitur Lucianus in
 dial. Terps. & Plut. ὑποπριουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέστες,
 cum stridore dentium infrendent, & prae dolore ardescunt,
 seu exardescunt. Nisi malis extabescentes, macerati & con-
 fecti dolore: nam σμύχω significat non solum καίω, verum etiam
 μαραίνω. Haec ille: sed antequam explorati quid constitui
 possit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & pro-
 pria significandi dos. Illam veteres posuerunt non in igne lu-
 culento, qui late flammam conspicuam spargat, sed in eo,
 qui caecis intra viscera corporum alimentis nutritus sensim
 serpit proxima corripiciens, fumoque se tantum prodir. Idem
 paene verbum & pronuntiandi modo, & significatione Belgae
 servamus. Licet Homerus aliquantulum, utpote poëta, le-
 gem eam migaverit Il. I, 649, — κατὰ τε σμύξει πυρὶ νῆας,
 vim tamen nativam recte Scholias-tes declarat, ex eoque Eu-
 stath. pag. 781: Ἔστι δὲ σμύξει τὸ καύσαι, ἢ καπνῶν ἐκ πυρὸς

ἀναδοῦναι, ὃ καὶ τύφειν λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χόλον ὑποσμύχειν ἢ φθόνον εἰληπται· ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὸ σμυγεῖν, ἥτοι ἐπίπτονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit Schol. Sophocl. ad Antig. v. 1021, exponens τὸ ἡρέμα ὑποσμύχειν non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diversa sit utriusque virtus, & per diversas orationis figuratae semitas propagata. Radix vero significandi prima in compositio διασμύχειν admodum graphice depingitur a Gregor. Nyss. T. I, p. 826 D. Εἰ πῦρ ἀχέροις ὑποκρυφθεῖν τέως μὲν ἐνδοθεν διασμύχει τῇ καύσει τὰ παρακειμένα, φλόξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδίδεται, ἀλλὰ δριμύς τις καπνὸς βιαίως ἐνδοθεν συνθλιβόμενος διεξέρχεται paulo dilutius a Phil. Iud. de V. M. p. 662 B. restant, inquit, everfae Sodomaee documenta, καὶ καπνὸς, καὶ ἡ ἐτι ἀναδιδόμενη φλόξ ἀμαυρὰ, καθάπερ διασμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in Artemidoro labem insidere II, c. 10, ubi primum οἴκοι καίόμενοι καθαρῶ πυρὶ καὶ μὴ συμπύπτοντες fausta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῶ πυρὶ, καὶ καταθαλούμενοι καὶ συμπύπτοντες &c. πᾶσι πονηροί non convenit οἴκοις σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ quapropter fulgor ille puri ignis addita negatione reprimendus est, ac propemodum extinguendus, οὐ καθαρῶ πυρὶ. Medici traducunt ad febres sive πυρετούς, quorum alii sunt διρμοὶ καὶ διακαεῖς, alii μαλακώτεροί τε καὶ οἷον σμυχόμενοι, apud Galen. lib. I τῶν πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. Heliodorus semel significatione propria II, p. 79, καλάμους, εἴπη τινες ἐτι σμυχόμενοι περιελειφθησαν, ἀψάμενος, translata saepius usurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I, p. 33, ὡς πάλαι γε σμυχόμενος ἐμαυτῶ, καὶ τὸ πρᾶγμα δι' ὑποψίας ἔχων ἀπορίᾳ τῶν ἐλέγχων ἡσύχαζον· ubi nemo diffitebitur, aptius accedere particulam σμυχόμενος ἐν ἐμαυτῶ· iram & aemulationem, sed pectore pressam atque intus reductam notat VIII, p. 374, ὃ δὲ καὶ φύσει μὲν τὴν εὐνούχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενος δὲ καὶ πάλαι κατὰ τοῦ Θεαγένους. Verum dignus est, quem pristino nitori reddamus, locus lib. X, p. 484: καὶ ταῦτα εἰπὼν ὃ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαρικλείᾳ τὰς χεῖρας, ἄγειν μὲν ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊᾶν ἐνδείκνυμενος, πλείονι δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος· posteriora ne verterent, interpretes deterruisse credo difficultatem, quam tamen tollere Var. Cod. ope proum est, modo πυρὶ, quod is praeber, pro περὶ adsciscamus: posses τῷ πάθει quasi per ἐπεξήγησιν appositum servare; sed reiectum liberabit orationem ingrato tractu, & sententiae vim atque acumen argutius ad-

fruet: ipse maiore, quam in aris ardebat, sollicitudinis aestu confectus. Denique locutio rarior insolentius est formata VII, p. 342, ἡ δὲ Χαρίκλεια σεσηρός τι καὶ κατεσφυγμένον ὑποβλέψασα, Chariclea vero ringens, & toruius, ut testam indignationem facile proderet, in illam intuita. Exstat illud κατασμήχειν de amoris aestu, quo animus contabescit apud Theocrit. Eid. III, 17. de moerore VIII, 90, Ὡς δὲ κατεσμήχθη, καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα· & in Phalaridis Ep. 144, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης (uxoris defunctae) δαίμονα, εἴπερ αἰσδοιτό σε οὕτω κατασφυγμένον, ἀνιᾶσθαι μὲν εἰκὸς, αὐτὴν δὲ (vel αὐτὴν τε) τὴν πλεῖστα μὲν εὐφράνασαν τὸν ἄνδρα &c. eum in modum si verba nulli interpretum intellecta levi manu refingantur, & distinguendo legitimum ordinem accipiant, sensum habebunt expeditum. Hesychius quem Lexicographi solent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, secutus exponit Σμύχειν & Κατασμήχειν, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι neque tamen non est commodum illud μαραίνειν, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando solent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus sub cineribusque latens ignis, sed ita simul comparatus, ut carpat, consumat lentoque morfu tabefaciat; quam potestatem figuratae loquendi formae maxime spectandam praebent. Apollon. Rh. III, 446, ubi Medea limis Iasonem aspectat amore capta Κῆρ ἄχ' εἰ σμύχουσα. — adiuuandus est, auctore Suida in Σμυχόμενος, binarum litterarum accessione Scholiastes: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιριμένη καὶ ἀναλίσκουσα· nam ἀλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorsus alienum: v. 761, — ἐνδοθὶ δ' αἰεὶ Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα — eximie Virgilius, ut, quem fuit imitatus, superasse videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni*. In compositis, & διασμήχειν, Gregor. Nyss. T. II, p. 196, τοῦ πένθους οἶονεῖ πῦρὸς τινος ἐνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμήχοντος. Suid. Διασμήχων, διαξύων, διακαίων sed ibi, Hesychio ducē, reficiendum est διαζέων & περισμήχειν, Agath. Anth. VII, Ep. 76, Ἦς με περισμήχουσι μεληδόνες sed maxime solet ὑποσμήχειν frequentari. Gregor. Nyss. T. I, p. 828 C. κατασβευνύειν ἐνδοθεν τὴν ὑποσμήχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μνησικακίαν Georg. Metrop. Nicom. in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116 B. ὑπὸ τῆς ἀφανῶς ἐνδον ὑποσφυγούσης φλογὸς πυρπολούμενος. Kusterum laudo, qui Eunapio restituit; eius enim esse, quae Suidas promit in Θαλαδίας, nullus ambigo: ἦν γὰρ βαρὺς ὁ σταθμὸς τοῦ ὑποσφειθέντος χρυσίου ὑποσμήχων αὐτῶν τὰ ἐντοσθεν· legebatur ὑποσμήχων. Eadem labes Basilii Seleu-

ciensis interpretem Pantinum mirifice decepit de Mirac. Theod. II, p. 206: ὅπερ (ἐλαίον) καὶ αἰτήσας οὗτος καὶ ἐπαλειψάμενος οὐ καὶ τὸ πάθος ὑπέσκηψε· τῆς μὲν ἰάσεως ἔτυχε, τῆς δὲ ἀσεβείας οὐκ ἀπηνάλαγν'· cuius ille copiam sibi fieri postulans, seseque eo inungens, (quo etiam aegritudinem suam una absterfis) sanitatem nactus: ex illa versione cognosce, quantum errorem saepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπέσμηξε, statim exstat nativus orationis color: Quod oleum cum ille posuisset, eoque in loco inunxisset, ubi malum ipsum urebat. Hesychio simul opem feramus: Ὑποσμήγει, (melius ὑποσμήχει) θλίβει, ἀνιά, καταπονεῖ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων· ubi quamvis olim existimarim haud inepte περὶ τραυμάτων, posse legi, ut de vulneribus scriptor nescio quis verbum illud usurpare, nunc tamen antepono ἐκ μεταφορᾶς τῶν κυμμάτων· sequitur in eodem, Ὑποσμήχουσα, ἐνδον ἐρεθίζουσα· Suidas amplius: ἐνδιερεθίζουσα, ὑποκαίουσα, θλίβουσα, καταπονούσα· totidem vocabulis Etymologus, nisi quod διερεθίζουσα· nimirum veteres Glossographi, unde haec fuerunt descripta, dederant hic διερεθίζουσα, alter ἐνδον ἐρεθίζουσα, quod in Suida leviter corruptum. Quae adduximus exempla, manifeste monent, eorum in censum τὸ σμύχειν cum suo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere conclusae recentiores, quorum artis erat rarissima quaeque, etiam repugnante severa scribendi norma, consecrari, in usum communem revocarunt: vix enim in omni scriptorum turba, quae Christi aetatem antecessit, totidem huius verbi vestigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura sunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque consideratis arduum non est definire Luciani verborum sensum aliquem haud plane absurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno a caeco dolore macerati*: verum quantumlibet congruere videatur, non desunt argumenta, quae huic lectioni status controversiam optimo iure moveant. Omitto usum Aoristi secundi, nusquam certe alibi, nisi memoria fallat, mihi observatum. Primum indoli τοῦ σμύχειν non ita videtur convenire ἀπλ., ut in unum vocabulum commodè coalescat: utique scripsisset potius ὑποσμυγέντες creberrimae consuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in Zosimo IV, p. 264, ὡς δὲ πλεον ὑπεσμήχετο τῇ τῆς κύρης ἐπιθυμίᾳ Theodosius, pro ἐπεσμήχετο. Deinde cur non ὑποσμιυχόμενοι; aptius sane multoque magis ad hunc locum appositum, ut fitebuntur, qui legitimum orationis Graecae cursum aure do-

Ita callent. Tandem magnum est corruptelae larentis docu-
 mentum interpretatio *καταγελασθέντες*, quam qui vocabu-
 lo, quodcunque in Luciano repererat, apposuit, hoc quidem
 vulgatum *ἀπομυγέντες* reperisse nequaquam credi potest;
 tanto enim intervallo utraque diffident, ut ad quandam com-
 munitis significatus affinitatem nulla machina conciliari queant.
 Criticen ergo restat ut advocemus, si quid auxilii solvendo
 nodo conferre possit: blanditur enimvero mirifice perpulchra
 L. Kusteri coniectura, qui rescribendum monuit unius literu-
 lae detrimento *ἀπομυγέντες*: fateor equidem, in eo verbo flo-
 rem esse comicum, ab iisque poetis decerptum, quos studiose
 Nostrum lecitasse constat. Quamquam nunc rarius inve-
 niatur, tot Scenae antiquae monumentis absumtis, Polluci
 tamen nihil est causae, cur fidem denegemus affirmanti II, 78,
ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἑξαπατῶν ἀπομύττειν
εἶπον: accuratius proprietatem signavit, quam Grammatici:
 Hesych. *Ἀπομύττειν*, *ἑξαπατῶν*, *γοητεύειν*: quod posterius
 sine dubio pertinuit ad illustrandum aliquem Comici locum,
 ubi miris praestigiis delusus senex auro emungebatur. Eu-
 stath. ad Od. E, p. 1761, *Ἀπομύξαί τινα τὸ ἑξαπατῆσαι*. Ne-
 que aliter intellexerunt *προμύσσειν* in Hippocrat. Παραγγ. p.
 26, *κρέσσον οὖν σωζομένοιςιν ὀνειδίζειν, ἢ ὀλεθρίως ἔχοντας προ-*
μύσσειν, modo ne vitio sit scriptum pro *ἀπομύσσειν* quam-
 vis ibi quo minus pro *ludibrio habere*, *ludificari* accipias, nihil
 obftet. Congruit Latinorum *emungere*, quod est *per dolum &*
astutis technis defraudare: ut de Comoedia sumtum scias, no-
 tissima sunt Plauti Terentiique loca: idem Horatii sensus de
 A. P. v. 238 — *audax Pythias emunxto lucrata Simone talentum*.
 Lucil. apud Nonium p. 36, *Quovis posse me emungi bolo*. Vete-
 res aemulatus Apollin. Sid. VII, Ep. 2, *Non parvo etiam corol-*
lario facilitatem credulitatemque munificentiae socrualis emungens.
 IX Ep. 7, *Quidam &c. scribam tuum seu bibliopolam copiosissimo*
velis nolis declamationum tuarum schedio emunxit: ut Hierony-
 mum, imitatore non segnem, praeteream. At-
 que adeo haud scio, an in Caecilii versu apud Ciceronem de
 Amic. § 99, quandoquidem Pal. primus atque *unxeris* suppe-
 ditat, legendum sit, *Hodie me ante omnes Comicos stultos senes Ver-*
saris atque emunxeris lautissime. Hinc simul patet, quanti sit fa-
 cienda I. Gebhardi observatio Ant. Lect. II, c. 23, in Terentio
 Nonioque p. 103, *emulsi & emulgere* Pal. Cod. fide reponentis.
 Quamobrem eleganter *ἀπομυγέντες*, ab eo, qui testamento ne-
 quisimos vultures excluserat, *delusi atque emunxto*: quod sane dici

merito poterant, quibus nec opinantibus ereprus esset hereditatis bolus, quam improba spe iamdudum crevissent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid Scholiasten deduxerit ad suum illud *καταγελασθέντες* quam enim explicuimus potestas ab ista non parum diffidet. Igitur *ἀπομυγέντες* vel *ἀπα* virtute, *illudendi* nimirum *subsannandique*, accepit, vel in exemplari suo legisse censendus est *ἐπιμυγέντες*. Prius licet auctoritate veterum fere destituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae sit contrarium; praefertim si interpreteris *adducto naso*, vel etiam, *excusso per nares spiritu irridere*: ad confirmandum facit simile verbum *ἀπομυλλαίνειν*, atque ille Clementis *ἀπομυκτισμὸς* Paed. II, c. 6, *Qui sermones*, inquit, *impudicos ac turpes non refugium, severe sunt compescendi*: τοὺς χρωμένους αἰσχρότητι γὰρ ἐπιστομιστέον καὶ ὅψι δριμυτέρα καὶ προσώπου ἀποστρεφῆ, καὶ τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ πολλάκις δὲ καὶ λόγῳ τραχυτέῳ· ubi *subsannationis* explicatio adeo placuit, ut Potterus etiam *ἀπομυκτηρισμὸν* reponi potius voluerit: ego non discefferim a vulgato, quod a *μυκτῆς* five *ἀπομυκτῆς* pronο cursu derivatur. Timoni in Sillis, teste Diogen. L. II, 19, dictus fuit Socrates *Μυκτῆρ*, *ῥητορομυκτῆς*, *ἀττικὸς εἰρωνευτῆς*: hac enim medicina iste locus indiget. Quin Lucianus, quo minus dubitemus, offert ipsum illud verbum *ἀπομυκτίζειν* Ἐτ. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci insutatae *fastidiendi* virtutem, *corrugatisque naribus*, ut sordida solemus, *aversandi* tribuerit; quae fane tum Luciani, tum Clementis instituto ad amussim quadrat: ita veteres in Horatii formula loquendi, *naso suspendere adunco*, vel *irrifionem & fastidium iunxerunt*, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: nescio autem, an ex Clemente remedium ferri possit corruptis Suidae verbis, quae merito Kusterus habuit suspecta, *Ἀπομυρίζω, ἀποστομίζω*, legendo *Ἀπομυκτίζω, ἐπιστομίζω*. Sed alterum *ἐπιμυγέντες* ut Scholiastes invenerit, probabilius existimo: valet enim *ἐπιμύσσειν*, Grammaticis monstrantibus, *irridere*, *subdultoque naso & excusso illudere*. Suid. *Ἐπέμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἦχον διὰ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν* Hesych. in quo quidem utrum ordine continuo, *Ἐπέμυξαν, ἐπεμυκτῆρισαν, ἐπεμύχθισαν, ἐξεφάυλισαν*, an separatim sit scribendum, *Ἐπέμυξαν, ἐπεμυκτήρισαν Ἐπεμύχθισαν, ἐξεφάυλισαν* non satis exploratum habeo: ad Homerum certe respexit Il. Δ, 20, 3, 457, — αἶδ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη· ubi quemadmodum intelligi deberet istud verbum, antiqui dissenserunt: hos, quibus *missitandi compressisque labiis ingemendi* potestas ant-

fit, secutus est Scholiaſtes parvus: Hefych. Ἐπεμύξατο, ἐπε-
 στέναξεν, ἐπεγόγγυσεν· illos, qui *deludere, cum acerbo riſu at-*
que indignatione inſuper habere reddiderunt, Hefychius: neutris
 ſuae opinionis tuendae ratio deſuit, quandoquidem illud ἐπέ-
 μυξαν vel a μύζειν repeti poterat, vel a μύττειν, quae, tamen-
 ſi ab eadem radice μύειν propagata, diſtare notandi proprie-
 tate iam admonuit accuratiſſimus Sylburgius ad Clenard. p.
 519. Similem obſervare licet in ſolo μυχθίζειν ſignificandi
 diſcrepantiam: apud Aefchylum utique Pr. V. v. 742, Σὺ δ'
 αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζῃ, quin ſit, *ducto per nares ſpiritu in-*
gemiſcere, atque indignationem teſtari, vix in dubium voces: eo
 ſpectat Hefychii Μυχθιſμός, ſτεναγμός· nec alio fonte ma-
 nantia μυττάζειν & μυττηκάζειν. Idem tamen irridere, & *adun-*
co naſo ſubſannare designat: Hefych. Μυχθίζουσι, μυκτηρίζου-
 ſι, χλευάζουσι· neque aliter Suidas explicuit Meleagrum
 Anth. VII, Ep. 107, Φλέξω ναί· τί μάταια γελάς, καὶ σιμᾶ σε-
 σσηρὸς Μυχθίζεις; τάχα πού ſαρδόνιον γελάσεις. In Theocriti
 Eid. XX pro μυθίζοισα utrum v. 11, an 13, ſupponi debeat μυ-
 χθίζοισα, parumper haefito; quamvis animum inclinent ad
 poſtერიorem locum producta Meleagri verba. Clare Origenes
 in Celf. IV, p. 187: ἀλλ' οὐκ εὐγνώμον, ἐκεῖνα μὲν μὴ γελᾶν ὡς
 μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς ἐν μύθῳ φιλοſοφούμενα· ταῦτα δὲ μό-
 νῃ τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐναπερείσαντα μυχθίζειν· ubi ſenten-
 tiae nexus qualem vim poſtulet, haudquaquam obſcurum eſt.
 Verum minime negligendus eſt impreſſae maculae ſimilitudi-
 ne notabilis Hefychii locus, Ἐπιſμυκτὸν, ἐπιμυκτηριſμόν.
 Quamcunque in partem verſaveris ἐπιſμύχειν, nunquam in-
 de extundes poteſtatem τοῦ ἐπιμυκτηρίζειν· idcirco nihil oc-
 currit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus Hefychius
 dederit ἐπιſμυκτὸν, quod ſcribendum fuerat ἐπιμυγμόν· niſi
 tamen quis, me non invito, propius ad literas corruptae vo-
 cis, poëticaſ formas praeferat ἐπιμυκτὸν, cuiuſmodi multa
 praeſertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὺς, ἀποδαſτὺς in
 Hefychio, ἀρμοſτὺς, ἀſπαςτὺς, γενετὺς, ἐδητὺς, κτιſτὺς &
 ληιſτὺς Herodoto, μαſτὺς, ὀρχηſτὺς. Nunc ſi Scholiaſten ſe-
 cutus probaveris in Luciano ἐπιμυγέντες, ſenſus orietur a
 priore nonnihil diverſus: neque enim ad teſtatoſem amplius,
 a quo fuerint egregie ludificati, ſed ad alioſ iſtoſ pertinebit, de
 quibus modo Noſter, τοῖς πολλοῖς ἡδιſτον γίνεται, quorum
 plenis cachinnis peſſimi captatoſes excipiuntur: *Hi vero den-*
tes prae dolore collidunt, a cunctis ob deſtitutam hereditatis per inſi-
dias appetitae ſpem irriſi ac ludibrio habitii. Porro, me quidem ar-
 Lucian. Vol. II. E e

bitrum si capias, mutandum erit quoque ὑποπρίουσιν in ὑπὲρ πρίουσιν illud insolens, atque etiam a Stephano neglectum, praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem: hoc & usu crebro & ratione nititur. Helych. Ἐπιπρίων, τοὺς ὀδόντας τρίζων· pari modo Tymnes III Anth. c. V, Ep. 31, — ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιβρύχουσα. HEMST.

Pag. 146. l. 3. Ζῶης ἐπιμήκιστον) In plurimis huius formae vel iungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio; neque utrum praeferas, quidquam refert. Quod editur in Thucyd. I, c. 1, ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντι μιν, Dionysius habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil edd. mutant; alibi secus: ut in Macrobo. § 1, ἐπιμήκιστον ὑμᾶς βιῶναι. § 2, ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιῶναι. Aristae. II Ep. 21, Ἄλλ', ὃ Δελφίδιον, ἐμὸν πρόκριτον ἀγαθόν, ζῶοις ἐπιμήκιστον, εὐζῶοις. Philostr. Her. c. 9, καὶ δικαίους ἐποίησιν, βιωταὶ ἐπιμήκιστον. Ios. Waffius Add. praefationi clariss. Duker. ad Thucydidem insertis solutum scribendi morem in similibus probat, quem sane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. HEMST.

ead. l. 5. Ἡ προπέμψεις) Certissimus, ut mihi quidem videtur, est naevus in voce προπέμψεις, pro quo legi posset προπέμψας at verum Luciani arbitror προπέμψης. Neque alium, quam hunc, verborum horum sensum intelligo: *Euge, o Thucrite, vivas diuissime, dives simul & tales deridens; neque certe prius moriari, quam ubi praemiseris omnes adulatores.* IENS. De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad Tim. c. 33. Neque est, cur scripturam optimam sollicitemus. SOLAN. Eruditiss. Dukerus ad Thucyd. VII, 63, prolato hoc loco adiungit: *quod fortassis alii usitatus dicerent προπέμψης* atque id ipsum rescindi voluit Iensius. Sed merito lectioni vulgatae suppetias venit politissimus Wopkenius Lect. Tull. III, c. 13. HEMST.

ead. l. 10. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν) Vereor, ut interpretes elegantiam praepositionis habuerint perspectam. Capendum est, quasi dixisset, omnes omnino ante eum huc advenient earundem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducantibus. Illustrant similes loquendi formulae, ὑπὸ μάρτυσιν, ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι, ὃ ἐωρημένος ὑπὸ κήρυκι, προϊέναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δάσει vel λαμπράσιν ἡμεναι apud Heliodor. IV, p. 192, VII, p. 314, X, p. 519. καὶ αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμῶς βαίνειν Lucian. Δ. Θ. II. χοροὺς ὑπὸ τῷ μέλει τοῦτω στησόμεθα πάλιν καὶ περδένων Dion Chrys. p. 407 A. venuste Noster in Tim.

P. 114, ἐλεγεῖα ἥσῃ ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικάλλῃ· quod aliis igno-
 tum Tanaq. Fabro non latuit. Sic Latine licet efferre non tan-
 tum *ad tibias*, sed & *sub tibiis* Graecorum imitatione. Auctor
 Copae, *Crispum sub crotalo docta movere latus*: neque aliter Pro-
 pert. II El. XXXI, 35, *Deficiunt magico torti sub carmine rhot-
 bi*. Ex his simul mens patebit Apollonii Rhodii III, 3, *Μηδείης
 ὑπ' ἔρωτι*, *Medeae amoris auspiciis ac ductu*; & v. 971, *ὑπὸ πνοῇ
 ἤσιν ἔρωτος*. Nisi genitivum in hac phrasi saepius adiungerent
 Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμύγων, mallem fere apud Dion.
 Chryf. pag. 286 C. *διθράμβος ὣν ὁ Διδύσκος, καὶ ὑπὸ κεραυνῶ
 καὶ βροντῇ γενόμενος*, pro ὑπὸ κεραυνῶ καὶ βροντῇς. HEMST.

Pag. 147. l. 3. Δεινίου) Vide de Dinia in Toxaride. COGN.

ead. l. 10. Ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξ.) Videtur verbum
 excidisse in his, Ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξῃσθαι, quae sic
 transtulerunt, *id mihi fore pollicens, ut meo bono quamprimum mor-
 reretur*. Sed Lucianus reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τε-
 θνήξῃσθαι, *me herede instituto brevi moriturum*. GRAEV. Acute
 coniecerat Graevius reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae
 in vulgatis deest. Reperitur autem in praestantissima ed. I. Li-
 brariorum negligentiae imputandum existimo, quod in viri
 eximii nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video
 causam, cur hac in parte a scriptura recepta, nulla addita ra-
 tione, discedere voluerit. Necessario autem leg. Ὑπισχνούμε-
 νον, uti in P. recte scriptum est. SOLAN. Quod a Luciano re-
 lictum putat Graevius, totidem literis exhibet Iuntina: neque
 negari potest, probam esse locutionem. Artemidor. I, c. 81,
*τούτον ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ νοσοῦντες ἀπέθανον ἐπὶ κληρονόμοις
 ταῖς θυγατράσι* ita legendum est. V, c. 35, *ἀπέθανεν ἡ ἀδελφὴ
 ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδόντι τὸν ὄνειρον*. Fateor, eum in modum si
 Lucianus scripsit, optime constare sententiam, dummodo re-
 fingas Ὑπισχνούμενον illum ipsum semper observabam, promitten-
 tem se moriturum esse me scripto relictoque herede: nam Ὑπισχνεί-
 σθαι pro sibi polliceri, speque certa rem quandam praecipere, durius
 videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli
 Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit,
 istam laciniam ingenio deberi Antonii Francini, qui Iuntinae
 editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fi-
 dem, quam acumen desideremus. Berglerus, peritus Graecae
 proprietatis iudex, aliter huic difficultati obviam ire instituit:
 operae pretium erit interpretationem eius, quam lectione vul-
 gata contentus attulit, audire. Cum ergo ad Alciph. I Ep. 3,
 ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset, in similibus

exemplis a se productis ἐπὶ non facile reddi æquivalente præpositione Latina, Lucianus, inquit, in dialogo Zenophantis & Calidemidae, ubi alter istorum, qui senis cuiusdam hereditatem ambitur, dicit, ἐκείνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνούμενος ἐπ' ἑμὲ τεθνήξασθαι, i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, sive superstite me: non ut interpret meo bono, quod Graeca secum non ferunt. Phrasis est fane valde familiaris non tantum ἀπολειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισίν, ut Pausan. III, p. 259, Πολυξὼ ὑπολειπομένη ἐπὶ ὀρφανῶν παιδί. Damascius apud Suid. in Αἰδέσσια· τοῦ Ἑρμίου τελευτήσαντος ἐπὶ παισίν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσα· sed etiam τελευτῶν ἐπὶ παισίν, relictis, superstitiibus filiis obire: Argum. Demosthenis orationum, I in Aphob. & pro Phorm. Lollius III Anth. VI, Ep. 46, Ὀρφανικῶ δ' ἐπὶ παιδί λιπὸν βλεῖ —. Castigavit Kuhnus ad Aelian. V. H. XIII, 24, lapsus in hac vertenda loquendi formula Iunium; cuius errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in Eunapii Aedes. p. 70, ἐτελείτω δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, diem obiit ternis relictis liberis. Euripides, quamquam oratione variata, non dissimili virtute, Διαδέκτορι πλουτὸν ὧς ἔχοντες γ' ἐκ πατέρων ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις, Ion. v. 480. Leve vitium Achilli Tatio demamus; nam lib. I, pag. 13, pro ἐτι νηπίῳ γὰρ μοι τέθνηκεν reponendum est ἐπί. Plutarch. in Demetr. p. 889 D. ἐπὶ νηπίῳ γὰρ αὐτῷ τατάπασι τοῦ πατρὸς τελευτήσαντος. Iam nihil obstat viderur, quin locutum esse brevius existimemus Lucianum ὑπισχνόμενον ἐπ' ἑμὲ τεθνήξασθαι, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstite me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi iubet, scripto herede decessurum esse: argute autem τεθνήξασθαι, quod & captator sperabat, & ab homine sene non iniuria dicitur. Ceterum vir ampliff. C. van Bynkershoek de Capt. Instit. p. 309 proposuit hoc exemplum captatae hereditatis, & simul mortis, ut ut ea tu captatori infelicitate cesserit. HEMST.

ead. l. 12. Ἐπεγίνετο) Placuit aliquando ἐπετείνετο vel ἀπτείνετο, sicut in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἀποταθείσης, ἢ φασὶ, τῆς συνουσίας itaque saepius ἐκτείνειν & παρατείνειν de tempore in longum producto usurpantur; quemadmodum Horatius, Vivet extento Proculeius aeo. Nunc tamen nihil movere satius puto. Thucyd. I, c. 126, Χρόνου δὲ ἐπιγυγνόμενου οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρείᾳ ἀπῆλθον οἱ πολλοί ubi quod ex tribus Codd. affertur ἐγγυγιόμενου, minime spernendum est, similiter enim Demosth. adv. Pantaen. p. 987 C.

χρόνων ἐγγεγεννημένων, cum iam multum temporis intercessit: & Diodor. Sic. V, p. 236 D. χρόνων ἐγγενομένων διὰ τὴν ὁμωνυμίαν δόξαι τὸν αὐτὸν εἶναι: ipse Thucyd. VIII, 9, διατριβῆς ἐγγιγνομένης, ubi vide Dukerum. Long. I, p. 15, Χρόνος ὁλίγος διαγίνεται. Paulo diversum est in Amatorio, quem Demostheni titulus adscribit p. 250 E. ἴσως ἀν ἀκαιρον μῆκος ἡμῶν ἐπιγένοιτο τῷ λόγῳ. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν) Erasmi. Adag. in *Tithoni senectâ*, Andr. Schott. ad Zenob. C. VI, n. 18, Prov. Vatic. C. III, n. 89. HEMST.

ead. l. 14. Ἐπειδὴν τάχιστα) Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: ut celerrime simul atque Ptoeodorus potum posceret, (bibit autem abunde) praesentius in calicem iniectum in promptu haberet. Addit Bourdelotius, ζωρότερον celerius hoc loco notare, ut ex Homero interpretatur Plutarchus Symposiacôn decad. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, ut celerrime simul atque Ptoeodorus posceret, bibit enim copiose, meracius, immittere ut possit in calicem, paratum habeat illud, venenum nimirum: haec iungenda, αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poscet. GRAEV.

Pag. 148. l. 1. Ζωρότερον) Celerius: sic hoc loco haec distinctio sumenda, ut ex Homero II. 9 interpretatur Plutarch. Symposiac. dec. 5. BOURD. Nec cur Benedicto placuerit praesentius, nec cur Bourdelotio celerius, causa patet ulla, cum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle: ὁ παῖς μεγάλην κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ, τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα. GRON. Consule Plutarch. 1204, & Hom. Schol. & Casaub. ad Theophr. Ch. 144. Aristot. de Poët. c. 26. Merum Nostro haud dubie significat, uti ex Τιμ. cap. 32 etiam patet. SOLAN. Non ausculto Graevio copulanti αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον: si iungi voluisset Lucianus, non interposuisset, opinor, πίνει δὲ ἐπεικῶς. Locutionem praeter Athen. X, pag. 423, & Casaubonum illustrat Brodaeus ad II Anth. c. 47, Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, largius infundere venenum; quod scilicet Callidemidae iam longa spe lassati, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo

hausto Proeodorus interiret: ira cepisse ζωρότερον apud Homerum quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis *έτοιμον έγχειν αυτό* pro *έχειν* ut *Πιείν τις ήμιν έγχεάτω* Philen. apud Athen. p. 663 F. *ο παϊς έγχεάτω μοι την μεγάλην φιάλην* Xenoph. Symp. p. 512, v. 26, & *τούτου τδ φάρμακον έγχεαντος* in Plutarchi Alex. p. 707 A. sed nihil est necesse; nam & mox, *δύο κύλικας έτοιμους έχων*. HEMST. Non possum, quin cum lectore communicem, quae de hoc loco ad me scripsit elegantissimus Gesnerus: *Totum hoc in parenthesi videtur esse, πίνει δ' έπεικώς ζωρότερον*, bibit satis meracum. *Deus quasi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intencit aliquantum significationem; deinde έπεικώς iterum moderatur*. Possis igitur etiam vertere: bibit aliquanto meracius. *Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiscendi veneni indicetur, quod facilius alienus sapor sentitur, quo magis dilutum est vinum; difficius autem, quo est meracius*. IDEM in Addendis.

ead. l. 8. Σφαλεις) Tale σφάλμα apud Helioid. lib. 7. BOURD.

ead. l. 11. Έκτάδην εκείμην) Sic D. XIV, *έκτάδην κείμην*. BOURD. Comparavit Berglerus ad Alciphronis locum III Ep. 22. p. 326: *Πλαγγών δέ τδ Μελιταϊον κυνίδιον &c. κείται εν τρίτην ταύτην ήμέραν εκτάδην νεκρόν*. Idem usurpat p. 394 & 450: *καί ο μέν εκτάδην κείται προς την εκφοράν τών οικoi παρασκευαζομένων*. Έκταθηναι, extendere pedes, mori. HEMST.

Pag. 149. l. 4. *Ηκε γάρ αν σοι*) *Ηκε γάρ αν σοι δια της λεωφόρου ασφαλέςτερον, ει ολίγω βραδύτερος ήν*. sic Mf. *venisset enim ad te*, sc. κληρος, hereditas, communi illa via, licet paulo tardius. sic & apud Latinos hereditas dicitur venire, quae ab heredibus cernitur. Florus II, 20: *Inusitata & incognita quadam felicitate, plitae regis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant*. Sic & Cicero, alique. GRAEV. Quid si, reiecta, quam forte male sedula manus affinxit, vocola postrema ordinem continues: *ήκε γάρ αν σοι δια της λεωφόρου ασφαλέςτερον, ει και ολίγω βραδύτερος* nimirum ο κληρος nisi malis βραδύτερον. Per similes Aristophanis locus in Plut. v. 1243, *Ηκεν γάρ αν σοι ναυτος εν πεπεμμένος*, ad quem de illa potestate verborum *ήκει* & *έρχεται* plura dicemus. Vide praestantiss. Car. And. Dukerum ad Flor. II, 20, p. 470. HEMST.

ead. l. 12. *Ο νεβρός τδν λέοντα*) Proverb. *ένι τών μη προσηκόντων*. Aristoph. alii. BOURD. Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. SOLAN. Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re

periculi plenissima & vix tentanda, κατέναντι λέοντος νεβρόν
 ἐλθόντα μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῶν, ut est in Charmide Platonis p.
 463 E. hoc ex qua fabula derivetur, obscurum non est: illa ta-
 men, ni fallor, ab Archilocho sumserat Plato. Explicat Lucia-
 ni locum Erasmi. Chil. in *Hinnulus leonem*. HEMST. Fallor:
 sumsit ab ipso Critia Plato, ut loco diligentius inspecto mani-
 feste patet. IDEM.

ead. l. 16. Κατασοφιστεῖς) Ms. κατασοφιστεῖς ἀθλίως, *misere*
deceptus. Vulgatus: κατασοφιστεῖς ὁ ἄθλιος. GRAEV.

Pag. 150. l. 2. Θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν) Institutio-
 nem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas in-
 stitutiones, quas lex vocat *captatorias*, docet ampliss. Byn-
 kershoekius de Captat. Inst. c. V, p. 319. Lex certe de animi
 secreto non iudicat: verum Noster hoc quoque genus insti-
 tutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non
 incurreret in leges, ad speciem captatoriam rerulæ, senten-
 tiam probissimorum suæ ætatis hominum securus. Sic mu-
 tuæ coniugum institutiones quamvis iure publico non impro-
 babantur, poterant enim veris affectionibus videri provoca-
 tæ, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerum-
 que in suspicionem incidebant infidiatricæ malitiæ, gravem
 bonorum honestorumque hominum vituperationem subie-
 runt. Ammian. Marcell. XXVIII, 4, p. 581: *Parte alia uxor, ut*
proverbium loquitur vetus, eandem incudem diu noctuque tundendo,
maritum testare compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus
instanter: ibi Valesius hunc Luciani locum protulit, interpre-
 tatus θέσθαι τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, *testamentum ei ostende-*
re: praefero sensum paulo ampliorem, *in publicum proferre, cum*
pluribus communicare, quorum ope indicium ad captatum per-
 manet: ceteroquin non ignoro illud Horatii II Serm. V, 51,
Qui testamentum tradet tibi cumque legendum. Quod autem prae-
 cessit ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ non est, quod voluerunt inter-
 pretes, *imminente morte*, sed *spe mortis*, quam simulac Hermo-
 laus obiisset, resignatis tabulis mutuum ultimæ voluntatis
 beneficium experturus erat. Hæc sunt, quas Longinus vocat
 p. 240 ἀλλοτρίων θῆραι θανάτων καὶ ἐνέδραι διαθηκῶν: nam θη-
 ρῶν & *venari* non minus dicuntur, quam *captare*. Horat. — *vi-*
duas venentur avaras. Hieron. Epit. Nepot. *Alii matronarum opes*
venentur obsequiis. HEMST.

ead. l. 7. Ὅτι μὲν οὖν) Perperam in sequioribus editio-
 nibus ὅτι coniungitur, cum ὅ, τι scribendum sit, ut recte
 dedit Aldus, iamque recte in versione posuit interpres, *Quid*

ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. IENSIUS
 ead. l. 10. Τὸ ἀγκιστρον τῷ δέλεατι συγκ.) Hami escaeque
 circumpositae, retium & piscationis frequens, ubi de heredi-
 petis agitur, fit mentio: sed praeterea solent ad quaecunque
 lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, istae loquenti
 formulae traduci. Quaedam notavit Hadr. Iunius in adagio,
Escam hamo circumponere. Philo Iud. de Iud. p. 720 C. ἵνα τῷ
 ἐν ὀλίγοις πίστιν δέλεαρ καθεῖς ἀγκιστρεύσῃται τὴν ἐν μαίῳ
 ἀπιστίαν Zeno Veron. de Avar. Hinc unus pecuniam suam in-
 quam hamum proponit, ut facultates ad se attrahat alienas: oppor-
 tune diversa in re Petron. p. 15, 664. Solon in Troch. apud
 Plut. T. I, p. 86 A. Περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγρευτῆς οὐκ ἀρίστα-
 σεν μέγα Δίκτυον, θυμὸν γ' ἁμαρτῶν καὶ φρενῶν ἀποσφαλῆς
 sic enim mihi videtur non inscite B. Martinus emendasse V.
 L. III, 20. Ideo, qui captus & inescatus tenetur, καταπίπτει τὸ
 δέλεαρ vel τὸ ἀγκιστρον dici consuevit: de Iuliano Symeon
 Metaphr. Vir. Athanas. § 16: Αὐτὸς τε τὸ δέλεαρ τῆς πλῆθς
 καταπίων εἰλκετο τῷ ἀγκίστρῳ πειθόμενος: de iis, quos prae-
 miis & honoribus irretitos Iulianus a fide Christi abstraxerat
 Asterius Hom. in Avar. p. 43: πόσοι δὲ τὸ τῶν ἀξιωματῶν δέ-
 λεαρ εἰσδεξάμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τῆς παραβάσεως
 ἀγκιστρον. Gregor. Nyss. T. II, p. 227 B. Foenerator τι-
 φέρει τὸ βαλάντιον, καὶ δείκνυσι τοῖς πνιγομένοις τῆς θάλασσης
 λεαρ, ἢ ἐκείνῳ (ἐκείνῳ) διὰ τὴν χρεῖαν περιχρῆναντες συγκατα-
 πίωσι τοῦ τόκου τὸ ἀγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυροι, qui
 ad ostentatam undecunque lucelli escam avidus adnatat, ἀγ-
 κιστροφάγος, testibus Hesychio & Etymologo. His affinita
 sunt in Luciano permulta; sed inprimis vide περὶ τῶν ἐπὶ Μ.
 Σ. c. III. Verum alia longe est ratio, quam postulat hic lo-
 cus, quando qui hamo praerofso captatorem deceptum cir-
 cumvenit, dicitur καταπίνειν & κατασπᾶν τὸ ἀγκιστρον per-
 quam apposite Horat. II Serm. V, 24: — captes astutus ni-
 que Testamenta senum; neu, si vaser unus & alter Insidiatorem praerofso
 fugerit hamo &c. Sunt ibi multo plura, quae cum descri-
 ptis ab auctore nostro captatoriis artibus conferre non po-
 nitebit. Aristaen. I Epist. 17: συχνότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ
 προσακτέον κἂν αὐθις τὸ ἀγκιστρον καταπῇ, πάλιν ἀσπαλιώ-
 σω. Erasmus in Vorare hamum parum accurate. HEMST.

Pag. 151. l. 13. Οἶνος ἀνθοσμίας) Ἡδὺς, εὐδωσμος, περίσμος,
 ἀνθηρὸς, εὐώθης. Sic ἀνθοσμίαν saepissime interpretantur Gram-
 matici Graeci: leg. Achill. Tat. lib. 1. BOURD.

ibid. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Ea semel de Siculorum

deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo inva-
luit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. Plato hanc di-
ctionem usurpavit Πολιτ. Γ. Athenaeus lib. XII copiose de il-
lis. Macrob. Saturn. lib. VII, c. 5, *Modum vero servat, qui sui po-
tens est, & in mensa Sicula vel Afiana*. Hae pro lautis & opiparis
leguntur. Lucianus in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas
immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus af-
fluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. COGN. Si-
culae dapes, quarum Plato etiam meminit de Rep. III. SOLAN.
Proverbio fuerunt notatae Sicularum Syracusanorumque
mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare Lyfis Ep.
ad Hipparch. meminit Σικελικᾶς πολυτελείας, qua degustata
Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae discipli-
nae deduci se fuerit passus. Luciani locum Brodaeus attulit
Misc. V, 33, & iisdem fere veterum exemplis usus Cluv. Sic.
Ant. I, p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere Theo-
doreti sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae
deliciae iunguntur ex Serm. IX περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὃ
ταλαίπωρε καὶ χαμαίζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνώθῳ καὶ ταῖς
ὀφρῦσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας εἶναι νομί-
ζεις ζεύγος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐκπώματα καὶ οἶνους ἀνθοσμίας, καὶ
πανδαίσιαν Σικελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα ὅσα σοι
τὸν ὕγρον καὶ ἀνειμένον καὶ ἀβροδίαιτον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον.
Themist. p. 238: καὶ τράπεζαν παραθέμενος Σικελικὴν πίνει τε
ἄδδην καὶ εὐωχεῖται κόρης αὐτῷ τινος Κορινθίας ἡ παιδὸς Ἰω-
νικοῦ διακονουμένων Protr. ad Nicom. p. 301 B. Συρακουσίαν
ἀεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικὴν τινα προτιθέντες. Gregor. Nyss. T.
II, p. 244 B. οἱ τὴν ἀβροδίαιτον καὶ Συβαριτικὴν παρατιθέμενοι
τράπεζαν. Liban. Antioch. p. 380 C. Nihil est in re facili, cur
plura coacervem. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Τράπεζαι Σικελικαί. Isaac. Pon-
tan. ad Macrob. Theod. Marcil. ad Horat. BOURD.

Pag. 152. l. 3. Ὑπέρβρει) Emendatius in membranis exara-
tur: ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὃ γενναῖε, παρ' ἄλλων τὰ γαθὰ, mihī, o
optime, ab aliis bona affluebant: vulgo ὑπέρβρει. GRAEV. Omnino
legendum ἐπέρρει, suadente Ms. Gr. & L. alia enim illa lectio
ὑπέρβρει, quae omnes infidet edd. sententiam obscurat; haec
illustrat. Dicitur enim ἐπιρρεῖν de abundanti scaturigine, qua,
ni moles obiiiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium
apud hunc nostrum Ἑρμ. c. 61, ἐπιρρεῖ γὰρ, κατὰ τὴν παροι-
μίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἑμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναί-
δων πίθος & in Gallo c. 12, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξ-

αντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις ἀέναον τε καὶ πολὺ ἐπιρρέειν. Sic denique translata apud Xenoph. Cyrop. VII de frequentissimo hominum concursu. Adde Philostr. in Herode, ὁ μητρῴος αὐτῷ πλοῦτος οὐ παραπολὺ τούτου ἐπερρέει, p. 548, & Homeruni ipsum. SOLAN. Sine controversia verum est ἐπερρέει ὑπορρέειν *sensim ac lente fluere* nimis est dilutum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciatur. Praeterea suam ipse manum tuebatur Lucianus Imag. c. 21, ἐπιπλεῖον ἐπιρρέειν τὰ γαθά. Gall. c. 12, τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἀέναον τε καὶ πολὺ ἐπιρρέειν. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius. Euripid. Med. v. 1229, Ὀβλου δ' ἐπιρρένεντος. Xenoph. Socr. Apol. p. 411, v. 23, ἀγαθῶν ἐπιρρέοντων. Liban. Declam. X, p. 367 C. ἄλλοις μὲν αὐτομάτως ἐπιρρέει τὰ τοῦ πλούτου καλὰ. Longus IV, p. 144, ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπερρέει καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Aristaen. II Ep. 12, Οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, οὐδ' ἂν ἐκ ποταμῶν ἐπιρρέει. *Influentis dona fortunae* dixit Seneca Thyest. v. 536. Hinc ἐπιρροή pro *copia & affluentia*: σβεννύει τὴν αὐξήν τε καὶ ἐπιρροῦν apud Plat. de LL. VI, p. 875, & πλούτων ἐπιρροῖαι Eustathio Antiocheno. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo. HEMST.

ead. l. 14. Μακάριος ἦν) Amm. Marcellin. XXVIII, 4, pag. 574: *Ex his quidam &c. adulatoribus offerunt genua suaviandi vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes.* HEMST.

ead. l. 15. Μῶν καὶ σὺ τίνα ὥσπερ ὁ Φάων) Mallem abesset τίνα, oratione hunc in modum divisa: Μῶν καὶ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην &c. *num & tu, similiter ac Phaon, Venerem ex Chio traiecisti?* videtur huic lectioni suffragari, quod a Luciano mox scriptum παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης. nunc animadverto, non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te senem navicularium praemio iuventae fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui exciderit θεὸν vel θεῶν, quod si revocari placet, orationem ita constitues: μῶν καὶ σὺ θεῶν τίνα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπόρθμευσας. De Phaone Etymol. Ms. Φάων ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερηφάνων τοῦ γὰρ Φάωνος πολλοὺς ἐρασθῆναι plenius Suidas; nam Hefychius ea in voce misere mutilatus est. Vid. Aelian. V. H. XII, 18, & Comment. Brod. ad Anth. III, c. 25, Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex Athen. X, p. 445 F. HEMST.

ibid. Φάων) Vide Aelian. Var. Hist. XII, 18, & Palaephatus. π. ἀπιστ. c. 49. Iuvenis Lesbios, quem Sappho amavit. Scholiastes ab aliis discrepat, qui tradunt, a Venere iuvenem & formosum redditum, quia nulla mercede transvexerat. SOLAN.

Pag. 153. l. 12. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φ.) Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III, Sc. I, 119: Ille miserrimum se retur, minimum qui misit mihi: Illi inter se certant donis: ego haec tecum misso, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera: nec plura legisse poenitebit. Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, sicut in Platonis Phaedr. p. 1213 A. φοβούμενοι τοὺς μὲν οὐσίαν κεκτημένους, μὴ χρίμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλλονται, servanda tamen est sine dubio; de quo notavit accuratissimus Dukerus ad Thucyd. V, 49. HEMST.

Pag. 154. l. 3. Οἰμῶζειν) Horatius: Nil sibi relictum praeter plorare. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχαρίζετο) Notum, quid in obscenis sit χαρίζεσθαι, ἀφροδιάζειν. BOURD.

ead. l. 12. Βάρβαρος ἦν καὶ ὀλεθρος) Liban. Apol. p. 591 D. βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλέθρους τινὰς εὐνούχους. Demostheni debent, qui haec eadem de Philippo rege Macedonum, tanquam vilissimo mancipio, dicere fuit ausus p. 90 B. ὑπὲρ Φιλίππου δις. οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντας, οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν· ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνος, ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Idem Aeschinem adversarium vocavit ὀλεθρον γραμματέα pro Cor. p. 494 B. quod Ulpianus interpretatur, ἢ ὀλέθρου ἄξιος, ἢ ὁ πολλοῖς προξενήσας ὀλεθρον τῷ μεταβάλλειν τὰ γράμματα ἐν τῷ ἀναγινώσκειν· adeo saepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod priore loco posuit, tenendum est; usurparique solet de perditissimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant in primis Phryges. Diogen. L. in Aristippo II, 75: Σίμου ποτὲ τοῦ Διονυσίου ταμίου πολυτελεῖς οἴκους αὐτῷ καὶ λιθοστρώτους δεικνύντος, ἦν δὲ Φρύξ καὶ ὀλεθρος, ἀναχρεμάμενος προσέπτυσσε τῇ ὄψει. Herodian. I, 12, § 8: Κλεανδρὸς τις ἦν τὸ μὲν γένος Φρύξ τῶν δημοσία εἰσθότων ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque servili promptius fungerentur, admonendos fuisse docet proverbium apud Suidam, Φρύξ ἀνὴρ πλαγεῖς ἀμείνων καὶ διακονέστερος· quem Epicharmi versum esse trochaicum mihi persuadeo: eidemque lubens adscripserim, nisi quis de So-

phrone potius cogitet, quod apud Schol. Aristoph. legitur ad Av. v. 1283, Ἡ πλαγείς (vel παισίδεις· nam vulgatum παύσει nullius est pretii) βάνκτρω καλίνω σκύταλα Φρύξ ἀνὴρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicala, teste Hesychio, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικαλαί. HEMST.

ead. l. 14. Ὑπεξυρημένος τὸ γένειον) Vide Notam ad Tim. c. 22. SOLAN. Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, cum obsequium domino fuerat praestandum: simillimus in Tim. locus § 22 adstipulatur additis eiusmodi signis, quae puerum infami ministerio dilectum patefaciant, καταπύγων οἰκίτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον· neque enim hoc eo spectare putem, quod *servi, dum manumitterentur, capite rasi fuerint, imo & mento raso*, ideoque Lucianum hoc tribuere *servo, cui libertas testamento data*, quod Wouwerius existimat ad Petron. pag. 480. particula ἔτι huic opinioni adversatur. Archilochus exponens, qualem imperatorem optet, Οὐδ' ἐβοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον placere sibi scripsit apud Dion. Tarf. I, p. 399. Ita Nanarus Babylonius (deteriorem scripturam Nanybrus in versione Valesius amplexus est, cum tamen Nannarum Suidas habeat, ab eoque non diversus sit Ἀνναρος Ctesiae memoratus Athenaei lib. XII, p. 530 D.) in Exc. Nicolai Damasc. pag. 426, 429, ὁ κατεξυρημένος τε καὶ καθυπεστιβισμένος τὸ ὄφθαλμόν. Alibi iam indicavi, perditos aetatis suae mores, praesertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetustius conferre Lucianum. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Κλέανθος) Lege Μέλανθος, ut ex iis liquet, quae I. Meursius collegit de Reg. Ath. III, c. 10. Tum ἐμονομάχησε pro καὶ μονομ. praeterea ferri potest ὑπὲρ Ἀθηναίων, quamquam mallem ὑπὲρ Ἀθηναίων. HEMST.

Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ Δ.) Haec ex Mf. G. addere visum est titulo huius dialogi. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.) Mox iteratur ὑμῖν· alterutro certe loco est in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic mallem. HEMST.

Pag. 156. l. 2. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ) Huius dialogi itidemque Catapli Lucianus argumentum concepit ex Platonis Gorg. p. 356, 357, ubi si lecta fuerit Socratis, gravissimi fabulatoris, narratio, horum omnium venustas elegantissima dilucidius apparebit. Quod autem sequitur ἐπὶ τῆς ἡίδνος, si Thomam Mag. audias, castigatius scriptum foret ἡίδνος· quamvis

Moschopulus assentiatur pag. 7, 202, nihil est, quod horum Grammaticulorum auctoritas magnopere nos moveat; utraque scribendi ratio, si non usitatio illa, quae pravo iudicio premitur, perinde saltem usitata: similiter urbs Thraciae Ἡδὼν & Ἡϊῶν. Vocem restitue Libanio Demosth. Apol. p. 452 B. ὥσπερ οἱ πολλὰ ἐωρακότες ναυάγια τῶν παραπλεόντων τῶν εἰς τὰς μονὰς ἐκβεβρασμένων legeris ἥνας vel ἡϊόνας, scrupulus omnis erit sublatus: pro more suo mirificus est in his vertendis interpres. HEMST.

ead. l. 6. Τὰ ἐπιπλά) Τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων, παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. BOURD.

ead. l. 13. Ἀπορρίφθων) Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. BOURD. Benedictus, *proieci*: verte, *proiciantur*. GUYET. Pro ἀπορρίφθησαν Attice, *proiciuntur*, non *proieci*, ut habet interpres, quasi esset ἀπερρίφθην. CLER. Quale monstrum illud ἀπορρίφθων; Bourdelotius tamen sanam lectionem affirmat. Quidni addidit, quare & quomodo? Ingenue fateor, me non intelligere. Video requiri ἀπερρίφθων in duali. Sic paulo post ait Lampichus, Ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπερρίπται. Ceterum notandum est, Menippum hic dicere, sibi peram & baculum abiecta esse ante, quam ingressus sit cymbam; cum tamen infra iam apud inferos Dial. XX rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII iam dudum soluto navigio, fingatur baculo suo Charonti intentare verbera; atque § 3 pateat, etiam tum habere eum peram. IENS. Ἀπερρίφθων Mf. O. Atticum est pro ἀπερρίφθωσαν. Huius temporis exempla videtis Ἐπισκ. c. 14, & Ἐτ. Δ. XI desinente.* In impressis ἀπορρίφθων. SOLAN. Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis Bourdelotii supercilium. Recte vero doctiss. Iensius literis ad me scriptis monuit, non ἀπερρίφθων dicere se debuisse, sed ἀπερρίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπερρίφθωσαν accipias, nihil refert: est enim vero, Grammaticis distantibus, Atticis admodum familiare, ut χρήσθων, μαχέσθων ponant pro χρήσθωσαν, μαχέσθωσαν sic ἀξιούσθων, ἐξηρήσθων, ἐρρώσθων apud Philostr. p. 605, 620, 807, κεκαλύφθων & plura in Clementis Paedag. p. 171, sed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hierapytn. & Prianf. p. 120 Marm. Oxon. HEMST.

* Alterum hoc exemplum ex Ἐτ. Δ. XI fin. nihili est, ut insipienti patebit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.) Descripta sunt ex Etymologo & Suida, ubi totidem verbis leguntur: iidem habent ὄση. Poll. X, 10, hunc in modum emendandus: ἔπιπλοιοιονεὶ vel οἶον ἢ κουφὴ κτηῖσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κτημάτων. HEMST.

Pag. 157. l. 3. Χαρμόλεως) De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen esse nomen puto. SOLAN.

ibid. Ἐπέραστος) Excidit articulus, ὁ ἐπέραστος. HEMST.

ibid. Οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν) Recte hunc locum sumus interpretati. Quid ibi esset φίλημα, alibi docuimus. BOURN.

ead. l. 8. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτος), καὶ τὸ διάδημα) Fuit cum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτος ἐμπεπορπημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεμένος &c. ut Dial. XIII, Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. Sed assuetudine Luciani mei meliora doctus, intelligo elegantem istiusmodi verborum, quae desiderari opinabar, ellipsin. Ita namque in Deorum concilio c. 9: Ἄλλ' ὁ Ἄττις γε, ὁ Ζεὺς, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπείσεκλήθησαι ὅτοι; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κἀνδυν, καὶ τὴν τιάραι; Certissime hic in ultima parte subauditur διαδεδεμένος, vel simile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14: Ἐκεῖνος δι τίς ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρὰν ἐφροστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι &c. & hic post διάδημα intelligitur διαδεδεμένος: nec certe cum Brodaeo in Miscell. IX, c, 10, legendum ὃ τὸ διάδημα. Ita & alis in casibus simili modo verbum aliquod supprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9, Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23, Ἡ Βαβυλὼν δέ σοι, ἐκεῖνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον. post vocem τεῖχος, & dein post περίβολον aliquid intelligitur, quod cineta valeat. Simili ellipsi in Cataplo c. 13, Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte interpres, Ubi ille est, qui fustem gerit? Pari locutionis ratione apud Nostrum c. 14 in Gallo dicitur Σίμωνι τὰ πιναρά. & Pan in Bis accusato c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὰ ποικίλα. & Orpheus in Fugitivis c. 29, ὁ τὴν κιθάραν. IENS. Similem phrasin vide Δικ. c. 19. Adde & Καταπλ. c. 4 & 13, ὁ τὸ ξύλον. & Δικ. c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. SOLAN. Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus insignitur, notis, ut sine membranarum omnium consensu loco moveri non deceat. Suidas: Βλοσυρὸς, ἀξιώματιδός, καταπληκτικὸς, φοβερός, σσηνός. Πο-

tius quam hoc expellerem, mallem alterum vocabulum ad-
ptare: ὁ δὲ τὴν πορφύριδα οὕτως, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργός, ὁ
βλοσυρός. Sed deinde non est eripienda Luciano ellipseos, qua
valde delectatur, venustas: accedant exemplis a doctiss. Iensio
collatis ex Tim. § 7, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὁδὰς ἐκατόμβας· ex
Catapl. § 4, ὁ γενναϊότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in mo-
dum Aelian. Epist. II, τὴν οἶν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια. Lampi-
chum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex
hoc solo Luciani loco illustr. Maffei in Galliae Antiq. Sel. Ep.
I. HEMST.

ead. l. 9. Ὁ βλοσυρός) Minax. BOURD. In Charontis, Mer-
curii, & diversorum mortuorum dialogo (nam recte in inscrip-
tione huius dialogi additur in codice vetusto, καὶ νεκρῶν δια-
φόρων) ὁ δὲ τὴν πορφύριδα οὕτως καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρός,
τίς ὦν τυγχάνεις, vertitur: Hic vero purpuratus & diademate
vinctus, facie truculentus. Quis es tu? Sed Mf. pro ὁ βλοσυρός ha-
bet ἀλουργός, hic vero qui & veste & diademate purpureus est. Quis
es tu? GRAEV.

ead. l. 10. Λάμπιχος) Neque hic mihi notus est. SOLAN.

ead. l. 12. Τί οὖν ἐχρῆν) Optime modo iungebantur τί οὖν
πάρει; hic secus: quamobrem separanda duxi, τί οὖν; ἐχρῆν
&c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit: vide Προμ. c. 9,
Ἐν Δ. XIII, c. 2, Νεκρ. Δ. III, 1. XXII, τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο
μὴ ἀποθανεῖν; In Ἐπισκοπ. c. 8, fraudi fuit interpretibus pra-
va distinctio hunc in modum reformanda: τί οὖν; οἰσθόμεν
ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξασθαι ποτε; Haec semel monuif-
se suffecerit. HEMST.

Pag. 158. l. 13. Δαμασίας) Amphipolitanus, stadio victor
Ol. CXV. AG. IV, 1252 E. Vide etiam Nostrum Lexiph. c.
11, ubi statua eius memoratur. Alter Damascius Ol. CCI.
LLoyd. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μανδύς) L. μανδύη. SOLAN. Etymol.
Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἦν μανδύαν καὶ χλα-
μύδα καὶ πορπὴν καλοῦσι· ex quibus horum corrigendorum
ratio patet. Moeris Attic. Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπί-
βλημα, ἦν καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ πυρρὴν καλοῦσι, καὶ
στολὴν καὶ ἀστράβην καὶ κολύβιον. Repone κολόβιον· deinde
pro πυρρὴν βηρρὸν vel βήρριον, quo ducit Artemidor. II, p. 85.
de birro multa Salmaf. ad Tertullian. Pall. & H. A. Script.
Haec me movent, ut suspectam habeam Etymologi πορπὴν
fibulis adstringebantur ἐφεστρίδες five lacernae: verum ut un-
quam μανδύη vel ἐφεστρίς dicta fuerit πορπὴ, id quidem me

plane fugit: quare multo malim βηρρόν erroris propagati gradus spectare licet in Moeridis πυρρήν. HEMST.

Pag. 159. l. 10. Κράτων) Sicyonius: vide c. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Τὰ ἐντάφια) Inepte vertitur *epitaphia*, cum sint vestimenta funebria. GRAEV. Inepte interpres, neque *epitaphia*: ἐντάφια, ut notum est, pro *vestibus sepulcralibus*. GRON.

ead. l. 13. Ἀνεκέρυξεν) Post hanc vocem in impressis omnibus legebatur, εὐεργέτην δηλονότι: quod merum scholium est, & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat. SOLAN. Ἀνεκέρυξεν εὐεργέτην δηλονότι) Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco considerares: nam ἀνακηρύττειν εὐεργέτην legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, ἀναγράφειν εὐεργέτην in marmoreis etiam psephismatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum summa constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem εὐεργέτην celebrari; quae Firmus imitatus Ep. XVII scripsit, ταῖς ἡμᾶς ἀναδοῦμεν ὡς εὐεργέτας. Nunc tamen vicolae vicinae δηλονότι contagione violari εὐεργέτην fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in Luciani contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret ἀνεκέρυξεν, in marginem adscripsisse εὐεργέτην δηλονότι. Quam ob rem expungere non fuisset veritus, si vel unus certae fidei Codex addixisset, eamque dubitationem sustulisset, an non forte Lucianus scripserit ἀνεκέρυξεν εὐεργέτην. HEMST.

ead. l. 14. Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς) De quibus dico ad Catapl. BOURD.

ead. l. 15. Μέγαν τάφον) Et hunc locum, & quaedam non dissimilia notavit Des. Herald. ad Martial. VIII, 75. HEMST.

Pag. 160. l. 5. Στράτων) Sic optime ed. I. non enim iam Crato loquitur, uti volunt vulgatae edd. sed miles quidam tropaeum ferens. MS. Gr. & P. Νεκρός: quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. deceptit oscitantem librum. SOLAN.

ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα) In Mf. pro Κρα. est Νεκρός. Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. GRAEV.

ead. l. 9. Βρενθυόμενος) Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto delitescencia & scenae libertati condonata studiosius eruerent, scriptisque suis quasi

tessellas infererent. Veniam merebatur temperata certisque
 finibus circumscripta haec licentia; Lexiphanum effraenis li-
 bido Luciani virgulam censoriam. Facilius autem in *βρενθύε-
 σθαι* significandi vim exemplorum ope declares, quam ab-
 strusam originem aperias. Grammatici notationem repetunt
 a *βρενθίω* vel *βρενθείω*, unguenti Lydii genere aestimatissimo,
 quod Pollux testatur VI, 104; vetustatem & rei & nominis
 Sappho confirmat ab Athenaeo producta XV, p. 690 E. Re-
 cte Hesychius & Erymol. *βρένθειον, μύρον τῶν παχέων, ὡς ἡ
 βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μύρον. Βάκχαρις* enim, ne quis errorem
 viri doctissimi secutus labatur, ut docent Schol. Aeschyl. ad
 Pers. v. 41, Erotianus & Galenus in Gloss. Hipp. *Λυδῶν* vel
Λυδίων τι μύρον. Cum vero ab herbis & floribus, eorumve ra-
 dicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent,
 idem evenisse huic *βρενθίω* nihil est cur dubitemus: *βρένθις* cer-
 te vel *βρένθιξ* Cypriis erat *θρίδαξ* aut *θρίδακίνη*, auctore Ni-
 candro apud Athen. II, p. 69 B, & Hesychio: idem *βρενθινὰ*
 commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro
 colore inficiant: Etymologus praebet *βρενθία*, tanquam si di-
 minuta foret vox a *βρένθος*, quod ipse suppeditat in *Γήτειον* p.
 230, *βρένθος, βρένθειον· ἔστι δὲ εἶδος πολυτελοῦς μύρου·* eamque
 ob causam notavit antiqua manus ad Clementis Paed. II, p. 177,
βρένθιον ἀπὸ τίνος ἀνθους ἡδεος. Qualis autem fuerit *βρένθος*,
 ut Cypriis, sola lactuca, an apud Lydos aliosque diversum
 herbae florifve genus, mihi quidem definire non est in prom-
 tu; multoque minus an Arcadica *βρένθη*, cuius ex Pausania
 meminit Stephanus, nomen huic germi acceprum retulerit.
 Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam appella-
 tionem huius unguenti aut parandi modum tradant, usum eius
 iam pridem interiisse, tamen si Pherecrates apud Athenaeum
βρενθίου velut aetate sua noti fecerit mentionem. Recta est
 scribendi ratio *βρένθινον, βρένθειον & βρένθιον*, derivandi normae
 non minus quam consuetudini respondens: nam quod Lucia-
 ni Schol. habet ad *περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ.* prope finem *βρένθυον*, ni-
 si de industria, quo melius ad *τὸ βρενθύεσθαι* congrueret, ita
 finxerit, vitio laborare censeo; ideoque magis, quia Etymo-
 logus, quem & ipsum veteres secutum descripsit, *βρένθειον*
 praefert. Iam illum esse fontem verbi *βρενθύεσθαι*, Grammati-
 cis, quibus idem, quod in vernaculo sermone Varroni, ius-
 tius obiici potest, minime concessero: repugnat tum sincera
 interpretandi lex, tum contorta & abhorrens significationis
 explanatio: audi modo, quem colorem illinat Helladius apud

Phot. p. 870: *Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται γέγονε δὲ ἐκ τοῦ βρένθιον, ὃ ἐστὶ μῦρον. οἱ γὰρ ἀλαζονεύμενοι καὶ βρενθύνουσι μῦρον χρῆσθαι εἰώθεισαν* qua quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi possit. Verum Helladii verba plenius exscripsit Eytzol. p. 212, in *Βρενθύεται* non alius enim est *Βησαντίνος*, (ita legendum, non *Βισαντίνος* alibi paulo rectius *Βησαντίνος*) quam hic ipse Helladius oriundus urbe Antinoo vel Besantino. Mihi videtur in *βρένθος* primaria fuisse virtus tumoris & ὄγκου, quae quasi materies subiecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: poteram, nisi longum, multaeque simul alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae potestatis propagationem considerari velim. Haec tamen est ratio, cur in Hesychio *τύμβον*, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum H. Stephano in *τύφον*, nec cum Guyeto in *θυμόν* mutari patiar. *βρένθος* certe apud Athen. XIII, p. 611 E. pro *fastu tumido* & *arrogantia contentoria* ponitur: *recitabo*, inquit, *ex oratione Lysiae in Aeschinem Socraticum, etsi longiora δὲ τὸν βρένθον ὑμῶν τὸν πολὺν, ὃ φιλοσοφοῦ* hoc ille subactus, si quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens singularium vocum captator ex latibulo quoriam antiqui scriptoris depromsit. Eustathii quoque locus ad Il. θ, p. 691, procul dubio vel Aelio Dionysio, vel Pausaniae debetur: *τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας παρὰ τῷ Κωμικῷ· ἐξ οὗ τὸ βρένθιον, μῦρόν τι ἐκείνο* (retinuit, credo, ex vitiatō exemplari: praestaret *Λυδῶν* vel *Λύδιον*) *περιαδόμενον· ἐξ ὧν ῥήματα τὸ βρενθύνειν, ἡγουν κατατρυφᾶν ἀλαζονικῶς*. Satis placet illud *ἐξ ὧν* aequum pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρένθειον: at quando auctoritatem Comici profert, clare ostendit, alienam se observationem excerpisse; saltem in Aristophanis, quem eo titulo plurimumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas legit Eustathius, fabulis nusquam occurrit *βρένθος*. Fuerit etiam lectum alicubi ἢ *βρενθῦς*, nisi me fallit in Hesychio corrigendo coniectura, *βρενθῦς, πυθμῆν, τύμβος, καὶ ὄργεον, ὃ καὶ βρένθος* me iudice deterius est, quod editur *βρενός*. Hinc prono alveo defluunt *βρενθύεσθαι* & *βρενθύνεσθαι*, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non secus atque *πληθῦς* existunt *πληθύειν* & *πληθύειν*. Iam ut perspicuas, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium est eorum interpretationes in unum congerere: *μολοφροεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι, ἐπαίρεσθαι, σεμνύνεσθαι, θυμῷ*

σῆσαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι, προσ-
 ποιείσθαι, ἐναβρύνεσθαι, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι,
 διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, δρῦπτεσθαι
 in quibus citius curam, quam copiam desideres: nullum ta-
 men est tot verborum, cuius vis & ratio non facile deduca-
 tur ab illa radice, quam proposui, tumoris & ὄγκου: neque dif-
 fiteor, quantumvis fatis magno discrimine diffidere videan-
 tur, eam esse τοῦ βρενθύεσθαι structuræ diversitatem, ut va-
 rios illos potestatis leviter inflexæ colores pro indole senten-
 tiæ non aspernetur. Non una vice Aristophanes usurpat:
 notissimus de Socrate locus in Nub. v. 361, Ὅτι βρενθύει τ' ἐν
 ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὸ φθαλμὸν παραβάλλει. Scholiastes cum
 scribit, ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν ἐν τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν
 ὄρεας, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere censendum est
 ad παραβάλλεσθαι τὸ φθαλμῷ. Diogen. L. II, 28, antequam
 eum ipsum Comici versum ponat, ita praefatur: τοῦτο δ' αὐ-
 τοῦ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει καὶ Ἀριστοφάνης
 λέγων οὕτως: alludunt itidem Plato Conv. pag. 1206, quem
 Athenaeus expressit V, p. 216 A. & Antoninus VII, § 66;
 quod ab elegantiss. Menagio praetermissum Gatakerus anno-
 tare non neglexit. Ut autem dubitare nemo potest, quin ist-
 hac descriptione Socratem irridere voluerit Aristophanes, sic
 speciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto super-
 cilio despicientis, res ipsa loquitur. Paulum aliter scarabaeus in
 Pac. v. 26: — ὑπὸ φρονήματος βρενθύεται τε καὶ φαγεῖν οὐκ
 ἀξιοῖ μέγα φρονεῖ, inquit Schol. *magnificum se facit, multumque*
sibi arrogat: quo pacto Athen. XV, p. 669 B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλ-
 πιδανδς βρενθύηται, ὥς μόνος ἀνασπάσας τὰ κοττάβια. Lyfistr.
 v. 887, X' ἂν δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore mo-
 rosa, quae maritum fastidio habet, ac superbe tractat. Simili
 modo Liban. Decl. VII, pag. 320 B. οἶδα πηλικά βρενθύεσθαι
 συνηθὲς αὐτοῖς, *quam superbas iras gerere consuetum habeant*. Orat.
 XV, p. 437 C. καὶ οἱ μὲν ἡσέλγαινον, ὃ δὲ ἐβρενθύετο. Saepius
*iracunde indignari, ipso vultus & oris habitu indignationem profite-
 ri*: περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. cap. 37, ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται
 λαβόντες, ἐτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Athen. IX,
 p. 383 F. μὴ καὶ τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ ἐκ Δυσκόλου Μενα-
 δρίου βρενθυόμενος λαρυγγίσῃ τὰδε. Aelian. de Anim. V, 36,
 avis asterias, εἴ τις ὄκνον καλέσειεν αὐτὸν, ὃδε βρενθύεται καὶ
 ἡγανακτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit No-
 ster in Tim. c. 54, βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, *vultu composito*
ac severo meditabundum incedere, qui locus est ad hunc conferen-

dus. Magis est vulgatum, ut ἐπὶ adsciscat. Athen. XIV, p. 621 B. nisi potius ipsius Heraclidæ Pontici, hominis eruditissimi, sint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τῶν σωμάτων εὐεξίαις βρενθόμενοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. Themist. Or. XXIII, p. 291 A. ἡμεῖς τε δὲ αὐτὸς τῶν ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογούμενοι καὶ βρενθόμενοι ἐπὶ τοῖς συνωνύμοις &c. Orat. XXIX, p. 346 B. si libem exiguam elueris, sensus, qui Petavium fugit, egerit constabit: Ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθόμενοι ἴσως καὶ αἰσθαδίζομαι· καὶ ἐπεστόμισεν ἄν με Σωκράτης, ὥς ἀλάζονα ἦν· *at ego me forte ob ista pauca superbus effero, mihiq̃ue multum tritum: immo tum Socrates mihi, tanquam iactatori importuno, os obstrueret.* Rarioris usus est illud Plutarchi pro Nobil. § 8, ἐξετάζομεν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προσηλάμισεν τῇ εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρενθύεις· & Zachariae Schol. initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ νῦν βρενθυόμενος εἶναι σοφὸς &c. Haec argumento sunt, quod parce prisci scriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus usu creberrimo fuisse tritum. Cui placuerit inprimis Theodoretum reperio: vide, ne dubites, nam nihil est caefae, cur plura describam, Prol. Ἑλλ. Θεολογ. p. 463 D. Sem. V, p. 557 D. VI, p. 571 B. X, p. 628 D. I. Αἰρετοκακομ. c. 1, ut alia praeteream. Apud Agathiam, scriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo saepius occurrit, quam notatum est a Suida, qui, quod exemplum primo loco posuit, Theophylacto debet Hist. I, c. 3: Ὁ δὲ σοβαρευόμενος πολλὰ μάλλον κατεβρενθύετο, οἷα προσηλακίζόμενος τῷ ἀναξίῳ τοῦ δόγματος. Idem Ep. 69, βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem observatio nostrae Helychius emendatus faciat: Βρεναίαται, δουγερραίνει, προσποιεῖται· expeditum est βρενθύεται· nisi quis religiosius ordini literarum adhaerens praeferat, Βρινδίσται, vel Βρινδεῖται· nam infra sane legitur, Βρινδεῖν, θυμοῦσθαι, ἐκζεῖν. In eodem malim, βρενθύνεται, ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, σμύνεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται· quamquam de posteriore non contendero. HEMST.

ead. l. 16. Ἀλαζονείαν) W. r. In aliis ἀλαζονίαν. SOLAN.

Pag. 161. l. 1. Ἐννοίας πολυπλόκους) Hinc philosophorum πλοκαί, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auſt. cap. 22, & alii BOURD.

ead. l. 3. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν καὶ Δία, καὶ χυρσ.) Verterat Mart. Bolerus & curiositatem. Idem taturus Benedictus reddidit, & rerum minimarum disquisitionem. At sane iam satis expresse hoc philosophi vitium per tria proxime antecedentia, quae non sunt ab hoc postremo diverſa.

Itaque non miror, patrem notasse, videri nunc intelligere *avaritiam*, ut sic potius distinguatur καὶ ὕβλους καὶ μικρολογίαν νῆ Δία, καὶ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab discipulis corraserit, sed etiam ostendet animo insitam insignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celaram nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi sequitur ποία πεντηκόντορος absurde vertunt quae quinquereimis, quasi bellicum quid apud inferos, cum ipse Charon in Contemplantibus testetur, se solum δικωπίαν ἔλκειν. GRON.

ead. l. 13. Μναῖ) Coll. P. & L. In impressis μνῶν. SOLAN.

Pag. 162. l. 1. Πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν) Pro πέλεκυν ναυπηγικὴν est illa loquendi forma propria fere Atticorum. Xenoph. Symp. pag. 521, v. 10, εἰσεφέρετο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κεραμεικῶν. Theophr. Char. Eth. cap. V, Θουριακὰς τῶν στρογγύλων ληκύθους, καὶ βακτηρίας τῶν σκολιῶν ἐκ λακεδαίμονος. Epicharmus in Scirone, πηλίνων λεκίς. Aristoph. in Γῆρα. κατὰ τῶν μαγειρικῶν. Alexis: — Ἀριστογείτονα τὸν ῥήτορα εἶδον λάρκον ἡμφιεσμένον τῶν ἀνθρακῶν —. Posteriora submittrat Pollux X, 87, 104, 111. HEMST.

ead. l. 2. Ἐπικόπῳ) Sic vocat truncum, super quo aliquid diffecatur: vox in usu rarissimo. BOURD. Valde obscure vertitur sic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iste sumta securi, qua naves fabricant, eam refecabit scanforio navis tabulato suppositam*. Pro ἐπικόπῳ in Mf. est ἐπικόπτῳ sed aut legendum est ἐπικοπάνῳ, aut ἐπικόπον pro ἐπικόπανον usus est Lucianus, sicut illo Menander in Messania, ut auctor est Pollux Onomast. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρικὴ, in qua secabant in frustra carnes assandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixisse ἐλεῶν, ξάνιον, ἐπίξηνον dictam esse istam mensam coquorum ἐλεῶν, quia ex oleis conficiebatur, auctor est Hesych. quamvis alios ἐλεῶν scribere doceat, & aliunde petere huius vocis originem: vide in ἐλεῶσι. Apud Pollucem stultissime vertitur ἐλεῶν olearia cella: vide & lib. VI, c. 13, ubi eadem repetit Pollux. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mf. ut hic Lucianus, prae se fert ἐπικόπον, sed non in verbis Menandri, quae statim ex eius Messania affert; nec in lib. VI, c. 13. Utrumque veteres videntur usurpasse, ἐπικόπον, & ἐπικόπανον, sed tamen non vetustissimi: recentiora enim sunt vocabula. Sane non nisi apud novae Comoediae scriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem Menandrum, Pollux tradit locis in laudatis. Sed ἐπικόπον veteres quoque usos discimus ex Eustathio ad Odyss. B, v. 237,

ubi ἐπιζήνων exponit ἐπίκαπον. Τὸ δὲ παρθέμενοι κεφαλὰς ἐπὶ τοῦ προτεινάντες. ἢ ὥς ἐν ἐπιζήνῳ ἦτον ἐπικόπῃ ἥτοι ἐπιμύῳ θέντες ὥστε κοπῆναι· qui locus admodum facit ad hunc nostri Luciani explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum Homeri, in quibus male legitur προτεινάντες ὥς ἐπιζείνω, ἡγουν ἐπικόπῃ, ὥστε κοπῆναι, pro ἐπιζήνῳ. Sic & male legitur apud Hesych. ἐπιζυλον pro ἐπιζήνων, τὸ παρ' ἑαυτοῦ ἐπικόπον. Ἀναβάδρα est sive *scala*, qua in navem altiore, aut *tabula*, qua in lintrem aut scapham pervenire commode possumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque Lucianus. Vetus Luciani locus; *Menippus iste capta securi, qua naupega utitur, eam rescabit, utens pro mensa, seu trunco, quo secanda imponuntur, tabula, qua scapha conscenditur.* GRAEV. Huius & loci & vocabuli meminit H. Stephani. Thes. T. II, p. 354. Ἐπίκαπος, inquit, substantive, lignum, quod supponitur, cum quid secari secatur, ut Budaeus interpretatur apud Lucian. in Dial. Char. & Merc. λαβὼν πέλεκυν &c. loquitur autem ibi de barba. Potest etiam & pro mensa accipi, supra quam Lanii & coqui carnes concidunt, ut ἐπικόπανον. Antiquam autem eam vocem esse Eustathius tradit, eique synonymum ἐπιζήνων, at idιωτικῶς vocari ἐπικόρμιον. Aristophanis autem Scholiastes ἐπιζήνων esse dicit (ad Acharn. v. 317.) μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Eustathius exponens Homericum illud Od. B, 237, παρθέμενοι κεφαλὰς, subiungit, προτεινάντες, ἢ ὥς ἐν ἐπιζήνῳ, ἦτον ἐπικόπῃ, ἥτοι ἐπιμύῳ θέντες, ὥστε κοπῆναι, in trunco, in quo carnes concidi solent. Sed fortasse non minus ἐπικόπον substantive dicitur, quam ἐπιζήνων, quemadmodum apud Poll. ἐπιζήνων, & apud Scholiastem Aristophanis ἐπιζήνος. Praeterea in altero subintelligi posse videtur κορμὸν, aut τράπεζα, aut tale quid, in altero ζύλον, aut aliquid aliud. Sic enim tam ἐπιζήνος dicitur, quam ἐπιζήνων, ita tam ἐλεός, quam ἐλεδόν, ut Eustathius annotat. Postea de ἐπικόπῃ profert, quae Pollux scripsit V, 90, X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a Graevio sunt explicata: paucis, quid hoc de vocabulo sit tenendum, declarabo. Ἐλεδόν apud Homerum, vel ἐλεός, hoc enim numero solum occurrit Il. I, 215, Od. E, 432, τράπεζα esse μαγειρικὴν sive mensam coquinare veteres consentiunt: eorundem auctoritate masculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τοῦλεδόν Aristophanis in Equ. v. 152, 169, & ab utrovis aequae repeti possit poetae ἐλεός non aliter Pollux; nam & IV, 123, ubi rariorem vocis usum exponit, Ἐλεός δ' ἦν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ θεσπίδης τις ἀναβὰς τοῖς χορευταῖς ἀπεκρίνατα, membranis si obtem-

peremus, Ἐλεδν erit revocandum. Philopono tamen vel Cyrillo ὁ Ἐλεός, τοῦ ἑλεοῦ, *Eleus fluvius, mensa*. Hinc ἑλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἑλεοῖς ὑποδύεσθαι διακονοῦντας ἐν ταῖς δοί-
ναις, teste Athen. IV, p. 173 A. quem descripsit Eustath. ad II. I, p. 773, v. 43. Dubitat Harpocration, an Ἐλεοκόποι Lysiae, quos alii τοὺς τὰ ἑλν κόπτοντας, τοῦ ε παρεμβεβλημένου, interpretabantur, indidem sint derivandi: μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἑλεόν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλινόν, γεγένηται τοῦνομα· ubi quid sibi velit ἐκτὸς prorsus omissum a Suida, minime perspicio; nisi quis reponi probet ἔρκος, vel, quod verius existimo, ὅπερ ἐστὶ κόρμος ξύλινος. De ἑλεοῖς plura Iungermann. ad Poll. X, 101, n. 44. Idem censetur ἐπίζηνον saepius in Aristophanis Acharn. v. 317, 354, 364, 365, usurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam esse *culinariam*, hanc, ut Suetonius ait in Claud. c. 15, *mensam lanioniam* statuas. Aeschyl. Agam. v. 1286, Βωμοῦ πατρίου μ' ἀντ' ἐπίζηνον μένει Θερμῶ κοπέισης φοινίφ προσφάγματι· quorum mihi Stanlei versio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Ξάνιον adiungit Pollux origine par, sed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπανον. Menandri verba vel integra possunt servari, ut initium iambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἡγεῖται μ' ὅλως Ἐπικόπανόν τι — *Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis*: nam nihil est futilius ea explicatione, qua sibi blanditur ad Menandri Reliquias Philargyrius ille Cantabrigiensis. Ἐπικόπανον autem an ἐπικόπον dicas, nullum interest discrimen: plus una vice meminit Eustath. ad illud Od. Γ, 443, — βοῦν ἐπικό-
πων, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήζων· ὅθεν καὶ ἐπικόπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίζηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέ-
γεται· & ad Od. Δ, p. 1692, ἐπάνω ἐμοῦ, ὥς οἶα ἐπὶ τινος ἐπι-
ζήνου, ὅ ἐστιν ἐπικόρμιον· cuius vocabuli infima Graecorum ae-
tate vulgati rationem pandit Aristophanis Scholiastae κόρμος μαγειρικὸς, quos *lanionum codices* ex ulnis maxime confectos appellat Iuvenalis antiquus Commentator ad XI, 141. Etymol. Ἐπίζηνον, ξύλον ἐφ' οὗ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπικόπον· πα-
ρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Δημοσθένει· de Aristophane liquet; De-
mosthenis locum haecenus quaero. Hinc in Hesychio rescieri-
dum arbitror, Ἐπίζηνον, ξύλον· ἐφ' οὗ τὰ κρέα τιθέντες ἔκοπον, ὃ νῦν τὸ κρεοκόπον, vel ἐπικόπον ξύλον· nihil enim obstat, quo minus hunc in modum suppleatur, ut recte monuit H. Stephanus: sic ἐπικόπον σανίδιον, *tabella, super quam aliquid inciditur*. Paulus Aegin. VI, c. 67. Leonides, ut ὁσχεοῦ ρακώσει mede-

retur, ὕπτιον ἀνακλίνας τὸν ἄνθρωπον σμίλη κατ' ἐπικύπτου-
 νιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ δέρματος τὸ περιττὸν ἐξέτεμνε. Porro,
 quod Hesychius habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ παραστροφῇ τῷ
 ὑφαινομένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπικόπον, Graevio
 tantum non assentior. Idem: Κρήϊον, ἐπικόπον, κροδοχολέ-
 βητα: veterum expositionem tradit Homericæ vocis κρήϊον
 sive κρήϊον duplicem; hi *codicem coqui lanionis* accipiebant,
 alii *lebetem*, in quo carnes coquantur. Tum etiam, si lectioni re-
 ceptæ tuto fidimus, μάλλην a Pariis τὸ ἐπικόπανον vocari He-
 sychius ostendit: illi autem coniecturae, qua suspicatus fui in
 eodem restitui posse Ἐπικόπον, ἐπικόρμιον, Πάφιοι aut Πάρι,
 pro Ἐπικόρον, ἐπικόπον, parum tribuo, quia forte probabilius
 emendes, Ἐτίκορον, ἐτίκαρτον. Scaligero subscribo Glossa
 corrigenti, *Cala, ἐτίκοπις, ἐπιγλυφίς*. Ergo Lucianus ad præ-
 cidendam tam grandem philosophi barbam scala navali Me-
 nippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii, eoque ma-
 gis, quod securis robustum aliquod lignum, non levent tabu-
 lam postularer. HEMST.

ead. l. 7. MEN. Εὐγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηναι)
 Locut. & vitio laborat, & prava distinctione; quam ob rem
 ignoscendum est eruditis hominibus, qui nihil hic videntur.
 Primum lege ἀνθρωπινώτερος, itaque verte: *Euge vero; huic ho-*
mini similior evasisi, foetidis sordibus ibi depositis. Ἀναπέφηναι in-
 tellexerunt, quasi actionem contineret; perversè: aliud nor-
 ma Graecæ linguae, atque ipse Lucianus suadent. Θ. Δ. IV,
 § 1, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας. Κατάπλ. c. 24, πῶς καθάρ-
 ῃς ὑπαρχῶς ἀναπέφηνας; Xenoph. Socr. Apol. pag. 411, v. 9,
 οὔτε θυῶν τισὶ καινοῖς δαίμοσιν, οὔτε ὁμνῶς, οὔτε ὀνομάζωι ἐλ-
 λους θεοὺς ἀναπέφηννα. Suidas: Ἀναπέφηννα, ἀπεδείχθην, καὶ
 οὐχ ἰ ἀναπέφηννα. Nihil moror Philopatridis confarcinatorum
 § 3, ipse rectius § 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo plu-
 quam dicitur, ut virtus verbi medii postulat, nisi is, qui, quæ
 habet ipse, deponit atque a se proiicit: modo, τὸν πάγονα τῷ
 τὸν ἀποθέσθω, & ἀπόθου καὶ τοῦτον. Ἐρωτ. cap. 5, πᾶσαι αἱ
 ὑποτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος. Sic πᾶσαι ἀπὸ
 μενον μανίαν τιμήσαι μὲν τοὺς αὐτοκράτορας in Pass. Tarach.
 Prob. & Andron. p. 248. Hinc sponte sequitur, quomodo sit
 capiendum αὐτοῦ, tanquam si locum, ubi sordes excussae ta-
 cebant, digito monstraret. Deinde Menippo male tribui, quæ
 Mercurii personae convenient, manifesto, dummodo senten-
 tiam consideratius perpendas, patebit. Securis loco ferram
 Menippus ad deradendam philosophi barbam risus causâ po-

scit: verum, inquit Mercurius, Menippi libidinem iocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peraeto ministerio, sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam taeterrimam illam spurcitiem deposuisti*. Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paululum etiam de superciliis demam?* quae sane leporis Commici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: Ἐρ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός. Εὐγε· ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. Μεν. Βούλει μικρὸν &c. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter supra p. 27, τί τοῦτο; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Iovis securi diviserat, repetitur. HEMST.

ibid. Ἀνθρωπινώτερον ἀναπ.) Sic apud Athen. ἀνθρωπίνως λαλεῖν p. 383 B. SOLAN.

ead. l. 8. Αὐτοῦ) Id est, αὐτόθι, εὐθύς. GUYET.

ibid. Τὴν κινάβραν) Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incensis. Hinc Horatius anum huiusmodi dicit hircum in alis habere. Lyfimachus apud Plautum in Mercat. *Iam plenus aetatis, animaeque foetida Senex hircosus* —. COGN.

ead. l. 10. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἐπῆρκεν) Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irrident, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istae loquendi formulae: οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες, Menander apud Donat. ad Ter. Andr. A. II, Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνеспακότες, Euseb. D. E. p. 106 C. οἱ σεμνοπρωσποῦντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνеспακότες, Ardemidor. Prooem. I. I, p. 3. De ipso Platone Amphis apud Diog. L. III, 28, Ὡς περ κοχλίας σεμνῶς ἐπηρκῶς τὰς ὀφρῦς. Alciph. I Ep. 34, Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς προτάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc Luciani locum commodam notavit Berglerus, quaedam tamen a Desid. Heraldio praecepta ad Martial. I, Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interiectis expolias, ὑπερῆρκεν· verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & Nostro familiare, sollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi malletm εαυτόν· quamvis enim haud negem, recte dici ἀνατείνειν εαυτόν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείνων referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita Lucian. in Tim. c. 54, ἐκπέτασας γοῦν τὸν πῶγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας· & Elymo-

logus esse contraria monet ὑποκαθεῖναι & ἀνατείνειν τὰς ἰσθμ. Hoc est illud Ammiani de rege Chlodomario XVI, c. 12, & p. 143, *elatus in arduum supercilium*. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπῆρκεν) Vide B. πρ. cap. 7, ὡς διῆρκε τὸ ξύμα. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπὸ μάλης) Quidquid clam & occulte, non pro patulo, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est Demosth. contra Aphob. *Ψευδομαρ. Οὐχ εἷς, οὐδ' ἐ δύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἢ πρόκλησις γήγεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέση πολλῶν παρόντων· non unus, non duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus.* Ita dicitur alibi ab eodem Luciano ὑπὸ κλόπου, *sub sinu*. COGN. Erasmus in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem huius phraseos explicationem tantoque viro indignam attulit, iure merito propterea castigatus ab H. Stephano in Anim. cuius operae praeclarae non meminerat H. Valesius, cum ad Amm. Marcellin. XXVI, p. 512, iisdem, quibus Stephanus, exemplis usus, Graecos ὑπὸ μάλης *de re furtiva & occulta solere dicere* observat. Nos alias ad Thomam Magistrum plura. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Πάντας μαιίνειν) Τὸ πάντας σιαίνειν. Exc. G. τῷ π. σ. V. De voce σιαίνειν vide Schol. ad Tim. p. 78. SOLAN. Haec vel Scholiorum descriptor vel Clericus in concinnaverat, ut aliquem habere sensum viderentur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Persuadeo mihi, σιαίνειν verbum recentioris esse Graecitatis, quod corruptum ex σικχαίνειν significet *fastidium creare*, quale solet odor ingratus ac taeter; at fastidire, *aversari* σιαίνεσθαι. Cyrilli Gl. Σιαίνομαι, *tedo* (taedeo) Σιαντία, *fastidia*. Σιαντός, *taeter*. Eisdem fere vocibus utitur ad σικχαίνεσθαι eiusque derivata explicanda. Fallitur Cangius Gl. M. & L. Gr. in Σιάνειν nam N-cephori & Ioannis Moschi σιανθεῖς non aliunde debet, quam ab hoc ipso σιαίνεσθαι, repeti: utrique loco potestas assignata plane convenit: aliena est, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate*. Videndum ergo, an in Schol. nostro ad Tim. p. 78, restitui commode possit, ἀπὸ τοῦ Δία σιαίνον, propter illam στρυγνότητα nimirum vultusque tristitiam, quae festum illud Διάσια celebratur. Hic autem voluitne dicere? κινάβρα proprie hircorum foetor: praeterea notat quemvis taetrum odorem, eo quod omnibus fastidium excitet, sive malis, omnes fastidiant: an potius parva mutatione legi praestat? λέγει δὲ

δὲ αὐτὸν πάντας σιάνειν, ait Lucianus *gravi foetore philosophum eum omnibus esse fastidio*. Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari *peram* suspicaretur? quid dici poterat absurdius? haec tamen Etymologi verba non multum discrepantia recognosce: Κινάβρα, ἔστι κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἀπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πήρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiasta, sed ab Etymologo nostrum Scholiasten saepe describi: de pera certe vix quicquam, quid sit κινάβρα declarans, cogitare posset, nisi ad hunc locum commentaretur. HEMST.

Pag. 163. l. 1. Κολακείαν) Ita Ox. Reliqui κολακίαν. SOLAN.

ead. l. 6. Γε) Hoc pro vulgato γὰρ ex MS. Ox. reposuimus. SOLAN.

ead. l. 9. Παρισώσεις) Quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius & iucundius, longiora. Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 25: paria paribus relata, & similiter conclusa, & immutatione quasi quæsitae venustates parce adhibendas aut fugiendas esse ait. Πάρισα haec vulgo vocabant: vide Philostr. p. 497. Meminit iterum Noster Δημοσθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 10. Βερβερισμούς) Ridicule hoc dictum. Praeterea A. Gellius V, 20, negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed Luciani iam aetate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in 'Pnt. c. 17, B. πρ. c. 10 & 23. SOLAN.

ead. l. 12. "Ἦν, ἰδοῦ) Rhetor ait: ἦν, ἰδοῦ ἀποτίθεμαι, sed scribendum ἦν' ἰδοῦ, ecce: quod alibi quoque saepiuscule apud nostrum occurrit, sed saepius corruptum. Dicitur pro ἦν' ἰδοῦ. GRAEV. Secutus est eruditiss. Graevius H. Stephanum Th. L. Gr. T. I, p. 1104. "Ἦν ἰδοῦ, inquit, apud Lucian. eadem signifi. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco, quam in ceteris, scribendum puto ἦν' ἰδοῦ, posita post ἦν' apostrophē nota: nec enim dubito, quin elisum sit i adverbii ἦν', quod ἐκ τοῦ παραλλήλου τῷ ἰδοῦ, perinde ac si diceretur ἦν' ἰδοῦ. Ego, quamquam, utrum probes, haud sane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. HEMST.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελόμεθα) Polyæn. IV, c. 6, p. 374: ἄλλοι μὲν ἀνέσπων τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνεῖλκον τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο. Quam hic ἀποβάθραν, paulo ante dixerat ἀναβάθραν idque iam observatum a Paul. Leopardo Em. XIV, c. 10, & C. A. Dukero ad Thucyd. IV,

c. 12, nec Stephanum in Thef. Luciani loca fugerunt. Pansan. X, p. 860, διὰ τῆς ἀποβάθρας κατιών. Poll. VIII, 120, μήτι ἀποβάθραν, μήτε ἄγκυραν εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit vir illustis ad Callim. H. in Del. v. 22. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Οἱ δὲ δύο σκοπελοὶ) Videretur hic aliquis locus citatus fuisse. CLER. Ex Homeri Od. M, 73, ut indicavit Solanus. Porro προφερόμενον τὸν λόγον habuit ed. A. prave: cum V. praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat προφερομένων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec annotatio ad βαρβαρισμούς, nemo facile pervidebit. Eruditi itaque Dukerus ad Thucyd. IV, 71, fortassis loco non suo positam observat, & alio referendam: Certe melius, inquit, conveniebat illis, quae leguntur in Lucian. Dial. Iunonis & Latoniae p. 46, huius ed. οἱ δέ σοι παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν — ὁ δ' Ἀφροδωτων· cui libens assentior. Similis orationis figura p. 44, l. 10. Eiusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, reperies in G. ad p. 42. HEMST.

Pag. 164. l. 8. Τῷ ἡματίῳ τὴν κεφαλὴν κατειλήσας) Petron. c. VIII, p. 33: Tarde, immo iam sero intellexi me in fornicem esse ductum: execratus itaque aniculae insidias operui caput, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem: ibi vide Commentatores. HEMST.

ead. l. 9. Περίεισιν) Futurum, uti supra Ev. Δ. X, αὐτίκα μένεις καὶ τιμωρήσει τὴν μητρί. Saepius hoc fieri videas. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ) Sequentibus adiunxi ἀργύριοι λέγεται ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, secus atque interpretes fecerunt. HEMST.

ead. l. 13. Ἐσπενσα) Consule Diogenem Laërt. p. 161 B. qui Menippum ait laqueo sibi necem conscivisse. SOLAN.

Pag. 165. l. 3. Συνέχεται) Illius uxor constringitur a mulieribus, quasi nempe suffocanda. Male hic locus versus est, illas uxorem mulieres circumstrepunt. CLER. Nisi versionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνηχέται, unde petendum sit illorum, uxorem mulieres circumstrepunt, exputare non possum. Suspicabar olim, συνάγεται vel ἀπάγεται melius convenire saevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo Lambinus in Polybio I, pag. 119, pro ὑπὸ τῶν λαμοῦ συναγομένων legebat συναγχομένων, fame suffocatos ad Corn. Nepot. Ham. n. 35. Nunc satis contentus sum scriptura vulgari: significat enim comprehensam constrictamque tenet. Porphyry. in Euseb. Chron. pag. 60, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἑλλήνων ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μαιφονίαν συνεχόμενος ἀπέλετο. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat La-

cianus, eundem exitum a Locrensis Dionysii iunioris habuerunt. Strabo VI, pag. 398. Aelian. H. V. IX, 8. HEMST.

ead. l. 4. Βάλλεται ἀφθόνοϊς) Sic passim. BOURD.

ead. l. 5. Διόφαντον) Cicer. in Bruto p. m. 215 C. Diophanis meminit Mitylenaeni, Graeciae illis temporibus disertissimi. Lacedaemonius antiquus scriptor. *Lloyd.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἐξάρχει τοῦ. Δρ.) Narrat eadem de Lucretio. BOURD. Protulit Def. Herald. ad Martial. II, Ep. 11. Mox θάπτωσί με unde Cuperus expiscatus fuerit de sepultura per ignem esse capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obs. lib. I, p. 48. HEMST.

ead. l. 11. Ὀλίγον) Sic lego, ut Dial. XXIII, pro ὀλίγων, quod in plerisque est. Recte tamen P. & S. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Πάντως) G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. SOLAN.

ibid. Δικασθῆναι δεήσει) Vocem unam addit Mf. πάντως δικασθῆναι δεήσει. πάντως vulgo deest. GRAEV.

ead. l. 11. Μοίριχον) Ficta credo haec nomina. SOLAN.

ead. l. 13. Πλούσιος καὶ αὐτὸς ὄν) Perperam in Aldina, Sal-murienfi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post voculam ὄν ponitur signum interrogationis Graecum; eo-que deceptus fuit interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin si haec per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. IENS.

ead. l. 14. Τὸ Ὀμηρικόν) Legendum δὲ ante τό. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ μὲν ἀνάειρ, ἡ ἐγώ σε) Sunt Aiakis verba ad Ulysssem colluctantem Il. Ψ, v. 724. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἡ κουφίζω) Sic ed. A. Κουφίσω utrobique & προκομίσω scripserat Solanus. Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀρισταίου) L. Ἀριστεύου. Sed tamen Ἀρισταίου est etiam in C. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Οἱ μάντεϊς εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρον δὲ c.) Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαίων παιῖδες nam ὅσως nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco οἴτε Iuntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, καὶ οἱ μάντεϊς οἴτε ἀπὸ τῶν ἄ. τ. τὸ μ. οἴτε ἄ. τῶν ὀ. οἴτε X. π. ἀλλὰ

καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρῆχε &c. Mecum facit H. Valesius ista Marcellini XXVIII, p. 581, *lisdemque subferuntur gentilium extorum interpretes controversi, hinc praefecturas profusus legientes & sepulturas divitum matronarum*, hunc in modum scribens: *Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Menechus & Aristeus viri ditissimi se mutuo captarent, ac se vicissim heredes instituissent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulentum vates, quibus ex spe lucri futurorum praedictio pendeat, infidiis testamentariis interveniebant: egregius est Plinii loci I Ep. 20. HEMST.*

ead. l. 8. Χαλδαίων παῖδες) Sic Necyom. c. 6. Eunap. Ael. BOURD.

ead. l. 9. Ἀριστεῖ) Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστέαν. BOURD. Miratur Bourdelotius, cur Ἀριστεῖ dicat, cum Ἀριστέαν appellarit; & merito miratur. Mf. ostendit, hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, cum pro Ἀριστεῖ scribit Ἀριστεῖα, ut scribendum est. GRAEV. Ἀριστεῖα) Ex MS. Gr. & L. editionum mendum sustulimus, quae omnes praeter Stephan. legunt Ἀριστεῖ. Vide tamen, an non Lucianus de Aristeo aliquo Corinthio loquatur: plures enim Aristei Corinthii apud Thucydidem occurrunt, Aristeas nullus. SOLAN. Ἀριστεῖ) Ut Ἀριστεῖα reponatur, quia Ἀριστεῖας ante dictus fuerit, magno opere contendunt nostri Commentatores, & quorum sententia valde diffidet Steph. Berglerus, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cuius in hac causa ratio habeatur. Ad Alciphro. I Ep. 1, ubi leguntur οἱ βορέαι haec notat: *Pro οἱ βορέαι, quasi a βορέας per metaplasiam; ut & Aratus ἀνέμοιο βορέας Διοσ. v. 351. Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog. Ἀριστεῖ formavit, eum nominans, qui non Ἀριστεῖς, verum Ἀριστεῖας vocabatur, sed hoc non sine allusione ad Ἀριστεῖν.* Illam allusionem, haud quidem alienam, etsi non praestem, ceteris tamen non invitus accedo: est enim talis nominum, praesertim propriorum, formae mutatio neutiquam insolens, & aliquando temere ab eruditissimis viris tentata. Quem Μελάμβου Homerus plerumque appellat, idem Μελαμβεύς Od. γ, 255, & 176. Ἀμοιβεύς & Ἀμοιβέας non differunt, quod posterius in Aeliani V. H. III, 30, contra Schefferum recte defendunt Kuhnus ac Perizonius, & dudum ante utrumque I. Fr. Gronovius

Obf. IV, p. 240. Proconneſius Ariſteas, peregrinantis, cum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀριſταῖος dicitur a Strab. XIII, p. 881 A. Pauſan. V, p. 392. Iamblich. V. Pyth. § 138. Tatiano p. 136. Clem. Alex. Str. I, p. 333 D. reſingi volunt H. Steph. ad Maxim. Tyr. Diſf. XXVIII, p. 282. Caſaub. & Scherpezeel. ad Strab. Hoefchel. ad Orig. contra Celf. p. 113, Rutgerſ. V. L. VI, 14, Potter. ad Clem. quibus cunctis ſuper-vacuae curae gratiam facimus. Quem Herodotus nominat Ἀριſτέαν τὸν Ἀδειμάντου Κορίνθιον, illum ſemper Ἀριſτέα Thucydides & Plutarch. T. II, p. 871 A. Non ergo licuerit Lucia-no, ſi liberet, formam eius nominis variare? Verum ne quis cauſetur, quod a diverſis ſcriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos verſus, non eſſe obtrudendum, Apollodorum adducam, qui II, p. 97, minore intervallo, cum poſuiſſet Ἀλκαῖος, mox ſubdit πάλιν ἐξ Ἀλκῆως ab Ἀλκεύς. Ceterum hae lances dubiae, & quorſum vergant incertae, ſecus atque illae Iovis Homericae, unde has adumbravit Noſter, quae Achillis Hectoriſque fata exigebant Il. X, 209. Theogn. v. 157, Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλω. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ τὰ τάλαντα) Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat. BOURD.

ead. l. 16. Προμαντευομένου) Thom. Mag. in Βούλομαι viti-
oſe προμαντευόμενος & οὕτως. HEMST.

Pag. 168. l. 1. Διαπλέοντες) Subint. Ἀριſτέας καὶ Μοῖρι-
χος. GUYET.

ibid. Ἐς Κίρραν) Dico alibi. Hanc Phocidis urbem Pauſanias ab Homero ſcribit vocari *Criffam*. Strabo & Ptolem. diverſas faciunt. BOURD. Prope Delphos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἡὺξάμην) Sic malo, quam, ut vulgo, εὐξάμην
quamquam ſaepiſſime ſic reperiri non ignorem. De baculo Antiſthenis Diogen. Laërt. p. 141 A. B. Baculum geſtare in-
vidioſum fuit Athenis: vide Caſaubon. ad Theophr. Char.
c. V. SOLAN.

ead. l. 7. Κοτίνου) Ex cuius fronde στέφανος Ὀλυμπιακός.
Heſych. Suid. Interpreter Pindari, Pollux, alii. BOURD.

Pag. 169. l. 8. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐβλεπον) Alii vero
nihil curabant iſtiusmodi poſſeſſiones, nullusque coluit nos, heredita-
tem noſtri ſibi ſpondens: verum omnes argenti ſtudio capiebantur.
Quod hic Graece, ἐς τὸ χρυσίον βλέπειν, id Belgice dicimus
op het geld ſien. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel
ὄρᾱν eſt affectare, petere, cupere, adiuncta praepoſitione ἐς vel
πρὸς, ſed & aliquando omiſſa. In De Gymnaſiis c. 10: Ἀλλ'

ὃ ἀρίστε, οὐκ ἐς φίλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβάλομεν, *Ne
 tenuia nos expetimus dona.* In Charidemo c. 25: Καὶ σχεδὸν ἡ
 τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσαις ἐς
 τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τοῦ πάντος τιθεμένου,
*Ei propemodum, si quis unamquamque artium expendere vult, omnes
 comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia
 ducentes.* In de Mercede Cond. c. 24: Καίρως ἦν πρὸς ἐλευθερίαν
 ἡδὴ ὁρᾶν. In Hermotimo c. 4: Ἀλλὰ θαρρεῖν χρὴ, καὶ θύμῳ
 ἔχειν ἀγαθόν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν αὐτοῦ εὐδαι-
 μονίαν, *Sed fidenti & bono oportet eum esse animo, qui ad viam
 tam pervenire studeat, & ad illam, quae supra est, beatitatem.* In De
 monaste c. 2: οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, *philosophiae studio.*
 Sed hoc in loco pro ὁρῶντες I. G. Graevius ὁρμῶντες legi vult;
 sequi etiam paulo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμήσεν. Aelian. H.
 V. I, 28: ἐν Ῥόδῳ φασὶ τὸν μὲν εἰς τοὺς ἰχθὺς ὁρῶντα καὶ θα-
 μάζοντα αὐτοὺς. — Sed & sine praepositione βλέπειν & ἡρ-
 simpliciter eo sensu sumtum reperitur. Noster in Amoribus
 c. 24, Τίς ἐραστῆς ὁμολογεῖ γενέσθαι, *προδιδόμενον Ἀθῶν,*
καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντι;
 Hic quidem βλέπειν non est omnino *affectare, cupere;* sed ta-
 men *spectare,* ut illud verbum saepe apud Latinos: venien-
 dum autem, *cum vita ad tyrannidem spectaret.* Non intellexit id
 interpres, iure propterea castigatus iam ab Iac. Gronovio,
 Graecae phraseos callentissimo. Sed plane pro *affectare, petere,*
studere, sumitur ὁρᾶν in Hermotimo c. 22: Οὐ γὰρ οὔτε χρ-
 σίον ἔτι, οὔτε δόξας ὁρῶσιν, *ὡς διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν &c. Ne-
 que enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur,*
ut de iis inter se contendant. Potest & recte eo sensu per *videre*
 verti, cum etiam *videre* ita sumatur apud Latinos; ut iam ad
 Livii II, c. 22, docuit optime omnium de illo scriptore meri-
 tus I. Fr. Gronovius; qui & eundem hunc ex Luciani Her-
 motimo locum ibi affert; ut & per *intueri,* uti hoc verbo uti-
 tur Nepos in Themist. c. 7. — Hunc in modum eleganter po-
 test explicari locus quidam in De Mercede Cond. cap. 29, ubi
 auctor ait, in regum Persarum conviviiis adesse Eunuchum,
 qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos coniiciat,
 dum alius Eunuchus iam dudum tensum arcum tenens, *τὴν δὲ*
μὴ θέμις ὁρῶντα, inter bibendum spiculo petat, eique *malum*
perrumpat. Ὁ ὁρῶν δὲ μὴ θέμις, vix potest hic esse, qui sumpti-
 citer aspiciat (nam cuius, eisdem accumbentis epuli: s, oculis
 coërceri queant, ut plane non coniiciantur subinde in eos,
 qui adsunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigit,

ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitatum id facere. Forſan ita hunc locum cepit quoque Brodaeus IX Miſcell. cap. 13, quia legi vult, *εις ἀ μὴ θέμις ὀρῶντα*. At illud *εις* commodiſſime ſubaudiri, patet ex iis, quae attulimus. Quin iterum ὀρᾶν pro *petere*, *incumbere in aliquid*, reperio poſitum ab Luciano pro Imaginibus c. 18: Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὀρᾷ (ὁ Ἑπαινος) ὅπως ὑπερβαυμάσεται, καὶ ζῆλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem eſſe liberam, & arbitrio laudantis permiſſam, neque terminis circumſcriptam. Sed in id inprimis, inquit, ea incumbit, quomodo nimirum admirationem ſuam ſit maxime extenſura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura. IENS.

ead. l. 13. Τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου) Non dubites fere, quin hanc Luciani cogitationem pepererint Euripidae verſus apud Plutarch. περὶ Ἀδολεσχ. p. 502 C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι Σοφοῦς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῶ λόγους. HEMST.

ead. l. 16. Ὅδοῦσι καὶ ὄνυξι) Ut ſolent utentes armis a natura datis ferae beſtiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in Tullio, *Toto corpore atque omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni vocis aſſerviunt*, Tuſc. Diſp. II, 23, mutaverim in *unguiculis*. Uterque locus Ciceronis & Luciani non fugit Eraſmum in Chil. HEMST.

Pag. 170. l. 2. ἤξουσι) De ἔξουσι cogitabam, cum animadverti ſtare ſic poſſe, ut & Dial. XXVI. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμὲ δὲ προκεκρίσθαι) De ſumma imperatoris laude Lucianus hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud Livium Appianumque a Scipione rogatus, quem maximum omnium imperatorum, qui unquam fuiſſent, crederet, Alexandrum Magnum nominatſe traditur; huic proximum Pyrrhum; ſe tertium, & ſi Scipionem viciffet, primum ſe exiſtimaturum fuiſſe. Vide Livium XXXV, c. 14, & Appian. in Syr. SOLAN. Ex hiſtoria colloquii, quod Ephēſi habitum a Scipione Africano & Hannibale Livius atque Appianus & Plutarch. T. I, p. 381, referunt, Lucianum huius dialogi ſumiſſe argumentum, obſervarunt Fr. Fabric. ad Oroſii IV, c. 20, & A. Schottus ad Corn. Nepot. Vit. Hannib. n. 1. Eius ſermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem feciſſe nullam videatur Polybius. Livio ſane quin ſuſpecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem eius cognoverit, facile dubitabit: nam poſtquam de Villio tanquam rem exploratam ſcripſiſſet XXXV, 14, cum Ephēſum proſectum

Lucian. Vol. II.

G g

dedisse operam, ut cum Hannibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius, inquit, secutus Graecos Acilianos liberos, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephesi collocatum cum Hannibale. Hoc ille, si Polybium haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fideiufforem parasset, tam sollicitè demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re fieri mandanda desiderari, quae & Romani nominis imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus affert voluptatem, ut, si veram esse sibi non persuadeant, libenter saltem optent. In Iuliani Caesar. p. 320 & seq. ubi Iulium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde diffidentia: Luciani in nota ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustri Spanhemio, eiusque sententias cum Iuliano comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Hannibalis disceptata fuit in Beatorum insula, ius dicente Rhadamantho, ut Noster, qui ipse iudicio testis oculatus interfuit, narrat 'Αλ. 'Ιστ. II, § 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, cum eo delatus fuit Lucianus, insula Beatorum habuit. De προεδρία vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sanctaeque vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior est alias dicendi locus. HEMST.

Pag. 171. l. 4. Διενεγκεῖν τὰ πολέμια) Aprius crediderit aliquis τὰ πολεμικά eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disiungi videantur πολέμιος & πολεμικός. Verum servanda est loquendi formula, cuius veteres secutus est Lucianus auctores. Thucyd. I, c. 18, εὐ παρεσκευάσαντο τὰ πολέμια: ad quem locum, ne quis praecipiti iudicio fallatur, operose cavet H. Stephanus; cuius annotatio si fuisset in promptu Iac. Gronovio, minus, ut puto, confusus Mediceis membranarum non dedisset in Herodoto III, c. 4, τὰ πολεμικά ἀλκιμος pro τὰ πολέμια: istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur Dionys. Halic. A. R. II, p. 96, v. 16, ἐθνῶν μεγάλων τε καὶ τὰ πολέμια ἀλκίμων p. 101, v. 13, ἀνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους v. 23, ἀνὴρ δραστήριος καὶ τὰ πολέμια ἔργα διαφέρει p. 544, v. 7, τὰ πολέμια ἀλκιμος. Thucyd. IV, c. 126, ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια. Utitur autem his Luciani verbis praestantiss. Dukerus, existimans similiter accipiendam esse Thucydidis phrasin τοὺς πολέμους διέφερον, ad VI, c. 54. Non moleste feret vir humanissimus, si dissensire

me profiter, & Scholiaſtae Caſſ. omniumque interpretum partibus potius accedam; quas ſane, ſimul atque locus boni ſcriptoris incontroverſus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους διαφέρειν idem valere conſtet, quod bello ſtrenuum atque egregium eſſe, lubens deſeram. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω) Iulian. Caefar. p. 318 A. καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἡξίου λέγειν ἕκαστον ἐν μέρει περὶ τῶν ἑαυτοῦ. Illud ἐν μέρει vel ἐν τῷ μέρει apud Noſtrum frequens, ad quod, etſi bene monuerat G. Budaeus C. L. G. p. 772, ſaepe nihilominus interpretes offenderunt, eleganter illuſtravit Iac. Gro-nov. ad Arrian. A. A. III, c. 26, p. 142. HEMST.

ead. l. 8. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἔξ.) Non neceſſe erat hoc a Luciano fingi: nam Hannibal, cum in ſuperis eſſet, Graece ſciebat, cum opuscula Graece ſcripſiſſet. Corn. Nepos c. 13 eius vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis diſtriſtus, nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot eius libri ſunt Graeco ſermone conſeſti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vulſtonis in Aſia rebus geſtis.* CLER. Credemusne Luciano innuenti hic, Hannibalem, tam diu extra patriam bellis geſtis, & in exſilio Graece nesciviſſe? Haud ſane mihi fit vero ſimile. Corn. Nepos ait, eum *Soſilo literarum Graecarum uſum eſſe doctore.* SOLAN. Hannibalem Graece etiam locutum lepide ait Luciano τῶν Νεκρικῶν Dial. XII, ut notat A. Schott. ad Corn. Nepot. Hannib. n. 38, loco, quem afferebat, parum attente conſiderato. Lucianus autem vix eſt, ut notam non mereatur, qui Hannibalem ad inferos penetrare iuſſit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim eſt minus credibile, quam virum ſuae civitatis principem, tot annos exercitus ex diverſiſſimis gentibus conflati ducem verſutiſſimum Graeco ſermone caruiſſe, aut omnino carere potuiſſe, idque eo tempore, cum uſus eius Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula eſſet familiariffimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum ſe contulit, ab eoque maximarum rerum conſiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando ſcholis intereſſe non fuerit dedignatus, eoſque ſe praeſente de virtutibus imperatoriis diſputantes riſerit? Sed clara ſunt veterum teſtimonia. Dion. Coic. in Exc. Valeſ. p. 593, καὶ παιδείᾳ πολλῇ μὲν Φοινικῇ κατὰ τὸ πατριον, πολλῇ δὲ καὶ Ἑλληνικῇ ἡſκητο. Zonar. T. II, p. 74, Hannibal τὴν τε διὰ λῆξιν ἄλλοτε ἄλλην ποιούμενος, ἤδεις γὰρ πλείους, καὶ τὴν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de Luciano conqueratur, Hannibal, qui ſibi veris adverſus Alexandrum argumentis abundanti in ipſo

dicendi initio falsum orationis colorem attribuit. Ita Io. Matth. Gesnerus ad me: *Non difficile fuisse con-
lere a Luciano, quasi nesciverit, Hannibalem Graece loqui, sed
levi transpositione sic legamus: "Εν μὲν τοῦτο, ὃ Μίτρος, ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλάδα. Hoc mihi unum hic prodesset
etiam Graece didici, cum nempe apud superos essem. Ego Luciani
patrocinium suscipi, aequissime fero. IDEM in eadem
ead. l. 13. Τῷ ἀδελφῷ) Sororis suae viro, qui sororis
focero Hamilcari: ei Hasdrubali nomen fuit. Vid. Polybius
tio lib. II. CLER. Non fratri, sed sororis viro. Vide Liv. XXXI
SOLAN.*

*ead. l. 16. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.) Deceperat interpretes vi-
tiosa distinctio, & una litera redundans: neminem fore ar-
bitror, qui lectionem iam olim a me repositam improbet.
Usitatum est κατατρέχειν ἅπαντα, χάραν πολλὴν, τὴν Ἀσίαν
ἅπασαν contra ab indole linguae Graecae abhorret κατατρέ-
χειν τοὺς τὴν χάραν οἰκοῦντας longe aliud est κατατρέχειν,
καταδρομὴν ποιεῖσθαι τινος. Ad Lucianum quadrant, quae co-
ram Scipione de se gloriatur Hannibal apud Appian. Syr. p.
91 D. νέος γὰρ ὢν ἔτι Ἰβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἀλ-
πεῖα ὄρη μεθ' Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἔς τε τὴν Ἰταλίαν,
ὑμῶν οὐδενός πω θαρρόυντος, ἐμβαλὼν τετρακῆσια ἀνέστησα
ἄστυ &c. Si pro τοσαύτας in Luciano numerus everfarum
urbium, haud poenitendus utique, legeretur τριακοσίας vel
τετρακοσίας, neutiquam aspernarer: πεντακοσίας πόλεις Ῥο-
μαίων πορθεῖσθαι Hannibalem, affirmat Dion Chrys. Or. LXIV,
p. 599. HEMST.*

*ibid. ἅπαντα) Omnes libri habent, excepto Wecheliano
& Hemsterh. ἅπαντας horum uterque ἅπαντα reposuit, uti
& ego conieceram: quam emendationem etiam Vorstio pla-
cuisset video. Poteest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno
halitu legas, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς τὰ περὶ τὸν Ἡριδανόν. Sed
indigna haec sunt Luciano. SOLAN.*

*Pag. 172. l. 4. Δακτυλίου αὐτῶν μεδίμοις) Variarum de ho-
rum annulorum mensura sententiae. Quorundam sententias
profert Liv. lib. 23, expleffe tres modios super dimidium. Sed fa-
mam veriore putat, quae tradit non fuisse plus modio. Ali-
ter Flor. aliter Plin. pro quo stant Valer. Eutrop. Oros. Mul-
ti, ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posue-
runt: ut Dio Prus. Tertull. Apol. & hic Lucian. Omnium ra-
tio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non au-
rei, ut voluit Valer. quique eum secuti. BOURD. Accommo-*

datius hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantum Florus II, c. 6, referens *modios duos annulorum Carthaginem esse missos*; additque, ne Florum non agnoscas, *dignitatem equestrem taxatam mensura*. Cum Plinio plerique *annulorum trinizodia* memorant. Parum a Nostro distat Tertulliani dictum Apol. c. XL: *Hannibal apud Cannas Romanos annulos caedes suis modio metiebatur*: dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis appositio; nisi potius inserto *ac caedes suas* mollienda videatur. Zonaras, ut satis constat, ex Dione Cocceiano refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi proelio absumpta fuerit, Hannibalem insuper habuisse, *περὶ δὲ τῶν ἱππέων καὶ τῶν ἐκ τῆς βουλῆς ἀριθμὸν μὲν μὴ γράψαι τοῖς οἰκοῖς Κερχιδονίοις, διὰ δὲ τῶν δακτυλίων ἐνδείξασθαι τοῦτον Χοϊνίξιν γὰρ σφῶς ἀπομετρήσας ἀπέστειλε*. Dion autem Chryf. Or. LXIV, p. 599 A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: *Ἐπάρας δὲ (Hannibal) τὸν χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἔδειξε Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλεων, ὧν ἐκάστην εἶχεν ἀπὸ πολεμίων σκύλων ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένων*. Commisfi erroris si quis Dionem insimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, scriptis adhaerere: videtur sane in Hannibalem contulisse factum Magonis, qui nuntius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae iusserat, teste Livio XXIII, 12, &, qui hunc sequi solet, Sil. Ital. XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quidquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, *σκῦλον* esse pro *σκύλων* scribendum, suspicatus aliquando fui, post *πολίταις* excidisse *κόλπον*, cui commodè iungatur *ἀνάπλεων* verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis afflabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures Luciani verbis sunt usi, Fr. Fabric. ad Oros. IV, c. 16, Freinshem. ad Flor. M. Host. de Mens. Rom. & Gr. p. 52, 78. De *modio* & *μεδίμνω* vide ad Tim. c. 57. Eutropii *modios* in hac eadem historia Graece dedit *μεδίμνους* Paeanius: & scriptor aliquis apud Suidam, ut orationem cultius expoliret, *τρεῖς μεδίμνους Ἀττικοῦς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων*. HEMST.

ead. l. 9. Ἀντεξισταζόμενος) Noli hic sine Mss. aut impr.

Codicum auctoritate mutare: sed non dubito, quin scriptum fuerit ἀντιταξάμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota est: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert; quod haud paulo vehementius est, quam si ducum merita aut artes examini subiicias iudicis rationes pensitantis: sic enim res ipsa & eventus, qualis dux fuerit, docent. Hinc in proxime sequentibus verbis non solum συμπλεκόμενος, quod per se satis superque emendationem confirmarit, sed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique imperatoris ignaviae insimulatio. Videndus denique Plutarchi locus in Alex. p. 488. SOLAN. Ἀντεξέταζόμενος mutari verat Lucianus verbi huius usu gaudens Δ. Ν. XXIX, § 1, περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. maiorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat sane, si libuisset, adhibere ἀντιταξάμενος, ut περὶ τῶν πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι apud Demosth. p. 38 E. sed alterum non minus accommodatum est, dignumque ab elegantibus viris probari: valet enim, *tanquam parem componi, & cum alio congregi*; quare de iudiciis etiam usurpatur. Alciph. III, Ep. 54, ῥωμαίοις συνεξετάζεσθαι νεανίαις, *cum robustis iuvenibus contendere & manum conferere*. Similis potestas, quamvis ab Atticis fastidiatur, in συγκρίνεσθαι συγκριθῶμεν ἑαυτοῖς, *armis inter nos experiamur*: I Maccab. X, 71. HEMST.

ead. l. 11. Μήδους καὶ Ἀρμενίου) Quamvis Armenii essent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii, qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. CLER.

ead. l. 15. Τὸν ὀλεθρὸν) Cave veritas *miserum Darium*: ὀλεθρὸς est exitio dignus. Hoc autem convicio proscindit Hannibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoriis artibus esset ornatus. CLER.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλμίκαστον καὶ κάρη πρὸς τὴν) Videtur Graeculus hic pro Alexandro respondens nomina Africanarum aliquot gentium adiecisse: sed ex portentosis ab imperito librario adiectis vocibus, quatenam eae fuerint, divinabunt sagaciores. CLER. In V. erat ἀμίλκα καὶ καρτὰ πρὸς. Leg. Ἀμίλκα τοῦ καὶ Βάρκη πατρός. GRON. Ἀλμικα' στονον καὶ Καρκαπῆ. C. SOLAN. Ego in V. nisi me fefellerunt oculi, cum illam partem inspicerem, reperi tantum ἀλμίκαστον καὶ καρτὰ πρὸς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendisset πατρός, dudum ante coniectura fueram affecu-

tus. Corn. Nepos: *Hamilcar, Hannibalis filius, cognomine Barcas*. Polybius: Ἀμίλκαρ τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. Zonar. T. II, p. 70: Ἀννίβας παῖς τοῦ Ἀμίλκου τοῦ Βαρχίδου. Vide egregie doctum virum Fr. Oudendorp. ad Frontin. III, cap. 10, § 9. HEMST.

Pag. 173. l. 1. Ἀποστὰς τῶν πατέρων) Subaudi ἐθισμῶν, a patriis institutis desciscens, non, a paterna virtute, ut habet interpretes. Obiectum est potissimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Persicos indueret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. CLER.

ibid. Καὶ διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν) Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit ἐς vel εἰς, legendumque sit, καὶ ἐς διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν. Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortunae quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam perditum illum Darium ad Issum & Arbela devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, seseque assuefecit mori vivendi apud Medos recepto, assumsit Medorum mores; transiit in Medorum mores. Scio inferri posse, accusativos illos διαίταν τὴν Μηδικὴν positos esse per ellipsin τοῦ κατὰ. At vereor, ne hoc plus aequo hic sit durum, & ab mollissima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paulo alienius. IENS. Ἐς διαίταν) In omnibus libris deest illud ἐς, quod sententia tamen, ut recte vidit Ienius, requirit. In ed. I. loco suo morum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod iam a clariss. Hemsterhusio factum in sua Dialogorum editione video. SOLAN. Non poenitet interiunctae iam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa Stephano praecunte Thes. T. I, p. 985. Μεταδιαίτῳ, inquit, quoque voce activa apud Lucian. de Alexandro, διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν, id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito, quin mendose omissa sit praepositio εἰς ante διαίταν. Eiusmodi mutata vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat Plutarch. τῶν πατέρων ἐκδιαίτησιν ἐθῶν, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam Lucianus ἀποστὰς τῶν πατέρων utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum exposuit Graevius ad Soloec. § 5, subdubitans, an recte legatur πατέρων, cum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse Lucianum obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Soloecista ridendi.

causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando *πάτρια* & *πατρῶα* promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. HEMST.

ead. l. 3. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ) In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*; pro quo Benedictus, & *interficientibus opem tulit*. Mira & ridicula. Recte adscripsit pater. *instar lictoris*. Id enim vult, & ipse corripuit duxitque ad mortem. GRON. Haec sic vertuntur vulgo: & amicorum caele convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit. Equidem non possum non mirari, quomodo phrasin *συλλαμβάνειν τινὰς ἐπὶ θανάτῳ* reddere potuerint, *interficientibus opem ferre*. *Συλλαμβάνειν* quidem cum dativo significat *opem ferre*, sed non cum accusativo, ut hic: nam *τοὺς φίλους* non tantum ad *ἐμιαιφόνει* pertinet, sed etiam ad *συνελάμβανει*. Est autem *συλλαμβάνειν τινὰ*, *aliquem capere, comprehendere*. Sed qui illud *ἐπὶ θανάτῳ* denotare poterit *interficientibus*? hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est, quam *ad mortem*. Ergo *συλλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ θανάτῳ* est ad verbum, *aliquem comprehendere ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet Diodorus Sic. lib. XVI, p. 513: *φοβούμενος δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἔκρινεν ἐκ ποδῶν ποιήσασθαι τὸν αἰδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ*. Ceterum τὸ *συνελάμβανειν* hic est *συλλαμβάνειν ἐκέλευε, comprehendendi iubebat*, vel. *comprehendebat per alios*: ut apud Aelian. V. H. XIV, 49, de Philippo, Ἀφθόνητον ἑμαστιγώσεν, *Aphthonetum flagris cecidit*, nimirum per alium suo iussu. Vid. ibi cl. Perizonium. L. BOS *Anecd. adv. c. XII, p. 57*.

ead. l. 5. Ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης) Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat *πλευσάντων ἐπὶ τῆς Λιβύης*: si teneas *ἐπιπλευσάντων*, ut sane retinendum est, omnino refingi decet, τῇ Λιβύῃ. Longus II, p. 48, *ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τῶν Μιτυληναίων ἀγροῖς*: mox iterum, *ἐπέπλευσε τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς*: sic & *ἐπιπλεῖν τοῖς πολεμικοῖς* apud Diodorum, Arrianum. Aelian. V. H. XII, 61, alioque frequens; ex Thucydide locutionem eandem annotavit H. Stephanus. In Appiano de Bell. Mithr. pag. 213 C. quavis haud plane repudiandum sit, *ἐπέπλει δ' αὐτὴν (Ἀσίαν) καὶ λιστήρια πολυάνδρα φανερώς*, malim, αὐτῇ. Diversum est Xenophontis Ἑλλ. II, p. 267, v. 18, καὶ τὴν ἐπὶ Χίον καὶ τὴν Ἐρεσσὸν ἐπέπλεον, neque mutari convenit. Modo ἡρᾶ ἐπίσης τῆς πατρίδος mirifice verterant interpretes, pariter patriae dominatus

sum; quod & obscurum est, & longe a Luciani mente discedit, qui significare scilicet volebat, Hannibalem, multo secus atque Alexandrum, in administrandis rebus publicis aequo iure fuisse contentum, patriaeque legibus ac iussis libentem paruisse. Socrat. Ep. I, p. 2, τὰς διατριβὰς ἐν κοινῷ ποιούμεαι ἐπίσης ὁμοίως (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τῷ ἀεὶ ὄντι τε καὶ μὴ· quae Leo Allatius & male tentat, & non melius interpretatur. HEMST.

ead. l. 8. Βάρβαρος ὄν) Valer. Max. V, 1, ext. § 6, postquam Hannibalis aliquot exempla humanitatis rerulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienfibus in Atilio Regulo crudelissime necando barbaram feritatem exprobrat IX, 2, ext. § 1. nam Graecis quidem quidquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re satis arroganter, neque tamen falso, Isocrat. Panath. p. 51 A. Quod autem, verba Luciano ministrante, barbarus audire non refugiat Hannibal, eius appellationis convicio Philippum Alexandri patrem profecutus est Demosthenes, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipsi vix integrum relinquat: οὐ μόνον, inquit p. 90 B. οὐχ' Ἕλληνας ὄντας οὐδὲ προσήκοντες οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν· ἀλλ' οὐδὲ Βαρβάρου ἐντεύθεν, ὅθεν καλὸν εἶπεῖν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis obiciebant Macedones apud Liv. XXXI, 29, eos alienigenas esse & barbaros, cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum est eritque. Alexander vero quam ad unguem calluerit Homeri carmina, perquam accurate docet Dion Chrys. Or. IV, p. 65 C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μέγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἡπίστατο μὲν τὸ ἔτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας. Haud mirum, Odyssaeam inferiore fuisse loco apud regem, qui Martem ac bella spirabat: quapropter Iliadem τῆς πολέμικης ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων ἔλαβεν μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, ἣν ἐκ τοῦ νάρθηκος καλεῖσιν· εἶχεν δὲ αἰὲ μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὥς Ὀνησικράτης ἱστορεῖ. Haec Plutarch. in Alex. p. 668 D. & Eustath. in Prooem. p. 1. HEMST.

ead. l. 10. Παράφωδον) Hanc lectionem in sola Salm. Benedictus expressit, quam, licet auctoritate membranarum destituatur, decora construendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non sum veritus. F. & I. habent ἐπαφώδουν. A1. H1. V2. ἐπαφώδουν. B2. P. melius ἐρραφώδουν portentum dedit A. ἐρραφώδων. HEMST.

ead. l. 11. Μόνη τῇ φύσει ἀγαθῇ) Verum hoc non est: nam; ut vidimus ex Nepote, literas Graecas didicerat. *Huius belle multi memoriae prodiderunt, ait in sequentibus idem scriptor; sed ex his duo, qui cum eo in castris fuerunt, simulque vixerunt, quamdiu fortuna pussa est, Philaenius & Sosilus Lacedaemonius. Atque hoc Sosilo Hannibal Graecarum literarum usus est doctore. CLER.*

ead. l. 14. Μακεδόσι) Diadema itaque non Persicum ornamentum, sed regium apud Graecos insigne, ut in numismata videre est. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Persarum est propria. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀπὸ στόμ. προφ.) Ἀπὸ & Ὁμήρου adiecta sunt a Solano. Ego ἐπὶ τῷ scripsi pro eo, quod erat in A. ed. ἐπὶ τό. HEMST.

Pag. 174. l. 1. Τῇ γνώμῃ) Ingenio & prudentia. Frigide interpres, qui mentis sententia magis, quam fortuna, est usus: quamvis enim γνώμη hoc saepe significet, id tamen non sonat, cum opponitur fortunae. Subiiciam locum insignem Polybii e lib. I, p. 50, ubi γνώμη, ut hic, pro sapiente consilio in re militari sumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰρησθεῖαι δοκοῦν, ὅς ἐν σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δὲ αὐτῶν τῶν ἔργων ἔλαβε τὴν πίστιν· εἰς γὰρ ἄνθρωπος καὶ μία γνώμη τὰ μὲν ἀπτήτητα πλῆθη καὶ πραγματικὰ καθεῖλε. CLER. De Eumenis Pergameni ingenio prorsus simile iudicium Polybii in Exc. Valef. p. 166, quod quia cum his egregie consentit, adscribendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυναστειῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, οὐ τύχη τὸ πλεῖον συνεργῆ χρώμενος, οὐδ' ἐκ περιπετείας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγχινοίας καὶ φιλοπονίας, ἔτι δὲ πράξεως τῆς αὐτοῦ. Hannibalis indolem, & admirabilem eius ἀγχινοίαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam describit Diodor. in Exc. Valef. p. 278; illumque talem imperatorem existimat Polybius, in quem propter summam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea Dion. Cass. in iisdem Exc. pag. 593. HEMST.

ead. l. 3. Αὐτοῦ) Ita pro αὐτῶ, quod in omnibus impr. erat; legendum est. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχρῆν μὲν) Nihil erat respondendum. BOURD.

ead. l. 7. Ληστῆς) Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos *Latrones*, communisque omnium libertatis raptores appellarint. Quam Hannibali dicit contumeliam, didicisse potuit a Demosthene, qui parentem eius Philippum dignum iudicabat, quem pro conco-

ne praedonem Graeciae nuncuparet, Philipp. IV, p. 100 C. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγυὺς οὕτως ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι αὐξανομένου ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων. Quod autem eximie se βασιλέα ferat, eoque insigni ab Hannibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest; nam & Hannibalem βασιλέα Graeci scriptores agnoscunt: Dion Chryf. Or. LXIV, p. 599 A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεὺς; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut I. Andr. Bofius ostendit ad Corn. Nepot. Hannib. c. VII, § 4. Sic Ἀντωνος τοῦ Καρχηδονίων βασιλέως Periplus inscribitur: eoque modo Solinus c. 56, Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem Plinius *ducem vel imperatorem*. HEMST.

ead. l. 8. Νέος ὢν) Vigefimum agens annum. Plutarch. pag. 487 F. SOLAN.

ead. l. 10. Καταφοβήσας) Legendum est aut καὶ καταφ. aut κατὰ φοβήσας: id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in ed. I. loco alieno insertum est καὶ post χειροτονηθείς. SOLAN. Debilitanda non est verbi καταφοβ. potestas detracta praepositione: malim καταφοβήσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus everfarum rationem reddunt Diodor. Sic. XVII, p. 569 D. τὴν πόλιν κατασκάψας πολὺν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀφισταμένοις τῶν Ἑλλήνων & mox, populus Atheniensis διὰ τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένος τὸ δεινὸν περίφοβος καθειστήκει Plutarch. Alex. p. 670 E. τὸ μὲν ὅλον προσδοκήσαντος αὐτοῦ τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγέοντας πάθει τηλικούτῳ καὶ πτήξαντας ἀτρεμήσειν atque alii. Pronuntiare tamen non veretur Liban. Or. XII ad Theodos. p. 391 D. Ἦν δ' ἂν καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν βελτίων οὐ κατασκάψας Θήβας. Mox pro ἐπινοήσας prae-tulerim equidem περινοήσας, quod accommodatius est ad πάντας τὴν γῆν. HEMST.

ead. l. 16. Γρανικῷ) Ad Granicum fluvium. Arrian. Curt. BOURD.

in Schol. Κατέσχειν ἀρχεῖσθαι) F. κατέχειν ἀρκεῖσθαι. In Exc. G. sic legitur, κατέχων ἀρχεῖσθαι: ita & C. nisi quod ἀρκεῖσθαι. SOLAN. Ex V. refecerat Solanus κατέχων ἀρκεῖσθαι. Ego certissimam eius coniecturam praetuli: ἀγαπᾶν exposuit per ἀρκεῖσθαι, ἄρχειν per κατέχειν. HEMST.

Pag. 175. l. 7. Διαπηξάμενους) Commodius utique συμπηξάμενους usurpavit: satis frequens in hac ipsa re: nam διαπῆξαι compositum rarius, ac Luciani solius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a Stephano, diversae vir-

tutis est, atque ad hunc locum parum apponitur, ut
figendoque distinguere, vel ita defigere, ut *stabilimentum* sit.
Eunap. Prooem. p. 5: Τὰ ἐκ τῆς ἀκοῆς ὑπὸ τῶν ἀκούον-
των σείδμενα καὶ μεταβάλλοντα διαπῆξαι καὶ στηρίξαι
πρὸς τὸ στάσιμον καὶ μονιμώτερον. Hic itaque *legationem*
videtur, ἀλλὰ σχεδίας δὴ πηξάμενους, ut Herodotus
πῆξας τε πηξάμενοι. Similiter in Philostrati Icon. II, p. 19,
Penelope ἀναλύει ἃ διύφηεν, placet ἃ δὴ ὕφηνεν. *Idem*
ead. l. 16. Τοῖς ἀνθρώποις) Non barbaris solum, sed
Atheniensibus. Vid. Plutarch. 1439, 2. SOLAN.

Pag. 176. l. 2. Ἐν φυγῇ ὄν) Dion Chrys. Or. LXIV, p. 176.
B. Ἀτίμως ἀπέθανε μάτην πολλὰ φιλονεικήσας πρὸς τὴν
χην. Illud ipsum ἀτίμως in fine dialogi adversus Hannibalem
a se fugarum intorquet Scipio. Duobus vitiis Hannibalem
primis insignem fecerunt Romani scriptores, avaritia & crudeli-
tate: ut Valerium Maxim. praeteream, vide Liv. XXV, 38, XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod
Carthaginienſes, quibus popularis sui mores bene notos fuisse
credas, huic accusationi subscribant: alterum eius ingenium
faevitiam per se proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna
fuit versatus, necessitati sit tribuendum, prudenter disputat Poly-
bius in Exc. Vales. p. 30 & seq. Contra Romanorum Hanni-
balem incusasse crudelitatem, Diodorus narrat in Exc. Val.
les. p. 281: Τῶν Ῥωμαίων δ' Ἀννίβας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ἀπεί-
ρητα καὶ πονηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερηφανείαν &c. mox tamen
idem: ἐνθα δὲ δικαίως ἂν τις τοῦ μὲν Φοίνικος ἐμίσησε τὴν ἀμεί-
τητα. HEMST.

ead. l. 5. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. οὐδὲν) Legitima acie & aperto Marte
nihil perfecit, ut proxime antecedentia ostendunt: non vero;
nunquam iusti aut claritudinis alicuius memor, ut absurde habet
interpres. Est locutio ducta a certaminibus, in quibus victores
debebant vicisse κατὰ νόμον, servata ludorum lege: sin minus,
praemium non referebant. CLER. Sumſit a Demosth. p. 92 C.
HEMST.

ead. l. 8. Ἐτέραις συνὼν) Pro ἑτέραις συνὼν lege, ut legen-
dum vidit Latinus interpres, ἑταίραις συνὼν, cum amicis con-
suescens, hoc est, meretricibus. GRAEV. Ἐταίραις συνὼν Flor.
Ἐτέραις peccatum est posteriorum edd. Scribit Florus II, 6,
§ 21, Hannibalem a victoria Cannensi maluisse, relicta Roma,
Campaniam Tarentumque peragrarē; ubi mox & ipse, & exercitus
ardor elanguit. Mitto Tarentum, quod tamen haecenus fuisse
nemini suspectum miror: de Hannibale Campanae volupta-

tis lenociniis implicato tacet Servius bonum ducem secutus ad Aen. VI, 846, cum narrat, Fabium Maximum, qui Hannibalis impetum ferre non posset, mora eum elusisse, & ad Campaniam traxisse, ubi deliciis Carthaginensium virtus obtorpuisset: tacent plures: nam ipsum, ut ad Annaeum notat eruditiss. Dukerus, deliciis his emollitum fuisse, Polybius, Livius alique historici quidem non produnt: sed tamen probabile est; eamque in rem Luciani nostri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Hannibalem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delinquitum relanguisse scripserunt. Ne Aurelio Victori testimonium denuntiem, qui solo imperatoris nomine exercitum indicasse videri potest, quid Valerii Maximi verbis est disertius IX, 1, ext. § 1: *Inviatum enim armis Hannibalem illecebris suis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundanti vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu lascivior ad somnum & delicias evocavit.* Parum utique Venus profecisset, nisi, fractis in molliem copiis, eadem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines allocuta, sic ait apud Sil. Italic. XI, 402: *Combibat illapsos ductor per viscera luxus, Nec pudeat picto fultum iacuisse cubili, Nec crimem Assyrio perfundere pugnet amomo: & ne putes intra vorum spem Veneris improbam stetitisse, cavet Silius v. 422: Ipse etiam adflatus fallente Cupidine ductor Instaurat mensas dapibus, repetitque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exuit, occulta mentem vitante sagitta.* At si horum fides sit fortasse levior, historicum dabo, qui amicam ad Hannibalem deducet, eumque nobis monstrabit *ἑταιρῆς συνόντα*. Appian. de Bell. Hann. p. 338 C. *Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπεὶ τῆς πείρας* (obsidione liberandae Capuae) *ἀπέτυχεν, ἐς Λευκανοὺς διελθὼν ἐχέιμαζε, καὶ ἐπὶ τρυφῆς ἢν οὐ συνήθους, ἐρωμένην τε εἶχεν ἀγχιος ἀνῆρ.* Hoc paulo quidem serius, modo ne Appiani, qui de Campanis illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, industria parumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque tamen eo minus obiectum ab Alexandro flagitium confirmat. Est autem elegans loquendi formula *τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθυδυναθεῖν*, cuius genuinam vim haud equidem scio, an Budaëus C. L. G. p. 1079, penitus non fuerit affecutus, *per luxum & voluptatem conterere*: debuerat potius, *luxu & voluptatibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere*. Plutarch. in Anton. p. 928 A. *Ἐκεῖ δὲ μεिरακίου σχολὴν ἀγοντος διατρίβαις καὶ παιδιαῖς χρώμενον ἀγαλίσκειν καὶ καθη-*

δουπαθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάμα τῷ
 χρόνον· eamque potestatem pluribus verbis confert affixarum
 positio κατὰ. Καταπορνεύειν, κατακυβεύειν τοῦ πατρὸς τῆς
 οἰκίας, καταπεπαιδευμένην τὸν οἶκον, καθιπποτροφεῖν, κα-
 ταδωροδοκεῖν, καταριστᾶν, καταγυμνάσασθαι, vide Hesych.
 in Κατεγυμνάσατο, καταπωλεῖν, καταφροντίζειν Aristophani
 Nub. v. 855, ad quem legendus est Schol. Nonnihil hinc diffi-
 det Synesii ratio de Prov. I, p. 105 B. μείζω συμφορὰν ἐπεπύ-
 το τῆς βασιλείας ἐκπεπτωκέναι τὸν ἄνδρα, ἐκείνως ἂν οἰκίᾳ
 δημοσιεύσειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονος ὑποθέσεως, καὶ καθυ-
 παθήσειν τὴν ἐξουσίαν· quoniam scriptoris sui mentem omni-
 no perperam accepit Petavius, ne alios in errorem trahat, ex-
 planare libet: eo indignius ferebat Typhonis uxor regno matrem
 excidisse, quod si potiretur, in maiore rerum argumento se liberius
 existimaret ac palam posse flagitiosam vivendi consuetudinem evul-
 gare, & potentiam luxui impendere ac deliciis: quamquam nervos
 orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari fa-
 cile concedam. Suidas ex scriptore, nescio quo, profert: τῇ
 τῆς ἐξουσίας καιρὸν καθυδουπαθούντα ἱκανῶς· notatque, geniti-
 vum etiam annecti: cuius structurae quod ponit exemplum,
 καθυδουπαθῶν τοῦ βίου, exstat sane in Basilii Hom. ad Div. p. 60
 C. ἀλλ' ὃν μὲν ἐξῆς χρόνον, καθυδουπαθῶν τοῦ βίου καὶ τῇ τῆς
 διαρρέων· ubi miror equidem, ex tot Codicibus, ad quos Ba-
 silium exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem;
 cum tamen vel invitis membranarum ac Suida non dubitandum
 videatur, quin refingi praestet τὸν βίον· nam alteram illam le-
 ctionem si loco cedere prohibeas, utique foret interpretan-
 da, per luxum ac voluptates immoderatas insultare vitae: quod ab
 eloquentissimi patris mente non parum discrepat. Vereor au-
 tem, quod Alexander gloriatur, se μικρὰ τὰ ἐσπέρια δέξασθαι
 ἐπὶ τὴν ἑω μᾶλλον ὀρμηῆσαι, ut Romanos, illos rerum dominos,
 suffragatores habeat: multa disputat in contrariam partem
 Livius IX, 17, in isto nobili diverticulo, quo quaesivit, qui-
 nam eventus Romanis rebus, si cum Alexandro foret bellatum, fu-
 turus fuerit: ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dia-
 logum collata voluptati erunt. Omnino confer Arrian. initio
 lib. VII. HEMST. De Hannibale Campana luxurie corrupto,
 tanquam de re vulgo nota loquitur Cicero de L. Agr. § 95:
 deinde ea luxuries, quae ipsum Hannibalem, armis etiam tum invi-
 ctum, voluptate vicit. Marcellus apud Livium XXIII, 45. quo
 summa vi milites ad pugnam hortaretur, Capuam Hannibeli
 Cannas fuisse: ibi virtutem bellicam, ibi militarem disciplinam, ibi

praeteriti temporis fumam, ibi spem futuri exstinctam: quae non minus ipsum Poenorum ducem, quam milites, petere videntur. IDEM in Addendis.

ead. l. 16. Ἦν μὴ) Sic omnes libri nostri pro ἦ. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Ἰταλιώτης) Incurrisse videri potest Lucianus in regulam a Grammaticis praescriptam, quae ut Σικελούς & Σικελιώτας, sic etiam Ἰταλούς atque Ἰταλιώτας discernit: hanc enim normam si sequi voluisset, Scipio non Ἰταλιώτης, sed Ἰταλός dicendus erat. Vid. Menag. ad Diogen. L. II, 5. Verum eam legem optimi scriptores migrare saepe solent; proque Siculis Σικελιώτας posuit Diodor. Sic. tum XI, p. 279 D. tum alibi non raro; de quo more copiosius alio loco dicemus. HEMST.

ead. l. 12. Οὕτως) Commodius, mea quidem sententia, legeretur οὕτως. sed libri omnes aliter. SOLAN.

Pag. 178. l. 3. Καὶ ἡμεῖς) Καὶ ex MS. Ox. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅμοια) Quorum pertineat, quoque referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur, an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅποια ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ· &c. at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuefcere: haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Ὅποιος autem, ποῖος & οἷος frequenter similem usum habere notum est. Dial. Mort. XXII, ἀγνοεῖς, ὅποιον ἄνδρα διεπέρβμευσας. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aequae animalis specie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενεῖς, teste Aeliano de Anim. XII, 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit Asclepiades Mendefius, vel inter Aegyptios homo nugacissimus, traditum a Sueton. c. 94. Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat Plutarchus in initio vitae eius: quosdam sane non puduit Philippum infandi concubitus spectatorem agenti rimas ianuae admovere, ideoque post orbatum oculo male curioso, qui volutantem cum uxore draconem fuerat conspiciatus. Olympias vero rumorem pudicitiae suae noxium averfata dicere solebat argute: Οὐ πᾶν σεταί με διαβάλλων Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν Ἥραν quod dictum ut ipsi sit hono-

rificum, Alexandri certe stultitiam parentem draconem non aspernantis perstringit: inde *Draconigenam* appellat Apollin. Sidon. Paneg. Anthem. v. 80, 121, ubi vide Savar. Livius quidem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19, *retulitque famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis immanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris eius persuepe visam prodigii eius speciem, intervientuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam*. Equidem, si quis me roget, quid sentiam, nullus intercedo, quo minus anguinæ stirpis fulgore nobilissimi viri superbiant: neque tamen coniectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle testum in cubicula lectosque ventitarit: haud difficilius dracones, quam alias Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur binæ lectiones Cod. Ox. quarum prior κλέπτεσθαι pro βλέπεσθαι, ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte versari in lecto conspectum aliorum subterfugientem*, eratque sane draconum eiusmodi furtivus accessus, & emissitius testium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut Livius ait, hominum intervntu evolverentur, ne sic quidem satis erit expeditum: aliud existimarem, si praeberet κυλίσθαι, verbum opportunissimum, ex cuius corruptela nescio profecto, an nata fuerint, supponentibus, quod quisque menti scriptoris optime congruere putabat, correctoribus, ista duo minoris pretii βλέπεσθαι & κλέπτεσθαι: altera quidem egregie placet παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. Dial. XVI: δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸ μὲν ὑπ' Ἀμφιτρώωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός: sic paulo aliter apud Cornut. de Nat. Deor. c. 2, Iuppiter peperit τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηνῶϊον παρὰ τῆς Σεμέλης. HEMST. Ὁμοία praestantissimus Gelsnerus accipit *similia*, i. e. *consentientia & convenientia oraculo Hammonis*. Mallem, si retineri debeat ὁμοία, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος: nam paulo post, οὐδὲν ὑγιὲς αὐτῇ μητρὶ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων τροφῆται ἐλέγον. Sed pristina coniectura displicere mihi nondum potest. Usū verborum volutari & κυλίσθαι eximie declaravit Pricæus Not. ad Apul. Miles. IX, pag. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in orcum se penetrarunt, ut testantur Diog. L. VI, 63, & Plutarchus. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 12. Ἐξαπατήσθαι) Mireris profecto editorum diligentiam. Sed ἐξαπατᾶσθαι, vel ἐξηπατήσθαι scribendum, dic-

rent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι sua-
dend praecedentia; veluti & hoc maluit interpretes, reddens,
Atqui de Olympiade similia ferebantur, draconem cum ea consuetu-
dinem habuisse, & in lecto visum fuisse, deinde te ex hoc concubitu
editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum pa-
trem existimaret. IENS. Ἐξηπατῆσθαι Mf. Ox. recte. Omnes im-
pressi ἐξαπατῆσθαι, quod merito cl. Iensio displicuit. SOLAN.

Pag. 179. l. 1. Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφήται) Incolae nemoris,
ut Curt. IV, c. 7, § 20, quos Hammonios vocant, dispersis tugu-
riis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumda-
tum. Diodorum paene de verbo ad verbum vertit XVII, p.
589 A. Sic & Herodoto III, c. 26, οἱ ἐπ' Ἀμμωνίου ἀποστα-
λέντες στρατεύεσθαι, quos Cambyfes cum ipso oraculo fun-
ditus deleri iusserat: Excerpt. Diodor. p. 249. Ephorus apud
Plutarch. T. I, p. 447 F. refert, Lysandrum, cum frustra Py-
thiam ac Dodonidas auro tentasset, εἰς Ἀμμωνος ἀναβῆναι,
καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον δίδοντα. Hi ci-
ves Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quam-
vis enim commemoret Diodorus τὰς ἐπικαλουμένας Ἀμμω-
νος πόλεις p. 588 D. illae tamen ab ipso templo diei admodum
itinere aberant. Tota fere gens sacra, & non secus ac Delphi,
caerimoniis fanique religioni vacans: unus tamen prae reli-
quis aetate atque honore insignis, qui personam Iovis Am-
monis gerens oracula reddebat: eum egregie προφήτην vo-
cabant; Plutarch. Alex. pag. 680 D. Diodoro ὁ προφητεύων
ἀνὴρ πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν. Formula, quam responsa datur-
us adhibebat, a Platone traditur Alcib. II, pag. 458 E. ἄλλο
μὲν οὐδὲν ἀποκριθῆναι τὸν προφήτην, τὸν γὰρ θεὸν οὐκ ἔαν δη-
λονότι, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (sic malo, quam ut vul-
gatur) φάναι, τὰ δὲ λέγει Ἀμμων' atque ita Arrian. A. A. VII,
p. 305, aliique plures. Poterat ergo Noster forte non deterius
scripsisse, ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. Ceterum Etearchi regis
Ammoniorum mentio est apud Herodot. II, 32. δυναστὰς &
τυράννους appellat Diodorus. HEMST.

ead. l. 2. Προφήται) Narrat M. Felix Oct. BOURD.

ead. l. 3. Οὐκ ἀχρηστὸν σοι) Alexander apud Curt. VIII, 8,
15: Obiulit nomen filii mihi (Ammon) recipere ipsis rebus, quas
agimus, haud alienum fuit. Ibi Freinshemius ad hunc sensum
vergentia Luciani loca collegit. Paulo post ἔφθασα ἐπισκήψαι
legas, ἢ ἐπισκήψας, τὴν ἀντιπαραβολὴν parum refert: hoc tamen in
usu frequenti. Apollodor. II, p. 105, Clymenus ἐπισκήπτει
τελευτῶν Ἐργίνῳ τῷ παιδὶ ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. Chry-
Lucian. Vol. II.

fipp. apud Athen. IV, p. 159 B. ἐπισκῆψαι τοῖς οἰκετοῖς δάψαι οὕτως utrobique de moribundis positum. Inter testes autem annuli Perdiccae traditi Lucianus ab eruditiss. Freinshemio non est omissus ad Curt. X, 5, 4. HEMST.

ead. l. 11. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην) Nōn conceinnus est in responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐν ἀνεμν. &c. Ὅτι videtur excidisse; idque consideravit interpret: At quid rides, Diogenes? Diog. Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt &c. IENS.

ead. l. 14. Τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες) Sic ipse Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεοὶ ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις. SOLAN. Vide Kuhnium ad Aelian. V. H. II, 19, V, 12. Elegans dictum Pythaeae, cum de Alexandro duodecim Diis adiungendo psephisma Demadisturpissimum in suffragia mitteretur, refert Plutarch. Apophth. pag. 187 E. Orta ab Atheniensibus, in quamcunque partem incubuissent, nimium vehementibus adulatio ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρέσβεις αὐτοὶ τε ἐστεφανωμένοι Ἀλεξάνδρῳ προσῆλθον, καὶ ἐστεφανοῦν αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὥς θεωροὶ δῖόν ἐστιν ἡμῖν θεοῦ ἀφίγμενοι, teste Arriano A. A. VII, p. 305. V. Diogen. L. VI, 63. HEMST.

Pag. 180. l. 1. Τρίτην) Suspecta mihi haec vox: certe ad trigesimum usque diem infepultum iacuisse Alexandrum legimus apud Aelian. V. H. XII, 64. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖος) Vide Freinshem. ad Curt. X, 10, 20, & doctos Commentat. ad Aelian. V. H. XII, 64. HEMST.

ead. l. 3. Ἐς Αἶγυπτον) Quod & factum est: vide Lucan. IX, 154; X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver Augustus conspexit. Sueton. Octav. c. 18, & Dion Cass. LI, p. 454, & tante H. Prideaux Part. II, p. 588; cum olim in aurea conditum fuisset: P. I, p. 451. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀνουβιν) Scribendum Ἀνουβιν, ut recte B. Pl. c. 16. Correpta est prima; Latrator Anubis. IENS. Ἀνουβιν recte Ox. in reliquis Ἀννουβιν. Vid. B. Pl. c. 16. SOLAN. Iunguntur Ἰσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνούβιδι in App. Marm. Oxon. n. 2; Σεράπιδι, Ἰσιδι, Ἀνούβιδι in Op. Gruteri p. 84, 3; & apud Sponium. Alexander autem in Aegypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus. Lucan. X, 272, Summus Alexander regum, quos Memphis adorat. Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia Theocritus, quippe poëta coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18, aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Iovis aula construxit — παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος

φιλα εἰδὼς Ἑδρίασι Πέρσαισι βαρὺς δὲδς αἰολομήτας· pro quo posteriore vocabulo αἰολομήτης posuit H. Stephan. Th. T. II, p. 259 G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Aegyptii, deinceps regibus suis Alexandri successoribus iure quidem denegare non potuerunt: infaniam eorum superstites nummi testantur. HEMST.

ead. l. 10. Ἐς τὸν εἶσω τοῦ στομίου) Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transiiserit, atque intra specus hiatus descendit. In verbis Ἐς τὸν εἶσω τοῦ στομίου posset quidem intelligi τόπον· at non dubito, quin Lucianus scripserit Ἐς τὸ εἶσω τοῦ στομίου, ut Dial. seq. καθάλασσαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τέλους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocola τὸν extrivisse literam ν. IENS. Τὸ εἶσω optime ed. l. & St. Mf. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τόν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀμελῆς) Quia ianitor erat Orci. Vid. Dial. XX initio & fine. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκεῖνα) Melius Luciani consuetudini quadrat ἐκεῖνο. HEMST.

Pag. 181. l. 2. Ταῖνιά λευκῇ) Sic Dial. seq. BOURD.

ead. l. 4. Οὐδὲ ταῦτα &c.) Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἶεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης· aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα· ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι· nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, οὐ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἶεσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ παρὰ τῆς τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini affixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiore insuper habuisset Lucianus? οὐδὲ, vel οὐχὶ ταυτά σε τὰ παρὰ τῆς τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. HEMST.

ead. l. 7. Κολάκων ἐπιτριπτότατος) Sic in Tim. Aristotelis φιλοχρηματίαν, δωπείαν, κολακείαν ubique perstringit. BOURD.

ead. l. 8. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι) Quamquam structurae norma constet, ut p. 140, ἐκεῖνον ζῆν ἔασον· p. 158, ἔασόν με ἔχειν, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a Luciano profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium πάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτότατος, aut quomodo tantae vehementiae respondet, me solum sine quae ad Aristotelem

spectant scire? Cum vitium sentiret Kuhnius, succurrere conatus est laboranti loco pro εἰδέναι reponendo διέναι ad Diogen. L. VIII, 30, *sine modo, ut recenscam aliquid de Aristotele*. Solterter excogitatum; neque tamen eiusmodi, ut reperta veritas persuasione mentem feriat: aliud latere quiddam crediderim, quod olim forte fidelior membrana deteget. Mirum autem non est, Alexandrum hic asperius invehi in Aristotelem, cuius magistri sui iam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem deposuisset: literas ad Antipatrum profert Plutarch. p. 696 D. ubi scripserit: τὸν δὲ σοφιστὴν (Calisthenem ab Aristotele commendatum: vid. Diogen. L. V, 10.) ἐγὼ κολάσω, καὶ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀπαρτὶς ἐν γε τούτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλην. &c. p. 706 A. ad Cassandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, σοφισμῶς τῶν Ἀριστοτέλους εἰς ἑκάτερον λόγων. Invidiose vero Athen. XII, p. 537 F. non est, quod miremur, ait, aetate nostra Herculem haberi voluisse Commodum, eiusque Dei insignibus ornari, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριστοτελικοῦ τοσούτοις αὐτὸν ἐμμοιούντος θεοῖς. HEMST. Si color aliquis vulgatae lectioni posset induci, nihil equidem speciosius invenio, quam quod suggestit Io. Matth. Gesnerus: *Non puto*, inquit, *hanc vocem esse silentio regi volentis dedecus Aristotelis: contrarium enim apparet. Sed hoc vult, sine me scire, id est, concede, ut ego melius quam quisquam sciam, & dicam adeo, quis fuerit Aristoteles; ut nos, das mißs ich am besten wissen. Μόνον non excludit alias a corruptione futura, quam omnibus iam impertit, sed a praeterita. IDEM in Addendis.*

ead. l. 11. Ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος &c.) Adduxit Thom. Magister in Ἄρτι, & quod statim sequitur, ὥς μὴ αἰσχύνωμι καὶ αὐτὸς λαμβάνων in ὧς, perverse tamen praemisso titulo dialogi Diogenis & Herculis. HEMST.

Pag. 182. l. 3. Οἶσθα δὲ δράσεις) Ἀττικώτερον est dicere οἶσθα δὲ δράσον, ut apud Aristoph. Eq. 1155, ubi v. Schol. KUSTR.

ead. l. 9. Ὀρμῶντας) Ed. I. ὀρῶντας. Sed praeferat vulgata, quam firmat etiam Ox. SOLAN.

ead. l. 27. Οὐκ ἔξαργος γένοιο, μὴ οὐκ &c.) Hoc exemplum posuit Henr. Stephan. Anim. in Libr. de D. A. p. 32, ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas tresve particulas negantes cumulantium: plura dabit Steph. Bergler. ad Alciph. p. 215. Olearius ob ignoratum vulgarissimae structurae modum merito castigatus a L. Boiss. Ep. ad Hebr. XII, 19. HEMST.

IN DIALOGOS MORTUORUM. 485

Pag. 183. l. 5. ὥς χρήσιμον) Existimet aliquis vel ὥς super-
vacuum esse, vel οἰόμενος εἶναι, vel denique scribi non absur-
de posse ὥς χρησιμώτατον. Verum sciendum est, eum saepe
locum tenere particulam ὥς, quem sine orationis detrimento
facile relinquere queat: de Luët. § 24, τοὺς γονέας τοῦ τετε-
λευτηκότος πείθουσι γεύσασθαι ὥς οὐκ ἀηδῶς μὰ Δι' οὐδ' αὖ-
τοὺς ἀναγκαζομένους: alibi plura dicuntur. In opinione divi-
nae stirpis excitanda & fovenda plures astum Alexandri agno-
sunt. Arrian. A. A. VII, p. 311: Ὅτι δὲ εἰς θεὸν τὴν γένεσιν
τὴν αὐτοῦ ἀπέφερον, οὐδὲ τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ μέγα αὐτῷ τὸ πλημ-
μέλημα, εἰ μὴ καὶ σόφισμα ἦν τυχόν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ σε-
μνοῦ ἕνεκα. HEMST.

ead. l. 13. Γέρρα οἰούιναι) Crates vimineae: quid gerrae, do-
cet Ioseph. 3 Excid. erant veluti scuta quadrangula, ἰτέα, de
quibus alibi: ἰταίαι vocat Hesych. quem vide: lege Lucian.
de Hist. Conscr. cap. XXIII. BOURD. Has ipsas voces ponit
Etymol. atque explicat p. 619, v. 18. Si Luciani verba putes,
quod verisimile videtur, solum eo referendum est illud inter-
pretamentum, σκεπαστήρια ταῦτα πολεμικά, οὐ κυκλοτερῆ δὲ,
ὥς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα: cetera minus quadrant. Οἰ-
ούιναι ἀσπίδας ex Thucyd. IV, 9, annotavit Poll. VII, 176,
X, 176. Luciani locus utriusque scriptoris Commentatores
eruditos non fefellit, uti nec H. Stephan. ad Xenoph. K. II. p.
24, v. 13. De gerris autem scuto Persico luculenter agit Barn.
Briffon. de Regn. Pers. III, p. 290, 291. HEMST.

ibid. Οἰούιναι) Vid. Not. ad Ἀλεκτρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὄπλιτ.) Haec ita distinxerant in
prioribus edd. quasi praecedentibus adhaerent: separavi, ut
ad verbum χειρώσασθαι esse referenda liquidius constaret. In
his vertendis mirum est aberrare potuisse interpretes: suas res
adversus fortes viros ac bellicosos gestas commemorat Philip-
pus, ut instituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli
hoste reportatas deprimat. Vicissim Alexander paulo post pa-
trem perstringit, se procul abfuisse testatus a pravis artibus,
quibus ille potius, quam vera virtute bellica, Graecos supe-
rarit: eo spectant ista amarulenta, ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς,
οὐδὲ προδοσίαις ὀνούμενος τὰς νίκας &c. nam Philippus reve-
ra inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eo-
rum est, quod inprimis a Demosthene ipsi non fuerit obie-
ctum. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 6. Περσικά) Haec eadem in Etymologo
leguntur. Doctior exstat Scholiastae nostri de γέρροις anno-

ratio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. HEMSTER.

Pag. 184. l. 1. Τὴν Θετταλὴν ἵππον) MS. Θετταλικὴν ἵππῳ. Scio οἶμος σκύθης, & similia: sed Lucianum haec obsoleta non amare, id quoque scio. GRAEV. Θετταλικὴν praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noster Θετταλὴν de equa. Zenξ. c. 6: τὴν δὴλειαν δὲ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἶαι μάλιστα αἱ Θετταλαὶ εἰσιν ἀδμήτες ἐτι καὶ ἀβατοί. In Amor. cap. 45, Θετταλὴ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. Forfan, cum de equitatu sermo est, aliter solebant efferre: certe Z. τρ. cap. 21, ἵππων Θρακικῶν. SOLAN.

ead. l. 5. Χρυσοφόρων) Dico alibi. BOURD. Χρυσοφόρων, contumode: hac enim per contumeliam velut inusta mollitiei non Perfas Medosque victores Graeci significabant. Epigr. apud Lycurg. in Leocr. p. 163: Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν. Simul hinc patet, delendum esse καὶ, quod praecedat χρυσοφόρων. HEMST.

ead. l. 6. Μύριοι) Vide Xenophontis ea de re libros ab omnibus legi dignos. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐ διαστήσας) Idem codex pro οὐ διαστήσας αὐτοὺς, scribit, οὐ διασπάσας αὐτοὺς, eos non divellens, sive dissuens: sed in vulgata sententia eadem est. GRAEV. In MS. suo invenit Graevius διασπάσας pro διαστήσας, & ita legit quoque in suo codice Scholiastes. Sed recte iudicat vir cl. in vulgata eandem esse sententiam. Quin & in hoc usu διαστάναι est frequentissimum pro διασπᾶν, χωρίζειν, διαχωρίζειν, quemadmodum passim hoc verbum interpretatur Heilychius. IENS.

ead. l. 11. Προδοσίαις) Tangit patris cauponium, de quo Demosth. alii. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Διασχίσας) C. Διαστιχίσας λέγεται γὰρ ὅτι Φ. Lege διαστήσας, quod & in textum multarum editionum irrepsit. SOLAN. Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confusa διαστήσας & διασχίσας. HEMST.

Pag. 185. l. 2. Δοράτιω) Venabulum, hastam, sarissam, lanceam, αἰχμὴν vocant; quibus Luciani δοράτιον addidit la Freinsheim. ad Curt. VIII, 1, 52. HEMST.

ead. l. 3. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαίνεσαι ἐτόλμησεν) Luscinius: eo quod nomen meum celebraret & meas res gestas cum tuis conferre auderet. Admodum lenta. Benedictus accuratior: eo quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset. Sed cur elegantiam Graecam obscurant & malunt circumire, quam mera & nuda verba auctoris sequi? Quod non alium profectum, quam quod auctores earum non cogitarent Cice-

ronem dixisse, *Isocrates maiore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lysiae comparatur*; Iustinum, *Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles*; nullus tamen fortunae Candauli comparandus. Et sic alii. GRON.

ead. l. 4. Μακεδονικὴν χλαμύδα) Consule Spanhem. de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Persarum vestis, ut supra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis iam, ex eodem constat; Ἀλεξ. c. 27, *θηλυχίτων ἀνὴρ* pro Partho. SOLAN.

ead. l. 5. Κάνδυν) Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικόν· lege Suid. Hesych. dico ad Heliodor. lib. 7. de taenia dictum antea. BOURD.

ibid. Τάραν ἐρθὴν) Vid. eundem Spanhem. p. 466. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπ' ἐλευθέρων) Admodum displicet illud ὑπ'. Ego delendum censeo. SOLAN.

ead. l. 9. Λένουσι) Temere vulgari fabulam, qua Lysimachus leoni obiectum ab eo scribunt, ait Curt. VIII, 1. Iustinus tamen ei fidem facit XV, 3. SOLAN.

ead. l. 10. Γάμους τοιούτους) Seponere non possum levem vitii suspicionem in vocabulo secundo: debuisse videtur Lucianus designare conditionem nuptiarum, quas improbat: nemini obrudo, quod in mentem venit, γάμους αὐτούς. Quae hic Alexandro nuptiae vitio veruntur, eas ipse verbis plane similibus laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud Arrian. VII, c. 10: γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a Luciano dissentit Plutarchus Alexandri vel imprimis admirator περὶ τῆς Ἀλ. T. ἢ A. Or. I, p. 329 E. 330 A. HEMST.

ead. l. 16. Ἐν Ὀξυδράκαις) Communem historicorum opinionem secutus est Noster, quam refutavit Arrian. VI, c. 11, Alexandrum in Mallis audacissimum facinus edidisse docens. Utrosque Mallos & Oxydracas in hac historia coniunxit Dioscor. Sic. XVII, p. 613 D. & 614 C. καθήλατο μετὰ τῶν ὀπλων μόνος εἰς τὴν πόλιν. Vide Io. Freinshem. ad Curt. IX, 4, 26. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Λύσανδρον) Nota Callisthenis historia: quamquam de eius poena & morte valde dissentiant: vide Freinsh. ad Curt. VIII, 8; sed quem Lysandrum, caveat leonum itidem inclusum, indicet, non reperio. Suidas in Καλλισθένης Nearchum Tragicum illi associavit: an pro eo memoriola vacillans Schol. nobis Lysandrum suggestit? HEMST.

ibid. l. 2. Ὁξυθράκαις) Hoc ed. A. vitium correxit Solanus: HEMST.

Pag. 186. l. 13. Ἐπικερτομούντας) Iam irrita fuerat, atque obiecta Alexandro vivo praesentique stirpis ementiendae superbia. Arrianus eodem hoc usus verbo VII, c. 8: Μακεδόνες οὐκ οὖν σιγῇ ἔχοντες ἐκατέρησαν, ἀλλὰ πάντας γὰρ ἀπὸ λάρτεϊν τῆς στρατιᾶς (στρατείας) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μετὰ τοῖς πατρὶς στρατεύεσθαι· τὸν Ἀμμωνα δὲ τῷ λόγῳ ἐπικερτομούντας. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Διβύσι) Debuerat Διβύσι· sed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae sunt non optimae, & nonnunquam vix bene Graeca; quale quod mox sequitur χημὸν δεησόμενος ἦλθε. HEMST.

Pag. 187. l. 3. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές) Mentem Luciani non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae sic sunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit, id multum imminuit gloriam tuam & res gestas, quia venditabas te Deum esse, seu Dei filium. Id enim, quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia potest, & longe viribus omnium hominum est potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adscribendum, sed potentiae divinae omnibus humanis opibus maiori. Vertunt: *Nam etsi haec a Deo geri viderentur, Dñs tamen longe inferiora agere visus es.* Vides, quam male. GRAEV. Interpretes merito castigavit Io. Freinshemius ad Curt. IV, 7, 30, ubi, positis Luciani verbis, monet: *Sensum non ceperunt interpretes; est autem hic:* quidquid enim egisti, id omne, siquidem ut a Deo gestum aestimari debebat, imperfectum longaque infra dignitatem positum censebatur. *Et patet ratio: nam ab homine victas esse nationes, expugnatas urbes, eversa imperia si narres, quilibet profecto censebit, eum hominem inter ceteros excelluisse: at si Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere id mirabitur, cum omnes sciant, nullas esse hominum adversus Deos vires, ut loquitur Iustin. II, 12, 10.* HEMST.

ead. l. 7. Ἀορνόν) Ἀορνὺν Ms. non ἄορνον, sed utroque modo scriptum hoc vocabulum inveniri, & in usu esse, docuit Eustathius ad Dionysium Periegeten. GRAEV. Ἀορνὺν etiam P. & L. habent; sed aliter ceteri tum hic, tum Ἐρμ. c. 4, & Περ. c. 7. SOLAN. Tzetz. ad Lycophr. v. 704. Vid. ad Περ. Διδ. § 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt Raderus & Freinshem. ad Curt. VIII, 11, 2, ubi inter *Aornon* & *Aornin* Codices non minus, quam editi libri, fluctuant. Herculi autem

Liberoque saepe conferri Alexandrum, docebit idem Freins-hem. ad Curt. IX, 2, 29. HEMST.

ead. l. 12. Συνῆς) Fl. nullum subscripsit iota, quod omnes reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum addenda fuerat litera per iniuriam vicinae similis extrita συνήση, ut γνώση, ἀπομαθήση. HEMST.

ead. l. 26. Οἷα πρόν) Dialog. ex his versibus Odyss.

Μὴ δὲ μοι θάνατόν γε παράυδα φαίδιμ' Ὀδυσσεύ,

Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἔων θητευέμεν ἄλλω

* Ἄνδρι παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοςτος πολὺς εἴη,

* Ἡ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cetera item ex variis locis Homeri. BOURD.

Pag. 188. l. 3. Ἐπάρουρος ὦν) Argumentum huius dialogi ex Homero Lucianus derivavit Od. A, 488, utque erat in principem poëtarum paulo iniquior, abstinere non potuit, quin animadversionis, testae quidem atque ingeniosae, maculam ipsi adspergeret; secutus hac in parte Platonis, quem tamen ipsum alibi non mollius tractat, iudicium: is enim initio lib. III de Rep. hos versus inprimis aliosque similes, tanquam ad frangendum animi robur idoneos, expungendos esse censuit. Quod de Pelidae magistris modo Noster, a Platone quoque sumtum p. 612 C. Ἀχιλλεὺς θεᾶς ὦν παῖς καὶ Πηλέως σωφρονεστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σφοδράτῳ Χείρῳι τεθραμμένος &c. Firmat autem vulgatam Homeri lectionem ἐπάρουρος, cuius duplicem significatum, ut ex Eustathio & Hesychio patet, veteres exposuerunt, ἐπίγειον scilicet, vel κηπουρὸν ἐπιμίσθιον sive τὸν γῆν ἐργαζόμενον cum aliis scribendum videretur, Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἔων, id est, φύλαξ, εἰς φυλακὴν τινὰ τεταγμένος μισθωτικῶς, testibus Etymol. pag. 353, & Eustath. p. 1695. Eundem Homeri locum, sed alia ratione, Dion Chrys. adhibuit Or. IV, p. 67 B. Facete Lucilius apud Non. p. 519, *Nunc paucis malim ac sapientibus esse probatum*, Ἡ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Μοχ δεῖλδον non equidem improbo; quia hac tamen accessione indigere non videtur ἀγεννῇ τινὰ Φρύγα, considerandum est, an praestet δοῦλον. HEMST.

ead. l. 16. Ἐκείνη) Respicit ad vocem δόξα, quam in animo habebat Lucianus, non ad δοξάριον, qua usus erat. CLER.

ibid. Ὁ, τι μάλιστα) Perperam in omnibus libris excusis, quos vidi, scribitur εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἄνω ῥα φωδῆσουσιν, cum ὅτι scribendum sit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, maxime, celerrime: licet maximopere celebrarint homines. GRAEV. Sola Fl.

ὀτιμάλιστα, qui mos est scribendi vetustarum edd. *eximie* cunctae corruptius ὁ, *τι μάλιστα*. Quamquam dixerat τὸ δὲ *στηνον* ἐκεῖνο δοξάριον, tamen hic, quasi δόξαν scripsisset, subiecit ἐκεῖνη μὲν ἀνωφελής, qualia multa veteres usurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo studio quaesita: vide Davis. ad Cicer. de N. D. II, p. 199. Duker. ad Thucyd. II, c. 47. HEMST.

Pag. 189. l. 6. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβής) Manium, apud quos *Lydus Dulichio non distat Croesus ab Iro*, ut venuste canit Propert. III, El. 3, *ισηγορίαν & ἰσονομίαν*, salvo tamen προεδρίας cuiusdam iure, ubique Noster commendat; propterea laudatus a Barthio ad similem Claudiani locum in Rufin. II, 474 Senec. de Ir. III, 43, *Venit ecce mors, quae nos pares facit*. Sil. Ital. XIII, 776 — *Croesi mox advolat umbra, Dives apud superos, sed mors aequarat egenis*. Verum propius ad Luciani iocos accedit Plaut. Trin. A. II, Sc. IV, 92. Ingentem huiusmodi sententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum scriptis facile reperiet. HEMST.

ead. l. 12. Ἄλλως τε, ὁρᾷς) Legitur in editis: Ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σέ ἐσμεν οἷδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεταί πάντως. φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. Sed qui hunc locum inspexerit attentius, animadvertet, scribendum & distinguendum eum sic esse: Ἄλλως τε, ὁρᾷς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σέ ἐσμεν ὧδε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεταί. πάντως φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. Vides alioquin, quanta turba sociorum iutorum simus hic. Non longe post autem huc veniet quoque Ulysses. Omnino solatium affert societas earundem rerum. Nam solamen miseris socios habuisse malorum In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, sed nunc nobis adstipulari Mf. gaudemus; sic enim in illo legitur: σιωπὴ γὰρ καὶ φέρειν δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι. Fixum nobis est tacere, ferre, & tolerare, nisi velimus ludibrio esse, ut tu, si optaremus talia. Nam δέδοκται ἡμῖν, quod in editis est, respuit omnino sensus huius loci. Quis enim illis hoc dedit, & concessit? Immo dicit sibi deliberatum esse, & sibi firmam stare sententiam omnia potius ferre, quam inanibus querelis risum concitare. GRAEV.

ead. l. 17. Δέξαιντο) Qui non velint, non cupiant: quasi dicas, qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich. Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἰ τις αἴρῃσιν προθεῖναι &c. δέξαιντ' ἀνὰ τὴν παντὸς. . . τῆς ἀμείνωνος γενέσθαι μοίρας. Δέχεσθαι hac si-

gnificatione usurpari, his etiam Luciani verbis prolatis, monet C. A. Duker. ad Thucyd. V, 94. HEMST.

Pag. 190. l. 1. Ἀκλήροις καὶ ἀβίοις) Philostr. de V. A. T. II, c. 6, ἀβιοί τε καὶ ἱππότες τῆς ἀγέλης ταύτης verti debuit, inopes, & elephantis equorum loco vestī: errorem interpretis in ἀβιοί emendavit L. Bos Anim. c. VII, haec quoque Luciani verba cum Homero conferens. Apostolos eorumque instituti sectatores τοὺς ἀβίους τούτους καὶ ἀνεστίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ καὶ ἀναίμονας, vocat Gregor. Nazianz. Srel. I, p. 37. Contraria ratione ἀβίος erat Antiphonti ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant Harpocr. & Hefych. quod egregie Polluci restituit adiutus a membranis Iungerm. ad VI, 196. Ibidem S. 197, quamvis omisum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἀκλῆρος. Xenoph. K. A. III, p. 179, v. 40: ἐξὼν αὐτοῖς τοὺς νῦν οἰκοὶ ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὁρᾶν. In fine dialogi quin pro δέδοται legendum sit δέδοκται, minime dubitandum videtur. HEMST.

ead. l. 4. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χείρους ἐστὲ, καθ' ἥσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες) Eximia discordia interpretum, Ottomaro Luscinio vertente, etiamsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite huiusmodi per quietem toleratis; Benedicto, quod ni confiteamini, eo deteriores estis, quod haec toleratis. Aut vana, aut nimis indecenter accisa omnia. Adscriptit pater: eodem modo affecti, sed dissimulantes, vel, quod cum eodem modo affecti sitis, dissimuletis. GRON.

ead. l. 7. Σιωπᾶν γὰρ) Sententia postulat, σιωπᾶν γούν, καὶ φέρειν· particulas istas γούν & γὰρ iam supra vidimus inter se permutari. HEMST.

ead. l. 8. Δέδοκται) G. & St. SOLAN.

ead. l. 22. Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν;) Hic dialogus, itidem ut superior atque aliquot sequentes, Homero exagitando impenditur; cuius, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi sunt versus Od. Λ, 601. nam quo minus obscurum esset, quem petat, ne poëtae quidem verbis abstinuit. In eo autem Homeri loco, ne Lucianum aut primum aut solum putes, iam olim exstiterunt, qui valde offenderentur: διαβάλλουσι δὲ, inquit Eustathius p. 1702, καὶ τὸν τοιοῦτον τόπον οἱ Ὀμηρομάστιγες· tum motas difficultates pro muneris suscepti ratione diligenter removere conatur: quamquam paulo post p. 1703, v. 18, facietis huius dialogi iocis delectatus scribat, οὐ καταπαιζει εὐρυῶς ὁ Λουκιανός. Ut summi poëtae dignitati consulerent, nodum alii secare maluerunt, & violentius quidem ex-

pulsis versibus istis binis, Εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτων
 θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην quibus
 accedere se testatur Scholiaſtes parvus: ego bene ſinceros
 exiſtimo, qui & a veteribus agnoſcantur, vid. Pauſan. II, p.
 140; nec magnopere cauſam Homeri laedant. Fallimur ſcilicet,
 qui duabus hominem partibus conſtare cenſemus: quatuor ſunt,
 quas accurate diſcrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo ſunt homines, manes, caro, ſpiritus, umbra:

Quattuor has partes tot loca ſuſcipiunt.

Terra tegit carnem; tumultum circumvolat umbra;

Orcus habet manes; ſpiritus aſtra petit.

Vid. Barth. Adv. LII, 1. neque multum abijt Serv. ad Aen. IV,
 654; niſi quod tres ſufficere putat, *animam, quae ſuperne eſt,*
 & *originem ſuam petit;* corpus, quod in terra deficit, & *umbra,*
 quae quoddam ſimulacrum ad noſtri corporis effigiem factum inferos
 petit: porro monet uſus hoc ipſo Homeri loco, ſciendum, ſi-
 mulacra haec eſſe etiam eorum, qui per apotheoſin Dii facti ſunt:
 quam doctrinam repetit ad Aen. VI, 134, V, 722; nam ſibi
 videtur quodammodo diſſentire ad Aen. II, 772. Tale ergo
 Deorum in numerum relati Herculis εἰδῶλον apud inferos
 verſatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis
 Homeri verſibus, ut arcanae diſciplinæ myſterium ibi reſi-
 dere non vulgare arbitrarentur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς διὰ τε-
 λεſτικῆς καθαράμενος καὶ τῶν ἀχράντων καρπῶν μετασχὼν τε-
 λέας ἔτυχε τῆς εἰς θεοὺς ἀποκαταſτάſεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθα-
 νάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην
 longe ſecus atque Achilles, qui πρακτικὴν σχὼν ἀρετὴν ἐποίη-
 τῆς μετὰ σώματος ζωῆς ὑπηρετεῖν αὐτοῦ δυναμένου ταῖς πράξε-
 σιν. Haec & plura Proclus ad Plat. p. 382. omitto Pindari εἰ-
 δῶλον in Plutarch. Πυρραμυθ. p. 120 D. Lucianum advocavit
 Giſb. Cuper. in Apoth. Homer. p. 21. Confer, quae dicemus
 ad Hermot. c. 7. HEMST.

Pag. 191. l. 1. Ὡ Καλλίνικε) Sic erat ſcribendum. Hercules
 cognomen eſt ex Hymno Archilochi, qui decantabatur in lu-
 dis Olympicis, cuius initium Καλλίνικ' ἀναξ Ἡράκλεις. Sic in
 Piſcat. BOURD.

eod. l. 4. καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην) Ex Homero, hymno
 Herculis. BOURD. Ἐχεῖν, ſicuti Latinis habere, vir eximius
 Io. Schultingius illuſtrat ex hoc loco ad Senec. Controv. p.
 247, addens, *ambiguum eſſe, rectene cepit interpres.* Heſych.
 ἔχειν, ἐξηγάμῃκει quod ad Homerum pertinet Od. A, 269. Pro-
 pert. I, El. XIII, 23: *Nec ſic coeleſtem flagrans amor Hercules H-*

ben Sensit ab Oetaeis gaudia prima iugis. Ibi vide I. Broukhusium. HEMST.

ead. l. 10. Ἀνταδρον) Sic Catapl. § 10. mox dixit ὑπεβολιμαῖον. dico alibi. BOURD. Existimabant nimirum veteres, interdum posse cuiuspiam vitam redimi, si quis eius loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alcestidis, suntque etiam eius rei recentiora exempla, de quibus consulendi H. Casaubon. ad Calig. Suetonii, & Cl. Salmasius ad Adrianum Spartiani. CLER.

Pag. 192. l. 2. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ) Thom. Mag. in Μῆν εὐρηται δὲ παρὰ τῷ Λουκίανῳ ἅπαξ καὶ ἐπὶ ὀριστικοῦ ἐνεστῶτος ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ. Miremur hoc ipsi rarum videri, ac paene inusitatum, cum Moschopolus in Ἀ. Ὁ. Ἑκλ. regulam condiderit, ἰσθὶ δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μετὰ τοῦ ὅρα, ὑποτακτικῶ συντάσσεται. Quod fieri vetat, scriptores probatissimos non refugisse docet Budaeus C. L. G. p. 953. Non adversabor autem, si quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲν εἰ ὁ Ἡρακλῆς. HEMST.

ead. l. 7. Τὸ μὲν τόξον) Mf. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν καὶ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Allusit ad Odyss. Δ, v. 606: Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῇφιν οἰστὸν· *Nudum arcum habens, & ad nervum fixus.* Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne coeli iniuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigere. GRAEV.

ib. Γυμνὸν) Id est, extra thecam est; promptum est. GUYET. Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, asservare. Vid. Od. Δ, 606, quo haud dubie respicit. SOLAN.

ead. l. 10. Παρὰ) O. Fl. I. & W. recte: in reliquis mendose περί. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐρεσχέλευντα) Φιλονεικῶντα, φλυαροῦντα. Βουτᾶ.

Pag. 193. l. 2. Ὑπ' Ἀμφιτρώων) O. Codici non auscultandum est ἐπ' praebenti. Homerica loquendi ratio: Ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε, Ὑπ' Ἀγχισίῃ Il. B, 714, 820. Ἡ ρ' ὕπὸ Τυνδαρέῳ κρατερὸφρονε γείνατο παῖδ' Od. Δ, 298. Imitatur Eunap. Aed. p. 65, παῖδας μὲν ὑπὸ σοὶ τέξομαι τρεῖς. HEMST.

ead. l. 3. Ὡστε ἐλελίθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι) Verunius apud Basileenses & Bourdelotius, ex quo factum est, ut gemini unius matris utero lateretis. Benedictus, ita ut eodē in utero gemini lateretis. Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Sacri-

ficiis, de Iove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὁ δὲ ἐκλήθει πάλαι τεθνεὺς, ubi Erasmus, & recte, ac ab eo Benedictus, & illud nos latuit, eum iam olim fuisse defunctum: & de Saltatione, ἐλελήθεις, ἔφη, ὧ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, Benedictus, *Nesciebam te unum quidem hoc corpus, sed plures animas habere.* In Necyomantia: ἐλελήθει Μίνιππος ἡμᾶς ἀποθανόν, & ἐλελήθειν δὲ ἐμαυτὸν ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. GRON.

ead. l. 5. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν) Cum hic dixisset, quid quid in se fuisset Amphitryonis, obliisse; quidquid Iovis, vivere, & apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero reposuisset, duos igitur Hercules esse natos ex Alcmena gemellos, alterum Amphitryonis, alterum Iovis filium, respondit Hercules, οὐκ, ὧ μάταίαι, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi & sententiae requirit, ut legas ἡμιν, & veritas, *nequaquam, fatue, solus enim ambo eram.* Ego Hercules solus eram ambo, filius Iovis & Amphitryonis. Αὐτὸς est saepe μόνος. Aristoph. αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν, soli enim sumus: & superius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, soli enim nos sumus. Αὐτὸς ἡμιν ἄμφω est, ut apud Phaedrum, *Aesopus cum solus esset familiaris.* GRAEV.

Pag. 194. l. 3. Ἐν Οἴτῃ) Miror, unde prodierit lectio quorundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nec tamen prorsus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae post mortem vel igne vel putredine consumantur, satis est frequens, nihilque vetat, quo minus cadaver Herculis in cineres redactum dici potuerit λυθῆναι: utram prae altera eligam, vix sana dispicio. Quid si coniungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ: nam in Hermonimo quoque § 7, τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα θεὸν γενέσθαι. Eustathius certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperisse p. 1703: ὥς τοῦ μὲν σώματος καυθέντος κατὰ τὴν Τραχινίαν Οἴτην, τῆς δὲ ψυχῆς ἀνω οὐσης, τοῦ δὲ εἰδώλου περὶ τὸν ἄδην, οὐ κατὰπαίξει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. HEMST.

ead. l. 8. Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία) Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν. Nihil quidem hic est difficultatis; sed venustas tamen huius loci perspicere satis non potest, nisi obversetur memoriae locus Homeri, ad quem allusit. Is est Odyss. A. v. 600:

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βῖνν Ἡρακλεΐην

Εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν

Τέρπεται ἐν θαλῆς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Post hunc vidi Herculem

Simulacrum: ipse vero cum immortalibus Diis

Obleſtatur conviviis, & habet pulchris pedibus Heben.

Verum pro ψευδολογίας in Luciano Mf. habet ψυχρολογίας tam frigidae ſententiae: optime ſane: quae ſit ψυχρότης & ψυχρολογία nemo poteſt ignorare, niſi qui nec Longinum, nec alios Rhetores vidit. GRAEV.

ead. l. 10. Ψυχρολογίας) Sic praeter Mf. Gr. P. Ox. Coll. & ed. I. SOLAN. Quamquam ψευδολογία non abhorreat, & Iſocrates τῶν λόγων τοὺς τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστοὺς ſub initium Panath. ac Polyb. IV, p. 432, τῆς τῶν πλοιζομένων ψευδολογίας καὶ τερατείας χάριν dixerint, ψυχρολογία tamen auctoritate membranarum ſuffultae negare non potui, quin priſtinas in ſedes remigraret: ſcilicet genuinam vocem, quod appoſitum erat interpretandi cauſa, deiecit. Heſych. Ψυχρολογία, ψευδολογία. Ψυχρολόγος, μηδὲν χρήσιμος (ἀγαθὸν Suid.) λέγων Phot. de Damalcio, οὐκ εἰς ἀμουσον ψυχρολογίαν &c. idem ſaepius apud Galenum occurrit. Neque metuedum eſt, ne pro ſuo non agnoſcat Lucianus: in Somn. p. 16, ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία. Ἀλ. Ἰστ. II, c. 20, κατεγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίſταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. HEMST.

ead. l. 26. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστὼς) Reſpicit omnino locum Homeri Od. Λ, 582. Ariſtarchus tamen haec ut notha reſpuebat: vide Schol. Pindar. ad Olymp. Od. I, v. 97. SOLAN. Ad lacum conſtituit Noſter, quem Homerus fecit Ἑſταότ' ἐν λίμνῃ, ἥ δὲ προσέπλαζε γενεῶν eum fere ſequuntur omnes, & apud Ciceronem poëta Tragicus, Mento ſummam aquam attingens, eneſtus ſiti Tantalus. Ne autem, ſibi rem eſſe cum Homero ſolo, non clare demonſtret, imminentis ſaxi, quo ſuſpenſo ad poenaſque ceteras addito poſteriores Tantalum expaveſce-
runt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc ſcenam ornaffe commentum illud. Vid. Schol. Pindar. ad O. A, 97. Ἐπικύψας illuſtrat Pric. ad Apul. Mil. I, p. 50. HEMST.

Pag. 195. l. 11. Ἐν Λυδία πον) In Sipyllo ſepultus; quodeius monumentum θεῶς ἀξιον vidit Pauſan. II, p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: Heſych. Σίπυλον, ὄρος Λυδίας καὶ Φρυγίας. Everſa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide Strabon. XII, p. 868 C. Ex Tragodumenis Aſclepiadae ſunt depromta, quae ſcripſit Schol. Homer. ad Od. Λ, 581, Iovem ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τῆς ἐν οὐρανῷ διαίτης, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκδεδεμένον τῶν

χειρῶν, καὶ τὴν Σίπυλον, ἔνθα ἐκεκήμευτο, ἀνατρέψαι. Plures; quos, si libet, de Tantali miraculo consulas, suppeditabit ad Hygin. F. LXXXII Th. Muncker. HEMST.

Pag. 196. l. 1. Δέξιας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ ἀ.) Longe quidem ab hac opinandi infania Tantalus abest, si Dioni Chryf. credimus Or. VI, p. 97 A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumfessi velut inter cuspides corpori undiquaque imminentes versantur, ὥστε τὸν ἐν ἔδῳ Τάνταλον, ὃν φασι κεφαλῇς ὑπερτέλλοντα δειμαίνειν πέτρον, πολὺ ῥᾶδιον διαγχεῖν· οὐ γὰρ δὴ ἔτι φοβεῖται ὁ Τάνταλος μὴ ἀποθάνῃ. Euripidis expressit locum in Or. v. 6. Verum Lucianum tuetur, nihilque eum temere dixisse probat Xenophon ipso fine Oeconom. Ὡς περὶ ὁ Τάνταλος ἐν ἔδῳ λέγεται τὸν αἰὲ χρόνον διατρίβειν φοβούμενος μὴ δις ἀποθάνῃ· unde non obscure colligas, ex veteris cuiusdam ingenio poetæ commentum illud emanasse, quod Tantalo secundae mortis metum affinxit. Fieri vix potest, quin eodem Lucianus, etsi suo satis dives, nihilo minus antiquorum facerías expolire atque in lucro ponere solitus, mentem retulerit. Clarissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium eis mutatum in ἡ, quia venustatem dicti Luciani minime capiebant: post ἄλλον μετὰ τοῦτον ἄδην si accedat languidum hocce ἢ ἕτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra θάνατος ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam sententiam ac nitidius instructam facit, parum discrepans ab illa μεταβολῇ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. Aeschin. Dial. III, § 4, ὥς περὶ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανούμενος. Agatharchidae locus ioci similis aculeum habet apud Phot. p. 720, quem eo libentius totum repraesento, quod & Homerum tangat, neque a Luciano non videatur fuisse cognitus: Τῶν δὲ μεταπλάχοντων τὸν βίον ἐπὶ σχολῇς πρὸς Ὀδυσσεᾶ διεξέρχονται παντοδαπὴν ἀδολεσχίαν, ἐκ τῆς ἀμόρφου σκιᾶς τὸ τῆς ὕψους γινώσκοντας ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τῆς ἀμ. & sine dubio γινώσκοντα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut consuevit, interpretes Schottus) καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ (pro binis posterioribus v oculis foede corruptis esse reponendum αἵματος liquet ex inferna scena, quam Homerus apparavit Od. Δ, 50, 95, 152, 225, 231.) οὐ κοιλίας, οὐ βρέγχους ἔχοντας· ἑτέρους δὲ φοβεῖσθαι τὸν σίδηρον οὐκέτι δυναμένους τρωθῆναι· τινὰς δὲ πέτρον κυλίειν τῶν σωμάτων πάλαι κατακεκαυμένων· ἄλλους δὲ δικάζειν ἑτέροις τεθνηκόσι ἀδικήματος οὐδενὸς ὑπάρχοντος· τὴ δὲ ἔσχατον τῶν οὐκ ἔτι ὄντων τοὺς τύπους ἐν πορθμίδι διαπλεῖν ἔχοντας Χάρωνα γαυκληρὸν καὶ κυβερνήτην, ἵνα μὴ καταστρε-

φέντες ἐκφορᾶς ἐπιδέονται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum attinet, egregie sententiis inter se conspirare Agatharchides ac noster Lucianus? sane sic existimo: praesertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, si forte sine vectore perito in Acherontem merfi manes moriantur. HEMST.

ead. l. 3. Εἰς ἕτερον τόπον) Illud *εἰς* agnoscunt omnes impressi: abest ab Ox. & P. uti & ab ed. I. in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen arridet *εἰς*: sic enim Noster iterum Dial. XXVI, μεταβολὴν ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐλλέβορον) Cogn. 50. SOLAN.

ead. l. 9. Τὴν δίσταν) Dixerat initio Dialogi ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίστους, ut Aristoph. Equ. v. 531, δίστη δ' ἀπολωλώς & τῷ δίστει κολλήσονται nunc mutato genere δίσταν non magis ergo Noster distinxit, quam Pollux VI, 31, utrumque ponens. Hoc Grammatici vetustius, quippe solum ab Homero usurpatum statuunt; illud recentioris notae: eo factum est, ut in membranarum antiquis saepe commutentur, prout librarius vel doctior suum scriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani sermonis usum redigebat. Sic in Dione Chryf. p. 133 B. pro δίστην vel δίσταν alii codices δίστος praeferebant: eadem varietas apud Thucyd. VII, 87; ubi plura notavit erudit. Dukeris his etiam Luciani verbis usus. HEMST.

ead. l. 10. Τὸν ἐλλέβορον) Affert Thom. Mag. in Ἐλλέβορος, ἐπὶ ἀρσενικοῦ, οὐ τὸ ἐλλέβορον verum est, quod observat: hoc vergentis & prolapsi, illud veteris est Graecismi: sic Theophrastus & Dioscorides, ἐλλέβορος ὁ λευκός, ὁ μέλας. Meminit huius loci Erasmus in *Bibe elleborum*. Θάρρει mox nihil aliud, quam ἀμέλει, eoque modo saepe ponitur apud Platonem, ut alterum in alterius vicem facile possit succedere. HEMST.

ead. l. 12. Θάρρει) Norandus hic huius voculae usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, bono animo iubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor. Nisi forsan legendum sit iterum ληρεῖς. Certe iis, quae hic Menippus affert, nulla consolatio inest. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ καταδίκης δίστωσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος) Doctissi. aminus meus Abreschius in Animadv. ad Aeschyl. p. 63, delera distinctione legit: δίστωσι τοῦ ὕδατος, & sic τὸ ὕδωρ οὐχ ὑπομένον ait forte δεικτικῶς illam λίμνης aquam, quae initio dialogi φεύγον ὕδωρ. REITZ.

Pag. 197. l. 4. Κατ' ἐκείνο αὐτὸ) Ut non desiderarem αὐτὸ, si abesset, ita nunc, quandoquidem exstat in cunctis edd. ex-

498 A N N O T A T I O N E S

cepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Θ. Ep. p. 6r, κατὰ τὸν ἐμὸν οὐτὸς δ' ἀκτυλον. HEMST.

ibid. Ἐκείνο αὐτὸ) Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnostit P. cum reliquis impressis. Faceffat ego etiam auctor sim. SOLAN.

ead. l. 7. Τυρὼ) Salmonei filia, ex qua & Nepruno nati Neleus & Pelias. Vide Od. Δ, 235 sqq. Supra Ἐν. Δ. XIII. SOLAN.

ead. l. 12. Θαυμάζουσι) Describunt iis versibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. CLER.

Pag. 198. l. 2. Εἴτα αἱ χίλια νῆες) Notae particulae vixque elegantia praesertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco Kusterus illustravit ad Aristoph. Plut. v. 79. Lucianus, ut verum Atticismi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, sectabatur contempto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec spreuit pater epistolae ad Hebr. XII, 9, ut dudum monuit H. Stephan. Diff. de Styl. N. T. & post eum Raphaelius ex Arriano, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in &, quod qui Graecae particulae loco posuerunt interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πῶλεις ἀναστάτοι γεγενῆσσι, sic verbis iisdem Isocr. in Helen. Laud. pag. 216 A. ἀλλ' οἱ μὲν (Troiani) περιεώρων καὶ πῶλεις ἀναστάτους γινομένους, καὶ τὴν χώραν παρουμένην ὥστε μὴ προέσθαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. HEMST.

ead. l. 7. Ἀνεμέσσητον) Ex Homeri Iliad. 3, Οὐ νέμεσι. Aristaeen. alii. BOURD. Nobiles Homeri versus exquisitam Helenae laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, et conspectum tam inusitatae pulchritudinis se velut igne novo concalescere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitatis Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad aliam tum formas tum res traduxerunt: facete Noster περὶ τῶν βελ M. Σ. cap. 16. Vide Maxim. Tyr. Δ. XV, p. 150. Eustach. de Hysm. Amor. III, p. 93. Aristaeen. I Ep. 1 sub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet Callimach. H. in Dian. v. 64. Luciani ἀνεμέσσητον Synes. Ep. 101, p. 240. C. ἀνεμέσσητον δ' ἐκπαύσσειν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Quintilian. l. O. VIII, cap. 4, p. 716: Non putant indignum Troiani principes Graios Troianosque propter Helenae speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quomodo igitur illa forma credenda est? HEMST.

in Schol. l. 3. Τοιῇ δ' ἄμφι) Τοιῇ δ' ἄμφι γυναικί] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi forsitan decore in eius Codice verba Homeri fuerint. SOLAN,

Pag. 199. l. 1. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν) Βάλλειν, καταβάλλειν, ρίπτειν, καταρρίπτειν εαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute potius solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut Livius ait, *se proiciunt*, vel *corpora humi prosternunt*, IX, cap. 6, idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiant: Xenoph. Eph. II, p. 22, καταβαλόντες εαυτοὺς ἐκλαιον· p. 50, αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ρίψας ἐκλαιε· aut si quis duriore cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopoemenes apud Plutarch. p. 357 E. καταβαλὼν εαυτὸν ἐπὶ στιβαδίου τοῦ τυχόντος, ὥσπερ ἕκαστος τῶν ἐργατῶν, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianus Alcidas in Lapith. c. XIV, εἰς τοῦδαφος καταβαλὼν εαυτὸν ἐκείτο, quippe Cynicus; & c. XLVII, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν εαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε· paulum aliter in Arriani Epict. II, 20, p. 233, εἰ γὰρ οὕτω ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε. Cicero de Orat. I, § 28, & quod ille (Socrates in Phaedro Platonis) *durissimis pedibus fecit, ut se abiceret in herbam*: sequitur Crassi responsum, *Immo vero commodius etiam, pulvinosque poposcisse*. Haec si fuissent in promptu Vulteio Fabroque, vix, ut aberrarent, fieri potuissent in Aeliani loco V. H. VIII, 14, ubi Diogenes moribundus εαυτὸν φέρον μόνον ἐρρίψε κατά τινας γεφυρίου. Sic οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐρριμμένοι Dioni Chrys. p. 659 D. pro mendicis egenisque hominibus, qui se in triviis prostraverunt stipis exorandae causa. Recte vero κεῖσο· hoc enim umbris Noster tribuit: supra pag. 189, κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι· idcirco non prorsus aspernanda est Cod. O. lectio in huius dialogi principio, ἐνθα ἴακινθος κεῖται &c. Dial. XX, § 2, χαμαὶ ἐρρίπται. HEMST.

ead. l. 10. Ἡμιτελῇ) Ex Iliad. 2. Philostr. Heroic. ex quibus hic Dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. 1, & in Catapl. c. 8, ubi quaedam. BOURD. Multa de ea voce ad Homer. II. B, 701, Eustathius, quae in pauca contraxit, quisquis is est, qui sub nomine Didymi prodir Scholiastes: ἡμιτελής, inquit, ἦτοι ἄτεκνος, ἢ ἀφρημένος τοῦ ἐτέρου τῶν δεσποτῶν, ἢ ἀτελείωτος· ἔθος γὰρ ἦν τοῖς γήμασι δάλαμον οἰκοδομεῖσθαι. LEED. Allusionem ad Homeri locum II. B, 701, notavit magnus Leopardus Em. IV, c. 9. Quem poeta dixerit δόμον ἡμιτελῇ, parum ipsis veteribus apertum est, ut parvus Scholiastes & Eustathius docent. Quid Valerius Flaccus voluerit, *imperfectam domum* vertens VI, 689, coniectare difficile est, etsi Turnebi sententiam Adv. XXI, 17, XXIX, 25, traditam, & Gaulmini ad Eustath. p. 29, non ignorem: aliquanto liquidius Ca.

tullus ad Manl. *domum inceptam frustra*, ubi Scaligerum sequitur nam If. Vossius pag. 293, dum Homeri verbis utitur ad illustrandam Mediol. Codicis lectionem, *Possset ab innupto vivere in iugio*, quid praecipue spectaverit, haud satis assequor, si certiores accesserint membranae, nescio equidem, an praestandum sit, quod ante vulgabatur, *Possset ut abrupto vivere in iugio*; quam scripturam versiculi sequentis sensus paene explicat. Mihi haec illa *δόμου ἡμιτελοῦς* maxime placuit explicatio, quam Hesychius proponit in v. cui Strabo, vel potius Posidonius suffragatur, monens apud eum lib. VII, pag. C. τὸν οἶκον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου, ideo dici ab Homero διότι χῆρος· dissentire Lucianus non videtur, ut qui post ἡμιτελῆ δόμον velut interpretaturus adiungat χήραν τε τὴν γαμὸν γυναῖκα· nam haec si pro diversis habuisset, scripsisset potius χήραν δὲ τὴν v. illud autem τε omnium est editionum ac vetustorum Codicum. Tzetzes Ch. II, v. 760, historiam Protefilai narrans, cum Lucianum testem citat, hunc dialogum cogitabat. HEMST.

ead. l. 12. Γυναῖκα) Laodamiam, cuius epistola ad maritum apud Ovidium est XIII. LEED.

Pag. 200. l. 4. Δύσπαρι) Homericum est. Apud Euripidem αἰνόπαρι eodem sensu. LEED. In hac Paridis appellatione maritus ab uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, Ovidio verba ministrante Ep. Her. XIII, 43, *Dyspari Priamida, damno formosae tuorum*: ubi valde miror, doctos homines, & virtutis poëticae non expertes, anteposuisse languidum illud & enervae, *Dux Pari Priamida*; cum altera lectio, nihil habens molestum, & eruditione Nasonis sit digna, & expetatur ab adiunctis, *damno formosae tuorum*. Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad II. Γ, 39. Hesychius emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῷ παρακληθεῖς· lege, Πάρις κληθεῖς. HEMST.

Pag. 201. l. 6. Ἐπικεκλῶσθαι) Ridet Homeri fatalia stamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congeffit Gataker. ad Antonin. IV, § 26. HEMST.

ead. l. 14. ΜΕΝΙΠΠΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ) In editione Basileensi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quae si sunt ex MSS. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minus sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis. GRON.

ead. l. 15. Περίγησά μοι) Eustath. in Epist. Commentarius ad Dionysium praemissa p. 110: Εἵληχε δὲ τὴν περιγησίαν

κλήσιν παρὰ τὸ περιηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν ἀφήγησιν βούλεται· καθὼ καὶ τῶν Ῥητόρων τινὲς ὁ μὲν, περιήγησαι μοι τὰ ἐν ἄδου, φησὶν, ὃ ἐστίν, ἔκθου πρὸς λεπτὸν ἀφηγούμενος· ὁ δὲ περιήγησιν ὕβρεως τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν· non fugerunt eruditum editorem ed. Twaites, quae ob oculos habuit Eustathius, Hermogenis & Luciani loca. Significat autem περιηγεῖσθαι proprie officium, quod peregrinis praestari solet, per omnes partes circumducendī, quaeque visu digna sint, monstrandi atque enarrandi. In primo Navigio ὁ περιηγούμενος τὸ πλοῖον· quorum interpretationis pravae Benedictus Iac. Gronovio poenas dedit. Sub initium Ἐπισκοπ. Charon ad Mercurium: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανεέλθοιμι· Schol. λεπτομερῶς εἰπὲς consentiens Eustathio: neutrum probo: ea, quae paulo ante Charon dixerat, potestatem huius verbi eleganter explanant: ξαναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι ξυμπερισσῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα. Inde περιηγῆται, qui per urbes Graeciae, pleraeque priscarum historiarum monumentis claras, se peregrinis comites applicabant, & ostendendi singula narrandique operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum foecundissima frequentes, ut videre licet apud Plutarch. περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμ. νῦν τὴν Π. p. 395 A. 396 C. 397 D. 400 D. F. 401 E. eosdem, qui saepius ἐξηγῆται vocantur a Pausania, Lucianus intelligit in Philop. c. 4, & ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, tabulae pictae interpretēs & enarrator, περὶ τοῦ μὴ ῥαδ. πιστ. Διαβ. c. 5. Longo Poemen. I, p. 2, ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τῆς εἰκόνος· qualem catus ille Cebes non de plebe aliquem, sed doctum sane Pythagoreorumque disciplina probe imbutum adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis spectatoriis exponeret. Ab hac origine porro περιηγεῖσθαι est, accurate singulas rei gestae partes narrando persequi: quod Aeliano frequens V. H. III, c. 18, de Anim. III, 6, XVI, 23. ideo ἐκφρασιν Theon Prog. p. 118 describit λόγον περιηγηματικόν. Salmasius ad Solin. p. 68 C. de hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter περιηγεῖν & περιηγεῖσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum fluctuat tamen in Herodoti φοίνικος περιηγῆσει, revolvitur, ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insignem Platonis locum, qui pictorum illud περιηγεῖν egregie illuminat, de LL. VI, p. 867 D. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅσα γε μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀνήσομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τινὲ περιγραφεῖ· τοῦτο δὲ δέήσει συμπληροῦν τὸ περιηγῆέν. HEMST. ead. l. 18. Οὐτοσί μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἶδα καὶ τὸν πορθ-

μέα τοῦτον) Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpretungendus, Οὐτοσὶ μὲν, ὅτι Κέρβερος ἐστίν, εἶδ'α. καὶ τὸν πορθμέα &c. Omnia exponere, Menippe, haud facile est. Tamen quae praecipua sunt, accipe. Hunc quidem esse Cerberum, novisti. Et portitorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegatonem iam tum, ubi ingrediebaris, vidisti. Distinctione hac nostra nihil planius, & ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, sic omnino, & recte, habet Florentina editio. IENS. De distinctione mutanda recte monuit doctiss. Iensius: dubites tamen, an copulari conveniat, οὐτοσὶ μὲν ὅτι Κέρβερος ἐστίν, εἶδ'α, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε. ut ad ἑώρακας sola pertineant τὴν λίμνην καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα. nam Charontem fane non vidisse tantum, sed propius etiam novisse debebat Menippus, cum quo familiarissime fuerat confabulans, in eiusque, Mercurio commendante, gratia positus. HEMST.

Pag. 202. l. 2. Πυλωρεῖς) Passim hoc muneris Aeaco assignat Noster: supra Dialog. XIII, & sine huius. Philostratus etiam p. 311. Apollodorus claves inferorum ei tradit III, p. 94 C. SOLAN. Attingit hunc locum P. Wesseling. Obs. I, c. 3, p. 10, & Aeacum ex Apollodoro III, p. 229, τὰς κλαῖς τοῦ εἰδω φυλάττοντα produxit: ideo sollicitus est in fine dial. μὴ καὶ τὰς ἡμᾶς νεκρῶν λάβῃ διαφυγῶν. & plagas ab eo metuit Charon, si quem redire siverit in vitam D. XXII, § 3. περὶ Πιάδ. § 4, Αἰακὸς ἐστὶ τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος. Alioqui Cerberus Ἰδου πυλωρὸς Euripidi in Herc. Fur. v. 1277, & immanis ianitor aulae Horatio. Primae dignitatis est Minos: proximum gradum tenent Aeacus & Rhadamanthus apud Plat. in Gorg. p. 397 A. Aeacus autem λέγεται παρὰ Πλούτωνα καὶ Κόρη τιμὰς μεγίστας ἔχων παρεδρεύειν ἐκείνοις, teste Isocrate in Evag. p. 192 A. — immensis urnam quatit Aeacus umbris: Stat. II, 1, v. 219. Plurimum hi tres iunguntur, etiam in illa proverbiali Demosthenis sententia pro Cor. p. 494 B. εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ραδάμανθος ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμεολόγος &c. Sed iudicum infernorum numerum auxit, adiecto nominatim Triptolemo, Plato Apol. p. 31 A. ne scilicet vetustissimus Atheniensium legislator, haud minus atque illi, apud Orci incolae iuri dicundo non praeesset. HEMST.

ead. l. 10. Ἀμεννὰ ὥς ἀληθῶς κάρηνα) Vere imbecillia capita, non caduca, ut interpretes. Ad Homeri locum respexit in Odyss. K, v. 251: Πολλὰ δὲ γονᾶσθαι νεκύων ἀμεννὰ κάρηνα, Multum vero precare mortuorum imbecillia capita. GRAEV. Illud Homeri solemne perstringit — νεκύων ἀμεννὰ κάρηνα. Od. K

IN DIALOGOS MORTUORUM. 503

& A. De ipsa voce, cuius potestatem ambiguum fecit Grammaticorum dissensus, alibi dicam. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Τρυφερός) Τρυφερώ... V. SOLAN. Τρυφερώ-
τατος igitur, quod reposui, supplendum fuit. De Sardanapa-
lo hermaphrodito res est non protrita: eodem spectat, quod
ab Hellanico vel Callisthene sine dubio sumtum tradit Schol.
Aristoph. ad Av. v. 1022: Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφήλος, καὶ τῷ εἶ-
δει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. HEMST.

Pag. 203. l. 6. Προσπύσσομαι γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι) Vidi.
Καταπλ. c. 12, Ὀν. c. 56, & Συμπ. c. 33, & Not. cl. Hemsterh.
SOLAN. Cunctarum membranarum atque edd. lectio nulli eru-
ditorum suspicionem vitii praeiuit. Ostendam primum macu-
lam in eo verbo manifestam: tum unius literae mutatione
sinceram veteremque scripturam revocare conabor: haecenus
enim nihil fuit oblatum, quod a pristina coniectura dissidere
me cogat. Nego verbum illud Medium: προσπύσσεσθαι vel
προσπύσσεσθαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo con-
iungi: id Budaeo quidem & Stephano fuit persuasum, sed hoc
solo Luciani loco deceptis: genuinam structurae rationem da-
bit Noster Dial. D. VII, § 3, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κέστον ἔκλε-
ψεν προσπύσσεσθαι αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· nunquam aliter Home-
rus, Euripides ceterique scriptores. Achill. Tat. V, p. 295,
προσπύσσεσθαι με πολλὰ ἐφίλει. Non dissimilis est causa ver-
bi περιπύσσεσθαι. Idem p. 303, καὶ τὸν τε Κλεινίαν· περιπύσ-
σονται· nam quod lib. IV, p. 241, legitur, ἐγὼ περιπύσσεσθαι
αὐτῇ δεσμός ἐσομαι, ita capiendum est: amplexus vinculi modo
ipsi adhaerebo: attendenti copia exemplorum, quibus hoc con-
firmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat,
si forte repererit περιπύσσεσθαι τῷ πεπονθότι, τῷ πεπληγό-
τι τόπῳ apud Dioscoridem; δεῖ μὲν γὰρ ὡς ἐνὶ μάλιστ' αὖτε περι-
πύσσεσθαι τῷ λαμβανομένῳ τὸ λαμβάνον, Galen. de Us. Part.
Corp. Hum. lib. I; συνκονταῖς τῶν βρωμάτων ἀδικαίς περιπύσ-
σεσθαι Iulian. Ep. XXIV, p. 391 C. similisque modi plura,
recordetur hanc forma passiva proferri, multumque adeo di-
stare ab usu verbi Medii. Ergo Lucianum ut liberemus inde-
centi orationis structura, reficiendum est emendatione procli-
vi προσπύσσομαι, vel, si quis fastidiosior offendatur hoc futu-
ro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσ-
πύσσω μὲν γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Gravem habet contu-
meliam, acerbissimique notam contemptus plerorumque po-
pulorum moribus προσπύσειν τινι, os alicui conspuere, qua de
re copiose Barth. ad Claudian. Paneg. in IV Conf. Honor. v.

404, & Commentatores ad illa Petronii c. 75, p. 373, *Si quid perperam feci, in faciem meam inspue*. Sophocl. Ant. v. 1246, Πρίσας προσώπῳ ubi vide Schol. Ex Hyperide ponit Poll. VIII, 76, inter iniuriarum per ignominiam illatarum vocabula, praeter τὴν κονδυλίζειν, cui finitimum est πατάξαι τὰ τὰ κόρρης, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Iunxit Musonius apud Stob. p. 169, ἀνδοριθῆναι, ἢ πληγῆναι, ἐμπτυσθῆναι. ὧν τὸ χαλεπώτατον, inquit, & iure quidem, ut nobis videtur, optimo, πληγῇ quorum ὕβρεως γραφὴν γράψασθαι sapientem suum, plagarum etiam, si ita res tulerit, tolerantissimum verat. Galenus in Protr. Diogenis Cynici, quem magistrum ut Menippus imitetur, nihil abhorret, historiam referens, qui ad coenam vocatus hospiti, quod turpiorem alium sordidioremve locum non inveniret, in faciem inspuebat, sic scribit: Ἐστιώμενος παρὰ τινὶ τῶν μὲν αὐτοῦ πάντων ἀκριβῶς προνοημένῳ, μόνου δ' αὐτοῦ παντάπασιν ἡμελικότι, χρημψάμενος ὥς πτύσων, εἴτ' ἐν κύλῳ περισκοπήσας, εἰς οὐδὲν μὲν τῶν πέριξ ἔπτυσσε, αὐτῷ δὲ μὴ προσέπτυσσε τῷ δεσπότῃ τῆς οἰκίας. hoc Diogeni Laërt. dicitur εἰς τὴν ὄψιν πτύειν VI, 32, & προσπτύειν τῇ ὄψει II, 75. Asini scriptor sub Luciani nomine latens cap. 56, mulier ista figura membrorum multo contractiore, quam fueram dudum, me conspicata, προσπτύσασά μοι, non tu, inquit, in malam rem hinc a me faceffes &c. rariore structura Noster usurpavit in Sympof. c. 33, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματι, quamcunque rem abominari, despectam longe a se aspernari, &, quod Latini dicunt, consputare. Aristtaenerus, si ve quicunque Epistolarum illarum sunt auctores, non enim omnium unum esse censeo, II Ep. 20, καὶ βδελύττεσθε ταῖς ἀρτίως περιποθῆτοις προσπτύοντες ἡδοναῖς. & fastidiosae aversumini summo nuper studio desideratas consputantes voluptates: quod tractum ab Epicuro: eius enim est apud Stob. p. 159, βρυάζῃ τῷ κατὰ τὸ σωματικὸν ἡδεῖ ὕδατι καὶ ἀρτῷ χρώμενος, καὶ προσπτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς quae, si vel nomen abfuisse, non sententia solum, verum ipsis etiam vocabulis philosophum eum designant: nam praeter alias voces insolentius formatas huius scholae sunt βρυάζειν & βρυασμοί, a doctis interpretibus parum intellectae, ut ex Plutarcho liquet T. II, pag. 1098 B. 1107 A. & προσπτύειν τῷ καλῷ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσι, quod Epicuri dictum profert Athen. XII, p. 547 A. illudque Metrodori, πολλάκις προσεπτύσαμεν ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς, Plutarch. T. II, p. 1088 B. Similis usus in περὶ πτύειν τι, quo Stephani potest in posterum locupletari The-

faurus, apud Aristaen. I, 21, &, qui hoc verbo delectatur imprimis, Simplic. ad Epiet. p. 52, 66, 103, 135, 144, 229, 278. Iam si animum attendas ad Luciani sales, locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Mollissimo mortali Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat: dum capitis eius fragilitati metuit Aeacus, periculosissimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem invifum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petit: in hac enim contumeliosae despectionis nota nullum erat frangendae calvariae periculum; ubi, si Sardanapalum imprudentius & κυνικώτερον fuisset amplexatus, omnem illam forte osseam larvam longo luxu permollitam contrivisset. In Catapl. c. 12, de servulo nequam conqueritur Megapenthes, qui se in funebri lectulo cubantem κατὰ κόρρης ἐπαίει τέλος δὲ πλατὺ χρεμύζαμενος, καὶ καταπτύσας μου . . . ἔχετο. Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur, quasi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat, is multum vereor, ne ab instituto Luciani longe aberret: ne nunc dicam, verbi structuram, quam repudiavimus, prius esse veterum exemplis affirmandam. HEMST.
ead. l. 11. Ω Εὐφορβε) Lege Menag. ad Diogen. L. VIII, 5, 11, Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 26. uterque Luciani loci meminuit. HEMST.

ibid. Ἡ Ἀπολλων) Quia Apollinem eum esse crediderant discipuli. Diogen. L. p. 216 D. E. Porphyrius & Iamblichus. Sed Noster ipse adeundus Ἀλ. c. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Χρυσοῦς ὁ μὴρὸς) Passim hoc. BOURD.

Pag. 204. l. 3. Οὐδὲν ἴσον κύαμοι) Diligentiam effugit hic locus eruditissimi Rittershusii ad Porphy. Vit. Pythag. p. 66, 67, ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto studiose collegit: inde disces in animo fuisse Nostro, ut Clemens ait, τὸ ἐπύλλιον ἐκείνο, in quo τρώγειν & ἐσθῆναι pro τε φάγειν, vel φαγεῖν alii praeferunt. Eustathii locus a Casaubono ad ista Luciani declaranda productus existat p. 948, v. 23. Eundem vide ad II. I, p. 757, v. 42, ubi quae scribit sumta sunt ab Athen. II, p. 65 E. Sext. Empir. II. γ. III, p. 184, ἐνιοὶ δὲ θᾶττον ἂν τὰς κεφαλὰς φαγεῖν (Aegyptios sacerdotes; eo enim haec pertinere puto) φασι τῶν πατέρων ἢ κυνέμους observat Fabricius, qui a plerisque Empedocli tribuantur, Orpheo versus adscribi a Didymo Geopon. II, 35; quod in pluribus esse factum alias ostendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuisse refert Origenes, quem vocant, Φιλοσ. c. II, p. 42.

portentosum opinionis mirificae documentum prodit: si quae fabam eiusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit, postque dies paucos retexerit, ἴδοι αὐτὸ εἶδος ἔχει τὸ μὲν πρῶτον ὡς αἰσχύνην γυναικὸς, μετὰ δὲ ταῦτα καταρσάμενον παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν. quae vel auditu sunt tremenda. Dicitur amplius ad B. Πρ. c. VI. interea lege Ia. Widdet. de Vita Funct. Statu Sect. V. HEMST. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae κυάμφω disputationem in Miscell. Observ. A. 1735, p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quidquam amplius a nobis desideret. IDEM in *Addendis*.

ibid. Κυάμφοι) Eustathius: Τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶν εἶναι ἱερὸν τοιοῦτον.

Ἰσὸν τοι κυάμους τε φάγειν κεφαλὰς τε τοκίαν
διὰ τὸ Ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι, ἥδ' ἀνάβαθμον
Ἐξ αἰδέω ὅταν αὐγὰς εἰσανίωσιν.

Empedoclis versus esse ait Rittershus. p. 30 ad Porphyrt. ubi aliter scribuntur. Pythagoricae scholae hoc scitum fuit. Casaubon. ad Athen. 136, 25. Vide Nostrium B. πρ. c. 6. Lauda etiam Clem. Alex. Στρ. III, p. 187. Vide & Plutarch. 1129, 1, & Porphyrt. n. 43. cum Not. A. Gell. IV, 11. SOLAN.

ead. l. 5. Σόλων δ' Ἐξηκεστίδου) Ceteris de Solonis patre testem addunt Lucianum I. Meurs. in Sol. c. 2, Aeg. Menag. ad Diogen. L. I, 45. Κορρίδης, inquit Suidas, ὁ Σόλων ἐκείνου πατρωνυμικῶς. altum hac de re apud reliquos scriptores silentium esse queritur Kusterus. Litera mutata difficultatem omnem expediet Κοδρίδης. hoc enim sanguine nobilissimo Solon erat creatus. Plutarch. de patre Execestide: ἦν γὰρ Κοδρίδης ἀνέκαθεν. Vide Suid. in Πλάτων. HEMST.

ead. l. 9. Ἐγκρυφίας ἄρτος) Ὁ ἐν σποδῷ γενόμενος διὰ τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. Hesych. de pane ῥυταρῶ alii dixerunt. Lucian. Lexiphi. sic post αὐτοπυρήτην. BOURD.

ead. l. 10. Ὁ ταῖς φλυκταῖναις &c.) Φλυκταῖναι pustulae sunt & corporis & panis sub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀττάραγοι, quam vocem ingeniosissime restituit Callimacho Ep. XLIX magnus Bentleyus: plura diximus olim ad Poll. VII, 23. Venuste Noster tale verbum posuit, quod Empedocli non minus, quam subcineritio pani conveniret, de quo Gataker. in Posth. c. XXII, p. 675. Sane Empedoclis Aetnaeus a Luciano saepe priscisque Ecclesiae patribus irrisus quam fidem apud se mereatur, Strabo, vir emunctae naris, ostendit VI, p. 423 B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστὰ, οὐκ ἀπιστητέον ἴσως τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογησίν.

cuius ego sententiae libenter subscribo. Vide Salvagn. ad Ovid. Ib. v. 599, Menag. ad Diogen. L. VIII, 69. Iis, qui Ulpianum L. 6, § 7 D. de ini. rupt. & irr. test. ad Empedoclem potissimum respexisse censuerunt, calculum adiecit P. Faber Sem. I, c. 10, pag. 50. quorum tamen opinionem minime probandam existimo: hos eruditos homines Luciani loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis *κενοδοξίαν* Noster exagitat, sic non minus acriter, hac quidem in causa nihil dissentiens, Gregor. Nazianz. in Anecd. Muratorii Epigr. 84, 85, & Stelit. I, pag. 31. Longum foret ceteros eiusdem gregis recensere, quibus hunc in campum exspatiari voluptrati fuit. HEMST.

ead. l. 13. Χαλκίπου) Διὰ τὴν κρηπίδα χαλκῆν. inferius GUYET.

in Schol. col. 1. l. 2. Αἴς) Ed. A. οἷς, quod mutandum erat: Tum satis inconcinne dixit *βουλὰς κατεσκεύαζον*, *fabarum sortitione senatores creabant*. De *κυάμοις* lege, quae olim cum praestantiss. Kustero communicavimus ad Iamblich. de V. P. § 260. HEMST.

Pag. 205. l. 2. Ἀνάξιον) Miror, inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum edd. quae hic *ἄξιον* legunt, suboluerit. Ed. I. *ἀνάξιον*, ut edi curavimus. P. etiam & L. & Iensius ipse genuinam esse lectionem demonstrat. Sic Lucianus loqui amat: vid. *Συγγρ.* c. 26, & *Ἐτ. Δ. XIV.* De Empedoclis interitu variae sunt sententiae: vide Strab. VI, p. 274, Diog. Laërt. p. 230, Kennet. & Cler. Ar. Crit. p. 221, Suid. v. Ἀμύκλαι. Vide *Περ.* c. 1, ubi magis graviter ista tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluisse suam mortem; verum, quod ex aliis discimus, sive vis ignis, seu alius aliquis casus crepidam eius aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam esse censet Dacierius ad Horat. Art. Poët. 461; quae etiam T. Fabri sententia est, quam in nota ad illum de Peregrini morte locum vide, & si ita viderur, ad examen revoca. SOLAN. Utrumvis erat, flagitante sententia, recipiendum, vel *ἄξιον*, vel *οὐκ ἀνάξιον ὄντα*. Nonn. *Συναγ.* Ἰστ. pag. 127, *κατεκάν δὲ εἰς τέλος* (Empedocles) *ἄξιως τῆς οἰκείας κενοδοξίας*. HEMST.

ead. l. 12. Τὸν σιμὸν λέγω) Sane ludit pervenuisse Menippus; easque formae notas, quibus, uti vivum veteres solebant, Socratem Aeacus describit, nihil ad eum discernendum valere, sed omnibus aequè mortuis esse communes, iocatur. Simus erat Socrates inter superos & calvus, eamque ob causam Sileno comparatur: Schol. Aristoph. ad Nub. v. 223, *ἐλέγετο*

δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὕψιν Σεληνῶ παρεμφαίνειν σιμῆς τῆς καὶ φαλακρῆς ἦν nam ibi facetissime Comicus illis uti verbum Socratem facit, quae Sileno tribuerat Pindarus cum Olympo colloquente. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in Plat. Symp. p. 1202, & p. 1203 A. τὸ σχῆμα αὐτοῦ τῷ τῷ δὲ σεληνωδὲς σφόδρα γε ibidemque Σάτυρος & Μάρσυας ἀμφι. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat εἶρον ad unguem factus, defendit ipse Socrates in Xenoph. Symp. p. 519, 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515, v. 28, νῆ Δία, ἢ πάντων Σεληνῶν τῶν ἐν τοῖς Σατυρικοῖς (δραμασιν intelligo; longe aliter atque interpretes) αἰσχιστος ἀνὴρ additque Xenophon, ὁ δὲ Σωκράτης καὶ ἐτύγχανε προσσημῆς τούτοις ὄν. Re tamen vera singulari vultus pulchritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui eternam speciem despiceret, internam solam admiraretur: quare Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine Platonis dialogo p. 107 C. νῦν δὲ, καὶ μὴ μοι ἄχθου, οὐκ ἔστι καλὴ προσέοικε δέ σοι τὴν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων. Eo faepissime scriptores antiqui respuant: vide Athen. V, pag. 219 A. Max. Tyrium Διαλ. XXXVI, p. 375, οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγαστορες. Iulian. Caes. p. 314 D. Synes. Calv. Enc. p. 69 B. Atque adeo non iam suspicor verba Varronis apud Nonium p. 25, ut olim ad Poll. IX, 148, de Sileno, sed paene mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parumper emendata huic homini accommodentur: *Nonne enim unum* (quod etsi retineri possit, malo tamen, *Nonne enim vel eum simem*) scribunt esse grandibus superciliis, *silonem, quadratum?* fieri certe non potest, quin in Satyra Menippea Γυνῶθι σεαυτὸν, unde haec sunt deprompta, Socratis Varro meminere. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit Svario ad Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, p. 586. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τοῦθ' ὁμοιον) *Viden' calvum illum?* Men. *Omnes calvi sunt; quare & omnium hoc insigne sit.* Aeac. *Simum illum dico.* Men. *Et illud simile: simi enim omnes.* Lucianum scripsisse existimo ὁμοιοι, non ut vulgo, ὁμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo iudicio scripsisset ἴσον. At maluit vulgatissimum illum Hellenismum, quo & infra utitur in Reviviscentibus c. 13: Πολλὰς ὁμοίας ὄρω τὸ γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, *Multas similes inter se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum: & sic passim.* IENS.

ead. l. 17. Πολλοὶ τῶν νέων &c.) Legitur in editionibus: πολλοί.

λοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ δεῖσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί· τὰ δ' ἄλλὰ ἐώρακας οἶμαι. Hunc locum foedatum esse, dudum vidi; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Ms. reposueris, cognosces emaculatum. Sic autem in illo scribitur: πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ δεῖσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἐώρακα. Με. ἀλλ' ἐώρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρά σοι Ἀριστιππος καὶ Πλάτων. Multi iuniorum se philosophari profitentur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis aspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi. Socr. Valde multos vidi. Men. Sed vide qualis ad te venerit Aristippus, & ipse Plato. De Platonis & Aristippi luxuria vide Theodoret. Σεραπευτ. β. ex ipso Xenophonte; vide & Athen. XIII Deipnosoph. de amore Platonis in Archeanassam Colophoniensem. Inde & ab Antisthene Σάθων dicitur, quasi diceret Priapum. Athen. lib. XI. Sequitur, paucis verbis interiectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restitues: Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονταὶ ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τάληθες λέγειν, οὐδ' ἐν εἰδότα. Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse existimant, & omnia ista novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias. Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere dicunt. GRAEV.

Pag. 206. l. 2. Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί) Supplet hic quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post φιλόσοφοι. Quomodo se res Athenis habent? Men. Multi novitiorum se philosophari praedicant; & quantum ad ipsum habitum & incessum, si quis eos conspiciat, summi philosophi sunt quamplurimi: ceterum vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus &c. Liber vero MS. quo usus est vir cl. ira supplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἐώρακα. Με. ἀλλ' ἐώρακας οἶμαι &c. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui iam dudum esset mortuus, vidisse νέους illos, iactantes se esse philosophos? IENS.

ead. l. 3. Σω. Μάλα πολλοὺς ἐώρακα. Με. Ἀλλὰ) Ita hunc locum restituimus ex ed. J. confirmaturque ea lectio auctoritate Ms. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro μάλα vitiose legitur πάλα in P. vero ἐώρας. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non

probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripti, legitur tantum *πολλοί*. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis edd. Vide tamen *Τίμ.* c. 34. SOLAN. Quandoquidem membranarum quarundam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugimus, eorum consensum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen dissimulor, subodorari me in hisce repositis nescio quid improbi & non minus sincere: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, *μάλα πολλοὺς ἑώρακα*. tum colorem Locineum habent, *si habitum quis & incessum spectet, summi philosophi valde frequentes*: porro *τάγε σχήματα αὐτὰ* (vel *αὐτῶν*) id *τὰ βαδίσματα* sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, post *τὰ δ' ἄλλα* praeternitum esse iampridem segni librariorum negligentia unum atque alterum versum, in quo eiusmodi fere fuerit, qualem dixi, scilicet, cui commode iungantur illa sequentia, *ἑώρακας οἶμαι, οἳ ἦκε παρὰ σοί* (nisi, quod puto, praestiterit *παρὰ σοί*) *Ἀριστιππος* &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinati, quae spatio interiecto longius diiungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. HEMST.

ead. l. 5. Μύρου Diogen. L. p. 51 F. *τίς ὁ μεμυρισμένος;* & eodem Aristippo. SOLAN.

ead. l. 6. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) Vid. Corn. Nepos in Dione. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐδαίμων, ὃ Σ. ἀνθ. εἴ τάγε τοιαῦτα πάντες οἶ *Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἴ τάγε τοιαῦτα. πάντες οἶ* *σε θαυμάσιον οἰοῦνται ἄνδρα γεγενησθαι, καὶ πάντα ἐγγραφεῖν* *ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι ἀληθὲς λέγειν, οὐδὲν εἰδέναι.* Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo iam praeivisse videtur interpretes. Vulgo priora ita disponuntur, *Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἴ. τάγε τοιαῦτα πάντες οἶν &c.* Sed *εὐδαίμων*, inquit, *ἄνθρωπος εἴ τάγε τοιαῦτα*. scilicet quantum ad illa vitia attinet, (quibus, ut praeceffit, laborabant Aristippus, Plato, alii) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuisse existimant virum &c. In prioribus tamen his Graevius vulgatam servat distinctionem, ponens recte deinceps comma post *ταῦτα*, ubi vulgo habebatur punctum. IENS.

ibid. Τά γε τοιαῦτα) Graevium aberrasse miror : eam adhibuit commodè distinguendo medicinam Iensius, quae cum usu particulae οὖν ordine suo collocandae perpetuo congruit : nam quis ferat Graece sciens eius structurae scabritiem? τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται. Postea καὶ ταῦτα extra dubitationem mihi positum videtur : in corrigendo Luciano Lucianum sequi malui, quam scriptis editisque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit elisa, facile potest animadverti, obtemperare. Dial. XIX, § 1, & XXIX, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικάσταις. Necyom. § 4, καὶ ταῦτα εἰδὸτα σαφῶς. § 14, alibique saepe. Alcidas. p. 185, v. 3, ἄνδρα σύμμαχον. . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν εὐδοκιμηκότες. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα) Misere antea sine καὶ oratio claudicabat, & in sensum absurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum : πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γὰρ οἶμαι τάληθες λέγειν οὐδὲν εἰδὸτα· quae vides nunc hac levi mutatione, quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα· quod adeo liquere perfecta sententia existimo, ut plura dicere pigeat. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲν εἰδὸτα) Unum scio, quod nihil scio. GUYET.

ead. l. 15. Χαρμίδης) Glauconis filius dicitur a Xenoph. Ἀπομν. III, 429 & 434. V. Plat. in Theag. & Apol. & Aelian. V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur Diog. Laërt. pag. 40 D. Dion. Halic. SOLAN.

Pag. 207. l. 1. Μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην) Notabile vitium Cod. O. μεγίστην ἀσκέϊς σαυτοῦ τέχνην, dignumque quod observetur ad simile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum T transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum est ex ΜΕΤΕΙ ΤΗΝ ΜΕΓΙΣΤΗΝ. Deinde, cum facile deprehendi posset orationem labare, nisi addito verbo fulciretur, adoptare consultum duxerunt quam interpretationem τοῦ μέτει in margine positam inveniebant ἀσκέϊς. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδευαστίαν sive puerorum formosum amorem; quod crimen admirabili viro saepe quidem, sed falsissime fuit obiectum : de Platone res ista maiorem habet controversiam : vide Davis. ad Cicer. T. D. IV, 34. Quod modo Socrates aiebat, καὶ αὐτὸς ἐφασκον &c. eius specimen illustre reperire licet in Aeschin. D. III, c. 6, sed cum solita tamen εἰρωνείᾳ coniunctum : vide Cicer. Acad. I, c. 5, pag. 18, quaeque ibi notat Davisius, HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ ὀλιγοῦρεῖς τῶν καλῶν) Nondum Socrates in incestu arguere, modum in iocis aliquem ferat, item, quam hic nominat, ea est, qua Socrates animorum fettricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socrates in eum amore Diog. Laërt. p. 38 F. & 40 F. apud Athenaeum Aspasia ipseque Athenaeus: quin & ipse Alcibiades apud Συμπ. Alibi Noster non tam caute de amoribus istis loquitur, ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas nostras, ad Περ. autem Fabri. SOLAN.

ead. l. 5. Μὰ Δι', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπατον ἀειμι) Benedictus: *Non per Iovem: Croesum enim & Sardanapalum adeo.* Non fecus ac, si voluisset negationem Lucianus, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος &c. & in Vitarum auctione, οὐ μὰ τὴν μέγιστον ὄρκον τὰ τέτταρα. In Mercede cond. οὐ μὰ Δία τῆς Ἑλένης ἔνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, Σέραν τέα τοιγαροῦν ἥδη δέσποινά γε οὔσα. νῆ Δία εὐνοῦστέρα οὕτω γένοιτο. Sensus est, *Itane? immo ad Croesum &c.* GRON. Nihil mutandum; passim ita adhibent optimi quique scriptores Graeci. Vide initium lib. VI Cyrop. Xenophontis, quod hisce scatet: neque unquam aliter Xenophon, nisi vitiatis forte codicibus. SOLAN.

ead. l. 24. Θεὸν ὄντα) Cerberus Luciano multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius imperiaverit, cohonestetur: neque tamen fecus in B. Πρ. c. XVI. Vid. Barth. ad Stat. Th. II, 26, IV, 486. Canem hunc dirum intellexit Callimachus in Fragm. Benth. n. CLXI, Ξεῖνος Ἐχιδναίῳ νέρθεν ἄγων δάκετον. Hercules est ille Ξεῖνος: nec dubito, quia ex Αἰτίοις Cyrenaei vatis depromptus sit versus: vide Quint. Calabr. VI, 260. HEMST.

Pag. 208. l. 4. Ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ) Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. edd. Fl. & P. Sic Polyaen. Strat. VIII, p. 556. SOLAN. Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teste; quam fuisse talem praedicant, quae cuiuscunque mariti alterius vultum facile movere potuisset: vide Cicer. T. D. III, § 31, quaeque notant Gataker. ad Antonin. I, § 8, Kuhn. ad Aelian. V. H. IX, 7. Ἀτρέστῳ suppeddatum a P. si exigas ad ἀτρέπτῳ, eiusmodi est, ut difficulter, utrum a Luciano fuerit profectum, statuere liceat: illud οὐ πάντῳ δεδιέναι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; praesertim accedente Platone, qui

Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phaed. p. 86 E. καὶ δὲ λαβὼν καὶ μάλα ἵλεως, οὐδὲν ΤΡΕΣΑΣ, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου, ἀλλ', ὥσπερ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in Iosepho de B. I. VII, 8, p. 430, pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κινδύνους ἀτρεστον, duo non spernendi Codd. praeferunt ἀτρεπτον· simili variatio notatur ab eruditis viris apud Aelian. V. H. V, 6, XIV, 31. In Nostro tamen nihil esse novandum credo, quia sententiae non minus, quam illud alterum, servit ἀτρεπτον πρόσωπον optime respondens verbis Platonis οὐδὲν διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου· iterum in A. I. II, c. 23, Socrates τὸ πρόσωπον ἀτρεπτος· vide Λατ. c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἐδόκει ... δοκῶν· exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάννυ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐθέλειν. De priorē video mecum sentire magnum I. Fr. Gronovium in Corrig. & Infer. ad-Observ. p. 683; pro ἐθέλων vero substituit ἠθέλεν· ad meam partem accessuros spero literarum Graecarum peritos. HEMST.

ead. l. 7. Διαμέλλοντα) Traiectio vituperanda: quid enim Luciano causae fuit, cur ita discerpta orationis membra temere disseminaret? Cave tamen absque Mss. ope mutassis: mox idem in seq. Dial. iterum, καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον· & alibi passim. SOLAN.

ead. l. 8. Δακὼν τῷ κανεῖῳ) Δοκῶν forte. GUYET. De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu solum umbras territat, sed & morsu petit: maiore audacia, sed quae facerissima ioci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus est in Hermot. c. 6: Οὐκ εἰδὸτα εἰ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον τὸ χρεῶν ἐπιστὰν κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος· quamvis alioqui τὸ χρεῶν καταλαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὰ frequens sit apud Pausaniam atque alios, & rapaces fati manus memoret Seneca Hippol. v. 567. Illud autem κατασπᾶν τοῦ σκέλους vel τοῦ ποδὸς nescio an ab Antiphane Comico sit sumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus eius simillimus existat apud Stobaeum p. 608: Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾶ τοῦ σκέλους· Ἀκοντας δὲ Χάρων, ἐπὶ τόπον θείον τ' ἄγει &c. Eadem fere, si Luciano credimus, Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi,

sinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, totius
toris memoriam ignominia tali adspergit: plurimum
quam Luciani aliorumque, qui ceteroquin ab aetate
huic iniuriae subscribunt, inanes argutiae, Xenopho-
ni ita scribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπειδὴ
ψυχῆς τὴν ῥώμην· ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τοῦ ἐτι ζῆν, σφαιρὶ
κρείσσον εἶναι, ὥσπερ οὐδὲ πρὸς τὰλλα τὰ γυμνάσια
οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ἀλλ' ἰσχυρῶς
ἔχετο αὐτὸν καὶ ἐπετελέσατο· commemorataque Socratis
& γενναϊότητι, quae auditorum ex animis effluere
possint, finem elegantissimae defensionis simul, & eius
meritis eius laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν
ὠφελιμωτέρῳ τινὶ Σωκράτους συνεγένετο, ἐκείνον ἐγὼ τοῦ
ἀξιομακαριστότατον νομίζω. Menander in Ὀργάνῳ
XII, p. 552: Ὁ λιμὸς ὑμῖν τὸν καλὸν τοῦτον δακόν· HEMST.
in Schol. col. 2. l. 2. Ὀντως) Credo legendum οὕτως
contextus habet. HEMST.

Pag. 209. l. 5. Ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης) Ὁ γένος
erat genere canino: ad Cerberum supra dixerat Menippus
γένους γὰρ εἰμί σοι. Diogeni tamen Cerberus apud Ausonium
taph. XXXI non perinde benignus est; nam ad manum
vetuit, canemque superum iis in sedibus morari noluit
infernus: Quonam igitur? clari flagrat qua stella Leonis
est iustae nunc canis Erigoniae. Quod imitatus est Ausonius
Graecum epigramma cultu simplici multo mihi nitidius
tutur. In alio Epigr. 14, Anth. III, c. 33, Cerbero blandum
genes, eumque affinitatis proximae commonefacit: Ἀνδρῶν
σαῖνοις Κέρβερε τὸν με κύνα. HEMST.

ead. l. 6. Διογένης) Quomodo sibi mortem consciverit Dio-
genes, alibi dicendi locus est ad B. Pr. c. 10. Vid. Sotadis fragm.
apud Grot. Flor. p. 397 & 399. Diog. Laërt. 162 B. ὁ
μίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξει Menippum dicit: idem tamen
in epigrammate, parum sibi constans, negare videtur factum,
cum ait, εἰ δ' ἐνδοίει φύσιν κυνὸς, αὐτὸν ἂν ἐκρέμασεν. SOLAN.

Pag. 210. l. 1. Ὁβολὸν μὴ ἔχων) Unum obolum ori mortuo-
rum immittit Lucianus, cuius ab Indice petenda sunt loca Co-
teri fere consentiunt: Lucill. Anth. II, c. 50, Ep. 7, Καί τι δὲ
γ' οὐδ' ἐν ἔχων ὀβόλου πλέον· — Antiphan. apud Stob. p. 128,
& Anth. II, c. 50, Ep. 3, Τεθνίξῃ, πλουτοῦσαν ἀφείς μεγάλῃ
διαθήκῃν Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μούνον ἐνεγκάμενος· ubi vide Bro-
daeum. Diogenes etiam, ut erat amantissimus iustitiae, debita
Charontem stipe fraudare noluit, porrexitque ipsi navticis

ὄβολον, five τὸν φθιμένους ναυστολέοντα ὄβολον, teste Antipatro, vel alio forte quodam poëta Anth. III, c. 33, Ep. 15, 16. doctoris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum portet, egestatem a contemptu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τὸν ὄβολον τὸν συγκηδεύμενον τοῖς τελευτῶσιν Suidas habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente Kustero, Phorius scriptique Codices praebent, Καρκάδονα: quam vocem etsi iuxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex Pherecratis Comici Crapatallis delumtam: Cuperus certe in Num. Ant. Expl. p. 235 labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur: ὄβολον μισθὸν τῷ πορθημῇ idem Suidas in Μελιττοῦτα, quae derivata sunt ex Aristoph. Schol. ad Lysistr. v. 601, 603, neque aliter Diodor. Sic. I, p. 61 C. ubi quidquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum, ab Aegyptiis Orpheum transfulisse contendit: τὸ μὲν γὰρ διακρίζον τὰ σώματα πλοῖον βάριν καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβάθρον νόμισμα τὸν ὄβολον τῷ πορθημῇ δίδοσθαι καλούμενον κατὰ τὴν ἐγγύωριον διάλεκτον Χάρωνι: ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρου νόμισμα τὸν ὄβ. Ναῦλον proprie sic dictum Hesych. & Etymol. interpretantur, τὸ εἰς τὸ στόμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον: atque ita Schol. Juven. ad Sat. III, 267, qui inopem Virgillii turbam Aen. VI, 325, longe secus ac Servius, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest. Strab. VIII, p. 573 A. διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα (apud Hermionenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον: & Charon apud Aristophan. v. 372, Ἐκβαίν', ἀπόδος τὸν ναῦλον. Rarius est, quod Moeris Atticista protulit, Καττιτέριον τὸν τοῦ νεκροῦ ὄβολόν. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης, a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditissimis Grammatici persuaferunt; id enim ex Hesychio, Etymologo & Suida in Δανάκης, Ἀχερουσία iure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a Callimacho fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Perfici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat: quod autem undecunque investigatum Natalis Comes scripsit, versus esse ex Hecale depromptos, certissimum arbitror; in quibus post limatissimam Casauboni curam ad Strabonem & Theocr. Lect. c. IV, nihil ultra tentare debuerat Salmas. de Usur. p. 427. In eo solum a

Casaubono dissentio, quod proferri hos *versus* *hanc* *voce* *δανάης* *usus* *sit* *poëta*, *sed* *ad* *confirmandum* *hunc* *apertum* *videatur*, *tribus* *quibus* *refinxit*, *adiungi* *debere* *initium* *quarti* *versus* *Δανάης* *exerat* *Iuvenalis* — *nec* *habet*, *quem* *porrigat* *ore* *hunc* *mullo* *designato*: Propertius paulo laxius IV El. r. 1. *movent* *superos*: *ubi* *portitor* *aera* *recepit* *Obserat* *herbosos* *rogos*: *quae* *posteriora* *vereor*, *ut* *a* *quoquam* *possint* *explicari*. Passeratius *umbrosos* *rogos* *unde* *erant* *reperio*; certe mirabiliter interpretatur, *unde* *nullos* *evolant* *iis* *exstinctis*; quam vocis inauditam potestatem Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis datione sola spem pono: *Obserat* *umbrosas* *lurida* *portitorem* *quemadmodum* *alibi*, *Nigrantesque* *domos* *animarum* *lentum*: sensum nemo melius explanaverit, quam Th. *Κυανέας* *τε* *πύλας* *παρὰ* *μείλεται*, *αἶτε* *δανάων* *πύλας* *γούσιν*, *καί* *περ* *ἀναινομένας* nec facile quidquam, quibus aptius adiungatur, invenies. Hunc vero mortuorum stipis morem, quem inter alios iam obsoletum Athenienses sua etiam aetate permansisse notat Schol. Iuvenalis, hodie retinent Tataři Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Iam quod duum obolorum, qui Charonii sint tradendi, mentio fiat in Aristoph. Ran. v. 140, 272, ioci gratia numerum duplicari, ut *τὸν* *μισθὸν* *μισθὸν* traducat, manifesto liquet ex v. 141, idque bene Scholiastae perspexerunt; quamvis eorum unus, *ἅμα* *τὸ* *λεγόμενον*, *ὅτι* *τοῖς* *νεκροῖς* *ἐπὶ* *τοῦ* *στόματος* *βάλλουσι* *τὸν* *ὀβόλον* *δε* c. scribat, antiquae consuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, si ad lucem ab inferis remeandum foret, iterumque traiciendus Acherus; quemadmodum in Apul. Metam. VI, p. 180, turris illa loquax & consiliaria Psychae iussu Veneris ad *Orci* *ferales* *penates* *descensurae* *praecipit* *offas* *polentae* *mulso* *concretas* *ambabus* *manibus*, *ac* *in* *ipso* *ore* *duas* *ferre* *stipes*, quarum altera prius transvectionem, reditum altera mercetur. Sed ita sunt quaedam Apuleii verba ad Lucianum accommodata, ut comparationis instituendae causa proponi mereantur: *Nec* *mora*, *cum* *ad* *flumen* *mortuum* *venies*, *cui* *praefectus* *Charon* *protinus* *expedit* *portorium*, *sic* *ad* *ripam* *ulteriorem* *sutili* *cymba* *deducit* *commentatus*. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, *Ditis* *portitor* (suspicabar olim, *Ditis* *portitor*, quod necdum plane displicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat Th. Munz

ckerus ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quidquam gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore.* Pauloque post: *ac deinde avaro navitae data, quam reservaveras, stipe, transitoque eius fluvio recalcans priora vestigia, ad istum coelestium siderum redibis chorum.* Nonnulla notavit Pricaeus, adhibito Luciano; cuius aliquot loca neque Meursii diligentiam fugerunt de Fun. c. V. HEMST.

ead. l. 3. Ἀγξω σε) Concinnius ἄγχειν dici, quam πνίγειν, monet Thom. Mag. ubi L. Bos, hoc etiam loco prolato, propriam esse verbi rationem in creditoribus ostendit, qui debitores segnes obtorto collo corripunt, adque solvendum aes alienum acerbe cogunt. Sic & Basil. Hom. in Ps. XIV, p. 109 D. ὁ δανειστὴς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἄγχει· πνίγειν tamen eadem potestate a probatissimis scriptoribus usurpatur. HEMST.

ead. l. 5. Σου πατάξας δ. τὸ κρανίον) Suavius est, & venustiore Atticae structurae formam praefert, quod vulgatur, quam Graevio probata scripti codicis lectio: solent saepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil remove: ut Noster in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀπαπτύσας. Δ. Θ. VII, § 1, τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τοῦ κεφαλοῦ τὸ ξίφος. Lys. pag. 93, v. 17, 20, πάντα μου εἰς τὴν γνώμην εἰσέη· & ταῦτά μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσέη. Long. pag. 71, τούτων ὀρνίθων ἐπὶ προφάσει θήρας. Aristae. I, Ep. 9, διανίστησι πεπτωκυίας λαβόμενος τῆς δεξιᾶς· ubi multum fallatur, si quis πεπτωκυίας reponat. Platō initio Parmen. μου λαβόμενος τῆς χειρὸς· quo in genere, quod innumerum est, tum ornatus orationis spectatur, tum vehementia non nisi a perito iudice sentienda; velut in illo Socratis ad Antisthenem, Ὁρῶ σου διὰ τοῦ τριβωνος τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minuitur aliquis superstitiosus apud Diogen. L. VI, 48, μὴ πληγῇ τὴν κεφαλὴν σου διαρρήξω. Quod sequitur μάτην ita ceperunt interpretes, quasi nihil differret a προῖκα· neque diffiteor, si sententiam adspicias, optime convenire; sed quoniam renititur usus vocabuli certissimus, a Graevio iure castigatos existimo, eamque Luciano fuisse mentem: ergo tu frustra susceperis tam longinquae navigationis inanem molestiam, siquidem, nisi ratam oboli mercedem expromseris, in vitam tibi erit redeundum: confer D. XXIII, § 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν· nec multum ab Apuleii iocus, *aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur?* Ceterum illud μάτην in Episcoporum

contra Paulum Samosatensem epistola apud Euseb. H. E. VII, c. 30, p. 361, usu rariore ponitur: *μάτην καρπούμενος τὴν τῶν ἐν πράγμασιν ὄντων ἐτοιμότητα πρὸς τὸ διδόναι* &c. id est, *ut la pro pecuniis acceptis opera reddita: frustratus eorum spes, ut auxilium eius ad pericula depellenda pretio emerant.* HEMST.

ead. l. 7. Μάτην οὖν &c.) Male vertunt haec verba: *μάτην οὖν ἔση πεπλευκὸς τοσοῦτον πλοῦν*, *num ergo tam longo tempore te gratis transvexero; cum illorum haec sit sententia: nihil tibi proderit tam longa navigatio confecta, cum obolum paulon non tecum attuleris. Sed paulo ante melius Ms. καὶ γὰρ τῷ ξύμῳ σε πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον* male in editis σου πατάξας. GRAEV.

ibid. "Εση)" Εσομαι forte. GUYET.

ead. l. 13. Τούτου γε ἕνεκα νεωλήσας τὸ πορθεῖον παράμην) Interpretantur omnes, auctore Erasmo, *quin igitur vel huius gratia, perge, ut facis, navim trahere, quo nihil aliud, quam ostendunt se nihil percepisse. Quid enim id notat? Merito annotavit pater, nave subducta naulum vel portorium expecta.* GROS. *Pag. 211. l. 3. Μόνος... προῖκα)* Etymol. Magn. v. *Δανάης* docet immunes fuisse omnes Averni vicinos, Strabo autem Hermionaeos lib. VIII. SOLAN.

ead. l. 14. Θέρμους) Profert Thom. Mag. in *Θέρμος*. Quod Barthius ad Calpurn. Ecl. III, 82, subdubitanter & velut auctoris oblitus scribit, *lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus*, id iam confidentius ac temere pro vero vendit Keuchen. ad Seren. Samon. v. 736. nequidquam in hac causa Luciano testimonium denuntiatur: longe rectius ex iisdem locis Gonsal. de Salas observavit ad Petron. c. 14, p. 76, *lupinos olim vilissimum fuisse pauperum cibarium; Cynicorum vero adeo odiberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abesse lupinos contingere.* Cum autem addit, *Inde Crates apud Aristotelem*, vel errore vel memoria labitur: exstat enim ille locus in excerptis Telestis apud Stob. p. 524: *Οὐκ ἀνδρῶς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἶσθα, φησί, πῆρα δύναμιν ἡλίχην ἔχει, Θέρμων τε χοῖνιζ, καὶ τὸ μηδενὸς μὲ λειν τῷ ὄντι γὰρ μέγα καὶ ἀξιόλογον μετὰ πῆρας καὶ θέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀδύπευτον καὶ ἀκολάκευτον.* Duo iambi rotundissimi, quorum alterum habet etiam Diogen. L. VI, 86, quin ex ephemeride Crateris sint decerpti, minime dubito. De *δείπνῳ* Ἐλάτης dictum est p. 397 sqq. HEMST.

Pag. 212. l. 4. Κούδενδς αὐτῷ μέλει) Verba illa vertunt, *ne quidquam ipsi curae est. Mavelim ego, neminem curat. Illud οὐδε-*

νός non ad πρᾶγμα, sed ad personam referri debere videtur. Sic in Evang. Marci XII, 14, Pharisei & Herodiani dicunt Iesu: Διδάσκαλε, οἶδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· Magister, novimus te veracem esse, & non curare quemquam. L. BOS *Animadv. c. XII, p. 55.* Οὐδενός pro mutato genere vel rem, vel personam indicat: posterius mihi non secus atque clariss. L. Bos placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona, cuius dicendi libertatem nulla hominum conditio, nulli dignitatum gradus refrænabant. Cratetem sine dubio sic intellexit Teles, quem superiore nota testem citavimus, quando post μηδενός φροντίζειν subiicit ἀλλ' εἶναι ἀθώπρευτον καὶ ἀκολακρευτον, nullius hominis respectum habere, sed talem se gerere, qui nemini nec verborum lenociniis obrepat, nec assentetur: longe ab ista mente aberravit interpret Stobaei. Hoc sane multo magis in Christo verum Matth. XXII, 16, Marc. XII, 14; sed a callidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis simulatio adhibebatur, quia quaestionem erant insidiosam proposituri de censu Caesari solvendo: quasi dicerent, ubi veritas agitur, scire se, adeo nullam personarum dignitatis rationem habere Christum, ut ne Caesaris quidem maiestate retineri possit, quin animi cogitata libere planissimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet, sed sententiam insuper alienam reddet. Diogen. L. II, 34, εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει. Saepius autem accidit, ut commode ponatur: ut apud Dion. Chrys. Or. XXXII, p. 370 D. ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδενός αὐτοῖς μέλει. Est alioqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῷ μέλει Alexis apud Athen. X, p. 421 D. — τῷ δ' οὐδὲν μέλει. Plato p. 19 D. ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν Euthyd. p. 211 A. τῶν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σεμνῶν δὴ καὶ δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει atque adeo Xenophontem in Symp. p. 516, v. 31, una litera locupletare mihi liceat, οὐκέτι οὐδὲν μέλει οὐδενὶ, pro οὐδέ. HEMST.

ead. l. 14. ΠΛΟΥΤΩΝ) Dolendum est, adeo caeca ratione procurari editiones, cuius hoc sane quam perspicuum documentum est, non nisi ex editione Benedicti, in multis nugatoria, adoptatum, cum recte Basileensis non hanc appellationem praemiserit, sed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ, quod necessario fieri debere quivis vider; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. GRON.

ibid. Ἡμέτερε Ζεῦ) Sic Homero Il. I, Ζεὺς καταχθόνιος. Eodem nomine appellat Virgil. IV, 638, Iuppiter Stygius. SOLAN.

Poëtarum usu Zeüs commune quasi trium fratrum nomine etiam Plutonique tribuitur, ac velut imperii auctoritatis habet significationem: Pausan. II, pag. 166, de Olympico quod insolentius est, testem laudat Aeschylum: antiquioris Simmiae Rhodio κυμοκτύπων Ἡρα ἄλκιον μὴ ἀντιπύριον dominam, apud Hephaest. pag. 43. Eidem eleganter in Sophocle 239, Zeüs ἄλλος Pluto dicitur, qui de manibus deorum promuntiat sententiam: Tragici mentem improba Simmiae obscuravit. Barthius autem ad Stat. Th. II, 49, ubi Stygium, Tartareum Iovem illustrat, istorum Luciani verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae disciplina de duobus hemisphaeriis, quorum superioris imperium sit regem Iovem, & reginam Iunonem, inferioris penes Iovem infernum, & Proserpinam Iunonem infernam, annotavit Lutat. ad Stat. IV, 527; quae de plenis Servii commentariis ad Aen. VI, 138, esse prompta suspicor: si contuleris, quae observavimus ad p. 88 l. 9, facile constet, unde Socrates hauserit πόλον σφαιροειδῆ, οὗ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔχον αἱ οὐράνιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπὲρ γῆν apud Aeschin. Dial. III, p. 162. Verum Lucianus, cum Protefilaum hic dicentem facit ἡμέτερε Zeῦ, principem poëtarum tetigit, cuius est II. I, 477, Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόνηα. HEMST.

ead. l. 19. Φυλάκιος) Α Φυλάκη, Φυλάκιος. unde & Φυλάκης. Vid. Stephan. GUYET. A Phylace urbe Phthiotidis non procul a Thebis, quae tamen inter fines Thessaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Thessalus* vocatur Protefilaus. LEED. Mf. Ox. Φινάκιος Sed proba vulgata. V. II. B, 695, 698. Thessaliae urbs Phylace: hinc inter Thessalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀρχ. Protefilaum recenset Noster c. 52 & 53. SOLAN. Gentile Φυλακήσιος, quemadmodum Ἰδακισίος, fingit Stephanus: vide Burmanni Catal. Argon. in *Iphichus abster.* Α Φυλάκιος, vel potius Φυλακεῖος, aut Φυλακεὺς nascitur Apollonii Φυλακήης Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiisse in Θήβας τὰς Ἀχαιῖδας scribit Dicaearchus: καὶ Θήβας τὰς Ἀχαιῖδας πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ὅθεν ἦν καὶ Πρωτεσίλαος: verum utraque situ tamen propinquas distinguit Strabo IX, p. 661 C. 664 C. Haec est, cuius Stephanus meminit, Θήβη τρίτη Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος. Protefilaum autem cum poëtae vocant Phylaciden, non ab oppido ductam esse hanc appellationem, sed ab avo, praeter formam patronymicam syllabae primae quantitas ab Homero signata II. B, 700 & 705, manifesto demonstrat. Quae huc spectant, multa de:

bit N. Heinsius ad Ovid. Ep. Her. XIII, 35, ubi *Phylleides* cupidius admiratione vocabuli rarioris intrusum puto, quam verius; nam nihil aequè opportunum, quam *Conveniunt matres Phylaceïdes*, ab illa urbe, quam utrique Loadamia incolebat Homero notam, apud quem nulla usquam Phyllus compareret, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectiorem teneri arbitror, quae a communi vatum fonte fuerit derivata. Tzetz. Chil. II, c. 52, postquam Protefilai historiam explicuit, *Λουκιανός, αἰτ, Φιλόστρατος γράφει τὴν ἱστορίαν, καὶ τινες ἄλλοι μέμνηται καὶ ποιηταὶ καὶ νέοι*, sine dubio dialogum istum indicans: Philostratum vide p. 662, cum Oleario, & saepius in Heroïc. Aristid. T. III, pag. 374 C. *καθὰ περ τὸν Πρωτεσίλαον φασὶ παραιτησάμενον τοὺς κάτω γεγενησθαι μετὰ τῶν ζώντων*. Propert. I El. XIX, 7, & Broukh. Minuc. Fel. c. 11: *Quis unus ab inferis vel Protefilai sorte remeavit, horarum (trium) saltem permisso commeatu, vel ut exemplo crederemus*. Plane verum est, quod monet Tzetzes, multos decantatissimi casus fecisse mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos accessione nova cumulare. HEMST.

Pag. 213. l. 4. *Αὐτῶν*) Mallem, si codex aliquis addiceret, *αὐτοῦ*, scilicet *ἔρωτος*. HEMST.

ead. l. 8. *Ἑκτορος*) Homerus Hectorem non nominat, sed Dardanum tantum. Hyginus tamen CIII, & Ovid. Metam. XII, 67, cum Luciano sentiunt. SOLAN.

ead. l. 13. *Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν*) Id est, amor, desiderium uxoris. GUYET. Reddiderunt Micyllus & Benedictus, *sed haec res praevaluit pondere*: quamquam obscurius, voluisse tamen eos puto, *sed is in uxorem amor meus omni pondere*, quomodo loquitur Cicero de Off. III, § 35, *gravior erat, quam ut hausta Lethes aqua potuerit extinguere*. Eiusmodi certe sententiam nexus orationis institutae requirit: sed valde vereor, ut Graecae linguae consuetudo potestatem illam in *ὑπέρογκος* ferat. Quare, nisi quid vitii maioris occulteretur, potius flexu significationis levi dederò, *meus amor omnem modum excedebat, molisque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui posset*. *ὑπέρογκος* sane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata sunt: ideo *ὑπέρογκον* Hesychius exponit non tantum *μέγα, ὑψηλόν*, sed & *ὑπέρμετρον*: inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad se convertunt, eandem vocem poni, sic tamen, ut in illa potestate semper aliquid vitiosi atque indecori haereat admixtum. Mox pro *οὐκ οὖν* for-

te non deterius legeretur, σὺ γοῦν. HEMSTERHUIS.

Pag. 214. l. 5. Κάκεινν) Uxori eius nomen erat Læon, quam ferunt desiderium mariti non ferentem sibi necesse fecivisse. Vid. Hygin. CCXLIII, & CIII, & CIV. Eoitaque respicit Lucianus. Nomen habet Ὀρχ. c. 53. SOLAN.

ead. l. 11. Τὴν ὁμογενῆ μου Ἀλκυστιν) Si velis scire, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protefilaus & Alcibi, en tibi stemma ex Apollodoro, Didymo, Pindari Scholiasta Plutarcho, Pausania & aliis:

Aeolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alceftis	Iphiclus

Protefilaus. PALM.

ead. l. 15. Προσέσεται) MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσέσεται. Vid. Xenoph. Cyrop. L. VII, pag. 103, 21. SOLAN. Ferri non poterat admissum in edd. vulgatas προσέσεται, quippe quod nec cum οὐδὲ διαγινῶναι δυναμένη, nec cum προσέσεται se satis accurate conveniret. Moschopul. Ὀγ. Ἀπ. Βα. Προσιεμαι, τὸ μέλλον προσήσομαι, ὁ ἀόριστος προσήκων δα. Ex Appiano Suidas: Ταρκύνιον προσήσεσθαι. Nost. Phal. I, § 14. HEMST.

Pag. 215. l. 3. Καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ) Mercurium in lucem, postquam ad lucem pervenerit Protefilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum eum convertere. Sed quid sibi velit praepositio ἐν, in καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθιζέσθαι τῇ ῥάβδῳ satis plene dicitur. Homerus Il. Ξ, v. 104: ὦ Ὀδυσσεύ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ, O Ulysses, vultu meum penetraisti animum increpatione gravi. Neque vero si in hac locutione intelligatur praepositio, videtur ἐν, sed σὺν subaudiendum. An μὲν pro ἐν legendum? IENS. Miratur clar. leon. sius, cur ἐν hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim his familia reperias? Servandam tamen, quam omnes Codd. tumentur, lectionem duximus: sic enim iterum Noster alibi Συγγρ. c. 12, ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα (cui similis exstat phrasıs in Epigrammate, teste Constant. Lex. ἐν βέλει πληγῆς) quamquam ibi MS. G. & L. ἐν legunt. Euripid. autem El. v. 321, Καὶ σκῆπτρ' ἐν οἷς Ἑλλησιν ἐστρατηλάται· & ἴκετ. v. 593. Has partes virgae Mercurii datas an etiam scriptores Graeci superstitibus agnoscant, nescio: haud temere utique a Luciano dictum crediderim. SOLAN. Quamvis in Symp. § 16 scripserit Luca-

nus, τάχα δ' ἂν τις καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, nihil tamen ab optimorum scriptorum usu alienum fecit, cum hic interposuit ἐν τῇ ῥάβδῳ. Multi haud infimi ordinis ita sunt locuti non tantum quando ablativus instrumenti, sed & alius quicunque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omissumque reperiatur. Aristot. Z. I. IV, p. 111, λαμβάνονται δὲ καὶ λάβρακες. . . . τριόδοντι. . . εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν δοκεῖ τῶν τοιούτων ληφθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. Tryphon I Anth. c. 37, Ep. 14, Οὐκ ἄορι πληγεῖς, οὐδ' ἐν βέλει, ἀλλ' ἐνὶ σύκῳ Χεῖλεα —. Arriano A. A. III, c. 30, ἐν κλοιῷ δῆσαι, quod apud Xenophontem & Nostrum περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. 24, simpliciter est κλοιῷ δεθεῖς. Aelian. V. H. XIII, 1, ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὀρεῖ τῇ τροφῇ· ubi prius ἐν Mss. auctoribus est delendum. Philo Βελοπ. V, ἐν ὑπερώοις διαληλκίμμένοις ἐν ἀμόργῳ. Polemo Physign. I, p. 170, πειθόμενος ἐν δόροις ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ. Antiphon de Herod. Caed. p. 136, v. 18, σὺ δέ με ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι· qualia notavit ex Herodoto Raphael. ad 1 Theff. IV, 18. Manetho I, 239, — ἐν κατοχαῖσι θεῶν πεπεδημένοι αἰεῖ. Quint. Calab. VIII, 9, — νῆας τ' ἀμαθύνειν Ἐν πυρὶ λευγαλέῳ —. Neque erat causa, cur Needhamus Hierocli dederet ad Aur. Carm. pag. 206, τὴν λυγρὰν ἔριν περικόπτων ἐν ἐκουσίῳ φυγῇ. Verum huius generis exempla numero carent: vide Th. Muncker. ad Hygin. F. XX, quem Luciani locus hicc non effugit. Erat autem virga Mercurii potentissimae virtutis, ac paene magicae, qua, si vellet, admota formas alias inducebat: sic *Cadmus suo caduceo tactum vertit in serpentem*, teste Schol. Cruquiano ad Horat. A. P. v. 187. ideo *Θαυμασίαν τὴν δύναμιν* dixit Apollo Δ. Θ. VII. HEMST.

ead. l. 4. Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν) Thom. Mag. in Βούλομαι p. 31. HEMST.

ead. l. 6. Μίαν &c.) Satis erat: nam uxor viso marito statim prae gaudio in amplexibus eius moriebatur, ut Servius habet ad Aen. VI, 447. Hyginus aliter narrat historiam F. CIII & CIV. LEED.

in Schol. col. 1. l. 1. Τῆς Περσεφ.) Haec videtur Scholiastes monuisse, quia omissa fuerat eius in exemplari Proserpinae persona. HEMST.

Pag. 216. l. 2. Καὶ καλὸς ἦν) Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Maufoli efferebatur, τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος, & τὸ βάρος τοῦ τάφου· eadem in his etiam verbis ut commode distincta cognoscas, una vocula faciet apto loco interposita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia sunt liquida, & ordine

iusto decurrunt: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ... καὶ ἦν καὶ ἦν.... τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ &c. nam ὑπεργήμων & ἐπέβην a superioribus pendent, ὃς ἐβασίλευσα, ἦρξα &c. Verum de Mausoli rebus gestis & hoc ipso loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare ἄχρι Μιλήτου ἐν ἑσθ' quamquam ex Polyaeo constet VI, c. 8, Miletum Ionicarum urbium florentissimam a Mausolo fuisse proditione tentatam. Mausolei autem septem mirandis terrarum orbis spectaculis adscripti qui mentionem fecerint, ostendent Leo Alatius ad Philon. Byzant. Gisb. Cuper. Num. Ant. III. p. 216, qui Luciani quoque verba protulit, itidemque Davif. ad Cicer. T. D. III, c. 31. Eustath. ad Il. Ψ, p. 1298, v. 52. Καὶ ὁ μὲν τοῦ Μανυσώλου μᾶλα πολλὰς (πολυτελεῖς, περιβόητος, vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τέρας ἀνὰ περιείργασται, καὶ θαῦμα καὶ ἦν καὶ ἔστιν. Mox pro ἀνδρῶν nescio an melius scribatur ἀνδριάντων nam cur ἀνδρῶν, ubi statuæ plureserant, & Deorum? Equos intelligere puto illas quadrigas marmoreas, quam in summo pyramidis cacumine Pythis sive Pytheus exegerat. Quod autem ad sui sepulchri magnificentiam vix templum ullum comparari posse Mausolus iactat, de Rufino dixit Claudian. in Rufin. II, 448: *Qui sibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura suos exstruat culmina manes.* HEMST.

ead. l. 3. Παμμέγεθες) Patebat, teste Plinio, ab Austro & Septemtrione sexagenos ternos pedes. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἔχω) Mirum, in omnibus qua scriptis, qua vulgatis libris hoc proflare, cum tamen nihil expeditius videatur, quam persona mutata legendum esse, οὐκ ἔχουσιν εἶναι quod si formae arbitrium deligamus, dicere tu nequeas, cur tantum opinium meo sit praeferendum: plane ut Dial. XXVIII, οὐκ ἔστιν εἶναι πεῖν ἔχουσιν, τίς ὁ Φινεύς ἦν &c. HEMST.

ead. l. 17. Ἀποσεσιμώμεθα) Hinc Stephanus annotavit in Thef. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα. Paulus Aegin. VI, p. 213: Τὸ ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρῶδες ὃν οὐ κατὰ γυνταὶ οὐν, ἀλλὰ θλάττεται καὶ σιμούται καὶ διαστρέφεται. Egregie Sulpicius Luperc. in Catal. Pith. p. 23, *Simataeque iacent pando simantem naves.* HEMST.

Pag. 217. l. 2. Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι) Putaverit aliquis, abesse εἶεν ἱκανοὶ, vel οἷοι ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abest: amant eam struaturam aliquando in verbo εἰμί paulo aliter Lyfias p. 153, v. 27, ἐκεῖν μὲν γὰρ ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mausoleo Gregor. Nazianz. in Anecd. Murator. Ep. 147, *Μανυσώλου τέρας*

ἔστι πειώριος, ἀλλὰ Κάρεσσι Τίμιος· οὔτις ἐκεί τυμβολέτις παλάμη. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ ἀδελφῆς) Sororem Gellius non dicit: sed apud Suidam & Strab. XIV, pag. m. 452 B. soror etiam traditur. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦ μὲν σώματος) Interpretes, quasi legissent, aut legi voluissent περὶ τοῦ μὲν σώματος, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore novit: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in edd. post σώματος posita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν εἰ καὶ ἔχει τινὰ τάφον τοῦ σώματος. Diogenes enim, ut talem philosophum decebat, existimans mentem esse solam τὸν ὄντως ἀνθρώπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore suo quid fieret post mortem, nihil omnino curans: expressit hanc eius sententiam, qui epistolis a se confictis Diogenis nomen praescripsit Ep. 25. Vid. Diog. L. VI, 77, 78, 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε praeterquam enim quod philosophi ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδῶδεις eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus servili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait Seneca, voluptatumque, respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus servorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρίων frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrum: similis elegantia notata ad p. 134, l. 6. HEMST.

ibid. Τάφον-ἔχει) Habuit sepulcrum prope Corinthum. Vide Pausan. Corinth. p. 45, 37. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀνδρὸς βίον βεβιωκώς) Adscripsit pater, forte βεβιωκός: sed & prius ferri potest. GRON.

Pag. 218. l. 8. Πότερος εὐμορφώτερός ἐστι) Sic quidem scribitur. Sed, ut iam plus semel in eodem mendo monuimus supra, εὐμορφότερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19, πρὸς τὸ εὐμορφότατον. Adde pro Imaginibus cap. 6 & 20. Eadem scripturae macula infuscavit Achillem Tatium lib. VI initio, ὡς εὐμορφώτερος, ἔφη, παρὰ πολὺ γέγονας τῇ στολῇ. Similiter male apud eundem ibidem p. 379 legas, ἵνα αὐτὸν ἰδοῖς στεῖρρότεροις δεσμοῖς δεδεμένον. pro εὐμορφότερος & στεῖρρότεροις. Apud Aelianum quoque IX Ποικιλ. cap. 4 perperam, Ἀνακρέων ἐπήνεσε Σμερδίην θερμώτερον, pro θερμότερον ut recte apud eundem scriptorem II, c. 12, IX, c. 39, X, c. 2. In contrarium peccatum in Isocratis Panathen. p. 243 B. Καὶ τοὶ τίνες ἀντὶς κρι-

τὰς ἱκανοτέρους ποιήσαιο καὶ πιστοτέρους. lege ἱκανοτέρους
ut recte p. 260, ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναι τοὺς ἱκανοτάτους
τῶν πολιτῶν. Apud eundem ibid. p. 289 E. pro φιλοσοφώ-
ρους scribendum φιλοσοφωτέρους. IENS.

ead. l. 10. Τίνες δὲ καὶ ἐστέ;) Vide, quam inepte distinguant
haec περικοπή· τίνες δὲ καὶ ἐστέ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τῶν
εἰδέναι hanc ineptam distinctionem non poterat non inepte
sequi versio. Sed sic interpungendum: τίνες δὲ καὶ ἐστέ; πρό-
τερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Quinam vos esis? Pius
enim, opinor, decet hoc scire. GRAEV.

ibid. Πρότερον) Lege omnino, πρότερον γὰρ, οἶμαι, χρὴ, non
ut in libris est, πρότερον οἶμαι χρὴ γὰρ. SOLAN. Πρότερος, οἶμαι,
χρὴ γὰρ) Priorem illam, quae cunctas edd. obsederat, disti-
ctionem, auctore Graevio, iamdudum mutavi. Scriptum fuit
in Fl. τίνες δὲ καὶ ἐστέ πρότερον οἶμαι· χρὴ γὰρ.... Ceterae ni-
hil aliud, quam interrogandi notam supposuerunt: γὰρ τίς, ut
videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi absurd-
tatem peperit. Nihil erat, cur ista particulae sede offenderen-
tur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile per-
ficient. Plato Charm. p. 464 F. Ἐγὼ οὖν ἡμῶμονα γὰρ αὐτῷ
Aristoph. Plut. v. 425, Ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δάδας — v. 1190,
Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε. Euphron apud Athen. IX,
p. 377 D. — οὐδεὶς εἰχέ σοι Κωβίδος ὅλως γὰρ ἦπαρ — ita recte
Casaubonus, qui simul annotat, coniunctionem γὰρ transpositam
esse in alienum locum, ut saepe. Sophilus apud eundem XIV, p.
640 D.... κομάσαι πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γὰρ.... Xenoph.
K. Π. VII, p. 113, v. 36, Ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἢ πόλις πλεονε-
εῖναι τῇδε τῇ νυκτὶ ibi mire H. Stephanus aestuat: quod au-
tem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam
quod locum particulae γὰρ commodiorem assignare conaren-
tur. Huc referre nolim Herodoti verba I, 24, Καὶ τοῖσι ἑταί-
ρῃν γὰρ ἡδονὴν, ob suspicionem vitii. Sufficere ferme poterat
domesticum exemplum Δ. N. III, § 3, εἰ μὴ εἰς Λεβιάδαια γὰρ
παρέλθω. Contra in proximis particulam οὖν opportuniore se-
de collocari libenter sum passus. HEMST.

ead. l. 13. Πότερος οὖν ὁ Ν. καὶ π. ὁ Θ.) Auctore Mf. Ox. sic
restituimus. Οὖν antehac loco suo motum ante ὁ Θεοπίστης de-
mum legebatur. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Σκύμνης) Σύμνης esse reponendum et
Homero patet II. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo
Diodor. Sic. V, p. 225 C. HEMST.

Pag. 219. l. 3. Ὡρα δέ σοι) Τὸ λέγειν hic desiderari videtur,

vel post τὸ ἡγῆ. GUYET. *Iam vero tempus est, ut pronunties, o Menippe, utro alterum formosiorē putes*: sic interpres. Sed in Graecis non est, *ut pronunties*: haec interferunt, ut sententiam eliciant, quae nulla est; nec enim haec solent subaudiri, quae facere tempus praecipit. Rescribendum ex Mf. ὦρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὄντινα καὶ εὐμορφώτερον ἡγῆ. *Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas.* GRAEV. ὦρα σὺ δ' G. P. & L. pro vulgato ὦρα δέ σοι & ita cl. Hemsterhusius edidit. SOLAN. Quod praebent scripti Codices, iam olim repudiandum non putavi. ὦρα δέ σοι iure locum tueri poterat, si infinitivus aliquis aptus praesenti sententiae sequeretur, ὦρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 65 & 67 fin. quo posteriore loco male membranae Graevii, ὦρα. Aelian. V. H. I, 21, ὦρα σοι τὰ ἐκ τοῦ νόμου δρᾶν atque ita semper Graeci solent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum suppeditet, deseram ipse non invitus lectionem restitutam. HEMST.

ead. l. 5. Χάροπος) Non dubitat clariss. Dukerus ad Thucyd. II, c. 80, quin perperam edatur Χάροπος pro Χαρόπου· nam pater ei erat Χάροπος, non Χάρο· res certa est ex Homer. II. B, 672, Eustathio ad illum locum, & Hygin. F. XCVII. Hyginus quidem utramque formam usurpavit; nam F. CCLXX, Nireus Charopis filius: quamquam ibi merito Schefferum Charopi praeferre censeat Munckerus. Ego nihil, utrum praeferas, interesse puto: solet enim eiusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: sic μάρτυρ, μάρτυρος· φύλαξ, φύλακος· τρίβαξ, τρίβακος· ἱέραξ, ἱέρακος· ἀναξ, ἀνακος, unde Ἀνακες & Ἀνακοι Castores; quaeque huius generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάρυ· & Θάρυπος, Χάρο· & Χάροπος· in Hesychio, quod rarius est, πάνδοξ invenitur pro πανδόκος· simili modo recentioribus brax, calix, delphix, pro braca, caliga, delphica; non aliter atque στέρο· pro στεροπῇ Sophocli, notante Eustath. ad II. K, p. 786, v. 13. Nirei vero Therfitaeque conditionem formae plane dissimilem eo colore depinxit Homerus, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide N. Heinsf. ad Ovid. A. A. II, 109, ubi huius quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit visa, in qua ingenium exercerent, ita par dissimillimum componendo, ut palmam sibi cedere postulet Therfites: istiusmodi declamationis meminit Aeneas Soph. Ep. XV. Si tamen verum est, quod Er Pamphylius, fabulator haud absurdus, retulit apud Platon. de Rep. X, p. 765 C. vidisse se, cum animus eius reli-

ἐκ τοῦ corpore peregrinatus miracula vitæ alterius inspicere; τὴν τοῦ γελοιοποιοῦ Θερίτου ψυχὴν πύθνηκον ἐνδύομενον, οὐκ ἴσα Nirei, vel invito Luciano, multum adiuvabitur: sed nos magnæ litis iudices non sedemus. Platonem in oculis habet Aeneas Gaz. in Theophr. pag. 15, cuius loci sententiam, ἀσχυρὴν ὡς ἐστὶν, prava errantis Barthii versio obscuravit. Porro quam mox Menippus statuit ἰσοτιμίαν ἐν Ἀδῶν, αὐτὴ quoque Therisitæ exemplo, inferoῦν in civitate principibus viris æquati, confirmarunt. Apud Suidam veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον — εἰν αἰδᾷ γὰρ Μένων Θερίτου οὐδὲν ἀτιμότερος. Pro μένων olim huius dialogi argumento dictus rescribendum arbitrabar Νιρέως· in eandem fere coniecturam inciderat St. Berglerus Aët. Erud. Lips. MDCCXXII, p. 162; sed aliis quibusdam adiectis, quæ probari non poterant. Quamquam verosimillimum videbatur, facile repudiavi, simul atque apud Salmasium Ep. de Com. p. 703 reperissem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent deprompta: accedebat Codex Suidæ Lugduno-Batavus, in quo pro μένων quod exaratum est μίν δ, manifestum servat germanæ electionis vestigium. Sed nihil amplius suspitione vel coniectura fuit opus, postquam beneficio viri insignis L. P. D'Orvillii nactus sum ipsum Theaeteti epigramma, quod, quia Kusteri diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θερίτητος εἰς Φιλέαν τὸν αὐτάρεσκον καὶ δοκησίσοφον.

Τὸν γινώσκων ἐδόκει Φιλέας οὐ δεύτερος ἄλλου

Εἶμεν δ' ἐφθονερὸς κλαίετω, ἔς κε θάνη·

Ἄλλ' ἔμψας δόξας κενεὰ χάρις εἰν αἰδᾷ γὰρ

Μείνω Θερίτας οὐδὲν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poscit ἄλλω· tum extremo versu adscriptum Μίνω, & Θερίτης. Ceterum quæ poëtæ sit mens, & quomodo cum præscripto titulo conveniat, explanabit præstantissimus D'Orvillius, qui sibi tanto gratiore munere literarum amantes obstringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere desierit. HEMST.

Pag. 220. l. 8. Ἦκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὦν ἐπιθυμήσας ἀποθανεῖν) Chiron est Deus mortuus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 2. GRAEV.

ibid. Θεὸς ὦν) Vid. Apollod. II, p. 46 & 53 C. SOLAN. Postquam obierat mortem Chiron veneno sagittæ Herculeæ contactus, pietas eius ac studium virtutis permovit Iovem, ut

astris haud indignum infereret. Hoc Eratosth. Catast. cap. XL, paene versus ab Hygino P. A. II, cap. 38, alique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non potest Luciani *ἔσθς ὄν*. A Pausania tamen memoratur *Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη παρὰ ἀνθρώπων καὶ ἡξιωμένος εἶναι σύνοικος θεοῖς* lib. V, pag. 426. quod sane, nisi ad Chironem sideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris infanabilis confectus obeundae morris solatium impetrare non potuit, nisi dato, qui suam in immortalitatem succederet, vicario: repertus est, qui optato beneficio Chironem demeretur, Prometheus. Apollodor. II, pag. 113: *καὶ κεῖ τελευτῆσαι βουλόμενος, καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπεὶ περ ἀθάνατος ἦν, ἀντιδούς τῷ Διὶ Προμηθεῖ τὸν ἀντ' αὐτοῦ γεννησόμενον ἀθάνατον, οὕτως ἀπέθανε*: ita legendus est hic locus; quamquam propius etiam Pal. Cod. vestigiis insistere licet, si structura non quidem prorsus inusitata, sed paulo tamen rariore ponas, *ἀντιδόντος Διὶ Προμηθεῖ*. Idem p. 129: Hercules, exfoluto vinculis Prometheo, *παρέσχε τῷ Διὶ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα*: ubi nihil est, cur quidquam mutatum velis, nisi interponendum putes *ἀθάνατον ὄντα*. Ergo Lucianus forte melius *ἀθάνατος ὄν* scripsisset, quam *ἔσθς ὄν*, ut mox *ἀθάνατος εἶναι* δυνάμενος. HEMST.

ead. l. 12. Τίς δέ σε ἔρω?) Hunc locum profert Thom. Mag. in *Ἀνέραστος*, verso duarum vocum ordine: *τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω?* *ἔσχεν* &c. Et si *τίς* non videatur plane repudiandum; maluero tamen, *τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω?* *ἔσχεν*; HEMST.

ead. l. 16. Ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς) Familiarem Euripidi sententiam totidem paene verbis expressit: Iphig. in Aul. v. 1218, — *ἥ δὲ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν* — v. 1250, *τὸ φῶς τὸ δ' ἀνθρώποισιν ἡδιστον βλέπειν* quod Stobaeus etiam descripsit c. 118. Alcest. v. 691, *Χαίρεις ὁρᾶν φῶς*; HEMST.

Pag. 221. l. 1. Ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ) Est in hac oratione *ἀνακλόουθον* dicturus erat, *Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐνεπλήσθην αὐτῶν*: hanc feriem interrompuit, quae post *τροφῆς* addita leguntur: quambrem γοῦν idem, quod saepe, munus habet. ut priorem structuram reperti patefaciat. Opportunum sane Menandri locum attulit Clericus, deinde repositum in eius Comici Fragm. pag. 185, ubi perbene fecit, quod omiserit *σαπρότερη*, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam sententiam, sicut emendandam existimo vestigia fere viri summi secutus, apponam: — *τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρ-*
Lucian. Vol. II. L I

μένων, τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταῦτ' ἐκ
κοινὸν, ἄστρ', ὕδωρ, νέφη, Πῦρ· ταῦτ' ἔτη τις ἀνέστη
ται, ὅφει παρόντα, καὶ ἐνιαυτοὺς σφιδρ' ἐλθόντων
τούτων ἄτερ' οὐκ ὄφει ποτέ. Πανήγυριν νόμισαν τῆς
χρόνον, ὅν φημι, τούτον, καὶ ἐπιδημίαν ἄνω· ὅχλος, ἐπι-
πται, κυβέαι, διατριβαί. quae sequuntur, curam
puto, diligentiores postulant. Ista vero sumit Men-
Alexide, cuius simillima quaedam exhibentur ab Alexi-
p. 463 D. Alexis a Pythagora: insignem philosophorum
cipis cum principe Phliasiorum Leonte sermonem habu-
tulit ex Heraclide Cicero T. D. V, c. 3, ubi πανήγυριν
catufque vitae humanae diversis longe studiis celebra-
quam scite depingitur: egregia notat Davisius, nisi
nesii παραγγεῖλαι εἰς τὸν κόσμον sollicitare non debu-
lum alia ratione Gnostici vitam πανήγυριν ἀγίας ἀπο-
Clemens Str. VII, pag. 728 B. Nihil autem publico vici-
sensu frequentius est, quam ἐπιδημίας vel παρεπιδημίας
gine vitam humanam adumbrari: quare sententiam illam
ἐπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς ἀν-
δρυσσλούμενον appellat Aeschin. Dial. III, c. 3, cūm quod
lisse non pigebit Hipparchi locum in Stobaeo pag. 771
Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime
venit, quae scilicet revera profitetur, animas, relicto
patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terrae
carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discit E-
pictetus Arriani lib. II, p. 216, stulti hominis intempestivum
Athenarum arcisque desiderium perstringens: οὐκ ἀρκείου-
α βλέπεις καθ' ἡμέραν; κρεῖττον τι ἔχεις ἢ μεῖζον ἰδεῖν τοῦ ἡλίου,
τῆς σελήνης, τῶν ἀστρον, τῆς γῆς ὅλης, τῆς θαλάσσης; Haec
etiam adspectu videbantur gratissima Praxillae Adonidi, qui
ab inferis rogatus, quid pulcherrimum apud superos reliquisset,
ingenue respondit: Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λείπω φῶς ἡλίου,
Δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σεληνάινς τε πρόσωπον· nihil habeo
nus, quod inficere dictum offendat; sed addito puerilis simp-
licitatis versu tertio, Ἥδ' ἐ καὶ ὡραίους σικύους καὶ μῆλα καὶ
ὄχλους, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum et
homines etiam insulsos proverbium a se natum propagavit,
ἡλιθιώτερος τοῦ Πραξιλλῆς Ἀδωνίδος. Docentur ista plenius in
Montefalconii Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 609, quam apud
Zenob. C. IV, n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium
Adonidem nobis effinxit Mich. Apostol. C. IX, n. 81. Simil
ex hisce patet, ἄστρα quam vere fuerint in Menandro repo-

fit. Alias tamen & Epictetus & Marcus Antoninus Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ὁμογενὲς αὐτῶν καὶ ὁμοειδές· vide Imperatorem lib. II τῶν εἰς ἑαυτὸν § 14. VI, § 37, 46, τὰ αὐτὰ ὁρώμενα, καὶ τὸ ὁμοειδὲς προσκορῇ τὴν θέαν ποιεῖ & plura passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egrege Lucret. III, 958. HEMST.

ead. l. 2. Ἀπολαύων τῶν ὁμοίων &c.) Crediderim Luciani animo, cum haec scriberet, obversatum eximium locum Menandri ex Hypobolimaeco, quem habet Stobaeus Tit. CXXII: — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, ὅστις θεωρήσας ἀλύτως, Παρμένων, τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ, τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν ἀστέρ', ὕδωρ, νέφη, Πῦρ· ταῦτα (lege τ' αὐτὰ) καὶ ἑκάστην ἐτη βιώσεται ὅψει παρόντα· καὶ ἐνιαυτοὺς σφοδρ' ὀλίγους, Σαπρότερα (ita leg. non σεμνότερα, quod est contra rationem oppositionis) τούτων οὐκ ὄψει ποτέ. Hunc beatissimum aio, quisquis contemplatus, sine moerore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter, Solem commune astrum, aquam, nubes, ignem: eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora hisce nunquam videbit. CLER. ibid. Αἱ ὄραι) Καὶ ὄραι. mox, post αἱ αὐταί, τὸ ἦσαν aut quid simile deesse videtur. GUYET.

ead. l. 5. Ἐν τῷ μετασχεῖν) Ἀν μεταβάλλειν; GUYET. Ad sensum, qui satis expeditus interpretes non fugit, minime respondere hoc verbum: nunquam enim μετέχειν pro vices mutare, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui ἐν τῷ μεταλλάττειν, ex contracta eius verbi scriptione μετασχεῖν haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μεταστῆναι quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat Guyeti μεταβάλλειν sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit Euripidae dictum in Orest. v. 234, — μεταβολὴ πάντων γλυκὺ· quod, quamvis, ut monet Schol. a Comicis irrisum, Aristoteles etiam usurpat Ἡθ. εὐδ. VIII, p. 186. Fortasse gravius est huius loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adiumento possit sanari. Retinenda non est viri doctiff. Io. Iac. Werstenii coniectura, ἐν τῷ μετασχεῖν ἄλλων. HEMST.

ead. l. 8. Ἦκει) Confer cum fine Dial. XI. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.) Ἀν? ἢ γὰρ ἰσοτιμία, πάντων δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδ' ἐν ἔχει &c. vix enim dubito,

quin corruptela quaedam facilem stili Luciani cursum imp-
dixerit: quam utilitatem habeant in hac disputatione, οὐ-
σκότῳ, mihi quidem non satis liquet. HEMST.

ead. l. 12. Ἀνεπίδεῖς) Thomas Magister v. Ἀτέλεις videtur in suo Codice legisse ἀτελεῖς. Sed praestantior est nostrorum librorum lectio. SOLAN. Eius, quam Thomae Magistri liber praetulit, lectionis ἀτελεῖς nullum exstat in nostra vestigium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspicari debemus, hunc dialogum male fuisse a descriptoribus habitum. Cum autem interpretatur ἀτελής, ὁ ἀμέτοχος, id quidem non satis est ad huius loci sententiam conveniens, sic propere vereor, ne a consuetudine Graeci sermonis abhorreat: equidem memini, non dissimili structura scribi a Dionys. Hal. A. R. VIII, p. 506, v. 38, Εἰ δὲ διαμαρτὼν τῆς πείρας ἀτέλει τοῦ ἔργου ἀναστρέψειεν sed alia est & potestas & significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi posse ἀτελεῖς, si cum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in Glossis aliorum alterius explicationi inservit vocabulum. Tum sensus erit, isque minime contemnendus: *sed immunes sumus rerum illarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus sitiendi esuricandique sumus levati*. Qui hanc elegantiam non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea, dum certius fundamentum degatur, lectione vulgata erimus contenti. HEMST.

ead. l. 13. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ) Non est, *ne tibi contradicas*, ut Benedictus; sed, cum multum circumveris, te veluti fugiens, in te ipse incidas. CLER. Budaëus C. L. G. p. 431, positis Luciani verbis addit, *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum περιστῆ. Modo in Gregorii Nazianz. loco, οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ παταχθεῖ ἑαυτῇ περιπίπτουσα, reddiderat: *in semet ipsam incurrens, ipsi sibi contraria*. Est autem περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis is argumentis & probationibus utitur, quibus in se conversis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi convincatur: hoc sane eius est, qui adverso capite pugnantia locutus sibi contradicit: qua in causa Chironem versari Menippus demonstret. Exempla huius virtutis plura reperies in Budaëo p. 533. HEMST.

Pag. 222. l. 4. Ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον β.) Subint. δέησαι μεταβλὴν ζητεῖν. GUYET. Non intelligenda cum Guyeto, sed haec ordine continuo praecedentibus absque distinctionis signo sunt adiungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. HEMST.

ead. l. 6. Ὅπερ, οἶμι, καὶ φασὶ) Gataker. ad M. Antonia

IX, § 6, haec Lucianea protulit adiecta Benedicti versione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praesentibus rebus sis contentus. Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a scriptoris nostri mente deerrasse puto, dum ad Chironem referunt, quae sententiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiaris, ἀγαπᾶν, στέργειν δεῖ τὰ παρόντα· εὖ τίθεσθαι τὰ παρόντα· ἀρέσκεσθαι, ἀρκεσθῆναι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καταστάσει* sic ut paroemiae communis imaginem saepissime gerat: vide M. Antonin. X, 1. Ad illam normam versionem exegi. HEMST.

ibid. Συναεῖν) Eximiam hanc sententiam minus apte Menippo suo tribuit Lucianus, utpote qui sibi ipse, ut supra visum est Dial. XXI, mortem consciverit. SOLAN.

ead. l. 21. Ἀπὸ τοῦ εὐθὺς τῆς καθόδου) Haec iungenda, non περιπατήσοντες εὐθὺς τῆς καθόδου. Προίεναι εὐθὺς τῆς Φρυγίας, πλεῖν εὐθὺς τῆς Ἑλλάδος, τείνειν εὐθὺς Βαβυλώνος & plura Noster habet. Ita vero scribunt Attici, non ἐπ' εὐθείας vel εὐθύς, quod, monente Phrynicho p. 24, solius temporis significatione gaudet: quamquam posterius pro altero nonnunquam vitiose positum reperitur. Ex membranis emendavimus in Poll. IX, 12, εὐθὺς τῶν ἀγρῶν ἀπελθεῖν· sicuti Segm. 47, εὐθὺς τῶν ἀρωμάτων, *recta in forum aromatarium*: quam ob rem merito Codicibus asfentitur praestantiss. Dukerus ad Thucyd. VIII, c. 88. neque aliter est scribendum in Aelian. de Anim. I, c. 2, εὐθὺς τοῦ κύρτου ἄγειν. Hoc de genere Kuhnus ad Aelian. V. H. IX, 18, τὴν ἑτέραν ἦλθον τὴν εὐθὺς τοῦ ἔδου, & in Ind. notavit accuratius Perizonio, qui non solum εὐθύς & εὐθὺς prorsus eadem habuit, sed & εὐθὺς pro *ex adverso, e regione*, non distinxit: vide H. Vales. ad Evagr. H. E. III, cap. 28. Plato in primo Lyfide: Ἐπορεύομην μὲν ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺς Λυκείου· mox: Ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺς Λυκείου· alibique saepe. Haec cum sint factis nota, atque in aperto posita, iure mireris, Olearium in Philostr. V. A. T. VII, p. 280, v. 25, ὁ μὲν (Διογένης) εὐθὺς Χαίρωνείας ἦκων, verti voluisse, statim post pugnam Chaeroneam accedens, cum sine ulla dubitatione vertendum sit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto Chaeroneam pro Chaeroneasi negligentius scriptum. HEMST.

Pag. 223. l. 4. Ὁμοῦς ἀντιβαίνοντας καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον) Micyllus: *reluctari tamen & resupinos obvium nū-*

la necessitate aut commodo suo. Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendendum, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadverso potestremas tres voces abscidit. Sed nihilo plus huc conveni illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contraria necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Graeca quidquam de necessitate. Verte: *refugiū obnitentes, cum id fieri non oporteret, non sic faciendum esse.* Vide Saltatione: ἐπαίνους ἐπιβῶντα ἄλῃθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ. Hermotimo: διεξιὼν αὐτὰ καὶ ἀμφιβαλόμενος οὐδὲν δέον. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & αὖ, ut Demosthenes Olynthiac. 3, πλέω ἢ χίλια καὶ πεντακίς τάλαντα ἀνηλώκαμεν εἰς οὐδὲν δέον. GRON.

ead. l. 11. Ἰσμενὸδωρος) Thebanus Crates; ergo & hic Hecnodorus. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρσάκης) Ficta an vera haec sint nescio. SOLAN. Nominum huius dialogi propriorum usus apud Graecos non infrequens: neque tamen certos homines; verasque res gestas a Luciano denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenae novae comicis crediderim deberi; cuius documentum aliquod paulo post afferetur. De Arface moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a Iustino matura senectute, ab Ammiano placida morte decessisse narretur. Syncellus tamen, ut ab H. Valesio observatum ad Marcellin. XXIII, c. 6, diversos auctores secutus occisum esse tradidit: genus autem mortis ita descripsit Suidas, ut a narratione Luciani non multum abire videatur: Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς δόρατι πληγὴς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλευρὰν ἀποθνήσκει quae quidem undecunque depromta, Suida saltem iudice, ad primum Arfacem spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μεδίας ὑπαρχος hic Arfaces, non video: praeterea τῆς ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμβολῆς quis alius ullam fecit mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. HEMST.

in Schol. Ἀρεκαλεῖτο) Exhibui manum doctiff. Solani: apparet tamen explicare Schol. voluisse εαυτῷ ἐπεμύμεστο τῷ τ. HEMST.

Pag. 224. l. 1. Κιθαιρῶνα) De Cithaerone pauca tetigi ad Δ. Ev. VIII, § 1. Hic autem Eleutherarum urbis situm accurate definit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem Αρ-

ticam superandus erat Cithaeron, qua parte demiffior flexu-
 que leni interruptus viam planiorem ostendebat. Herodoto
 vocantur αἱ ἐκβολαὶ αἱ Κιθαιρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιέων φέρουσι,
 τὰς Βοιωτοὶ μὲν τρεῖς κεφαλὰς καλέουσι, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὸς κε-
 φαλὰς IX, c. 27. Apud Thucyd. III, c. 24, Plataeenfes, qui
 de nocte obfessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam,
 quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πε-
 λοποννησίους τὴν πρὸς Κιθαιρῶνα καὶ Δρυὸς κεφαλὰς τὴν ἐπ' Ἀ-
 θηνῶν φέρουσαν μετὰ λαμπάδων διώκοντας. Ad ipsum Cithae-
 ron pedem, superatis angustiiis, occurrebant Eleutheræ,
 campusque urbi subiectus, Oenoën Atticae pagum, ut ex Har-
 pocratione constat in Οἰνὼν, contingens: qua de re diligenter,
 ut solet, Pausan. I, p. 93. Ideo memorat Arrian. 'A. A. I, pag.
 18, Thebarum τὰς πύλας τὰς φέρουσας ἐπ' Ἐλευθέρας τε καὶ
 τὴν Ἀττικὴν cum his consentiunt, quae scribit Strabo IX,
 p. 631 B. 582 C. Soli Aristophanis Scholiastæ ad Acharn. v.
 242, quae ceteris Ἐλευθέραι, dicuntur unius literae discrimine
 Ἐλευθεραι, πόλις Βοιωτίας haud inepte, si quis attendat ad vul-
 gatam nominis originem, quam fluxisse docet Stephanus ἀπὸ
 Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος matrem, si quis scire desideret, Ae-
 thufam Neptuni filiam indicabunt Pausan. IX, c. 20, & Schol.
 Hesiodi ad Theog. v. 54, Μνημοσύνη γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος με-
 δέουσα digna est, quam ex ed. Trincavelli Ven. proferamus
 integriorem, annotatio: Ὁ δὲ Ἐλευθῆρ ὄνομα πόλεως ἐστὶ τῆς
 Βοιωτίας ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῆς τῆς πόλεως οὕτως ὀνομα-
 σμένου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ
 καὶ ὄρος, ὡς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος. Οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι
 ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τῆς μανίας ἐπαύσατο καὶ ἠλευθερώθη. Inde Bac-
 chus Ἐλευθέριος, Hesychio teste, nisi praeferatur Ἐλευθερεὺς,
 & Eleutheris cultus & Athenis: eo enim sacra Dei primum
 magno Atheniensium malo reiecta, deinde oraculi testimonio
 commendata Pegasus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo
 Comici enarratore enucleatius exposita Pausaniae non parum
 lucis afferunt I, p. 7, 93. Merito autem imprudentissimae te-
 meritatis accusandus Ismenodorus, qui Thebis-Eleusinem pe-
 tens periculosum iter nullo fere comitatu suscepit: erant
 enim haec loca, quae Cithaeronem adiacebant, idque iam o-
 lim ab heroum usque aetate, latronibus infesta: nunc eo ma-
 gis, quia sub hoc ipsum tempus Attici Boeotique fines conti-
 nuis bellis fuerant devastati. In Dicaearchi Excerptis praeci-
 puam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tana-
 gram παντὸς καθαρεύουσα τοῦ ἀπὸ τῶν κλιώπων (ita legendum,

non κλοπῶν) φόβου· quod scilicet rarum alias illo in tractu Paulo post, qua Plataeasitur Tanagra, ὁδὸς ἰσχυρὰ μὴ ἔσται καὶ λιθώδης, ἀνατείνουσα δὲ πρὸς τὸν Κιθαίρων, οὐ λίαν δὲ τὴν σφαλῆς· si non alio, quam ad latrocinia possit referri, ut videtur H. Stephano, scriberem potius, λίαν δὲ ἐπ. vel οὐ λίαν δὲ ἀσφαλῆς· nunc sensu diverso intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non vixisse periculofam. Apud Diogen. L. II, 136, Menedemus, Alexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν ἕως Χαλκίδος πύλας, ἡν κλωπείας τε καὶ τὰς καθ' ὁδὸν ληστείας· hoc iter praeter adversum Cithaeronis latus erat faciendum. HEMST.

ead. l. 2. Ἐλευθέρας) Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Persarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infestior erat. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπήγετο) Mf. ὑπήγετο. BOURD.

ead. l. 4. Φιάλας — καὶ κυμβία) Iunxit Demosthen. in Mid. pag. 628 E. Διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ κυμβία καὶ ρυτὰ καὶ φιάλας ὀνομάζων· iterumque pag. 625 A. Midias ad iter secum porta χλανίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους. Vid. Athen. XI, p. 481 A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos excipit, Macrobi. Saturn. V, 21. HEMST.

ibid. Κυμβία) Εἶδος περικεφαλαίου, πλοίου, καὶ πτηνίου. duas ultimas species habet Hesych. BOURD.

ead. l. 5. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ νῦν Δ', οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο) Latinus interpres: *Arfaces autem (senior enim iam erat per Iovem pro barbarico ritu non inhonesta facie non inhonesta) graviter ferebat. Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, pro barbarico ritu non inhonesta facie est. Aliter interpungendum est, si velis Lucianum emendate & humane locutum esse; sic autem distingue: οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut solent barbari: hoc est eis barbaricὸν, quod non male verterunt, barbarico ritu, sed male coniunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικὸν apud Thucyd. lib. 6 est pro societate inita. Paulo ante κυμβία sunt pocula cymbae forma. Coniungit ea quoque cum phialis Demosth. Orat. in Mid. GRAEV. De Thucydidis illa phrasi εἰς τὸ ξυμμαχικὸν ire merito dissentit eruditiss. Dukerus, quem vide ad VIII, 9. HEMST.*

ead. l. 7. Ἡγανάκτει πεζὸς βαδίζων) Persis enim nobilioribus vel tantillum sine equis in via conspici infamiae dabatur.

V. Xenoph. Cyrop. L. IV, & VIII extremo: quod & apud Medos obtinuiffe a vero non abhorret: immo ab iis mutuatus erat Cyrus. V. L. I. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Ἀρσάκου κοντόν) Eleganter describit congressum Parthi equitis & Thracis peltastae. Scythae, Parthi, Sarmatae, Alani praelongis ex equo contis pugnant: ideo κοντοφόροι, pro quo prave scribitur ἀκοντοφόροι apud Dion. Cass. XL, p. 127 C. ut manifesto liquet ex p. 130 E. eorundem meminerunt in describendo infelici cum Parthis Craffi proelio Plutarch. in Craff. p. 558, 559, & Appian. de B. Parth. pag. 240, 241, ubi reperies ista Lucianeae phrasi proxima, πῶδας διαμπαῖξ προσεληλαμένους πρὸς τοῦδαφος: quemadmodum in Philopoem. p. 359 B. διελαύνεται διαμπερές ὁμοῦ τοὺς μηρούς ἑκατέρους ἐν μεσαγκύλῳ confer Suidam in Ἐξέσχῃ. *Pondera conti Sarmatici* Silius habet XV, 687, ubi plura suppeditabit eruditiss. Drakenborch. Talem equitum ornatum pugnandique morem usu docti adsciverunt postea Romani, ut constat ex Arriani Tacticis. HEMST.

ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεῖς τὴν σάρισσαν) Cogitabam olim οὕτως δὲ ὑποθεῖς τὴν σάρισσαν αὐτόν τε διαπείρει καὶ τὸν ἵππον, sic vero subiecta sarissa ipsum & equum perfodit: sed nunc coniecturae praefero lectionem Mf. αὐτὸς δὲ ὑποθεῖς. GRAEV.

ibid. Σάρισσαν) Sarissam vocat etiam Latine Liv. XXXVII; 42, 2, & Sarissophoros. SOLAN.

Pag. 225. l. 2. Εἰκοσάπηχυν — κοντόν) Longioribus equites usos esse hastis non ignoro, quod & nummi Castoris & Pollicis ostendunt, & locus a Suida v. Δόλιχον allatus. Verum longe humanam mensuram haec excedit. Apud Polyaeum Strat. II, p. 146 C. tamen memorantur sarissae XVI cubitos longae. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ γὰρ Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης) Angl. Ἡρώδης. BOURD. De Oroete satrapa, qui Polycratem cruci affixit, Noster in Ἐπισκ. cap. 14, de quo Herodotum consule III, 130. — Sed quis hic sit privatus, haud facile expiscabere. Post necem enim Polycratis, cum aliquamdiu Oroetes satis prospera usus esset fortuna sub magis, Dario iam imperante, per proprios satelites occisus est. De alio itaque hic Lucianus. Sed quo pacto ἰδιώτης, qui supra Armenius dictus est, hoc est, Armeniae rex aut satrapa? Corruptum locum censeo; nisi forsitan privatus aliquis Oroetes exstiterit mollitie insignis, de quo mihi non constat. SOLAN. Fateor structuram esse verborum talem, quae mendae suspicionem facile commoveat. Parvula muta-

tione lenius oratio procedet: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ἐν ἰδιότητι, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὸ πόδε οὐδ' ἐστάναι χαμαί, οὐχ ὅπως ἐδύνετο quamquam ne sic quidem illud ἰδιότης satis placet, videtur enim huiusmodi quiddam sententia postulare: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ἵππεύειν εἰθὺς καὶ πάνυ ἀπαλὸς &c. alioquin ἰδιότης addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arface, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ὑρώδης, a Polyaeo VII, 41, & Plutarcho in Anton. 930 F. 932 D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vectis; paene fuit turpe, iam Brissotius annotavit de R. P. lib. III ex Xenophonte: eo parasitus Libanii spectavit Decl. VII, pag. 317 ὁ καὶ πρὸς ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλει, τρέχειν ἐπενόησα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζονας. ὁ πάντα περιττός, καὶ ἐφ' ἵππου στείλαμενος αὐτῶς οὕτως ἐπείγεται παρὰ τὸν κεκληνότα. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, Iustin. XLI, 3: *Equis omni tempore vestantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefactati pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cuius vitii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit Hippocrat. περὶ A. Υ, T. pag. 292, 293: Ἐπὶ τῆς ἰσπανίας, inquit, αὐτέους κέδματα λαμβάνει, ἅτε αἰ κρημαμένων ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖς ποσίν· ἔπειτα ἀποχωλοῦνται, καὶ ἐκονταὶ τὰ ἰσχυρία. De Hunnis, quos negat Zosimus IV, p. 224, εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἷους τε εἶναι ἐδραίας, plura docent ad Amm. Marcellin. XXXI, c. 2, H. Valesius, & Sirmond. ad Apollin. Sidon. Carm. II, v. 226. Etsi vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum diffimiles. HEMST.

Pag. 226. l. 7. Ἑτερόμην ἐν αὐτοῖς) Scribi potuisset ἑτερόμην ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. pag. 33 l. 3. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς: illa enim particula nonnunquam eiusmodi verbis adstruitur. Lucian. de Gymn. in fine: οὐ πάνυ ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις. Iulian. Misop. pag. 338 A. εὐφραϊνομένους ἐν τοῖς μέλεσι. Micyllus & Benefictus intellexerunt, inter illos sedens, omnino perperam. HEMST.

ead. l. 9. Βλεψίας .. Δάμπις .. Δάμις) Aut obscuri, aut ficti homines. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκ Πειραιῶς) Angl. Πίσης. BOURD.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.) Scortum possibile huius nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat Athen. lib. XIII. Sed puto, non fuisse eandem illam meretricem, quae Lampidi causa mortis fuit, si rationem temporum habuit hoc loco Lucianus; vel dicendum foret, Ptolemaeus vetulus fuisse delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit Lucianus, qui simul ad inferos descendebant: Diogenes autem, ut ait Laërtius ex Demetrio in Homonymis, eodem tempore mortuus est, quo Alexander, hoc est, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa, & invenies, non potuisse Myrtium illam Lampidis minorem fuisse annis 50 regnante Philadelpho. PALM.

ead. l. 14. Ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι) Ὁ ἄθλιος est scribendum, ut paulo post ὁ μάταιος, vel ἀθλῖος alterutrum venustas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῶ ἀπεσκληκέναι nam fames extenuatum corpus contabefacit; atque adeo fame miserum in modum emori. De formula loquendi, ipsoque hoc loco, tractat H. Stephan. Th. G. L. T. III, p. 816. Alciphronis quae ponit verba, suppeditaverat Eustathius ad II. Ψ, p. 1295, v. 39. nunc Bergleri curae debemus, ut propius inspicendi sit copia: exstant scilicet lib. III, Ep. IV, sed paulum aliter, quam fecerat Eustathius, distincta: ἐγὼ δὲ ἀποσκληκῆναι κινδυνεύω, τῷ λιμῷ κεντούμενος· sequitur inferius, ὥς νῦν ἐγὼ σοὶ αὖτος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Verum Epistola priore, quod magis ad Lucianum accedat, legitur, μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκληκῆναι ut vir Graece callentissimus egregie restituit. Grammatici simpliciter exponunt ἀποθανεῖν. Hesych. Ἀπέσκλη, ἀπέθανεν· Ἀποσκληαῖν (leviter vitiatum in Suida, Ἀποσκληαῖοι) ἀποξηραῖνοι, ἀποθάνοι· ubi reponendum ἀποξηραίνονται, ne Stephanum audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκληκῆναι significationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute Comicus Vesp. v. 160: mihi Delphis oraculum consulenti Deus respondit, Ὅταν τις ἐκούγῃ μ' ἀποσκληκῆναι τότε. Ratio non dissimilis est in ἀνανθῆναι, ἀφανανθῆναι. Aristoph. Ecclesiaz. v. 146, Δίλει γὰρ, ὥς ἔοικεν, ἀφανανθήσομαι· & ἐπαφανανθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. Athen. VII, p. 290 E. τοὺς ἀκρωμένους ἐποιοῦν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφανανθῆναι lib. IX, p. 401 F. ἵν' οὖν μὴ καὶ σὺ ζη-

τῶν τὸν σύαγρον ἀφαινανθῆς poterat scripsisse, ἀπροκλαίει. Ta-
ceo consignatam a Scholiastæ variam lectionem in Sophocli
Philoct. v. 951, Ἄλλ' ἀυανούμαι pro ἄλλ' αὖ θανούμαι. HEMST.
in Schol. col. 2. l. 3. Κατεξηράσθαι) Vitium ed. A. κατεξη-
σθαι correxerat etiam Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 227. l. 2. Ἀποθάνοιεν) Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοιεν
sed omnes interrogari ab eo praeſtat. Ne dicam incertum, a
quem referas, si unum tantum interrogantem facias. SOLANUS
ead. l. 4. Ὀμοῦ) Versionem purgavimus interpretum erro-
re, quibus ὁμοῦ ἔχειν τάλαντα χίλια fuit, talenta mille habere
coacervata. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adiunctum
& significans circiter, admodum: ut in illo Demosthenis loco in
Aristog. pag. 836 B. quem annotavit Harpocr. in Ὀμοῦ Εἰρήνη
ὁμοῦ διασμήριοι πάντες Ἀθηναῖοι ubi Wolfius a Valesio repre-
hensus, quod omnino reddidisset. Habet autem ideo potestatem
eam, quia τοπικὸν est Atticis, sive adverbium locale; neque
minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit
Schol. Aristoph. ad Equit. v. 245, λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀπὸ τοῦ
ἐγγύς: quod autem addit, ὥς καὶ ἐν Εἰρήνῃ, Καὶ μὴν ὁμοῦ ἔστιν
ἥδε, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat,
in ea fabula legi v. 512, Καὶ μὴν ὁμοῦ ἔστιν, ἥδ' ἐγγύς: eiſdem
Scholio vel reſcribendum est, quod antiquus enarrator præ-
bet, vel cum Mſ. Vatic. ὁμοῦ ἔστιν ἥδη. Vide L. Bos Obs. Crit.
c. IV, p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo H. Casaubon.
ad Strab. VI, p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti Lu-
cianum iam ante nos observavit L. Bos Anim. c. VII, p. 34.
HEMST.

ead. l. 5. Ὀκτωκαίδεκάετει) Iuveni illi octodecim annos nat.
BOURD.

ead. l. 10. Ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου) Haec tam
prope sententia verbisque absunt a Thraſonidae querela in
Menandri Μισουμένῳ, ut, quin Lucianus fuerit imitatus, di-
bitari ferme non possit. Comici locum debemus Arriano in
Epiſt. III, pag. 351: Παιδισκάριον με καταδεδούλωκ' εὐτελές,
Ὅν οὐδεὶς πώποτε τῶν πολεμίων —. Pro ἀτελές oportere legi
εὐτελές, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δούλος εἶ, καὶ
παιδισκαρίου εὐτελοῦς, ut recte viderunt Wolfius & Bergle-
rus ad Alciphr. II, p. 271, non coniectura est, verum certa
fide constat ex Clem. Alex. Strom. II, p. 463, τὸν γὰρ κομμὴν
ἐκείνον Θρασωνίδην ἄλλη σκηνή, Παιδισκάριον με, φησὶν, εὐτε-
λές καταδεδούλωκεν. Est etiam παιδισκάριον εὐτελές in Al-
ciphr. III, Ep. 27, pro quo Noster τὸ τυχὸν παιδισκάριον. Ut

autem ἐπίπλαστα δάρνα, sic in eodem Menandri Μισουμένω, Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατὰπλαστον τοῦτο μοῦ (ἀν σοῦ;) Καὶ λαμβάνειν βουλόμενον ἢ μέθῃ πότε· quae a Suida conservata v. Ἀπαμφιέσαντες, in Comici Reliquiis Clericum fugerunt. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ μὲν Βλεφίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγορεῖ φθάσας, πολλὴν τὴν ἀνοίαν) Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conspiciuntur, & interpretare: prior ipse se accusavit multae dementiae. GRAEV.

ead. l. 15. Παρέσχοντό τε στένοντες) Amabo, quid hic loci est τῷ τε. Nec id profectum est a Luciano, qui scripsit, τερπωλὴν παρέσχον τότε στένοντες, attulerunt mihi voluptatem tunc gementes. GRAEV. Παρέσχον τότε W. ed. uti & Graevius vidit esse legendum, & secutus est deinceps cl. Hemsterh. SOLAN.

Pag. 228. l. 4. Ἄρα τὸ φίλτρον) Quamvis edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἄρα τί φίλτρον. HEMST.

ead. l. 5. Ὑπέργηρον) Vid. Dial. VI, § 2, ubi omnes edd. recte ὑπέργηρων, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. SOLAN.

ead. l. 15. Βίον ἀπορον ἀπὸ κ. καὶ δ.) Nota piscatorum paupertas, & proverbio dictus ἀλιέων βίος· ea de re quaedam observans Burmann. ad Ovid. Met. III, 585, hunc etiam Luciani locum attulit. Dicaearch. de Anthedoniis: ἀλιεῖς ἀπ' ἀγκίστρων καὶ ἰχθύων, ἔτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπόγγων τὸν βίον ἔχοντες. HEMST.

Pag. 229. l. 4. Ἡδὺ) Euripidis putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250 & 1218, & Hr. M. v. 281, & Fragn. Grot. p. 47. SOLAN.

ead. l. 6. Μειρακιεύη πρὸς τὸ χρ.) Budaeus C. L. G. p. 934 interpretatur, Ita mortem horres, ut adolescens. Non credo eiusmodi potestatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Graecos μεираκιεύεσθαι πρὸς τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibi dem aberravit vir magnus in istis Plutarchi, ὥσπερ Ἴσοκράτει καὶ Ἀναξιμένει τοῖς σοφισταῖς διαμεираκενόμενος· quod non est, quasi apud Sophistas glorians, & sese iactans adolescentis licentia; sed, cum Isocrate atque Anaximene Sophistis iuveniliter ac iactabunde contendens concertansque. Illa vis in compositis ex δια verbis saepe viros egregie doctos fefellit. HEMST.

ead. l. 7. Τί οὖν ἂν τις λέγει) Una vocula hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί οὖν αὐτὶς ἔτι λέγει. Ceterum quis aures Graecae phrasi assuetas habens, non illico offen-

datur audiens, *Τί οὖν ἂν τις λέγει*, nec soloecum depre-
 Non puto ita scripsisse terfissimum scriptorem, qui ha-
 bie dedit λέγει. Id genius huius linguae postulat. Seneca
 tem, *Quid igitur quis amplius de iuvenibus dicat, ubi id opus est?*
mines vitae amantes sunt? Adiecta particula ἂν, praecipue in
 interrogationibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Praesentis
 Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel Optativi
 Optativi exigit. Quoties *τί γὰρ ἂν πάθοιμι* in hoc scripto
 Sed & statim Dial. sequentis initio, *Τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτι ἂν εἰπαί-
 ἔχοις*, Ceterum non iam amplius dicere possis. & sub finem Dial.
 XXX, *οὐ γὰρ δὴ ἐκείνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν*. & hunc in modum
 millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. cap. 4, *τί-
 τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἂν*; Aoristum in Ne-
 cyomantia cap. 17, *εὐ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν*. paulo
 post, *πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας*. Vide, quae supra no-
 tavimus. IENS. Λέγει cl. Iensius & B. 2. In reliquis prave
 γει. SOLAN. Gataker. ad Antonin. IV, § 50, Luciani verba
 proferens posuit λέγει: certe λέγει vel λέγειν scribendum est
 HEMST.

Pag. 230. l. 1. "Ομοια) Melius Mf. ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ
 ὅμματα κενά. Vulgo, ὁμοία τὰ ὅμματα κενά. GRAEV. Ὅμοια
 omnino scribendum cum ed. I. & Mff. Gr. P. & L. pro vulga-
 to ὁμοία minus concinno; quod & Vorstium acute coniecisse
 video. SOLAN. Ὅμοια τὰ ὅμματα κενά) Credi poterat exci-
 disse καὶ propter similitudinem pronuntiandi, καὶ κενά: sed
 praeferri non aegre fero ὁμοίως a Codd. adiutum. Apoll. Rh.
 II, 254, Phinei vocat κενεὰς γλῆνας, id est, interprete Scho-
 liafta, τοὺς κενούς καὶ τυφλοὺς ὀφθαλμοὺς, ut Oedipi vacuos or-
 bes Stat. Theb. I, 53, & vacua ora leonum VII, 276. HEMST.

ead. l. 2. Μόνον δὲ αἱ) Mf. κενὰ μόναι χῶραι. BOURD.

ead. l. 3. Τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς) Phineus fuit vates
 oculis captus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 1. Lynceus ὀξύερ-
 κέστατος. Eurip. Med. GRAEV.

ead. l. 7. Ὅποτε ἀνὴρ &c.) Uno ductu in Fl. ed. & Mf. Ox. ἢ
 ὁ γυν. ἀμείνων ἦν, quod non probo. Scrupulus tamen restat,
 quod haec duo non eodem modo effert; nam post ὅποτε ἀνὴρ
 ἦσθα quis non putet dicturum ἢ ὅταν γυνή, quo ferme modo
 Αλ. c. 19. Verum Lucianeus stilus est. Vide Προμ. c. 4: εἰς
 ἀκρόασιν σοφιστικὴν, οἷος εἰς πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις &c.
 alia multa, quae taedium afferrent, quaeque lectorem moni-
 tum semel non latebunt. SOLAN.

ibid. "Ἡ ὁ γυναικεῖος;) Malim, ἢ ὅποτε γυνή: τὸ ὁ γυναικεῖος

ex sequentibus istuc repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναι-
κεῖος. GUYET.

ead. l. 9. Καὶ δεσπόζουσι) Dixi alibi. BOURD.

ead. l. 14. Μηδείας) Legendi omnino versus, quos tangit,
apud Euripidem ipsum in Med. a v. 230 ad 251, quorum hic
finis: — ὅς τις ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ
τεκεῖν ἅπαζ. SOLAN.

Pag. 231. l. 4. Οὐδὲν γαλεπὸν, ὃ Τειρεσία.) Interpres: nihil
acerbi, Tiresia: immo, non grave est quod quaero, seu, difficile
explicatu. Sic in Βίῳ πράξει, χαλεπὸν μὲν οὐδὲν, nil grave est.
GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν) Potest ferri. Censeo
tamen Lucianum scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, mam-
mae maruerunt, mammae factae sunt pannosae, ut Martialis lo-
quitur. GRAEV. Pro ἀπετάθησαν censet cl. Graevius scriben-
dum ἀπετάκησαν, maruerunt, cui sententiae subscribo. Con-
trarium enim τῷ ἀποτείνειν hic innuitur. Nam si Tiresias ex
femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammarum
rubera fieri contractiora; cum mammae potius in feminis sint
ἀποταθεῖσαι, distentae, extensae. Statim D. XXX, ἀποταθεῖς di-
citur is, qui porrectus iacet: Ὁ δὲ τύραννος παρὰ τὴν Τητύδην
ἀποταθεῖς &c. IENS. Ἀπετάκησαν Graevio obsecuti pro ἀπε-
τάθησαν scripsimus, quod in omnibus impr. & Ox. Cod. est.
SOLAN. Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest.
Graevius quin felici coniectura ipsam Luciani vocem fuerit
affecutus non dubito*: quam ob rem, etsi pro corrupto stent
libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potio-
rem esse rationem habendam censui. Corn. Cels. II, c. 8: Mu-
lieri gravidae si subito mammae emaruerunt. HEMST.

Pag. 232. l. 5. Ὅπότ' ἀκούσης ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγγενόντό τι-

* Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata
lectione scripsit ad me politissimus Gesnerus: eummet ipsum audi
causam hanc agentem. Certatim viris doctis placuit ἀπετάκησαν, quod
ipse eius restituendi auctor Graevius vertit, emaruerunt, pannosae factae
sunt. Sed hic nondum viri character erit, verum vetulae aut aegrotae. Quin
retinendam puto scriptionem constantem omnium, qui usquam sunt, libro-
rum ἀπετάθησαν, extensae sunt, non in longitudinem dependentem, sed
crati pectoris intentae, ut nihil ibi laxum, nihil pendens relinqueretur. Ita
collis ἀποτείνεται, sive extenditur, cum solo aequatur: unaquaeque enim
linea curva, sive arcus circumscribens collem illum extenditur, & fit recta;
certe ad rectam magis accedit. Haec ille: quibus si vetusti scriptoris
ad usum eum verbi ἀποτείνεσθαι firmandum auctoritas accederet, iam
sublata foret omnis dubitandi causa, HEMST, in Add.

ves;) Perspicuum est, hic intercidisse ὥς vel ὅτι *requiritur* enim, ὁπότ' ἂν ἀκούσης ὥς (vel ὅτι) ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντο; Tunc igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quædam ex feminis legis factas fuisse aves? Similiter vocola, vel ὅτι, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII capite 1 de Aspasia; de qua, invictissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, sumente, ita legitur, *Ραπισθεῖσα δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐνέδν, καὶ οὐ τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὁμῶς, οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἐταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο.* Verba haud dubie luxata, quæque vulgatus interpretes ad lubitum intorfit. Verum sensum Aeliani scilicet hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta inducitur, & cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quæ meretricum, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὁμῶς οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἐταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripsisset ὁμῶς, insuper habuisse ultimam huius vocis syllabam denuo scribere. *Idem* ὅτι passim scriptores, & Aelianus aliquoties; ut lib. VIII, c. 2, ὥς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, οὐδεὶς ἀντιφέρει & alibi. Lucianus quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24, *Ἐλεγε ὥς ξύμπαντες ξένοι εἶεν* adde c. 16, 27, 37, 38, 46, 79. Hunc particulæ ὥς ulum notavit quoque Thomas Magister, ac post eum H. Stephanus. IENS.

ibid. Ὁρνεα) Ante ὄρνεα τὸ ὥς forte hic desideratur. *Guyp.* Mihi, quod Guyeto, placuerat, ὥς similitudine forte præcedentium literarum oppressum: Halc. p. 130, ὥς ἐξ ὀρνέων γυναικῆς ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀνδρόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα structuræ orationis aliena vix putarem esse Luciani, nisi succederet Menippi responsum, *ἢ σὺ κἀκείναις ἐντύχω*, quod ipso nomine fuisse designatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam est constructionis statueranda, cuius ordo legitimus foret, ὁπότ' ἂν ἀκούσης τὴν Ἀ. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. Θ. ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὥς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. HEMST.

ibid. Ὅτι) Coll. & P. In reliquis deest. SOLAN.

ead. l. 6. τὴν Ἀνδρόνα) Ad τὸ πιστεύεις referendum. GUYET.

ead. l. 13. Ἐπὶ) Vid. Ovid. Met. III, 3 i 6. SOLAN.

ead. l. 15. Τῶν ψευσμάτων) Id est, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 1. Βλάκα) Totidem verbis apud Erymol. & Suidam exstant. HEMST.

Pag. 233. l. 1. Μὴ δὲν ὑγιᾶς λέγειν) Non ita penitus veterum

animos obfederat superstitio, quin vatibus mendacii crimen saepe fuerit obiectum, praesertim a poetis scenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipsosque Deos vel cothurnatis sententiis castigare, vel comicis salibus irridere. Ideo dicti frequenter *ἀλαζόνες*, qui se scire, quae prorsus ignorarent, luctri fallendique causa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque saltem convenire non negat Aristot. *Ἠθ. Νικ.* IV, c. 7. Aristoxeni Selinuntii versus in Hephaest. *Ench.* p. 25, *Τίς ἀλαζονείαν πλείσταν παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάντις.* Illum imitatus fuit Epicharmus; vide Poll. IX, 82; Epicharmum Ennius apud Cicer. in fine lib. I de Divin. De Luciano non est quod miremur, si hominum illud genus odio prosequatur. Frequens autem, mendaces dici *μηδὲν ὕγιες λέγειν*. *Dinarch.* p. 96, v. 18, *Οὕτω Δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι καὶ μηδὲν ὕγιες λέγειν ἐτοιμῶς χρῆται.* HEMST.

ead. l. 7. Ἐμέλησας) *Ἐμέλισας*. GUYET. Pro *ἐμέλησας*, quod nihili est, & omnes tamen obsidet editiones, scribe *ἐμέλισας*. Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas? *μελίζειν* est membratim concidere. Ajax furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide Sophoclis Aiaceum flagelliferum v. 297 & seq. In Mss. tamen legitur *ἐμέλλησας*, quod si quis malit, non repugnabo; subaudiendum autem *φονεύειν*, nos etiam occisurus eras. Statim cum Agamemnon dicit, Aiaceum noluisse apud inferos alloqui Ulysssem, respicit ad Homerum, quem vide *Odyss.* Λ. v. 543 & 526; sicut & quae inferius de Theti arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Troianis sententiam ferentibus, & quae responderet Ajax, *novi, quae me damnarit*, intelligenda sunt ex versu sequente Homeri: *Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη.* De hac conqueritur etiam apud Sophoclem in laudata fabula. GRAEV. Pro *ἐμέλησας*, quod nihil est, & tamen omnes occupavit editiones, coniecit δὲ πάντῃ Graevius scribendum *ἐμέλισας*, hoc sensu: Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas? Ajax enim furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat, se Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Miltos habere testatur vir cl. modo laudatus, sc. *ἐμέλλησας*, ut subaudiatur *φονεύειν* ex praecedenti, h. e. *interfecturus eras*. Simili plane modo locuti sunt alii. Dio Chrysost. Or. LXIV de Alexandro:

Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφὸν, . . . καὶ διδάσκαλον ἔδειξε
 σθένην, καὶ Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, καὶ Ἀντίπατρον ἀνέστησε
 το. Julian. Or. I, p. 33, ὃν τοὺς μὲν ἀνέηκε, τοὺς δὲ ἐμύσησε
 & pag. 44, καὶ τιμὰς ἐπ' αὐτοῖς τὰς μὲν ἐχάρισεν, τὰς δὲ ἐμέλλει.
 In quibus exemplis subintelligendum verbum quod
 praeceffit; ut Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλην ἀνέ-
 κτειναι ἐμέλλησε & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνέστη-
 μέλλησε. L. BOS Animadv. c. XII, p. 56. Ἐμέλλοντας P. Ald.
 H. Fr. W. St. edd. optime. Recentiores omnes ἐμέλλοντας, τι-
 tiose. Aiakis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixo-
 tus in oves etiam defaevit. SOLAN. Aliquantulum olim, uti
 lectioni primas darem, non secus ac Graevius, addubitarim
 μελίζειν enim cum sit *membratim discernere* vel *concidere* apud
 Dionys. Halic. A. R. VII, p. 461, Apollodor. Bibl. I, p. 16,
 Schol. Apoll. Rh. IV, 223, Aiaci non absurde tribuatur, qui
 quamvis in gregem consilio Minervae faeviret, principes ta-
 men Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabar. Nunc
 sine controversia verum arbitror ἐμέλλοντας, cui calculum ad-
 iecit eruditiss. Kuhnus ad Diog. L. I, 98, *elegantem esse Graeci-
 cismum* observans: nam revera saepius ita ponitur μέλλω,
 ut praecedentis verbi repetitus infinitivus illi annecti debeat,
 etiamsi persona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediis-
 que fieri solet, fuerit mutata. Aristoph. Pl. v. 1103, Μὰ Δί,
 inquit Mercurius, ἀλλ' ἐμελλον, scilicet κόπτειν τὴν δύρα;
 quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud Platonem
 formula, τί δ' οὐ μέλλουσιν; nimirum μισεῖν τε καὶ φύνγειν, Πολ.
 VIII, pag. 726 B. Dinarch. in Demosth. p. 96, v. 26, οὐτ' αὖτ'
 ἀπέφηνεν ἡ Βουλὴ, οὐτ' ἐμέλλησεν. Liban. de Vit. sua p. 41 A.
 βαρβάρων δὲ τῶν μὲν ἡττημένων, τῶν δὲ μελλόντων. Isocr. Pa-
 neg. p. 68 D. τοιγαροῦν τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπι-
 βουλευεῖ. Hel. Enc. p. 213 B. τὰς μὲν ἐπὶ ὁρίζονται, τὰς δὲ ἐμέλλει,
 ταῖς δ' ὑπερίκλυνται τῶν πόλεων. Panath. p. 254 A. Λακεδαιμόνιοι
 δὲ οὔτε πᾶσυχοντες κακὸν οὐδ' ἐν, οὔτε μέλλοντες, οὔτε δεδι-
 τες. Aeschyl. Pers. v. 816, Τοὶ γὰρ κακῶς δρᾶσαντες οὐκ ἐλάσ-
 σονα Πάσυχουσι, τὰ δὲ μέλλουσιν —. Thucyd. III, 55, οὐδ' ἐν
 ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε, οὔτε ἐμελλήσατε. De-
 mosth. Ep. IV, p. 202 D. Diis est proprium φλαῦρον μηδὲν μη-
 δέποτε ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exem-
 pla vero plura, ubi πᾶσχειν praemittatur, ideo potissimum
 adduxi, ut liquido pateret, quam perversè Libanium intellexe-
 rit verteritque Olearius de Ulc. Iul. Nec. § 12, Οὐδ' ἐνός τῶν ἐν-
 γυτάτω καὶ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντος οὐδ' ἐν, ἀλλ' οὐδ' ἐμέλλει.

σαντος quod pro μελήσαντος merito probavit, allatis etiam Luciani nostri verbis, doctiss. Steinheilii, errante, dum bonum ducem deferit, Waechtlero: vide Act. Erud. Lips. A. 1721, p. 266. Sic Aristoph. in Pl. v. 551, Ἄλλ' οὐχ ὁ ἐμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος· οὐ μὰ Δι', οὐδέ γε μέλλει. Porro quam prona sit in hunc errorem librariorum manus, docuerit Thucydidis locus I, c. 134, Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὴν Καϊάδαν, οὐ-
περ τοὺς κακούργους εἰώθασιν ἐμβάλλειν· hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam cenfeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλισαν, sed & Scholiastes, sive potius lector aliquis imperitus exponit eis δύο ἔτεμον. HEMST.

ead. l. 9. Προσεπιεῖν ἡζιώσας) Vide Homeri Od. XII. CLER.

ead. l. 13. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις) Benedict. pro armis. Verte; propter arma. GUYET.

ead. l. 15. Ἀνανταγώνιστος) In Thucydide IV, 92, pro ἀναγώνιστοι non contemnendae notae libri ἀνανταγώνιστοι legunt: Waffio probatum, & Dukero monenti ἀνανταγώνιστος esse etiam apud Lucianum, qui Thucydideis crebro utitur, Dial. Mort. & Hermot. Cyrillo frequens, cuius unum alterumque locum notavit Juicerus. HEMST.

Pag. 234. l. 10. Τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη μόνος) Ut qui solus sese mihi opposuerit. Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Graecam vocem nunc recte vel ceperint vel exprefferint. Sane optime pater notavit subintelligi τῶν ὅπλων, & verti debere, solus vindicabat. Sic in Reviviscentibus Philosophia minatur, se contrituram κακοὺς κακῶς, ὡς μὴ ἀντιποιοίητο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. GRON.

ead. l. 14. Ὑπομένει, ἐπεὶ) Sic interpungendo meliuscule sese habebunt haec; sed nondum sic etiam satis sana. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ Τρωσὶ δίκ.) Homer. Od. Λ, 544, Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. Agamemnon enim iudicii invidiam subire nolens a captivis Troianis petiit, uter plus eis nocuisset, Ajax, an Ulysses: qui cum continuo, Ulysses, respondissent, arma statim ei adiudicata sunt. V. Schol. Homer. l. c. SOLAN.

ead. l. 16. Οἶδα) Lege versum, quem ex Homero in nota praecedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una iudicaret, non docent aut poëta, aut enarrator ille. SOLAN.

ibid. Ἄλλ' οὐ θέμις &c.) Ergo iam experimentis sapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulysses in Ai. Flag. v. 128, — ὑπέροπον Μηδὲν ποτ' εἶπες αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, tra-

etum est ab Aiakis impia in Deos superbia, cuius in ea fabula ante v. 112 exemplum ediderat roganti Minervae negans. Scholiastes, tradi τὸν Αἰάντα τρίτον ἡσεβηκέναι περὶ τοῦτ' ἑρῶν, ἐκβαλεῖν τοῦ Διῶρου τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν, ἀλλ' αἰεῖ-ψαι τὴν γλαῦκα τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὅπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἑσθ' αἰῶν, τρίτον ὅτι οὐκ ἐπέσθην τῷ πατρὶ συμβουλευόντι πείθεσθαι τῷ Διὶ. In gie vero Lucianus ingenii morem denotat: postquam enim fecisset, οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulysssem se posse non odisse profitemur, ne si Minerva quidem ipsa vetet: quod eto simul ostendit, quem armorum Achillis sibi abiudicatorum rem statuatur. HEMST.

Pag. 235. l. 2. Οὐδ' εἰ αὐτὴ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι) Illa minime ēte vertuntur ab interpretibus: *et si ipsa Minerva hoc pollet. Tu vero non si ipsa mihi Minerva hoc imperaret.* Sic eleganter post negationem ponitur οὐδ' εἰ Homer. Il. E, 644: Οὐδέ τέ σε Τρώεσσιν ὅτιμα διαῖς ἔσσεσθαι Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι. Sic Lat. non acquiritur negationem; Liv. VII, cap. 10: *In iussu tuo, Imperator, ceterum nunquam pugnaverim, non si certam victoriam videam.* Idem ibi XXXVIII, c. 57. L. Bos Anim. c. XII, p. 57.

ead. l. 8. Σώστρατος) Vide in Ἀλεξ. c. 4, ubi iterum inter latrones famosos recensetur. Sosttrati cuiusdam Boeotii vitam scripserat Lucianus, ut in Δημόκων. ipse testatur, ob vires corporis celebratissimi, ut & nomen Herculis consecutus fuerit. Sed Sosttratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quae omnia in latronem etiam cadere possunt, clarus, sed ab operibus laudatur nomini respondentibus, a latronibus sublati, viarumque & pontium structura difficillima. Ut ut fit, utriusque fama, ni per Lucianum foret, prorsus ex hominum memoria intercidisset: nam quae de eo Philostratus in Herodis Vita habet p. 552, quis absque hoc intelligat? Recte vidit cl. Hemsterhusius ad Pollucem Praef. p. 29, Herodis Herculem esse Sosttratum illum, de quo ad initium Demonactis fusius dicendi locus dabitur. Negligentia maiorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. SOLAN.

Pag. 236. l. 12. Ἐκείνη ὑπηρετοῦντες) Synes. Ep. LVII, p. 193 A. ἡ γὰρ ἢ δεῖ γενέσθαι ὑπηρετῆσαι τῷ χρεὼν, οὐκ ἀστορίας ἀπολογίας ἐστὶ. Frostra quoque ad hanc criminis commissi defensionem apud filium Oresten confugit Clytaemnestra in Aeschyli Choëph. v. 910, dicendo: Ἥ μοῖρα τούτων, ὃ τέκνον, παραιτία. HEMST.

Pag. 237. l. 4. Ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτὸ) Lepide Noster videtur his σχωπτικῶς tangere ritum Atheniensium in festo Βουφονόις: cum nepeis, cuius manu eo in festo caesus esset bos, fugeret; securis autem, qua caedes facta esset, quasi rea in iudicium traheretur atque damneretur. Rem hanc enarratam apud Meursium & Castellanium de festis Graecorum videre licet. IENS.

ead. l. 5. Ξίφος) V. Iens. & Pott. 102 & 166. SOLAN.

ead. l. 6. Δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι) Haec verba in solo P. inveniuntur; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτῳ, quod forsan etiam rectius. SOLAN. ibid. Τῷ πρώτῳ παρασχόντι τὴν αἰτίαν) Tanti non sunt apud me Exc. Cod. Regin. Poli, ut eorum auctoritate sola munitus augere Lucianum sustineam; praesertim si suspicio non levis subsit male fidae manus & nimium de suo liberalis. Sane istis, quae suggerit, omisissim

tentia loci satis apte procedit; tamen si non invitatus largiar, orationem ambitu paulo latiore potuisse plenius explicari: sed haec eum colorem non habent, qui Lucianeis commode respondeat. Locutionem ipsam paulo aliter usurpavit Maxim. Tyr. Λογ. λθ. Σωκράτην δὲ τὸν μηδὲ τῶν Ἀπείλωνι παρασχόντα ἀμαθίας αἰτίαν. HEMST.

ibid. Παρασχόντι τὴν αἰτίαν) Ut Συγγρ. c. 1, & Τυραννοκτ. c. 11, 13. Argumentum hoc latius exsequitur in Z. Ἐλεγχ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιδαφιεύειν) Interpr. Bene est, Minos, quod haec etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Qui praecedentia legit, videbit, Sofstratum, qui quaestionem proposuerat, utrum, si quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus sit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidisse exemplum hoc: Cum carnifex iussu iudicis, aut satellites iussu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus esset. Ad quae respondet Minos, reum agendum esse iudicem, aut tyrannum, & addit, siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subservit enim hic tanquam instrumentum explendo animo eius, qui primus causam praebuit. Ad ea iam Sofstratus, Εὖγε ὦ Μινως &c. h. c. Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium, sive auctarium addis: i. e. quod exemplo, quo ego usus sum de iudice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda sunt verba, & ea vis est phraeos, ἐπιδαφιεύειν τινὶ πράγματι, superaddere quippiam rei alicui, auctarium rei addere. Vide Budaeum in Comment. L. Gr. pag. 854, ubi exemplum e Synesio habet: Δίδωκε, καὶ εἰλήφαμεν, καὶ ἐπεδαφιεύσατο ταῖς ὑποθέσει τῆς ἀποκηρύξεως. Ipse dedit (documentum) nosque cepimus: corollarium etiam addidit his sceleribus, ob quae abdicatus fuerat. L. Bos Obs. Crit. cap. IX, pag. 49. Budaei explicationem istius verbi, Synesii loco nixam, huc contulit vir doctiss. L. Bos, neque iniuria castigavit interpretem, qui, quamvis & ipse Budaeum secutus, eo tamen modo reddiderat, ac si scriptum a Luciano fuisset, ἐπιδαφιεύειν παράδειγμα τι: haec enim locutio valere potest, alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, ampliusque illustrare. Verum quoniam Lexicis, quae paucapauca suppeditant, haud sane multa Suicerus adstruxit, agendum rationem & usum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαφίλης, δαφίλεια, δαφιλεύειν copiam & abundantiam significant, at talem praecipue, quae proluxa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαφίλης τῶν δαριῶν δόσις, Eratosthen. apud Schol. Euripid. ad Hecub. v. 574. Σπρίονια δαφίλις musto; δαφίλι proventu fatigata vitis, Columellae. Δαφίλεια πῇ ἐνύεια, quemadmodum τῇ πενία πλεῖστος, saepius est contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere scribit Agathem. II, c. 7, tum pluribus bonis, tum πρὸς φουμένων ποιήλῃν δαφίλειαν trita sunt δαφίλεια τροφῆς, τῶν ἐπιτηδείων ἀπάντων πολλὰν ἔχειν δαφίλειαν Diodor. II, p. 80 D. Δαφιλεύειν non tantum adfluere, abundare, ut Philoni Byzantio de Pyram. Aegypti, ἀγέλαις ἐλεφάντων ἢ λιβύην δαφιλεύεται, pro quo peius editur δαφιλεύεται: sed & passive, ut in Comment. ad Aristot. Eth. VI, ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς δαφιλεύεται πρὸς τὸ πείραν εἰληφέναι τῶν καθ' ἕκαστα πράξεων: nam quod scriptor Ἀποκρ. πρὸς τοὺς Ὀρθοδ. Resp. ad Quaest. 96 agendi vim addidit, τοῦ θεοῦ τοῦ καὶ τοῖς παρὰ γνώμην καλοῦς τὸν ἱππικὸν δαφιλευομένου, est illud, modo vitio vacet, inusitatus, neque alibi fere, quam in composito ἐπιδαφιεύειν, solet reperiri. Pecora solent, si in uber-

tate pabuli largissima versentur; ἐνδαφιεύσασθαι. Heliodor. VIII, p. 398, κίλπον πολλὴν πῶαν καὶ χίλον ἄφθονον ἐνδαφιεύσασθαι καὶ μὴν ἀπαντοματίζοντα. sed apud Suid. in Φιλίσκος Κερκυραῖος alia sequendi facie metrum Philicium vel Philiscium ex eo dicitur appellatum, ἐπεὶ περ αὐτῷ ἐνδαφιεύετο, quoniam illo genere perlibenter Philiscus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hoc nostrum ἐπιδάφιεύειν potestatis originem traxit per varios velat rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus est subiecta: Ister, Athenaeo teste XIV, pag. 650 B. Peloponnesum scripsit Apiae nomen olim habuisse διὰ τὸ ἐπιδάφιεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτόν: παῖςque modo apud Hesych. in Συβαριτικοὶ λόγοι Aesopus refertur, cum in Italiam venisset, tantum sui studium excitasse, ὡς καὶ τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδάφιεύσαι καὶ Συβαριτικὸν προσαγορευθῆναι. Multo rarius est, ut forma media hunc in usum veniat, quomodo Cyrillus Hierosol. Catech. VI, p. 51 B. ἐπιδάφιεύσατο ἡ παννύχια τῆς εἰς δολοφονίας itemque contra valde infrequens, si activa ponatur pro *munifica largiri*; quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide Suid. in Ἐπικλυσαν & Ἐπικλύσατα. Hesych. Ἐπιδάφιεύσει, μεγαλοψυχῶσι καὶ μεγαλοψυχεῖν, perinde atque in Ἐπιδάφιεύμενος & Δαφιλίστασι, valet *splendidum ac liberalem esse*: nam μεγαλόψυχος aliquando, ut *generosus* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπής, Achill. Tas. VI, p. 387, χρηστός τε καὶ μεγαλόψυχος τοῖς θεομένοισι & μεγαλοψυχία, quae interprete Thom. Mag. ἡ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν ἐτοιμία δαφιλία: sicut in Aristide T. III, p. 513 D. Liban. T. I, pag. 242 A. & in Inscript. antiquis, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν ἀδιαλείπτου μεγαλοψυχίας. Deinde forma verbi ἐπιδάφιεύεσθαι media virtute sibi propria gaudet, *luculentum ac copiosum sive liberaliter largiendo, sive quodlibet aliud faciendo se praebere*. Ita Pollux III, 119, vim eius adiecto similium verborum numero satis declarans. Dionys. Halic. Art. Rhet. pag. 72, v. 27, ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐν πολέμοις πεσόντων καὶ ἐπιδάφιεύσασαυτοῖς τις ἐν ταῖς oratione copiosa luxurietur aliquis, atque ingenio fraena laxet: paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, Sylburgius. Tum porto solenni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiscitur, structurae tamen, ut patebit, ductu vario disparatam, suis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere. Χρήματα ἐπιδάφιεύσομαι, Philostorg. apud Suid. in Λεόντιος. Εἰ σοὶ δεῖ . . . ὁ παῖς, κλήρου μεζόνος, ὁ πατήρ ἐγὼ σοὶ τὰ δυνατὰ προσεπιδάφιεύσομαι Liban. T. I, p. 788 D. Philo Iud. p. 775 C. Εἰ μὲν ὁ εὐχόμενος (οἰκίαν ὑπὸ σδαι ἀνάθεμα) ἀνακομίζεσθαι προέλοιτο, ἐπιδάφιεύεσθαι τὸ πέμπτον, id super adiciat & persolvat quintam partem. Sed minime praetereundus, quem & Suidas posuit, egregius Herodoti locus V, c. 20, ubi Alexander Amyntae filius ad Persas legatos iam iam dolis eius perituros, Nihil est, inquit, nostrarum rerum, quod vobis invideamus, quo minus omnibus ad vos abundantissime collatis fruamini: καὶ δὴ καὶ τότε τὸ πάντων μέγιστον, τὰς τε ἐωυτῶν μητέρας καὶ τὰς ἀδελφεὰς ἐπιδάφιεύμεθα ὑμῖν in quibus est manifesta per se significandi virtus. Hinc alio transit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praestantur ac conferuntur, aptari solet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, Philo Iud. confirmabit p. 712 C. ἐπιδάφιεύμενος δὲ τὸ ἐπιειχὲς πάλιν πλουσίως αὐτῷ καὶ κατακόρως χρῆται iisdem paene verbis Hebraei legislatoris aequitatem laudat.

daverat p. 701 D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus est Aegyptius, qui fratrum fororumque naturae adversa connubia concedens εὐφύρῃσιν εἰς ἀσίλγειαν ἐπιδάφιλεύμενος δυστεράπευτον κακὸν σώμασι καὶ ψυχαῖς ἀκράσιαν p. 779 E. & p. 18 D. τὴν ἐκ τῶν ὄντων φορὰν ἀνευ τέχνης γεωργικῆς ἐπιδάφιλεύσασθαι. Simili modo Themistius pag. 223 D. ἐπιδάφιλεύσεται μοι ὁ μουσηγέτης (Theodosius) καὶ ἀμείνορος καιρὸν μελωδίας· quod a Petavio versum, *insuper occasionem sit praebiturus*: malim, *sed opportunam mihi melioris concentus copiam est largiturus*. Synes. Ep. LXVII, p. 214 A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξεύρεν ἐπιδάφιλεύόμενος αὐτῷ πόρους· ubi veram sententiae vim idem Petavius non perspexit. Euseb. de V. C. III, p. 608, Ὁ Σωτὴρ . . . τὴν ἑαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραάμ ἐπιδάφιλεύσατο· quae vertentem Valesium scripsisse credibile videtur, *praesentiae suae copiam Abrahæ fecit*, non, quod in editis fertur, *praestantiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, sed hoc in casu accusativo parem, adiunxit Xenophon K. II. II. p. 29, ἡμῖν δὲ πάντως, ἔφη, ἐν τοῖσδε τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου γέλωτος ἐπιδάφιλεύσῃ· ubi pro *liberaliter & copiose fundes purissimum scriptorem usurpasse* bene notat Budaeus, atque adeo tantundem esse, ac si diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis*. Pari structura non infrequens Xenophontis imitator Basilius Hom. X, p. 85 E. si contumeliosus dictis incessare, aliorum insaniam exercendae tuae virtutis occasionem duces, ὥστε, ἀν' ἐμοὶ πείθῃ, καὶ ἐπιδάφιλεύσῃ τῶν ὕβρεων· quod quomodo sit capiendum, non melius discere licet, quam ex subiectis exemplis; quorum hoc est primum: ἀφανῆ σε εἶπεν καὶ ἄδοξον καὶ μηδὲν ἀμδαμόθεν, σὺ δὲ γῆν εἰπὲ καὶ σπαδὴν σεαυτὸν, sic ut obiectum opprobrium non tantum fatearis, sed maius etiam cumulativusque tibi convenire libenter agnoscas. Singulari modo, cuius tamen intellectus sit facilis, adhibuit Origen. in Cels. IV, p. 229: non prorsus abhorret, ut phoenicis historia sit vera, ἐπιδάφιλεύσασμένης τῆς θείας προνοίας καὶ ἐν ταῖς διαφοραῖς τῶν ζώων παραστήσας τοῖς ἀνθρώποις τὸ ποικίλον τῆς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κατασκευῆς. Diversi generis accusativus adiungitur a Iosepho A. I. XIX, 7, § 5. Agrippa ἐπιδάφιλεύσατο αὐτῶν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν καθιέρωσιν μεγάλῳ πρεπῶς· *profusa liberalitate instruxit ornavitque eorum dedicationem*: nisi forte malis locationem in hanc partem accipere, *magnifica liberalitate sumtus dedicationis de suo suppeditavit*. Solet aliquando casu dissimulato poni; quemadmodum apud Nostrum ὑπὲρ Eix. c. XIV: tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promptus, nunc οὐκ εἶδ' ὅπως ἀθρόαν πεποιήσας τὴν μεταβολὴν ἐπιδάφιλεύόμενος· nisi sede mutata, tametsi res eodem redeat, paulo post ἀναπέφνης subsequi iubeas καὶ ἐπιδάφιλεύόμενος· quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, considerandum veniet. Plutarch. de Mus. pag. 1146 E. Soterichus ὅσα καὶ πρὸς θεωρίαν . . . συντείνει διδάσκων ἡμᾶς ἐπιδάφιλεύσατο. Philo lud. pag. 711 C. Moses προδιαταξάμενος (non προσδιατ.) ἐπιδάφιλεύεται φάσχαν· Interpres, *insuper addit*. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praesertim recentioribus, familiaris, iam satis superque constat: verum rarius occurrit, quem Noster usurpat, additus huic verbo casus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditissimo Synesii locum Ep. LXXII. Eum ab ecclesia segregaverat Synesius flagitiis 'usignem: mox deinde, vincti se passus aliorum precibus, hac conditione iterum admisit, ut datam melioris fru-

gis fidem re ipsa repraesentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitaeque sanctiore aboleret: εὐδοξε ταῦτα, inquit, καὶ πάλιν αὐτὸς τε ἔφη δώσειν καὶ ἡμᾶς λήψεσθαι· δέδωκε καὶ εἰλήφαμεν ἐπὶ τοῖς λόγοις ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκρυφύσεως. Haec postrema cum Suidas tacito scriptoris nomine protulisset, neque unde sumta forent compertum esset, fieri non potuit, quin versio Latina fingeretur prorsus a recto sensu dissidens: ad exponendum autem usus est eadem formula, κατὰ κράτος ἐχρήσατο, quam isti verbo supra iunxisse vidimus Philonem; quae potestas licet pluribus in locis commode respondeat, hic tamen verior est Budaei explicatio, *corollarium etiam & auctarium addidit his sceleribus, ob quae eiecitus fuerat ecclesia*: a qua ratione nec Petavius deducit: eam quidem Synesio fuisse mentem, exinde clare conficitur, quod scelera mox enumeret graviora, quibus cum ante vacasset Andronicus nunc semet illigaverat: atque adeo paene par est illud Firmi de propudiosa muliercula Ep. XLI, οὐδεμίαν ἐλλείπον μοχθρίας ὑπεβλήν εἰς τὸ προσδεῖναι ἀμαρτίας ἐφ' ἀμαρτίαις. Obscurior est non ipso sensu, qui satis expeditus, sed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud Euseb. H. E. III, c. 23: Menander Simonis magi successor εἰς ἄκρον τῆς γοντείας οὐκ ἔλαττον τοῦ διδασκάλου πηλοῦν μείζον ἐπιδεικνύεται τερατολογίας. magnus Valefius eum in idem Latine convertit, ut, vim huic verbo non mediam se tribui velle, sed passivam, ostendat: pluribus adhuc & absurdioribus figmentis exornavit; tanquam si recte dici putasset ἐπιδεικνύεσθαι πλοῦτον, τιμὰν, ἀνδανδαν divitiis, honoribus, ac similia; quale genus ego quidem nullis adhuc exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *super magistram se profudit in opiniones portentosiores*: diversa nonnihil ratio foret, si legeretur, μείζονες ἐπιδεικνύεται τερατολογίαι, magis augere cumulatque impii doctoris absurda portenta. Gregor. Nyssen. T. II, pag. 35 B. ἀψευδὲς γὰρ ὁ ἐπαγγειλάμενος, ὑπὲρ τὴν αἴτησιν ἐπιδεικνύμενος (multum enim abest, ut ex ἐπιδεικνύμενος, quod depravatum editur, cum Suicero verbum plane inusitatum constitutum ἐπιδεικνύσθαι) τῇ μεγαλοδωρεᾷ τῶν χαρισμάτων· qui promissit Deus mentiri nescit, & super quam petas largius exaggerat donorum gratiose tributorum ubertatem. Ex his intelligi satis potest, siue sententiam Luciani, seu phrasin spectes, parum omnino interesse, utrum accipias, Bene vero factum, Minus, quod exemplo producto largius aliquid accumules atque admetiaris; an, quod in exemplo proposito uberius illustrando impensius etiam, atque ipse fecerim, verferis. Utrovis modo ingenio Graeci sermonis aequum fuerit satisfactum. HEMST.

ead. l. 13. Ποιεῖς καλὰ ζῶν) Longe aliter Ms. qui sic habet: ποιῶν φῶν εἰ καλὰ σεῖς μὲν ἡμᾶς ὑπερέτας γενομένους ὧν ἡ Κλωθὴ προσέταττε, τιμᾶσεις δὲ τοῦτους. Cur potius hanc Parcam, quam aliam, nominet, ratio est, quia Μοῖραι alio nomine Κλωθοῖ. BOURD.

Pag. 238. l. 5. Δοκέεις) Hoc si retineas, ut tempora melius inter se congruant, scribendum erit ἀπολαύεις· sin ἀπολαύσεις placuerit, utique itidem migrare iusserim in futurum δόξεις. HEMST.